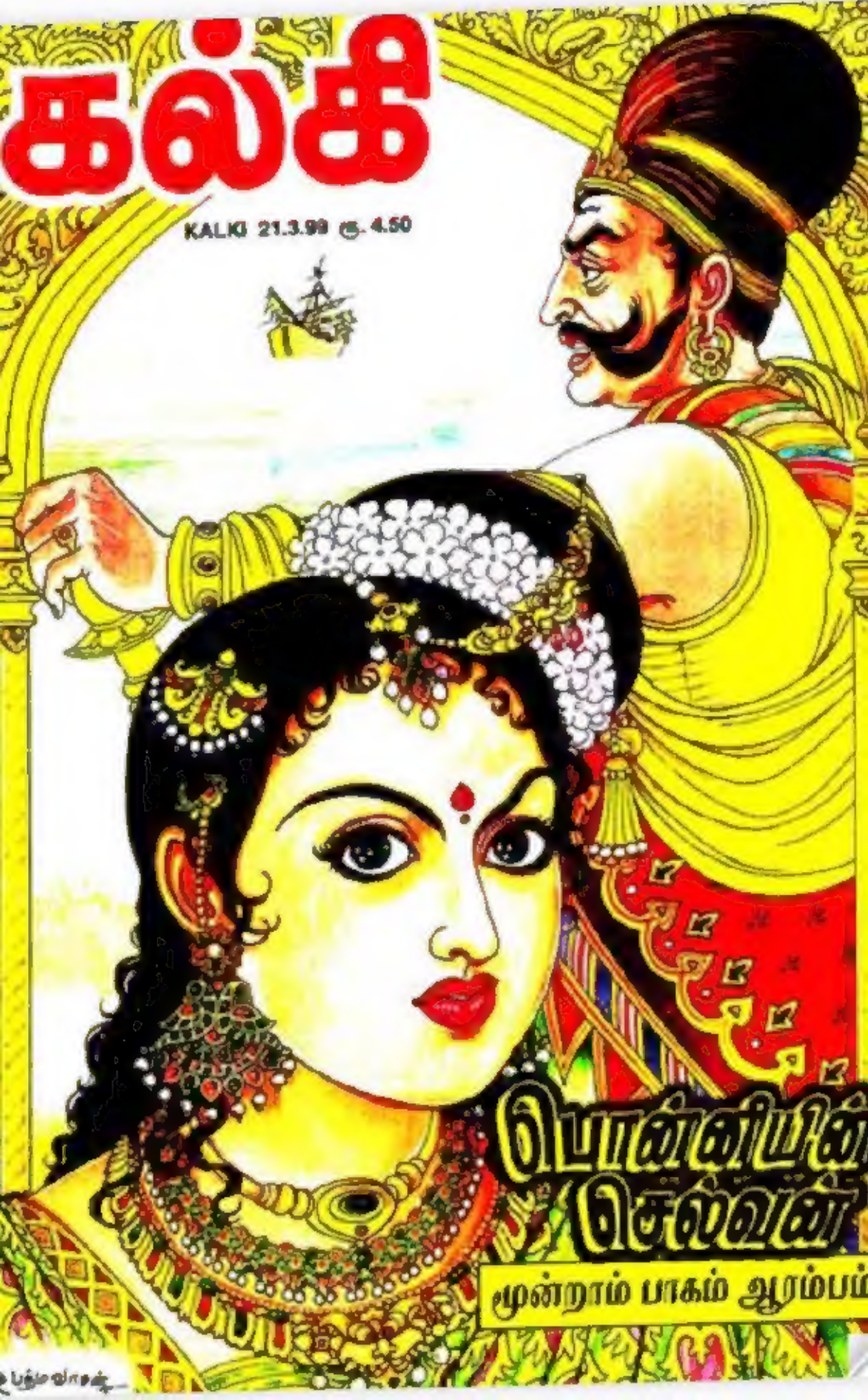

கல்கி

KALKI 21.3.99 ரூ. 4.50

பெரின்னியின்
செஸ்வன்

முன்றாம் பாகம் ஆரம்பம்

சுப்பிரமணியன் பாரதி

பெரியவரின் பெரியவர்

மூன்றாம் பாகம்

★ கொலைவாள்

விரந்து நூத
ஆன்மகருக்கு
முன்பு சோழ நாட்
புன் சிறு பகுதியை

ஆண்டு வந்த விஜயநகர சோழன் தஞ்சை முத்தையர்க்களிடமிருந்து தஞ்சையரைக் கைப் பற்றினான். சோழப் பேரரசுக்கு அப்பன் அஸ்தி வரம் அமைந்தான். விஜயநகர சோழன் குலத் தில் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பல வீர மன் னர்கள் தோன்றினார்கள். சிதம்பரம் கோயிலுக் குப் பொற்குண்ட வேந்த முதலாவது பராந்தக சக்கரவர்த்தி பாண்டிய நாட்டையும் மழத்தில் பெரும் பகுதியையும் வெற்றி கொண்டார். ஊக்கே ஊடெண்ண வளரவில் அங்குண்டிய ஆதிக்கம் விவாதித்தது. பராந்தகரின் அத்திய காலத்தில் ஊக்கேவிருந்து இரட்டை மன் டலத்து மடபெரும் காலம் சோழ நாட்டின் மீது மடபெடுத்து வந்தது. பராந்தகரின் முத்த புதல்வர் இராஜாதித்யர் அக்கோணத்துக்கு அருகில் உள்ள தக்கோலத்தில் அந்த மடபெரும் காலம்வந்ததுடன் வீரப் பேர் புரிந்து உயிர் துறந் தார். யானை மீதிருந்தபடியே இறந்தபடியால் 'யானை மேல் துஞ்சிய தேவர்' என்று புகழ் பெற்றார். இராஜாதித்யர் இறந்தார் எனினும் இரட்டை மண்டலத்துப் மடபெரும் அந்நகரம் தடுக்கப்பட்டது.

பராந்தக சக்கரவர்த்திக்குப் பிறகு அவரு ளைய இரண்டாவது புதல்வர் கண்டராதித்தர் சிங்காதனம் ஏறினார். அச்சமயம் அவருக்குப் பிள்ளை இல்லை. ஆகையால் அவர் தமது சகோதரர் அரிஞ்சய சோழரின் புதல்வரான கத் தா சோழருக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டினார்.

கண்டராதித்தர் சிறந்த சில பக்தர். முயிர்ந்த ஸ்தலில் அவர் பழவநாயர் மகனை மணந்துகொண்டார். செம் பியன் மாதேவி என்ற பெயருடன் விளங்கிய இக் கோமகனும் சில பக்தியில் சிறந்தவன். கண்டராதித்தரின் அத்திய காலத்தில் செம்பியன் மாதேவிக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்

தான். அவனுக்கு மதுராத்தகன் என்று பெயர் சூட்டினார்கள்.

மதுர ஏற்பாட்டின்படி கண்டராதித்தருக்குப் பிறகு அரிஞ்சயர் சிங்காதனம் ஏறி ஒரு வருஷத்துக்கு உயிர் துறந்தார். அவருக்குப் பிறகு கத்தா சோழர் சிங்காதனம் ஏறினார். கத்தா சோழரின் காலத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யம் மீண்டும் வளர்ந்து பரமவாயிற்று.

கத்தா சோழர் திருக்கோவலூர் மகலயமான் மகனாகிய வான மகாதேவியை மணந்து கொண்டார். இவர்களுக்கு ஆதித்த கரிசாவன், அருள்மொழிவர்மன் என்னும் இரு புதல்வர் களும் குந்தகம் விடாது என்னும் புதல்வியும் பிறந்தார்கள்.

ஆதித்த கரிசாவன் இளம் பிராயத்திலேயே மகா வீரன் எனப் புகழ் பெற்றான். மதுரையில் மீண்டும் தலைதூக்க முயன்ற வீர பாண் டியனைப் போலிச் கொன்று 'விபாண்டியன் தலை கொண்டவன்' என்னும் பட்டமும் பெற் றான். பின்னர் இவன் பட்டத்து இளவரசனாகிக் காஞ்சியில் வசித்து வந்தான். காஞ்சியில் இவன் ஒரு மொன் மாளிகை கட்டினான். கத்தா சோழர் காஞ்சிக்கு வந்து அந்தப் மொன் மாளிகையில் சில காலம் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று கோரி, வந்தியத்தேவன் என்னும் வாலிப வீரனிடம் தந்தைக்கு ஒகை கொடுத்து அனுப்பினான்.

அச்சமயம் கத்தா சோழர் தஞ்சையர் அரண்மனையில் பாசிர வாய் தோலினால் மூக்கப்பட்டிப் படுத்த படுக்கையாகிவிருந்தார். தஞ்சையில் பழையக் குறுநில மன்னர்களாகிய பெரிய பழுவேட் டனாயர் சின்னப் பழுவேட்டனாயர் என்னும் சகோதரர்கள் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந் தார்கள். இவர்களுடைய அனுமதியின்றி வரும் கத்தா சோழரைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படு வதில்லை.

பெரிய பழுவேட்டனாயர் அனுபவ வாயுக்கு மேல் நத்தினி என்னும் பெண்ணை மணந்து கொண்டிருந்தார். நாட்டில் பலருக்கும் அரு வரும்பை அளித்த இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு

பெரிய பழுவேட்டையரின் அறியும் இராஜ பந்தியும் தடுமாற்றமடைந்தன. சோழ குலத்தின் மீது நத்தினி துவேஷம் கொள்ளச் சில அந்தாங்கக் காரணங்கள் இருந்தன. குந்தகவயிராட்டி நத்தினியை அடையதித்து அடர்ச்சியம் செய்தது நத்தினியின் பகையைமைய வளர்த்தது. இதிலிருந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் ஒரு பெரிய சதியை யோசனை தொடங்கியது. பழுவேட்டையரின் கடம்பூர் சம்பவமையர்கள் முதலிய சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் குறுகிய மன்னர்களும் பெருந்தாத்து அதிகாரிகளும் இந்தச் சதியை யோசனையில் ஈடுபட்டார்கள். இவர்கள் கந்தா சோழருக்குப் பிற்பாடு அவருடைய சந்ததிகளுக்குப் பட்டியில்லாமல் செய்து, கண்டராதித்தரின் புதல்வர் மதுராத்தகத் தேவருக்கு முடிசூட்டுவதென்று முடிவு செய்தார்கள்.

இந்த நிலைமையில், கந்தா சோழரின் வய் சந்தை அடிபோடு நிர்லாபம் செய்வதென்று கொலைகாரக் கூட்டம் ஒன்று மத்தியவாதி ரவிதாஸனின் தலைமையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் கூட்டத்தாருக்கு வேண்டிய பொருள் உதவியாய் பழுவூர் ராணி நத்தினி அந்தாங்கமாக அளித்து வந்தாள்.

வத்தியத்தேவன் காஞ்சியிலிருந்து தஞ்சை போகும் வழியில் கடம்பூர் மானிகையில் ஓர் இரவு தங்கியிருந்த பொது பழுவேட்டையர்களின் சதியை யோசனையைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டான். அவன் பழுவூர் ராணி நத்தினியைத் தஞ்சைக்கு அருகில் தற்செயலாகச் சந்தித்தான். அவருடைய உதவியினால் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் பிடிவேசித்துச் கந்தா சோழரைப் பார்த்து ஓங்கையையும் கொடுத்தான். அவரிடம் சதியை யோசனையைப் பற்றி எச்சரிக்கை செய்ய பத்திரித்தபோது தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதியான சின்னப் பழுவேட்டையர் வந்து தடுத்து விட்டார். பிறகு வத்தியத்தேவன் தஞ்சைக் கோட்டையிலிருந்து போக்கிடி சாலைச் சுங்க வழியின் மூலம் தப்பித்து வெளியேறிப் பன்றி வாகனம் அடைந்தான். அங்கே குந்தகவத்தியிடம் தான் அறிந்த விவரங்களைக் கூறி

னான். குந்தகவரின் செல்வத் தம்பியும் இன்னும் இராஜராஜன் என்று சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றவனுமான அருள்மொழிவர்மன் அச்சமயம் இலங்கையில் போர் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனை உடனே பூர்ப்பட்டு வரும்படி ஓங்கை எழுதி வத்தியத்தேவனிடம் குந்தகவ கொடுத்து அனுப்பினான். 'பொன்னியின் செல்வ!' என்று அந்த ஓங்கை ஆரம்பமாகியிருந்தது.

அருள்மொழிவர்மன் குழந்தையாயிருந்த பொது பெற்றோர்களுடன் காவேரி நதியில் உல்லாசப் படகில் போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது நதியில் பிறந்த பூங்கை எடுக்கக் குளித்து வெள்ளத்தில் விழுந்துவிட்டான். அவனை ஒரு கந்தி தன்னரிவிலுந்து எடுத்துக் காப்பாற்றிப் படகில் சேர்த்துவிட்டு உடனே மறைந்துவிட்டான். அவன் யார் என்பது தெரியவில்லை. ஆகையால் காவேரி அம்மந்தான் அம்மிதம் மானிடப் பெண் உருவில் தோன்றிக் குழந்தையைக் காப்பாற்றினாள் என்று பலரும் நம்பினார்கள். இதனால் அவனுக்குப் 'பொன்னியின் செல்வன்' என்ற காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது.

வத்தியத்தேவன் போடிக்கரை சென்று அங்கே பூர்ப்புழி என்னும் பெண்ணின் உதவியால் ஈழ நாட்டை அடைந்தான். பொன்னியின் செல்வனைச் சந்தித்து ஓங்கையைக் கொடுத்தான். இருவரும் சந்தித்த அக்கணமே பரஸ்பரம் அழியாத நேயம் கொண்ட நண்பர்கள் ஆயினர்.

இலங்கையில் தங்கியிருந்த சில தினங்களில் வத்தியத்தேவன் சில அதிகையமான விவரங்களை அறிந்தான்.

கந்தா சோழர் பட்டத்து இளவரசராவதற்கு முன்னால் இலங்கையை அடுத்த பூதத் தீவில் சிலதான் நங்கும்படி தேர்ந்தது. அங்கே அவரைத் தாக்க வந்த ஒரு கடிவிலியிருந்து ஒரு பெண் அவரைக் காப்பாற்றினாள். அவள் பிறவி ஊதையால் செலிடுவான பெண். ஆயினும் அவனிடம் கந்தா சோழர் காதல் கொண்டார். விவரத்தில் அந்த ஊதையப் பெண்ணை அவர்

பிரித்து போகும்படி தேர்த்தது.

அந்த ஊரையப் பொன்டான் பின்னொரு காலத்தில் குழந்தை அருள்மொழி வர்ப்பரைக் காவேரி வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்றியவன் ஆவான். அருள்மொழிவர்மர் இவர்கையில் சோழ அரசன்பத்துடன் வந்து தங்கியிருந்தபோது மேற்கூறிய ஊரைய ராணி அவரை பற்றும் பல அபாயங்களிலிருந்து தப்புவித்தான். அவன் எழுதிக் காட்டிய சித்திரங்களிலிருந்து அவன் தமது பெரியவனை முறைப்படுத்துவான் என் பதைப் பொன்னியின் செல்வர் உணர்ந்தார். அவருக்குப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள் என்னவானார்கள் என்பதைப் பற்றியும் அருள் மொழிவர்மர் சில ஊர்க்களைச் சென்றுகொண்டார். ஆகையால் தம் தந்தையைச் சந்தித்து இவ்விவரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று அவர் மிக்க ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

பொ

ன்னியின் செல்வரைப் பழையாறைக்கு அழைத்துப் போவதற்காக வந்தியத்தேவன் வந்த அதே சமயத்தில் அவரைக் காஞ்சிக்கு அழைத்துப் போவதற்காக ஆதித்த கரிகாலனின் ஆதரவுக் தண்பனும் பாடத் தகையவனுமான பார்த்திபேந்திரனும் வந்திருந்தான். நற்சமயம் தஞ்சைக்கும் பழையாறைக்கும் போவது அனர்த்தமாக முடியும் என்று கூறிக் காஞ்சிக்கு வர வேண்டுமென்று பார்த்திபேந்திரன் வற்புறுத்தினான்.

எங்கே போவது என்பது பற்றி இளவரசரின் மனத்தில் போரட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த போது, பூங்குழலி என்னும் பெண் ஒரு வித்தை யான செய்தியைக் கொண்டு வந்தாள். கந்தர சோழரின் கட்டளையின் பேரில் இளவரசரைச் சிறைப்படுத்தித் தஞ்சைக்குக் கொண்டு போவதற்காகப் பழுவேட்டையர்களின் ஆட்கள் பலர் இரண்டு மரக்கலங்களில் வந்திருப்பதாக அவர் தெரிவித்தான்.

உடனே இளவரசர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். "நானே வலியச் சென்று அவர்களிடம் என்னை ஒப்புக் கொடுத்து விடப் போகிறேன்" என்றார். அதைத் தடுப்பதற்குக் கொடும்பாளூர் பெரிய

வேளாடகிய சேநாதியுதி மிக்கிரம கேசரியும் பார்த்திபேந்திரனும் முயன்றார்கள். அவர்கள் முயற்சி கைகூடவில்லை. இளவரசர் பிடிவாதமாகப் பூப்பட்டு விட்டார். வழிகாட்டுவதற்காகப் பூங்குழலியையும் அவர் அழைத்துப் போனார்.

இவர்கள் போய்ச் சேர்வதற்குள் அந்த மரக்கலங்களில் ஒன்று தரை தட்டிச் சேற்றில் அமிழ்ந்து விட்டது. இன்னொரு மரக்கலத்தை அராயினர்கள் சிலர் கைப்பற்றிக்கொண்டு போனார்கள். அந்தக் கப்பலில் இளவரசர் போகிறார் என்று தவறாக எண்ணி வந்தியத்தேவன் ஸூட்டுத்தனம் செய்து அதில் ஏறிக்கொண்டான். அவனை அராயினர்கள் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டார்கள். அதே கப்பலில் ஏறியிருந்த பந்திரவாதி ரவிதாஸனும் அவனுடைய தோழனும் அராயினர்களைக் கொன்றுவிட்டு வந்தியத்தேவனைத் தனியாகக் கப்பலில் விட்டு விட்டுப் படகில் ஏறிச் சென்றார்கள். அச்சமயம் அகோரமான கழற்காற்று வந்து கப்பலைத் தாக்கியது.

வந்தியத்தேவன் அக்கப்பலில் போவதை அறிந்து பொன்னியின் செல்வர் பார்த்திபேந்திரனுடைய கப்பலில் ஏறி அதைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். இந்தக் கப்பலும் கழற்காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டு தத்தளித்தது. ஆயினும் கப்பலைச் செலுத்தக் கைதேர்ந்த மாண்புமிகு இருத்தபடியால் சமாளித்துக் கொண்டார்கள்.

வந்தியத்தேவன் தனியாக இருந்த கப்பலின் பாய்மரத்தின் மேல் இடி விழுந்து அது பற்றி எரியத் தொடங்கியது. அதனால் ஏற்பட்ட வெளிச்சத்தில் வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து விட்ட அருள்மொழிவர்மர் அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் படகில் ஏறிச் சென்றார். மலை போன்ற அலைகளுடன் போராடக்கொண்டு சென்று அவனைக் காப்பாற்றினார். ஆனால் அவர்கள் பின்னர் ஏறிய படகின் பேரில், முழுதிய கப்பலின் பாய்மரம் ஒன்று தாக்கிப் படகு உடைத்து போய்விட்டது. இருவரும் அப் பாய்மரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பிதந்து வந்து பூதத் தீமைய நெருங்கினார்கள். அச்சமயம் பூங்குழலி படகு விட்டுக் கொண்டு வந்து அவர்களைக் கரை சேர்த்துக் காப்பாற்றினான்.

பொன்னியின் செல்வன்

முதல் அத்தியாயம்

கோடிக்கரையில்

க

டலில் அடித்த கழிக்காற்று சோழ நாட்டுக் கடற்கரை யோரத்தில் புகுந்து தன் துரிதப் பிரயாணத்தைச் செய்து கொண்டு போயிற்று. "கல்லுனி மங்கன்

போன வழி காடு மலையெல்லாம் தவிடு பொடி" என்பது போல அந்தச் கழிக்காற்றுப் போன வழியெங்கும் பற்பல பயங்கர நாசவேலைகளைக் காணும்படி இருந்தது. கோடிக்கரையிலிருந்து காவேரிப்பூம்பட்டினம் வரையில் சோழ நாட்டுக் கடற்கரை யோரங்களில் வாயு பகவானின் லீலை செய்த வேலைகளை நன்கு பார்க்கும் படியிருந்தது. எத்தனையோ மரங்கள் வேரோடு பெயர்த்தும் கிளைகள் முறிந்தும் கிடத்தன. வீடுகளின் கரைகளைச் கழிக்காற்று அப்படியே தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தூர தூரங்களில் தூள் தூளாக்கி எறிந்து விட்டிருந்தது. குடிசைகள் குட்டிச் சுவர்களாகியிருந்தன. கோடிக்கரைப்

பகுதியில் எங்கே பார்த்தாலும் வெள்ளக் காடாயிருந்தது. கடல் பொங்கி வந்து பூமிக்குள் புகுந்துவிட்டதோ என்று தோன்றியது. ஆனால் பூமிக்கும் கடலுக்கும் மத்தியில் இருந்த வெண்மணல் பிரதேசம் அந்தக் கொள்கையைப் பொய்ப் படுத்தியது. அந்த வெண்மணல் பிரதேசத்தில் ஆங்காங்கு புதைசேறு இருந்த இடங்களில் மட்டும் இப்போது அதிகமாகத் தண்ணீர் தேங்கியிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் இப்போது மனிதனோ மிருகமோ இறங்கி விட்டால், உயிரோடு சமாதிதான்! யானைகளைக்கூட அப் புதை சேற்றுக்குழிகள் இப்போது விழுங்கி ஏப்பம் விட்டு விடும்!

கழிக்காற்று அடித்த இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு கோடிக்கரைக்குப் பெரிய பழுவேட்டரையும் அவருடைய பரிவாரங்களும் வந்து சேர்த்தார்கள். பல்லக்கும் பின் தொடர்ந்து வந்தது. ஆனால் இம்முறை அந்தப் பல்லக்கில் அமர்ந்து இளைய ராணி நத்தினி தேவியே பிரயாணம் செய்தாள். மதுராத்தகத் தேவரை அந்தரங்கமாக

அமரர் கஸ்கி

அழைத்துப் போக வேண்டிய அவசியம் இப்போது இல்லை. மேலும் சில சமயம் இளைய ராணியையும் உடன் அழைத்துப் போனால்தானே மறுபடி அவசியம் நேரும்போது மதுராந்தகரை அழைத்துப் போக அத்தப் பல்லக்கு வாகனம் உபயோகமாயிருக்கும்? - இவ்வாறு தந்தினி கூறியதைப் பழுவேட்டரையர் உற்சாகமாக ஒப்புக்கொண்டார். காமாந்தகாரத்தில் முழுவிருந்த அக் கிழவருக்குத் தம்முடன் அந்தப் புயன கந்தரியை அழைத்துப் போவதில் ஆர்வம் இருப்பது இயல்புதானே?

கழிக்காற்றுக்கு முன்னால் அவர்கள் நாகைப்பட்டினத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். அங்கே தனாடிகாரி தமது உத்தியோகக் கடமைகளை முதலில் நிறைவேற்றினார்.

நாகைப்பட்டினம் அப்போது தமிழகத்தின் முக்கிய துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. வெளிநாடுகளிலிருந்து எத்தனை எத்தனையோ பொருள்கள் பெரிய பெரிய மரக்கலங்களில் வந்து அக் துறைமுகத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அப் பொருள்களை ஆயிரக்கணக்கான சிறிய படகுகள் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து கரையில் சேர்த்தன. கரையிலிருந்து மாற்றுப் பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு போய் மரக்கலங்களில் சேர்த்தன. இவற்றுக்கெல்லாம் கங்க இறை விதித்து வசூலிக்கும் அதிகாரிகள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் சரிவர வேலை செய்கிறார்களா என்பதை மேற்பார்வை பார்ப்பது சோழ நாட்டுத் தனாடிகாரி பெரிய பழுவேட்டரையரின் உரிமையும் கடமையும் அல்லவா?

அந்த வேலை பூர்த்தியான பிறகு பெரிய பழுவேட்டரையர் நாகைப்பட்டினத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த குடாமணி புத்த விஹாரத்துக்கு விஜயம் செய்தார். பிகுக்கள் அவரைத் தக்கபடி வரவேற்று உபசரித்தனர். புத்த விஹாரத்துக்குத் தேவை ஏதேனும் உண்டா, பிகுக்களுக்குக் குறைகள் ஏதேனும் உண்டா என்று தனாடிகாரி விசாரித்தார். ஒன்றும் இல்லையென்று பிகுக்கள் கூறி, கந்தர சோழ மன்னருக்குத் தங்கள் நன்றியையும்

தெரிவித்தார்கள்.

சில நாளைக்கு முன் இந்த விஹாரத்தைச் சேர்ந்த பிகுக்கள் இருவர் தஞ்சைக்குச் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். புத்த சங்கத்தின் சார்பாகக் கந்தர சோழர் வீரையில் நோய் தீங்கிக் குணம் அடைய வேண்டும் என்ற வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் இலங்கையில் புத்த தர்மத்துக்குச் செய்து வரும் தொண்டுகளைக் குறித்துத் தங்கள் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தார்கள். இடிந்து போன புத்த விஹாரங்களைப் புதுப்பித்துக் கொடுக்கும்படியாக இளவரசர் கட்டளையிட்டு நிறைவேற்றியும் வருவது இலங்கையில் உள்ள புத்த பிகுக்களின் மகா சங்கத்துக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்து வருவதாகவும் அவர்கள் கூறினார்கள். "சக்கரவர்த்திப் பெருமானே! இன்னும் ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியும் நாங்கள் கேள்விப் படுகிறோம். இலங்கையின் பழைமையான சிம்மாசனத்தைத் தங்களுடைய இளைய திருக்குமாரருக்கே அளித்து இலங்கை அரசராக முடிசூட்டி விடலாம் என்று பிகுக்களில் ஒரு பெரும் பகுதியார் கருதுகிறார்களாம்! அவ்விதம் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்! இதைக் காட்டிலும் நம் இளவரசரின் பெருமைக்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்!" என்றார்கள்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பெரிய பழுவேட்டரையரின் உள்ளத்தில் ஓர் அபூர்வமான யோசனை உதயமாயிற்று. பிகுக்கள் சென்ற பிறகு அதைச் கந்தர சோழர் சக்கரவர்த்தியிடமும் தெரிவித்தார்.

"மூன்று உலகும் ஆளும் இறைவா! தங்கள் அதிகாரம் எட்டுத் திசையிலும் பரவி நிலை பெற்றிருக்கிறது. இந்தப் பரந்த பூமண்டலத்தில் தங்கள் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால் தங்கள் திருப்புதல்வர்கள் இருவர் மட்டும் இதற்கு விலக்காயிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தூர்புத்தி புட்டும் சிலர் சோழ மகாராஜ்யத்தில் பெரிய

பதவிகள் வகிக்கிறார்கள். ஆதித்த
கரிகாலர் தங்கள் விருப்பத்தின்
படி இங்கு வருவதற்கு மறுத்துத்
தங்களைக் காஞ்சிக்கு வரும்படி
ஒலை அனுப்புகிறார். அவருக்கு
இவ்வாறு துர்ப்புத்தி புகட்டு
கிறவர் வேறு யாரும் இல்லை;
தங்கள் மாமனாரான
திருக்கோவலூர்

மலையமான் தான். அவ்வாறே ஈழ நாட்டிலிருந்து தங்கள் இளம் புதல்வரைத் தருவிக்கும்படியாகத் தாங்கள் பன் முறை சொல்லி விட்டார்கள். நானும் ஆன் அனுப்பி அனுப்பி அலுத்து விட்டேன். நமது ஆள்கள் இள வரசரைச் சத்தியாதபடியும் நம் ஓலைகள் இளவரசரைச் சேராதபடியும் அந்தக் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளான் செய்து கொண்டு வருகிறான். இல்லாவிடில், தங்கள் அருமைப் புதல்வர் தங்கள் விருப்பத் தெரிந்த பிறகும் இத்தனை காலம் வராமல் தாமதிப்பாரா? இத் நிலைமையில் எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. தாங்கள் கட்டளையிட்டால் அதைத் தெரிவிக்கிறேன்" என்றார் பழுவேட்டரையர்.

சக்கரவர்த்தி சம்மதம் கொடுத்ததன் பேரில் தனாதிக்காரி தெரிவித்தார்: "இலங்கைச் சிம்மா தனத்தைக் கவர்ந்து முடிசூட்டிக் கொள்ளச் சதி செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டி இளவரசரைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரும்படி கட்டளை பிறப்பித்து அனுப்புவோம். அத்தகைய கட்டளையைப் பூரி

லிக்ரம கேசரி தடை செய்வ முடியாது. அன்றியும் இளவரசரிடம் நேரில் எப்படியேனும் கட்டளையைச் சேர்ப்பிக்கச் செய்து விட்டால், இளவரசர் கட்டாயம் வந்தே நீருவார்!”

இதைக் கேட்ட கந்தர சோழர் புன்னகை புரிந்தார். விசித்திரமான யோசனைதான்; ஆயினும் ஏன் கையாண்டு பார்க்கக் கூடாது? பொன்னியின் செல்வனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் சக்கரவர்த்தியின் மனத்

தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தம் முடைய அந்திய காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாக அவர் உணர்ந்தார். ஆகையால் தம் அந்தரங்க அன்புக்குரிய இளங்கோலிடம் இராஜ்யத்தைப் பற்றித் தம் மனோரதத்தை வெளியிட விரும்பினார். மதுராத்தகனாக் கே தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தை அளிக்க வேண்டும் என்ற தம்

விருப்பத்தை அறிந்தால் அருள்மொழி வர்மன் மறுவாத்தை பேசாமல் அதை ஒப்புக் கொள்வான் பின்னர் அவன் மூலமாக ஆதித்த கரிகாலனுடைய மனத்தை மாற்றுவதும் எனிதாயிருக்கும்.

இவ்வாறு செதித்துத் தனாதிக்காரியின் யோசனையைச் சக்கரவர்த்தி ஆமோதித்தார். அதன் பேரிலேதான் அருள்மொழி வர்மரைச் சிறைப்படுத்தி வரும்படி கட்டளை அனுப்பப்பட்டது இளவரசருக்கு எத்தனைத் தீங்கும் ஏற்படக் கூடாது என்ற கண்டிப்பான கட்டளையும் மரக்கலத் தலைவனுக்குப் பிறப்பிக்கப்பட்டது.

நகரிய கட்டளைபுடல் இரு மரக்கலங்கள் நழ நாட்குஞ்சு என்ற பிறகு பெரிய பழுவேட்டரைவர் சிறிது

மனக்கவலை கொண்டார். இளவரசருக்கு ஏதேனும் நேர்ந்துவிட்டால் தமக்குப் பெரும் பழி ஏற்படும் என்பதை உணர்ந்தார் ஆகையால் தாமே நாகைப் பட்டினம் துறைமுகத்துக்கு தேரே சென்றிருந்து இளவரசரைத் தக்கபடி வரவேற்றுத் தமது சொந்தப் பொறுப்பில் அவரைத் தஞ்சாவூருக்கு அழைத்துக் கொண்டு வர விரும்பினார்.

இந்த யோசனைக்கு இன்னும் சில உபகரணங்களும் இருந்தன இளவரசர் தஞ்சைக்கு வந்து சக்கரவர்த்தியைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் செம்பியன் மாதேவியோ குத்தவையோ அவரைப் பார்க்கும்படி விடக்கூடாது அந்தப் பெண்கள் இருவரும் இளவரசர் மீது மிக்க செல்வாக்கு உள்ளவர்கள், பழுவேட்டரைவரை வெறுப்பவர்கள் ஆகையால் இளவரசரிடம் ஏதாவது சொல்லி அவர் மனத்தைக் கெடுத்து விடுவார்கள் தக்க சமயம் வருவதற்குள், அதாவது கந்தர சோழர் மரணம் அடைவதற்குள், ஏடாகூடமாக ஏதேனும் நடந்து காரியங்கள் கெட்டுப் போகலாம்.

அன்றியும், பொக்கிஷ நிலவறையின் கரங்க வழிக் காவலன் பின்னாலிருந்து நாககிக் குத்தப்பட்டதிலிருந்து தனாதிக்காரியின் மனத்தில் ஏதேனோ விபரீத சந்தேகங்கள் உதித்திருந்தன பொக்கிஷ சாலையில் யாராவது ஒளிந்திருக்கக்

கூடுமா? அப்படியானால், அது யாரா யிருக்கும்? தஞ்சைக் கோட்டைக் காவலர்களிடம் அகப்படாமல் தப்பிச் சென்ற வானர்குல வீரனாயிருக்குமா? அங்ஙனமானால் அவன் இன்னும் பல இரகசியங்களை அறிந்திருக்கக் கூடும் அல்லவா?

சின்னப் பழுவேட்டரைவர் கூறுகிறபடி தந்தினியைப் பார்க்க அடிக்கடி வரும் மத்திரவாதிக்கு இதில் ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்குமா? அதையும் தெரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்!

இன்னயிராட்டி குத்தவை தேவிதான் வந்தியத்தேவனை ஓலைபுடன் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரிடம் அனுப்பியிருக்கிறாள் என்னும் செய்தியும் தனாதிக்காரியின் மனத்தைக் கலவகச் செய்திருந்தது வந்தியத்தேவன் மூலம் என்ன செய்தி அனுப்பியிருப்பான்? தாமும் சம்புலரைவர் முதலியவர்களும் சோழ சிம்மாதனத்தைப் பற்றி முடிவு செய்துள்ள யோசனையைப் பற்றி அதைப் பெண் பாம்புக்குச் செய்தி எட்டியிருக்குமோ? அதைப் பற்றி ஏதேனும் அவன் எழுதி அனுப்பியிருப்பானோ?

எப்படியிருந்த போதிலும் இளவரசர் சோழ நாட்டின் கரையில் இறங்கியதும் தாம் அவரை முதலில் சந்திப்பதுதான் தலவது வந்தியத்தேவனையும் இளவரசருடன் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டிருப்பதால் அவனையும் முதலில் தாம் பார்த்தாக வேண்டும். அவனுக்கு என்னென்ன தெரியும், எவ்வளவு தூரம் தெரியும் என்பதையும் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும்.

ப்படிபெல்லாம் யோசித்துப் பெரிய பழுவேட்டரைவர் நாகப்பட்டினத்துக்குப் போய்க் காதற்குக்கத் தீர்மானித்தார் அவருக்கு இருந்த காரணங்களைக் கூட்டிலும் அதிகமாகவே தந்தினி தேவிக்கும் இருந்தன வந்தியத்தேவனை மறுபடி பார்க்கவும் குத்தவை அவ்விடம் என்ன ஓலை கொடுத்து அனுப்பினான் என்பதை அறிந்து கொள்ளவும் தந்தினி மிக்க ஆவனாயிருந்ததான் மத்திரவாதி ரவி தாஸன் போன காரியம் எவ்வளவு தூரம் வெற்றியடைந்தது என்று அறியவும்

ஆரவம் கொண்டிருந்தான் ஆகையால் தான்கப்பட டினதற்குத் தானும் வசூல தாகக் கூறினான் கருமபு தினனக் கூலி வேண்டுமா? கிழவா உடனே அதற்கு இசைந்தான் உடலில் கரை யோரமாக உல லாசப் பட சில ஏறி நந்தினியுடன் ஆனந்த தப் பிரயாணம் செய்வது பற்றி அவர் மனோராஜ்யம் செய்யலானான் அவர் என்னதையும் உடனையும் எரித்துக் கொண்டிருந்த தாபம் அதன் மூலம் தீர்வதற்கு வழி ஏற்படலாம் என்றும் ஆசை கொண்டார்

பாழிவட்டாரையரும் நந்தினியும் தான்கப்பட டினதிலிருந்த போதுதான் கழற்காற்று அடித்தது காற்றின் உக்கிர விளைகளை நந்தினி வெகுவாக அனு பவித்தான் கடற்கரை யோரத்தில் தென்னன் மர உயரத்துக்கு அலைகள் எழும்பி விழுவதைப் பார்த்துக் களித் தான். ஆனால் கடலில் உல்லாசப் பட சில ஆனந்த யாத்திரை செய்வலாம் என்றும் பாழிவட்டாரையரின மனோ ராஜ்யம் திறைவேறவில்லை

கழிக்காற்று அருவோலகலலோகப் படுத்தி விட்டுப் போன பிறகு கடலிலே கப்பல்களுக்கும் படகுகளுக்கும் சேதம் உண்டா என்பதைப் பற்றிப் பாழிவட் டாரையா விசாரித்து அறிந்தான் கரை யோரத்தில் அனைவரும் கழிக்காற்று வரப் போவதை அறிந்து ஜாக்கிரதையா யிருந்தபடியால் அதிக சேதம் ஏற்பட வில்லையென்று தெரிந்தது ஆனால் நடுக்கடலில், சமுத்திரமும் கோடிக் கரைக்கும் தடுவில, இது கப்பல்கள் தத் தனிகததாகவும், அவற்றில் ஒன்று தீப் பற்றி எரித்து முழுவியதாகவும் கட ல் மரங்களில் மீன் பிடிக்கச் சென் திருந்த வலையான சிலா கூறினா ன் இது பாழிவட்டாரையர்க்கு மிகக் கவலையை உண்டாக்கிற்று அந்த இரண்டு மரக்கலங்களும் இனலா சரைச் சிறைப்பிடித்து வந்த கப்பல்களா யிருக்கலாம் அல்லவா? அப்படியானால், இனவரசரின் கதி யாதாவியிருக்குமோ? அவருக்கு ஏதேனும் தோஷநுத்தால் நமக்குப் பெரும் பழி ஏற்படுமோ? தோழ நாட்டு மக்களின் எல்லைவற அன்பைக் கவாததவராவிறதே அருள்மொழிவாமா?

மக்களுக்கது அவரைப் பற்றி என்ன சொல் லுவது? சக்கரவாததிக்குத் தான் என்ன சமாதானத்தைச் சொல்வது? - திரசய மான செய்தி தெரிந்து கொள்ள வேண் டும் என்னும் பேராவல் அவருக்கு உண் டாயிற்று கோடிக்கரைக்குப் போனாலு ஒதுவேளை விவரம் தெரியலாம் மூழ்கிய கப்பலை நன்றாய்ப் பார்த்தவர்கள் அவகே இருக்கக்கூடும் மூழ்கிய கப்பலி லிருந்து தப்பியவர்கள் யாரேனும் கரை தோற்றிருக்கவும்கூடும் ஆம், உடனே கோடிக்கரைக்குப் போக வேண்டியது தான்

இந்த எண்ணத்தை நந்தினியிடம் வெளிவிட்டதும் அவன் ஆவததுடன் அதை ஒப்புக்கொண்டான் "கோடிக் கரைவை தான் இதுவரைவில் பார்த்த திவலை அந்தப் பிரபந்தம் மிக அழகா யிருக்கும் என்று கேள்விப்பட்டிருக் கின்றன இசைந்தாப்பத்தில அதையும் பார்த்து விடலாம்" என்றான் நந்தினி

நா

கைப்பட்டினத்
நிலிருந்து கோடிக்க
ரைக்கு இரு
வழிகள் உண்டு. கடற்கரை
யோரமாகச் சென்ற நீண்ட
கால்வாய் வழியாகப் படகில்
ஏறிப் போகலாம். அல்லது
சாலை வழியாகவும் போகலாம்.
பழுவேட்டையரின் பரிவாரங்கள்
அதிகமாகிவிட்டபடியால் சாலை
வழியாகவே போனார்கள் மேலும்
நத்தினி கால்வாய் வழியை விடும்படியும்
இல்லை. கால்வாயில் படகில்
போனால் பழுவேட்டையர் தம் காதல்
புராணத்தைத் தொடங்கி விடுவார்
என்று நத்தினி அஞ்சியது ஒரு
காரணம். அது மட்டும் அன்று
சாலை வழியாகச் சென்றால்
கடற்கரையோரத்தில் வந்து
ஒதுங்கும் கட்டுமரக்காரர்களையும்
படகோட்டிகளையும் விசாரித்துக்
கொண்டு போகலாம் அல்லவா?

வழியில் அப்படி விசாரித்
தில் புதிய செய்தி ஒன்றும்
தெரியவில்லை. தடுக்க
கடலில் கழிக்காற்று பல
மாக அடித்த சமயம்
கப்பல் ஒன்று தீபபந்தி
எரிந்ததைப் பார்த்தாக
மட்டும் இன்னும் சில
ரும் கூறினார்கள்.

கோ

டிக்கரைவை
அடைந்ததும்
கலங்கரை விளக்கத்
தின காலவர் தியாக விடங்கர் தமது
தனிய விடைப் பழுவேட்டையர் தம்
பதிகளுக்காக ஒழித்துக் கொடுப்பதாகச்
சொன்னார். அதை 'ஏற்கும்படி
மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார்
கோடிக்கரையில் தங்குவதற்கு வேறு
மாடமானிகை கிடைப்பாது. எனினும்
நத்தினி அதை மறுத்துவிட்டான்.
கலங்கரை விளக்கிற்கு அருகில் கடாரம்
போட்டுக்கொண்டு தங்க விடும்படிதான்
நின்றான்.

அவ்வாறே கடாரங்கள் அடிக்கப்
பட்டன. சற்றுத் தூரத்தில் ஆய்காவடு

பழுவூர் பரிவாரங்களுக்கும் கடாரங்கள்
போடப்பட்டன

கடாரங்கள் அடித்து முடித்தவுடனே
கடலில் ஒரு பெரிய மரக்கலம் காணப்
பட்டது அது கரையோரமாக எவ்வளவு
தூரம் வரலாமோ அவ்வளவு தூரத்தில்
வந்து நின்றது.

அதைக் கண்டதும் பழுவேட்
டையரின் பரபரப்பு மிகுந்தது கப்பலின்
பாயமரங்கள் திண்ணாபின்னமாகி
விழுந்ததிலிருந்து அது கழிக்காற்றில்
அகப்படடிக்குக் வேண்டுமென்று

தெளிவாயிற்று. அதில இருப்பவர்கள் யார்? ஒருவேளை இளவரசராயிருக்கலாமோ? புலிக்கொடி காணப்படாததில் வியப்பிலலை. கழிக்காறில் அது பிடித்து எறியப்பட்டிருக்கலாம் அல்லவா?

கப்பலண்டை போய்த் தகவல் தெரிந்துகொண்டு வருவதற்காகப் பழுவேட்டரைவர் அங்கிருந்த ஒரே ஒரு படகை அனுப்பி வைத்தார். கப்பலிலிருந்தவர்கள் படகுக்காகக் காத்திருந்ததாகத் தோன்றியது. உடனே இருவர் கப்பலிலிருந்து படகில் இறங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவன் பாரததிபேந்திர பல்

வந்தியத்தேவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக மரக்கலத்திலிருந்து படகில் இறங்கிச் சென்ற இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் திருமபக் கப்பலுக்கு வரவேயிலலை அல்லவா?

இதனால் பாரததிபேந்திரன் எல்லை வற்ற கவலைக்கு உள்ளாகித் தத்தளித்தான். காற்று அடங்கிப் பொழுது விடிந்த பிறகு அவருமிய்கும் கப்பலைச் செலுத்தித் தேடினான். படகில் இளவரசருடன் இறங்கியவர்களில் ஒருவன் மட்டும் குறு விராக அகப்பட்டான். அவன் வந்தியத் தேவனை இளவரசர் மிக்க நீரத்துடன் காப்பாற்றிய பிறகு படகுக்கு நோக்கித் திரும்பிச் சென்னான். இதனால் பாரததிபேந்திரனுடைய துயரம் பன்மடங்கு ஆயிற்று. ஒருவேளை கோடிக்கரை சென்று உயிருடன் ஒதுங்கியிருக்கக் கூடாது என்ற ஆசை ஒரு பக்கத்தில் கிடந்து அடித்துக்கொண்டது.

ஆகவே கோடிக்கரை சென்று விளாரிப்பதென்று தீர்மானித்தான். அதற்காகவே கப்பலை அங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தச் செய்தான். படகில் இறங்கிய பிறகு கரையை நோக்கிப் போக ஆரம்பித்ததும் பெரிய பழுவேட்டரைவர் தம் இளையராணி சகிதமாக அங்கு வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்டான். இது அவனுக்கு மிக்க எரிச்சலை மூட்டியது.

தைக் கொள்ளை கொண்டு அவரைப் பித்துப் பிடிக்க அடித்த மோகனாங்கி எப்படியிருப்பான் என்று பார்க்கும் சபலமும் அவன் உள்ளத்தில் அடிவாரத்தில் ஒருமூலையில் எழுந்தது. அந்த விருப்பம் விரைவில் வளர்ந்து கொழுந்து விடத் தொடங்கியது. ஒருவேளை அவனைப் பார்க்க முடியாமற் போய்விடுமோ என்ற கவலையும் உண்டாகிவிட்டது.

ஆனால் அந்தக் கவலை தீடித்திருக்க விலலை. படகிலிருந்து கரையில் இறங்கியதுமே நேரே பழுவேட்டரைவரிடம் கூடாரத்துக்குப் பாரததிபேந்திரனை அழைத்துப் போனார்கள். கூடாரத்தின் வாசலில் பழுவேட்டரைவர் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார். ஆஜரானபருவான் அந்த வீராதி வீரரைக் 'கிழவர்' என்று சொல்லுவது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்று பாரததிபேந்திரன் எண்ணினான். அவன் பாரததிருக்கும் எத்தனையோ இனம் பிராய வாலிபர்களைக் காட்டிலும் அவர் தேக்க கடமும் மனோநிடமும் வாயத்த புருஷ சிங்கமாகக் காட்சி அளித்தார்.

இவ்விதம் அவன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே கூடாரத்துக்கு உடனே விருத்து மங்கை ஒருத்தி வெளி வந்தாள். மேகங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து மின்னல் தோன்றுவது போல் அந்தப் பொன் வண்ணப் பூவை கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளிபுடன் திகழ்ந்தாள். நெடிது வளர்ந்து உரம் பெற்ற தேக்கு மரத்தின் பேரில் படாத்திருக்கும் அழகிய பூங்கொடியைப் போல அவன் பழுவேட்டரைவருக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். அந்தப் பூவன் மோகினியைக் கண்டு திகைத்து நின்ற பாரததிபேந்திரன் பேரில் தனது வேல விழிகளைச் செலுத்திய வண்ணமாக அவன் "நாதா! இந்த வீர புருஷர் யார்? இவரை நான் இதுவரையில் பாரதத்தில்லையே?" என்று சொன்னான். பொற்கண்ணத்திலிருந்து அருத்திய மதுபானத்தைப் போல் அவருடைய கிளி மொழிகள் பாரததிபேந்திரனைப் போதை கொள்ளச் செய்

புழுர் இளையராணி நத்தினியைப் பற்றி ஆதித்த கரிகாலர் உறியவையும் நினைவுக்கு வந்தன அவ்விதம் அந்த மகாவீரரின் உள்ளத்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

மோகவலை

வ

பது முதிர்ந்த பிறகு இனம் பெண்களை மணத்து கொள்வோர் எப்போதும் சந்தேகம் என்னும்

மாயா உலகத்தில் வாழுகிறார்கள் அவர் களுக்கு அன்னியர்கள் யாரைக் கண்டாலும் இயற்கையான அருவருப்பு ஏற்படுகிறது பழுவேட்டரைவருக்கு இதற்கைய அருவருப்பு ஏற்பட அதிகக் காரணம் இருந்தது நத்தினி தமக்கு முன்னால் வந்து நின்று பேசத் தொடங்கியதை அவர் சிறிலும் விருமபவிலலை அதேசமயத்தில் நத்தினியைக் கடித்து கொள்ளவும் அவரால் முடிய

விடவில்லை. எனவே நத்தினி கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழியாக,

"ராணி! இந்த உலகத்தில் தமக்குத் தெரியாதவர்கள் எதனையோ பேர் இருக்கிறார்கள் எல்லாறையும் தாம் பார்த்து அறிந்திருக்க முடியாதல்லவா! அதனால் தமக்கு நஷ்டமும் இல்லை" என்றார்.

இதைக் கேட்ட பார்த்திபேந்திரன், 'ஐயா' சோழ நாட்டின் பொக்கிஷ மன்னரின் பட்டமகிஷிக்கு என்னைத் தெரியாதினால நஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. நஷ்டம் எனக்குத்தான். ஆகையால் என்னை நானே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அம்மணி! என்னைப் பார்த்திபேந்திரப் பலலவன் என்று அழைப்பார்கள்" என்று சொன்னான்.

"ஓ! அப்படியா? தங்கள் பெயரை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்றான் நத்தினி. "பார்த்திபேந்திரா! ஏன்

கல்வி செலக்ஷன்

அமரர் கஸ்கி

விருதுகளை விட்டு விட்டுப் பெண்ணுமடமும் சொல்லிக்கொண்டாய்' இவ்வளவு தன்னடக்கமும் பணிவுமாய் போது ஏற்பட்டன' நந்தினி' இவள் வேறும் பாரததிப்பத்திரை அவள் வேங்கியும் கவிங்கமும் வென்று வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட பாரததிப்பத்திரை பல வவன்!" என்று பழுவேட்டரை யாரிகாசக கரலில் கூறினாள்

நந்தினியின் முகம் ஒரே கண நேரம் புயல் குமுறும் வானத்தைப்போல இரண்டது அவளுடைய இத கண்களில் நத்தம் இரு மின்னல்கள் தோன்றி ஒன் விசி உடனே மறைந்தன அடுத்த கணம் அவள் கைகலவென்று சிரித்தாள்

"ஐயா! 'வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட' பெருமையான பட்டத்தை எத்தனைபேர் போர் குட்டிக்கொள்கிறார்கள்' அதற்கு ஏதேனும் கணக்கு உண்டா?" என்று கேட்டாள்

"அம்மணி! தயோதிகாரி என பெரிய உளவ அபிமானத்தினால் அவலிதம் கூறினார் உண்மையில் அந்த விருதுக்கு நான் உரிப்பவன் அவன் வீரபாண்டியன் தலை கொண்ட பெருமை ஆதித்த கரிகாலா ஒருவருக்கே உரியது"

"அது ஏன் அப்பா, அவலிதம் சொல்வதாய்' சேதம் பாம்பை அடித்த பெருமையில் உங்களுக்கே கொஞ்சமும் பங்கு வேண்டாமா?" என்று பழுவேட்டரை யாரிகாசக கரலில் கேட்டு விட்டு குறுகு சிரிப்புச் சீர்த்தார்

"இவ்வை. அம்மணி! இவ்வை! ஆதித்த கரிகாலா சேதம் பாம்பைக் கொல்லவென்று அவர் வானை ஒங்கியபோது வீரபாண்டியன் முழு உயிர் உளவ பாம்பாகத்தான் இருந்தான் அவன் உயிரைக் காப்பாற்று வதற்காகத் தேயிலாகத்து மோகிசையை ஒத்த ஒரு மயங்க முன்னால் வந்து தீவறுகை கூப்பிக் கொஞ்சினான் வானை ஒங்கியவன் நானாக இருந்தால் உடனே அவ்வானைத் தூர விசி எறிந்திருப்பேன், வீரபாண்டியன் பிழைத்துப் போயிருப்பான்" என்று பாரததிப்பத்திரை பழுவேட்டரை யருக்குப் பதில் சொன்னான் ஆனால் அவளுடைய கண்களே நந்தினியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கின

ந

ததினி. பேசும் அபாயகரமாகப் போய்க் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்

பழுவேட்டரை யரைத் தாமதம் பார்த்து, நாதா! அந்தப் பழைய கதை இப்போது எதற்கு? இவா இவருவந்த காரியம் என்னவென்று விசாரிக்கலாமோ" என்றான்

உடனே பழுவேட்டரை யரும், "ஆம், கம்பி! பழைய கதை வேண்டாம்' உன்கதைகள் சொல்' காஞ்சியிலிருந்து எப்போது புறப்படாய்' எங்கே பிரயாணம்? இவ்வுதிர்ப்பி வந்த காரணம் என்ன" என்று கேட்டார்

தந்தினியைப் பார்த்ததால் மதி மயலிப் போய் வந்த பாரததிப்பத்திரை தான் வந்த காரியத்தை திண்ணை கூர்ந்தான்

ஐயா! என்னை மன்னிக்க வேண்டும்? ஏதேத்தா பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டேன் மிக மகிஷமான செயற்புடன் வந்தேன் கூகி நான் சொழ் நூட்டைப் பதுங்க உடலில் நுழைச் செய்யக்கூடிய பயங்கரமான செயற் சூழ்நிலை இருந்து என்னுடன் இருந்த கப்பலில் புறப்படத் வந்த இவ்வரை அருள்மொழி வாமா கழற்காற்று அடித்த சமயம் உடலில் கதித்து விட்டார் அவருடைய கதி என்ன ஆகிறது என்று தெரியவில்லை ஒருவேளை இங்கே வந்து ஒதுங்கினாரோ என்று பார்ப்பதற்கு வந்தேன்" என்றான் பாரததிப்பத்திரை

அவன் கூறி முடிப்பதற்குள் "ஆகா! என்ன சொன்னாய்" என்று பழுவேட்டரையார் அவரினா கழற்காற்றினால் வேறுபுன் பறக்கப்பட்ட நெடுமாததைப் போல துரைவில் விழத்தான்

அவரைத் தாங்கி எடுப்பதற்காகப் பாரததிப்பத்திரை பாய்ந்து சென்றான் நந்தினி குறுக்கே நின்று அவன் நீட்டிய கையைப் பற்றி அகற்றினான் பழுவேட்டரையாரின் அருகில் தான் உட்கார்ந்து அமர்ந்தால் தலைமைத் தன் மடியின் மீது எடுத்து வைத்துக் கொண்டான் தன்னார்' தன்னார்" என்று கூறினான்

கூ

பாரததிப்பத்திரை செடிப் பெண் தன்னார் எடுத்த கைகொண்டு வந்தான், இன்னும் சில

வீரர்களும் கலங்கரை விளக்கக் காவலரும்
அவா குடும்பத்தாரும் ஓடி வந்தார்கள்
நத்தினி மிக்க கம்பிரத்துடன் அவர்களை
பெல்லாம் அப்பால் திரும்படி ஏவினாள்
பழுவேட்டையாரின் முகத்தில் தண்ணீர்
தேனித்தான் "நாதா! நாதா!" என்று கொஞ்ச
கம் குரலில் அழைத்தாள் சில நிமிஷம்
களுக்கெல்லாம் சிழுவரின் கண்கள்

திரத்தன் உடனே நினைவும் வந்தது சே-
டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தார்
"நத்தினி! சற்று முன் என் காதுவ
லிருந்தது உன்மையா! இந்தப் பல
லவன் என்ன சொன்னான்"
பொன்னியின் செல்வனைக்
கூடக் கொண்டு விட்ட
தாகச் சொன்னாள்

அல்லவா' அந்த வீரமாரப சிவனாதிரு
முத்தையாசீருத்தியோது இந்த எகவனா
அவனைத் தாக்கித் தோயல் வைத்துக்
கொண்டு மகிழ்ந்தான் இந்த எகவனியா
தான் அவனைச் சிறைப் பிடித்துக்
கொண்டு வடிவப்படியான கட்டணையில்
முத்தியை வைத்தான் ஐயா' சோழ நாடு
என்னைய பற்றி என்ன நினைத்தும்"
என்று பழுவேட்டையா தாயலில் அடித்
துக்கொண்டா ஈ வலியம் பாபந்த அந்த
வீர கிழவா அவலிதம் மனம் கலங்கிப்
புகமடையதை அதுவனையில் நத்தினி
பாத்ததிலுண்ட பாத்தம் கண்ட திருவன்

"தாதா' பத்தாநீகன் இவா இன்னும்
செய்தி முழுதும் சொல்லவில்லையே'
முழுதும் கேட்டுவிட்டு போய் செயல்
வேண்டியதைப் பற்றி மோசிப்பது நல்ல
அல்லவா" என்றான் நத்தினி

ஆமாம் நீ சொல்லு சரிதான் பாத
திப்பந்திரா' சேகிரம் சொல்' பொன்னி
யின் செல்லா கடலில் முழுகி இறந்து விட்
டா என்று சொன்னால் அல்லவா' அது
உன்னையா' அல்லது ஏதோ தூய்மையைத்
துடைய கற்பனை செய்து சொல்கிறாயா'
பத்தி' நுகரூப புவிடைய வினையாடா' நீ
ஜாக்கிரதை' என்று அக்கிழவா கண்களில்
கண்ட எழும்படி தோக்கிக் காந்திரா

"ஐயா' மன்னிக்க வேண்டும்' இவ்வா
றா இறந்து விட்டாரா என்று தான் சொல்ல
வில்லை அவ்வளவு பாவகரமான தடைம
இதயிழைத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் என்று
என்னாலும் நல்ல முடியவில்லை கழற
காற்று உக்கிர நிலையை அடைந்திருந்
தோது அவா என கப்பலில் இருந்து கடலில்
குதித்தாரா என்றுதான் சொன்னான் கட
வுள் அருளால் ஒருவேளை பிழைத்திருக்க
லாம் இந்தக் கடற்களையிலே வந்து
ஒதுபகிழ் தக்கலாம் அந்த ஆண்டில் தான்
தான் பாபாபத்திர சிபிடை வந்தான்

"கழறகாற்று அடித்தப்பாது கடலில்
குதித்தாரா' எதற்காக' ஏன் குதித்தா'
உள்ளுண்ட கப்பலில் அவா ஏன் ஏறி
னா' அவா குதித்தப்பாது & என்ன
செய்து கொண்டிருக்காய்' என்று பழுவா
அரண் பாபாபபுடன் கேட்டா

நத்தினி குறுக்கிட்டு 'ஐயா' இவா இவ்வ
கைக்கு எதற்குப் போனா' என்பதில் துடி
விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றான்

"ஆமாம்: உன்னது உன்னப்படியே
சொல்லு' உன்னமையைச் சொல்லா
விட்டால் & சேரிடைய தப்ப முடியாது'
உன்னைய என்று பழுவேட்டையா
பார்க்கும் துறையென்று வந்ததா

அதே உன்னமையைத் தவிர வேறு
எதுவும் சொல்லி என்னகுப் பழக்கம்
இருக்க தான் பொய் சொல்ல நினைத்
தாலும் என தாக்குச் சொல்லாது கேள்ய
கள்' தாயகம் கட மழை மெய்யுளாய்கும்
மற்றும் பவரும் சோழ குலத்துக்கு விடுவாத
மாகச் சிறி சேலகிந்தான் என்று காஞ்
செக்குச் செய்தி எட்டியது"

"பொய் பொய் முற்றிலும் பொய்"

"செய்தி பொய்யாயிருக்கட்டும்
அதுவும் தான் வேண்டியது காஞ்சிக்கு
எட்டிய செய்தியையே தான் கூறினான்
அதன்பேரில் திருக்காவலுதார மலைய
மாறும் ஆதித்த கங்காலும் என்ன
ஏதத்துக்கு அனுப்பினாரான் அந்த
மொழிவாமனாக கையோடு அழைத்து
வரும்படி அனுப்பினாரான்"

இவ்வாறு ஆரம்பித்துப் பாததிப்பத்
தின் தான் இருவரைச் சோந்தது முதல்
நத்தைசொல்லாம தான் அறிந்தவரை
யில் விவரமாகக் கூறினான்

கதை முடிந்ததும் பழுவேட்
டையா, "கடவுளே! சோழ
நாட்டுக்குப் பெருங்கேடு
வந்துவிட்டது' இந்தப் பாவி
யினராகதான் வந்தது' இளவரசரைச்
சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரும்படி தான்
அல்லவா கட்டி வை போட்டேன்' தான்
அல்லவா மரக்கலங்களை அனுப்
பினைன்" என்று கூறினார்.

அதே தங்கள் குற்றம் ஒன்றும்
இல்லாம தாயகம் கடலின் பிறப்பித்தாரா
யா' தாயும் இந்த மனிதருடைய கப்பலில்
இளவரசர் ஏறிக் காஞ்சிக்குப் பவண்
மாந் நுப்பரா அல்லவா' வினாக் தொத்து
கொள்ள வேண்டாம் நம்முடைய செயல்
களுக்கு நம்பிக்கை விதிவின் செயல் ஒன்று
இருக்கிறது மேலும்..."

நத்தினி இவ்விடத்தில் உரத்துப் பேச
வதைச் சட்டென்று நிறுத்திப் பழுவேட்
டையாவின காத்தாடு ஏதோ சொன்னான்
பழுவேட்டையாவின முகம் சிவ்ந்து

மலர்ச்சி அடைந்தது "ஆமாம் ஆமாம் அது எனக்குத் தோன்றாமல் போயிற்று" என்றார். பிறகு பாரதிபேந்திரனைப் பார்த்து, "பலகலா! உன் கப்பலுக்குப் போய் தான் சோதித்துவிட்டு வரப் போகிறேன் அது வரை நீ இங்கேயே இருக்க வேண்டும் தபசிச் செவல் முயல் வேண்டாம். ஒட முயற்சி செய்தால் உடனே வேல் எறித்து கொல்லும்படி என வீரர்களுக்குக் கட டனையிட்டு விட்டுப் போகப் போகிறேன் தூக்கிரதை! முதுகில் காயத்துடன் சாகாதே! உன் பரம்பரை வீரப் பரம்பரை" என்றார்.

"வந்தமை துயர்! தபசித்து ஒடும் என் னமே எனக்குக் கிடைப்பாது அதற்கைப் பண்ணியிருந்தால் உங்கள் வீரர்கள் யாரா

லும் தடுக்க முடியாது முதுகில் காயப் படும் உத்தேசமும் எனக்கு இல்லை!" என்றான் பலகலன்.

"அரசே! இவ்வளவு பற்றித் தாங்கள் கவ லைப்பட வேண்டாம் தான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் தபசியோடப் பார்த்தாக இன்னோ இந்தக் கதவி் உடனே இவா மாா யில் பாயும்! நீங்கள் திம்மதிவாகப் போய்க் கப்பலைச் சோதித்து விட்டு வாகுங்கள் மாறுமிகளையும் விரைவிலுங்கள் இவா கூறியதெல்லாம் உண்மைதான் என்று" - இவ்விதம் தந்தினி கூறிக்கொண்டே இருப் பிவிருத்து ஒரு சிறிய கத்தியை எடுத்தான்.

"ராணி! உனக்கு ஏன் இததப் பொறுப்பு? நீ கூடாரத்துக்குப் போயிடு' அவலது தியாகவிடங்கரின் விட்டிய

போய் இரு இவனை நம் வீரர்களே கவனித்துக் கொண்டவராகன. அங்கு இவனையும் நான் எனனோடு கப்பலுக்கு அழைத்துப் போகிறேன்..."

"நான் வரவில்லை. ஐயா! நான் தங்களுடன் வந்தால் தங்களுக்கு மறுபடியும் சந்தேகமாகத்தானிருக்கும். மாலுமிகள் எனக்காகச் சாட்சி சொல்லி விட்டதால் நினைப்பீர்கள் நான் இவ்விடத்தை விட்டு நகர மாட்டேன். தாங்கள் கவலைவின்றிப் போய் வாருங்கள்"

"நாநா! தாங்கள் கப்பலிலிருந்து திரும்பி வரும்வரை யில் நானும் இங்கேயே நான் இருக்கப் போகிறேன் இங்கிருந்தபடி தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன்!" என்றான் தந்தை.

பிறகு பழுவேட்டரை யரின காதுகோடு "இவன் இங்கே ஏதேனும் துயநிய வத்திருக்கிறானோ, என்னமோ, யார் கண்டது? மேலும் இளவரசரைப் பற்றிய செய்தி தாங்கள் திரும்பி வரும்வரையில் வாருக்கும் தெரியக்கூடாது" என்றான்.

பழுவேட்டரை யரி தலையை அசைத்து விட்டுப் படவிலு ஏறினார். படகு மரக்கலத்தை நோக்கிச் சென்றது.

படகு சென்று தூரம் போகும் வரையில் தந்தை படகையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதே சமயத்தில் பாரதடுபேந்திரன் கண் கொட்டாமல்

தன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை அவன் உணர்ந்தான் சட்டென்று அவன் பக்கம் திரும்பினான் பார்த்துப்பேசுதான் வெடிக் தளையுள்ளவன் என்று எதிர்பார்த்தான் ஆனால் தன் மனரைப் பார்த்துவிட்ட வண்டு அப்பால் திரும்புமா?

நத்தினி கூரிய சிறிய கத்தியை எடுத்து மறுபடி காட்டி, "ஜாக்கிரதை! தப்பி ஒடப் பார்க்க வேண்டாம்!" என்றான்.

"தேவி! கத்தியைக் காட்டிப் பயமுறுத்துவானேன்? தப்பியாவது? ஒடவாவது? வலையில் அகப்பட்ட மீன் எவ்விதம் தப்பி ஒடும்? தாங்கள் விரித்த வலையில் அகப்பட்டு "

"என்ன, ஐயா, சொல்கிறீர்? என்னை வலையூர் குலப்பெண் என்று சொல்கிறீர்? இது பழையர் அரசா காதல் விழுந்தால்."

"அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. தேவி! ஆனால் மீன் பிடிக்கும் வலையை நான் குறிப்பிடவும் இல்லை தங்களுடைய சேல் விழிகள் விரிகளும் மோக வலையைச் சொல்கிறேன் "

"சேசி! என்ன எதிரியம் உமக்கு? வலைஞர் குலப்பெண் என்றாலும் பாதக மில்லை. ஆடவர்களுக்கு மோக வலை விரிகளும் கணிகை என்றா என்னைச் சொல்லுகிறீர்?"

"மன்னிக்க வேண்டும்! அப்படிப்பட்ட அபராதத்தையும் நான் செய்யவில்லை தாங்கள் வேண்டும் என்று வலை விரிக வேண்டுமா, என்ன? சிலத்திப் பூச்சி வலை செய்வது சக்கனைய பிடிப்பதற்காகவா? அது, நான் வசிப்பதற்காக வலை பிணியு கிறது. சக்கன் தாமாகப் போய் அவ வலை யில் விழுவின்றான்..."

"என்னைச் சிலத்திப் பூச்சி என்றா சொல்கிறீர்? அவ்வளவு, பயங்கரமாக இருக்கிறேனா நான்?"

"தவறு! தவறு! நான் தீபத்தைச் சொல்லி விடுக வேண்டும். தீபம் எரிவது வீட்டில் பூச்சிகளுக்காக அல்ல தீபம் எரிந்து தன்னைச் சுற்றிலும் ஒளிவிதி ஜோதி மயமாகச் செய்கிறது அசட்டு வீட்டில் பூச்சிகள் அதைக் கனி என்று நினைத்துக்கொண்டு சென்று விழுந்து மாய்கின்றன "

"ஒரு சிறிய கூற்று சூப என்று அடித் தால் தீபம் அணைந்து விடுகிறது வாயி

ளால் உதிக் கூட அணைத்து விடலாம். தீபத்தின் சக்தி அவ்வளவுதான்"

"தீபம் அணைந்து விடும். ஆனால் பூரண சந்திரனை யார் அணைக்க முடியும்? பூரண சந்திரன் சமுத்திர ராஜ்யங்க காக உதயமாகவில்லை இயற்கை நியதி யின்படி சந்திரன் உதயமாகிறது அதன் குளிர்ந்த சிலா ஒளியை வானமும் பூமியும் மகிழ்மையடி பாப்புகிறது ஆனால் பேதைக் கடலைப் பார்க்குங்கள்! பூரண சந்திரனைக் கண்டு கடல் எதற்காக அப்படிக்க கொந் தனிக்க வேண்டும்? எட்டாத பழத்துக்கு ஏன் கொட்டாவி விட்டுத் தவிக்க வேண் டும்?"

"பல்லவ குல மன்னர்களின் கவிதா ரசனையைப் பற்றியும் கற்பனைத் திற னைப் பற்றியும் ரோமியும் கேள்விப்பட் டிருக்கிறேன் அவையெல்லாம் உண்மை யென்பதாக இப்போதுதான் உணர் விறேன் "

"புராணங்களிலும் காவியங்களிலும் நான் படித்ததையும் கேட்டதையும் நேற்று வரை நம்பவில்லை, இன்றைக்குத்தான் எனக்கு நம்பிக்கை பிறக்கிறது "

"எதைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்?"

"பெண் உருவம் கொண்டவர்கள் சிலா வானத்தையும் பூமியையும் தங்கள் காலடி யில் போட்டுக் கொள்ளும் சக்தி பெற தவர்கள் என்று கேட்கிறேன் பார க்டைக் கடைத்து அழதம் எடுத்த அக்கர்கள் அமுதபானம் செய்ய வேண்டிய சமயத்திலே மோகினியினால் ஏமாந்து போனார்கள் கற்போபகத்தார்கள் ஒரு பெண் நிமித்தமாக அடித்துக்கொண்டு செத்தார்கள் மேனகையினால் விக்ரமாதிரி தவம் கெட்டது கோவலன் மாதவி யின் மோக வலையில் விழுந்து விடத்தான் தரைதர் கைக்கேடிக் காக இராமனைக் காட்டுகது அனுபவினாரா எப்போது நாட்டு ராணியின் காரணமாக மகத்தான ரோம சாமராஜ்யம் அழியத் தொடங்கியது "

"போதும, ஐயா! போதும! இந்த உதார ணங்களைப்பெல்லாம் எதற்காகச் சொல்கிறீர்?"

"தெரியவில்லையா, தேவி! யாருக்கு உதாரணமாகச் சொல்கிறேன் என்று தெரியவில்லையா?"

"எனக்கு உதாரணமாகச் சொல்கிறது

விதவாள், அதைப் போல பெரிய தவறு நீ! வெறு செயல் முடிவாது"
 "தவறு ஒன்றுமில்லை அவர்களுள், உமக்குவாக எட்டிலும் தங்கள் சக்தி
 குறைந்தது என்று"

'உமமுன் உ வாய் மொழியை சமகத விடாத
 மாவிடுக்கிறது'

'எப்படி தெவி'

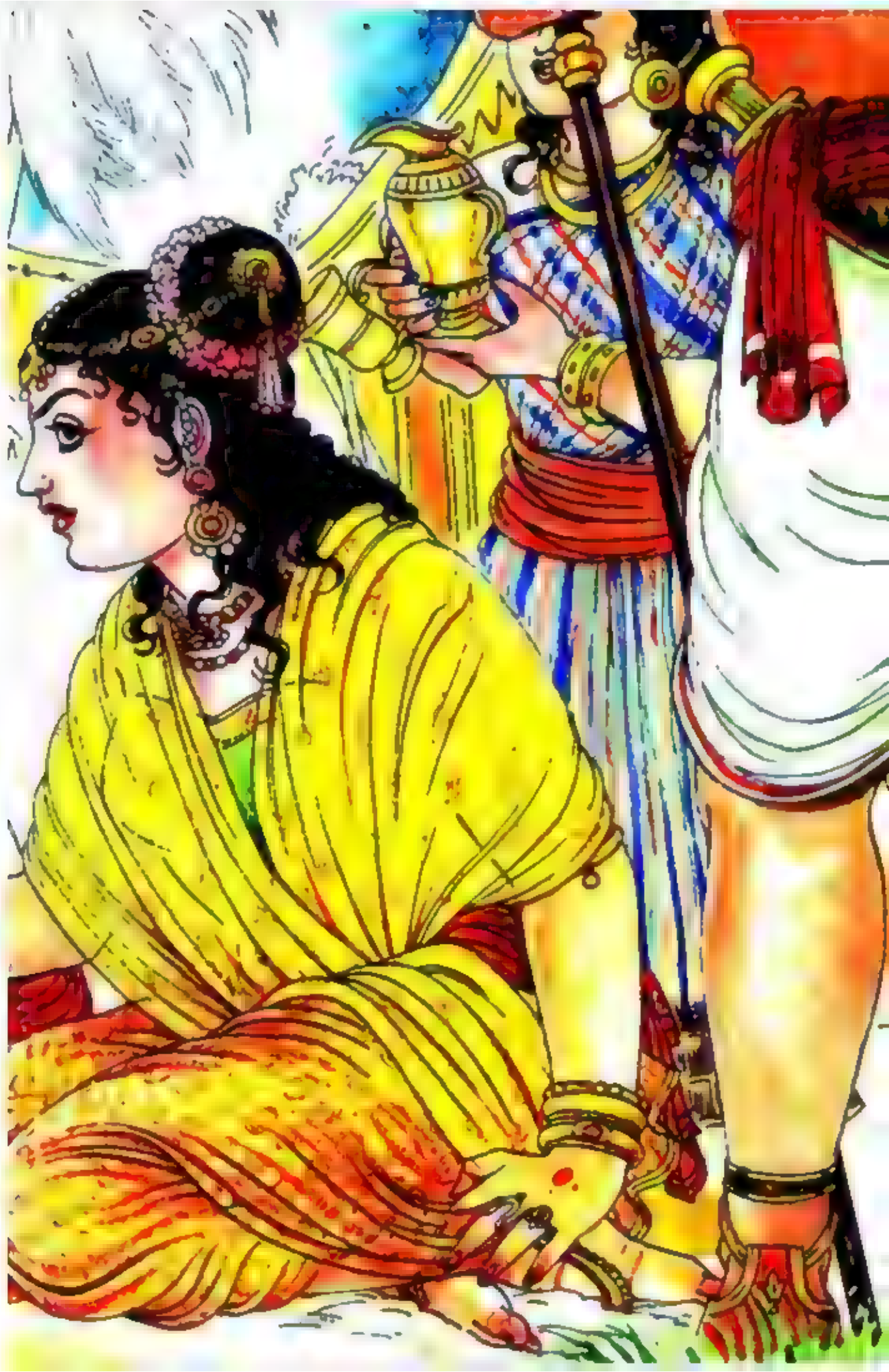
'பாடினார் அரசன் தான் வெண்
 துமென்றுதான் கப்பலாகத் தந்து
 பினை, உமமுன் ஒரு விஷயத்
 தைப் பற்றிக் கேட்பதற்காக
 தங்கள் தோக்கத்தைத்
 தெரிந்து கொண்டுதான் தானும்
 அவருடன் போகாமல் இங்கேயே
 தங்கியேன்'

'வீர பாண்டியனை ஒரு மென்
 காப்பாற்ற முயன்றான் என்று
 ஆதித்த கரிகாலர் அதைப்
 பொருட்படுத்தவில்லை
 யென்றும் நீ சொன்ன
 அல்லவா'

'ஆம், சொன்னேன்
 காப்பாற்ற முயன்ற
 யெனது பெண் வார என்று
 தெரியுமா'

இப்போது படிக்க
 அரண்மனைவின தோடு
 வாக விளங்கும் இன்ன
 ராணி தந்திவி தேவிதான்
 நீ உற்று முன்

வாணிததபடி எனக்கு அவ்வளவு சுகி இருந்திருந்தால் நான் காப்பாற்ற விடுமய்ய ஒரு மனிதனை உயிராக காப்பாற்றுகிறேன் மாடெனா' அது ஏன் என்னால் முடியாமற் போயிற்று"

"இரத்த வெறி கொண்டிருந்த ஆந்தை கரிகாலா அசமயம் தங்கை விடுபடாத நிலைவிவற்றி எவகைவிவளைதான் ஆனால் அதற்குப் பிறகு முன்று வாய்மமாக அவர் எதெனைய சித்திரவதை அறுபயித்து வந்த கிரா என்பதை நான் அறிவேன்"

"உமக்கு எப்படித் தெரியும் ஸார் உயிரிடம் சொன்னாரா"

"முன்று வருஷமாய் மனத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டு கொண்டிருந்தாரா அவருடைய உணர்வதை ஏதோ ஒரு துன்பம் அறித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் அறிந்திருந்தேன் பத்து நாள்களுக்கு முன்பு, நான் எழுத்துக்குப் புறம் பட்டதற்கு முதல் நாள்தான் - மனதாக்க சித்தி என்னிடம் சொன்னார் அது முதல்"

"அதுமுதல் என்ன"

"பழுவூர் இளைவரானியைப் பாராக வேண்டும் என்ற ஆசை என மனத்திலும் குடிக்கொண்டு விட்டது"

"ஆந்தை கரிகாலரின் திணையில் தீ இருந்திருந்தால் நான் வேட்கை கொண்டதற்காக வீர பாண்டியரை உயிரோடு விட்டிருப்பா என்று சொன்னது திணைவிருக்கிறது"

"நன்றாக திணைவிருக்கிறது"

"அது உண்மைதானா"

"செதிவம் தேவி' தாங்கள் சோதித்துப் பார்க்கலாம்"

"ஸார்' என மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது அதைச் சொல்லுமோ"

"தங்கள் தங்கை குரலில் எதைச் சொன்னாலும் என செவிகள் இடமம் அடையும் உன்னம் பூரிகளும்"

"நீர் என்னைச் சோதிப்பதற்காகவே இப்படிப் பேசுகிறீர் என்று சந்தேகிக்கிறேன் நான் விரிகளும் மோக வண்டையப் பற்றிய பேசுநீர் எனக்கு வண்ட விரிகையப் பார்த்தீர் என்றுடைய அதற்கங்கததை அறித்து கொள்ள முயல்கிறீர்"

பாரததிப்பததிரை திடுக்கிடப்ப போனான் ஆரம்பத்தில் அவன் போ ஆரம்பித்துப்போது அந்த எண்ணத்தோடுதான்

ஆரம்பித்தான் பிறகு அந்த மறந்த விட்டான் கூடமாக ஆரம்பித்த பிறகு அவனை யோகை வ லின் உண்மையானவை தள்ளி விட்டது முதலில் அப்படி எண்ணியது குறித்து அவன் வெடிகூட்டான் என்ற வெளிக் கண்ட காட்டிக் கொண்டான். "தேவி' அவலிதம் தங்கைச் சாந்தத்து ஒற்றை வண்ட செல்ப நான் பிரதிக்ஷயப்படிம பட்சத்தில் என தாளையில் இடி விழுந்தே" என்றான்

"தாங்கள் அப்படிச் சொல்காரதா" என்று துறவிய் அயற்காரை

"ஏன் தேவி' ஏன்"

"உங்கள் பெரிய இளவரசர் மிருதுவ தவம் இன்னொருவன் - அவன் பெயர் என்ன"

"வந்தியத்தவனா"

"ஆம் அவன்தான்' என்னிடம் மிகத் தந்தியாக ஒன்று அறித்து போக முயன்றான் தங்கள் சொல்கனதுப் பாரததால் அவன் தாளையில் இடி விழுந்த விட்டது பிளவாகி கிளந்த"

"தூதிரை வசமாக அவன் தாளையில் இடி விழவில்லையே' அவன் திறை வசையில் அவ்வளவு விழித்து' அதனால் அவனுக்கு வந்த அபக்தி மீனை இளவரசரைமும் அம்மைய பிடித்து விட்டது"

"பாவம்' பழையாறை இளைவரோட பிளவ திணைத்தால் எனக்குப் பரிதாபம் விடுகிறது அவன் இந்த உலகில் மிகவும் மரியாதை எதைக்குத் திருவா ஏக காலத்திலு மாவைப் போனதாக' என்ன தூதிரை டம்"

"தேவி' இரண்டு யோகை யார்"

"நீர் கொன்ன இரண்டு பேருந்தான்' இளைவரோட பிடித்து துயிலின் மீது தனி வானுடை உண்டு அவ்வளவு"

"அது உண்மை அறித்து அவனோட ய பிரி யத்துக்குப் பாரததானை இன்னொருவா"

"ஏன்? உங்கள் பெரிய இளவரசர் அறுபயித் துதவதான்"

"வந்தியத்தவனான சொல்கிறான்"

"அவனையதான்"

"ச ச ச' போது சாமாந்யதானம் ஆட்டு விவரம் சுகி யாதந்த பழையாறை இளைவ பிராட்டி அறுபயித் துதவதானை அறுபயித் துதவதானை அறுபயித் துதவதானை"

"ஆம் அந்த வாலிபன் மீது போகம் கொண்டான் அதனால்தான் அவனைப்

பழிவிட்டதாயின் தண்டனையிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக ஒளல கொடுத்து இவ்வகைக்கு அனுப்பினான் பாவம்' இந்தக் கிழவா இளவரசரின் தூக்கத்திலிருந்து தாம் காரணம் என்று துடிக்காத துடிக்கிறார் உண்மையில் அதற்கு இணையப்பட்டதான காரணம் அவன் மட்டும் ஒளல கொடுத்து அனுப்பாதிருந்தால்."

"உண்மை, உண்மை' இந்த விபரீதம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருந்து."

"என் கணவா உயர்விலிருந்து நிகழி வந்ததும் இந்த உண்மையை அங்குக்குத் தீட்டுத்துச் சொல்ல வேண்டும் சொன்னால், என்னுடைய தூதரிக்குப் பாததிரம் ஆவீர்"

"அம்மணி' தங்களுடைய தூதர்க்குப் பாததிரம் ஆக இது ஒன்றுதானா வந்தி' வேறு எனக்குத் தூதரான இடக்கடியைப் பணிகள் இல்லையா"

'ஐயா' ஒரு பேதைப் பெண்ணின் தூதர்க்குப் பாததிரமாக எத்தனையோ தூறு வழிகள் உண்டு."

"அவற்றில் இன்னும் இரண்டொன்றைச் சொல்லுங்கள் ஆதித்த விரிவாங்கு அப படிப்பட்ட சத்தாபம் ஒன்று கிடைத்தது. அந்த அவா கைப்பா விட்டு விட்டா விட்டு விட்டு அப்பறம் இரவு பல்லாக்கு துடிக்கிறார் தான் அதற்காக தவறாகச் செய்ய மாட்டேன்"

"இது சத்தியமா, ஐயா' ஒரு பெண்ணின் விருப்பத்தை திறைவேற்றுவதற்காக தங்கள் எது சொன்னாலும் செய்வீர்கள்"

"எந்தப் பெண் என்பதைப் பொறுத்தது. தேவி' நிறு வரைக்கும் தான் பார்த்துக்கொள் எந்தப் பெண்ணின் விருப்பத்துக்காகவும் எதுவும் செய்திருக்க மாட்டேன், சொன்னால் சிரித்திருப்பேன் இன்று அப்படியல்ல, தூதரன் சொல்லிப் பாகுங்கள் எனக்குத் தூறு உயிரான இத்தால் அவ்வண்ணமும் தங்களுடைய விருப்பத்தை திறைவேற்றுவதற்கு அப்பணம் செய்கின்ற ஆயிரம் சாமரங்குடங்கள் என வசம் இருந்தால் அவ்வண்ணமும் தங்கள் விருப்பத்திற்காகத் தியாகம் செய்வேன் இத்தனையும் பரதனையும் எனக்கு எதற்கும் இழக்கமாட்டி சொன்னால் அதற்கும் சித்தமாயிருப்பீன் கொடிய பாவகாரனை மன்னிக்கச் சொன்னால் மன்னிப்பேன் அததியந்த தன்பர்களின் தலைகளைக் கொண்டு வந்து தங்கள் காலடியில் போடச்

சொன்னால் போட்டு விட்டு மறுகாரியம் பாப்பீர்கள்"

இவ்விதம் பார்த்துப் பித்தான பெர் கொண்ட வளையப் போட கர்வப்பாது அங்குள்ள ஈ உடைய தண்டனில் நுது கால வளையில் நித்திரையாயது அவனுடைய வாயிலிருந்து வந்த சொற்கள் மூன்று சந்திகள் துடித்தன பரதன அத்தனை பாவங்களைத் தடுத்தித் தண்டன மூலம் மரம் சாகச் சொல்லு உண்ட சபதத்தைப் போடச் சொட்டது

பார்த்துப் பித்தானுடைய இந்த மனநிலை நோக்கங்களுக்கே விவரமாக அங்குதல் ஏன்' அவனிடம் "நீ இப்படி ஆவாய்" என்று முதல்தான் யாராவது சொல்லியிருந்தால் அங்கு நுடின் நுது மாட்டான் பரதனாகத் திட திணைத்துப் பார்த்தால் அவனுக்கு மேல் விவரங்களில் கூடிய காரியங்கள்

ஆனால் இது பார்த்துப் பித்தானையப் பற்றிய அதிகம் அல்ல மனத இயற்கை பற்றிய இரகசியம்

எத்தனைவா மேலாவிகள் காலமெல்லாம் ஆதாமசி செய்த பிள்ளை நா மனிக உடைய அண்டிய இரகசியத்தை அவரால் முடிந்த அந்தது கொள்ள முடியவில்லை மனத இரகசியம் அண்டிய இரகசியத்தை எவ்வாறு அந்தது கொள்ள முடியும்'

வாழ்க்கையெல்லாம் பழிபாவங்களில் முழுகி விடுதலாகத் திடமென்று ஒன்றான வைராகடிய சீலர்களாகிறார்கள் பகதி பாவமொன்று அடிப் பாததிரங்கள் இன்றவன் உருணைக்குப் பாததிரமாகிறார்கள் மனத சர்க்கருக்கு முயற்ற தொண்டுக்கும் புரிவீரர்கள்

இத்தகை மாறாக, தெருவகாக்காமலாத திணைவாளை கண்கடற்ற வாழ்க்கை நகு தியவாளை திடமென்று ஒத்தான் வழக்கி வழுக்கிறார்கள், அப்படி விழுந்தோது அதல் பாததிரத்தில் விழுந்து விடுகிறார்கள்

பார்த்துப் பித்தானுடைய அபிப்பிராயம் மெழிவாக மேல் வந்த கங்கினி போதும் ஐயா போது' நுதுதூதரன்' அவ்வண்ணம் பாங்குமான் காரியம் என்னும் சொல்லுமடி தங்களை மூத்தானை நான் வறுறுத்துப் போவ திணை தங்களுக்கும் எனக்கும் உருது சந்திரமான் காரியகந்ததான் சொல்லப் போய்நீரம்' என்றான்

இதோ தம்,

பொன்னியின் செல்வன்

மூன்றாம் அத்தியாயம்

ஆந்தரின் குரல்

நதினி கடலை நோக்
கொண். பழுவேட்டரை
யர் ஏறிச் சென்ற படகு
பாரததிபேந்திரனுடைய
கப்பலை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தது.

நதினி பெருமூச்சு விட்டான் அது
பாரததிபேந்திரனுடைய நெஞ்சில்
புயலாக அடித்தது.

"தேவி! சொல்லுங்கள் நான் செய்ய
வேண்டியது இன்னதென்று சொல்
லுங்கள் தங்களுக்கும் எனக்கும் உரு
து என்று பிரித்துச் சொல்ல வேண்டிய
அவசியம் இல்லை தங்களுக்கு எது
உருத்ததோ அதுதான் எனக்கும்
உருத்தது" என்றான் பலலவ
வீரன்.

அவன் மனத்தில் விசித்
திரமான எண்ணங்கள்
ரால்லாம் அதேநேரத்தில்
உதித்தன. இந்தப் பெண்
அந்தக் கொடிய சிழ
வனிடம் அகப்படடுக்
கொண்டு கண்டுகொள்
வைப் போல் தவித்தது.

கொண்டிருக்கிறான் என்பதில் சந்தேக
மில்லை. அந்தக் காட்டுப் பூனை
விடமிருந்து இவனை ஏன் விடுதலை
செய்யக்கூடாது? இவன் மட்டும்தான்
விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடும்!
அவனை அகக்கப்பலிலேயே சிறைப்படுத்திக்
கண்காணாத தேசத்துக்குக்
கொண்டு போய் விட்டுவிட்டுச் செய
யலாம்! சண்டாளன்! புதல்வியும்
பேத்தியுமாக இருப்பதற்குரிய இனம்
பிராயமுடைய பெண்ணை மனைவி
யாகக்கொள்ள எப்படி இவன் மனத்
துணிந்தது.!

நதினி இன்னமும் படகையும்
கப்பலையும் பார்த்துக்கொண்
டிருந்தான். படகிலிருந்து
பழுவேட்டரையர் கப்பலில்
ஏறுவதைப் பார்த்தான்.

அய்யர்
கப்பல்கள்

“தலலவேனை’ பததிரமாக ஏதி விட்டார்! எவ்வளவு வீரராயிருந்தாலும் வலதாவி விட்டதலலவர்’ படகிலிருந்து கப்பலில் ஏறும்போது தடுமாறாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று எனக்குக் கவலையாயிருந்தது!” என்றான்.

பல்லவன் ஏமாற்றமடைந்தான். கிழவனிடம் இவளுக்கு இவ்வளவு பரிவு ஏன்? படகிலிருந்து அவன் கடலில் விழுந்து இறந்தால் என்ன? நாட்டுக்கும் கேடும்: இவளுக்கும் விடுதலை’ என்றாக இவ்வளவு பரிவு காட்டுகிறான்?

“கிழவருக்குச் சோழ குலத்தாரிடம் எவ்வளவு அபிமானம் என்பது இன்றைக்குத்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. இளவரசருக்கு ஆபத்து என்றதும் எப்படித் துடித்துத்தப்ப போய்விட்டார்’ - ஐயா! இளவரசர் தப்பிப் பிழைத்திருக்கக் கூடும் அல்லவா’ இறந்துதான் போயிருக்க வேண்டும் என்பது திசையம் இல்லையே!” என்றான் நத்தினி.

“திசையம் இல்லை, ஆனால் அப்போர்ப்பட்ட கழறகாற்றில் கடலில் குதித்தவர் பிழைத்திருப்பது அசாதியம்’ விதியின் போக்குக்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றான் பல்லவன்.

“இதற்கு விதி காரணம் இல்லை, அந்தப் பழையாறை ராட்சஸியின் பேராசைதான் காரணம் தங்களுக்குத் தெரியுமா, ஐயா? குத்தவை தேவிகுது ஜோதிடத்திலும் ரேகை சாஸ்திரத்திலும் அபார தம்பிகளை தம்பியின் ஜாதகத்தையும், கைரேகையையும் பார்த்து வைத்துக்கொண்டு அவன் மூன்று உலகையும் ஆளும் சக்கரவர்த்தியாகப் போகிறான் என்று தம்பிகளை வைத்திருந்தான். ஐயோ பாவம்! அந்த அருமைத் தம்பிக்கு இத்தக கதி தோத்தது என்று அறியும்போது அவன் எவ்வளவு கஷ்டம் அடைவான்! அசமயம் நான் அவன்கூட இருந்து ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது!”

இவ்விதம் கூறிய நத்தினியின் குரலில் குதுகலம் தொனித்தது. பல்லவன் ஒருகணம் ஆச்சரியப்பட ஒப்போனான்.

பிறகு தன் செவிகளில்தான் கோளாறு என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

“ராணி! தாங்கள் எதற்காக ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும்? அவளுடைய பேராசையினால் தோத்துவிட்ட விபீதம்தானே இது? அதற்காக அவன் கஷ்டப்பட வேண்டியதுதான்...”

“அது எப்படி ஐயா? அவன்கண்ணில் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் துளித்தால் நெருக் பற்றுக்கிறவர்கள் சோழ நாட்டில் ஆவிரம் பதினாவிரம் போ இருக்கிறார்கள் அவன் சக்கரவர்த்தியின் செல்வப் புதலவி மூன்று உலகிலும் *டு இணையற்ற அழகி”

“நானும் ஒருசமயம் அவளாறுதான் நினைத்திருந்தேன் அதாவது தங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால்!”

“என்னைப் பார்த்த பிறகு என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

குத்தவைதேவியின் அழகு தங்களைப் பார்த்த கண்டுவிரலின் அழகுக்கு இணையாகாது என்றுதான்.”

“இப்போது இப்படித்தான் சொல்லீர்கள் நாளைக்கு அவனைப் பார்த்தால் நான் ஒருத்தி இவ்வுலகில் இருக்கிறேன் என்பதைப் மறந்து விடுவீர்கள்”

‘ஒருதாளும் மாட்டேன், தேவி’ என்னைச் சோதனை செய்து பாருங்கள் என்றுதான் சொல்கிறேனே’ தங்களைக் கூட்டளை இன்னதென்று இக்கணமே தெரிவிப்புகள்”

“கூட்டளையிடும் பாததியதை எனக்குக் கிடையாது, ஐயா! விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறேன், பெரிய பழுவேட்டையரை நான் மணந்த பிறகு சோழ நாட்டில் பிளவும் குழப்பமும் ஏற்படாது பப்பதாகச் சிலா அவதூறு சொல்கிறார்கள் அது பொய் என்பதைத் தீர்ப்புக் விருமபுகிறேன் அதற்குத்தான் தங்கள் உதவியை நாடுகிறேன்”

பா

ரத்திபேந்திரன் சிறிது ஏமாற்றம் அடைந்தான். நத்தினி அவளுக்காக ஏதோ ஒரு

கஷ்டமான காரியத்தில் தன்னை ஏவு வான் என்று எண்ணியிருந்ததான் அதை நிறைவேற்றி அவனை மகிழ்விகை ஆர்வம் கொண்டிருந்ததான் ஆனால் அவன் இராஜ்ய காரியத்தைப் பற்றி எதுவோ சொல்கிறான்.

"சொல்லுங்கள், ராணி! தங்கள் விருப்பம் எதுவாயிருந்தாலும் சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

"ஐயா! சோழ நாட்டில் அமைதி ஏற்படாமல் தடுத்து வந்தவன் இளைய பிராட்டி அவளுடைய அகம்பாவத்தினால் சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்களுக்கும் பெருந்தர அதிகாரிகளுக்கும் கோபம் கொண்டுச் செய்தான் தம்பி அருளமொழி வர்மனை எப்படியாவது இந்தச் சோழ நாட்டுச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றிவிட வேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆகை இதனால் சமரசம் ஏற்படாமல் தடுத்து வந்தான் இப்போது அந்தக் காரணம் போய்விட்டது இனிமேல் சமரசம் செய்து வைப்பது கலபம் கேளுங்கள். ஐயா! தாங்கள்தான் சொன்னீர்களே! மத்திரிகளும் மற்றப் பெருந்தர அதிகாரிகளும் உத்தர சோழருக்குப் பிறகு மது ராத்தகருக்குப் பட்டம் கட்ட விசும்பு கிறார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அதற்கு இணங்கிவிட்டார்."

"அப்படியா, தேவி?"

"ஆம், ஐயா! இல்லாவிடில் இவ்வரசரைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரக் கட்டளைவிட்டிருப்பாரா? ஆனாலும் அது சரியல்ல என்பது எனக்குத் தெரியுமாயிற்று. தீர்த்துக் கொள்வதற்கு இடம் இருக்கிறது வெள்ளாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள ராஜ்யத்தை ஆதித்த கரிகாலருக்கு என்றும், தெற்கேயுள்ள பகுதியை மதுராத்தகருக்கு என்றும் பிரித்துக் கொள்ளலாமே! தங்கள் முன்னோர்கள், பலவலமகாசக்கரவர்த்திகள், தொண்டை மண்டலத்தை ஆள்வதுடன் திருப்பதி அடையவிலையைப் பூர்வீக சோழ மன்னர்கள் இரண்டு வெள்ளாற்றுக்கு மீடையேயுள்ள இராஜ்யத்துடன் திருப்பதி அடையவிலையைப்

"தேவி! இதைப்பெல்லாம் எதற்காக என்னிடம் சொல்லுகிறீர்கள்? எந்த ராஜ்யம் எப்படியுப் போனால் எனக்கு என்ன? யார எந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டால்தான் எனக்கு என்ன?"

"ஐயா! தாங்கள் ஆதித்த கரிகாலரிடம் உண்மை விசுவாசமுள்ள சித்தேகிதர் என்று எண்ணினேன்."

"பிறகுக்கு விசுவாசமாயிருந்து, பிறகு டைய புகழ்க்காகப் போராடி, பிறகு டைய நன்மைக்காக உழைத்து, - இத்தனை தாழ்வு கழித்தாமி விட்டது இனிமேல் எனக்காக நான் வாழ விசும்பு கிறேன் ராணி! இதைக் கேளுங்கள்! நான் எதற்காக இவ்வுலகில் பிறந்தேன், எதற்காக உயிரோடிருக்கிறேன் என்று பலதடவை நான் சிந்தித்ததுண்டு என முன்னோர்களையிப் பலவல சக்கரவர்த்திகள் பெரிய சாமராஜ்யங்களை ஆண்டார்கள் மாமலவபுரத்தைப் போன்ற உலகங்களைச் சிருஷ்டித்தார்கள் அவர்களுடைய பெருமையை என் காலத்தில் மீண்டும் நிலைநாட்டப் பிறத்திருக்கிறேனோ என்று நான் எண்ணியதுண்டு ஆனால் அதில் என மனம் ஈடுபடவில்லை, ராஜ்யங்களைச் சிருஷ்டிப்பதில் உற்சாகம் கொள்ளவில்லை சோழ குலத்தின் பெருமைக்கு உழைப்பதுவேயே திருப்பதி அடைந்தேன் ஆதித்த கரிகாலரின் சித்தேகிதரில் மகிழ்ந்தேன் இப்படியே என வாழ்நாளைக் கழித்து விடுவது என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன் இன்றைக்குத்தான் என்கண்கள் திறந்தன, சற்று முன்னாலேதான் நான் பிறந்தது எதற்காக என்று தெரிந்தது அதோ கேளுங்கள்! அந்தக் கடவுள் அவைகளின் குரல் என உள்ளத்தின் குரலை 'ஆம், ஆம்' என்று ஆமோதிக்கிறது அதோ, காட்டில் வாழும் பறவைகள் எல்லாம் 'சரி சரி' என்று கூவுகின்றன தேவி! சோழ சாமராஜ்யத்தைப் பலரு போடுவது பற்றி என்னிடம் சொல்லவேண்டாம் வேறு ஏதாவது சொல்லுங்கள்! கடவுளுக்கு அப்பாலுள்ள பவழத் தீவிலிருந்து விலை மதிக்க முடியாத பவழங்களைக்

கொண்டு வரச்சொல்லுங்கள் மேரு
மல்லின் உச்சிச் சிகரத்திலே ஏறிச் சஞ்
சீவி மூலிகைகளைக் கொண்டு வரச்
சொல்லுங்கள். மேக மண்டலத்துக்கு
மேலே பறந்து நட்சத்திரங்களைப் பறித்
துக் கொண்டு வந்து ஆரம் தொடுத்துத்
தங்கள் கழுத்தில் போடச் சொல்
லுங்கள். பூரண சந்திரனைக்
கொண்டு வந்து தங்களு
டைய முகம் பார்க்கும் கண்
னாடியாகித் தரும்படி
சொல்லுங்கள் "

"போதும், ஐயா,
போதும்! என்னை ஏற
கெனவே அந்தப் பழை
யாழைப் பிராட்டி 'பைத்

தியம்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்
கிறான் உண்மையாகவே எனக்குப்
பைத்தியம் பிடிக்கச் செய்து விடா
தீர்கள்!" என்றான் தந்திவி

பா

ாதவிப்பதிரை
சிறிது வெட்
கம் அடைந்
தான். "பைத்
தியம் பிடித்

திருப்பது எனக்குத்தான்.
மன்னியுங்கள். தங்களு
டைய விருப்பத்தை முத
லில் தெரிவியுங்கள்!"
என்றான்

"சோழ நாடுமேலும்

- தமிழகமெங்கும் - எனக்கு ஏற்பட
 டிருக்கும் கெட்ட பெயரைப்
 போக்கிக் கொள்ள விரும்பு
 கிறேன். அதற்குத்தான் தங்கள்
 உதவியை நாடுகிறேன் நான்
 இந்தக் கிழவரை மணந்ததின
 காரணமாகச் சோழ குலத்
 துக்கே கேடு வந்துவிட்ட
 தென்று துன்பங்கள் பேசிக்
 கொள்கிறார்களாம். மது
 ராத்தகத் தேவரை
 இராஜ்ய ஆகை கொள்
 னச் செய்தது நான்தான்
 என்று சொல்லுகிறார்
 களாம். சோழ நாட்டுச்
 சிறைகளாகளை அவர் பக்
 கம் திருப்பியதும் நான்தான்
 என்றும் சொல்கிறார்களாம்
 இந்த அவப் பெயருடன்
 இந்தப் போவதற்கு நான்
 விருப்பமில்லை "

இந்தப் போவதைப் பற்றி ஏன்
 பேசுகிறான்? என்னைத் துன்புறுத்து
 வதற்காகவா?

"பலவயகுமாரர்! தங்களுக்கு ரேகை
 எவ்விராம தெரியுமா? ரேகை சாஸ
 திரத்தில தங்களுக்கு நமஸ்கை
 உண்டா?" என்று நந்தினி சம்பத்
 தமிழலவாத ஒரு கேள்வியைக் கேட்
 டாள்

பார்த்திபேந்திரன் அதற்கு நோ மறுமொழி சொல்லாமல் "எங்கே" கையைக் காட்டுங்கள்" என்றான்.

நத்தினி வலது கையை நீட்டினான். அதைப் பார்த்திபேந்திரன் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "ஆசனியமான ரேகைகள்" இம்மாதிரி காணப்படுகின்றன! அதைக் கையையும் சிறிது காட்டுங்கள்" என்றான்.

நத்தினி இன்னொரு கையையும் நீட்டினான். பலவன் அதையும் பார்த்து விட்டு, "நேவி" இதற்கு முன் யாராவது தங்கள் கரங்களின் அதிசயமான ரேகைகளைப் பார்த்துவிட்டு ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டான்.

"ஆம், பழையாறை இளையநீராட்டி ஒருதடவை என கையைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்."

"என்ன சொன்னான்?"

"நான் அறபாயுளில் சாலை எனது சொன்னான்."

"அது உண்மைதான்?" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"ஐயோ! தங்களுமா அப்படிச் சொல்கிறார்கள்?"

"ஆனால் அவன் அரைகுறையாக சாஸ்திரம் படித்தவன் என்று தெரிகிறது. இந்தக் கைரேகையில் ஒன்று அறபாயுளைக் குறிப்பது உண்மைதான். ஆனால் மற்றொரு ரேகை அதைக் கண்டததைக் கடந்து புனாஜுமம் ஏற்படும் என்றும் கூறுகிறது. அதைப் புனாஜுமம் மத்துக்குப் பிறகு கடல் கடந்து பல நாடுகளுக்குப் பிரயாணம் செய்யும் பாக்ஷம் உண்டு என்றும், மன்னாதி மன்னர்களுக்குக் கிட்டாத ஆனந்த வாழ்க்கை வேறு காலம் உண்டு என்றும் கூறுகிறது. இவ்வளவும் தற்செயலாகக் கடற்கரையில் சந்தித்த ஒரு பலவன் புகழ்வுறுடைய உண்மை அன்பினால் கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது. தங்களுடைய கண்ணொன்று வீகுப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவன் தன் உயிரையே அர்ப்பணம் செய்வான் என்று ரேகைகள் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லுகின்றன..."

இவ்விதம் கூறிக் கொண்டே பார்த்திபேந்திரன் சட்டென்று நத்தினியின் வீசித்த இரு கரங்களையும் பற்றித் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

ந

நத்தினி கைகளை உதறி விட்டு வித்துக் கொண்டு, "சீச்சி! இது என்ன காரியம் செய்ய நீர்?" என்றான்.

"மன்னியங்கள்" இவை தங்கள் கரங்கள் என்பதை மறந்துவிட்டேன். இன்னு் செத்தாமரை மலர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்" என்றான்.

பழிவட்டாரையர் பார்த்திருந்தால் உமமை சட்டி முனைவில் கழுபேற றியிருப்பார்!"

"நீவி! தங்களுக்காகக் கொடுப்பதற்கு எனக்கு இருப்பது ஓர் உயிர்தான் என்று கவலைப்படுகிறேன்."

அதே ஓர் உயிரையும் இப்படிக் கொடுப்பாதினவ்! இந்த அதிபதைப் பெண்ணுக்கு உதவி செய்வதற்காகக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருங்கள்"

என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்"

சோழ சாமராஜ்யம் தாயாதிக்க கலகத்தினால் பாழாகி விட்டாமல் காப்பாற்ற வேண்டும். அதற்குத் தங்களுடைய உதவி வேண்டும்.

"எப்படி?"

"தங்கள் கிதேகிதா கரிகாலரைக் கடம்பூர் சம்பவரையர் வீட்டுக்கு அழைத்து வர, தங்கள் சம்பவரையருக்கு ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவளை ஆதித்த கரிகாலருக்கு மணம் செய்து வைத்து விட்டால் என மன்னாரதம் பூத்தியாகும்."

"இந்த அறபுக் காரியத்துக்குத்தானா இவ்வளவு பீடினை? ஆதித்த கரிகாலரை அவ்விதம் கடம்பூருக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன். அப்படியா..."

"ஆதித்த கரிகாலருக்குச் சம்பவரையர் மகளைக் கலியாணம் செய்து வைத்து விட்டால் கலகம் பாதி நீர்ந்து விட்டதாலும் சோழ சாமராஜ்யத்தில் மதுராத்தகத்துக்குத் தென் பாதியும் கரிகாலருக்கு வடபாதியும் என்று பிரித்துக் கொடுத்து

விட்டால் கைகம் முழுதும் நீர்த்ததாகும்”

“பின்னர்...”

“எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கெட்ட பெயர் போய்விடும் பிறகு என தலை விடுவைய நானே நிறைவேற்றிக் கொள் வேன் நடுக்கடலில் விழுந்து உயிரை விடுவேன்...”

“நான் பின்தொடர்ந்து வந்து தங்களைக் காப்பாற்றவேன் தம் இருவருடைய புனாஜன்மம் ஆரம்பமாகும் கடல்களைக் கடந்து தூர தேசங்களுக்குச் செல்வோம் அவகே தங்களுக்காக ஒரு மாபெரும் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பேன்”

“ஐயா’ இப்படியெல்லாம் பேச வேண்டாம் தென் தமிழ்நாட்டுப் பத்தினிப் பெண்களின் மரபில் வந்தவன் நான் பழுவேட்டையாரின் தாம்பதினியி”

“தேவி’ என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லுங்கள் இதற்கு விழுவரை எதற்காக மணந்து கொண்டீர்கள்’ இவர் பேரில் காதல் கொண்டா’ அல்லது இவருடைய பவாந்தகாரத்திற்காகவா”

15 தினியி பெருமூச்சு விட்டாள். அவளுடைய கண் விழிகன் மேல் தோகைச் சென்றன. ஏதோ பழைய துபரமான ஞாபகங்களில் சிறிது தேரம் ஆழத்திருத்தான் என்று தோன்றியது

“பாவம்! விழுவா பேரில் பழி சொல்ல வேண்டாம் மனதார இஷ்டப்படாத தான் இவரை மணத்தேன்...”

“ஏன்’ எதற்காக’ இவரிடம் அப்படி என்ன கண்டீர்”

“இவரிடம் ஒன்றும் காணவில்லை அரண்மனை வாழவுக்கும் அதிகாரத்துக்கும் ஆசைப்படா நானாகவே இவரை மணத்தேன்...”

“என்னால் தம்ப முடியவில்லை”

“தம்ப முடியாதுதான் ஆனாலும் அது உண்மை வினாவினு பிராயத்திலிருந்து என்னை ஒருத்தி ஏழை என்றும் அநாதை பென்றும் ஏன்மம் செய்து வந்தாள் அரச குலத்துப் பிள்ளைகளுடன் வினை வாடும் உரிமை கூடக் கிடையாது என்று சொல்லி வந்தான் அந்த அவமதிப்

பைப் பொறுக்க முடியாமல் இந்தத் தவறைச் செய்தேன்”

“தேவி! அப்படித் தங்களை அவமதித்த பெண் பேய் யார்”

“தெரியவில்லையா’ கனிக்க முடியவில்லையா”

“இன்னயிராட்டி குத்தவைதானே”

“ஆமாம்.”

“அவளுக்கு ஒருநாள் நான் புத்தி புகட்டியே தீர்வேன்.”

“கடவுளே அவளுக்குத் தண்டனை அளித்து விட்டா அருமைத் தம்பியும் ஆருயிர்க் காதலனும் ஒரே போகவில் போய் விட்டார்கள இப்போது அவளுடைய நிலையை நினைத்தால் எனக்கு அனுதாபமாயிருக்கிறது”

“இந்தத் தண்டனை அந்த அகம்பாவக் காரிக்குப் போதவே போதாது”

“ஏறு முன் தான் தங்களை வேண்டிக் கொண்ட காரியத்துக்கு உதவி செய்தால் அவளுடைய தண்டனை பூர்த்தியாகும் சோழ சாமராஜ்யத்திற்குத் தனி நாயகியாயிருக்க வேண்டும் என்ற அவன் ஆசை மண்ணோடு மண்ணாகும்”

“தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் பரிக என்ன தருவீர்கள்”

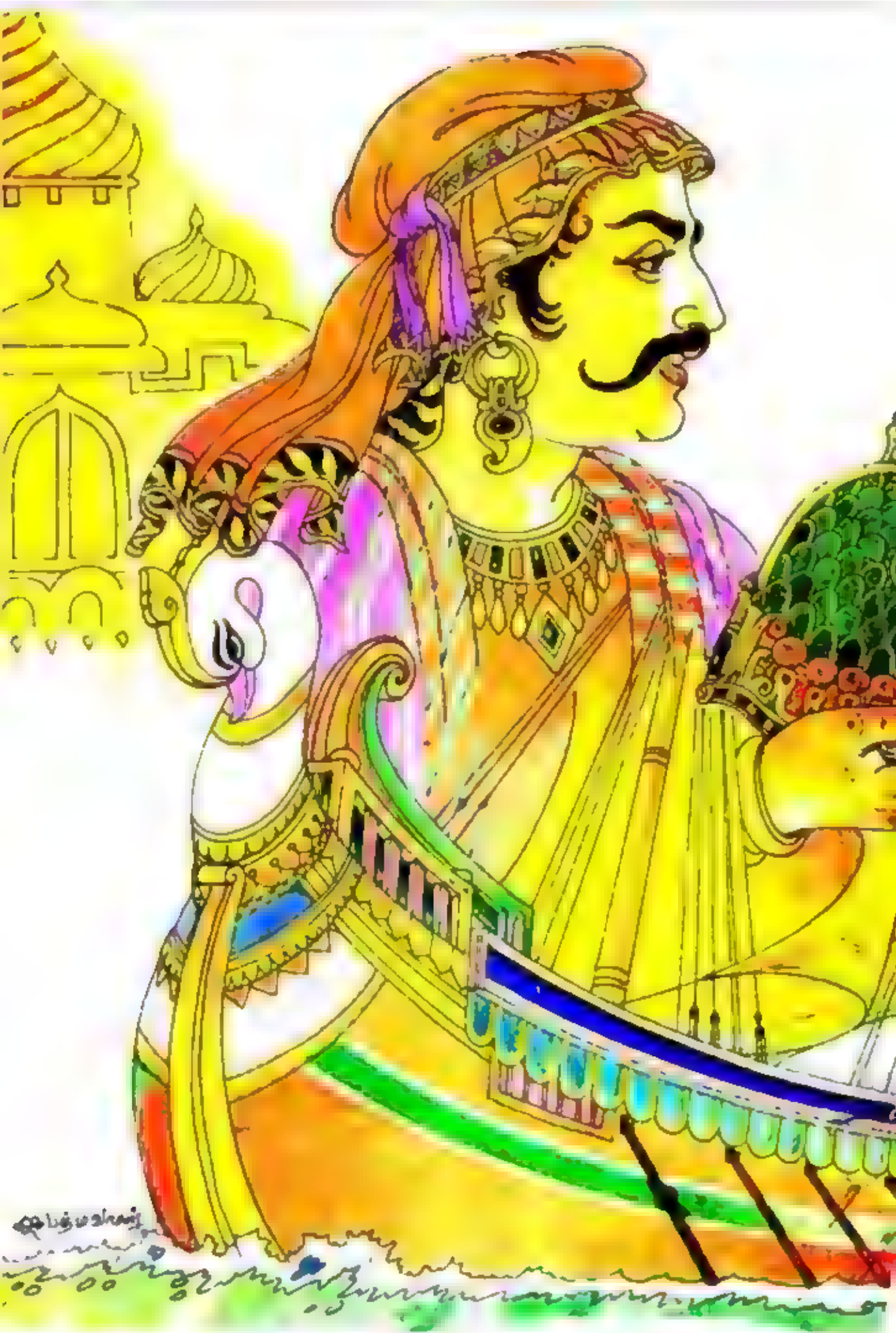
“எது கேட்டாலும் தருவேன் தமிழ்ப் பெண் குலத்தின் மரபுகள் மாறுபடாததைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்”

“ராணி! மேலை நாடுகளில் ஒரு புதிய சமயம் தோன்றியிருக்கிறதாம் அரபு தேசம், பாக்கதாத தேசம், பாரஸ்கம் முதலிய தேசங்களில் அது பரவியிருக்கிறதாம் அத்தச் சமயக் கோட்பாட்டின்படி கலயாணமான தம்பதிகள் விஞ்ஞானம் பிரித்து விடலாமாம் அதற்கு ஒரு சடங்கு உண்டாம் ஸ்திரீகள்கூட வேறு கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம்.”

“ஆம். நானும் அவ்வாறு கேள் விப்பட்டிருக்கிறேன்”

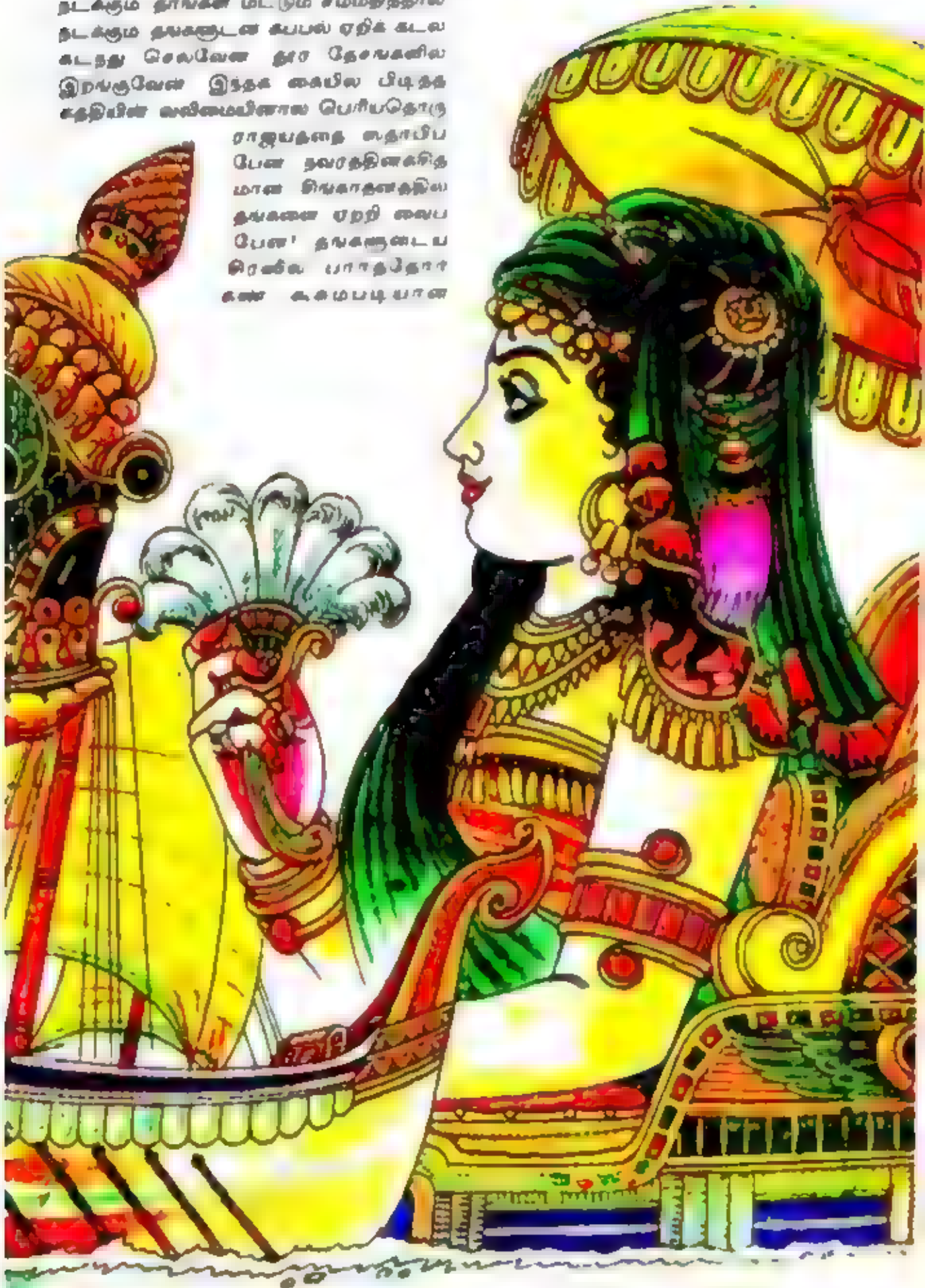
“தாம் அந்த நாடுகளுக்குப் போய் விடுவோம். அத்தச் சமயக் கோட்பாட்டைச் சோத்துவிடுவோம்...”

“அப்படியெல்லாம் சில சமயம் நானும் பகற்களவு காண்பதுண்டு ஆனால் நடக்கக் கூடிய காரியமா”

"தேவி! ஏன் நடக்காது? அவசியம்
நடக்கும் தாங்கள் மட்டும் சமம்தந்தால்
நடக்கும் தங்களுடன் கூப்பல் ஏறிக் கடல்
கடந்து செல்வேன் தூர தேசங்களில்
இறங்குவேன் இந்தக் கையில் பிடித்த
கத்தியின் வலிமையினால் பெரியதொரு

ராஜ்யத்தை உதாரிப்
பேன் நவரத்தினக்கித
மான சிங்காதனத்தின்
தங்களை ஏற்றி வைப்
பேன்! தங்களுடைய
சிரமில் பாரததோர்
கண் கைம்படியான

வாணிதபடி எனக்கு அவ்வளவு சக்தி இருக்கிறதால் நான் காப்பாற்ற விரும்புவது ஒரு மனிதரின் உயிர்வாக்க காப்பாற்றவேண்டுக மாட்டேனா' அது ஏன் என்னால் முடியாமற் போய்ற்று?"

"இரத்த வெறி கொண்டிருந்த ஆதிக்க கரிகாலா அச்சமயம் தங்கள் விருப்பத்தை நின்றவேற்றி எவ்வகையிலாவதான் ஆனால் அதற்குப் பிறகு மூன்று வருஷமாக அவர் எத்தனைய சிந்திப்பதை அனுபவித்து வந்திறார் என்பதை நான் அறிவேன்"

"உமக்கு எப்படித் தெரியும் ஐயா' உயிரிடம் சொன்னாரா"

"மூன்று வருஷமாய் மனத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாரா அவருடைய உணர்வதை ஏதோ ஒரு துன்பம் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் அறிந்திருந்தேன் பத்து நாளாகவு முன்பு, நான் எழுந்துகூடப் புறம் பட்டதற்கு முதல் நாள்தான் - மனதுக்கு நிறந்து என்கிடம் சொன்னாரா அது முதல்."

"அதுமுதல் என்ன"

"பழுவூர் இனையராணியைப் பாராக வேண்டும் என்ற ஆசை என மனத்திலும் குடிக்கொண்டு விட்டது"

"ஆதிக்க கரிகாலரின் தலைவில் நீ இருந்திருந்தால் நான் கேட்டுக் கொண்டதாக கை விர பண்ணடிப்பை உயிரோடு விட்டேன் பிர என்று சொன்னது நினைவிருக்கிறதா"

"தன்றாக நினைவிருக்கிறது"

"அது உண்மையானா"

"சத்தியம் தேவி' தாங்கள் சோதித்துப் பார்க்கலாம்"

"ஐயா' என மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது அதைச் சொல்லு ருமா"

"தங்கள் தங்க குரலில் எந்தச் சொன்னாலும் என செவிகள் இரங்க அடைய உண்மையாகும்"

"நீர் என்கைச் சோதிப்பதற்காகவே இப்படிப் பேசுகிறீர் என்று சந்தேகிக்கிறேன் நான் விரிக்கும் போது வண்டியைப் பற்றிய பேசி நீ எனக்கு வளை விரிக்கப் பார்க்கிறீர் என்குடைய அந்தரங்கத்தை அறித்து கொள்ள முயல்கிறீர்."

பாரதநிபேததிரை திருக்கிடம்பு போனான் ஆரம்பத்தில் அவன் பேச ஆரம்பித்தபோது அந்த எண்ணத்தோடுதான்

ஆரம்பித்தான் பிறகு அந்த மறந்த விடையான உடமாக ஆரம்பித்த போது அவனைப் போகக் கூடவில்லை உண்மையாகவே தள்ளி விட்டது முதலில் அப்படி எண்ணியது குறித்து அவன் கூட கூப்பட்டான் அந்த வெள்கில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "தேவி' அவஸிதம் தங்களைச் சோதித்து ஒற்றை வேலை செய் நான் பிரயத்தனப்படுகிறேன் பட்சத்தில் என தலைவில் இடி விழும் ருமா" என்றான்

"ஐயா' அப்படிச் சொல்லுகிறீர் என்று தத்திவி அப்பறினான்

"ஏன், தேவி' ஏன்"

"உங்கள் பெரிய இனவரசரிடமிருந்து வந்தவன் இன்கொருவன் - அவன் பெயர் என்ன."

"வந்தியத்திலவனா"

"ஆம் அவன்தான்' என்கிடம் மிகத் கத்திரமாக ஒன்று அறிந்து போக முயன்றான் தாங்கள் சொல்லுவது பாரததால் அவன் தாங்கள் இடி விழுந்த விடத்து போய் இருந்த"

தூதிநாடி வசமாக அவன் தாங்களில் இடி விழவில்லையென்று அவன் ஒன்ற கூப்பலில் அவ்வளவு விழுந்தது' அதனால் அவர்களுக்கு வந்த ஆபத்து சினை இனவரசரையும் அவ்வளவு பிடித்து விட்டது"

பாவம்' பழையாறை இனையபிராட்டினை தினைத்தால் எனக்குப் பரிதாபமா வீழ்கிறது அவன் இந்த உலகில் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்த இரவா ஏக காலத்திலுமாவது போனாரான்' என்ன தூதிநாடி டம்"

"தேவி' இரண்டு பேர்கள் யார்"

"நீர் சொன்ன இரண்டு பேருந்தான்' இனையபிராட்டினுக்குத் தமயிலை மீது தாவி வாஞ்சை உண்டு அவ்வளவு"

"அது உலகம் அறிந்தது' அவன்குடைய பிரிபத்துக்குப் பாரதநாமான் இன்கொருவன்"

"ஏன்' உங்கள் பெரிய இனவரசர் அனுபவிய தூதன்தான்"

"வந்தியத்திலவன்தான் சொல்கிறான்"

"அவனைத்தான்"

"ச ச ச' சேயு சாமராஜ்யத்தைவிட ஆட்டு விக்ரம் சக்தி வாய்ந்த பழையாறை இனைய பிராட்டி அங்கும தற்பெருமன்கொள்ளும் அகிலபிரபலமான அந்த வாலிபன் மீது"

"ஆம் அந்த வாலிபன் மீது போகும் கொண்டான் அதனால்தான் அவனைப்

இளவரசர் அவை கடலில் குதித்தார்? ஆகையால் இளவரசரின் மரணத்துக்குக் குத்தவை காரணம் என்று சொன்னேன்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

பழுவேட்டையார் தம் அவசர புத்தியைக் குறித்துச் சிறிது வெட்கம் அடைந்தார் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் "வெறுமனே மூடி மறைக்கப் பார்க்காதே" இளவரசரின் அகால மரணத்துக்கு நீயும் பொறுப்பாளி

தான் அதற்கைய கழறலாற்று அடித்த சமயத்தில் அவர் கப்பலிலிருந்து படகில் இறங்குவதற்கு நீ எப்படிச் சமமதித்தாய் - தொலைத்து போ' என கண்முன்னால் நில்லாதே" என்றார்

தத்தினி குறுக்கிட்டு, "நாதா! இவரையும் தஞ்சாவூர் அழைத்துப் போவது நல்லதல்லவா? நடத்தது நடந்தபடி இவரே சக்கரவர்த்தியிடம் தெரிவிப்பது நலம் அல்லவா"

இவ்வாவிட்டால், ஏற்கெனவே நம் பேரில் குற்றம் சொல்லக் காத்திருப்பவர்கள் இதைவும் சேர்த்துச் சொல்வார்களே' தாமதமான இவ்வரசனாக கடலில் மூழ்கடித்து விட்டோம் என்று' கடக் கூராமல் பழி சொல்வார்களே'" என்றான்.

"சொன்னால் சொல்வட்டும்' அதற்கெல்லாம் தான் அஞ்சியவன் அல்ல சொல்லுகிறவன் நாகைத் துண்டிக்கச் செய்வான் ஆனால் இவன் துயிமாடு வர வதும் ஒரு காரியத்துக்கு தலவதுதான் - பாரத்திபேத்திரா' ஏன் அங்குமிங்கும் பாரத்து விழுகிறாய்' தப்பி ஒடலாம் என்று பார்க்கிறாயா'" என்று கூறிச் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று வீரர்களைக் கைகாட்டி அழைத்தார் நாலு போ விசைத்து வந்தார்கள்.

"இவனைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்" என்று கூடனைவிட்டார்.

வீரர்கள் நாலு பேரும் பாரத்திபேத் திரனை நெருங்கினார்கள் அருகில் நெருங்கி வரும் வரையில் அவன் கமமா யிருந்தான் பிறகு ஒரு தொடிப் பொழுதில் தன் கைவரிசையைக் காண்பித்தான் நாலு வீரர்களும் நாலு பகலம் போய் விழுந்தார்கள்.

"ஐயா' என்னைக் கட்டித் தனை விடுவதாயிருந்தால் மறவர்களை அனுப்ப வேண்டாம் வீராதி வீரரும் முப்பத்தாறு போர்க்களங்களில் அறுபத்து நாலு காயங் களை அடைந்தவருமான பெரிய பழுவேட்டரைவர் கையினால் கட்டுப்படுவதற்கு நான் சித்தமாயிருக்கிறேன் மறவர்களை என் அருகிலும் நெருங்க விட மாட்டேன்" என்றான்.

பழுவேட்டரைவர் முகத்தில் சிறிது மலாச்சி காணப்பட்டது "நீ வீர பலவன் குலத்தில் பிறந்த வீரன், சத்தேகமில்லை எங்களுடன் தஞ்சாவூருக்கு வந்து விட்டுப் போகச் சமம்தம் என்று சொல். உன்னைக் கட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை" என்றார்.

"அதுதான் என் விருப்பம், சக்கரவாத தியை நேரில் பார்த்து நடந்தது நடந்தபடி சொல்ல விருமபுகிறேன் என பேரிலும் வீண் பழி ஏற்படக் கூடாதல்லவா" என்றான் பாரத்திபேத்திரன்.

"அப்படியானால், உடனே புறப்படுவோம்" என்றார் பழுவேட்டரைவர்.

சமயம் அவர்கள் இருந்த இடத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்த காட்டிலிருந்து ஆகைத் துண்டு கவும் சததம் கேட்டது.

தத்தினி சததம் வந்த திகை நோக்கினான் அதனால் அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலை மறந்திருவரும் கவனிக்கவில்லை.

"இந்தக் கோடிகளைக் காடு மிக விசித் திரமானது இங்கே பட்டப் பகலிலேயே கோட்டான் கூவுகிறதே" என்றார் பாரத்திபேத்திரன்.

இன்னும் இரண்டு தடவை அதே மாதிரி ஆகைதின் குரல் கேட்டது.

தத்தினி திரும்பிப் பார்த்து, "உடனே புறப்பட வேண்டியதுதான்" இன்னும் ஒருதான் இங்கே இருந்து பாரப்பது தலவ தலவவா' இவ்வரசர் ஏதாவது கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு களையில் வந்து ஒதுங்கக் கூடும் அல்லவா?" என்றான்.

"பாரத்திபேத்திரா' இன்னவரானியின் மதி துட்பத்தைப் பாரத்தாயா' நமக்கு இது தோன்றாமல் போவிறதே' ஆம், இன்னும் ஒரு தான் இங்கே இருக்க வேண்டியது தான் இருப்பது மட்டும் போதாது கடற்கரை நெடுகிலும் ஆட்களை நிறுத்தி வைக்க வேண்டும், தேடிப் பார்க்கவும் சொல்ல வேண்டும்" என்றார் பழுவேட்டரைவர்.

'எனக்கு ஆட்சேபமில்லை ஐயா' ஆனால் இவ்வரசர் இனி அகப்படுவார் என்ற நம்பிக்கை என்கமில்லை கழறகாற்று அடித்தபோது கடலின் கொத்தளிப்பைப் பாரத்திருந்தால் தாங்களும் என்னைப் போகவே திரைக் கொளவீர்கள்" என்றான் பாரத்திபேத்திரன்.

என்னும், கிறவா கேட்கவில்லை கடற்கரை நெடுகிலும் ஒரு காத்தூரத்துக்குத் தம் ஆட்களைப் பரவலாக நிறுத்தி வைத்தார் அவரும் அமைதியின்றிக் கடற்கரை போரமாக அலைத்து நிரிந்தார்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாலாம் அத்தியாயம்

தாழைப் புதர்

ந

டுக்கடலில் படகு
தொட்டில் ஆடுவது
போல் உலகம்த
மாக ஆடிக்கொண்டு
சென்றது. இரண்டு
நாளைக்கு முன்னால்
அங்கே தென்னை மர உயரம்
எழுமடி விழுந்தன என்று கற்பனை செய்
வதே கடினமான காரியம்.

படகில் இளவரசர் பொன்னியின் செல்
வரும் வந்தியத்தவனும் பூங்குழலியும் இருந்
தனர்.

பூங்குழலியின் கையில் துடிப்பு இருந்தது.
ஆனால் அதை அவன் கவனிக்காமல் போட
வில்லை. வந்தியத்தவனாகவும் இளவரச
ராகவும் நடந்த சமயாடினாளை உற்றுக்
கொண்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவர்களுமே பேச்சில் கவனமாக இருந்
தார்கள். படகு விரைவாகப் போக வேண்டு
மென்று ஆவலு கொண்டவர்களுக்கத்

தோன்றவில்லை.

படகு கோடிக்கணம் கோடி மீறது என்ன
செய்து விளையும் என்பது பற்றித்தான் அவர்
கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசர்
தந்தையார் தந்தை போகக்கூடாது என்றும்,
பூங்குழலியைத் தவிர வேண்டும் என்றும் வந்
தியத்தவன் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.
அதற்குப் பல காரணங்களை அவன்
எடுத்துச் சொன்னான்.

"தங்கள் சகோதரி தங்களை மிக அவசர
காரியமாகப் பார்க்க விரும்புகிறார். தங்
களைக் கைப்பிடி அழைத்துக்கொண்டு
வருவதாக வாககனிட
திருக்கிறேன். அதை
நிறைவேற்றி வைக்க
வேண்டும்" என்று மன
நாடினான்.

"உன் வாககனிட நிறை
வேற்றுவதற்காக என்
ததனதின் கட்டி
என்கை மீறச் சொல்
வதற்காக" என்று இள
வரசர் கோபமாகக்

அமர கஸ்கி

கேட்டார்

“அது தங்கள் தந்தையின் கட்டளை விலகலு. பழுவேட்டையாரின் கட்டளை வலுவா” என்றான் வந்தியத்தேவன்

அதிபு இன்னொன்றும் சொன்னான் “செல்லவாதினியைத் தாங்கள் பார்க்கப் போவ தாகிருந்தாலும் கதந்தரமாகப் பார்க்கப் போவது நல்லதா” பழுவேட்டையாராகிய செல்லவாதினியைப் பார்க்கப் போவது நல்லதா” தான் சொல்கிறேன். செல்லவன் ‘தங்கனைய பழுவேட்டையார்கள் சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்’ என்ற செய்தி பரவ வேண்டியது தான் சோழ நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் திரண்டு எழுந்து வந்து விடுவார்கள் தங்கனைய அருங்குத் தாயநாடு ஒரு பாவகா ரண்களமாயி விடும் அது நல்லதா என்று எண்ணிப் பார்க்குங்கள்’ அப்படிப்பட்ட கேடு சோழ நாட்டுக்கு ஏற்படக் கூடாது என்று தான் உடனே பார்த்து அந்தக் கற்றகாறன்ற ஏலி விட்டிருக்க வேண்டும் உடனே விடுபடத்தக்கதும் விடுவாநதாக தாங்கள் சோழ நாட்டில் கலவரத்தை உண்டாக்க விரும்புகிறீர்களா” என்று கேட்டான் வந்தியத்தேவன்

அவ்வளவு நேரமும் அவன் சொல்லி வந்த வாதங்களுக்கும் இது இவ்வரசரின்

மனததை ஒரளவு மாற்றியது தம்மைப் பழு வேட்டையார்க்கு சிறைப்படுத்தியிருக்கிறா ர்கள் என்று தெரிந்தால் சோழ நாட்டில் கல வரம் உண்டாவது சாத்தியத்தான மக காலத்த தம்பிரம் உண் அபிமானம் எவ வளவு மகத்தானது என்பது அவருக்கு ஒரு வரது தெரிந்துதான் இருந்தது அனுகூலம் இன்னவாற சிந்தனைகள் ஆழந்தா

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு “அப்படியே உன் விடுபாட்டைச் சிறைப்பற்ற தான் முடிவு செய்வோம். அது எப்படி சாத்தியம்” போடிக கனையில் பழுவேட்டையார்களின் ஆட்கள் என்வாக்க காதல்க கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்” என்று கேட்டார்

“அதற்கு உதவி செய்ய இந்த ஒடக்காரப் பெண் இருக்கிறாள் கனையில் எத்தனை பேர் காதலித்தாலும் அவர்கள் கனையில் பட்ாமல் போடிகனாக காட்டுகளை நம்மைக் கொண்டி போய் சோகது விடுவாள் - பூவ குழவி” தான் கூறியது காந்தி விழுந்ததா” அவ விதம் செய்ய முடியுமா” என்று வந்தியத் தேவன் கேட்டான்

பகுழவி அப்போது ஏழாவது சொக்க கொகையில் இருந்தான் இவ்வரசரைக் கவனித்துப் பாப

பந்தக கண்டார
கள்

வந்தியத்தேவன்
இவர அருகில்
சென்று "ஐயா இது
என்ன" தங்கள்
உடம்பு ஏன் தடுங்கு
கிறது என்று கேட்
டான்

இது குளிர்
காய்ச்சல், அப்
பின் இலவணத்தில்
இந்தக் காய்ச்சல்
அதிகம் பாலிவிடுக
கிறது என்று சொன்
னேன். குளிர்
இலவணம் இந்த
காய்ச்சல் வந்தவர்கள்
பிழைப்பது அரிது
என்று சொன்னார்
இவ்வளவு

கடவு நடுவில்
கடவுன் பாலமாம்
இடி விழுந்து பந்தக
கொண்டபோது
கட வந்தியத்
தேவன் அவ்வளவு
கடக்கம் அளவு
வில்லை இவ்வ
சரின மார்புதான்
அவ்வளவு வரிக
அவ்வளவு இப்போது
கதி கவங்க செயது
விட்டான்

பூங்குழலியின்
வைவிவிந்து தடுப்பு
தூணாக துடிக்கிவிட்
டது உடம்பில் தீவ
சக்தி அடிப்போடு
மலிவிட்டது கண்
களில் மட்டும் உயி
ரின ஒளி தோன்
றியது அந்தக் கண்
களினால் இவ்வ
சைர வெறித்துப்
பார்த்துக்கொண்டு
திவ்வான்

இவ்வசரின
உடல் தடுக்கம் அதிக

மாகக் கொண்டு விடுவது சிறிது தாமதமாக
செல்லாம தாமதத் தாமதப் போட .ஜார்
பித்தது

"ஜார் தான் என்ன செய்கிறான்? சொல்
லாமன்! ஒன்றும் புரியவில்லையே" பட என்
என்பிக் கொண்டு போகிறது 'பூங்குழலி'
கோடிக்கண்ணால் வைத்தபடி இதுகிறார்
அவ்வளவு" என்று வந்தியத்தையன் பதரி
னான்

பூங்குழலியை போமட நகை .ஜெயிக்கு
தான்

இளவரசர் திடீரென்று குதித்து எழுத
தார் தடுப்பிக் கொண்டு நகை அவர் உடம்பு
இப்பொழுது திறை முடியாமல் தள்ளாடியது
"என்ன என் தமகன்கிடம் கொண்டு
போய்கள்" என்ன உடனே இளைப்பே போட
டியிடம் கொண்டு போய்கள்" என்ற வாத
தனை அவருடைய வாயிலிருந்து குளறுபடிக்
வெளி வந்தது

இதைக் கேட்ட வந்தியத்தையன் குதா
சலம் அடைந்தான் அந்தக் குதாசலத்தில்
இவ்வளவு செய்வது என்று தெரியாமல்
தினைத்து நின்றான்

நகைத்துடன் ஆடிக் கொண்டு நின்ற
இளவரசர் அடுத்தொன்றாக, "அகலா இந்த
வந்தியன்" உன்னைய பார்க்க இந்த வந்த
யின் யார் தந்ததாலும் இவ்விடில் போக
மாட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே
பட லிவித்து வடலில் பாயப் போனார்

நல்லவேளையாக, வந்தியத்தையன் அப்போது
நிலைமம் இன்னொன்றாகத் தன்னாத
தான் இளவரசர் காதலின் வேகத்தினால் உய
கணாவே இறந்து விட்டார் என்பதை அடுத்து
கொண்டான் கடலில் பாயப் போனவரை
உடனே பிடித்து நிறுத்தினான்

ஏதென்பே மிகப் பலசாலியான இள
வரசர் இப்போது காதலின் வேகத்தினால்
பலம்பலத் அதிகபலம் பெற்றிருந்தார்
வந்தியத்தையனுடைய பிடியிலிருந்து தயிரிக்
கொண்ட முயற்சியை தாண்டவம் இம் கால
ரைத் தடுக்க முடியாது என்பதை வந்தியத்
தேவன் கண்டு, "பூங்குழலி! பூங்குழலி!
சீக்கிரம் ஓடி வா" என்று அலறினான்

செய்வற்று நின்ற பூங்குழலி உயிர் பெற
றான ஒரு பாசனம் பாயந்து இளவரசர் அது
வில் வந்து அவரைக் கடலில் விழாமல் தடுப்பதற்காக
ஒரு காதலைய பற்றினான் கர
வேகத்தினால் இளவரசர் பெற்றிருந்த மத
பாணையின் பலம் உடனே மாயமாயப்

போய்விட்டது வேளையிறு ஆழத்தையப்
போய் .ஜனம்

"அகலா! நீ சொல்கிறபடி போ போமட
படுத்தி தங்கிறேன் என போய் வந்தது
பார்க்க அகலா! நீ ஒத்தி இவ்வளவு
என்னுன் காதலி என்ன" என்று இளவரசர்
கதலி நிமிர்ந்தார்

வந்தியத்தையனும் பூங்குழலியும் இள
வரசரை மெதுவாகப் படகில் படுக்க வைத்
தார்கள்

அதன் பிறகு பொன்னின் செல்வா
கமைய படுத்தி தந்தார் அவருடைய கண்கள்
எங்கேயோ சென்றதுப் பார்த்துக் கொண்
டி தந்தது அவருடைய வாயிலிருந்து
யென்தோ வாதனைகள் ஆழ்ந்த ஆழி வந்து
கொண்டிருந்தது சிலவற்றுக்குப் பொருள்
யினவகில் பெருமபாழும் சம்பந்தமற்ற
வாதனைகளாகத் தோன்றின

வாய்க்கிடம் .ஜெயிஎன்ன போ
டகிட் பாய்விடாமல் என்பதை வந்த
யியத்தையன் கண்டதான் இந்த
மகப் பாய்விடாமல் .ஜெயிஎன்தோ போன
னின் செல்வரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய
பொறுப்பு தான் தாமதத்தில் கமந்திருக்கிறது
என்பதையும் அந்தான் .ஜனம் புத்தியாலி
யான இத்தப் போன ஒத்தி இதுகிறான்
இளவரசரைப் பாதுகாப்பதில் தாமதப்ப
போய்க் இவ்வளவு காலம் கொண்டவன்
தான் இவ்வளவு எத்தனை போது அப்பா
ய்களிலிருந்து தாண்டாத துபுரித்த கட
லுக்கு வந்தபடியும் இதுகண்ட இதுகிறது

பூங்குழலி! பட என் இவ்விடில் வேக
மாகச் சென்றுக்கொண்டு போக வேண்டியதுதான்" என்றான் வந்தியத்தையன்

பூங்குழலியின் காவகம் இழந்திருந்த
வந்தியன் மீண்டும் பெற்றான் படகு துரித
மாகச் சென்றது

வந்தியத்தையன் இளவரசரின் அருகி
யே போக உட்காந்திருந்தான் மறுபடியும்
அவரின் கைகளில் வந்திருந்தது விட்
டான் என்பதைச் செய்து என்பதை நினைத்த
போதே அவன் கை கவங்கிற்று ஆள்களால்
சாவ ஐக்கிளத்ததாக அவனிடம் பார்த்துக்
கொண்டே விட்டுத்தான் அந்தசம்பந்தில்
யென்தோ சென்று போய்விடாது என்பதை
என்பதைப் பற்றி அவன் உள்ளம் நிமிர்மாகத்
திருந்தான் செய்தது

பெண்ணின் உணக்கு என்ன

தோன்றுகிறது' நாம் மூன்றாம் கோடிக
கணக்காக போய விட்டோம்' இளவரசனா
பாதுகாப்பதற்கு உன் குடியத்தனா உதவி
செய்வாரா' அல்லவா' என்று கேட்டான்

"ஐயா' இந்தக் காலத்தில் என்ன நமக்காய்,
யாரை நம்பக்கூடாது என்று எப்படிச்
சொல்ல முடியும்' என தன்மயன் மன்னவ்
ஓங்கி இருக்கிறான். அவன் மனத்தாளை
பிடித்தவன் என நினைக்கவும் படி அப்ப
மயானை பழுவேட்டி எரையான்' என்றான்
பூவழுவர்

"மேலும் தயக்கப்பிடுக வந்தாய்வு
ஆகா இவற்றும் கோடிகளையால் தய
விடுக்கலாம் இளவரசரின் வாரா எதிர்
பார்த்து மேலும் பல பதில் ஆட்களாக வந்
திடுக்கலாம்' என்று தொடர்ந்து கூறினான்

அவருடைய முன் போலனைப்பை
குறித்து வந்திவந்தவன் விவரமாக நான்
இந்த இக்கட்டான சமயத்தில் தனக்கு
அவருடைய உதவி கிடைத்ததை என்வ
மிழுத்தான்

"அப்படியானால் நேர கோடிகளாக
குப் போவது அபாயம் என்று தீர்மான
எண்ணுகிறாயா' என்றான்.

"அதோ பாருங்கள்" என்று கட்டிக்
காட்டினான் பூவழுவர்

அவன் கட்டிக்காட்டிய திசையில் வடிக
ஒன்று நின்ற கொண்டிருந்தது அதற்கு அப
பால் கோடிகளாக கலப்புகள் விளக்கின்
உச்சியும் தெரிகிறது

"ஆகா' பெரிய மரக்கலம் ஒன்று நிற
கிறதே' அது யாருடைய காரியோ என
னியா' ஒரேவேளை பார்த்துக்கொண்டிருக்க
வது காலத்திலேயே அப்படியிருக்கிறார்களாம்
இந்த நிலையில் இளவரசனாக காந்திரை
அழைத்துப் போவதே நல்லதல்லவா'

"பழுவேட்டி எரையான் கப்பலாகவும்
இருக்கலாம் ஐயா' கூறுகிறது. மேலும்
ஏதாவது தெரியுமா'

"கோடிகளாக கலப்புகள் விளக்கின்
உச்சி தெரிகிறது"

"எதிர் ஏதாவது வித்திகாரமாக காண
படுகிறதா'

"எனக்கு ஒன்றும் வித்திகாரமாய்த் தெரிய
வில்லையே"

"எனக்குத் தெரிகிறது அந்த உச்சியில்
கட்டமாக மனிதர்கள் நின்றிருக்கிறார்கள்
நாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்று
கிறது"

"அங்கிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இந்தப்
படகு தெரியுமா'

"தெரியாது இவற்றை மொத்தம் கண்ணை
நெருக்கினால் தெரியும்"

"எல்லாவற்றையும் நாம் முன் ஐக்கிரை
யாக இப்படித் தவறு நீ முன்னம் சொ
னாயே. கோடிகளாகத் மேலே காலவாய்
ஒன்று இருக்கிறதென்று' அங்கியப் படகை
விட்டோம்"

"அப்படியானால் கொடி வேண்டாம் இது
இந்த சமயத்தில் அங்கே போய் திராவிட
ஐயா' தீயகள் ஒத்தான் இரண்ட மண்டபத்
தில் ஒரே நேரத்தில்' அதற்கு வெகு சமீ
பம் வரையில் அந்த காலவாய் வந்திரு
து இவ்வாறு வ தாய்வு என்று தீர்மான அங்கே
தாய்க்கால நான் திராவிட எல்லாவற்றையும்
விடாது தருகொண்டு விளையில் வந்து
நேருகிறான்"

"காலவாய் அங்கிய தீயு விடுகிறது.
பூவழுவர் மேலும் எப்படியாவது போகிறது"

"கோடிகளாகவிருந்து திராவிட மீதம்
வரையில் அந்த காலவாய் போகிறது"
என்றான் பூவழுவர்

ந்த சமயத்தில் கொள்ளியின்
செவ்வா கா வேகத்தில் துருத்த
தூய்மை கிடைக்கொண்டது கொஞ்
சம் உருத் பதத்துடன் வேட்டது

"ஆமாம் அக்கா, ஆமாம்' தாண்டப
டினத்துப் புத்த பிஷ்கு க்குள் கொள்ளை
கூறினாய்' அதன்படியே நடந்தது அது
பாதுகாத்தில புத்த பிஷ்கு க்குள் மகா சப
கத்தா எனக்கு இல்லாத சபகாத்தானது
யும் கிட்டி தந்ததும் அங்கே முன் வந்தார்கள்
தாய்தான் மறுத்து விட்டன அக்கா' இராஜ
யத்தில் எனக்கு ஆணவிலையாதுபடியாவதான்
மறுத்துக்கொள் நீ வேறு எது கொள்ளையும
இல்லை இன்னா இராஜம் ஆயும் தொலைய
இல்லை எனக்கு வேண்டாம்' அதற்கு கால
டினம் வ விட படகு விட கொண்டு எவ
யன் திராவிட ஆணத்தொழிந்த கலாம் தான்.
அக்கா' கோடிகளாகவும் ஓர் காரியம் மென்
ஒருத்தி இருக்கிறான்"

இந்தக் கட்ட பூவழுவரின் உடம்பெல்
லாம் புன்காப்பித்தமடைந்தது வந்திவந்
திவந்துகொள் அதற்கும் வந்தது மேலே
என்ன கொடியை போகிறாயோ என்று கேட்க
இவ்வாறு அடக்கா ஆனால் கொண்டிருந்
தான் ஆனால் நிமிசென்று இந்த இடத்தில்

இவ்வரசருக்கும் உய
உணர்வு கொஞ்சம்
வந்ததாகத் தோன்
றியது.

சிறை முற்றம்
விழித்துப் பார்த்து
விட்டு, "இன்னும்
கொடிக்கரை வர
வில்லையா" என்று
நான் கவரத்தில் கேட்
டார் இவ்வரசர்.

வந்தியத்தேவன்
"அதோ கரை தெரி
கிறது" என்றான்.
இவ்வரசரிடம்
யோசனை கேட்க
லாமா? வேண்டாமா
என்று அவன்
யோசிப்பதற்குள்
யிைமும் இவ்வரசர்
நினைவை இழந்து
கரையிறாத்தி உலகத்
துக்குப் போய் விட்
டார்.

வவரசர்
கடைசி
பாக

ஒடக்காரப் பெண்
ணைப் பற்றிக் கதிரிய
வாராததைகள் பூப
முழையின் மனத்தில்

எண்ண அலைகளை எழுப்பி விட்டிருந்தன
வந்தியத்தேவனையும் இவ்வரசனையும் பாப
பற்றிக் அவருக்குக் கசைமையிருந்தது. ஆன
பால் படகு சென்ற நினைப்பில் பாரதத்
வண்ணம் துடுப்பைப் போட்டுக்கொண்
டிருந்தான். அதுகாறும் உய்யல் நின்ற
இடத்தை நோக்கிச் சென்ற படகு இப்போது
நினை திரும்பித் தென்மேற்குப் பக்கமாகச்
சென்று கொண்டிருந்தது.

இது நின்ற பிரதத்தில் உ விளிக்ந்து பூமிக்
ருள் குடைந்து சென்ற காலவாழின் உயின்
பிரவேசித்தது.

பூபமுழை கதிரியு போலவே அப்பே இர
புறமும் கரைகள் உயர்ந்த மேடாக இருந்தன.
அந்த மேட்டுக் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்
திலாகவும் உயர்மாகவும் வளர்ந்திருந்தன.
படகை கரைப்போரமாக திறுத்தி விட்டுப்

பூபமுழை மெலமில் குரலில் "நான்" என்று
படையை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று
கொலமி விட்டிக் கரையில் இருப்பினான்
கரையில் வளர்ந்திருந்த உயர்மான ஒரு மரத்
தின் மேல் ஏறிச் சற்று முற்றம் பார்த்தான்.
பிறகு அவரமாக இருப்பி வந்தான் "நல்ல
வேளை" இப்பே வந்ததாம். உறகையிளா
மாகச் சமார் ஒரு காத தூரத்துக்கு ஆட்கள்
நின்ற காலப் புரிநிராகள் கையகரை விளக்க
மின் அகலில் ஒரே கூட்டமும் கோஷமுமாக
இருக்கிறது" என்றான்.

"பாராபிடுக்கும் என்று ஏதாவது தெரி
கிறது" என்று வந்தியத்தேவன் ஆவதுடன்
கேட்டான்.

"நன்றாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால் பழு
வேட்டையாரின் ஆட்களாய்ந்தான் இருக்க
வேண்டும். வேறு பாராபிடுக்க முடியும்."

எனது உயிரை நான் கொண்டு இது
 உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது

"உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது

உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது

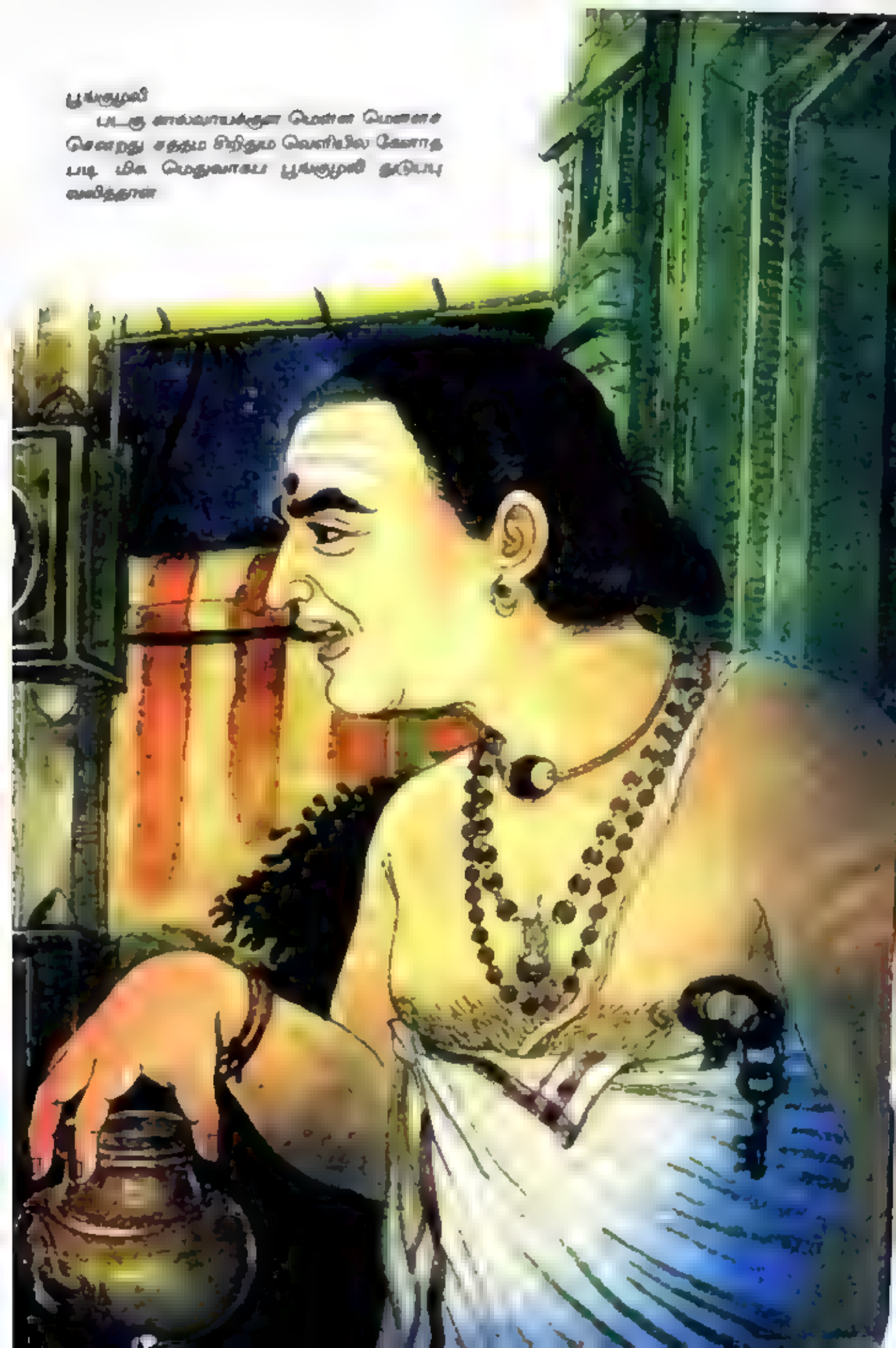
"உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது
 இது உயிர் கொண்டு உயிர் கொண்டு இது

சுப்பிரமணியம்

பூங்குழலி

படகு ஊலவாய்க்குள் மெள்ள மெள்ள
சென்றது சத்தம் சிறிதும் வெளியில் கேளாத
படி மிக மெதுவாகப் பூங்குழலி துப்படி
வலித்தாள்

காலவாயின் இருபுறமும் இருள் சூழத் திருத்தது. கனர ஓரமாக உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களின் கரிய திறைகள் காலவாயில் விழுந்து அதன் கரிய தீர மெலும்பு கரியதாக்கின.

வானத்திலிருந்து விண்மீன்கள் எட்டிப் பார்த்தன வந்திவந்தேவனைய போலவே நு சத்திரங்களும் மிகுந்த வலையுடன் அப்படவின் போக்கைக் கவனித்ததாகத் தோன்றியது.

தீரப் பிரதிபலித்த நட்சத்திரங்கள், கனர விலிருந்து மரங்கள் காற்றில் ஆடிவீசின. அவற்றின் நிழலும் ஆடிவீசின. அடிக்கடி வலையுடன் கொண்டிருந்தன. வந்திவந்தேவனுடைய உள்ளத்தின் சஞ்சலத்தை அவை சரியாகவே பிரதிபலித்தது.

ஒரு புகழ் போவத் தோன்றிய ஒரு நாழிகை நேரம் படகு காலவாயில் சென்ற பிறகு பூங்குழலி படகைக் கனரபோரமாக நிறுத்தினான்.

பூங்குழலி காலவாயின் கனர மீதுதிக் காட்டு வழியில் புறந்து சென்றான். அதாவது அவனுடைய உடம்பு சென்று கொண்டிருந்தது அவனுடைய உயிர் காலவாயில் விட்டிருந்த படகிலேயே உடம்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த முன்னிருட்டு நேரத்தில் முட்டைகள், மேடு பள்ளங்கள், காட்டு தூத்துக்கள் ஒன்றையும் இலட்சியம் செய்யாமல் அறிவினவாக நடந்து சென்றான் தனக்கான இலவாத இடங்களில் ஒடவும் செய்தான். தேரீர் கோடிக்கணக்கான கோயில்கள் சூழி வைத்துக்கொண்டு போனான் அவன் கோயில் வாயிலை அடைந்ததற்கும் சூடுகள் கவாமி சந்ததியின் கதையைப் பூட்டுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அக்கம்பக்கம் பார்த்து வேறு யாரும் இல்லை என்று தெரிந்துகொண்டான் கதையைப் பூட்டி விட்டுத் திரும்பிய சூடுகள் எதிரில் போய் நின்றான்.

சூடுக்கள் அவனை அந்த நேரத்தில் பார்த்துச் சென்று விவரப்படுத்தார் அவனுடைய கபாலத்தை தனக்கு அளித்தவராயிருந்தபடியே கொஞ்சம் திடுக்கிட்டுத் திகைத்துப் போய்விட்டார்.

"நீயா, பூங்குழலி! வேறு யாரோ என்று பார்த்துள்ள கோடிக்கணக்கான முழுதும்தான் ஒரே அமர்க்களப்படுகிறதே!" எய்க அம்மா,

உன்னைக் கொஞ்ச நாளாகக் காணோம்! இவ்வளவு தட்புல விலும் உன்னைப் பற்றித் தகவல் இல்லையே என்று இன்று சாயங்காலம்கூட யோசித்தேன்" என்றார்.

"வெளியூருக்குப் போயிருந்தேன் கவாமி! ஏதோ அமர்க்களமாயிருக்கிறதென்றுதான் உங்களிடம் விசாரிக்கலாம் என்று வந்தேன். உறகனாயெல்லாம் திறப்பவர்கள் யார்?" என்று பூங்குழலி கேட்டான்.

"உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதா! விட்டுப் பக்கம் போகவில்லையா?"

"விட்டுப் பக்கம் போனேன் அய்க யாரா யாரோ கூட்ட மாயிருக்கவே திரும்பி விட்டு வந்து மனிதர்களைக் கண்டால் என்ருகுப் பிடிக்காது என்றுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே" வந்திருப்பவர்கள் யார்?"

"பெரிய பழுதிவட்டையார் வந்திருக்கிறார் அவருடைய இளைப்பாணி வந்திருக்கிறார் அவர்களுடைய பரிவாரங்கள் வந்திருக்கிறார்கள் இன்னும் காஞ்சிபுரத்துப் பார்த்துப்போதிர பாலவனாம் அவரும் வந்திருக்கிறார் வெறுமனே வரவில்லை. பயங்கமான செய்குடைய வந்திருக்கிறார் உனக்கு அதுகூடத் தெரியாதா, பூங்குழலி!"

"அது என்ன பயங்கமான செய்கு!" என்ரு ஒன்றுமே தெரியாதே!"

"அந்தப் பாவியிற்றை உடம்பில் இன்வரகா கொள்ளியின் செவ்வகம் வந்தாராம் வழியில் கழற்காற்று அடித்ததாம் யானபோகப் பார்த்துவதற்காக இவ்வரகா கடலில் குதித்து விட்டாராம் பிறகு அங்குமேயில் வையாம் ஒருவேளை இந்தக் கடற்கரையில் வந்து ஒதுங்குவாரோ என்று யோப்பதற்காகத் தான் பழுதிவட்டையாரின் ஆட்கள் கோடிக்கணக்கான அளவிற்கான பழுதிவட்டையாரும் அளவிற்கா ஏன், அவருடைய இளைப்பாணி கூட அளவிற்கா சற்று முன்னால் இப்பக்கம் அந்த அம்மான் வந்திருந்தான் பூங்குழலி! பழுலா இளைப்பாணியைப் பற்றி துன்புகள் என்னவெல்லாமோ தெரிக்கொள்கிறார்களே, அதெல்லாம் கதத்தவறு! தம் இவ்வரசருக்கு நேரத் கதையைக் குறித்து அந்த அம்மான் எப்படித் துடிதுடிக்கிறான் தெரியுமா?"

அப்படியா, சூடுக்களையா! பழுலா ராணியின் தலை குணத்துப் பற்றித் தாங்கள் சொல்வது எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஆனால் இப்பே கதற்காக அந்த ராணி வந்தாளாம்!"

"இளவரசர் எப்படியாயது உயிர்ப்பு
அகப்பா வேண்டாம் என்று குழுகளையு
விளாத்தித்துக் கொள்வதற்காக வந்தாளாம்
உண்பைப்பிளவு எல்லா நம் உயிர் கொடு
பாடு ததவாகளாயிடுவார்களா' இளவா
ரைப் பற்றிய பாயகாச செய்து கொடு
கூட நீ துளிக்கூட உண்பவல்லவையோ"

"நாம உண்பது என்ன பாயகவாதி' எல்
லாம் விதிவிலையடி ந உதர என்று தங்களை

எத்தனைமேல் உணவு கொலையிடுதலிற்
களை' அது போனால் போகும் அவ
வளவு கொடுக்காதவன் வளவு கொடுக்காது
நான் என வி கொடுக்கா வளவு கொடுக்காது
என்கிறேன் உண்பது உதர கொடுக்காததை
என்கிறேன் கொடுத்தால் உப 'போகளை
நான் இவர்களை சாப்பிட்டு விட்டு
கொல்லுகிறேன் கொடுக்கா விடுகிறேன்"

"நீ ஒரு தாய் பற்றிதான், பூங்குழலி'

பெரிய மனிதர்கள் வந்தால் எல்லாருமே அவர்களைப் போலப் பாரக்கவும் பழக்கம் செய்து கொள்ளவும் விரும்புவார்கள் என்பது பெரிய மனிதர்களையே பிடிப்பதில்லை. அதிலும் பெரிய மனிதர்கள் என்றால் ஏதே புகழ் பெரிய மனிதர்கள் என்றால் உன்னைக் கடித்து விழுவாய் விடுவார்களா? என்றாக இந்தக் கூட்டில் தனியே இருக்க வேண்டாம். "குருக்களையா? பிரஸாதத்தைக் கொடுக்க உங்களுக்கு இதை பரிசுவாய்விடல் வேண்டாம் என்னை வினிய திட்டமிடீர்கள்"

"சில சிலர் உன்னை ஏன் நான் திட்டுகிறேன்? இதைப் பிரஸாதம் உன் பசிகளுக்குப் போதாதே என்று பார்த்துத் தாராளமாய் வாங்கிக்கொள்" என்று அரசரது துணியில் கட்டி வைத்திருந்த கவாமி பிரஸாதத்தைக் கொடுத்தா

மூடையை வாங்கிப் பூங்குழலி பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு "என் பசிகளுக்கு இது போதாதுதான்" அவ்வளவு பெரிய கவாமிக்கு இவ்வளவு குறைவாக வைத்ததற்கு உன்னைக் கிங்கினே? இது நியாயமா, கவாமி? போனால் போகட்டும்" அந்தக் கெண்டியில் என்ன இருக்கிறது? குடிக்கிற துண்டா?"

"இல்லை, கவாமிக்கு அப்பிஷேகம் செய்த பால் குழந்தைகளாக எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்"

"இன்றைக்கு நாளை உங்கள் குழந்தையாயிருக்கிறேன். அன்றையும் கொடுத்து விட்டுப் போனால் உங்களுக்குப் புண்ணியம் உண்டு"

"நல்ல பெண் அம்மா, நீ போகட்டும் கெண்டியையாவது பதநிரமாய் வைத்திடு"

இவ்விதம் சொல்லிக் குருக்கள் கெண்டியையும் பூங்குழலியிடம் கொடுத்தா

அச்சமயம் தாரதில எங்கிருந்ததோ ஆதனையின் குரல் கேட்டது

பூங்குழலி சிந்து நின்றது. "ஐயா! அது என்ன சத்தம்?" என்று கேட்டாள்

"தெரியவில்லையா, அம்மா! கேட்டாளே கூவுகிறது. இந்தக் கோடிகளைக் கூட்டில் கோட்டாளனுக்கா பஞ்சம்!" என்று சொன்னார் குருக்கள்.

மறுபடியும் அந்தக் குரல் கேட்டது

"ஆமாம், கேட்டாளே குரல் மாந்தரிதான் இருக்கிறது" என்றான் பூங்குழலி

"உன்னை ஒரு கோட்டாளனும் ஒன்றும் செய்யாது கோவில் பிராகாரக் கதவைத்

தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொள் அம்மா" என்று சொல்லிவிட்டுக் குருக்கள் நடைபாதைக் கடடினார்

குருக்கள் மறைந்ததும் பூங்குழலியும் பூற்பட்டாள். பிரஸாதத்தை மடிவில கட்டிக் கொண்டு, கெண்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கிளம் பிளான்

கோட்டாளின் குரல் கேட்ட தினைவழி நோக்கிச் சென்றான் கொஞ்ச தூரம் போனதும் ஒரு குறுவிய வாய்க்கால குறுக்கிட்டது அதன் பின்புறம் தாழ்ப்பூர் புதர்கள் காடாக மண்டி வளர்ந்திருந்தன

அந்த வாய்க்காலின் கரையையப் பிடித்துக்கொண்டே பூங்குழலி நடத்தான் தாழ்ப்பூர் செடிகளின் முடிகள் சில சமயம் அவனைக் குத்தின அந்த அவன் பொருட்படுத்தவில்லை

தாழ்ப்பூர் முடிகள் வெடித்து மலர்ந்து நறுமணத்தைப் பரப்பின அந்த மணம் மறவராகளைப் போதை கொள்ளச் செய்திருந்தும் ஆனால் பூங்குழலிக்கு அந்த ரூபகம் கூட கவரவில்லை

கரை போடு காலடிச் சேதம் களைந்துவிட்ட மென்மென் நடந்து போனான் அவன் செவிகள் வெகு கவனமாக உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன கூட்டுப் பிரித்ததில் இரவில் எதனைப்போ விதவிதமான சத்தங்கள் கேட்கும் அல்லவா! அளவளவல் மரம் அவருடைய கவனத்தைக் கவரவில்லை

போனார், அவன் என்ன சத்தத்தைத்தான் எதிர்பார்த்தான்! இதோ!

இருவர் மெல்லிய குரலில் கேட்கும் சத்தம் கேட்டது

ஒன்று ஆண் குரல், இன்னொன்று பெண்ணின் குரல்

பூங்குழலி தனதாக மறைந்து நின்று கொண்டான் அவர்கள் பேசுவது இன்ன தென்பதைக் கவனமாக உற்றுக் காது கொடுத்துக் கேட்டான்

"மந்திரவாதி! இளவரசர் கூடில் விழுந்து இறந்து விட்டதாகத்தான் உன்னைப் போல எல்லாருமே நம்புகிறார்கள்! தடிப்பெட்டனர் ஏதும் உயிர் மாங்கிறார் ஆனால் நான் நம்பவில்லை" என்று அந்தப் பெண் குரல் கூறியது

தொடருள்

பொன்னியின் செல்வன்

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ராக்கம்மாள்

மேலேட்டாரையும்
பாரதிபேதந்திரும்
சொந்தது கடற்கரை
பேராளாக சண்டை
செய்து போது கத்தின
திரு நேரம் தனியாக
இருந்தான். கடல் அலைகளைப் பார்த்த
வண்ணம் சித்தனையில் ஆழத்திற்
தான்

பாணி அமர்ந்தான் என்ற சொல்லு
கே. உருது துறைய பார்த்தான்

கவனம் விளக்கிய காவல் துறை
விடங்களை மருமகன்
அங்கே கவனம்

தான் என்ற
கவனம் கேட்டான்

எனவே தான்

கமலன்

"எங்கே வந்தாய்"

இந்த மதுகாலம் காலம்
பாக்கம்தான் காலம் துருவம்
சொந்தது காலம் காலம்

பாண்டி பார்த்தாராய் என
முதலில் அப்படி என்ன இருக்கிறது
பாக்கம்தான் துருவம் துருவம்
பேய்மும், அமர்ந்த துருவம் பார்த்த
துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்
துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்

எனவே தான் துருவம் துருவம்
துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்

துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்
துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்
துருவம் துருவம் துருவம் துருவம்

அண்ணா கவனிப்பு

"அவன் யார ஊழை?"

"சுழத்தில் ஒருத்தி இருக்கிறாள், என்
ராமனாருக்குப் பெரியப்பா மகள்
நிலசம்பம் இப்போதும் வந்தாள்

'அவளுக்கும் எனக்கும் என்ன?'

'அதுதான் சொன்னேன்' சரவு
ஒன்றும் இருக்க முடியாது என்று

'பின் ஏன் என்னைப் பாரத்
தும் அவளுடைய ஞாபகம்
வந்தது?"

"என் கண்களின்
கோளாறுதான். தங்கள்
முகம்..."

"அவன் முகம்
மாதிரி இருந்ததா?"

"முதலில் அப்படித்
தோன்றியது"

"ராக்கமமா' இப்போது

போது அந்த ஊழை இப்போது இருக்க
கூடாது"

இல்லை. அம்மா! அப்பாவமாக
எப்போதாவது வந்தாள்

'மறுபடியும் வரும்போது என்னிடம்
அழைத்து வருகிறாயா'

“எதற்காக ராணி அம்மா!”

“என் முகம் மாநீரி முகமுடைய
என்ப பார்க்க விரும்புகிறேன்.”

“அதுதான் என் கண்களின் பிரதிப
லிப்பு சொன்னேனே!”

“எதனால் அப்படி நிச்சயமாகச்
சொல்லாய்?”

“ராணி! தாங்கள் பாண்டிய
சைவ சோதகவாதியே!”

“ஆமாம். நீ!”

தாயும் பாண்டிய நாட்டின் சற்று
தூரமான சோமவன கணைய சோழ
பட்டவன். ஆகையால்

“இந்தக் காலம் பாதகமிடையை
எவ்வளவு போல இவ்வூரில் சில நா
வளையப் பற்றி எனக்குச் சொல்லி
நுகிறார்கள். அவளை என்னிடம்
அழைத்து வந்திரியா? அழைத்து
தான் உங்களுடைய வேண்டிய போதும்
வேண்டும்”

“ராணி! அவளை அழைத்து வந்து
தற்காலமாக அழைத்து வந்து
மால்கதான் இந்தத் தீர்த்தில் அவள்
ருக்க மாட்டாள். பிறா சொல்லு
தையும் கேட்க மாட்டாள். வெறி
த்தவளை என்று சொன்னேன்”

“சரி! நீ எதற்காக இப்போது
இதாய்? அதையாவது சொல்!”

“ராணி! சில நாளைக்கு முன்பு
தான் நீ போய் இந்த வந்தார்கள்
புகள் பெயரைச் சொன்னார்கள்”

“என் பெயரை ஏன் சொன்
ார்கள்?”

தங்கள் காரியத்துக்காக அவசரமாக
எவ்வகைதான் போக வேண்டும் என்
ார்கள் என்ப புத்தாளம் அவர்களுக்குப்
பட்டோட்ட அனுபவி வைத்தேன்”

“நீ நம்பி வந்துவிட்டாயா?”

“வரவில்லை; அதுதான் கவலையா
நுகிறது. அவருக்கு ஏதாவது தீர்த்
குந்தாலம்...”

“ஒன்றை நீயாவது கவலைப்படாதே!
எப்படி ஏதாவது தீர்த்த புத்தாள
த்தை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்

பாட்டுப் போல பளித்தாக்களைப் பற்றி
ஏதாவது தெரியுமா?”

“அவர்கள் தீர்த்தி வந்துவிட்
டார்கள் என்று புறம் ஆங்காங்கிலிருந்து
கேட்டதே? அதைக் கவனிக்க
வில்லையா?”

“கவனித்தேன். அதனால் என்ன?”

“அது பந்தவாதிதான் தான் என்று
தெரிந்து கொள்ளவில்லையா?”

“உங்களுடைய அது தெரியுமா? நீ
பந்தவாதிகளைச் சொந்தவனா?”

“ஆமாம் ராணி!” என்று சொல்லி
விட்டாள். தாக்கவாதிகள் கைவினா
தொலம் போட்டுக் காட்டினாள்

தங்களை அவளை விடப்படிவ சற்றுப்
பார்த்துவிட்டு இப்போது அவர்கள்
எங்கே இந்தக் கிராமம்? உங்களுக்குத்
தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“மத்திரவாதி தங்களைப் பார்ப்
பதற்காகக் காததிக்குகிறார்.”

எவ்வளவு வந்து பார்ப்பதுதான்
எதற்காகக் காததிக்கு வேண்டியது”

இப்போது இந்த வந்த பாலவனை
பந்தவாதி சந்தாத விதம்பலிகளை
சந்தாத அவ்வளவு பந்தவாதி
தங்கள் கணவனைய பார்த்து
விதம்பலிகளை”

“பந்தவாதிகள் நீ பந்தவாதி?”

“சற்று புறம் ஆங்காங்கிலிருந்து
போய் நடுத்தன் தங்களை அழைத்து
வருமபடி சொன்னார். குழகர்
தொழிலுக்காகத் தான் ஒரு க களையில்
ஒன்றாக நியமிக்க சொன்னார்
வருகிறீர்களா, ராணி?”

“அது எப்படி நான் போக முடியும்?”

தங்களைத் தொழிலுக்காகப் போவதாகச்
சொல்லிவிட்டுப் போகலாம்.”

“நல்ல யோசனைதான்; வேறு
துணை வேண்டாமா?”

“அவசியமில்லை. வேண்டாமானால்
செந்தன் அந்தளவளவ துணைக்கு
அழைத்துப் போகலாம்.”

“அவன் யார்?”

“தஞ்சாவூர் கணமயின் மகன்!”

"சிவ சிவா' எத்தனை ஊனங்கள்?"

"இந்தக் குடும்பம் சாபக்கேடு அடைந்த குடும்பம் சிவா பிறி ஊனங்கள் சிவா வாயி ருந்தும் ஊனங்கள் என புருஷன் அப்படி அருளையாகத்தான் புகவார நானும் பேச வேண்டாம் என்று திட்டம் செய்திருக்கிறேன்"

"இவங்கை ஊனங்களுக்கு மக்கள் உண்டா? உனக்குத் தெரியுமா?"

"ஒரு நடவை இரட்டைக் குழந்தைகள் பெற்றானாம் குழந்தைகள் என்ன ஆயின என்று ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை நானும் அந்த இரக்கியதைத் தெரிந்து கொள்ள எத்தனையோ நாட்களாக முயன்று வருகிறேன் இவ்வரை பலிக்கவில்லை."

"தஞ்சாவூர்க்காரன் இங்கே எதற்காக வந்திருக்கிறான்?"

"அவனுடைய மாமன் மகன் பூவ குழலியைத் திருக்கொண்டு வந்தான் அவன் இடையை அதனால் காத்திருக்கிறான்."

"அவன் எங்கே போய் விட்டான்?"

"நானே சொல்ல வேண்டும் என நினைத்தேன் மந்திரவாதியை என புருஷன் படகில் ஏற்றிக்கொண்டு போனதற்கு மறுதான் இன்னும் இரண்டு நாட்கள் வந்தார்கள் அவர்களைப் பிடிப்பதற்காகப் பழுவூர் ஆட்களும் தொடர்ந்து வந்தார்கள் அவர்களில் ஒருவனை என நாதநி படகில் ஏற்றிக் கொண்டு இரவுக்கிரிவே இவங்கைக்குப் போனான்."

"அவளுக்குப் படகு விட்ட தெரியுமா?"

"படகு விடுவதே அவளுக்கு வேலை படகு விட்டதே தோங்கனில் கோடிக் கனாக காடுகளில் கறி அடைவான் இந்தக் காட்டில் அவளுக்குத் தெரியாத மூலை முடுக்கு ஒன்றுமே கிடையாது"

"அவன் இன்னும் திரும்பி வா வில்லைபென்றால், அதைக்கொண்டு நீ என்ன ஊக்கிறாய்?"

"யாரோ கடலில் முழுவிப் போய் விட்டதாக இவர்கள் அலறி அடித்துக்

கொள்கிறார்கள், அது திசையல்லவென்று சொல்கிறேன் பூவகுழலி வந்த பிறகுதான் அது திசையமாகும்"

"அந்தப் பெண்ணும் முழுவிக்குக் கலாம் அல்லவா?"

"அவன் முழுக் மாட்டான். கடல் அவளுக்குத் தொடரில் மேலும்"

"மேலும் என்ன?"

"ஏறு முன்னால் கலங்கரை விளக்கின் உச்சியில் ஏறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் வெகு தூரத்தில் ஒரு பா கு வருவதுபோல தோன்றியது"

"அப்பறம்?"

"அப்பறம் அது கரைக்கு வர வில்லை"

"என்ன ஆகியிருக்கும்?"

"இங்கே கடற்கரை ஓரத்தில் கட்ட மாநீர்ப்பாதைப் பாரத்துவிட்டு வேறு சதுப்பு நிலக் காலவாயில் படகை விட்டுக் கொண்டு போயிருக்கக் கூடும்"

"அதுகூட சாத்தியமா?"

"பூவகுழலிக்குச் சாத்தியமில்லாதது ஒன்றுமில்லை தஞ்சாவூர்க்காரனும் என்னுடன் உச்சிக்கு வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவனுக்கும் அப்படியே தோன்றியதாகும்."

"சரி, எப்படியாவது இருக்கட்டும், நாம் இப்பொழுது குழகா கோயிலுக்குப் போகலாம், வா!"

"துணைக்குச் சேந்தன் அமுதனைக் கூப்பிட்டானா?"

"வேண்டாம்! அவன் அவனுடைய மாமன் மகனைத் தேட்டடும் நாம் அதற்கு குறுக்கே நிற்க வேண்டாம்"

இருவரும் குழகா கோயிலை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள் பூவகுழலியைப் போலவே ராக்கமமானாகும் கோடிக் களையின் புதை சேறாக குழிகளைப் பறிநீர்த் தெரிந்திருந்தது நந்தினிகு தூக்கிரதையாக வழிகாட்டி அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

இருவரும் குழகா ஆலயத்தை அடைந்தார்கள் கோயில் பட்டா அவர்களைக் கண்டு வியப்படைந்தார்

11000' 250 10000 2500 25000 1000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000

11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000

11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000

11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000

11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000
11000 10000 1000 10000 10000 10000

திரமும் லக்கினமும் அப்படி. அம்மா' உலகமானப் பிறத்தவரைக் கடல் கொண்டு விடுமா? தாங்கள் வந்ததப் படாதீர்கள்' குழகரைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள் அவசியம் இவ்வாறாகக் காப்பாற்றுவார்' என்றார் பட்டர்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு கவாடிக் குத்திப் பாராதனை செய்து நித்திரம் கொடுத்தார் "அம்மணி! தாங்கள் இவ்வளவு மேலான நிலைமையில் இருப்பது குறித்து மிக்க சந்தோஷம்" என்றார்.

"என்னை உங்களுக்கு முன்னம் தெரியுமா, பட்டரே?"

"தெரியும், ராணி! பழையாறையில் பாரத்திருக்கிறேன் எவனாகக் கரைக் கோலிலிலும் பாரத்திருக்கிறேன் தங்கள் தமையன், திமலை. - இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்?"

"ஆழவாராகளின் பிரபத்தங்களைப் பாடிக்கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான் அவனை நான் பார்த்து வெகு காலமாகிறது."

"அவனுக்குக்கூட அளதப் பற்றிக் குறைதான், அம்மா! தாங்கள் படிவார் ராணியான பிறகு அவனைப் பார்க்க வேலிலையென்று வகுத்தப்பட்டான்."

"அதற்கென்ன செய்யலாம், ஐயா! நான் புகுந்த இடத்தில் எல்லாருமே பாம சைவர்கள் அவனோர் வீரவைஷ்ணவன் 'ஆழவாரக்கடியான்' என்று பட்டப்

பெயர் வைத்துக்கொண்டு சைவர்களோடு சண்டை போட்டுக்கொண்டு திரிகிறான் அவனை எப்படி நான் சேர்ப்பது? புகுந்த வீட்டாரின் மனங்கொண்டாமல் நான் நடந்து கொள்ள வேண்டாமா?"

உண்மை தாயே! உண்மை! தங்கள் பந்தின் மனங்கொண்டாமல் நடப்பது நான் முக்கியமானது ஆழவாரக்கடியான் எப்படியாவது போகட்டும்."

பட்டரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு இதுவரும் வினாவினார்கள்.

"தனியாகப் போகிறார்களே! சற்றுப் பொறுத்தால் நானும் வந்து விடுவேன்."

"வேண்டாம் ஐயா! எங்களுக்குக் அலசப்பட வேண்டாம் இந்தப் பெண்களுக்கு இந்தப் பக்கமல்லாமல் நன்றாய்த் கொடுத்து அத்தாடு இன்றைக்குத்தான் போடக்கூடாது படிதும் அம்மணி துமனி படுகிறதே! பயம் ஒன்றுமில்லை தாங்கள் போகிறோம்" என்றான் நந்தினி.

இது பெண்களும் ஆலயத்துக்கு வெளியில் வந்தார்கள் பட்டர் கண்பாஸவயிலிருந்து மறைந்ததும் ராக கமரான நந்தினியின் கையைப் பிடித்து ஆலயத்துக்குப் பின்புறமாக அழைத்துச் சென்றான் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் நாழிய புதர்கள் செறிந்த ஓடைக் கரைகளை அடைந்தார்கள் நட்சத்திர ஒளியின் உதவியைக் கொண்டு ஓடைக் கரையோடு நடந்தார்கள்.

ஆறாம் அத்தியாயம்

பூங்குழலியின் திகில்!

தா

நைப் புதரின் மறைவில் பூங்குழலி மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு திரைகள், மந்திரவாதியும் நந்தினியும் மெல்லிய குரலில் பேசிய போதிலும் அவர்களுடைய பேச்சு பெரும்பாலும் அவள் காது விழுந்தது.

இவ்வாறாகக் கடல் கொண்டது என்பதில் தனக்கு நம்பிக்கையில்லை என்று நந்தினி கூறியதற்கு, மந்திரவாதி "ராணி! என் பேச்சில் உங்களுக்கு எப்போதுமே கம்பிக்கையிதப்பதில்லை எதனால் இப்போது அவநம்பிக்கைப் படுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"இவ்வாறின் ஜாதக பலத்தைப் பற்றி நீ கேட்டதில்லையா" சற்று

முன்னாலகூட குழகர் கோவில் பட்டா அதைப் பற்றிச் சொன்னார்."

"பைத்தியக்காரத்தனம் கிரஹங்கள், நட்சத்திரங்களின் கெதியைக் காட்டிலும் என்னுடைய மந்திரசக்தி வலியது அளமதி குடி கொண்டிருந்த கடலில் நான் மந்திரம் ஜபித்துச் சுற்றி காற்றை வசூலித்தேன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியுமா? முதலில் அந்தக் காஞ்சி நகர ஓற்றாறு அளத நம்பவிலையைப் பார்ப்பாடு, கடலில் முழுகி உலினை விடும் போது, கட்டாமை நம்பிவிடப்பான்."

"அவன், கடலில் முழுகி இறந்ததை நீ பார்த்தாயா?"

"நான் பார்க்காவிட்டால் என்ன? அவன் இறந்த கப்பல் தீப்பிடித்து எரிந்ததைப் பார்த்தேன்."

"தீப்பிடித்த கப்பலிலிருந்து அவனைத் தப்புவீக்க இளவரசர் கடலில் குதித்துப் போனாரா?"

"போனவா திருமயி வந்தாரா?"

"திருமயிப் பலவலனுடைய கப்பலுக்கு வரவில்லை..."

"பின்னே என்ன? இரண்டு பகைவா களம் ஒரே தாளில் பலியாவதற்காகவே வந்தியத்தேவனை உலிராடு விட்டு விட்டு வந்தேன்."

"நீ என்னதான் சொன்னாலும் என மனம் நம்பவிலையை அவர்கள் இருவரும் இன்னும் உலிரோடிருப்பதாக என மனத்தினுள் ஏதோ சொல்லுகிறது பூங்குழலியை உனக்குத் தெரியுமா?"

"நவராத்திர தெரியும் இவ்வகையில் அவன் எங்களுக்குத் தொல்லைவாழ்வித்தான் அவனும் கழற்காற்றிய போலிருக்கலாம்."

"அதுதான் இவனை சிந்து நேரத்துக்கு முன்பு ஒரு படகு தூரத்திலுந்து கைகளை விளக்கிச் செல்லிவிட்டு ராக்கமமா பார்த்தானாம் திடீரென்று அது மறைந்து விட்டதாம் படகில் இரண்டு மூன்று பேர் இருந்ததாகத் தோன்றியதாம்."

"அப்படியானால் நாங்கள் கிழவன் அழைத்துக்கொண்டு உடனே

நபை எய்க் கடலுக்கு நான் இருந்து பார்த்துக் கொண்டு வருகிறேன்."

"நாங்கள் இருந்தால் என்ன?"

"கிழவா இருந்தால் இளவரசருக்கு இரண்டு மரியாதைகள் செய்து அழைத்துக் கொண்டு போகப் பார்ப்பாரா காரியமெல்லாம் கெட்டுப் போகும்."

"மந்திரவாதி! நானும் தான் கேட்கிறேன் அவர்கள் இறக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? மதுராத்தங்குலத்தப் பட்டம் கட்டிவிட எல்லாரும் சம்மதித்து விட்டால்..."

"அம்மணி! பென் புத்தியைக் கட்டி விட வேண்டாம் காஞ்சி ஓற்றாறுக்கு நம் இரகசியம் எல்லாம் தெரியும் அவன் இளவரசரிடமும் சொல்லியிருப்பான் பொடித்து விடிவதற்குள் நீங்கள் புறப்படச் செல்லுங்கள் ராக்கமமா! பூங்குழலி அவர்களை அழைத்து வந்தால் கட்டில் எங்கே வைத்திருப்பான்."

"மறைந்த மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது அதுதான் அவனுடைய அந்தாயக் வாசஸ்தலம் காஞ்சி ஓற்றை அநிலைதான் ஒரு பகல் முடிந்தும் மறைந்து வைத்திருந்தான் பிறகு அதை நான் கண்டுபிடித்தேன்."

"நல்லது அந்த மறைந்த மண்டபம் இருக்காமிடம் எனக்கும் தெரியும் அங்கே போய்க் காத்திருக்கிறேன் ராணி! சக்கரவாதி எப்படியிருக்கிறார்? ஏதாவது செய்தி உண்டா?"

"எந்தச் சக்கரவாதியைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்?"

"நாயாவி சந்திர கோழனைச் 'சக்கரவாதி' என்று இந்த வாய் ஒரு நாயும் சொல்லாது நமது சக்கரவாதியைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன்."

"செனகியமாயிருப்பதாகப் பத்து நாளைக்கு முன்பு செய்தி கிடைத்தது ஆகா! எத்தனை நாள் ஆயிற்று பார்த்து?"

"சரி சரி! சீக்கிரம் புறப்படுங்கள் அந்த முட்டாள பலவலன் என்ன

செய்யப் போகிறானாம்!"

"அவளையும் தஞ்சைக்கு அழைத்துப் போகிறோம்."

"அவனிடம் ஜாககிரஸ்தயா விருவகன்."

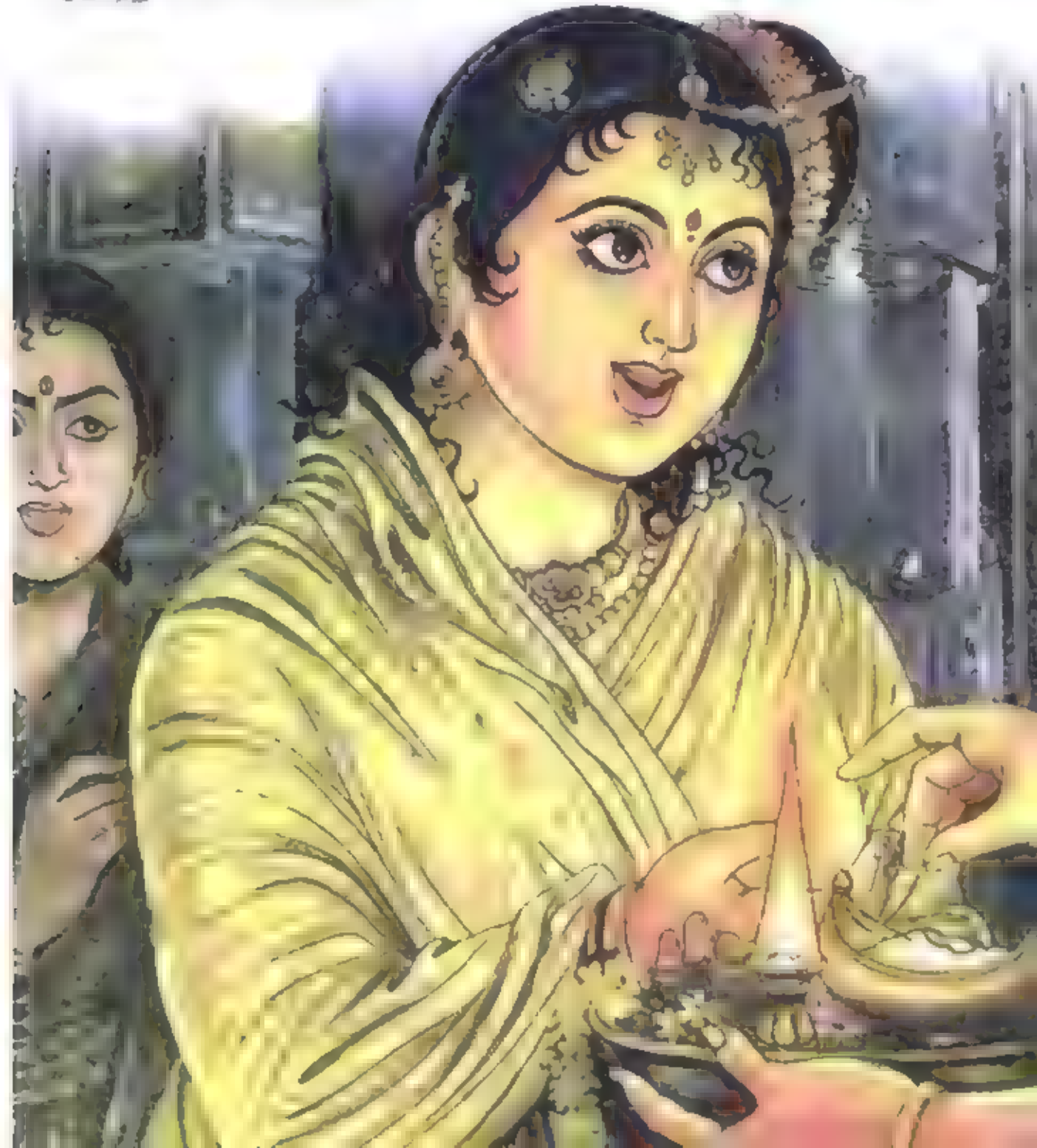
அவளைப் பற்றிக் கவலைவில்லை தான் காலால் இட்டதை அவள் தலை வால் செய்கக் காத்திருக்கிறான்."

இருந்தாலும் ஜாககிரஸ்தயா விருவகன் தலைது காஞ்சி ஓற்றை வந்தபதிதலவிடம் தாங்கக் கொஞ்சம் ஏமாந்து போனீர்கள் அல்லவா?"

அது உண்மையான, அதனாலேயே அவளை உயிரோடு மறுபடியும் பாரக் விடும்புமிருந்தேன் "

"அந்த ஆசையை அடியோடு விட்டு விடுங்கள், ராணி!"

இவ்வாறு தலைவந்தையர் போகிக் கொண்டே அவர்கள் அங்கிருந்து தகாத தொடங்கினார்கள் என்று தெரிந்தது பூதநிலி தன்னை அவர்கள் பாரக்காத வண்ணம் இன்னும் தன்ராயப் புதரில் மறைந்துகொண்டான் தலைவனை யாக, அவன் இருந்த பக்கம் அவர்கள்

வரலிலகை. வேறு
தெய்வாகச் சென்று
விட்டார்கள்

மு க்ருழலி தற
செயலாக
ஒட்டுக
கேட்ட
விஷயங்கள்
அவளுக்குப் பெருந்
திருமை உண்டு
பண்ணி விட்டன
பொன்னியின் செல்
வரை எத்தனை வித

அபாயங்கள் க்ருத்திடுகின்றன என
பலத எண்ணியபோது அவளையா ய கை
காலகன கடுவன. கண்கள் இரண்டன
தொண்டை வானாது சளைய தூயிர்பது
தான் விட்டு விட்டு வந்த படகை கடலே
போய்ச் சேர வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட
மும் வலியதாக முன் தின்றது படகை விட்டு
வந்த திசையை நோக்கி விரைந்து சென்றான்

இளவரசர் கொடிய விஷ காதலினால் பிழை
கப்பாடி நத்தா அவரை மனப்படுத்திய
பாவதரதர படிவிட சளைய காதல் நத்தா
அவரை கொன்று விடுவதற்கு கொலை
வானிகன காதலித்தனர். அவர்களுக்குத்
துணையாக இருந்த பிழைந்நாடு கொண்ட
பாடலின் பராக் இருந்தது பாதகிபந்
நிர்ணய அவருடைய மாய வலைவில் விழ்ந்து
விட்டால் இளவரசனாக தான் அழைத்துச்
சென்று பந்த மாய வதைக்குக்கடைய என்று
எண்ணிய மறைந்த மண்டபங்கு இவர
களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது

இவ்வளவு அபாயங்களிலிருந்தும் இவ
வரசரைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு தன்
தளையில் கமந்த ருபாதாப முகமுலி
சென்றதான். ஆகையினாலேயே

அவளுடைய புனை பெயர் இது
காறும் அவளுடைய வாழ்க்கை என்ன
யிருக்காது ஓர் அனுபவம் கொடுத்து
அதாவது காட்டில் வழி தவறி விட்டோமோ என்ற பிழை உண்டாவதற்கு
கற்றிச் சுற்றிப் புறப்பட்டு இடத்துக்கு
வந்து கொண்டிருக்கிறோமோ என்ற
எண்ணம் தோன்றியது அப்படிச் சிறிது
வரும்போது இனவரசரின் எதிரிகளின்
யாரேனும் எதிர்ப்பட்டு விட்டால்
என்ன செய்வது? அவர்களுக்கு
என்ன சமாதானம் சொல்வது? எப்படி
அவர்களிடமிருந்து தப்பித்துச்
செல்வது?

இல்லை. இல்லை! சரியான
வழியில்தான் வந்திருக்கிறோம் இதை
காலவாய் தெரிவித்து படகை விட்டு
வந்த இடம் அங்கே அந்த புனைபெயர்
இருக்கிறது பூததூயி அவன் தந்த
தோகலிப் பாயந்து ஓடினான். அவளு
டைய கெஞ்ச அடித்துக் கொண்டாடும்
தவறு விட்டது என்னவோ அவள்
விட்டிருந்த இடத்தில் படகைக்
காணவில்லை! ஐயோ! படகு எங்கே
போயிருக்கும்?

வருவேளை தான் இல்லாத
மயத்தில் பழுவேட்டைரையரின
துடன் இங்கேயும் வந்திருப்பாரா
கிறார்? வந்து இனவரசரையும்
வந்தியத்தையுள்ளும் சிறைப்பிடித்துக்
கொண்டு போயிருப்பார்களோ?
அப்படி நடத்திடுங்கால் கூடப் பாதக
மேளம் அதைவிடப் பயங்கரமான
மாயமா கெழத்திருக்குமோ? வந்தியத்
தவன் இவ்வாறானத தாக்கக் கொண்டு
மறைந்த மண்டபத்தைத் தேடிப்
போயிருப்பாரோ? அப்படியானால்
அங்கே கொண்டிருக்கக் காத்திருப்
பார்களே! அட்டர்! என்ன தவறு
செய்து விட்டோம்...

அந்த மறைந்த மண்டபத்துக்கு
உடனே போய்ப் பார்க்க வேண்டு
மென்ற பாபாபபு பூததூயியின்
மனத்தில் குடி கொண்டது. காட்டு
வாழ்கை ஓட்டம் பிடித்து ஓடிவான
மறுபடியும் அந்தப் பழைய சந்தை
வழி தவறி விட்டோமோ என்ற
சந்தேகம் கற்றிச் சுற்றி வருகிறோமோ
என்ற மயக்கம்

அது என்ன? ஐயோ! அது என்ன?

ஏதோ காலடிச் சபதம் போலிருக்கிறதே? யாரோ நம்மைத் தொடர்ந்து வருவது போலிருக்கிறதே? யாராவிற்குமே? எதற்காக இருக்கும்? ஒரு வேளை அந்தப் பயங்கரமான மந்திரவாதி தானோ? அப்படியானால் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? இப்பயில் செருகியுள்ள கத்தியை எடுத்துக் கொண்டால் போலிற்று! யாராவிருந்தால் என்ன? எதற்காக ஒரு வேண்டும்...?

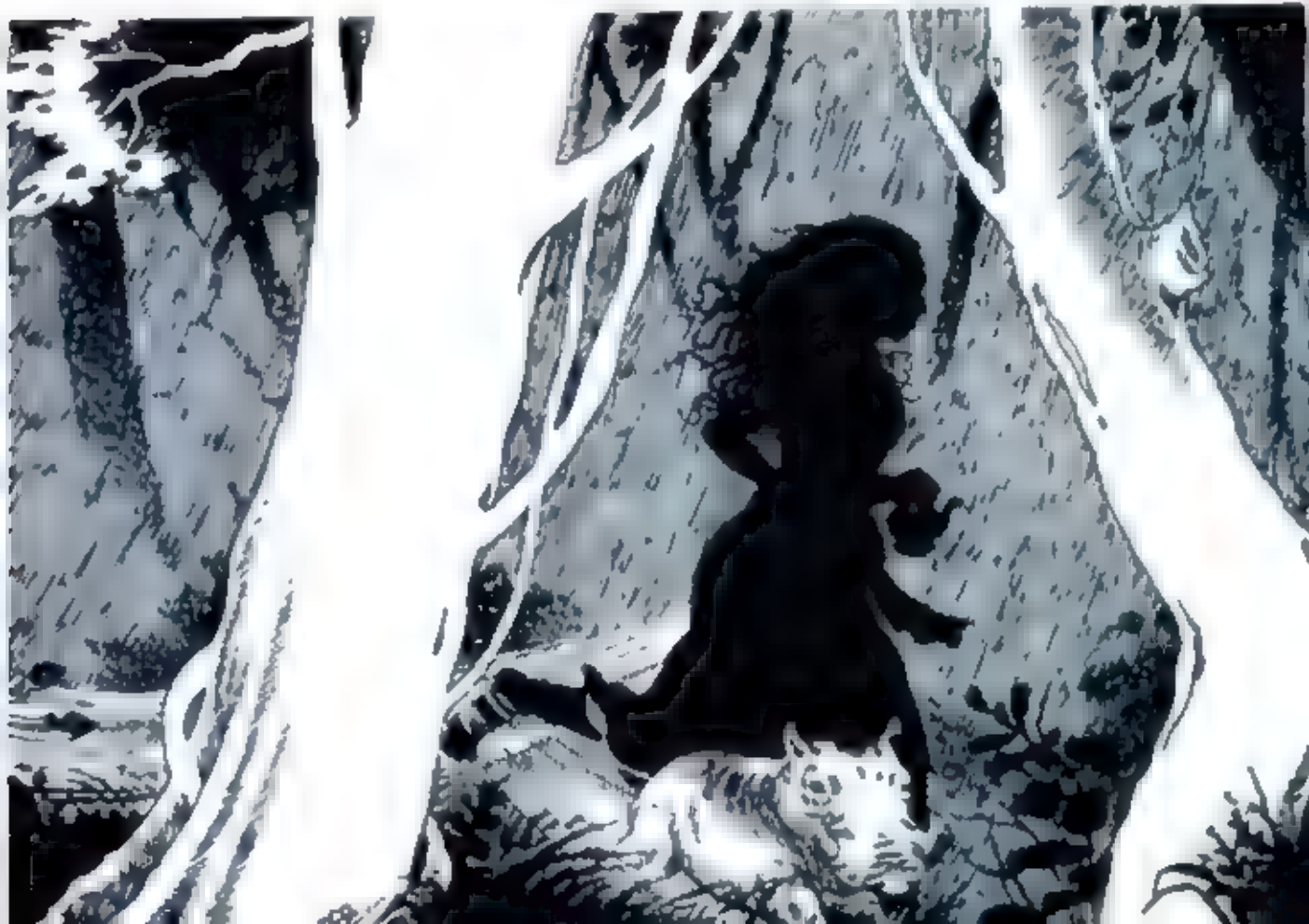
இல்லை, இல்லை! ஒரு வேண்டியது தான் இச்சமயம் யாருடனும் சண்டையிடுக்கும் சமயம் அன்று கையில் வலிவு இல்லை கத்தியும் குறி தவறிப் போகும் உயிரை எப்பாடு பட்டாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் நமக்கு இதற்குணம் ஏதேனும் வந்தால் இளவரசருடைய கதி யாதாகும்! முன்னமே அந்த வந்தியத்தவன் எச்சரித்தானே? உயிரைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிக் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னானோமே? அதை நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான்!

தெருக்கமரான காட்டில் புகுந்து ஓடினான். ஆனால் துரத்தி வந்தான் மேலும் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். பூங்குழலி போன வழியில் மரங்களிலிருந்து படிகளை அவறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடின வளைகளிலிருந்து தரிகள் கிளம்பி ஓடின தாவகிய காட்டுப் பன்றிகள் விழித்தெழுந்து விழுந்தடித்து ஓடின மான் ஒன்று விட்டுவந்து பாய்ந்து வந்து அவன் மேலேயே இடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடியது. இவ்வளவுக்கும் மதறியில் பின்னால் தொடர்ந்து வந்தவன் விட்டபாடாக இவனை அவனுடைய காலடிச் சபதமும், அவன் ஓடியதாக பெருமூச்சு விடும் சபதமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பூங்குழலி ஓடி ஓடிச் சலித்துப் போனான். அந்த சலிப்பு அளவில்லாத கோபமாக மாறியது. வருகிறவன் யாராவிருந்தாலும் அவனை ஒரு கை பார்த்து விடுவது என்று முடிவு செய்கான்.

பூங்குழலி மேலும் மேலும்

தொடரு,

பியாவ்வியின் சிசுஸ்வயி

ஏழாம் அத்தியாயம்

காற்றில் எழுந்த கீதம்

கஸ்கி கஸ்கி

பூ

பூகுழலி கோபததுடன்
ஒடுவதை நிறுத்திக்
கிரும்பி நின்ற அதே
சமயத்தில், இருள்
குழந்த அக்காட்டகத்தே
ஓர் இனிய கீதம் எழுந்
தது

"பொன்னார் மேனியனே

புனிததோலை அரைக்கவைத்து

மின்னார் செஞ்சடை மேல்

மினிகொன்றை அணிந்தவனே"

அந்தக் குரல் சேத்தன அமுதனுடைய
குரல் என்பதைப் பூங்குழலி உடனே
அறிந்துகொண்டான் கலகலவென்று
சிரித்தான் காலடிச் சத்தம் வந்த துரை
வேறு என்பதைக்கூட அசமயம் அவன்
மறந்து போனான்.

"அத்தான்! தானா?"

"ஆமாம்! பூங்குழலி"

"எங்கே இருக்கிறாய் இப்படி வா"

"இதோ வந்து
விட்டேன்"
என்று சொல்லிக்
கொண்டு சேத்
தன் அமுதன்
அவன் முன்னால் வந்தான்

"நன்றாய் என்னைப் பயமுறுத்தி
விட்டாய்' எதற்காக இப்படி என்னைத்
தொடர்ந்து வந்தாய்?"

"பூங்குழலி! உன்னைப் பார்ப்பதற்
காகவும் உன் இனிய காதலைக் கேட
பதற்காகவும் தஞ்சையிலிருந்து பலநாள்
பிரயாணம் செய்து வந்தேன் இங்கே
஁ந்த பிறகும் உன்னைக் காணாமல் இத்
தனை நான் காத்துக் கொண்டிருந்
தேன்! தற்செயலாக உன்னைப்
பார்த்துவிட்டுத் தொடர்ந்து ஓடி

அமரர் கஸ்கி

வந்தேன எங்கே, ஒரு கீதம் பாடு
கேட்கலாம்”

“பாடுவதற்கு நல்ல இடம், அதை
விட நல்ல சந்தர்ப்பம்!”

“தீ பாடா விட்டால் நானே இன
னொரு பாட்டுப் பாடுகிறேன் இந்தக்
காட்டில் தாவரிக் கொண்டிருக்கும்
மிதகங்களைப்பெல்லாம் விழித்தெழுந்து
ஒடச் செய்கிறேன், பாா!”

பித்தா! பிறைகுடி

பெருமானே அருளானா!”

“போதும், அததான் கொஞ்சம்
பாட்டை நிறுத்து!”

“அப்படியானால் தீ பாடுகிறாயா?”
- இவ்விதம் இரைத்து கேட்டு விட்டுச்
சேத்தன் அமுதன் உடனே மெல்லிய
குரலில், ‘பூங்குழலி’ உண்கைத்
தொடாந்து இன்னொருவன் வந்து
கொண்டிருந்தான் உனக்கு எசாரிகளை
செய்வதற்காகவே சத்தம் போட்டுப்
பாடினேன் அவனுக்கும் உன் அங்
னான மனைவிகளும் இன்று சாவங்
காலம் ஏதோ நிரகலிய சம்பாஷனை
நடத்தது அவன் யா என்று உனக்குத்
தெரியுமா?” என்றான்

பிறகு மீண்டும், உரத்த குரலில்
“என்ன சொல்கிறாய் தீ பாடுகிறாயா”
நான் பாட்டோமா? சிலபெருமானை கடு
காட்டில் ஆடினார், தீ வேறுபாட்டில்
பாடக் கூடாது” என்று இரைத்தான்

“இதோ பாடுகிறேன், கோபித்துக்
கொள்ளாதே” என்று சொல்லி விட்டுப்
பூங்குழலி பாடினான்.

“பறக்கும் எம் மின்னன்கள்! பாடும்
எம் பூவைகள்!
அறக்கன் எனத்தரும் அடிகள்

ஆருரை
மறக்க மில்லாமைமும் வனைகள் நில
லாமைமும்
உறக்க மில்லாமைமும் உணர்ந்த
வல்லிகளே!”

இவ்விதம் பாடி விட்டு, மெல்லிய
குரலில், “அமுதா! நான் வந்தது உனக்கு
எப்படித் தெரியும்” என்று கேட்
டான்

“பூங்குழலி’ கலங்கரை விளக்கின்
உச்சியிலிருந்து படகு வருவதைப் பாரத்
தேன் நீயாக இருக்கலாம் என்று உத்
தேசமாக எண்ணி இங்கே உண்கைத்
தேடி வந்தேன் அதே சமயத்தில் பழு
லூர் ஆட்கள் சிலரும் இந்தப் பக்கம் வந்
தார்கள். படகில் உண்கைக் காண
வில்லை ஆனால் என் தன்பன் வல்ல
வரைவலிடம் பழுலூர் ஆட்கள் வருவது
பற்றிக் கூறினேன் பிறகு இளவரசரை
தாவகன் இருவருமாகத் தூக்கிக்
கொண்டு போய் மறைத்த மண்டபத்தில்
சோத்தோம்...”

“ஐயோ! என்ன தவறு செய்து
விட்டார்கள்! படகு என்ன ஆயிற்று!”

“படகை யாராவது பார்த்தால் சந்தே
கம் ஏற்படும் என்று ஒடை நீரில்
கவிழ்த்து விட்டோம்” - ஏன் பூங்குழலி’
பாட்டை ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்’
மிச்சைதையும் பாடு” என்று பிற
பகுதியை உரத்த குரலில் கூறினான்
சேத்தன் அமுதன்.

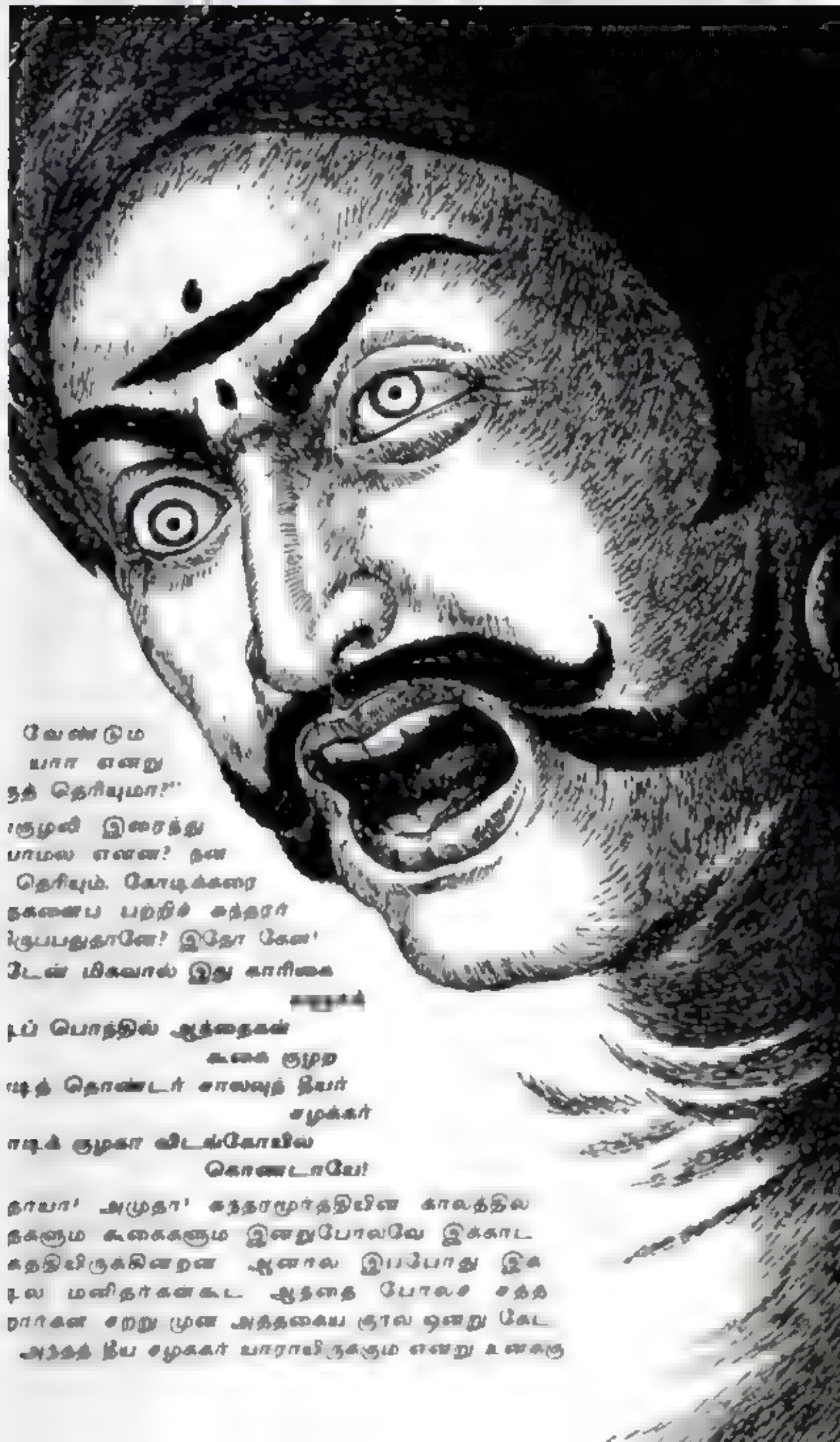
‘மறந்துவிட்டது, அமுதா! இந்தக்
கோடிகளைக் குழகரைப் பற்றி ஒரு
பாட்டை உண்டே’ உனக்கு அது நினை
விற்கிறதா? - நினைவிலுந்தால் பாடு”

‘ஓ’ நினைவிலுக்கிறது” என்று சேத்
தன் அமுதன் இரைத்து சொல்லி
விட்டுப் பாடினான்:-

“கடிதாய்க் காற்று வந்தெறறக்
கரைமேல்
குடிதாண்டலே இருந்தால் குற்ற
மாமோ?
கொடியேன் கண்கள் கண்டன
கோடிக் குழகர்
அடிகேன் உமக்கார் துணையாக
இருந்தீரே”

பாட்டு முடிந்தவுடனே பூங்குழலி
அததான்’ என்னைத் தொடர்ந்து வந்
தவன் போய்விட்டான்’ பக்கத்தில்
மறைந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறானா’
என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான்

‘நாம் இங்கே நின்ற பிறகு காலடிச்
சத்தம் கேட்கவில்லை, அவன் இங்கே
தான் பக்கத்தில் எங்கேயோ மறைத்து

வேண்டும்
யார என்று
தத் தெரியுமா?"
குழலி இரைத்து
பாமல என்ன? நன்
தெரியும். கோடிக்கரை
நகண்ப பற்றிச் சுந்தரர்
புதுபலுதானே? இதோ கேள்
கேள் மிகவால் இது காரிகை

புப் பொந்தில் ஆத்தைகள்
கடை குழற
புத் தொண்டர் சாலவுத் தீயர்
சமூகர்
புதுக் குழகா விடக்கோயில்
கொண்டாயே!

நாயர் அமுதா' சுந்தரமூர்த்தியின் காலத்தில்
நகனும் கடைகளும் இன்றுபோலவே இக்காட
சுத்தியிருக்கின்றன ஆனால் இப்போது இக்
புல மனிதர்கள்கூட ஆத்தை போலச் சுந்த
ரர்கள் என்று முன் அத்தகைய குல ஒன்று கேட
அத்தத் தீய சமூகர் யாராயிருக்கும் என்று கடைகு

ரதாவது தெரியுமா?" - இப்படி உரத்த குரலிலேயே பூங்குழலி கேட்டான் கேட்டுவிட்டு, 'எனக்கு அம் மாதிரி எத்த வகுக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன் ஆதனாக குரல் மாதிரி இருக்கிறதா கேட்டுச் சொல்லு' என்றான்.

பின்னர், ஆதனாக மாதிரியே மூன்று வடவை குரல் கொடுத்தான்.

"அப்படியே ஆதனாக குரல் மாதிரியே இருக்கிறது' தேவியும் இனிய குரலில் தெய்விக கீதங்களைப் பாடுவாயே' இதை எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்" என்று அமுதன் கேட்டான்.

"மந்திரவாதி ஒருவனிடம் கற்றுக் கொண்டேன் மந்திரம் பலிப்பதற்கு இப்படி ஆதனாக போலக் கத்தக் தெரிந்திருக்க வேண்டுமாம்"

"உனக்கு மந்திரவித்தை கூடத் தெரியுமா, என்ன?"

"ஏதோ கொஞ்சம் தெரியுமா என்றுடைய மந்திர சக்தியைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கிறாயா?"

"எப்படி பரீட்சிக்கிறது?"

"இப்போது நாம் பேசுவதை வேகலாம் நமக்குப் பக்கத்தில் ஒருவன் நெறந்திருந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் நீ யென்றுமானால் தேடிப் பாா"

வனிதம் பூங்குழலி கூறி வாய் மூடுவதற்குள்ளே காட்டில் சை சைப்புச் சத்தம் கேட்டது மந்திரவாதி

விதானை மறைவிலிருந்து வெளியே பந்தான். "ஹாஹாஹா!" என்று சிரித்துக் கொண்டே வந்தான்.

"பெண்ணே! அப்படியா சமாசாரம்? எனக்குத் தந்திரம்தான் தெரியுமா என்று இவ்வந்தினை, மந்திரம்கூடத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"அட பாதகா! நீதானா?"

"பெண்ணே! நான் யார் என்று எனக்குத் தெரியுமா?"

"இவங்கையில் இனவரசனாக கொல்லப் பார்த்தவன் நீ' அது உன்னால் முடியவில்லை ஆனகயால் தடுக்கடலில் மந்திரம் போட்டுச் சுழற்காற்றை வரவழைத்து இனவரசனையும் அவருடைய சிந்திதனையும் மூழ்க அடித்து விட்டாய்"

'அவர்கள் மூழ்கியது உனக்கு எப்படி தீசையமாயத் தெரியும்' நீ பார்த்தாயா?"

'இரண்டு பேருடைய உடல்களும் களையில் வந்து ஒதுங்கின பூதத் தீவிலே சூழ் தோண்டி அவர்களைப் புதைத்து விட்டு வந்தீதன் துரோகி' உன் மந்திரத்தில் இடி விழ!"

"பெண்ணே! என்னை ஏமாற்றப் பாரக்காதே' எவனுடைய மந்திரத் துக்குப் பதில் மந்திரம் போட்டு நீ அவர்களை உயிர் பிழைக்கச் செய்ய வில்லையா?"

'துய்யா' அது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?"

'இந்த ரவிதாஸனுக்குப் புறக் கண்ணைத் தவிர் அக்க கண்ணும் உண்டு நூறு காத தூரத்தில் நடப்பதைவும் எவனுடைய மந்திர சக்தி பின்னால் தெரிந்து கொள்வேன்"

"அப்படியானால் என்னை எதற்காகக் கேட்கிறாய்?"

"உன்னைப் பரிசோதிப்பதற்காகக் கேட்கிறேன் அவர்களை எங்கே புனீத்து வைத்திருக்கிறாய் என்பதைச் சொல்லி விடு' இல்லாவிட்டால் உங்களை இருவரையும் இங்கேயே எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவேன்" என்றான் ரவிதாஸன்.

அவனுடைய புறக்கணங்கள் அச் சமயம் நெருப்புத் தண்டைகளைப் போல ஜொலித்தன.

"என்ன? உன்மைபைச் சொல்கிறாயா மாட்டாயா' ஒம் ஹர்ம ஹராம் வஷட்! - இதோ என மந்திரத்தின் சக்தியைக் காட்டப் போகிறேன்."

பூங்குழலி பயந
தனால் நடுநடுகிச்
சேத்தன் அமுத
னைக் கெட்டி
யாகப் பிடித்துக்
கொண்டான். அவ
னிடம் மெல்லிய
குரலில் "நான் இப்
போது ஓடப்
போகிறேன். நீ அவ
னைத் தடுத்து
நிறுத்தப் பார்!"
என்றான்

மந்திரவாதியைப்
பார்த்து உரத்த
குரலில், "என்னை
ஒன்றும் செய்ய
வேண்டாம். அவர்
கள் இரகசியம் இடந்
தைக் காட்டி விடு
கிறேன்!" என்று
உறினான்

"என்னுடைய வா!
காட்டுகிறேன்!"
என்று சொல்லி
விட்டுப் பாழ
டைத்த மண்டபத்
துக்கு நேரமாறான
திசையை நோக்கி
நடந்தான்

மந்திரவாதி அவ
னைப் பின் தொட
ரப் பார்த்தான்

சேத்தன் அமு
தன் பின்னாலிருந்து
அவனைப் பிடித்து
நிறுத்த முயன்றான்

பூங்குழலி ஓடத்
தொடங்கினான்.

மந்திரவாதி
சேத்தன் அமுதனை
ஒரே தன்னாகத்
தலைகுப்புறத்
தள்ளி விட்டுப்
பூங்குழலியைத்

தொடர்ந்து ஓடினான்

மந்திரவாதி மாணைத துரத்தும் வேடனைப் போல் அவனைப் பிடிக்க ஓடினான் ஆனால் அவனைப் பிடிப்பது எளிதில் முடிவிற காரியமாயில்லை

மந்திரவாதி அவனைத் துரத்துவதை விட்டு நின்று விடலாமா என்று எண்ணியபோது பூங்குழலி கனைத்துப் போனவனைப் போல் நின்றான் மந்திரவாதி மறுபடியும் அவனைத் துரத்தினான்

குலுக்குக்கும் பின்னால் சேத்தன் அமுதனும் தட்டுத் தடுமாறி விழுந்தடித்து ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான் ஒடுமப்பாது, மறைந்த மண்டபத்துக்குப் போய் அவருள்ளவர்களுக்கு எசசரிகளை செய்யலாமா என்று அவன் அடிக்கடி நினைத்தான் அதேசமயத்தில் பூங்குழலியை மந்திரவாதிவிடம் தனியாக விட்டு விட்டுப் போகவும் அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

பூங்குழலி ஒரு மேட்டின் மீது ஏறி நின்றான் அவரு சற்றுக் காதலிருந்ததோடு அலலாமல் திரும்பிப் பார்த்து மந்திரவாதியைக் கைதட்டி அழைத்தான் மந்திரவாதி மேல் மூச்சுக் கீழ் மூச்சு வாங்க அவன் அருகில் போய் நின்றான் அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் கனைத்தில நான் அறை கொடுக்க வேண்டும் என்று அவன் எண்ணிய சமயத்தில் பூங்குழலி "அதோ பார் என காதலானை" என்றான்

அவன் கட்டிக் காட்டிய திசையை மந்திரவாதி பார்த்தான்

முன்னொரு தடவை வந்தியத்தேவன் கண்ட காட்சியை அவனும கண்டான்

சதுப்பு நிலத்தில் ஆங்காங்கு நீர் பிழம்புகள் குப் குப் என்று தோன்றுவதும் கப் கப் என்று மறைவதுமாய் ந்த தன் ரவிநாஸனுக்கு அந்தப் பயங்கரத் தோற்றத்தின் காரணம் என்னவென்று

தெரியுமென்றாலும் அச்சமயம் அவனுக்கு ரோமம் சிலிர்த்தது

"மந்திரவாதி' உனக்கு மந்திரம் தெரியுமே என்றால், இந்தக் கொள்ளிவாய்ப் பிசாக்களை ஓட்டுவதற்கு ஒரு மந்திரம் போடு, பார்க்கலாமா? அவை என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தி வைக்கின்றன" என்றான்

ரவிநாஸனுக்கு அனலிலலாக கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது

"பெண்ணே' என்னை ஏமாற்றலாம் என்று பார்க்கிறாயா?" என்று காதீத்தான்.

"உன்னை எதற்காக நான் ஏமாற்ற வேண்டும்?"

"இனவரசும வல்லவரையனும் இரகசுமிடத்தைக் காட்டுகிறேன் என்று சொல்லி நீ என்னை இழுத்து அடிக்க வில்லையா?"

"அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என்று நான் சொன்னதை நீ நம்ப வில்லை வேறு என்ன செய்யட்டும்?"

"இனவரசர் இறந்தது உண்மை தானா? ஆணையீட்டுச் சொல்வாயா?"

"ஆனை எதற்கு? அதோ ஆகாசத்தைப் பார்!"

ரவிநாஸன் வானத்தை நோக்கி னான் வால் நட்சத்திரம் தெரிந்தது.

"வால் நட்சத்திரம் தோன்றினால் அரச குலத்தில் மரணம் என்று உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியே நடந்து விட்டது" என்றான் பூங்குழலி

"பெண்ணே' அப்படியானால் உன் கையில் உள்ள கெண்டியை இப்படிக்க கொடு' அதில் ஏதாவது மிச்சம் இருக்கிறதா? உன்னோடு ஓடி வந்ததில் எனக்குத் தாக்கம் எடுத்து விட்டது "

ங்குழலி திக்ரென்று மறு படி ஓட்டம் பிடித்தான் மேட்டிலிருந்து தாவிக்க குதித்து இறங்கிக் கொள்ளி வாய்ப் பிசாக்கள் தோன்றி

மறைந்த சதுப்பு நிலப் பரப்பை நோக்கி ஓடினான்.

ரவிதாஸன் ஆத்திரத்தினால் அறிவை இழந்தான் பூவகுழலியைப் பிடித்து அவனுடைய கழுத்தை நெறித்துக் கொண்டு விட வேண்டுமென்ற வெறியை அடைந்தான் தலை கால தெரியாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினான்.

சிறிது தூரம் ஓடிய பிறகு பூவகுழலி சட்டென்று கொஞ்சம் குனிந்து நாவைநதடி ஒருபுறமாக நகர்த்து கொண்டான்.

அதிவேகமாக அவனைத் துரத்தி வந்த ரவிதாஸனால் அவன் தின்ற இடத்தில திறக் முடியவில்லை அவனுக்கு அப்பால் சில அடி தூரம் வரையில் சென்று நின்றான் திரும்பி அவனைப் பிடிப்பதற்காகப் பாயப் பார்த்தான் ஆனால் முடியவில்லை கால்களுக்கும் திடீரென்று என்ன தோன்று விட்டது? அவன் ஏன் இப்பொழுது நகரவில்லை? அவன் ஏன் சில விட்டடிக்கின்றான்?

இது என்ன? என்னவகாலிலிருந்து சில விட்டடி மேலே மேலே வந்து கொண்டிருக்கிறதே? இல்லை, இல்லை! கால்கள் அல்லவா கீழே கீழே போய்க் கொண்டிருக்கின்றன!

ரவிதாஸன் குனிந்து பார்த்தான் ஆம், அவனுடைய கால்கள் கீழே புதைசேறில் அமிழ்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் ஒவ்வொரு அணுவுமாக, ஒவ்வொரு அவசூழலாக, அவன் கால்கள் கீழே சேறில் மெதுவாகப் புதைந்து கொண்டிருந்தன.

ரவிதாஸன் தன்னுடைய அபாயத்தை உணர்ந்தான் சேறில் நுழைவெனியை முயன்றான் கால்களை உதறி எடுக்கப் பிரயத்தனம் செய்தான் அவனுடைய பிரயத்தனம் பலன் தரவில்லை.

கீழே சேறுக்கடியில் ஏதோ ஒரு பெரும் பூதம் இருந்து அவனைப் பற்றி

இழுப்பது போலத் தோன்றியது.

பூவகுழலி கலக்கவென்று கிரித்தான் "மந்திரவாதி! என்ன விழிக்கிறாய்? பூதத்தின் வாயில் அகப்பட நிக் கொண்டாயா? மந்திரம் போட்டுப் பாப்பபதுதானே?" என்றான்.

மந்திரவாதி ஒரு பக்கம் பீதி மீனாலும் ஒரு பக்கம் கோபத்தினாலும் தடு தடுக்கின்றான்.

"அடி பாவி! உன் வேலைவா இது?" என்று கையை நெறித்தான்.

"என் கழுத்தைப் பிடித்து நெறிக வேண்டுமென்று நீ ஆசைப்பட்டாயல்லவா? அதற்குப் பதிலாகக் கையை நெறித்துக்கொள்!" என்றான்.

ரவிதாஸன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு "பெண்ணே! சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன் உன்னை நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை சற்றுக் கை கொடுத்து என்னைக் கரையில் தூக்கி விடு!" என்றான்.

பூவகுழலி ஹா ஹா ஹா என்று கிரித்தான் "உன்னைக் கரையிறழி விட என்னால் ஆகாது! உன் மந்திரத்துக்கு கட்டுப்பட்ட பேய் பிராக்கனை பெல்லாம் கூப்பிடு!" என்றான்.

ரவிதாஸன் இதற்குள் தொடை வரையில் சேறில் புதைந்து போயிருந்தான்.

அவன் முகத்தைப் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது அவனுடைய கண்கள் கொள்கைகட்களை போலச் சிவப்புத் தண்ட ஒளியை வீசின.

கைகளை தீட்டிப் புதை சேறுக்கு அப்பால் இத்தக் கரையைப் பற்றினான் அவனே தீண்டு வளரத்திருந்த கோரைப் புற்களின் அடிப்பகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டான் மறுபடியும் சேறில் நுழைவெனியைப் பிரயத்தனம் செய்தான் ஆனால் புதைநதிருந்த கால்களை அசைக்கவும் முடியவில்லை.

"பெண்ணே! உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு! என்னைக் காப்பாற்று!" என்று ஒலமிட்டான்.

தற்குள்ளே அங்கே
சேந்தன் அமுதன்
வந்து சேர்ந்தான்
ரவிதாஸனுடைய
நிலைமை இன்ன

தன்பதை அவன் ஒரு தொடியில
பறித்துக்கொண்டான் அவனுடைய
என்களில் இரக்கத்தின் அறிஞர்
பலப்பட்டது

பூங்குழலி அவனைப் பார்த்து "வா,
பாகலாம்" என்றான்

"ஐயோ! இவனை இப்படியே விட்டு
ட்டா போகிறது"

"ஏன்? சேறில் இவன் முழுதும்
தைகிற வரையில் இருந்து பாகக்
கவண்டுமென்கிறாயோ?"

"இல்லை, இல்லை! இவனை
பப்படியே விட்டு விட்டுப் போனால்
பாழநாளெல்லாம் களவு காணுவேன்
வகைக் கரையேற்றி விட்டுப்
பாகலாம்"

"அதற்கு: இவன் என்னைக்

கழுத்தை நேர்த்துக் கொல்ல நினைத்
தான்"

"அவனுடைய பாவத்துக்குக் கடவுள்
அவனைத் தண்டிப்பாரா, தாம் காப்
பாற்றி விட்டுப் போகலாம்"

"அப்படியானால் உனது மேல்
துண்டைக் கொடு" என்றான் பூங்குழலி

அமுதன் தன் மேல் துண்டைக்
கொடுத்தான் அதன் ஒரு முனையைப்
புதை சேற்றுக் குழிக்கு அருகில் இருந்த
ஒரு புதரின் அடிப்பகுதியில் பூங்குழலி
கட்டினான், இன்னொரு முனையை
ரவிதாஸனிடம் கொடுத்தான்

"மத்திரவாதி இதோ பார்! இந்தத்
துண்டின் முனையைப் பிடித்துக்
கொண்டிரு' அதிக பலங்கொண்டு
இழுத்தால் வேரோடு வந்து விடும்
ஆகையால் மெனப்ப பிடித்துக் கொண்
டித் தீயாகக் கரையேற முயலாதே'
பொழுது விடிந்ததும் பாராவது இந்தப்
பக்கம் வருவார்கள், அவர்கள் உன்
னைக் கரையேற்றுவார்கள்" என்றான்

"ஐயோ! இரவெல்லாம் இப்படியே
கழிக்க வேண்டுமா? என்னால் முடி
யாது அதைக் காட்டிலும் என்னைக்
கொண்டு விட்டுப் போவீரு"

பூங்குழலி அவன் கைகுரலைப்

பொருட்படுத்தவியலை சேந்தனை
அமுதனைக் கையைப் பிடித்து டிடித்
துக் கொண்டு, வந்த வழியை நினைப்ப
ஒடத் தொடங்கினான் அவர்கள் மே
புள் மேல் பறி அப்பால் காட்டின
இறங்கும் வரையில் மதுரவாதின
ஒலக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது

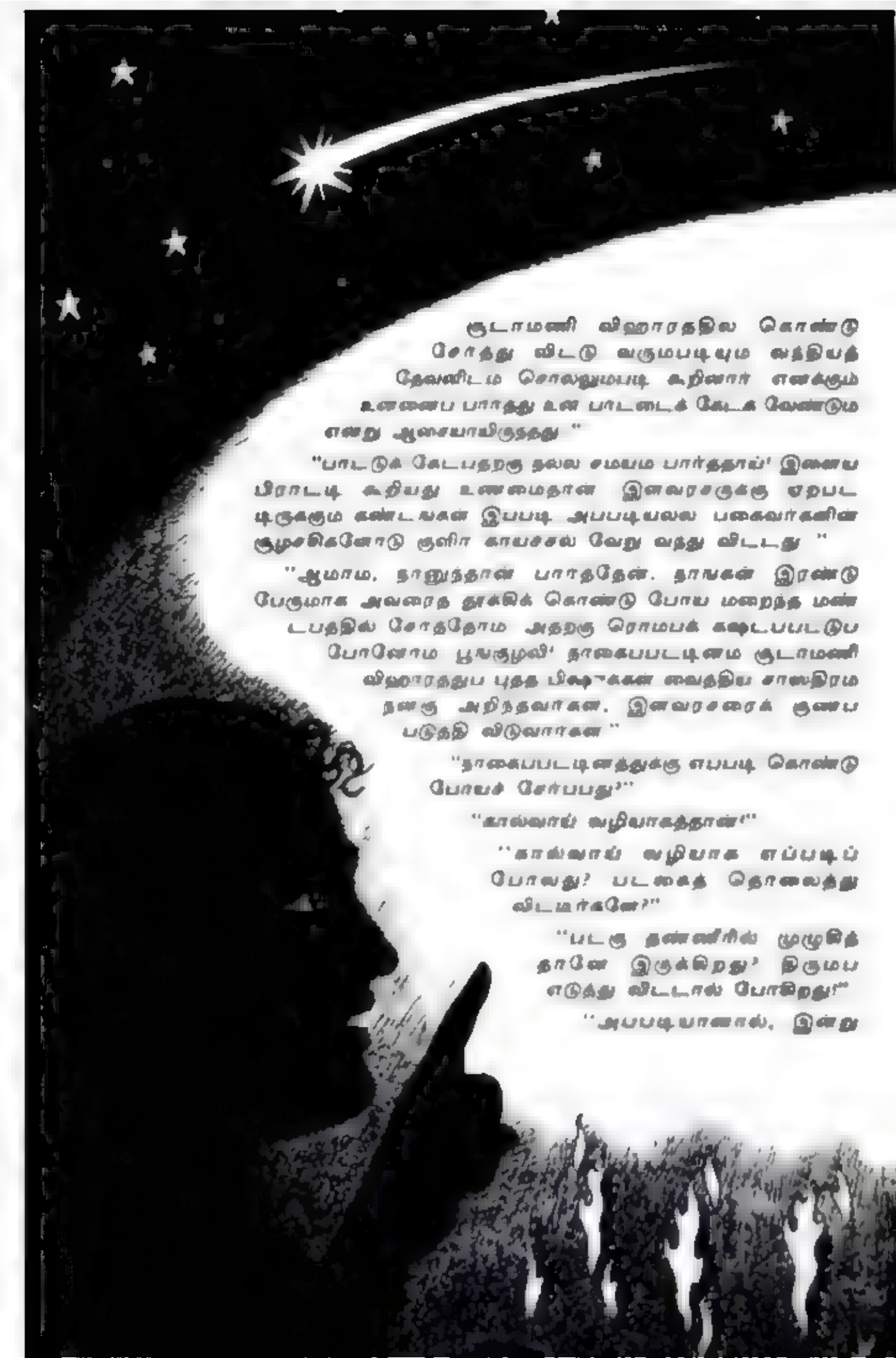
[illegible]

இ த த த
த த த
த த த
த த த

"அதனால்" தவறு சம்பத
இவ் வந்நு சோந்தாய் தீ
எப்படி இங்கு வந்தாய்
எதற்காக? என்று பூங்குழல்
கேட்டாளா

"பாதாளச் சிறை அனுபவத்துக்குப் பிறகு தஞ்சாவூரில் இருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடிக்கடி பாதுகா விட்களும் ஒற்றர்களும் வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டே

குடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு
சோத்து விட்டு வரும்படியும் வந்தியத்
தேவஸிம்ம சொல்லும்படி கூறினார் எனக்கும்
உண்பைப் பார்த்து உன் பாட்டைக் கேட்க வேண்டும்
என்று ஆசையாயிருந்தது "

"பாட்டுக் கேட்பதற்கு தலவ சமயம் பார்த்தாய்' இளைப்பை
பிராட்டி கூறியது உண்பைதான் இளைவரசுக்கு ஏற்பட
டிருக்கும் கண்டலகன் இப்படி அப்படியல்ல பகைவர்களின்
குழலிகளோடு குளிர காய்ச்சல் வேறு வந்து விட்டது "

"ஆமாம், தானுத்தான் பார்த்தேன். தாங்கள் இரண்டு
பேருமாக அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் மறைந்த மண்
டத்தில் சோத்தோம் அதற்கு ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுப்
போனோம் பூங்குழலி' தாக்கப்பட்டினம் குடாமணி
விஹாரத்துப் புத்த பிஷ்டங்கள் வைத்திய சாஸ்திரம்
நன்கு அறிந்தவர்கள். இளைவரசரைக் குணப்
படுத்தி விடுவார்கள் "

"தாக்கப்பட்டினத்துக்கு எப்படி கொண்டு
போய்ச் சேர்ப்பது?"

"கால்வாய் வழியாகத்தான்"

"கால்வாய் வழியாக எப்படிப்
போவது? படகைத் தொலைத்து
விட்டார்களே?"

"படகு தண்ணீரில் முழுதித்
தானே இருக்கிறது' நிகும்ப
எடுத்து விட்டால் போகிறது"

"அப்படியானால், இன்று

இராதிரியே விளம்பி விட வேண்டியதுதான்
அந்தச் சிறிய படகில் நாம் எல்லாத்ம் போக
முடியாதே"

"வேண்டியதில்லை, பூங்குழலி' அதெல்லாம் நாங்கள் பேசி முடிவு
செய்து விட்டோம் வல்லவரையன் இங்கிருந்து நேரே பழையாறைக்குப்
போவான் நானும் தீயம் இளவரசரைப் படகில் ஏற்றி நாகைப்பட்டினம் கொண்டு
போய்ச் சேர்க்க வேண்டியது"

பூங்குழலிக்குப் புல்லரித்தது மீண்டும் இளவரசருடன் பிரயாணம்' காலவாசிக்,
படகில், நாகைப்பட்டினம் வரையில், வழியில் அபாயம் ஒன்றும் ஏற்படாமல்
இருக்க வேண்டும்

இருவரும் மறைந்த மண்டபத்தை அடைந்தார்கள் மண்டபத்தை நெருங்கியதும்
சேந்தன் அமுதன் பலமாகக் கைவைத் தட்டினான்

"யார் அங்கே?" என்று வந்தியத்தேவனுடைய
கடுமையான குரல் கேட்டது

"நான்தான்; சேந்தன்"

"இன்னும் யார்?"

"என் மாமன் மகன்"

வந்தியத்தேவன் மண்டபத்தின்
வாசலில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான்

"வேறு யாரும் இல்லையே"

"இல்லை? ஏன் சத்தேகம்?"

"மௌனப் பேசுங்கள், இளவரசர்
நாய்க்குறியாக கொஞ்ச நேரத்துக்கு
முன்னால் இங்கே யாரோ ஒருவன்
வந்தான். தீதானாக்கும் என்று
நினைத்து வெளியில் வந்தேன் நீ
இல்லை, மந்திரவாதியைப் போல
தோன்றியது"

"அப்புறம்"

"அச்சமயம் உன் பாட்டின் குரல் இனமியிந்து பாடுவதற்கு தல்ல நீதாம் பார்த்தாய் என்று எண்ணிக் கொண்டேன் தல்லவேளைப்பாக அதை மந்திரவாதியும் கேட்டு விட்டுத் திரும்பிப் போனான் அவனை நீங்கள் பார்த்தீர்களா"

"பார்த்தோம்."

"அவனை என்ன செய்கிறீர்கள்"

"நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இவள்தான் அவனைப் புதைசேற்றுக் குழியில் இடுப்பு வளையில் இறக்கித் தறுதறிவிட்டு வந்திருக்கிறாள்"

"இவளுடைய குரல் கூடக் கேட்டேன்"

"ஆம். இவளும் ஒரு பாட்டுப் பாடினாள்"

"அதைக் கேட்டதும் இளவரசருக்குச் சை உணர்வு வந்தது போலத் தோன்றியது 'யார பாடுகிறது' என்று கேட்டார் 'ஒடக்காரப் பெண்' என்றேன் பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டே தூங்கி விட்டார்"

பூங்குழலிக்கு மீண்டும் மெய் சிலிர்த்தது

"இவள் பாட்டு மட்டுத்தானா பாடினாள்" ஆததை போலவுங் கதறினாள்"

"அதுவும் என காதில் விழாதது காட்டில் ஏதோ அசிசயம் தடைபெறுகிறதென்று நினைத்துக்கொண்டேன் நீங்கள். - அததாழும் மாமன் மகனும் வசதிதாதுவம் கொண்டாடுகிறார்களோ என்று நினைத்தேன்"

"இது என்ன விண் பேச்சு" என்றான் பூங்குழலி

"வேறு என்ன செய்வது' இரவை எப்படியென்றும் கழித்தாக வேண்டுமே" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"இல்லை, பொழுது விடிந்து இப்பே இரத்தால் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது இராதநிரியே புறப்பட டாக வேண்டும்"

அச்சமயம் எங்கேயோ வெகு தூரத்தில் நரிகள் ஊளையிடத் தொடங்கின அந்த ஊளைச் சத்தத்துக்கு இடையில் ஆததைக் குரல் ஒன்றும் கேட்டது

சேதன் அமுதன் தடுங்கினான் அவன் மனக் கண்ணின் முன்னால் மந்திரவாதி சேற்றில் புதைத்திருப்பதும், அவனைச் சுற்றி நரிகள் ஊளையிட்டுக் கொண்டு நெருங்கி நெருங்கி வருவதும், மந்திரவாதி ஆததை போல கதறி நரிகளை விரட்டப் பார்ப்பதும் தென்பட்டன

வ

ந்தியத்தேவனும் சேதன் அமுதனும் இளவரசரின் தாக்கம் களையாமல் துக்கிக் கொண்டார்கள் பூங்குழலி பின் தொடர்ந்து சென்றான்

காலவாயின் கரையை அவர்கள் அடைந்தப்போது சந்திரன் உதயமாகி விழுத்தது

கரையில் இளவரசரை ஒரு மரத்தின் பேரில் சாயந்து படுக்க வைத்தார்கள் பூங்குழலியை அவர் பக்கத்தில் இடுக்கச் செய்துவிட்டு வந்தியத்தேவனும் சேதன் அமுதனும் தண்ணீரில் இறங்கினார்கள் முடிபிப் போய் தந்த படகை மிகப் பிரயாசையுடன் பிடிவ எடுத்துக் கரைப்பாரமாகக் கொண்டு வந்தார்கள்

இளவரசர் கண் விழித்ததார் மிக மெல்லிய குரலில், "தாக்கமாயிருக்கிறது" என்றார்

பக்கத்தில் இருந்து அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூங்குழலி கெண்டியில் இருந்த பாஸை அவருடைய வாயில் ஊற்றினான்

சித்தனவு பால் அருந்திய பிறகு இளவரசர் பூங்குழலி 'நீதானா' சொர்க்கலோகத்தில் யாரோ ஒரு தேவ கண்ணிகை என வாயில் அமுதத்தை ஊற்றுவது போலத் தோன்றியது" என்றார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எட்டாம் அத்தியாயம்

"ஐயோ! பிசாக்!"

க

றபக விஞ்சம் பூவ குழலியின் மீது வர்ண மலர்களைச் சொரித் தது. தேவலோகத்துக் கின்னரி வாததி யங்கள் இன்ப தேவ எனைப் பொழித்தன. ஏன்? பூவ குழலியின் மேனி நரம்புகளே யாழின் நரம்புகளாகித் தெய்வகாணம் இசைத் தன இனவரசரின் கனிவு செறித்த மொழிகள் அவளுக்கு அதற்கைய போதையை அளித்தன.

"இனவரசர்! நான் தேவலோகக் கன்னிகை அல்ல, ஏழை ஒடக்காரப் பெண் தாய்கள் அருந்தியதும் தேவ லோகத்து அமுதம் அல்ல, குழகர் கோயிலில் கிடைத்த பால முதம்!" என்றாள்.

"தேவலோகக் கன்னிகையில்லை பென்றால், நான் நம்பி விடுவேனா? வருணனின் திருப்பதலி அல்லவா த் சமுத்திரகுமாரி! எத்தனை

தடவை எனக்கு நீ உயிர் அளித்திருக் கிறாய்? உனக்கு நான் என்ன கைமமாறு செய்யப் போகிறேன்?" என்றார் இன வரசர்.

"ஐயா! இன்னும் ஒரு பல்லும ஒரு இரவும் தங்களுடன் இருக்க இந்த ஏழையை அனுமதிக்க வேண்டும்" என்றாள் பூவகுழலி.

"அது எப்படி முடியும்? உடனே நான் பழையாறைக்குப் புறப்பட வேண்டுமே!" என்றார் இனவரசர்.

"இல்லை; தங்களை நாகைப் படிகளத்துக்கு அழைத்துச் செல் லுமபடி செய்தி வந்திருக்கிறது."

"யாரிடமிருந்து?"

"இணையிராட்டியிடமிருந்து தான்!"

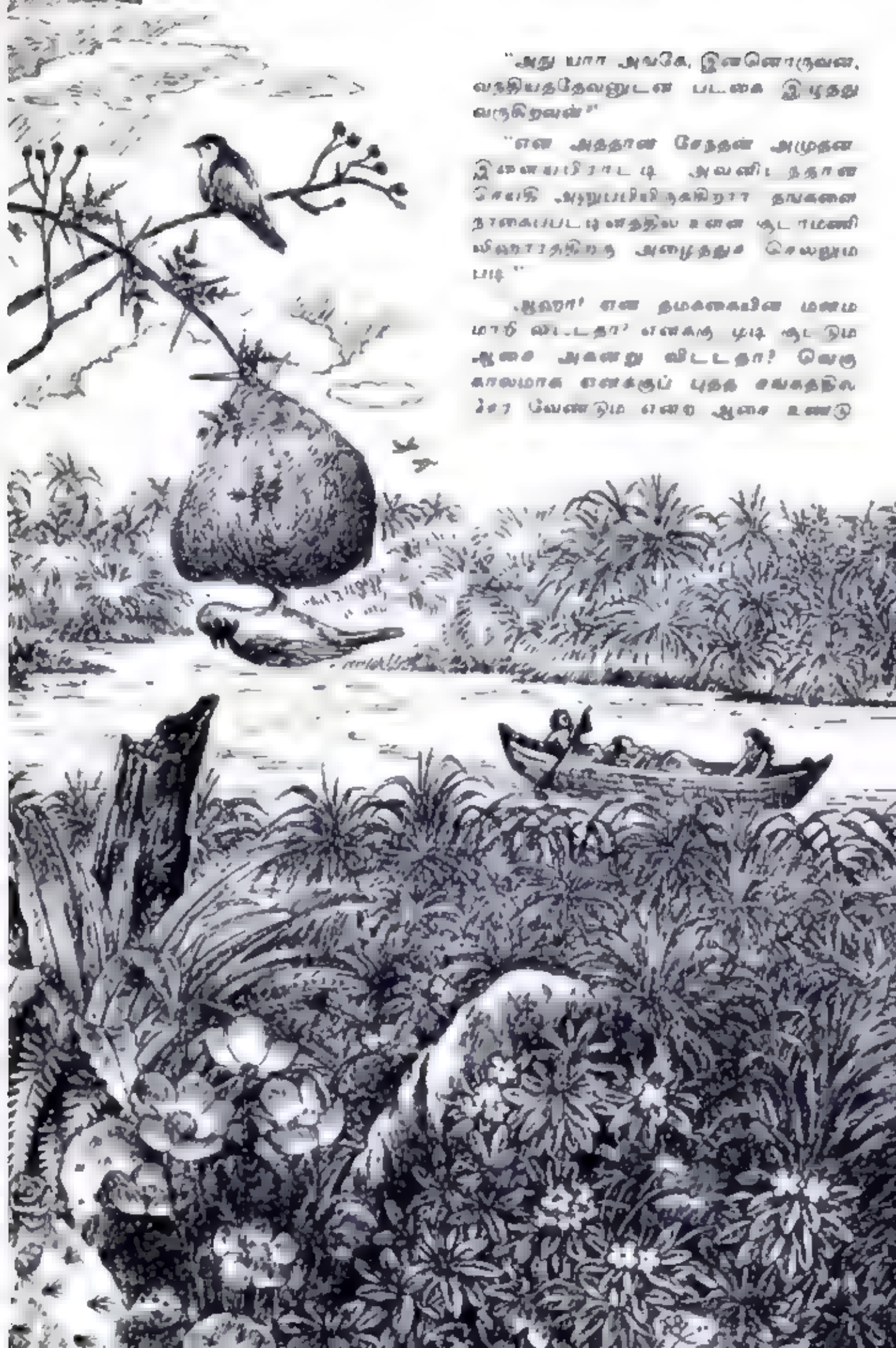

**அமரர்
கஸ்கி**

"அது யா அங்கே, இன்னொருவன்,
வந்தியத்தேவனுடன் படகை இழுத்து
வருகிறான்"

"என அதான் சேந்தன் அமுதன்
இளைப்பாறட்டி அவன் தான்
செய்தி அதுபயிர்க்கிறார் தங்களை
நான்குபட்டித்தலை உள்ள குடாமணி
யிலுள்ளதற்கு அழைத்துச் செல்லும்
பாடி"

"ஆனால் என தமக்கையின் மனம்
மாறி விட்டதா? எனக்கு முடி குடும்
ஆனால் அகன்று விட்டதா? வெகு
காலமாக எனக்குப் புத்த சங்கதிகள்
பேச வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டு"

புத்தலங்கத்தில் சேர்ந்து 1500 ஆண்டுகளாக
தூர தூர தேவகங்கை யாதகரை
செயவேண்டி எவகம் - கடாரம் -
மாய்குடிங்கம் - மாயப்பாளம் - சீமை
ஆறா! என்னுடைய பாகவியமே
பாகவியம் பூசுதழலி! வா, போகலாம்"
என்று கூறி இளவரன் எழுந்து நின்றான்.

அவருக்கு இன்னும் முடி துள்ளவு
வரவில்லை. கர வேகத்திலேயே பேச
விரா என்று பூசுதழலி கத்திக்கொண்டான்.

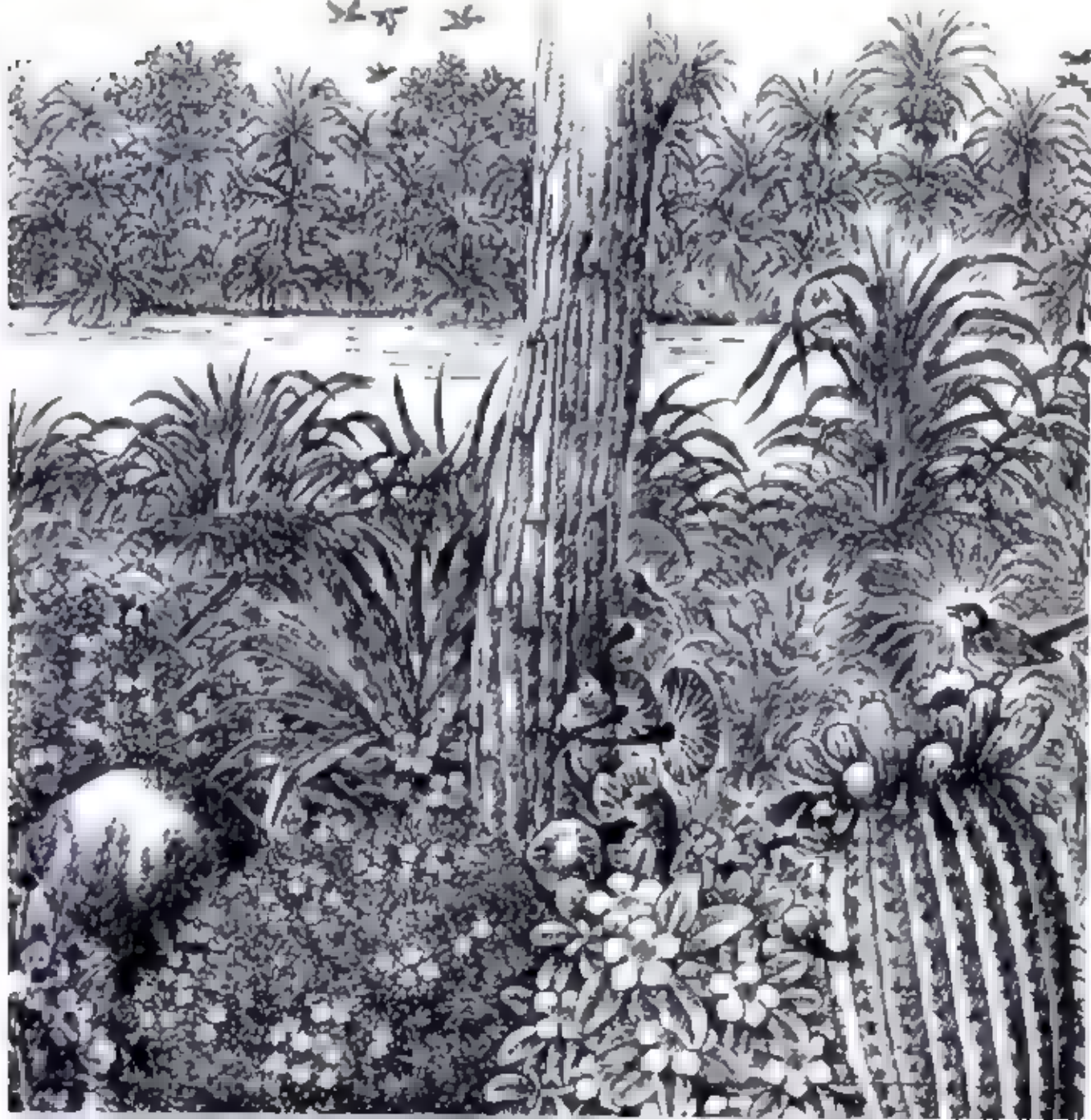
அதேமையத்தில் தூதகில் ஒலம்மீதம்
குரல் ஒன்று கேட்டது.

இளவரன் திடுக்கிட்டது நின்று.
"பூசுதழலி! அது என்ன?" என்றான்.

"ஆத்தை கத்துகிறது. ஐயா!" என
றான்.

"இன்னும் அது மனிதக் குரல் ஏதோ
பெரும் அபாயத்தில் சிக்கியவனின் அப
யக் குரல்! அவனைக் காப்பாற்றி விட
டுப் போகலாம் புத்த சங்கத்தில்
சேர்வதற்கு முன்னால் ஒரு புனானிய
காசியம் செய்யலாம்" என்று இவ்விதம்
கூறிவிட்டு இளவரன் மாய்குடி ஒட
முயன்றான். அந்த முயற்சியில் திட
என்று கீழே விழுந்தான் பூசுதழலி.

✱ ✱ ✱

அவரைத் தாங்கிக்கொண்டான்

படகைக் கரை சேர்த்தவர்கள் இருவரும் ஓடி வந்தார்கள் மீண்டும் ஊர்செலியை இழந்துவிட்ட இளவரசரை அவர்கள் மெதுவாகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்ப் படகில் பத்திரமாகச் சேர்த்துப் படுக்க வைத்தார்கள்

கா

லவாயில் படகு போக ஆரம்பித்தது. இளவரசரைத் தவிர்த்த மற்ற மூவரும் இட தெருக்கடி

டன் அதில் உட்காந்திருந்தார்கள்

வந்தியத்தேவன், "பூங்குழலி' நாலு பரை இந்தப் படகு தாங்குவது கடினம் எப்படியும் நான் உங்கனிடம் லைட் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியவன் இங்கேயே இறங்கிக் கொள்'றேன். இளவரசரைப் பத்திரமாய்க் காண்டு போய்ச் சோப்பது உங்கள் பாறுப்பு உங்களுக்கு அதிகம் நான் சாலல் வேண்டியதில்லை" என்று என்னான்

அவனுடைய குரல் தழதழத்தது வாக் கிரணம் அவன் முகத்தில் முந்தபோது கண்களில் முத்துத் திணை ஒளி வீசித் திகழத்தன்

"கோடிககரைக் காடு தாண்டிய நகு இறங்கிச் செல்லலாமே' என நிரைவையும் அங்கேதான் திறத்தி வத்திருக்கிறேன் அடையாளம் காணலிருக்கிறதல்லவா?" என்றான் ரத்தன் அமுதன்.

"வேண்டாம். நான் இங்கேயே நங்கிக் கொள்கிறேன் குழகர் கோயில் ராகாரத்தில் சற்று நேரம் படுத்துத் வகி விட்டுப் பொழுது விடிவதற்குள் முத்து புறப்படுகிறேன் இல்லாவிடால், நாளைக்குப் பிரயாணம் செய்ய டியாது' வழியில் எவ்வளவு தடவ டுகளோ" என்றான் வந்தியத்தேவன்

பூங்குழலி அதனை நேரமும் நன் டியில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த பாட்டணத்தை எடுத்து அவனிடம் காடுத்தான் "இந்தா' குழகர் கோயில்

பிரஸாதம் இதைச் சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கு" என்றான்

"தீங்குளும் ஒன்றும் சாப்பிடவில் லையே, உங்களுக்கு வேண்டாமா?"

"கோடிககரையிலிருந்து காதலாரம் காலவாயில் போய் விட்டால் எத் தனையோ கிராமங்கள் தானாவது சேத் தனாவது போய் உணவு சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவோம் உன் விஷயம் அப்படியல்ல தீ ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் பழையாறை போய்ச் சேர வேண்டும் அல்லவா?"

"படகில் இளவரசர் இருக்கிறார் என் பதை தீங்குளும் மறந்துவிடக் கூடாது"

"இதப்ப படகில் இருப்பவர் இள வரசர் என்று யார் நம்புவார்கள்? அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே' எங் கள் பொறுப்பு இந்த ஓட்டைப் படகை யாகும் கவனிக்க மாட்டார்கள்."

"சரி, அப்படியானால் இங்கேயே நான் இறங்கிக்கொள்கிறேன்"

அச்சமயம் மறுபடியும் அந்த ஒலக்குரல் கேட்டது "ஆ' அது என்ன?" என்று இளவரசர் கேட்டு விட்டு மறுபடியும் உணர்வை இழந்தார்

பூங்குழலி எழுந்து நின்றான்

"முடியாது' என்னால் முடியாது. இளவரசருக்குத் தெரிந்தால் என்னை மன்னிக்க மாட்டார் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படகில் இரு அதை மத்திரவாதி யைச் சேற்றிலிருந்து எடுத்துவிட்டு விட்டு வருகிறேன் இங்கிருந்து அந்த இடம் கிட்டத்தான் இருக்கிறது!" என்று சொல்லிக்கொண்டே படகி லிருந்து காலவாயின் கரையில் குதித் தான்

"அப்படியானால் நானும் உன் னோடு வருகிறேன் அந்தப் பாதகனிடம் உன்னைத் தனியாக விட மாட்டேன்" என்றான் சேத்தன் அமுதன்

"இல்லை, அமுதா! தீ படகில் இரு' இளவரசரை ஜாக்கிரதையாகப் பார்க் துக் கொள் நான் பூங்குழலியுடன் போய் வருகிறேன் எனக்கும் அந்த மத்திரவாதியைப் பார்க்க வேண்டிய

காரியம் இருக்கிறது" என்று சொல்லி விட்டுப் பூங்குழலியைப் பின் தொடர்ந்து வேகமாக ஓடினான் வந்தியத்தேவன்

பூ

ங்குழலியின் மனக்கண் முன்னால் மத்திரவாதி மார்பளவு சேற்றில் புதைத்திருக்க, அவனைச் சுற்றி நிற்க நின்ற அவனைப் பிடுங்கித் திணைப் பாராகும் பயங்கரக் காட்சி தோன்றிக் கொண்டிருந்தது அதற்கிடையே இளவரசர் அவனைப் பார்த்து "பெண்ணே! நீ கொலை பாதகி" என்று குற்றம் சாட்டும் காட்சியும் தோன்றியது. இந்தக் காட்சிகள் அவனுடைய காலகாலக்குமிக் விளரவைக் கொடுத்தன மத்திரவாதியை அமிழ்த்திய சேற்றுப் பள்ளத்தை அதி விளரவில் தெருவினான் அவனே மத்திரவாதியைக் காரணமல பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தான்

பின் தொடர்ந்து வந்த வந்தியத்தேவன் அவன் பக்கம் தெருவினதும், அவன் தயங்கி நிற்பதின் காரணத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான்

"வேறு ஒரு சேற்றுப் பள்ளமாயிருக்கலாம் கோடிக்கணக்கில் எத்தனையோ பன்னங்கள் உண்டு அவைவா? நீ மறந்து போயிருப்பாய்!" என்றான்

புதரில் ஒரு முனை கட்டியிருந்த சேத்தை அமுதன் மேலதுண்டைப் பூங்குழலி கட்டிக் காட்டினான் பாவம்! அவனாலே பேச முடியவில்லை

"சேற்றிலே அமிழ்த்திருப்பான் என்று நினைக்கிறாயா? இல்லை, இல்லை! ரவிதாஸனை அப்படியெல்லாம் கொன்று விட முடியுமா? அவனுக்கு நுறு உயிர் ஆயிற்று! தப்பிப் போயிருப்பான்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தியத்தேவன் புதரில் கட்டப்பட்டிருந்த துண்டை அவிழ்த்து எடுத்துக்கொண்டான் பூங்குழலிக்கு ஆறுதலாக அவ்விதம் சொன்னானே நவீர, அவன் மனத்திற்குள் 'ரவிதாஸன் மாண்டுதான்

போயிருப்பான் அவனுக்கு இந்தக் கோர மரணம் வேண்டியதுதான்' என்ற எண்ணம் தோன்றியது

இருவரும் அவனே மேலும் நிற்பதில் பயனில்லை என்பதை ஒருங்கே உணர்த்தார்கள் மீண்டும் காலவாயை நோக்கி நடத்தார்கள்

காலவாயின் கரைகளை அவனே இரு புறமும் மரங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன ஒரு மரக்கிளைையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று இரண்டு உருவங்கள் எட்டிப் பார்த்து தெரிந்தது

அவற்றில் ஒன்று ஆண் உருவம் இன்னொன்று பெண் உருவம்

"அதோ!" என்று பூங்குழலி கட்டிக் காட்டினான்

"ஆமாம்; அவர்கள் யார் என்று தெரிகிறதா?"

"மத்திரவாதி ஒருவன், இன்னொருத்தி என அண்ணன் மனைவி எனக்கு முன்னால் அவன் வந்து மத்திரவாதியை விடுவித்திருக்கிறான்"

"நல்லதாய்ப் போயிற்று!"

"நல்லது ஒன்றுமில்லை காலவாயில் படகு வருவதை அவர்கள் உற்றுப் பாரகிறார்களே!"

அச்சமயம் இரண்டு உருவங்களில் ஒன்று திரும்பி இவர்கள் வரும் திசையைப் பார்த்தது உடனே இரண்டு உருவங்களும் புதரகளுக்கு அடியில் மறைந்து விட்டன

"ஐயோ! அவர்கள் தமதமையும் பார்த்து விட்டார்கள்!"

"பேசாமல் என்னுடன் வா! நான் ஒரு புகதி செய்கிறேன் நான் என்ன சொன்னாலும் ஆச்சரியப்படாதே! எனனை ஒட்டியே போக!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

ருவரும் மேற்கூறிய உருவங்கள் தின்ற இடத்துக்குச் சமீபமாகப் போனார்கள் அந்த இடத்தைக் கடந்து சிறிது அப்பால் சென்று காலவாயின்

ஓரமாக உட்காரத்து கொண்
டார்கள்

பின்னால் புதரில் மறைந்
திருந்தவாசுகளுக்குத் தங்கள் பேச்சு
தன்றாய்க் கேட்கும் என்று வந்தியத்
தேவன் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்
டான்

'பூங்குழலி! இதோ பார்! ஏன்
கவலைப்படுகிறாய்' மந்திரவாதி செத்து
ஒழித்து போனான். போனதே
கேள்யம்' என்றான் வந்தியத்தேவன்

'துயோ' தான் கொலை செய்
தேன்'

பின்னே அவன் சேற்றில் விழச்
செய்தது யார்? துயோ! திடீரென்று
அப்பறம் உடைகுப் பச்சாதாபம் வந்து
விட்டது. தப்புவீக்கலாம் என்று
வந்தாய் அதற்குள் அவனைச் சேறு
விழுலாதி விட்டது. தப்புவீக்கத்தான்
வந்தாயோ, அவனது செத்துப் போய்
விட்டானா என்று பார்ப்பதற்குத்
தான் வந்தாயோ, யார் கண்டது?"

தன்னை யார் என்றான்
தேட்டத்து வரச் சொன்னது"

'வந்தியனால்தானே நீ செய்த
கொலைகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள
முடிந்தது' அடி கொலை பாதகி"

'தான் கொலை பாதகி'

'ஆம், நீ கொலை பாதகியான்' தான்
யிடமே போகவில்லை என்று சொல்
கிறேன்' அதுவும் இல்லை தான்
இளவரசனாக உடலில் புழ

டித்தது கொன்றே நீ மந்திர
வாசுகளைச் சேற்றில் அழுகிக்க
கொன்றாய். அதற்கும் இதற்கும்
சரிவாய்ப் போய்விட்டது
நான் செய்த கொலைகளைப்
பற்றி நீ யெளிவிக்க சொல்லா
மனிதர்தான், நீ செய்த
கொலைகளைப் பற்றி நானும்
யாரிடத்திலும் சொல்ல
வில்லை"

'இளவரசனாக

கொன்றவன் தீதானா? சற்று
முன் அவரைப் பாரிக்கவே
பிக்குவ என்று சொன்னாயே?"

"வேண்டுமென்றுதான் அப்படிச்
சொன்னேன். இனிமேல் அப்படி
உன்னிடம் பொய் சொல்ல வேண்டிய
அவசியம் இல்லை. நான் கூறியதை ஒப்புக்
கொள்வாயா, மாட்டாயா?"

"மாட்டேன் என்று மறுத்தால்?"

"உடனே தந்தினி தேவியிடம் போய் நீ
மத்திரவாதினைச் சேற்றில் அழுக்கிக்
கொன்றதைக் கூறுவேன். நான் செய்த
கொலைக்குச் சாட்சியம் இல்லை, உன்
கொலைக்குச் சாட்சியம் உண்டு."

"தந்தினி என்னை என்ன செய்து விடுவான்?"

"வேறொன்றும் செய்ய மாட்டான் உன்னைப்
பூமியில் கழுத்துவரைவில புதைத்து பாணையின்
ளவினால் இடறுமபடி செய்வான்!"

"ஐயோ! என்ன பயங்கரம்!"

"வேண்டாம் என்றால், நான் கூறுகிறபடி
செய்வதாக ஒத்துக்கொள்!"

"என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"அதோ உன் அதனை கொண்டு வருகிறானே, அதைப் படகில் ஏறிக் கொள் இரண்டு பேரும் தேரே இவங்கைக்குப் போய் விட வேண்டும் அவகே போய் உன் இளவரசரை நினைத்து அழுது கொண்டிரு" "

"எதற்காக நான் இவங்கை போக வேண்டும்' இவகேயே இருந்தால் உனக்கு என்ன?"

"ஆ! நீ போய் பழுவேட்டையரிடம் என்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டால் - அவருக்கு என்ன இருந்தாலும் இளவரசர் பேரில் அபிமானம் உண்டு என்னைப் பறி வாங்கப் பார்ப்பார், எனக்கு இந்த உலகில் இன்னும் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது "

"அடபாவி! இளவரசரை ஏன் நீ கொன்றாய்? அதை யாவது சொல்லி விடு"

"சொன்னால் என்ன? தன்நாகச் சொல்லுகிறேன் இளவரசரும் அவருடைய தமக்கையும் சேர்ந்து ஆதித கரிகாலரின் இராஜ்யத்தைப் பறிப்பதற்குச் சதி செய் தார்கள். ஆதித கரிகாலர் என்னுடைய எஜமானர் அவருடைய விரோதி என னுடைய விரோதி. அதனால் நான் இளவரசரைக் கொன்றேன் தெரிந்ததா?"

"இந்த மகாபாவத்துக்கு நீ தண்டனை அனுப்பிப்பாய்."

"அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே! நான் சொன்னபடி நீ செய்யப் போகிறாயா, இல்லையா?"

"செய்யாவிட்டால் வேறுவழி

என்ன' அதோ படகு வருகிறது. போய் ஏறிக்
கொள்கிறேன் "

"இதோ பாபி! நன்றாய்க் கேட்டுக்
கொள். படகில் ஏறியதும் தேரே
கடலை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும்
கோடிக்கரைப்பக்கம் இரும்பி
னாயே, உன் கதி அதோ

கதிதான் இங்கேயே இருந்து நான் உங்கள் பாடகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன் படகு கடலைய அணிந்த பிறகுதான் இங்கிருந்து தகடுவேன்."

"சரி, சரி" இங்கேயே இருந்து உன்னை நூறு கிரகன் விடுவதெத திண்ணட்டும!"

வந்தியத்தேவன் செவத சங்களுக்காய் பார்த்துவிட்டு பூங்குழலி அங்கிருந்து வினாத்து போய்ப் படகில் ஏறிக் கொண்டான்

படகு மேலே சென்றது

வந்தியத்தேவன் அவளிடம் கூறியபடி அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தான்

அரை நாழிகை சென்றது

படகு காலவாயில் வெகுதூரம் வளை சென்று மறைந்தது

திடீரென்று வந்தியத்தேவனுக்குப் பின்னால் "ஹா ஹா ஹா" என்று ஒரு பயங்கர சிரிப்பு கேட்டது

வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டவன் போல பாசாவடு செய்து, சட்டென்று எழுந்து நின்ற பார்த்தான்

மந்திரவாதி புதர்களுக்கு மத்தியில் எழுந்து நின்று பேஸ் சிரிப்பது போலப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்

"ஐயோ! யோக!" என்று அவறிக் கொண்டு வந்தியத்தேவன் அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தான்

ஒன்பதாம்
அத்தியாயம்

ஓடத்தில்
மூவர்

வெள

முது புலாந்
தது கருநீர
அழகியான
இரவெனும்

தேவி உலக நாயகனை விட்டுப் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து செல்ல நோத்தது நாயகனைத் தழுவி யிருந்த அவளுடைய கரங்கள்

இலகாக கழன்று விடுகளை
வாழ்களையேயே கடைச் சூதகம்
கொடுப்பவனையே போக கொடுத்தலி. 9
இரவெனும் இதலி இன்ன மும் தயவுந் துறைய
"மாணவநில மறுபடியும் சந்திப்பாம் நாலு ஆரம்
தேரத்தான இந்நில மிதிவு' சந்திரமாமாய தயவு
வா" என்றது உலகம் இரவு தயவுந் தயவு

உலகத்தைத் திருமயித் திருமயிப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றது

உள்ளத்திலே அன்பில்லாத கள்ளக காதலனைப் போல இரவு பிரித்து சென்றதும் உலகம் மகிழ்ச்சியினால் சிலிர்ந்தது "ஆகா! விடுதலை!" என்று ஆயிர மாயிரம் பறவை இனங்கள் பாடிக் கனிதனை மரங்களிலும் செடிகளிலும் மொட்டுக்கள் வெடித்து மலர்ந்தன எங்கிருந்தோ வண்டுகள் மததை மததையாக வந்து இதழ் வீசித் தமலாகளைச் சூழ்ந்து கொண்டு இன்னிசை பாடிக் கனிதனை விதவிதமான வாணச் சிறகுகள் உள்ள தட்டாரப் பூசிகள் தாலா பக்கவ களிலும் ஆனந்தக் கூத்தாடின

சேழவானத்திலு் பொன்னிறம் கண்டது வாணச் சடரகன ஒவ்வொன்றாக ஒளிமங்கி மறைந்தன இதுவரையில் வாண வீதியில் பவனி வந்து கொண்டிருந்த பிழைச்செத்திரன் "திருகடும்மா? போகடும்மா?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்

ஒடையில் படகு மென்ன மென்னச் சென்று கொண்டிருந்தது படகின் கோஷ்டி காணத்தோடு துடுப்பு தண்ணீரைத் தள்ளும் சைசை சத்தமும் பூங்குழலியின் செவிகளில் விழ்ந்தது திடுக்கிடக்கூடாது விழித்தான் ஒரு கிளையில் வெடித்த இரண்டு அரவிய நீல நிற மொட்டுக்கள் ஒருங்கே மலர்ந்தது போல் அவளுடைய கண்ணிமைகள் நிறத்தன் எதிரே இளவரசரின பொன்முகம் தோன்றியது இன்னும் அவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார் தூக்கநாளை! அல்லது கரவேகத்தில் இன்னமும் உணர்ச்சியற்றிருக்கிறாரா? தெரியவில்லை எனினும், அவளுடைய திருமுகம் எவ்வளவு பிரகாசமாயிருந்தது!

அப்பால் சேந்தன் அமுதன் துடுப்புத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான்

"பூங்குழலி! ஏன் அதற்குள் விழித்துக் கொண்டாய்? இன்னும் சற்று நேரம் தூங்குவதுதானே?" என்றான்

பூங்குழலி புன்னகை புத்தான்

முகத்திலிருந்த இதழ்களில் மட்டுமே அவள் புன்னகை செய்வல்லவை அவளுடைய திருமேனி முழுதும் குறுக்கை புத்தது

காட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவன் பூங்குழலி ஆயினும் படகினின் கானமும், வண்டுகளின் சீதமும் இவ்வளவு இனிமையாக அவளுடைய செவிகளில் எள்ளைக்கும் தோனித்ததில்லை

'அந்தான்! உதய ராகத்தில் ஒரு பாட்டுப் பாடு!' என்றான் பூங்குழலி

'நீ இருக்கமிடத்தில் நான் வானையத் திரைப்பனா! நீதான் பாடு!' என்றான் சேந்தன் அமுதன்

"இராதிரி இருளடாத காட்டில் பாடினாயே?"

"காரிய நிமித்தமாகப் பாடினேன் இப்போது நீ பாடு!"

'எனக்கும் பாட வேண்டுமென்று ஆசையாயிருக்கிறது ஆனால் இளவரசருக்குத் தொந்தரவாயிருக்குமல்லவா?"

"எனக்குத் தொந்தரவு ஒன்றுமில்லை இரண்டு பேரும் சோந்து பாடுங்கள்" என்றார் அஞ்சுமொழி வர்மர்.

பூங்குழலி வெட்கத்தினால் தலை குனிந்துகொண்டான்

"படகு எங்கே போகிறது?" என்று இளவரசர் கேட்டார்

"நாகைப்படடினம் சூடாமணி விஹாரத்திற்கு" என்றான் பூங்குழலி

'அப்படியானால், இராதிரி நான் கண்டது கேட்டதெல்லாம் கனவல்லவா? உண்மைதானா?"

"ஆம், ஸார்! இதோ இவர்தான் தங்கள் தமக்கையாரிடமிருந்து செய்து கொண்டு வந்தவர்"

'இளைய பிராட்டி கூதியதையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லு அமுதா! என்னைப் புத்த சங்கத்தில் சோந்து விடுமெய்தாயின் என தமக்கை சொல்லி அனுப்பினார்?"

இதற்கு என்ன விடை சொல்லுதென்று அமுதன் தயங்கியபோது,

குதிரையின் காலடிச் சத்தம் கேட்டது பூங்குழலியும் சேத்தன் அமுதனும் திடுக்கிட்டார்கள்.

இளவரசரின் முகத்தில் மட்டும் ஒரு மாறுதலும் இல்லை.

"என் தண்பன் எங்கே? வானா குவந்து வீரன்?" என்று இளவரசர் கேட்டாரா கேட்டு விட்டுக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

சிறிது நேரத்துக்குள் குதிரை மீது வந்தியத்தேவன் தோன்றினான்

படகு தின்றது

வந்தியத்தேவனும் குதிரை மீதிருந்து இறங்கி வந்தான்.

"ஒன்றும் விசேஷமில்லை நீங்கள் பத்திரமாயிருக்கிறீர்களா என்று பார்த்து விட்டுப் போக வந்தேன் இனி அபாயம் ஒன்றுமில்லை" என்றான் வந்தியத் தேவன்

"மந்திரவாதி?" என்று பூங்குழலி கேட்டான்

"இந்தப் படகில் இளவரசர் இருக்கிறார் என்ற சந்தேகமே அவனுக்கில்லை நான் கூறியதை அவன் அப்படியே நம்பி விட்டான்."

"அவனைப் பார்த்தாயா?"

"பார்த்தேன் ஆனால் அவனுடைய பிரசாரைப் பார்த்ததாகப் பயத்து பாசாய்கு செய்தேன்"

"உன்னைப் போல பொய் சொல்லக் கூடியவனை நான் பார்த்ததேயில்லை"

"பொய் என்று சொல்லாதே! கற்பனா சக்தி என்று சொல்லு. இளவரசர் எப்படியிருக்கிறார்?"

"நடு நடுவே விழித்துக்கொண்டு இரண்டு வார்த்தை சொல்கிறார் அப்புறம் நினைவு இழந்து விடுகிறார்"

"இந்தச் சரமே அப்படித்தான்"

"எத்தனை நாளைக்கு இருக்கும்?"

"சில சமயம் ஒருமாதங்கூட இருக்கும் சூடாமணி விஹாரத்தில் பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சோத்து விடுவதை பிஷாக்கன் வைத்தியம் செய்வதால் இரண்டு வாரத்தில் குணப்படுகிற

விடுவார்கள் ஜாகிரதை! பூங்குழலி! உன்னை நம்பித்தான் இளவரசரை ஒப்படைத்து விட்டுப் போகிறேன் உன் அத்தான் எங்கேயாவது கோலில் கோபுரத்தைக் கண்டால் தேவாரம் பாடிக்கொண்டு கவாயி தரிசனத்துக்குப் போய் விடுவான்"

சேத்தன் அமுதன் "உன்னோடு பழகிய பிறகு அப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டேன் சில கைங்கரியம் செய்யும் ஆசைகூட எனக்குக் குறைந்துவிட்டது" என்றான்

"என்னால் குறைந்துவிட்டதா? அல்லது இந்தப் பெண்ணினாலா? உன்மையைச் சொல்!"

சேத்தன் அமுதன் அதைக் காழிவ போட்டுக் கொண்டாமல் "குதிரையை நான் சொன்ன இடத்தில் கண்டு பிடித்தாயா?" என்று கேட்டான்

"குதிரை என்னைக் கண்டுபிடித்தது. இது நான் உன்னிடம் தஞ்சையில் விட்டு வந்த குதிரை அல்லவா?"

"ஆமாம்."

"இருட்டில் இது அடர்த்த காட்டுக் குளமே என்னைப் பார்த்து விட்டுக் களைத்தது அராபியர்களிடம் நான் அகப்படட்டுக் கொண்டதில் ஒரு விஷயம் தெரிந்து கொண்டேன், அமுதா! குதிரை களை வெறுங்காலோடு ஓடச் செய்வது பாவம்! குளம்புக்கு அடியில் இருமபுக் கவசம் அடித்து ஓட்ட வேண்டும். முதன்முதலில் நான் பார்க்கும் கொல்லப்பட்டதையில் இதன் குளம்புக்குக் கவசம் அடிக்கச் சொல்லப் போகிறேன் சரி, சரி! அதையெல்லாம் பற்றிப் பேச நேரமில்லை மறுபடியும் உங்களையும் இளவரசரையும் பார்ப்பேனோ, என்னமோ, தெரியாது. இளவரசர் மறுபடி விழித்ததால் நான் பழையாறைக்குப் போகிறேன் என்று சொல்லுங்கள் அங்கிருந்து விரைவில் செய்தி அனுப்புவதாகவும் சொல்லுங்கள் அப்போதுதான் நிம்மதியாக இருப்பார்."

வந்தியத்தேவன் குதிரையைத்

திருப்பி விட்டுக் கொண்டு போனான்
விரைவில் இவர்களுடைய பாரவை
விலிருந்து அவன் மறைந்தான்.

குடிமாமும் தாழம்புதர்கள்
அடர்ந்திருந்த ஓடைக்காலின்
வழியாகப் படகு போய்க்
கொண்டிருந்தது. பொன்

னிறத் தாழம்புகளும் தந்த வானம்
வெண் தாழம்புகளும் இந் பக்கரம்
செறிந்து கிடந்தன அவற்றின் நறுமணம்
போதையை உண்டாக்கிற்று சில
இடங்களில் ஓடைக் கரைவில புனைவை
மரங்கள் வளரத்திருந்தன சில இடங்
களில் கடம்ப மரங்களும் இருந்தன
முத்து நீர்ப் புனைவை மலர்களும்
குங்கும வானம் கடம்ப மலர்களும்
ஓடைக் கரைகளில் செறிந்து கிடந்தன

பூலோகத்திலிருந்து புண்ணிய
சாலிகள் சொக்கத்துக்குப் போதும்
பாஸ்த ஓன்று இருந்தால், அது இப்படித்
தான் இருக்கும் என்று பூவகுழலிக்
தோன்றியது

இடைவீடை யே கிராமம் தென்பட
இடத்தில், சேத்தன் அழதன் சென்று
இளவரசருக்குப் பாலும் பூவகுழலிக்
உணவும் வரங்கொண்டு வந்தான்

இளவரசர் கணவியுடைய போதெல
லாம் பூவகுழலி சற்று வியக்கி நின்றான்
நேருக்கு நேர் அவனையப் பார்த்துக்
முடியாமல் அங்குமிங்கும் பார்த்தான்
அவர் உணர்விற்கு இருந்த நோய்களில்
அவர முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்
சேத்தனுடைய பல விஷ
யங்களைப் பற்றிய பேசிக் கொண்டு
மிருந்தான் சில சமயம் இரண்டு பேரும்
சேத்து பாடிக்கனிததார்கள்

சேத்தன் அமுதன் உணவு தேடித்
கிராமங்களுக்குச் சென்ற சமயங்களில்
பூவகுழலி இளவரசரின் நேற்றிவைத்
தடவிக் கொடுத்தும் தன்னைக்கே காதி
விட்டும் பணிவிடை செய்தான்
அப்போதெல்லாம் அவன் உணம
பொய்கி, உடல் சிலிர்த்து, பரவச்
தலைவிலிருந்தான்

இமமாதிரி அவன் எத்தனை
எத்தனைப்போ பூவ குணங்களில்
அவருக்குப் பணிவிடை செய்தது
போன்ற உணர்வு தோன்றியது உரு
வமில்லாத ஆயிரமாயிரம் நினைவுகள்
இறங்களை எட்டெட்டென்று அடித்துக்
கொண்டு அவனுடைய உள்ளத்திலு
கும்பல் கும்பலாகப் புரந்து
வெளிப்பெறிக் கொண்டிருந்தன

ஒரு பகலும் ஓர் இரவும் அவர்கள்
அங்கு ஓடை கரையவாய் வழியாகப்
படிக் கொண்டார்கள் பூவகுழலியும்
சேத்தனும் முறை போட்டுக்கொண்டு
அவ்வப்போது சிந்து நீரம் கண்ண
யாந்தார்கள் கண்ணயாத நேரத்திலும்
உருவத் தெரியாத இளம்பக கணவுகள்
பலவற்றைப் பூவகுழலி கண்டான்

நூதன் குரியோதய நேரத்தில்,
உலகமே பொன்னிறமாக
தோன்றித் தோன்றியது, படகு
நாலைப்படடினத்தை அடைந்
தது நாலைப்படடினத்தின் அருகில்
அங்கு ஓடை விலிருந்து ஒரு நினை
மிடுத்து ஆடாமணி விஹாரத்திற்கே
நீராகச் சென்று அந்தக் கிளை
வழியில் படகைக் கொண்டு
போனார்கள் புத்த விஹாரத்தின்
நின்புறத்தில் கொண்டு போய்
திருத்தினார்கள்

அசமயம் அந்தப் புத்த பெற்ற
ஆடாமணி விஹாரத்தில் பந்தா
குரப்பம் நீராகக் கொண்டிருந்ததாகத்
தோன்றியது விஹாரத்தின் வாசலில்
நிலக்கடிகத்தில் இளச்சை கேட
கை கொண்டிருந்தது பிஷாக்கன்
அங்கு மிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்
தார்கள்

பட விலிருந்த நாவரும் கரைவில
இறங்கினார்கள் சேத்தன் அழதன்,
தான் விஹாரத்திற்குச் சென்று
ஆடிப்பதின் காரணம் என்னவென்று
சொரிந்து வருவதாகச் சொல்லி விட்டுப்
போனான்

(தொடரும்)

பொன்னியிழன் செஸ்வனா

பத்தாம் அத்தியாயம் சூடாமணி விஹாரம்

மு

மயுகார என்னும்
சாமிரிபட்டினத்தைக்
கடல் கொள்ளை
கொண்டு போய்
விட்டது அல்லவா?
அதற்குப் பிறகு
சோழ வன

நாட்டின் முகவிய நுறைமுகப்
பட்டினம் என்ற அந்தஸ்தை
நாகைப்பட்டினம் நானடை
வில் அடைந்தது. பொன்னி
நதி பாய்ந்து இயற்கை வனம்
செறித்திருந்த சோழ
நாட்டுடன் வர்த்தகத்
தொடர்பு கொள்ள
எ த த ன ன யோ
அயலநாட்டார் ஆயுல்
கொண்டிருந்தனர்
பெரிய பெரிய மரக்
கலங்களிலே வர்த்தகப்
பண்டங்கள் வந்து இறங்கியபடி
இருந்தன முதலும் மணியும் வயிரமும்

வாசனைத் திரவியங்களும் கப்பல்களில்
வந்து இறங்கியதோடு அரபு நாட்டுக்
குதிரைகளும் விற்பனைக்காக வந்து
இறங்கின

மீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின்
காலத்திலு நாகைப்பட்டினம் நிறத்த
மணிமாட நகரமாயிருந்தது அதை
நகரத்தைக் கண்ட நம்பி ஆரூரர்.

"கான்பினியமணிமாடம்
நிறைந்த

நெடு வீதிக்
கடல்நாகைக்

காரோணம் மேவி
விழுந்திரே"

என்று வர்ணித்தார். கடல்
நாகைக் காரோணத்திலு
மேவிவிருந்த காயாரோகணப்

அமரர் கஸ்கி

பெருமானிடம் ஸ்ரீ கத்தர
மூர்த்தி நாயனார் என்ன
பொருள்கள் வேண்டுமென்று கேட்டா
தேரியுமா? மஹா ஊர்க்களில் போக
பொன்னும் மணியும் ஆடை ஆபரணங
களும் கேட்டதோடு, நாகைப
பட்டினத்தில் ஓர் உயரந்த சாதிக
குதிரையும் கேட்டுப் பெற்றுக்
கொண்டார்!

“தமிழ்தாமரம் அந்தாட போய
நாகைக் காரோணம் பாடி
அமரபொன் மணிபழன நவமணி
கள் ஆடை சாந்தம் அடந்
பரிமா”

ஆயினை பெற்றுக்கொண்டு திருவாரூர்
திருமலை சென்றதாகப் பெரிய புரா
ணம் கூறுகிறது.

நாகைப்பட்டினத் துறைமுகத்தில்
வந்து இறங்கிய அப்ப நாட்டுக் குதிரை
களைப் பார்த்ததும் நாயனாருக்
கும் குதிரை ஏறிச் சவாரி செய்ய
வேண்டும் என்று தோன்றியிட்டது
போலும்!

நாகைப் பட்டினத்தைப் பற்றிப்

புராணம் வர்ணிப்பது ஒதுபுரமிருக்க,
சீத்திர பூவழா கவியை நுகரும்
செப்பெடுகளும் அதற்குத் தைப் பற்றிச்
சொல்லியிருக்கின்றன.

“பல கோயில்களும் சதிரங்களும்
நீரிலைகளும் சோலைகளும் மாட
மானிகள்களும் நிறைந்த வீதிகளை
யுடைய நாகைப்பட்டினம்” என்று
ஆளமைங்கலச் செப்பெடுகள் அந்த
நகரை வர்ணிக்கின்றன.

அந்த ஆளமைங்கலச் செப்பெடுகள்
அத்தானில் நாகைப்பட்டினத்தில் புகழ்
பெற்று விளங்கிய சூடாமணி விஜயாரம்
என்றும் பெனத்த ஆகியததைப் பற்றி
யும் அதன் வரலாற்றையும் கூறுகின்றன.

மலைய நாடு என்று இத்தானில்
நாம் குறிப்பிடும் தீபகற்பம்
அக்காலத்தில் ஸ்ரீ விஜயநாடு
என்றும் பெயராக பிரசித்தி பெற்றிருந்த

திரு அந்த நாட்டில் ஒரு முகவிய நகரம்
கடாரம் அந்த மாநகரைத் தலை
நகரமாக வைத்துக் கொண்டு நாலா
நிலையிலும் பரவியிருந்த மாபெரும் ஸ்ரீ
விஜய சாமராஜபததை நெடுங்காலம்
ஆண்டு வந்தவர்கள் சைலேந்திர வம்
சத்தார் அந்த வம்சத்தில் மகரத்துவ
ஜன் குடாமணி வர்மன் என்னும்
மன்னன் மிகவும் கோத்தி பெற்று விளங்
கினான் அவ்வரசன் "இராஜ தந்திரங்
களில் நிபுணன்; ஞானத்தில் ஸார் குரு
வான் பிரகாசபதியை ஒத்தவன்; அநி
வானிகளான தாமரை மலர்களுக்குச்
சூரியன் போன்றவன்; இரவலருக்குக்
கற்பகத் தருவாய் விளங்கினான்"
என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள்
வியத்து புகழ்ந்து கூறுகின்றன

அத்தகைய பேரரசனின் மகன் மாற
விஜயோத்தங்க வர்மன் என்பவன் தன்
தந்தையின் திருநாமம் நின்று நிவ்வும்
படியாக "மேருமனையையொத்த
குடாமணி விஹாரத்தை நாகைப்
பட்டினத்தில் கட்டினான்" என்றும்
அச்செப்பேடுகள் கூறுகின்றன

டாரத்து அரசனாகிய மாற
விஜயோத்தங்கன் நாகைப்
பட்டினத்துக்கு வந்து
புத்தவிஹாரத்தைக் கட்டுவானென
என்று வாகைகள் கேட்கலாம்

சோழ வன் நாட்டுடன் தீவிரத் வாத
தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த அயல
நாடுகளில் ஒன்று ஸ்ரீ விஜய நாடு அந்
நாட்டுப் பிரஜைகள் பலர் நாகைப்
பட்டினத்துக்கு வந்து நிரந்தரமாகவே
குடியேறியிருந்தனர் வேறு பலர் அடிக்
கடி வந்து திருமயினர் கடாரத்து அரச
சனும் அவனுடைய குடிகளும் புத்த
மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அவர்கள் புத்
தரை வழிபடுவதற்கு வசதியாய்க்கு
கட்டும் என்றுதான் அம்மன்னன்
நாகைப்பட்டினத்தில் குடாமணி
விஹாரத்தைக் கட்டினான் புத்தமதத்
தின் நாயகம் பாரத தேசமாவிற்கே
என்ற காரணமும் அவன் மனத்தில்

இருந்திருக்கலாம்

தமிழகத்து மன்னர்கள் எக்காகத்
திலும் சமய சமரசத்தில் தம்பிக்கை
கொண்டவர்கள் ஆகையால் அவர்கள்
நாகைப்பட்டினத்தில் குடாமணி
விஹாரம் கட்டுவதற்கு அனுமதி
கொடுத்தார்கள் அனுமதி கொடுத்தது
மட்டுமா? அவ்வப்போது அந்தப் புத்தர்
கோவிலுக்கு நிவந்தங்களும் இறையினி
நிலங்களும் அளித்து உதவினார்கள் .

விஜயாலய சோழரின் காலத்
திலிருந்து சோழ மன்னர்கள் சிவ
பகதியில் திளைத்தவர்களாயிருந்
தார்கள் ஆதித்த சோழரும் பராந்தக
சோழரும் கண்டராத்தித்தகும் சைவப்
பற்று மிக்கவர்கள் பற்பல சிவாலயத்
திருப்பணிகள் செயல்தார்கள்
என்னும் அவர்கள் பிற மதங்களைத்
துவேஷிக்கவில்லை தங்கள் இராஜ
பதில் வாழும் பிரஜைகள் எந்தெந்த
மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயினும்
அவர்களுடைய அவர்களுடைய
மதங்களையும் தடுத்தலைமை தவறாமல்
பராமரித்தார்கள் கந்தர சோழ சக்கர
வாததி தமது முன்னோர்களைக் காட்
டியும் சில படிகள் முன் சென்றார்
புத்தப் பள்ளிகளுக்கு விசேஷச் சலு
கைகள் அளித்தார் இதனால் சோழ

• இந்தக் கதை நடந்த காலத்திற்குப் பிற்பாற்றில்
இராஜாஜ சோழன் நாகைப்பட்டினம் குடாமணி
விஹாரத்துக்கு ஆனைமங்கலம் கிராமத்திலு
அமைந்த ஸ்ரீ ஸ்ரீமன்னாய் முத்துட்டாச
அரவது எந்த விதமான கரிகல் விதிகையாத
இன்றையி நிலைகத் தான் அநித்தான் இந்த
நிலைகத்தை இராஜாஜனாடைய குளரம்,
செத்திப் புத்த பெரும இராஜேந்திர சோழன்,
செப்பேடுகளில் எழுதுவதற்கு உதவியுடுத்தினான்.
இவ்வாறு ஆனைமங்கலம் செப்பேடுகள் எழுது
கூறப்படுகின்றன. செத்தம் இருபத்தொரு
செப்பேடு இதற்குள் ஒவ்வொன்று 14 அங்குல
நீளம், 5 அங்குல அகலம் உட்கொண்ட, ஒரு
செப்பேடு செப்பேடு வடிவத்தில்
கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்செப்பேடுகள் சில
காலத்தில் கயல் எதிக் கூடக் கூடத்து செந்து
இராஜாஜனின் ஸ்ரீமத்து தேவத்தில் உட்கொண்ட
என்னும் நகரத்தில் கட்டி என்னவின்
கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன! ஆனைமங்கலம்
இச்செப்பேடுகளை 'மேலிக் சாலை' என்னும்
சில செத்தி ஆனைமங்கலம்
குறிப்பிடுகின்றன.

சாமராஜ்யத்தில் அசமயம் வாழத் திறந்த பெளத்தர்கள் அனைவரும் மிக உற்சாகம் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் அருண்மொழிவர்மா இயற்றிய போன புத்த விஹாரங்களைப் புதுப்பிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தது அவர்களுடைய உற்சாகத்தை மேலும் அதிகமாக்கிவிடுத்தது.

அப்படி யெல்லாமிருக்க, இன்று அதைப் பெயர் பெற்ற குடாமணி விஹாரத்தில் நோந்த குழப்பத்துக்குக் காரணம் என்ன? பிஷுக்கள் தலை கொள்ளாமல் அங்குமிங்கும் பரப்பப் பாக ஏன் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? குடாமணி விஹாரத்தின் வாசற்புறத்தில் என்ன அவ்வளவு இரைச்சலும் கூக் குரலும்? - தலலது, தாமம் சேத்தன் அமுதனைப் பின் பற்றிச் சென்று பார்ப்போம்.

பேசு

நான் அமுதனும் மற்ற இருவரும் கால வாய் வழியாகப் படகைச் செலுத்திக்கொண்டு குடாமணி விஹாரத்தின் உட்பகுதிக்கே வந்து விட்டதாகச் சொன்னோம். அங்கே ஒருவரையும் காணாமையால் சேத்தன் அமுதன் தட்டுத் தடுமாறி வழி தேடிக்கொண்டு விஹாரத்தின் வாசற்பக்கம் போய்ச் சேத்தான் அங்கேதான் பொதுமக்கள் வந்து வழிபடுவதற்குரிய புத்தா பெருமானின் சைத்யம் என்னும் கோயில் இருந்தது. பக்தர்கள் பலர் அதைக் காலை நேரத்தில் தாமரை மலர்களும் செண்பகப் பூக்களும் மற்ற குஜாத திரவியங்களும் நிறைத்த தட்டுக்களை ஏந்திக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். ஆனால் வந்த காரிபத்தை அவர்கள் மறந்து விட்டதாகத் தோன்றியது. சைத்யத்தில் ஏறுவதற்குரிய படிக்களில் புத்த பிஷுக்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கிக் கீழ் நின்றவன் ஒருவன் ரஜிதா சொகனிக் கொண்டிருப்பதைச் சேத்தன் அமுதன் கண்டான். பிஷுக்கள்

கன சிலகுடைய கண்களில் கண்ணீர் ததும்பி நிறப்பதையும் பார்த்தான். கிழே நின்ற பக்தர்களில் பலர் வழக்கப்படி "சாது! சாது!" என்று கோஷிப்பதற்குப் பதிலாக, "ஆஹா!" "அட்டா!" "ஐயோ!" என்று அவலமாயத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கவனித்தான்.

அருகில் தெருவிச் சென்று சிறிது நேரம் கேட்ட பின்னர் விஷயம் இன்னது என்று தெரிந்தது. பிஷுக்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் பாரத்திபேத் திரனுடைய கப்பலிலே இருந்த மாலுமிகளில் ஒருவன் கப்பல் முதலதான் இரவு தானகப்பட்டிருந்ததுக்கு வந்துவிட்டது. மாலுமிகள் களையில் இறங்கியதுமே இனவரசரைக் கடல் கொண்டு விட்டது என்ற செய்தியைச் சிலரிடம் சொல்ல, அது தகரமெல்லாம் பரவிவிட்டது. அச்செய்தி உண்மைதான் என்று அறிய அதிகாலையில் அம்மாலுமிகளில் ஒருவனைச் குடாமணி விஹாரத்தின் பிரதம பிஷு அழைத்து வரச் செய்தார். அவன் தான் அறிந்ததை அறிந்த படி கூறினான். "சுற்றுகாற்று அடித்த போது இனவரசர் கடலிலே குதித்தவர் திரும்பி வரவேயில்லை" என்று துயரக் குரலிலே சொன்னான்.

அப்போது அக்கூட்டத்திலே விமரி அமும குரல்கள் பல எழுத்தன.

பிரதம பிஷுவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாகப் பெருகித் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

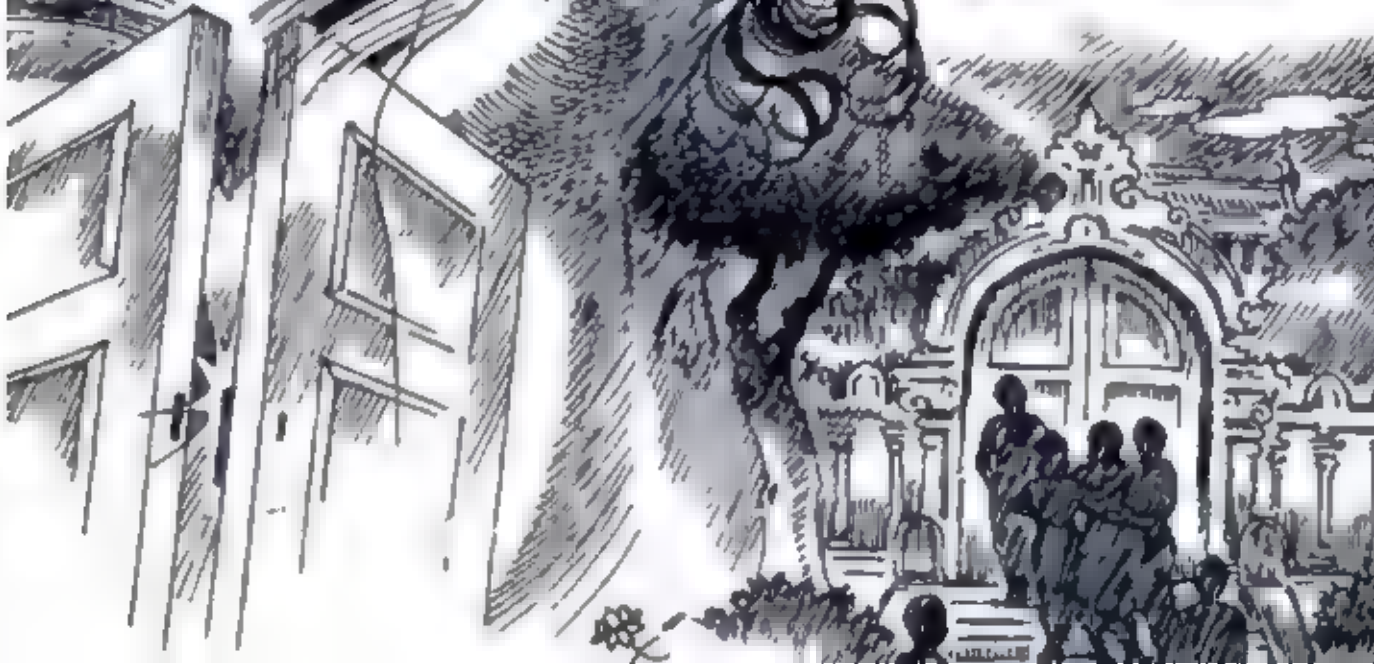
அவா குனிந்த தலை நிமிராமல் படிக்களில் ஏறிச் சென்று சைத்யத்தைத் தாண்டி விஹாரத்துக்குள் பிரவேசித்தார். மற்ற பிஷுக்களும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சேத்தன் அமுதனும் அவர்களோடு வந்ததை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை.

பிரதம பிஷு மற்றவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார் - "புத்த பகலானின் கருணை இப்படியா இருந்தது? பற்பல மனக்கோடடைகள் கடடிக் கொண்டிருந்தேனே! சக்கரவர்த்தியைப் பாரக் கச சம்பத்திலே தஞ்சாவூருக்குப் போய்

குந்தன் பாடுங்கள்' அச்சமயம் இவர்களை
யில அருள்மொழி வாமரின் அற்புதச்
செயல்களைப் பற்றிக் கூறினான்
அதைப்பெல்லாம் இளைப்பை

பிராட்டி குந்தனை தேவி
யும் கேட்டுக் கொண்ட
டிருத்தார். பிறகு என்
னைத் தனியாக வர
வழித்து இந்த விஹாரத்
தைப்பாட்டி ஆதாரானை
ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டும
என்றும் அதற்குத் தேவை
யான நிவந்தங்கள் அளிப்ப
தாகவும் கூறினார். அது
மட்டுமா? 'ஆச்சாரியரே'
நாடிகுப் பலவாறு பேசு
கக்கள் நடந்து கொண்ட
டிருப்பதைக் கேட்குப
போகன். ஒருவேளை இன்
வரசர் குடாமணி

விஹாரத்தில் சிலநாள்
விருத்தானியாக
இருக்கும்படி
தேரும். அவரை
வைத்துப் பாது
காக்க முடியுமா?
என்று குந்தனைப்
பிராட்டி கேட்
டார். 'தேவி' அத்
தகைய பேறு எவ
களுக்குக் கிடைத்
தால் கண்ணை
இமை காப்பது

போல் வைத்துப் பாதுகாப்போம்' என்று கூறினான் என்ன பயன்! இளவரசர் கடலில் முழுகினார்! இந்த நாட்டிலுள்ள தலைவர்களின் மனோரதமெல்லாம் முழுவிட்டது! சமுத்திரராஜன் இவ்வளவு பெருங்கொடுமையைச் செய்ய எப்படித் துணிந்தான்! அக்கொடியவனைக் கேட்பார் இல்லையா!" என்று கூறினார்.

மற்ற பிஷுக்கள் அனைவரும் மெனமொகக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள்.

தலைமைப் பிஷு பேசி நிறுத்தியதும் சிறிது நேரம் அங்கே மெனம குடி கொண்டிருந்தது.

சேந்தன அமுதன் அதுதான் சமயம் என்று புத்த பிஷுக்களிடையே புருத்து ஆசாரியரை அணுக வந்தவிததான் உடனே அவனைப் பலா தடுத்தார்கள். "இவன் யார்! இங்கே எப்படி வந்தான்?" என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

"ஐயா! அடியேன் பெயர் சேந்தன அமுதன் தஞ்சையைச் சேந்தனன் உங்கள் தலைவரிடம் ஒரு விஷயம் சொல்ல வேண்டும்!" என்றான்.

"சொல், சொல்" என்றார்கள் பலர்.

அவனுடைய தயக்கத்தைப் பார்த்து விட்டு ஆசாரியர், "இவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாத ரகசியம் ஒன்றுமில்லை, சொல்!" என்றார்.

"ஐயா! தோயாளி ஒருவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்!"

"அது யார் தோயாளி? என்ன தோய் வகை விட்டிருக்கிறாய்?"

"விஹாரத்தின் நடு முற்றத்தில் விட்டிருக்கிறேன்..."

"எப்படி அங்கே வந்தாய்?"

"காலவாய வழியாக தோயாளியைப் படகில் கொண்டு வந்தேன். நடுக்கும் குளிரக் காய்ச்சல் தாங்கள் உடனே "

"பகவானே! நடுக்கும் கரம் தொற்று தோய ஆயிரதே! இங்கே ஏன் அந்த

தோயாளியை அழைத்து வந்தாய்? அதிலும் தலை சமயம் பார்த்து..."

"ஆசாரியா! அசோக சக்கரவர்த்தி புத்தமத்ததினார் என்று இங்கும்தினைத்திருந்தேன் இப்போது இல்லை என்று தெரிகிறது..."

"அது ஏன் அப்படிக்கூறுகிறாய்?"

"அசோக ஸ்தம்பம் ஒன்றை நான் காஞ்சிக்கு அருகில் பார்த்தேன் அதில் தோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்வதை முதன்மையான தர்மமாகச் சொல்லி விருக்கிறது நீங்களோ இப்படி விரட்டி அடிக்கிறீர்கள்!" என்றான் அமுதன்.

ஆசாரிய பிஷு மற்றவர்களைப் பார்த்து, "கொஞ்சம் பொறுங்கள், நான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து சொல்லுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, "வா! அப்பனே!" என்று சேந்தன அமுதனை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

வி

ஹாரத்தின் நடுமுற்றத்தில் கால்வாய்க்கு அருகில் ஒரு யுவனும் யுவதியும் இருப்பதைப் பார்த்துப் பிஷு திடுக்கிட்டார். "இது என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள்! இந்த விஹாரத்துக்குள் ஸ்திரீகளை வரக் கூடாதே! பிஷுணிகளுக்குக் கூட வேறு தனிமடம் அல்லவா கட்டியிருக்கிறது?"

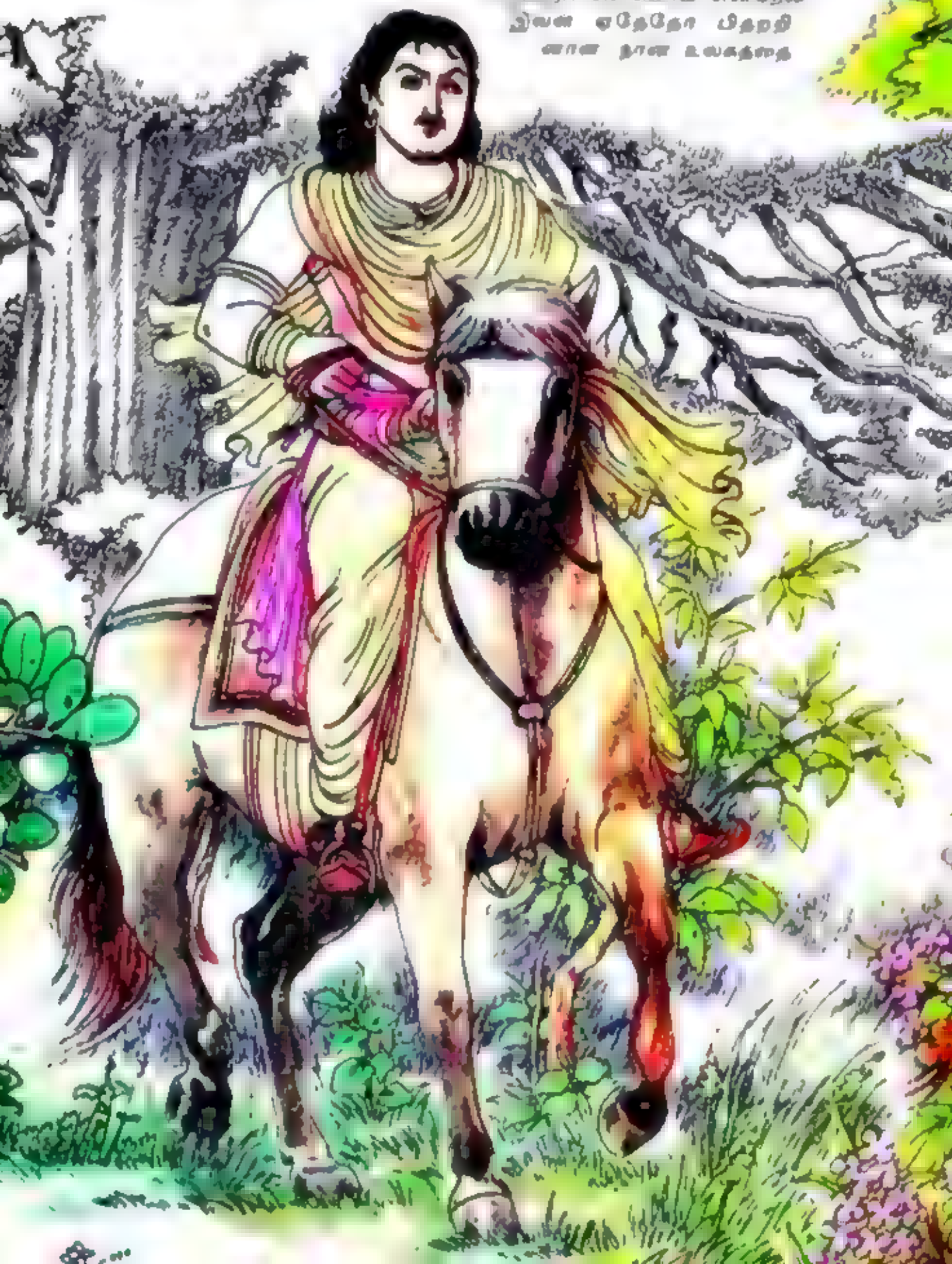
அருகில் போய் அந்த இளைஞன் யார் என்பதை உறுதுப் பார்த்ததும் பிஷு திகைத்துப் போனார் என்று சொன்னால் போதாது! வியப்பினாலும் களிப்பினாலும் அவரால் சிறிது நேரம் பேச முடியவில்லை.

சந்தேக நிவர்த்திக்காக, "இளவரசர் அருள்மொழி வாரிமாதாணா?" என்று சேந்தன அமுதனைக் கேட்டார்.

இது இளவரசர் காதுல விழுந்தது. "இல்லை ஆசாரியரே! இல்லை! நான் இளவரசனுமில்லை ஒன்றுமில்லை. இந்தப் பெண்ணும் இந்தப் பிள்ளையும் மாகச் சோத்து என்னைப் பைத்தியமாக அடிக்கப் பாரகிறார்கள் நான் ஓர்

ஒடக்காரன் சற்று முன் இந்தப் பெண்
கைப்ப பார்த்து, "பெண்ணே" என்னை

மணம் புரிந்து கொள்வாயா' இது
வரும் படகில் ஏறித் தூர தேசங்
களுக்கப் போகலாம்' என்றேன்
யுவன் ஏதேதோ பிதற்றி
னான் நான் உலகத்தை

ஒரு குடை திழலில் ஆனப பிறத்த
வனாம்' ஏழை வலைஞர் குலப் பெண்
னாகிய இவன் என்னை மனத்து
கொன்ன மாட்டானாம். நான் கைமா
யிருத்தால் இவளுக்குப் போதுமான
வருவகாலத்தில் என்னுடைய மகத்தான
வெற்றிகளைக் கேட்டு இவன் மகிழப்
போகிறானாம் எப்படியிருக்கிறது கதை'
உண்மையில் எனக்குச் சித்தப்
பிரமைமா? இவர்களுக்கா?"

சேத்தன் அழுதன் ஆர்ச்சரிய
பிஷுவின் காதோடு ஏதோ கூறினான்
அதற்கு முன்னாலேயே இளவரசர்
கரவேகத்தினால் தினைவிழந்த தினை
யில் பேசுகிறார் என்பதைப் பிஷு
கணாத்திருந்தார் குத்தையை தேவி
தமமிடம் இளவரசருக்கு அடைக்கலம்
தரும்படிக் கேட்டிருந்ததும் அவருக்கு
தினைவு வந்தது

மற்ற பிஷுக்களைப் பார்த்து அவர்.
"இந்தப் பிள்ளைக்கு விஷ கரம்தான்
வந்திருக்கிறது இவனை வெளியில்
அனுப்பினால் இன்னும் ஆயிரக்கணக்க
கானவர்களுக்கு வந்து விடும்
இலவசமில்லாததனையோ ஆயிரம்
பேர் இந்தச் சரத்தினால் இறந்து
போனார்கள் ஆகையால் இந்த பிள்ளை
குனை என அதற்கு அழைத்துப்
போய் நானே பணிவிடையும்
சிவசையும் செய்யப் போகிறேன்
இடைவில் கர வேகத்தினால் இவன்
ஏதாவது பிறற்றினால் அதை நீங்கள்
பொருட்படுத்த வேண்டாம்" என்றார்

டனே பிஷு இவ
வரசர் அருகிலே
தெருங்கி ஒரு கைப்

னாக அவரை அணைத்துத் தூக்கினார்
சேத்தன் அழுதன் இன்னொரு பக்கத்
தில் இளவரசரைப் பிடித்துக்கொண்டு
உதவினான் எல்லாரும் படிக்கில் ஏதே
சென்றார்கள்

இந்தா, இன்னும் சில விநாடி
தோத்தில் படிக்கட்டு முடிவதும் ஏறி
விடுவார்கள் கதைவத திறந்துகொண்டு
என்னே பிரவேசிப்பார்கள் பிறகு கதவு
சாத்தியாகிவிடும் சாத்தினால் சாத
தியதுதான் அப்புறம் அவரைப் பாராக
முடிவாது

பூசுமுழை எதிர்பார்த்தபடியே நடத்
தது மாடிப்படி ஏறியதும் கதவு திறத்
தது சேத்தன் அழுதனை மட்டும் வெளி
யில் திறத்தித் தலைமைப் பிஷு ஏதோ
கூறினார் பிறகு திறந்த கதவு வழியாக
எல்லோரும் பிரவேசித்தார்கள்

கதவு படார் என்று சாத்திக் கொண்
டது அது பூசுமுழையின் இதயமாகிற
கதையையே அடைப்பது போலிருத்
தது

இனி இந்தப் பிறவியில் இளவர
சரைப் பார்க்கலாம் என்ற திச்சைய
மிகலை அடுத்த ஜன்மத்திலாவது அத
தகைய பாகியம் கிடைக்கும்' இவ
வாறு எண்ணிப் புக கொண்டு இள
வரசர் மறைவதைப் பார்த்துக்கொண்டு
தினறாய் பூசுமுழை

படுனொன்றாம் அத்தியாயம்

கொல்லப்பட்டறை

நிவந்திவன
குதினையைத்
தட்டி விட்
டான் பழை
யானையைக்
குதி யாக

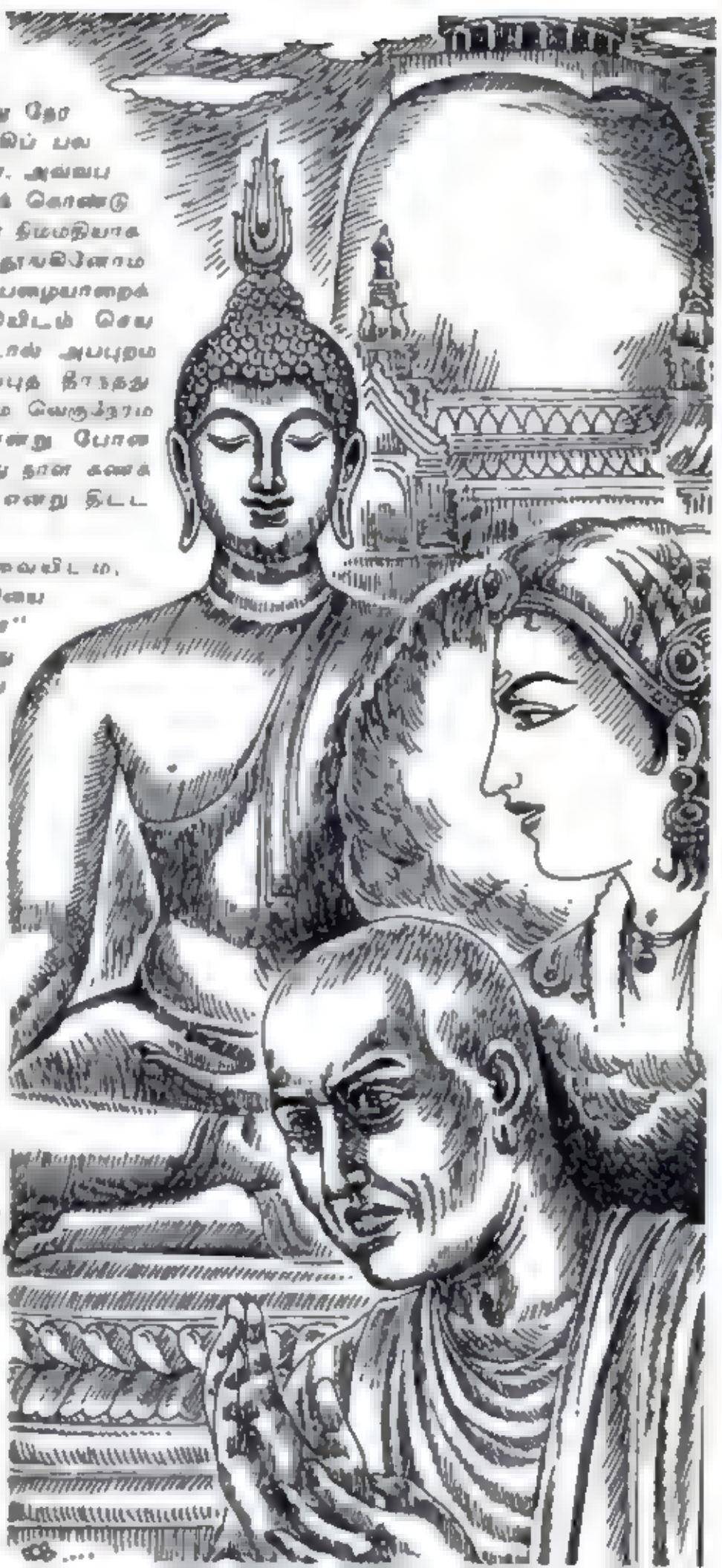
வைத்துக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்
தான் பழையானையிலிருந்து வந்த

பாதை ஒருவாறு நூபகம் இருந்தபடி
யாக யானையும் வழிகடக் கிளாமல்
சத்தெனமாகத் தினை பார்த்துக்கொண்டு
சென்றான் முதலில் கொஞ்ச தூரம்
காட்டுப்பாதை வழியே சென்றான்
குதினா இதனால் மிகவும் கஷ்டப்
பட்டுப் போனதை அறிந்தான் வலவ
வனையனாகும் களைப்பு அதிகமாகவே

இருந்தது அவன் சிறிது நேர
மாவது அயர்ந்து தூங்கிப் பல
தினங்கள் ஆகியிட்டன. அவ்வய
போது கண்ணை மூடிக்கொண்டு
ஆடி விழுந்ததைத் தவிர திமந்தியாக
ஒரிடத்தில் படுத்துத் தூங்கியோம்
என்பதே கிடையாது. பழையாரைக்
குப் போய் இளவரசியிடம் செய
தையைச் சொல்லியிட்டால் அப்பறம்
அவனுடைய பொறுப்புத் தீர்த்தது
திமந்தியாகத் தூங்கலாம் வெகுந்தம்
தூங்கலாம்; ஏன், சென்று போன
தினங்களுக்கும் சேர்த்து நான் கண்க
கில தூங்கி விண்ணும் என்று திட்ட
மிட்டான்.

இளவரசி குந்தவைவிடம்,
"தாய்கள் கூறிய பணியை
நிறைவேற்றியிட்டேன்"
என்று சொல்லும்போது
தனக்கு ஏற்படக்கூடிய
மகிழ்ச்சியை அவன்
எண்ணிப் பார்த்தான்.
நேயியின் முகம்
அதைக் கேட்டு எவ
வண்ணம் மலர்ந்து
பொலியும் என்பதை
தினைத்தான். அந்த
தினைவு அவனுக்கு
சேராமாக்குதலாம்
உண்டு பண்ணியது.

இன்னொரு விஷ
யமும் அவனுக்கு
தினைவு வந்தது.
காஞ்சியிலிருந்து புறப்
பட்டதிலிருந்து எந்
நனை பொய்யும் புனை
கருட்டும் அவன்
சொல்லியிருக்கிறான்.
அவசியம் நேரிட்ட
தனால்தான் கூறினான்.
ஆயினும் அதைப்பெல்
லாம் தினைக்கும்
போது அவனுக்கு உள்
னமும் உடலும் குள
நிய போயின இள
வரசி அருள்

மொழிவர்மரோடு சிறிது காலம் பழகிய தனால் அவனுடைய மனப்போக்கே மாறிப் போயிருந்தது இராஜரீகக் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கும் சாணக்கிய நத்திரங்கன் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் கருதியிருந்தான் அத்தகைய இராஜரீக நத்திரங்களின் மூலமாக அவனுடைய முன்னோர்கள் இழந்துவிட்ட ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெறலாம் என்ற ஆசையும் அவனுக்கு இருந்தது அந்த எண்ணமெல்லாம் இப்போது மாறி விட்டது இளவரசர் அருளமொழி வர்மரின் தோழமையையும் சத்திய தீர்த்தையும் பார்த்த பிறகு அவனுக்குப் பொய் புனைக்குடிகளில் வெறுப்பே உண்டாகி விட்டது. அவரைக் காப்பாற்றுவதாக எண்ணிக்கொண்டு மத்திரவாதி யின் காது கேட்க நேற்றிரவு அவன் கூறிய பொய்யையும் எண்ணிக் கொண்டான் அதனால் ஏதாவது விபரீதம் தோராமல் இருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்தபோது அவன் தெருகுணுக்க முறந்து அதை வேறு யாராவது கேட்குந்தால், ஒருவேளை குத்தவை தேவியிடமே யாரேனும் சொல்லி வைத்தால்? - இன்னயிராடடி நம்பி விட மாட்டான்' ஆயினும் எவ்வளவு பெரிய விபத்து'

இனி, இவ்வாறெல்லாம் இல்லாததைப் புனைந்து கூறுவதையே விட்டு விட வேண்டும் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும், அதனால் கஷ்டம் வந்தால் சமாளிக்க வேண்டும். அந்த வீர வைஷ்ணவனைப் போன்றவர்களும், ரவி தாஸனைப் போன்றவர்களும் ஒற்றர் வேலை செய்யட்டும். நமக்கு என்னத்திற்கு அத்தகை தொல்லை' வானின் துணை கொண்டு நமக்குக் கிடைக்கும் வெற்றி கிடைக்கட்டும். அதுவே போதும். அதுனால் உயிரை இழந்தாலும் சரி நான் நத்திர மத்திரங்கனையெல்லாம் இனி விட்டுவிட வேண்டியது தான்

வவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டே சென்றதில் குதிரையின் வேகம் தடைப்பட்டதை அவன் சிறிது தோரம கவனிக்கவில்லை ஏன். குதிரை மீதுருந்து சித்தனைச் செய்து கொண்டே போனதில் கொஞ்சம் கண்ணயர்த்தும் விட்டான் குதிரை ஓரிடத்தில் தடுமாறிக் குனிந்தபோது அவன் திடுக்கிட்டு விழ்ந்துகொண்டான் குதிரை தனது முன்னங்கால் ஒன்றைத் தரையில் ஊன்றி வைக்க முடியாமல் தத்தனித்தது தெரிந்தது உடனே கீழே இறங்கினான் குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்ததுவிட்டு ஊன்மடைத்ததாகத் தோன்றிய முன்னங்காலை எடுத்துப் பார்த்தான் அதன் அடிப்புறத்தில் ஒரு சிறிய கூரிய கல் பொத்துக் கொண்டிருந்தது அதை லாகவமாக எடுத்து எறிந்தான் தலையேனை, பெரிய காயம் ஒன்றும் படவில்லை மறுபடியும் குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்திவிட்டு அதன் முதுகின் மீது ஏறிக் கொண்டான் கப்பலில் அரபு நாட்டார் பேசிக் கொண்டது நினைவு வந்தது

"தமிழ்நாட்டார் கொடூரமானவர்கள், அறியும் இல்லாதவர்கள்! குதிரைகளின் குளம்புகளுக் கவசம் அடிக்காமல் வெறுங்காலினால் ஓடச் செய்கிறார்கள். அப்படி ஓடும் குதிரைகள் எத்தனை தான் உயிரோடிருக்கும்?"

இதை நினைத்துக்கொண்டே வந்தபிறகு குதிரையை ஓட்டினான் வீரர்கள் போர்க்களத்துக்குப் போகும்போது மார்பிலே கவசம் தரிப்பார்கள் குதிரைக் குளம்புக்கு இரும்புக் கவசம் போடுவது என்பது அநிசயமான காரியத்தான் ஆயினும் அம்மாநிரி வேறு தேசங்களில் செய்வதுண்டு என்று முன்னமே கேள்விப்படிகுந்தான் முதன்முதலாக எதிர்ப்படும் கொலுதுப்பட்டறையில் இதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டியதுதான் முடியுமானால் இந்தக் குதிரையின் குளம்புகளே கவசம் அடித்துப் பார்க்கலாம்

இவ்வாறாக, இது பழையாற்றவரை போய்ச் சோவதே கடினம் தடுவில இது விழிந்துவிட்டால் வேறு குதிரை சம பாதிக்க வேண்டும் எப்படிச் சம்பாதிப்பது' யாரிடமாவது இருடத்தான வேண்டும் 'ச்சி' அதை நினைவே வத்தியத்தேவனுக்கு வெட்கத்தை உண்டாக்கியது

காட்டுப்பாறையிலிருந்து உத்தேசமாகக் குதிரையைத் திரை மாற்றி விட்டுக் கொண்டு போய் வத்தியத்தேவன் இராஜபாடடைவை அடைத்தான் வத்திய வரட்டும், இனிமேல் இராஜபாடடை வழியாகத்தான் போக வேண்டும் தன்னைத் தெரிந்தவர்கள் இந்தப் பக்கத்தில் இருக்க முடியாது பழுவேட்டையையா பரிவாரங்கள் பின்னாலேதான் வரும் மத்திரவாதியும் அப்படித்தான் ஆகையால், அபாயம் ஒன்றுமில்லை மேலும், இராஜபாடடையோடு போனால் கொல்லப்படடறை எங்கேயாவது இருக்கும் அதில் குதிரைக் குளம்புக்கு இடம்புக் கவசம் போட முடியுமா என்று பாரக் கலாம

வத்தியத்தேவன் எதிர்பார்த்தது விஸ்போகவிலைவாசி நின்று தூரம் சென்றதும் ஒரு கிராமம் தென்பட்டது கிராமத்தில் ஏதோ ஒருவிதக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்ததாகத் தோன்றியது ஒரு பக்கத்தில் விதிகளிலும் விடுகளிலும் தோரணங்கள் கட்டி அவங்கரித்திருத்தார்கள் ஒருவேளை பெரிய பழுவேட்டையையா இந்தப் பக்கமாய் வரப் போகிறா என்று அறிந்து இப்படி ஊர் அவங்காரம் செய்திருக்கலாம் பழுவேட்டையையும் அவர் பரிவாரமும் வந்தவற்றைத் தான் வெகு தூரம் போய் விட்டால் என்பது நிச்சயம்

மற்றொரு பக்கத்தில் கிராமத்து ஜனங்கள், ஸ்திரீகள் - புருஷர்கள், வயிப்பாதிக்கர்கள், சிறுவர் சிறுமிகள் அனைவரும், - அங்கங்கே கும்பல கும்பலாக நின்று கவனையுடன் பேசிக் கொண்டிருத்தார்கள் விஷயம்

என்னவாழ்க்கைக்குமென்று அவனால் ஊக்கிக் முடியவில்லை அவர்களில் சிலர் குதிரையில் வகுதிரைவனைக் கண்டதும் அவனை நிறுத்தும் எண்ணத்தோடு அருகில் வந்தார்கள் வத்தியத்தேவன் அதற்கு இடங்கொட்டாமல் குதிரையைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு மேலே போனால் விண் வம்புகளில் அகப்படடுக் கொள்ள அவன் இடைப்படவில்லை

கி

ராமத்தைத் தாண்டியதும் காலை ஓரத்தில் கொல்லப்பட்டதை ஒன்று இருக்கக் கண்டான். அதைக் கடந்து மேலே செல்ல அவனுக்கு மனம் வரவில்லை குதிரையை நிறுத்தி விட்டுப் பட்டறைக்குள் சென்றான்

பட்டறைக்குள் கொல்லன் ஒருவன் வேலை செய்கிறான் கொண்டிருக்கக் கண்டான் ஒரு சிறுவன் துருத்தி ஊதிக் கொண்டிருத்தான் வத்தியத்தேவன் உட்பின் பிரிவினத்த அந்த சமயத்தில் இன்னொரு மனிதன் பின்பக்கமாக மறைத்ததாகவும் அவனுக்குத் தோன்றியது ஆனால் இதுவெல்லாம் அவன் கவனம் செல்லவில்லை கொல்லன் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தவான் அவனுடைய கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்த்தது அது ஓர் அபூர்வமான வான், பட்டறையில் வைத்துக் கொல்லன் அதைச் செப்பனிடிக் கொண்டிருத்ததாகத் தோன்றியது அதன் ஒரு பகுதி பனபனவென்று வெள்ளியைப் போல பிரகாசித்தது இன்னொரு பகுதி தெருப்பிலிருந்து அப்போதுதான் எடுக்கப்பட்டிருந்தபடியால் தங்க நிறச் சைதழல பிழம்பைப் போல ஜொலித்தது

'வான் என்றால், இதுவல்லவா வான்' என்று வத்தியத்தேவன் தன் மனத்திற்குள் எண்ணி வியத்தான்

(தொடரும்)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

பொன்னியின் செல்வன்

கொ

வலன் சிறிது நேரம் தன் வேலை பிழையே கவனமா யிருந்தான் வந்தியத் தேவன் இரண்டு மூன்று நடையை களைந்த பிறகு

நிமிர்ந்து பார்த்தான்

"யார், அப்பனே, நீ உனக்கு என்ன வேண்டும்' வான், அவன் ஏதாவது வேண்டியது' வாங்குகதும் வேண்டுகத்தான் இப்போதெல்லாம் இதனவையல்லாமல் போய விட்டதே' உ வாங்குக எங்கே வந்திருக்கப் போகிறாய்?" என்றான் கொல்கன்

"என்ன தாய், இவ்வாறு சொல்கிறீர்' உமாமூலைய வகைய வானை வைத்து வேலை செய்கொண்டே வாங்குகத் தனவையெல்லாம் கொள்கிறீர்' என்றான்

வந்தியத்தேவன்

இது பிறகு அப்போதே வந்த வேலை, பழைய வாணம் கொண்டு வந்ததாகக் கொண்டு வந்தார்கள் சில வாங்குகத்தை முன்னால் பாண்டிய நாட்டுப் போகும் வட பெண்ணைப் போகும் நடந்து கொண்டிருந்தபோது இந்தப் பட்டணத்தில் மூலம் மூலமாக வேலும் வாணம் குவிந்திருந்தது. இவர்களை வந்தது அப்போதே வந்தது. இப்போது வாணமும் வேலையும் கேட்பாரில்லை. பழைய வாணங்களையும் வேல்களையும் என்னிடம் கொண்டு வந்து விற்பதற்காக வகுக்கிறார்கள் திட்ட அதற்கு

கஸ்கி கஸ்கி

அமரர் கஸ்கி

காகத்தான் ஒரு வேளை வந்தாயா, என்ன?

'இல்லை, இல்லை' இன்னும் சில காலத்துக்கு எனக்கு வான தேவையை யிருக்கிறது ஒப்புகொண்ட வேண்டிய முடித்துவிட்டால், அப்புறம் கையில் தாளத்தை எடுத்துக்கொண்டு தேவராம பாடிக்கொண்டு சில கதல் யாததினா புறப்படுவேன். அப்போது வேண்டியவர்கள் என் ஆயுதங்களை உயரில் மே கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுகிறேன்'

மீண்டும் இப்போது எதற்காக என்னைத் தேடி வந்தாய்?

"என்னுடைய குதினாகையாக காட்டியும் போட்டியும் விட்டுக்கொண்டு வந்தேன். இன்னும் வேத தாரம் போலாக வேண்டும் குதினாகையாக கால் குளம்புகள் இரண்டாக கவசம் போடுவதாயிற்று' அது உயரில் முடியுமா?"

"ஆம் அப்படியே தேசத்தில் அப்படித் தான் வழக்கம் இப்படியும் சிலா இப்போது குதினாக குளம்புகள் இரண்டாக அடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் எனக்குக் கொஞ்சம் அந்த வேளையில் பழக்கம் உண்டு"

"என் குதினாகக் காலம் போடிக் கதலிரா?"

"அதற்கு நீரே அதிகம் விடக்கூடக் கூடியது. என்ன வேண்டியை முடித்து விடுவதாய் என்ப வேண்டியை எடுத்துக் கொள்ள முடியும்."

ஸ்ரீ

வந்தியத்தேவன் யோசித்தான் அவனுக்குக் கணப்பாயி்ந்தது குதளையும் கஷ்டமாய் இப்போல் வந்தது வந்து நீரே காதல் வந்து அதன் குளம்பு களக்கக் கவசம் போட்டுக்கொண்டே போவது என்று முடிவு செய்தான்

கைவேளை முடியும் வளையில் காத திருக்கிறேன் அப்புறமாவது உயரில் செய்து தருவா அல்லவா?

"அதற்கென்ன, ஆகா இம்ம!"
வந்தியத்தேவன் சற்று நீரே கொல்லக் காய்ச்சிச் செயல்பட்ட வாளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

"இந்த வான அட்டவழியை வேலைப் பாரி அமைக்கதாய் இருக்கிறீர்' இரண்டாவது வான் மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது' இது யாதனை யவான்' என்றான்

'அப்படியே' இப்படி வந்து கொஞ்ச தூரத்தில் அரிச்சந்தர நத் என்று ஓர் ஆறு ஓடுகிறது"

தூறும் கௌலிப்பாடி இருக்கிறேன் அதனால் என்ன?"

நான் அரிச்சந்தர நதிக்குச் சென்று

அடிக்கடி தலைமுடிவி வந்து வழக்கம்"

"மீக்க நல்ல காரியம் போதும் இடத் துக்குப் புண்ணியம்."

'ஆகையால் கடிய வளையில் மெய்யே சொல்லுவதென்றும் பொய் சொல்லுவதில்லை என்பதும் வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்"

அதற்கு என்ன ஆகா செபம்? உமமை யார் பொய் சொல்லச் சொன்னது? நான் சொல்லவில்லையே?"

இவ்வளவு இந்த வாளைப் பற்றி ஒன்றுமே கேள்வி கேட்காமல் வந்தால் நூறும் பொய் சொல்லாமலிருக்கலாம்"

ஒன்றோ! அப்படியா சமாசாரம்? - என்று வந்தியத்தேவன் மனத்திற்குள் எண்ணிக்கொண்டான்

நான் கேள்வியும் கேட்கவில்லை நீர் விந்த பங்குமே செய்ய வேண்டாம் என வேண்டியைச் சேக்கிரா முடித்துவிட்டு என் வேண்டியை எடுத்துக்கொண்டு செய்து கொடுத்தால் போதும்"

கொல்லன் மென்மலராகத் தன் வேளையில் கவசம் செலுத்தினான்

ஸ்ரீ

நதியத்தேவன் வாளைச் சிறிது நீரே சற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அதன் அடிப்பக்கத்தில் மீட்ட வன் பக்கத்தில் மீன் உருவம் பொற்குப்பாட்டி ருப்பதைப் பார்த்து விவந்தான் மீன் உருவா எதற்காக? அதற்கு ஏதேனும் பொருள் உண்டா? என்று அவன்காத துக்குத்தானா?

கொல்லன் அந்த மீன் உருவம் உள்ள இடத்தை மறுபடியும் தீவன் காட்டிக் காய்ச்சி அதன் பீரில் கதையால் அடித் தான் மீன் உருவம் தெரியாமல் மறைவது கான் அவனுடைய காதக்கம் என்று தோன்றியது

எதற்காக இந்தக் காரியம் என்று வல்ல வரையன் யோசனை செய்தான். யோசனை செய்து கொண்டிருந்த போதே அவன் கண்கள் கழுவத் தொடங்கின பல் பாகளாக அவனோடு வாட்டியடிக்கப் பட்டு வந்த நீத்தராதேவி இப்போது தன் மேலாக மாய வண்டியை அவன் பீரில் பல் பாக விச ஆரம்பித்தான் வந்தியத்தேவன் அதன் வந்து தப்ப முடியவில்லை சிறிது நீரே உட்கொண்டபடி மே ஆடி விழுந்தான் பற்கு அப்படி நீரே கொல்லன் கவசக்குப் பக்கத்தில், படுகதுத் தூயிப் போனான்

சூர்

கததில் வல்லவரையன் பல பங்குக்கக் கண்டுகள் கண்டான். கததையைப் பற்றியே

ஒரு கனவு ஒருவர் வந்து கொல்லலாம். மகதையைத் தீர்ப்பாக கேட்டான் கொல்லன் கொடுத்தான் "என்ன கூலி வேண்டும்" என்று அவன் கேட்டான் "கூலி ஒன்றும் வேண்டாம் பழுவூர் இளைப்பாணிக் குதான் அளிக் குத காளிக் குத யாதி குதகடும்" என்றான் கொல்லன்

"ஐக்கியமாத் இந்த விஷயம் பார்த்துத் தெரியக் கூடாது. முக்கியமாக, பழுவூர் இளைப்பாணியின் பெயரைச் சொல்லவில்லை சொல்லாதித் சொன்னால் என்ன செய்வோம் தெரியுமா?"

"நான் எதற்காக ஐயா, பழுவூர் ராணியின் பெயரைச் சொல்லப் போகிறேன்" ஒருவரிடமும சொல்ல மாட்டேன்"

"இதோ இங்கே யாரோ ஒரு வாலிபன் பதெருக்கிறான்" சத்தம் போட்டுப் போகிறாயா?"

"அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கிறான் இடி இடித்தாலும் அவன்கூடக் காது கேட்காது"

"ஒரு பெண் அவன்கூடத் தெரிந்து விட்டாள் என்று தோன்றலாம், இந்த உணவு களத்தின் தெருவில் அவனைத் தாக்கப் போட்டு வேலை தீர்த்து விடும்"

இந்தச் சம்பாஷணையின் முடிவில் கொல்லுறும் கத்தகத் உடை வலுறும் வந்தியத்தேவனை இழந்துப் போய் உணவு களத்தில் போடப் போவதாக வந்தியத் தேவன் கனவு கண்டான் பிறகு அந்தக் கனவு மாறிவது

ஸ்ரீ

நதியத்தேவனை யம் தூதர்கள் நாகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் யமதாமாஜன் பூலோகத்தில் வந்தியத் தேவனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி விசாரித்தான் "போய் சொல்லுவதன் இவன் தீர்மானம், எத்தனைப் போய்தான் சொல்லியிருக்கிறான் என்பதற்கு அளியை விடையாது" என்றான் சித்தபத்ரன் கையில் தந்த ஒலையைப் பார்த்துவிட்டு

"இல்லை, இல்லை! எல்லாம் சக்கர வாதம் குதிப்பததாரின் சேவைப்போதான் சொல்பவன் எடுத்த காரியத்தைச் செயது முடிப்பதற்காகச் சில பொய்களையச் சொன்னேன்"

"எதற்காகச் சொல்லியிருத்தாலும் பொய் பொய்தான் தனபங்கன் இவனை நாகத்தின் பெரிய தெருபுக குழியில்" என்றான் யமன் உட்கார்ந்ததன் உட்புறத்தில் இருந்து தூராவிரம் குரல்கள் பயங்கரமாக ஊளையிட்டன

யம் தூதர்கள் அவனை அழைத்துப்

போனார்கள் பயங்கரமாகக் கொடித்து விட்டெரிந்த பெரு தெருப்பில் அவனைத் தள்ளுவதற்கு ஆயத்தம் செய்தார்கள் அந்த யம் தூதர்கள் இவனையும் பார்த்தால், முகங்கள் படிவட்டளையாகின்ற முகங்களைய போலிருந்தன அனது பற்றி அவன் நினைவிடத் தீர்மானம் குத்தனைத் தேவி அவர்க் வந்தான் "என்னுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக இவ் அவர் போய் சொன்னால் ஆகையால் அவருக்குப் பதிலாக என்னை தெருப்பில் போடுவான்" என்று கூறினான்.

இந்தச் சம்பவத்தில் நத்தித் தேவியும் அவர்க் எப்படியோ வந்து சேர்த்தான் "தூண்டு போனாயிம் சேர்த்து தெருப்பில் போட்டு விடுவான்" என்றான் அந்தப் புண்ணியவந்தி யம் தூதர்கள் அவர்கள் இவனையும் பிடித்து தெருப்பில் தூண்டப் போனார்கள் "ஐயோ! வேண்டாம்!" என்று வந்தியத் தேவன் அடங்கி கொண்டு திம்ந்னான், கண் விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்தான் கண்டது கனவு என்ற எண்ணம் ஆறுதல் கொடுத்தது ஆனால் எல்லாம் உண்மையாக நடந்தது போலவே தோன்றியபடியால் அவன் உடம்பு இன்றும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது

சேர்ச்சி இனிமேல் எக்காளத்துக் காலையும் பொய் சொல்லக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்

தொம்ப நீரம் தாங்கிப் போய் விட்டேனா" என்று கொல்லனையப் பார்த்துக் கேட்டான்

அப்படித் தொம்ப நீரம் ஆகிவிட்ட இவனை இன்று ஐயமாதான், அப்பின் தீ அம்பகானன் மமசத்தல் வந்தலயோ மாடப் பகலில் இப்படித் தாங்குகிறாய் இவ்வில் எப்படித் தாங்க மாட்டாய்" என்றான் கொல்லன்

கனவுகள் இன்று ஐயம் தோமா தாங்கி விட்டேன் குதிக்க குளம்புக்குக் கலசம் செய்தாயி விட்டது"

இனிமேல்தான் செய்ய வேண்டும் ஆனால் உன்னைப் போன்ற தாங்கி நுஞ்சிக்கத் அதனால் என்ன பயன் தீ குதனாயிய பறி கொடுத்தது விடுவாய்"

ஸ்ரீ

நதியத்தேவனுக்குத் தாக்கி வாரிப் போட்டது அவன் மனத்தில் ஒரு சத்தம் உத்தத்து எழுந்து ஒடிப் போய் வாசற்பக்கம் பார்த்தான் குதனையை நிறுத்திய இடத்தில் அனதக் காளையாம்

ஐயோ! குதனா எங்கே" என்று இரைசைல் போட்டுக்கொண்டே உடை வாலின் பிடியில் கை வைத்தான்

"இரண்டு தாழிகைக்கு மேலேயே நகரம்
மூலவளவு ஆரப்பாட்டத்துக்குத் தீ தா
க கொண்டு நகரம், அந்த நிலை
நகரம் எனக்கு விவரமாக இருக்கிறது"
"நகரம் தாழிகைப் போலவே இரு
ந்ததைப் போல நீ விவரமாக விட மா
துவர்கள் போல பிற்பாட்டாவது
விவரம் உடனே ஆரம்பித்திருக்க
லாமே!"

"எப்படி ஆரம்பிப்பது" அவர்கள்
கொண்டு வந்த செயற்கையாக இருப்பதற்கு
மேலேயே செயல் மனம் வரும்
உணர்வுகள் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டு இதை நான் செய்கிறேன்
நான் நான் அப்படி, தீ வந்திராய்"

அவர்கள் கொண்டு வந்த செயற்
கையினால் நகரம் என்று சொல்கிறார்கள்
கொண்ட வந்திருக்கிறேன், "இவ்வளவு
பிழைத்து வருகிறேன் என்றான்"

விசார உலகம் அவற்றுடைய
முடிவை ஏற இறங்கப்
பாதகமான பாதை தாழ்த்திக்
கொண்டு, இவ்வளவுக்கு இருந்தபாது
இவ்வளவு அருளமொழி வாய்மையப்
பார்த்தாயா? என்றான்

உலகமே சொல்லுவதென்று என்று
முடிவு செய்கின்ற செயல் கொண்டு நகர
வந்திருக்கிறேன், "பார்த்தேன்" என்றான்
கடைசியாக அவரை நீ எப்போது
பார்த்தாய்?"

இன்று காலையில் பார்த்தேன்."

கொல்லும் வந்திருக்கிறேன் உலகம்
போய்மாய் போகின்றான்
"விண்ணாடுகிறாயா, தம்பி"

"இவ்வளவு ஐயம், உலகமேயாவதுதான்
சொன்னேன்"

இவ்வளவு இப்போது எங்கே இருக்கிறாய்
கொண்டு என்று கூடச் சொல்லாய்
போலிருக்கிறதே"

"ஓ! கேட்டால் சொல்லுவேன்"

இவ்வளவு எங்கே இருக்கிறாய் சொல்
பார்க்கலாம்"

"நான்குபட்டியம் குடாமணி விவரமாக
தில் இருக்கிறாய்?"

அப்படி நானும் எதற்குப் போய்
போய்மாய்க்கையப் பார்த்திருக்கிறேன் உல
கமே போல கட்டுக்கதை புனைந்துரைக்க
கூடியவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்"

வந்திருக்கிறேன் தன் மனத்திற்குள்
சிந்தனை கொண்டான். புனைந்து கூறும்
பொய்யை நம்புவதற்கு எல்லாம் நான்
ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள் உலகமேயாவது
சொன்னால் நம்ப மறுக்கிறார்கள் இது

தமது தாதை விவரம் போதுமா"
தம்பி தீ இவ்வளவுக்கு இருந்த பார்த்தாய்
புறப்பட்டாய்?"

"நான் தானைக்கு முன்னால்தான்"
அதனால்தான் உலகம் சொல்கிறது
தெரியவல்லது"

"என்ன செய்தி ஐயா!"
"பொன்னியின் செய்வரைக் கடல்
கொண்டு விட்டது என்ற செய்திதான்"

வந்திருக்கிறேன் கடைசியாக இருந்த
திருக்கூறுபோல் பார்க்கு செய்கிறேன்.

ஐயா அப்படியா யார் சொன்
னார்கள்"

"இன்று முதல் இவ்வளவு அப்படியப்
பெரியிருக்கிறது இவ்வளவுக்குப் பட்டியை
டனாவா இவ்வளவுக்குப் போய்மாய்
கொத்தனவர்கள் அவரைக் கேட்டார்கள்
அந்தச் செய்தி உலகமேயாவது என்று
பட்டியை டனாவா கூறினார்கள் அந்தச்
செய்தியைப் பார்ப்பின் தனவர்கள் இது
விவரம் உலகமே"

"என அந்தக் கிழவரை விவரிக்கிறாய்?"
"அவரால் தான் இது உலகம் இருக்கிறது
பெரியிருக்கிறது செய்தி இவ்வளவுக்கு
அவரைக் கேட்டால் அந்தக் கிழவரைக் கேட்டால்
என்று சொல்லுகிறார்கள் அதனால்
அவர்களை ஏற்பாடு செய்திருக்கிற
உலகமேயாவது இருக்கிற விட்டார்கள்"

இவ்வளவு மீது இந்த உலகமேயாவது
அவ்வளவு பிழைமா"

"கேட்க வேண்டுமா" உலகமேயாவது அவ
வளவு பெரும் இப்போது கண்ணீரும்
கொல்லும் இருக்கிறார்கள் இந்த உலகமே
மட்டும் என்ன? போது கூடுதல் இருக்கும்
முடிவாக அப்போது போய்மாய் பட்டியை
டனாவாக உலகமேயாவது இருக்கிறது ஏற
கொண்ட சக்கரவாக இருக்கிறாய் பட்டியைப்
பட்டியாக இருக்கிறது செய்தி கேட்டு என்ன
பாடு படுவாய் தெரியாது இவ்வளவு
என்னவெல்லாம் விபரீதங்கள் நடக்க
கூடியன? இவ்வளவு வானத்தில் தாமதம்
தான் இருக்கிறது" அதற்கு பதிலாக
உலகமேயாவது தீர் வேண்டுமா?"

நடக்க கூடிய விபரீதங்கள் என்ன
வாழ்க்கை கூடம் என்று வந்திருக்கிற
இவ்வளவு என்னிடம் பார்த்து நான் தான்
கருவதை இந்தக் கொல்லும் நம்பாமல் ந
தீர் நகரமேயாவது போய்மாய் தான் இனி
மேல் பொய் சொல்லாவிட்டாலும் இவ்வளவு
வாய்மையப் பற்றி உலகமேயாவது உலகம்
விவரம் அவ்வளவுக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு
பார்ப்பு ஏதோ முக்கிய காரணத்திற்கு
காரணம் அவரைக் குடாமணி

விவராதலில் இந்நகர சோலையில் நக
கிரா' இளவரசியைக் கண்ட பைய
யாக. அவர் சோலையே போகவேண்டி
து நது கொள்ள வேண்டி

தமர்' என்ன போன்கிரா' என
றான கொல்கன

"நடுக்கடலில் கழுகாற்றில் தானுய
அகப்படடுக் கொண்டேன கடவுள் அந
ளால நான் தமர்' பிழைத்ததை நன்ன

றா பாக்நக கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்
துக்கிரை

"கடவுள் அருள் எனபது ஒன்று
இ நகிரா, என்வ"

பெரியவரே' அது என்ன அப்படிச்
சொல்லுகிறீர்'

"கடவுள் அருள் எனபதாக ஒன்று
இ நகரம் பழுவை டையாக்கின அக
காங்கன இவ்வுய நடந்து கொண்டிருக்
தமா' பொன்னியின் செல்வர் கடலில்
மூழ்கியிருப்பாரா?"

"பெரியவனோ' பழுவேட்டையார்களை
திகாரத்தில் உள்ளவர்கள். அவர்களைப்
பற்றி இப்படியேயல்லாமல் பிச்சலாமா' யா
'தொவது விழுத்தால்' கொஞ்சம்
கொடுத்தாய் நங்கள்"

"என்னை விட நீதான் ஜாக்கிரதையா
நடக்க வேண்டும் நானாவது விழுத்துக்
கொண்டிருக்கிறேன் பிச்சலாமா' நீ
கைதில் உண்டுறியாய்"

"ஜாக்கிரதையோ' என்ன உளறினான்"

"பழுவேட்டையார்களை யமதாரதாக்கள்
என்று சொன்னாய் பழுவூர் இளைப்பை
விடாமல் பெண் பேய என்று சொன்
னாய் நீ சொன்னது என்னிடமா உண்மை
யை அனால என்னைத் தவிர வேறு
யா காதலாவது விழுத்தால் உன் கை
தில்' நீ அப்படிப் பந்தாரிக் கொண்
டுகிற சமயத்தில்தான் இந்தச் சாண்
பூயாகப் பழுவேட்டையார்களின்
விவரங்கள் போலீஸ் எனக்குத் தெரியாத
கொய்யப் போய்விட்டது"

"நீ என்ன செய்தாய்"

'வாசற்பக்கம் போய் நின்று இந்த
வைக்ககத்தின் கதையையும் சாதக
காண்டி உன் அதற்கும் முன்னால் உன்
தீனையைக் கொள்ளையபுறம் கொண்டு
யாய்க் கட்டியாயிற்று"

"இக்கைதில் தான் இன்னும் ஏதாவது
உளறினானா"

"உளறியுக்குக் குறையேயில்லை"

"ஐயோ' என்ன உளறினான்"

'நீ இளவரசரைப் பழையாறைக்கு
குமபடி வற்புறுத்தினாய் அவர் பழ
வட்டையா கட்டளைப்படி சிறையி
டுவான் என்றார் இன்னும் என்னவெல்
லாயிமா சொன்னாய், தம்பி' பழையாறை
'என்னயிராட்டியைக் குறித்துக்கூட
தேறிதா சொன்னாய், ஜாக்கிரதை,
ரய்யனே, ஜாக்கிரதை"

வி! நதியத்தெவன் வெட்கித் தலை
குனிந்தான் இளையயிராட்ட
யைக் குறித்து அணுந்தமாக ஏதாவது
பலி விட்டாயா என்று பீதி அடைந்
தான் இளையமலை தூயதவதாயிந்ததால்
வி அன்றையில கதையைத் தானிடக்
கொண்டு தூயக் வேண்டும் அடைந்து
வித் சஞ்சாரம் இல்லாத காட்டினோ,
மலைவளத்திலோ, மலைக் குளையிலோ
நங்க வேண்டும்.

"தம்பி' கழற் காரத்தில் நீ எப்படி அக
பட்டுக் கொண்டாய்' எப்படித் தப்பிப்
பிழைத்தாய்"

"நான் ஏன் வந்த கப்பல் இடி விழுந்து

கடலில் முழுகி விட்டது புந்த பாய் மாத
தைப் பிடித்துக்கொண்டு வெகு தொலைந்த
தொ பந்த ஒடக்காரப் பெண் ஒத்ததின்
உதவியால் தப்பிக் களையிற் றேன்"

"இளையயிரா ஒத்தவேளை அவல்தம்
தப்பப் பிழைத்துக்கொண்டாய் அல்லவா"

கடவுள் சத்தமித்ததால் தப்பிப்
பிழைத்திருக்கலாம்."

"தேற்றிவு நீ எங்கே தப்பினாய்"

"கொடுக்கலாய் மெதான் உருகலா
யோக்கல் பழுவேட்டையா பரிவார
கள் ஒதுக்கட்டாய்ந்ததது ஆள்களால்
குழகா கொல்லில் சிறிது தொலைந்தது
தூயகினைப் போய்து வடிவதற்குள்
புறப்பட்டு விட்டேன்."

"அதன்மேதான் உனக்கு இளவரசர்
செய்த கொடியவன்னைப் போலி நம்பிற்று"

"நீ தெளிவுபடுத்தியதற்காக வந்தனாம்
நாய்' நான் பழையாறைக்குக் கட்டிய சி
க்காய் போக வேண்டும். பழுவேட்டையா
வான் பரிவாரத்தால் சிக்கலால் போக
வேண்டும் எந்த வழியாகப் போவது
நல்லது"

பழுவேட்டையா தஞ்சாவூர் இராஜ
பாளையத்தில் போகிறார் 4 மலையாள
றங்களைப்போதி போனால் பழையாறையை
அடைவலாம்."

"நீங்கள் கொஞ்சம் சகலிப்பாகவே
மக்களாக தளம்புகுதல் கவலை அடித்துக்
கொடுத்தால் நல்லது"

"இதோ!" என்றான் கொலவன்

வளைத்துக் காய்ந்திருந்த இடமையே
கதையினால் அடிக்கத் தக்க பக்கமான

இது போய் பழுவேட்டையாந்தது
இது என்னப் பழுவேட்டையாந்தது இந்த
அடி சமயவளையந்தது' இது பழுவளைய
ந்தது' என்று சொல்லிக்கொண்டே
அடித்தான் இதலிந்தது அக்கச் சமயா
கள் போலி நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு
தொலை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை
ஒதுவாறு வந்தியத்தெவன் தெரிந்து கொண்டான்

குதினாக தளம்புகங்குத் வாடம்
அடித்து முடிந்தது செய்து கொடுத்த
வேளைக்காகக் கொலவனுக்காகக் காகத்
வந்தியத்தெவன் வந்தன தான் கொலவன்
அனாத் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு மறுத்து
விட்டான்

"நீ தல்ல பிள்ளை என்பதற்காகச்
செய்து கொடுத்ததன் காகக்காகச் செய்து
தரவில்லை" என்றான்

வந்தியத்தெவன் மறுபடியும் கொல
வனுக்கு நன்றி கூறி விட்டு விடை பெற்றுக்
கொண்டு புறப்பட்டான்

புறப்படும சமயத்தில கொல்லவ, "தமிழ் பழையாணுகத் த் எதற்காகப் போகிறாய்" என்று கேட்டான்.

"ஐயா! தங்கள் என்னை அளதப் பற்றி ஒன்றும் கேட்காமலிருந்தால் நான் பொய் கொல்ல வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படாது" என்றான் வல்லவனாய்.

கொல்லச் சிரித்துவிட்டு, 'அப்பனே' த் துரிதமாகக் கேட்டிக்காரன் ஆகி வருகிறாய்' தூங்குகிற போதும் இவ்வளவு ஐக்கிரமையாய்த்" என்று சொல்லி விடை கொடுத்த அனுப்பினான்.

விநதியத்தேவன் மறுபடியும் பிரயாணம் தொடங்கியபோது சூரியன் அஸ்தமிகதும் தோமாகி விட்டது சிந்து நோத்துக்கெல்லாம் அந்த மலங்கி இருள் குழந்து வந்தது இதற்குள் முல்லை யாற்றங்களுளைய வல்லவனாய் பிடித்து விட்டான் அதற்குமேல் ஆற்றங்களைப் போடி போக வேண்டியதுதான் வழி விசாரிக்க வேண்டிய அவசியம்கூடக் கிடையாது.

முல்லை யாற்று வேளைதான் அனால வானத்தில் ஆவிரங்கொடி நடத்திறங்கள் ஒளிக்கடர்களாக விளங்கின முல்லை நதியின் கரைகளில் மரங்கள் அதிகம் இவ்வளவு சிறிய சிறிய புதர்கள்தான் இருந்தன அனாலால் வழி கண்டிபிடித்துப் போவதற்கு வேண்டிய வெளிச்சம் வன் மீன்கள் தந்தன.

வானத்தில் ஜொலித்த நடத்திறங்கள் போனடி வீடுவது போல ஆவிரங்கண்களான மின்மினிப் பூச்சிகள் நக்களரப் புதர்களைச் சுற்றி வட்டமிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

வந்தியத் தேவனுடைய உள்ளத்தில் உற்சாகம் ததுமயியது அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன நாடெல்லாம் இளவரசனாய் பற்றிய கவனத்தில் ஆழ்ந்துகொண்ட போது அவனுக்கு மனம் அலா பதற்கு மாய்நுகக்கறா என்ற செய்தி தெரிந்தது தது இளவரசரிடம் சொழ் நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு பிரியம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் ஓர்ளவு தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது மதந்தவாந் ரவி தாலனை அவன் மறுபடியும் ஏமாற்ற முடிந்ததை நினைக்கக் குதுகலமாக இருந்தது இதைப்பெல்லாம் விடக் குத்தனை தேவியைச் சீக்கிரத்தில் பாரக்கப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எல்லா விலவாத மனக்கிளர்ச்சியை அளத்தது.

வேறுமனைப் பாரக்கப் போகறான்' இளையபிரதாடி கூறிய காரியத்தைச்

செய்து முடிந்ததில் இப்பாரக்கப் போகிறான்' அதற்கு காரியக்குகது ஏற்பட்டது பக்கங்களையெல்லாம் தள்ளத்து அவரளையெல்லாம் தான் எதிர்த்து வெற்றி கொண்டதையும் எண்ணி அவன் பெருமிகம் அளந்தான் தானை மாலை இருத தோத்துக்குள் இளையபிரதாடியைச் சந்தத்து வந்தவாடி என்பதில் சந்தேக மில்லை. ஆகா! அந்தச் சந்திப்பைப் குறித்து எண்ணுமப்படுத்த அவனுக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

நடத்திறக் கடர்களால் விளங்கிய வானமும் மின்மினிகள் பறந்த பூமியும் சுவைவென்ற சத்தத்துடன் ஒடிய முல்லை யாற்று வெள்ளமும் மந்த மந்தமாக வந்த குளா பூங்காற்றும் வந்தவாடி தேவனைப் பரவசமடையச் செய்தன வானமும் பூமியும் ஒளி ஆவந்தவாமாக அவனுக்கு அச்சம் யா தோன்றியது பழைய காதல் பாட்டு ஒன்று அவனுக்கு நினைவு வந்தது தான் வாய் விட்டு உற்சாகமாகப் பாடிவதற்குத் தகுந்த இடமான இது கற்றுப்பாடும்கும மன்த சஞ்சாரம் கிடையாது ஏன்' பாடிகள்கூடக் கூடுகளில் போன்று அடங்கிவிட்டன அவன் பாடிவதற்கு என்ன தடை இருக்கிறது' இதை அவன் பாடிய பாட்டு வான மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பாடினான் என்று சொல்ல வேண்டியதிருவை அல்லவா?

"வானச் சுடர்க் கெய்வமாம்
மாளே உத்தனைக் கண்டு
மேனி சிலிர்கருதடி - அவகே
மெய்மமறந்து நிற்குதடி!"

தேனே உத்தன் குரல்தான்
தென்றபோ உன் வாய் மொழிகள்
மினொத்த விழி மலர்கள் - கண்டால்
வெறி மயக்கம் தருவதேனோ!"

வந்தியத் தேவன் இப்படிப் பாடி முடிந்த பின்னர் இளைய பிரதாடி அவனுடன் போட்டி போடுவது போலத் தூதத்தில் தூிகள் ஊளையிடத் தொடங்கின.

அதேசமயத்தில் மன்தக் குரலில் கைகலவொன்று சிரிக்கும் சததம் கேட்டது வந்தியத்தேவன் சிறிது மிரண்டு கற்றுமற்றும் பார்த்தான் அவனுடைய கை உடைவானில் சென்றது.

புண்ணைமரம் ஒன்றின் கரிய நிழலில் நுது ஓர் உருவம் வெளிப்பட்டது "தமிழ்! உன் பாட்டுப் பிரமாதம்! நீங்கள் போட்டி காணம் அதைவிடப் பிரமாதம்" என்று கூறிவிட்டுத் தேவரானன் மீண்டும் சிரித்தான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினமூன்றாம் அத்தியாயம்

விஷ பாணம்

பி

நீத இடத்தில், அந்த
நேரத்தில், தேவராஜ
னைப் பார்த்ததும்,
வந்தியத்தேவனுடைய
உண்மையை அறிந்து துணுக்
குற்றது. கடம்பூர்
அரண்மனையில்

தேவராஜன் வெறியாட்டம் ஆடியதும்
அப்போது அவன் கூறிய மொழிகளும்
நினைவு வந்தன. நடுக்
கடலில் கழற்காற்று
குமுறிக் கொண்டிருந்த
வேளையில் ரவிதாஸனும்,
தேவராஜனும் கொண்டு
செய்திகளும் சூப்பகதங்கு
வந்தன. அவற்றில் எய்
வனவு உண்மை, எவ்வளவு
கற்பனை என்று கண்டு
பிடிப்பது கடினம். ஆகா

லும் அவர்கள் ஏதோ ஒரு மாம பயங்
கரமான சதிச்செயலில் ஈடுபட்
டவர்கள் என்பது நிச்சயம். அவர்
களில் ஒருவனிடம் இச்சமயம்,
அதுவும் இந்த நிரமாணுஷயமான
இடத்தில், அகப்பட்டதுக் கொண்
டோமே என்று நினைத்தான்
அவனிடமிருந்து தப்பிக் குதிரையை
வேகமாகத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு
போய் விடலாமா என்று
ஒரு கணம் எண்ணினான்
அவன். எண்ணத்துடன்
கறறுமுற்றும் பார்த்தான்

கஸ்கி கஸ்கி

23.99 ரூபி 41

தூரத்தில தீயின் வெளிச்சம் தெரிந்தது அது கடுகாடாயததான் இருக்க வேண்டும் ஏதோ ஒரு மண்ணுடல தீக்கிரையாகிக் கொண்டிருக்கிறது அந்த மண்ணுடலில் உயிர் இருந்த காலத்தில எத்தனை எத்தனை ஆசா பாசங்களால் அது அலைப்புண்டிருக்கும்' எத்தனை இனப் துன்பங்களை அது அனுபவித்திருக்கும்' - அரை நாழிகை நேரத்தில மிச்சம் இருக்கப் போவது ஒரு பிடி சாமப்ல்தான்' உலகில பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் ஒருநாள் அடைய வேண்டிய கதி அதுவேதான் மண்ணாதி மன்னர்களும் சரி, ஏழைப் பிசைக்காரனும் சரி, ஒருநாள் அக்கினிக்கு இரையாகிப் பிடி சாமப்ராகப் போக வேண்டியவர்களே'

திலில வந்தது போலவே திட ரென்று விட்டுப் போயவிட்டது இந்த வேஷ வஞ்சகக்காரனுக்குப் பயத்து எதற்கு ஓட வேண்டும்' ஏதோ இவன் சொல்லுவதற்குத்தான் வந்திருக்கிறான் அதைக் கேட்டு வைக்கலாமே' ஒருவேளை, கொல்லன் உடைக கனத்தில தான் துழைந்தபோது அங்கிருந்து பின்பக்கம் சென்று மறைத்து கொண்டுவன இவன்தான் போலும்' அதை அபிசயமான லாகூட இவனுடையதாக இருக்கலாம் அதன் கைப் பிடியின் அருகில மீனின் சித்திரம் இருந்ததல்லவா' இவனுடன் கொஞ்சம் பேசக்க கொடுத்தால் புதிய செயதி ஏதேனும் தெரிய வரக்கூடும்'

ஆகையால் குதிரையை மெதுவாகவே செலுத்தினான் வல்லவரை யன் முதன்முதலில் புதிது புதிதாக லாடம் அடிக்கப் பெற்ற அந்தக் குதிரையும் நடப்பதற்குக் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டதாகத் தோன்றியது அதை விரட்டியடிக்க மனம் வரவில்லை.

"இங்கே எப்படி அப்பா திடுதிப் பென்று வந்து முனைத்தாய்" என்று கேட்டான் வல்லவரையன்

"நான் அல்லவா அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும்' உன்னை நடுக்கடலில் கப்பல் பாயமரத்தோடு கடடிவிட்டு வந்தோமே, எப்படி நீ தப்பி வந்தாய்" என்றான் தேவரான்.

"உனக்கு மட்டும்தான் மந்திரம் தெரியும் என்று நினைத்தாயோ' எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும்"

"மந்திரத்தில உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது பற்றி எனக்கு மகிழ்ச்சி என்னுடைய மந்திர சக்தியினால் நீ இங்கே தனியாகப் போய்க் கொண்டிருப்பாய் என்று நானும் அறிந்து கொண்டேன் அதனால்தான் நான் முன்னால வந்து காததிருந்தேன்"

"ஏன் காததிருந்தாய்" என்னிடம் உனக்கு என்ன காரியம்?"

"நீயே யோசித்துப் பார்' அவலது மந்திர சக்தியினால் கண்டுபிடி"

"உங்களுடைய இரகசியங்களை நடுக்கடலில் என்னிடம் நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறீர்கள் அவற்றில எவ்வளவு உண்மை எவ்வளவு கற்பனை என்பதும் எனக்குத் தெரியாது ஆனாலும் அந்த இரகசியங்களை நான் மறந்துவிடத் தீர்மானித்து விட்டேன் யாரிடமும் சொல்லப் போவதில்லை..."

"அதைப் பற்றி நானும் கவலைப்படவில்லை எப்போது நீ அந்த இரகசியங்களை யாரிடமாவது சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறாயோ, அப்போது உன் நாக்குத் துண்டிக்கப்படும் நீ ஊமையாவாய்"

த்தியத்தேவனுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. தஞ்சையிலும் இலங்கையிலும் அவன் சந்தித்த ஊமைப் பெண்களைப் பற்றிய நினைவு வந்தது சற்று நேரம் கமமா நடந்தான் இந்தப் பாலி

எதற்காக நம்மைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான்' இவ்விடமிருந்து தப்பிச் செல்லுவதற்கு என்ன வழி? கோடிக்கணரிலிருந்தது போல இங்கேயும் சேற்றுப் பன்னம் இருந்தால் எவ்வளவு உபயோகமாயிருந்திருக்கும்? அவ்வளவு ஆற்றில் பிடித்துத் தன்னிவிட்டுப் போகலாமா? அதில் பயனில்லை. ஆற்றில் தண்ணீர் அதிகம் கிடையாது வேறு வழி ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது. உடைவான். அதை எடுக்க வேண்டியதுதான்.

"தம்பி! நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும் ஆனால் அது கைகூடாது வீண் முயற்சியில் தலைவிடாதே!"

வந்தியத்தேவன் பேச்சை மாற்ற விருமபுரீரான் அவ்விடமிருந்து தப்புவதற்கு வழி யோசிக்கச் சிறிது அவகாசம் வேண்டும். அதுவரை ஏதேனும் பேச்சுக் கொடுத்து வர வேண்டும்.

"உன் கூட்டாளி ரவிதாஸன் எங்கே?"

தேவரானன் ஒரு பேயச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, "அது உனக்கவலவா தெரிய வேண்டும்? ரவிதாஸன் எங்கே?" என்று கேட்டான்.

வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டான். ரவிதாஸனைப் பற்றிய பேச்சைத் தான் எடுத்திருக்கக் கூடாது, எடுத்தது நவறு. ரவிதாஸனை இவன் பார்த்துப் பேசி விட்டு நம்மை ஆழம் பாரக் கிறானா? அல்லது...

"என்ன தம்பி, கம்மா இருக்கிறாய்? ரவிதாஸன் எங்கேயென்று சொல்ல மாட்டாயா? போனால் போகட்டும்! அந்த ஓடக்காரப் பெண், பூங்குழலி எங்கே? அதையாவது சொல்."

வந்தியத்தேவன் பாம்பை மிதித் தவன் போல பதறினான் மேலே பேசுவதற்கே அவனுக்குத் தயக்கமாயிருந்தது.

"அவனைப் பற்றியும் நீ ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாயாக்கும் போனால் போகட்டும் அவனை நீ காப்பாற்ற நினைப்பதற்குத் தக்க காரணம் இருக்கலாம். தம்பி! சற்று முன்னால் ஒரு காதல பாட்டுப் பாடினாயே! அவனை நினைத்துத்தான் பாடினாயா?"

"இல்லை. சத்தியமாய் இல்லை!" என்று வல்லவரையன் பரபரப்போடு கூறினான்.

"ஏன் உனக்கு இவ்வளவு பரபரப்பு? ஏன் இவ்வளவு ஆதிரம்?"

"சரி, சரி! அதைப் பற்றியெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்க இப்போது அவகாசம் இல்லை ஏன் என் குதிரையின் முகக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? விட்டுவிடு! நான் போகிறேன். அவசரக் காரியம் இருக்கிறது."

"நான் வந்த காரியத்தை நீ இன்னும் கேட்கவில்லையே?"

"சொன்னால்தானே கேட்கலாம்?"

"இந்த முல்லையாற்றங்கரைக்கு ஓர் அதிசய சக்தி உண்டு இங்கே யார் எதை விருமபுரீரான்களோ, அது உடனே அவர்களுக்குச் சித்திக்கும்."

"நான் ஒன்றும் விரும்ப வில்லையே?"

"அது பொய்! நீ யாரை நினைத்துக் கொண்டு உன் காதல பாட்டைப் பாடினாயோ அவன் உன்னைப் பார்க்க விருமபுரீரான் நீ இஷ்டப்பட்டால் பார்க்கலாம்."

"எப்போது?"

"இன்றிரவே பார்க்கலாம்."

"இது என்ன கதை?"

"கதை அல்ல. தம்பி! அதோ பார்!" என்று தேவரானன் கட்டிக் காட்டினான். அவர்கள் சென்ற வழியில் சற்றுத் தூரத்தில் ஏதோ ஒரு பொருள் மங்கலாகத் தெரிந்தது. வந்தியத்

தேவன் உற்றுப் பார்த்தான் அது ஒரு பலகை - மூடு பலகை என்று அறிந்தான்.

ஆகா! அந்தப் பலகைக்கு எங்கே பார்த்திருக்கிறோம்? ஏன்? பழுதூர் இணையராளியின் பலகைக்கு அவ்வாறு அது ஒருவேளை அதற்குள்ளே நிதினி இருக்கிறானா, என்ன? அதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலை அவனால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

குதிரையை அந்தப் பலகையின் அருகில் கொண்டு போய் நிறுத்தினான் பனைச் சித்திரம் போட்டப் பலகையின் மூடுதிரைத் தெரிந்தது. திரை அசைவது போலும் இருந்தது.

உடனே வந்தியத்தேவன் குதிரைத் திரைக்கு கீழே குதித்தான்.

அதேகணத்தில் தேவரானன் தொண்டையிலிருந்து ஒரு விசித ஓர்மான சப்தம் வெளி வந்தது.

அக்கம்பக்கத்திலிருந்த புதர்களின் ஓற்றலிலிருந்து ஏழெட்டுப் போ திரும்பும் என்று எழுந்து பாய்ந்து வந்தான் வந்தியத்தேவன் மீது விழுந்தான் அவனால் மீறி அசைவதும் முடியாதபடி பிடித்துக் கொண்டார்கள் காலகணையும் கைகளையும் பணியினால் கட்டினார்கள் கண்களையும் ஒருவன் கட்டினான் உடைபாணை ஒருவன் பலவத்தமாக முத்துக் கொண்டான் பிறகு வந்தியத்தேவனை அந்தப் பலகையினுள்ளே தூக்கிப் போட்டார்கள் சிலர் உடனே பலகையைத் தூக்கிக் கொண்டு விரைந்து நடந்தார்கள் மற்றவர்கள் முன்னும் பின்னும் சென்றார்கள் தேவரானன் முன்னால் வழிகாட்டிக்கொண்டு சென்றான். ஒருவன் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தான்.

வவனவும் அதிவிரைவில் நடந்து விட்டன. 'கண் முடித் திறக்கும் நேரத்தில்' என்று சொல்லுவதும் மிகையாகாது வந்தியத்தேவன் தன்னைப் பலா வந்து ஏக காலத்தில்தாக்கியதும் திகைத்துப் போய்விட்டான் அதற்கைய தாக்குதலை அவன் எதிர் பார்க்கவேயில்லை பலகையில் அவனைத் தாக்கிப் போட்டு, பலகைக்கு நகர ஆரம்பித்த வளையில் அவனால் எதுவும் சிந்திக்கவும் முடியவில்லை என்ன நடக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை.

ஆனால் பலகைக்கு நகர ஆரம்பித்ததும் சிறிது சிறிதாக மனம் தெளிவடைந்தது கண்ணின் கட்டு கலபமாக நழுவி விட்டது கட்டியிருந்த கைகளினால் பலகையின் திரையை விலக்கிக்கொண்டு பார்த்தான் தனிக் கணரயிலிருந்து குறுக்கே இறங்கிப் பலகைக்கு எங்கேயோ போகிறது என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

அவனுடைய கையின் கட்டுக் கணையும் காலின் கட்டுக்களையும் அவிழந்துகொண்டு விடுதலை பெறுவது அவ்வளவு கஷ்டமான காரியம் அன்று பலகையிலிருந்து குதிப்பதும் எளிதாகத்தான் இருக்கும் குதிரையோ பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது அந்த ஏழெட்டுப் பேரையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுக் குதிரை மீது பாய்ந்தேறிச் செல்லுவதும் அவனுக்கு முடியாத காரியமாகாது அவ்விதம் செய்வதாமா என்று யோசித்தான் ஆனால் ஏதோ ஒன்று குறுக்கே நின்று தடை செய்தது அந்தப் பலகையினுள்ளே ஓர் அபூர்வமான மனம் குழந்திருந்தது அது முதலில் அவனுக்கு உற்சாகத்தை அளித்தது அதன்கவாச்சியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு போக எளிதில் மனம் வரவில்லை இந்தப் பலகைக்கு தன்னை

எங்கே கொண்டு போய்ச் சோக்கப் போகிறது? நத்தினியிடந்தான் சோக்கம் என்று ஊசிப்பதற்குக் காரணங்கள் இருந்தன அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவன் உள்ளதின் அடிவாரத்தில் இலேசாகத் தலைகாட்டியது வர வர அது பெரும் ஆர்வமாக வளர்ந்தது அதற்கு எவ்வளவோ ஆட்சேபங்கள் தோன்றின. ஆட்சேபங்களையெல்லாம் மீறி ஆசை விக்ரபம் கொண்டது என்னதான் செயது விடுவான் நம்மை? என்னதற்குக் காகத்தான் அழைக்கிறான் என்று பார்த்து விடலாமே? ஏதாவது தெரிந்து கொள்ள முடிந்தால் தெரிந்து கொள்ளலாமே? சூழ்ச்சிக்ஞர் சூழ்ச்சி செய்யத் தன்னால் முடியாமலா போய்விடும்? மறுபடியும் அவனைப் பார்க்கும்படியான சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ என்பது சந்தேகத்தான் தஞ்சாவூருக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் இனி ஏற்படப் போவதில்லை அங்கே போவதும் அபாயகரம் அதைக் காட்டிலும் வழியிலேயே பார்த்து விடுவது எளிதான காரியம் இன்னும் ஒரு தடவை அவனையும் பார்த்துத் தான் வைக்கலாமே...?

ஆம், ஆம்! நத்தினியைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்கு இன்னொரு அவசியமான காரணமும் இருந்தது

இலங்கையில் அவன் பார்த்த அந்த ஊமை அரிசி. - அவன் நத்தினி போலிருந்ததாகத் தான் எண்ணியது சரியா? அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

இவ்விதம் வந்தியத்தேவன் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவன் தலை சுழன்றது. தூக்கம் வருவது போலத் தோன்றியது இல்லை, இல்லை, இது தூக்கம் இல்லை பகலிலேதான் அவ்வளவு நேரம் தூங்கியாகி விட்டதே! இது ஏதோ மயக்கம் இந்தப் பலலக்கில சூழ்ந்துள்ள மனம் தான் இப்படி நம்மை மயக்குகிறது ஐயோ! இது என்ன பயங்கர அபாயம்!

பல்லக்கிலிருந்து குதித்து விட வேண்டியதுதான்!

வந்தியத்தேவன் கைக்கடாடை அவிழ்த்துக்கொள்ள முயன்றான். முடிய விலலை கைகள் அசையவேயில்லை எழுந்து உட்கார் முயன்றான். அதுவும் முடியவில்லை கால்களை அடித்துக் கொள்ளப் பார்த்தான். கால்களும் அசைய மறுத்தன அவ்வளவுதான்! கண்ணிமைகள் முடிக்க கொண்டன; அறிவு விரைவாக மய்க்கியது மயக்கம் அவனை முழுதும் ஆட கொண்டது

வ

ந்தியத்தேவன் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்த போது, பழைய நினைவுகள் வந்து, பலலக்கிலிருந்து குதிப்பதற்கு முயன்றான் ஆனால் வித்தை! வித்தை! அவன் இப்போது பலலக்கில இல்லை! விசாலமான ஓர் அறையில் இருந்தான். அந்த அறை திப்பக்கினிளால் பிரகாசமாக விளங்கிற்று இங்கேயும் ஏதோ ஒரு மனம் சூழ்ந்து இருந்தது. ஆனால் பழைய மாதிரி மனம் இல்லை மயக்கம் தரும் மனம் இல்லை அகிற புனைவின் மனம் போலத் தோன்றியது முன்னே அவன் அனுபவித்தது அறிவை மயக்கிய மனம் இது அறிவைத் தெளிவு செய்த மனம் படுத்திருந்த ஆசைநதிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்தான், கற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கதவு ஒன்று திறந்தது வந்தியத்தேவன் ஆவலுடன் பார்த்தான்

திறந்த கதவின் வழியாக நத்தினி வந்தான் வந்தவனைக் கண்கொட்டாமல் அவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவனுடைய விடப்படிக்கும் திகைப்புக்கும் பல காரணங்கள் இருந்தன வரிசைக்கெட்டாத அவஞ்சுடைய சௌந்தரியம் ஒரு காரணம் எதிர் பாராத முறையில் அவனைச் சந்திக்கும் படி தோந்தது இன்னொரு காரணம்

வங்கையில் அவன் பார்த்திருந்த
தாட்டியின் உருவத்தோடு இந்த
வதியின் உருவம் எவ்வளவு ஒத்திருக்
கிறது என்ற எண்ணம் மறறொரு
நாளும் உருவங்கள் ஒத்திருக்கின்
னவா' அல்லது அந்த மூதாட்டியே
நான் உயரிய ஆடை ஆபரணங்களை
பணிந்தபடியினால் இப்படித் தோற்ற
னிக்கிறானா?

இனிய இன்னை நாதக் குரலில்
ஐயா, நீர் மிகவும் நல்லவா" என்று
தந்தினி

வந்தியத்தேவன் "வந்தனம்" என
கூன்

"நல்லவருக்கு அடைபாளம் சொல்
லாமற போவதுதானே' தஞ்சை அரண்
னையிலிருந்து என்னிடம் சொலவிக
காக்கனாமலே போய் விட்டவர்
அல்லவா" என்றான் தந்தினி

வந்தியத்தேவன் நகைத்தான்

"தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் வகு
தற்கு உமக்கு நான் உதவி செய்தேன்
'ன விரலிலிருந்து பனை முத்திரை
'மாதிரத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன்
முதை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்து
விட்டாவது போயிருக்க வேண்டாமா"
என்று கேட்டான்.

வந்தியத்தேவன் வெட்கித்து மென
மாக நின்றான்.

"எங்கே' இப்போதாவது அதைத்
திருப்பிக் கொடுக்கலாம் அல்லவா'
முதன் உபயோகம் நீர்து போயிருக்
குமே' மறுபடியும் தஞ்சைக் கோட்
ட்டைக்கு வரும் எண்ணம் உமக்கு இல்
லவதானே" என்று கூறி தந்தினி தன்
முகிய மலாக்கரத்தை நீட்டினான்

"தேவி' அந்த முத்திரை மோதிரத்தை
வங்கைத் தனபதி பூதி விகிரமகேசரி
சுப்பறிக் கொண்டு விட்டார் ஆகை
ளால் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்க
வயலவில்லை மன்னிக்க வேண்டும்"
என்றான் வந்தியத்தேவன்

"என்னுடைய துணை சத்துருவிடம்
நான் உமக்குக் கொடுத்த மோதிரத்தைக்
கொடுத்து விட்டவர் அல்லவா' மிகக்
தன்றியுள்ள மனிதர் நீர்"

"நானாகக் கொடுத்து விடவில்லை
பலவந்தமாக எடுத்துக் கொண்
டார்கள்"

"வாணாதி ராயர் குலத்தில் உதித்த
வீராதி வீரா, பலவந்தத்துக்கு உட்பட்டு
ஒரு காரியம் செய்தீரா' என்னால்
நம்பமுடியவில்லை"

"அம்மணி' இங்கே இச்சமயம் நான்
வந்திருப்பதும் பலவந்தம் காரணமாகத்
தானே' தங்களுடைய ஆட்கள்"

"உண்மையாகச் சொல்லும் ஐயா'
தன்றாய நினைத்துப் பார்த்துச் சொல்
லும்' பலவந்தத்தினால் மட்டும் நீர்
இங்கே வந்தீரா' இஷ்டப்பட்டு வரவில்
லையா' பலவக்கில் ஏற்றப்பட்ட பிறகு
கீழே குதித்து ஒடுவதற்கு உமக்குச்
சந்தாபம் இல்லையா" என்று தந்தினி
கேட்ட கேள்விகள் கூரிய அம்புகளைப்
போல வந்தியத்தேவன் தெஞ்சைத்
துளைத்தன.

"ஆம், இஷ்டப்பட்டுத்தான் வந்
தேன்" என்றான்.

"எதற்காக வந்தீர்"

"நாங்கள் எதற்காக என்னை
அழைத்து வரச் செய்தீர்கள்"

"என முததிரை மோதிரத்தைத்
திருப்பிக் கேட்பதற்காக"

"அது மட்டும்தானா"

"இன்னும் ஒரு காரணமும் இருக்
கிறது என கணவரின் பாதுகாப்புக்கு
உட்பட்ட பொக்கிஷ நிலவறைவில் நீர்
அனதிரவு இருந்தீர் அல்லவா"

வந்தியத்தேவன் தடுக்கிட்டான்

"எனக்குத் தெரியாது என்றா என்
னினி' அழகுதான்' எனக்குத் தெரிந்
திராவிட்டால் அனதிரவு நீர் தப்பிச்
சென்றிருக்க முடியுமா"

"தேவீ "

"ஆம். எனக்கும் தெரியும் பெரிய பழிவட்டரை
காக்கும் தெரியும் உம்மை அங்கிய கொண்டு
விடுமபடி பழிவட்டரையா கரங்க வழிக காவலனுக்கு
கட்டவளவிட்டா அவா அப்பாவு சொந்தம் நான்
அதற்கு கட்டணையை மாற்றி விட்டேன் அதனால் நீ
பிழைத்தீர் உமமுடைய அழகான நண்பன் ஆபத்துக்கு
உள்ளாளான இவ்வாய்விட. அதைப் போகவிஷ
நிலவன்றயிட முதலுக் குவியல்களுக்குப் பக்கத்தில்
உமமுடைய எலும்புகள் இப்போது கிடக்கும்"

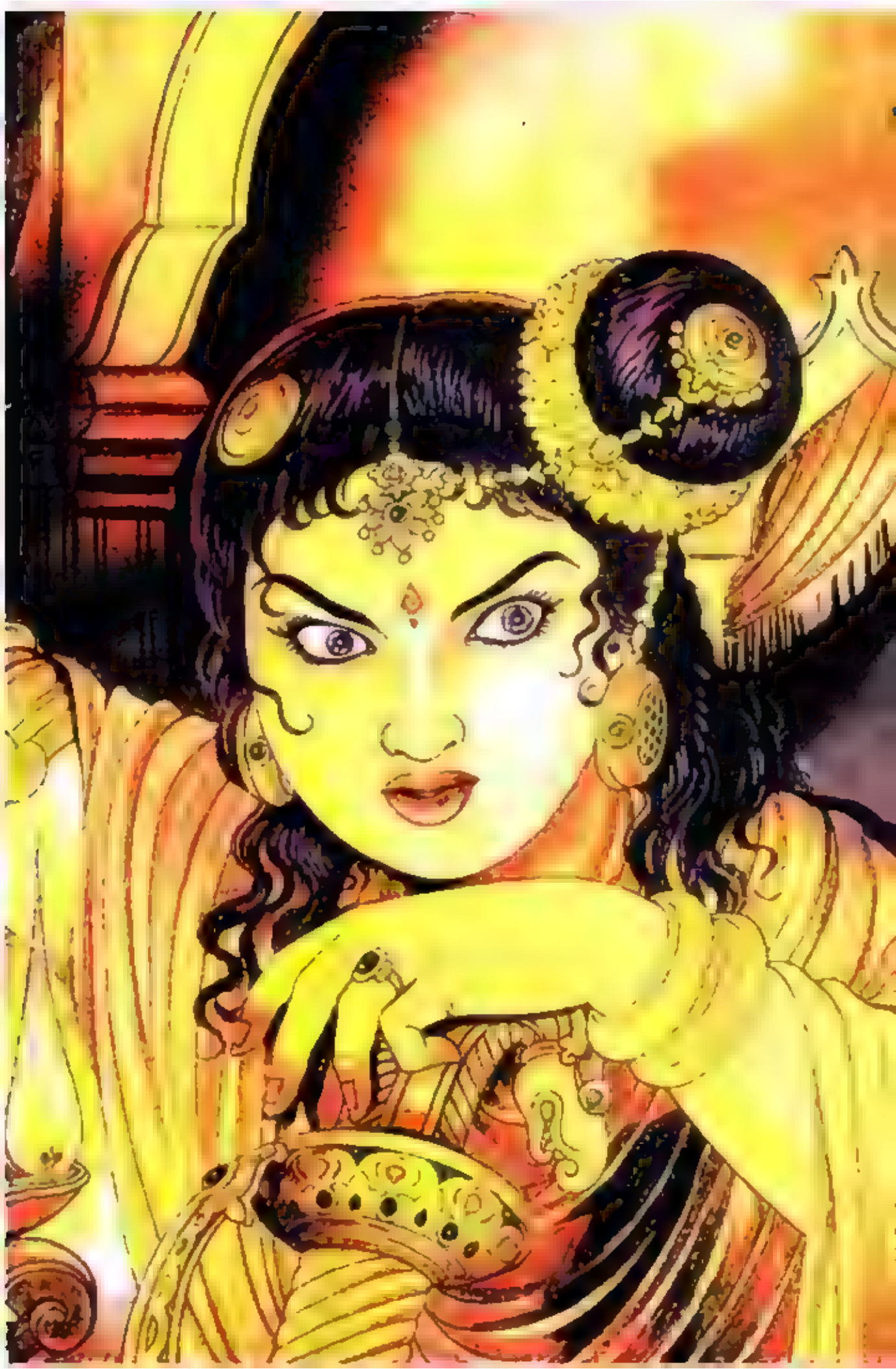
வதையத்தேவன் வியப்புகு கட்டின
நுழுகினான் அவன் கற்பனையெல்
லாம் உண்மையென்று அவனாக
தம்ப முடியவில்லை. உண்மை
யல்லாவிட்டாலு தான் அன்று அங்கு ஒன்ற
திருந்தது எப்படித் தெரிந்தது? உமமுதாயத்
துக்காவது நன்றி கூற வேண்டியது
அவசியம் என்று கருதி, "அம்மணி"
என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தான்

"வேண்டாம்! மனத்தில் இவ்
லாததை வெளியில் எதற்காகச்
சொல்லப் பாரகித்தீர்? எனக்கு
நன்றி செலுத்த முயல் வேண்
டாம்"

"இலலை, தேவீ "

"உமமுடைய உயிரை
அன்று காப்பாற்றி
யதைப் பற்றி எதற்
காகச் சொன்
வேன், தேவீ

யுமா. உமமுடைய தன்நிலை எதிர்பார்த்தலைய மறுபடியும் அதைக் கரவாக வழியை உபயோகிக்கப் பார்க்க வேண்டாம் என்று எச்சரிப்பதற்காகத்தான் அவர்கே இப்போது மிகவும் வலுவான காவலு போட்டிருக்கிறது. தெரிகிறதா?"

"மறுபடியும் அதைப் பக்கம் போகும் உத்தேசமே எனக்கு இல்லை."

"அது ஏன் இருக்கப் போகிறது' உதவி செய்தவர்களை நினைக்கும் வழக்கமே உமக்கு இல்லையே' உமமால் உமமுடைய சிநேகிதன் ஆபத்திற்கு உள்ளானான் அவனை என்னுடைய அரண்மனைக்கே எடுத்து வரச் செய்து, அவனுக்கு வைத்தியம் பண்ணுவதற்குக் குணப்படுத்தி அனுப்பினேன் அதில் உமக்குத் திருப்திதானே? அவ்வது நம்பிக்கைத் துரோகத்தைப் போல சிநேகித துரோகமும் உமமுடன் பிறந்ததா?"

ந

தன்னியின் வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் விஷபாணத்தைப் போல் வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளத்தில் ஊடுருவிச் சென்றது அவன் துடிதுடித்து மெனமொலிந்தான்.

"உமமுடன் கோடிக்கணக்கில் வந்த வைத்தியர் மகனைத்தான் உமக்குப் பதிலாகப் பிடித்துக் கொடுத்து அனுப்பினீர் அவன் என்ன ஆனான் என்று விசாரித்தீரா?"

"தங்கனைக் கேட்க எண்ணினேன்."

"சொல்லுகிறேன், ஆனால் உமமுடன் இலங்கையில்லாதது புறப்பட்ட இளவரசர் அருளமொழி வாமா என்ன ஆனார்' அதைச் சொன்னால் நான் வைத்தியர் மகனைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும்."

வந்தியத்தேவனுக்கு உடம்பை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிப் போட்டது. இவ்

வரசரைப் பற்றி அதிவதற்காகத்தான் தன்னை இவன் இப்படிப் பாடாய்ப்படுத்தினானோ என்று தோன்றியது ஏமாந்து போகக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

"அரசி! அதைப் பற்றி மட்டும் என்னைக் கேட்க வேண்டாம்" என்றான்

"ஆம்! அதைப் பற்றி மட்டும் கேட்கக் கூடாதுதான்' கேட்டாலும் உமமிடமிருந்து மறுமொழி வராது என்று எனக்குத் தெரியும் உமமுடைய காதலி எப்படியிருக்கிறாள்' அதைப் பற்றியாவது எனக்குச் சொல்ல வாமா?"

வந்தியத்தேவனுடைய கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. "யாரைச் சொல்லுகிறீர்கள்' ஜாக்கிரதை!" என்றான்

"ஆகா' நான் ஜாக்கிரதைபாக்கத்தான் இருக்கிறேன் அந்தப் பழையாறை மகாராணியைச் சொல்லுவதாக என்ன வேண்டாம் அவள் உமமைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டாள் தன் காலில் ஓட்டிய துசிக்ஞ்சு சமான்மாக உமமை மதிப்பாள உமமை இலங்கையில் கொண்டு சேர்த்துத் திருப்பியும் அழைத்து வந்தானே' அந்த ஓடக்காரப் பெண்ணைப் பற்றிக் கேட்கிறேன் பூங்குழலி உங்கள் காதலி அவல்லா?"

"இவளை, இல்லவே இல்லை அவளுடைய காதலர்களை அவளை எனக்குக் காட்டினான் தன்னிரவில் கோடிக்கணக்கில் சதுப்பு நிலத்தில் கிளம்பும் கொள்ளி வாய்ப் பிராககளை எனக்குக் காட்டினான் அவர்களைத் தன்னுடைய காதலர்கள் என்று சொன்னான்"

அவன் பாக்கியசாலி' ஏனெனில் அவனுடைய காதலர்கள் ஒளி வடிவம் பெற்றிருக்கிறார்கள் பிரகாசமாகக் கண்ணுள் தோன்றுகிறார்கள் என்னுடைய

காதலர்களோ இருள் வடிவ
மானவர்கள். உருவம் அறிய முடி
யாதவர்கள் இருள் அடைந்த பாழும்
மண்டபத்தில் நீர் எப்போதாவது
நளனிரவு நேரத்தில் படுத்திருந்
ததுண்டா? வெணவாலகனும் ஆந்தை
களும் இறகுகளைச் சடப்படவென்று
அடித்துக்கொண்டு அந்த இருண்ட
மண்டபங்களில் உருத் தெரியா வடிவங்
களாகப் பறந்து திரிவதைப் பாரத்
ததுண்டா? அம்மாதிரி வடிவங்கள் என்
உன்னமாகிய மண்டபத்தில் ஓயாமல்
பறந்து அலைகின்றன என தெஞ்சைத்
தாக்குகின்றன என கண்ணத்தை இறகு
களால் தேய்த்துக்கொண்டு செல்
கின்றன! அந்த இருள் வடிவங்கள் எங்
கிருந்து வருகின்றன? எங்கே போகின்
றன? ஏன் என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி
வட்டமிடுகின்றன? ஐயோ! உமக்குத்
தெரியுமா?" - இவ்விதம் கூறிவிட்டு
நத்தினி வெறி கொண்ட கண்களால்
அங்குமிங்கும் பார்த்தான்.

வந்தியத்தேவனுடைய வலிர்
தெஞ்சுமூம் கவங்கிப் போயிற்று ஒரு
பக்கம் இரக்கமும் இன்னொரு பக்கம்
இன்னதென்று தெரியாத பயமும்
அவன் மனதில் குடி கொண்டது.

"தேவி! வேண்டாம், கொஞ்சம்
சாத்தி அடையுங்கள்" என்றான்.

"என்னைச் சாத்தி அடையும்படி
சொகுவதற்கு நீர் யார்?" என்று
கேட்டான் நத்தினி.

"நான் வானார் குலத்தில் வந்த ஏழை
வாலிபன் தாங்கள் யார், தேவி?"

"நான் யார் என்றா கேட்கிறாய்!
அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை
அதைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் முயன்று
கொண்டிருக்கிறேன் நான் யார்?
மானிடப் பெண்ணா? அல்லது பேரா,
பிசாசா என்று கேட்கிறாயா?"

"இல்லை, இல்லை! தெய்வ
லோகத்திலிருந்து தவறி விழுந்த தெய்வ
பெண்ணாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா?

தெய்வ சாபத்தினால்..."

"ஆம், தெய்வ சாபம் என் பேரில்
ஏதோ இருக்கிறது. அது என்னவென்று
மட்டும் தெரியவில்லை நான் யார்,
எதற்காகப் பிறந்தேன் என்பதை அறி
யேன் இதுவரையில் ஒரே ஒரு
குசகத்தை மட்டும் தெய்வம் எனக்கு
அளித்திருக்கிறது இதோ பார்!" என்று
கூறி நத்தினி அவள் அருகில் இருந்த
வானை எடுத்துக் காட்டினான் புதி
தாகச் செப்பனிடப்பட்ட அந்தக் கூரிய
வான் தீப வெளிச்சத்தில் பனபன்
வென்று ஜொலித்துக் கண்ணைப் பறித்

வந்தியத்தேவன் அந்த
வானைப் பார்த்தான்.
பார்த்த உடனே அது
கொல்லன் பட்டறையில்
தான் பார்த்த வான் என்பதைத்
தெரிந்து கொண்டான் இதுவரையில்
நத்தினியின் வார்த்தைகளாகிற விஷ
பாணங்களினால் அவன் துடி துடித்துக்
கொண்டிருந்தான் இப்போது இரும்
பினால் செய்த வானாயுதத்தைப்
பார்த்ததும் அவனுடைய மனம் திடப்
பட்டது ஏனெனில் வான், வேல்
முதலிய ஆயுதங்கள் அவனுக்குப் பழக்
கப்பட்டவை பிறந்தது முதல் அவ
னுடன் உறவு பூண்டவை ஆகையால்
பயமில்லை! நத்தினி அந்த வானைத்
தன் பேரில் உபயோகிப்பதாயிருந்
தாலும் பயம் கிடையாது!

"தேவி! பார்த்தேன், வானைப்
பார்த்தேன், வேலைப்பாடு அமைந்த
வான், அரச குலத்துக்கு உரிய வான்
வீராதி வீரர்களின் கைக்கு உகந்த வான்,
அது மெல்லியல் கொண்ட தங்கள்
அழகிய கையில் எப்படி வந்தது? அதன்
மூலம் தெய்வம் தங்களுக்கு அளித்
திருக்கும் குசகம்தான் என்ன?" என்று
கேட்டான்.

(தொடரும்)

ப்புலியைப் பாதுகாப்பது போல
 அதை நான் பாதுகாத்து வருகிறேன்.
 ரிய பிராயம் வருவதற்குள் புலிக்குட்டி
 ஊக்கொம்பு படைத்த காட்டு
 ஈடுகளிடம் அகப்படடுக் கொண்க
 டாது அல்லவா? அராயிய நாட்டா
 ய்கன் குதிரையை எவ்வளவு
 ஸ்புடன் பேணுகிறானோ, அப்படி
 அதை நான் பாதுகாத்து வருகிறேன்
 நாய்ப்பட்ட சுத்தர சோழ சக்கர
 ரத்திகு வாணமாதேவி பணி விடை
 சயவதுபோல் நானும் இந்த
 ஈடுக்குச் செய்து வருகிறேன் இதைக்
 காண்டு நான் என்ன செய்ய
 வண்டும் என்பதைத் தெய்வம்
 ன்னும் எனக்கு அறிவிக்கவில்லை
 வர் மாவை தொடுத்தது பழகிய
 த்தக் கைகளினால் இந்த வாளை
 த்தக் கொடியவனுடைய விஷ
 நஞ்சுததிலாவது செலுத்த வேண்டு
 மன்பது தெய்வத்தின் ஆக்கையோ,
 ஸ்லது என்னுடைய மார்பில் என்று
 டைய கையினாலேயே இதைச்
 செலுத்திக் குயுறுவென்று பெரும
 ரத்தத்தை ஆடை ஆபரணங்களால்
 ஸங்கரித்து இந்த உடம்பில் பூசிக்
 காண்டு நான் சாக வேண்டும் என்பது
 தயவத்தின் சித்தமோ, இன்னும் அது
 னக்குத் தெரியவில்லை இந்த வாளை
 னக்கு அளித்திருக்கும் தெய்வம்
 மயம் வரும்போது அதையும் எனக்குத்
 தரியப்படுத்தும். அந்தச் சமயம் எப்
 பாது வரும் என்று தெரியாதபடியால்
 ரவும் பகலும் எந்த நேரத்திலும்
 யத்தமாயிருக்கிறேன் ஆம்: அழ
 நகுப் பெயர் போன பழுவூர் இணைய
 ணிக்கு ஆடை ஆபரண அலங்
 காரங்களில் மிக்க பிரியம் என்பது
 டறித்த செய்தி இரவு பகல் அறுபது
 ாழிகையும் நான் இந்த மேனியை
 ஸங்கரித்து அழகுபடுத்தி வைத்துக்
 காண்டிருந்தேன் பாவம்! பழுவே
 ணையர் அவருக்காகவும் அவருடைய
 கணரவத்தை முன்னிடமும் நான்
 ப்படி சதா சர்வகாலமும் சர்வாலங்

காரத்துடன் விளங்குவதாக நினைத்துச்
 சத்தோஷப்படடுக் கொண்டிருக்கிறார்!
 என நெஞ்சுதத்தில் கொழுத்துவிட்
 டெரியும் தீயை அவர் அறியார்!"

இதைப்பெல்லாம் பிரமை பிடித்தவன்
 போலக் கேடடுக் கொண்டிருத்த
 வலவவரைவன் கய உணர்ச்சியை
 வருவித்துக்கொண்டு, "அம்மணி! பெரிய
 பழுவேட்டரையர் எங்கே?" என்று
 கேட்டான்

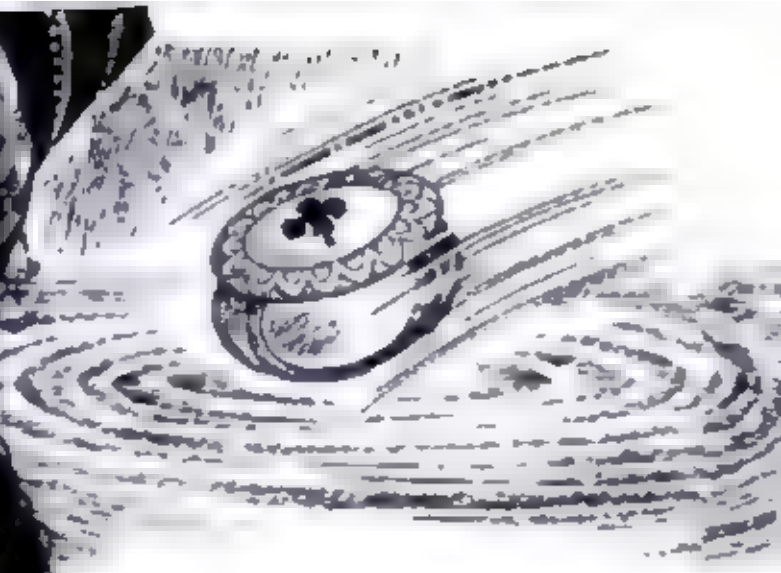
"ஏன்? அத்தக் கிழவரைப் பார்ப்
 பதற்கு உமக்குப் பயமாயிருக்கிறதா?"
 என்றான் தந்திவி

"இவனை, அம்மணி! தங்களைப்
 பார்க்கவே நான் பயப்படவில்லையே!
 பழுவேட்டரையரிடம் எனக்கு என்ன
 பயம்?" என்றான் வத்தியத்தேவன்.

"ஆகா! உம்மை எனக்குப் பிடித்
 திருப்பதின் காரணம் அதுதான். எத
 னாலோ என்னைக் கண்டு எல்லாரும்
 பயப்படுகிறார்கள் வீராதி வீரரும்
 எத்தனையோ போர்க்களங்களில்
 போரிட்டு உடம்பில் அறுபத்து நாலு
 புன் கமத்தவதமான பெரிய பழுவேட்
 டரையர் என்னைக் கண்டு பயப்படு
 கிறார் சிவன்ப பழுவேட்டரையர், -
 காலனையும் கதி கலங்க அடிக்கக்
 கடிக காலாத்தக் கண்டா, - என்னிடம்
 வரும்போது பயத்து நடுங்குகிறார்.
 இதன் சோழ சாமராஜ்யத்தை ஏக
 சக்ராதிபதியாக ஆள விரும்பும் மது
 ராதக்க தேவா என்னிடம் வரும்போது
 பயப்படுவதுடன் வருகிறார். உம்
 லோகத்தை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்
 டிருக்கும் சுத்தர சோழச் சக்கரவாத்தி
 கட நான் அருகில் சென்றால்
 நடுங்குகிறா ஒவ்வொரு நடவை அவர்
 என்னைக் கண்டு மூர்ச்சையே
 அடைந்து விடுகிறார் இன்றைக்கு
 வதானே பார்த்திபேந்திர பல்லவன்?
 அவனுடைய அஞ்சா நெஞ்சுததையும்
 வீரத்தைப் பற்றியும் வெருவாகக்
 கேள்விப்பட டிருக்கிறேன் ஆதித்த
 கரிகாவரின உலிரத்தோழர் என்றும்

அறிததிருக
 மிறேன ஆனாக
 என அருகில வந்த
 அரை நாழிகைக்கெல
 லாம அவன் எப்படி
 அடலி ஒடுமிப போய
 விட்டான்' ஆதித்த கரி
 காலரிடம் கட்டின போக
 வேண்டிய கடமையை
 யும் மறந்து என்னைந
 தொடர்ந்து வருகிறான்
 தான் காலால இட்ட பணி
 யைத் தவையாக நிறை
 வேற்றி வைக்க ஆயத்த
 மாயிருக்கிறான் அதைப்
 பாரக்குமபோது எனக்கு
 ஒன்று நினைவுக்கு வரு
 கிறது. நிறு குழத்தைபா
 யிருந்தபோது எரிபும
 தெருப்பைக் காண எனக்கு
 ஆனையாயிருக்கும் தெருப்
 பின் அருகில செல்வன்
 நீயே கொழுந்தைத்

சொல்லுவீரா?"

"தேவி' நான் உயிரோடு திருமயிப் போய் ஆதிதத கரிகாலரைப் பார்ப்பேன் என்பது நிச்சயமில்லை அப்படிப் பார்த்தால் அவரிடம் நான் சொல்லுவதற்கு எத்தனையோ செய்திகள் இருக்கின்றன தங்களுடைய செய்தியைச் சொல்லுவதாக என்னால் உறுதி உற முடியாது தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும்"

"ஆம், நான் பார்த்திருப்பவர்களுக்குள்ளே நீர் ஒருவர்தான் கதரியலாமி மனத்தில் உள்ளதை ஒளியாமல் பேசுகிறவர் ஆனகயால்தான் உம்மை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது வானார் குல வீரரே' நான் அதிகம் பேரைப் பார்ப்பது கிடையாது பழையாறை இனைய பிராட்டியைப் போல ரத்ததில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்வதில்லை எங்கே யாவது போக வேண்டி தோத்தால் மூடு பலலகில் போகிறேன் எனக்கு யார் மூலமாகவாவது ஏதேனும் காரியம் ஆக வேண்டி யிருத்தால் அவர்களை மட்டுத்தான் பார்க்கிறேன் அவர்கள் பெருமபாலும் கோழைகளாயிருக்கிறார்கள் மனத்தில் உள்ளதைச் சொல்லுவதற்குத் துணிவதில்லை நீர் மனத்தில் தோய்ந்துவதை ஒளிக்காமல் சொல்கிறீர் "

"ஒளிப்பதில் பயனில்லை என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன், ராணி தங்களுடைய கண்கள் கட்டுருவிச்

'தாடுவதற்கு ஆகையுடன் கைவிரலை டடுவேன் ஆனால் அதற்குத் தைரியம் இராது சட்டென்று விரலை எடுத்துக் கொண்டு விடுவேன் இம்மாதிரி ததனையோ தடவை செய் இருக்கிறேன் பார்த்திபேந்திரன் எனக்கதில் நெருங்கி வருவதையும் வந்து விலகுவதையும் பார்க்கும்போது வந்தப் பழைய ரூபகம் எனக்கு வந்தது பலலவன் மட்டும் என்ன' நீர் பார்த்துடைய துதராக ஒலை எடுத்த கொண்டு காஞ்சியை விட்டுக் கொண்டு விட்டேன், அந்த ஆதிதத கரிகாலரும் அப்படித்தான் நாங்கள் குழந்தைகளாயிருந்த நாளிலிருந்தே அவருக்கு நான் பேரில் அனலிலவாத வாஞ்சை, உடவே ஒரு பயம் அதனால் என் னாழக்கை எப்படியெல்லாம் மாறி விட்டது' ஐயா' உமது எஜமானரை நீர் முடியும் சத்திக்குமபோது எனக்காக ஒரு செய்தி சொல்வீரா' 'சொன்றை யிலவாம நான் மறந்துவிட்டேன் நான் பிற்போது அவருக்குப் பாட்டி உறவு முண்ட பழுது ராணி என்னைப் பார்ப்பதற்குச் சிறிதும் பயப்பட வேண்டாம் அவரை நான் கடித்துத் தின்று விடுவாள் விட மாட்டேன்'" என்று

சென்று அறிவ முடியாத
இரகசியம் வந்த மனிதனு
டைய தெய்வமும் இரகச முடி
வது "

அது உண்மையாக இருக்கலாம் ஆனால்
உயர்மைய தெய்வம் உள்ளதைத்தான் தான்
இன்னும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை
பொய்யைப் போகும் படி வேட்டை
வளையப் பற்றிக் கொட்ட என் உணவாகும்

பார்த்திபேந்திரனும் பரிவாரங்களுடன் பக்கத்துக் கிராமத்துக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். அவகே கண்ணகிக் கூதலும், வேலனாட்டமும் நடைபெறுகின்றன. என்ன இனவரசரைப் பற்றி வெறியாட்டக்காரனிடம் ஏதாவது தெரிந்து கொள்ள முடியுமா என்று பார்ப்பதற்காகப் போயிருக்கிறார்கள். கைத்தியக்காரர்கள் யாரைக் கேட்க வேண்டுமோ அவரைப் பிடித்துக் கேட்காமல் ஜோசியக்காரனிடம் சென்றிருக்கிறார்கள். திருமயி வருவதற்கு வெகுநேரம் ஆகும். ஆகையால் தான் உமமை தான் அழைத்து வரச் செய்தேன் ஐயா' மறுபடியும் கேட்கிறேன் இனவரசரைப் பற்றிய உண்மை உமக்குத் தெரியுமா அல்லவா' அதை நீ எனக்குச் சொல்ல மாட்டா அல்லவா?"

"இல்லை. தேவி! சொல்லுவதற்கில்லை! இனிமேல் எத்தக காரியத்திற்கும் புனைத்துரைப்பதில்லை. பென்னும், உண்மையே சொல்லுவதென்னும் இன்றைக்குத்தான் நீர் மாணம் செய்து கொண்டேன். ஆகையால் இனவரசரைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாது. ஏறு முன்னால்கூட என நீர் மாணத்தை மறந்து விட்டேன். மன்னிக்க வேணும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய இடைக்கச்சின் கருளை அவிழ்த்து அதற்குள்ளே விழுந்த பனை இலச்சினை மோதிரத்தை எடுத்தான்.

"அம்மணி! இதோ தாங்கள் அளித்த பனை முத்திரை மோதிரம் இவங்கையில் பூதிவீக்கிரமகேசரியின் ஆட்கள் இதை என்னிடமிருந்து பலவந்தமாகக் கவாத்து கொண்டது உண்மைதான். ஆனால் சேநாதிபதி திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார் இதோ தங்களிடம் சோப்பித்து விடுகிறேன். பெற்றுக் கொண்டு அருள்புரிய வேணும்!" என்று கூறி முத்திரை மோதிரத்தை நீட்டினான்.

ததின் அதை உற்றுப் பார்த்துத் தான் கொடுத்த முத்திரை மோதிரம் அதுதான் என்று தெரிந்துகொண்டான்.

"ஐயா! தான் கொடுத்ததைத் திருமயி வாய்க்கிக் கொள்ளும் வழக்கமில்லை. உமமுடைய உண்மையைச் சோதித்து அறிவதற்காகவே கேட்டேன். சோதனையில் நீர் தேறி விட்டீர் என்று உடைய ஆட்களைக் கொண்டு உமமைச் சோதனை போடும்படியான அவசியத்தை எனக்கு ஏற்படுத்தவில்லை. மோதிரத்தை என்னுடைய ரூபகத்துக்காக நீரே வைத்துக் கொள்ளலாம்!" என்றான்.

"அம்மணி! யோசித்துச் சொல்லுங்கள். இது என்னிடமிருந்தால் மீண்டும் அவசியம் தேரும்போது உபயோகப்படுத்த வேண்டியிருக்கும்..."

"அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. எப்படி வேணுமானாலும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். உமமை இப்போது மறுபடியும் கண்ணைக் கட்டிப் பலககிலே ஏறிக் கொண்டு போகச் சொல்லப் போகிறேன். உமமைப் பிடித்த இடத்திலேயே திருமயி விட்டு விடுவார்கள்."

"தான் அதற்கு மறுத்தால்..."

"இந்தப் பாழடைந்த அரண்மனை யிலிருந்தும் கோட்டையிலிருந்தும் உமமால் திருமயிப் போக முடியாது. திருமயி திருமயப் புறப்பட்ட இடத்துக்குத் தான் வந்து கொண்டிருப்பார்..."

"தேவி! இந்தக் கோட்டை' இந்தப் பாழடைந்த அரண்மனை..."

"ஆம். ஒரு காலத்தில் இந்தச் சோழ நாடு பலவயர் ஆட்சியில் இருந்தது. வெகு காலம் இருந்தது. அப்போது பல பல சக்கரவர்த்திகள் இங்கே கோட்டையும் அரண்மனையும் கட்டியிருந்தார்கள். பிறகு சோழ நாடு

பாண்டியர்கள் வசப்பட்டது பாண்டிய மன்னர்கள் சில சமயம் இந்த அரண்மனையில் வசித்தார்கள் விஜயாலய சோழர் காலத்தில் இங்கே ஒரு பெரிய வுத்தம் நடந்தது கோட்டை இடிந்து தகர்ந்தது. அரண்மனையிலும் பாதி அழிந்தது மிச்சம் அழியாமலிருந்த பகுதியில் இப்போதும் நாம் இருக்கிறோம். இந்தக் கோட்டையைச் சிலர் பலவவராயன் கோட்டை என்றும் இன்னும் சிலர் பாண்டியராயன் கோட்டை என்றும் சொல்வார்கள் இரண்டிலும் உண்மை உண்டு. ஆனால் நன்றாக வழி தெரிந்தவர்களாலேதான் இதற்குள்ளே வந்துவிட்டு வெளியேற முடியும்! என்ன சொல்கிறீர்? என் ஆட்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் விடச் சொல்லுமா? அல்லது நீரே வழி காட்டுபிடித்து..”

“இல்லை, தேவி! வழி காட்டுபிடித்துச் செல்ல எனக்கு நேரமில்லை என்னை அழைத்து வந்தவர்களே திரும்ப அழைத்துச் செல்லட்டும். ஆனால்.. நான் போவதற்கு முன்னால்.. என்னைத் தங்கள் அழைத்து வரும்படி சொன்ன காரணம் வேறொன்றும் இல்லையா? நான் தங்களுக்குச் செயலாகக் கூடிய உதவி வேறொன்றும் இல்லையா? அப்படி ஏதாவது இருந்தால், சொல்லுங்கள்!”

“நல்லது; நீர் கேட்கிறபடியால் சொல்கிறேன் பறக்கும் குதிரை ஒன்று எனக்கு வேண்டும். உமமால் முடிந்தால் சம்பாதித்து வந்து கொடுக்கலாம்.”

“என்ன? பறக்கும் குதிரை என்றா சொன்னீர்கள்?”

“ஆம், பறக்கும் குதிரைதான்!”

“பறப்பதுபோல் அதிவேகமாய் ஓடக் கூடிய அரபு நாட்டுக் குதிரையைச் சொல்கிறீர்களா?”

“இல்லை, இல்லை! என்னால் அத்தகைய குதிரை மேல் ஏறவே முடியாது பூமியில் கால் வைத்து ஓடும் குதிரையை நான் சொல்லவில்லை பறவைகளைப்

போல் இறகுகளை விரித்து வானத்தில் பறந்து செல்லும் குதிரையைச் சொல்கிறேன் அமமாதிரி அதிவேக குதிரைகள் இந்தப் பூவுலகில் எங்கேயோ இருப்பதாகக் கதைகளில் கேட்டிருக்கிறேன். அத்தகைய இறகுள்ள பறக்கும் குதிரைதான் எனக்கு வேண்டும்!”

“எதற்காக? சொர்க்க லோகத்துக்குப் பறந்து போவதற்காகவா?”

“என்னைப் பார்த்தால் சொர்க்கத்துக்குப் போகக் கூடியவனாகத் தோன்றுகிறதா? அத்தகைய புண்ணியம் செய்வதன் அல்ல நான் கொடிய பாவங்கள் பல செய்வதன்.”

“சொர்க்கத்தில் உன்னவர்கள் புண்ணியம் மட்டும்தான் செய்கிறார்கள்! அங்கேயும் பாவங்கள் செய்கிறார்கள். அதற்குப் பரிகாரம் தேடப் பூவுலகத் திறகு வருகிறார்கள். வந்த காரியம் ஆனதும் சொர்க்கத்துக்குப் போகிறார்கள்.”

“இல்லை; எனக்குச் சொர்க்கத்துக்குப் போக விருப்பம் இல்லை. பாண்டிய நாட்டில் ஒரு பாலைவனம் இருக்கிறது. அதன் நடுவில் சில மொட்டைப் பாறைகள் இருக்கின்றன புல் பூண்டு முனைக்காத பாறைகள். அவற்றில் சில முழைகள் இருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் அந்த முழைகளில் திகம்பர ஜைனர்கள் இருந்து தவம் செய்தார்கள் இப்போது பாம்புகளும் நரிகளும் அவற்றில் வசிக்கின்றன தேவலோகத்து அமராவதி நகரைக் காட்டிலும் அந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பாலைவனப் பாறைகளே எனக்கு அதிகம் பிடித்தமானவை”

“தேவி! தங்களுடைய ஆசை அதிசயமானதுதான்”

“பறக்கும் குதிரை கிடைத்தால் நான் அந்தப் பாலைவனத்துக்குப் போவேன். பிறகு அங்கிருந்து இலங்கைத் தீவுக்குப் பறந்து செல்வேன் இலங்கையில் வானை முட்டும் மலைகளும் அம்மலைகளை மறைக்கும்படி உயர்ந்த மரங்கள் அடர்த்த காடுகளும் இருக்கின்றனவாம்.

இந்தப் பகுதி

இந்தச் சோழ நாட்டில் காணப்படும் எருமை
மந்தைகளைப்போல இலங்கைக் காடுகளில் வாழும்
மந்தைகள் இரிவுமாம். அவற்றையெல்லாம் பார்ப்பேன்
இன்னும் இந்தப் பூவுலகத்தின் மத்தியில் உலகம் தோன்றின்

நான் தொடருப பனிக்கட்டியால் மூடப்
பட்ட சிகரங்களைப்போல மலைகள்
இருக்கின்றனவாம் சூரியன் உதயமாகும்
சமயத்தில் அவை வெள்ளி மலை
களைப் போல ஐரோலிக்குமாம் பறக்கும்
குதிரைமேல் ஏறிச் சென்று அமமலைச்
சிகரங்களைப் பார்க்க விசும்புகிறேன்
இன்னும் அப்பால் பாண்டிய நாட்டுப்
பாலைவனத்தைப்போல பதினாயிரம்
மடங்கு விலதாரமான பாலைவனங்கள்
ஒரே வெண்மணல் காடாக இருக்கு
மாம் பகலவேனையில் அங்கே எரியும்
நீரின் மத்தியில் இருப்பது போலவே
தோன்றுமாம் அங்கேயெல்லாம் போக
விசும்புகிறேன் இன்னும் அப்பால்
போனால் கடுங்குளிர காரணமாகக்
கடலநீர் உறைந்து கெட்டிப்பட்டு
மனிதர்களும் மிருகங்களும் நடந்து
போகும்படியிருக்குமாம் பறக்கும்
குதிரைமேல் ஏறிச் சென்று அந்த
இடங்களைப் பார்க்க விசும்பு
கிறேன் "

"தேவி' என்னால் அத்தகைய
பறக்கும் குதிரையைத் தங்களுக்குக்
கொண்டு வந்து தர முடியாது ஆனால்
தாங்கள் கூறிய சில இடங்களுக்குப்
போகச் சலபமான வழி இருக்கிறது ஒரு
தலை படகிலே ஏறினால் அரை நாளில்
இலங்கைக்குப் போகலாம் கப்பல் ஏறிச்
சென்றால் "

"ஐயா' அந்த வழி எனக்குத் தெரி
யாத வழி அல்ல ஆனால் எனக்குக்
கடலைக் கண்டால் பயம் கப்பலில்
ஏறுவதென்றால் பயம் தடுப்பைப் படகில்
ஏறிக் கடக்குமபோது படகு அரைந்
தால் கூடப் பயம். ஆகையால்
உமமுடைய போசனை எனக்குச்
சிறிதும் பயன்படாது நீர் போய் வர
லாம்!" என்று கூறி தந்தினி எழுந்
தாள்.

"தேவி' வேறொன்றும் தாங்
கள் என்னிடம் சொல்வதற்கு இல்
லையா?"

"இல்லை' நீர் ஏதோ சொல்ல

விசும்புவதுபோலக் காண்கிறது "

"ஒரு கேள்வி கேட்க விசும்புகிறேன்
அதற்கு மட்டும் விடை சொல்ல
வேண்டும் சில நாளைக்கு முன்பு
தாங்கள் இலங்கைக்கு வந்திருக்க
வில்லையா' அதுராதபுரத்தின் வீதி
களில் இருண்ட நிழலில் தனிப்பாக
நின்றிருக்கவில்லையா?"

"இல்லவே இல்லை பழுவேட
டரையரின் அரண்மனையையும் காவ
லையும் தாண்டி நான் ஒரு பொழுதும்
அப்பால் சென்றேன் இல்லை உமக்கு
ஏன் அத்தகைய சந்தேகம் உதித்
தது?"

"அமமணி' இலங்கையில் சில தினங்
களுக்கு முன்பு தங்களைப் பார்த்தேன்
அல்லது தங்களைப் போன்ற மாய
உருவம் ஒன்றைப் பார்த்தேன் 'பறக்கும்
குதிரை' என நெல்லாம் சொல்லு
கிறீர்களே' ஒருவேளை உண்மையில்
அத்தகைய குதிரை தங்கனிடம் இருக்
கிறதோ, அதில் ஏறி அங்கு வந்தீர்களோ
என்று நினைத்தேன் ஆனால் இப்
போது போல் ஆடை ஆபரணங்கள்
புனைந்து அலங்காரமாக இருக்க
வில்லை சாதாரண சேலை ஒன்று
உடுத்தி ஒருவித ஆபரணமும் புனைபா
மல் உத்தலை விரித்துப் போட்டுக்
கொண்டு நின்றீர்கள், அந்த ஸ்திரீ தாங்
கள் அல்லவா?"

"இல்லை, நான் இல்லை, ஐயா' நீர்
கூறும் அந்த ஸ்திரீ வாய் நிறந்து ஏதா
வது பேசினாள்?"

"இல்லை, ஜாடை யீனாலேதான்
பேசினான் ஆனால் தங்களுக்கு மந்திர
வாதிகளுடன் பழக்கம் இருக்கிறது ஒரு
வேளை அத்தகைய மந்திர சக்தியினால்
தங்களுடைய ரூபம் வடிவம் அங்கே
வந்திருக்கலாம் அல்லவா?"

"நானோ, என்னுடைய ரூபம்
சரீரமோ இல்லை என்றால்..."

'தங்களை வடிவத்தில் மிகவும் ஒத்த
வாய் பேச முடியாத கணம் ஸ்திரீயாக

அவள் இரக்க வேண்டும்

நந்தினியின் பார்வை எங்கேயோ வெகு
தூரத்தில் சென்றிருந்தது ஒரு நெடிய
பெருமூச்சு விட்டாள்

"ஐயா' சற்று முன்னால எனக்கு ஏதேனும் உதவி செய்ய விஞ்ஞபுவதாகச் சொன்னீர் அல்லவா?"

"ஆம்!"

"அது தாங்கள் உண்மையாகச் சொன்ன வார்த்தைதானே?"

"சந்தேகமில்லை"

"அப்படியானால் இதைக் கேளும் எப்போதாவது ஒருசமயம் மறுபடியும் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து நேர்த்தால் அவளை எப்படியாவது பிடித்துக் கொண்டு வந்து என்னிடம் சேர்ப்பீயும் அது முடியாவிட்டால் என்னையாவது அவனிடம் அழைத்துக் கொண்டு செல்வீயும்!" என்றான் நத்தினி

ரை நாழிகைக் கெல்லாம் வந்தியத்தேவன் மறுபடியும் முல்லைவாற நக் கரைவில

நின்றான் அவனுடைய குதிரையும் பக்கத்தில் நின்றது. அவனை அங்கே அழைத்து வந்தவர்கள் ஒரு நொடியில் மறைந்து விட்டார்கள் தேவரானனைக் கூடக் காணவே இல்லை.

முல்லைவாற்றங்கரையோரமாகக் குதிரையை மெதுவாகவே செலுத்திக் கொண்டு வந்தியத்தேவன் இரவெல்லாம் பிரயாணம் செய்தான் முன்றாம ஜாமத்தில் வால நட்சத்திரம் அதன் பூரண வளர்ச்சியை அடைந்து வானத்தில் ஒரு நெடிய பகுதியை அடைத்துக் கொண்டு காணப்பட்டது மக்கள் உள்ளத்தில் பீதியை விளைவித்த அந்தத் துமகேதுவின் காரணமாக உண்மை விலேயே ஏதேனும் விபரீதம் ஏற்படப் போகிறது. அல்லது இதெல்லாம் வெறும் குரட்டு நம்பிக்கைதான் என்று அடிக்கடி அவன் கிந்தனை செய்தான். நத்தினியின் திணைவும் இடைவிடையே வந்து கொண்டிருந்தது அவன் கூறிய

வார்த்தைகள் எல்லாம் அவன் மனத்தில் தனக்கு பதிந்திருந்தன முதல் தடவை தஞ்சை அரண்மனையில் அவனைப் பார்த்தப்போது ஏற்பட்ட அருவருப்பு உணர்ச்சி இப்போது மறைத்துவிட்டது ஏதோ பயங்கரமான துன்பங்களில் அடிபட்டவன் இவன் என்ற எண்ணத்தினால் ஒருவித அனுதாபமே உண்டாகி யிருந்தது ஆயினும் அவனுடைய தோக்கம் என்ன, அவன் செய்ய விஞ்ஞபுவ காரியம் என்ன, அவனுடைய உண்மையான வாழ்க்கை வரலாறு என்ன, என்பவை மாமமாக இருந்தபடியால் ஒரு பக்கத்தில் கோபமும் இருந்தது ஒப்பில்லாத சென்றதரியத்தோடு ஏதோ ஒருவித மாயா சக்தி உடையவன் அவன் என்றும் தோன்றியது ஆதலின் அவனுடைய இனி எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பதே நலவது பனை இலச்சினை உள்ள மோகிரத்தை அவன் நிகும்பி வாங்கிக் கொண்டிருந்தால் எவ்வளவோ துறையிருக்கும் அதை வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டான்' நதீவிலே எறித்து விடலாம் என்றால், அதற்கும் மனம் வரவில்லை இந்த அபாயகரமான காலத்தில் அது மீண்டும் சம்பந்தங்களுக்கு உபயோகப்படலாம் எதற்காக எறிய வேண்டும்'

பழையாறைக்கூடச் சென்று இணைய பிரட்டியைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியையும் சொல்லி விட்டால், அப்பறம் அதை எறிந்தே விடலாம் இம்மாதிரி தொல்லைவான் காரியங்களில் பின்னா பிரதிவாதிக்கவே கூடாது

இரவு தாலாம் ஜாமத்தில் கிழக்குத் திசையில் வெள்ளி முனைத்தது கக கிரனை எதிரிடிக் கொண்டு போகக் கூடாது என்று வந்தியத்தேவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான் குதிரையை நிறுத்தி ஒரு மரத்தில் கட்டிவிட்டுத் தாழ்ந்த தாண்டில் படுத்துச் சிந்து உறங்கினான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினெந்தாம் அதியாயம்

உ

தய குரியனுடைய செங்கதிரின் வந்தியத்தேவனுடைய முகத்தில் களிர் என்று பட்டு அவனைத் துயிலெழுப்பி விட்டன. கறுக்கல் தெளித்ததும் எழுத்திடுக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை கண்ணை விழித்துப் பாராதான் சற்றுத் தூரத்தில் பயங்கர ரூபமுள்ள இரண்டு சாமியார்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களுடைய திரித்து விட்ட சடை, ஒரு கையில் மீட்கத் திரிகுலம், இன்னொரு கையில் அகலனிக குண்டம் இவற்றிலிருந்து அவ்விருவரும் காலாழக வீரசைவர்கள் என பதை வந்தியத்தேவன் அறிந்து கொண்டான்.

இவர்களுடன் வாதப போர செய்வதற்கு ஆழலாக்கடியாள் இவரு இலையே என்ற எண்ணம் அவனுக்கு கண்டாயிற்று அதை காலாழக சாமி யார்கள் போதும் வளரவில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்குவது போல பாசாவது செய்வதென்று தீர்மானித்தான்.

அவர்கள் அவன் பக்கத்தில் வந்து நிற்பதாக அவன் உணரத்தபோதும் கண்களைத் திறக்கவில்லை அவர்களில் ஒருவர் அருகில் வந்து களைத்த போதும் அவன் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கவில்லை.

அமரர் கலிக்கி

கல்கி கலெக்டர்

"சிவோஹம்' எப்பன் தலல குமப
காணனாயிருக்கிறான்" என்றார் ஒருவர்

"சிவோஹம்' இவனைப் போல ஒரு
வாலிப்ப பிள்ளை நமக்குக் கிடைத்தால்
எவ்வளவு துன்பாயிருக்கும்'" என்று
சொன்னார் இன்னொரு சாமிபார்

"சிவோஹம்! ஆனைப் பாரத்து,
முகம் கையாயிருக்கிறதே என்று
சொல்லுகிறாய்' இவனால் தமக்குப்
பயன் ஒன்றுமில்லை வெகு சீக்கிரத்தில்
இவனுக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து வரப்
போகிறது" என்றார் முதல வீர சைவர்

மேலும் தூய்மையுடைய பாராபரு
செயல், மூலகவிட முடியாமல் திண்ணம்
உணர்ச்சி வந்தியத்தேவனுக்கு உண்டா
விறறு எனினும் அச்சமயம் விழித்
தெழுந்தால் தன் பாராபரு வெளியாகி
விடும் மேலே அவர்கள் ஏதாவது பேச
வதைக் கேட்க முடியாமலும் போய்
விடும் தனக்கு என்ன பெரிய ஆபத்து
வரப் போகிறது என்பதையும் இவர்கள்
ஒருவேளை சொல்லலாம் அல்லவா

ஆனால் அவன் எண்ணிய எண்ணம்
நிறைவேறவில்லை.

"சிவோஹம்' அவன்வனுடைய தலை
யெழுத்து' நீ வா போகலாம்" என்று
ஒரு வீர சைவர் கூற, இவரும் அவ
ரிருந்து நகர்ந்து சென்றார்கள்.

அவர்கள் சற்றுத் தூரம் போவதற்கு
அவகாசம் கொடுத்துவிட்டு வந்தியத்
தேவன் எழுந்தான் சீக்கிரத்தில்
இவனுக்குப் பெரிய ஆபத்து வரப்
போகிறது" என்ற வார்த்தைகள் அவன்
காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன

பழைய காபாலிகர்களின்
பரம்பரையில் வந்தவர்கள்
காலாமுகர்கள். காபாலிகர்
களைப் போல் அவர்கள் தர்பலி
கொடுப்பதில்லை மற்றபடி காபாலிகர்
களின் பழக்க வழக்கங்களை அவர்கள்
பின்பற்றி வந்தார்கள் அவர்கள் மயா
னத்தில் அமர்ந்து கோரமான தவங்
களைச் செய்து வருங்கால நிகழ்ச்சி

களை அறியும் சக்தி பெற்றிருந்ததாகப்
பலர் தம்பினார்கள் சாபங் கொடுக்கும்
சக்தி அவர்களுக்கு உண்டு என்றும்
பாமர ஜனங்கள் எண்ணினார்கள்
ஆகையால் காலாமுக சைவர்களின்
கோபத்துக்கு ஆளாகாதவன்எனம்
அவர்களுக்கு வேண்டிய உபகாரங்
களைச் செய்யப் பலர் ஆயத்தமாகி்ருத்
தனர் சிறந்தோர் பலர் ஆலயங்களில்
காலாமுகர்களுக்கு வழக்கமாக அன்ன
மணிப்பதற்கு நிவந்தங்கள் விட்டிருத்
தனர் இதுவரையில் சோழ மன்னர்
பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசர்கள்
மட்டும் காலாமுகர்களுக்கு எவ்வித
ஆதரவும் காட்டவில்லை.

இந்த விவரங்களையெல்லாம் அறித்
திருந்த வந்தியத்தேவன், "அவர்கள் ஏதா
வது உதரிகொண்டு போகட்டும் இது
வரையில் நேராத ஆபத்து தமக்குப் புதி
தாக என்ன வந்து விட்டப் போகிறது"
என்று எண்ணித் தன்னைத் தானே
தைரீயப்படுத்திக்கொண்டான் ஆயி
னும் வருங்காலத்தைப் பற்றி அறிந்து
கொள்ளும் ஆகாச அவன் மனத்தை
விட்டு அடியோடு அன்று விடவில்லை

வ

ந்தியத்தேவன் எழுந்து
தின்று பார்த்தபோது
அந்தக் காலாமுகர்கள்
சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பழைய மண்டபத்
தின் அருகில் போய்க் கொண்டிருப்
பதைக் கண்டான் மண்டபத்துக்கு அரு
கில் செயற்கைக் குன்றம் ஒன்று காணப்
பட்டது அதில் ஒரு குகை சிங்க முகத்
துடன் வாயைப் பிளந்து கொண்டிருத்
தது. பழைய நாட்களில் நிகம்பர
ஜனங்கள் அடிக் கொண்டிருந்த
அந்தக் குகைகளைக் காலாமுகர்கள்
பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்

அங்கே சென்று அவர்களுடன்
சிந்து பேசக்க கொடுத்தப் பாரக்க
வேண்டும் என்ற ஆவல் வந்தியத்தேவ
னுக்கு உண்டாவிறது குதிரையைக் கட
டியிருந்த இடத்திலேயே விட்டு விட்டுச்
செய்குன்றை நோக்கிப் போனான் மண்

டபத்தை தெருங்கிய
போது காலாழகர்கள்
ருகையின் மறுபக்கதிலு
நின்ற பேசியது அவன்
காதில் வேசாக விழுந்

"அத்தப் பையன்
பொயத் தூக்கம் தூங்க
லியலை. உன்மை
யாகவேதான் தூங்கி
விடுக்க வேண்டும்"
என்று சொன்னார்
ஒருவர்

"அது எப்படி நிச்சய
மாயச் சொல்கிறாய்?"
என்றான் இன்னொரு
வன்

"அபாயம் வரப்
போகிறது என்ற வார்த
தைகளைக் கேட்டபிறகு
அதைப் பற்றித் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும்
என்று விருமபாத மனி
தன் யாழையும் நான்
இதுவரை கண்ட
தில்லை."

"பையன் நல்ல தீர
னாகத் தோன்றுகிறான்
அவனை நம்மோடு
சேர்த்துக்கொண்டால்
நன்றாய்தான் இருக்
கும். நீ என்ன சொல்லு
கிறாய்?"

"இவனைப் போன்ற
வாலிபர்கள் எதற்காக?
இன்னும் கொஞ்ச
நாட்களில் இந்தச் சோழ
நாட்டின் சிம்மாதனம்
ஏறப் போகிறவனே
காலாழகத்தைச் சேரப்
போகிறான்..."

"யாரைச் சொல்லு
கிறாய்?"

"வேறு யாரை?"

மதுராத்தகத் தேவனைத்தான் சொலது
இதேன்' இதுகூட உனக்குத் தெரிய
வில்லையா?"

"அது எப்படி' மற்ற இரண்டு போ?"

"ஒருவன்தான் கடலில் முழுதி இறந்து
விட்டானாம் இன்னொருவனுடைய
காவல் குறுகிக் கொண்டிருக்கிறது "

வந்தியத்தேவன் அதற்கு
மேல் அந்தக் காலா
முகச் சாயியார்களின்
பேசைக் கேட்கச் சிறிதும் விருமப
லிலை அவர்களுடன் பேசைக்
கொடுக்கவும் எண்ணவில்லை.

விசைலிலே பழையாற்றையை
அடைந்து இளவரசியிடம் செய்தியைச்
சொல்லிவிட்டுக் காஞ்சிக்குப் போக
விரும்பினான் எல்லாருக்கும் மேலாகத்
தான் அதிகம் கடமைப்பட்டிருப்பது
ஆதித்த கரிகாலருக்கு அல்லவா'
அவரை எத்தனையோ வித அபாயங்
கள் சூழத்திருப்பது உண்மை பாரதி
பேத்திரன் கூடப் பழுதுர் ராணியின்
மாயவலையில் விழுந்து விட்டான்
எந்தக் காரியத்திலும் பட்டபட்டான்
இறங்கக் கூடியவரான ஆதித்த கரி
காலா எப்போது எத்தனை அபாயத்
துக்கு உண்டாவாரோ. தெரியாது
அவரிடம் சென்று அவரைக் காத்து நிற
்பது தன் முதன்மையான கடமை வழி
லில் விண் பொழுது போக்குவது பெருவ
குறம் இந்தக் கணமே சென்று விட
வேண்டும்.

வந்தியத்தேவன் சத்தமில்லாமல்
நிசுமிச் சென்று குதிரை மீது ஏறிக்
கொண்டான் குதிரையை வேகமாகத்
தட்டி விட்டான். காலாமுகர்
களின் குகையோரமாகச் சென்ற
போது அவர்கள் தன்னை வெறித்து
தோக்குவதைக் கண்டான் ஒருமுகம்
அவன் எப்போதோ பாரததமுகம்
போலத் தோன்றியது ஆனால் நின்று
பார்க்க விருப்பமின்றி மேலே
சென்றான்.

ழியில் தன் நெருக்க
மான பல கிராமங்
களை அவன் பாரித்

தான் அங்கேயெல்லாம் இளவரசர்
கடலில் முழுவியது பற்றிய செய்தி
இன்னும் பரவவில்லைபென்று தெரிந்தது
ஏனெனில் துறவர்கள் சாவதானமாக அவர்
வர்கள் வேளையில் எடுபட்டிருந்தார்கள்
அதுவரையில் தயவுதான் இளவரசரைப்
பற்றிய செய்தி பழையாற்றையை அடை
வதற்குத் தான் அங்கே போய்ச் சேர்ந்து
விட வேண்டும். இங்னையிராட்டியிடம்
உண்மையை அறிவித்து விட வேண்டும்.
குத்தவை தேவியின் காதில் வேறுவிதமான
செய்தி விழுந்தால் ஏதாவது விபரீதம்
தேரிட்டு விடலாம் அல்லவா' இங்னைய
பிராட்டியாவது நம்புவதற்குத் தயங்கலாம்.
அந்தக் கொடும்பாணா இளவரசி உயி
ரையே விட்டாலும் விட்டு விடுவான் '
இந்த எண்ணம் வந்தியத்தேவனுக்கு மிகக்
பரபரப்பை உண்டாக்கிறது ஆனால்
அவனுடைய அவசரம் குதிரைக்குத்
தெரியவில்லை காவல்களில் புதிதாக
லாடம் அடிக்கப்பட்டிருந்த அக்குதிரை
வழக்கமான வேகத்துடனே கூட ஓட
முடியாமல் தத்தளித்து கடைசியாகப்
பிற்பகலில் சூரியன் அஸதயிப்பதற்கு
இரண்டு நாழிகை இரத்தபோதுதான்
பழையாற்றைக் கோட்டையின் பெரிய
கவர் அவனுக்குப் புலப்பட்டது

அதோ கோட்டை வாசல் தூக்கக்கூர்
கோலில் தெரிகிறது கோட்டைக்குள்
எப்படிப் பிரவேசிக்கிறது என்பதைப் பற்றி
எத்தனையோ யோசனைகள் அவன்
உணததில் மின்னல் வேகத்தில் படை
எடுத்து வந்தன ஆனால் ஒன்றும் காரிய
சாத்தியமாகத் தோன்றவில்லை பனை
முத்திரை மோதிரமோ இங்கே பயன்
படாது ஏனெனில், அந்த மோதிரத்துடன்
வருவான் என்பது முன்னமே கோட்டைக்
காவலர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யப்பட
யிருந்தது இப்போது மோதிரத்தைப்
பாரததமும் வேறு விசாரணையின்றிச்
சிறைப்படுத்தி விடுவார்கள் சினைப்

வேட்டையிடும்
னை அனுப்பி
நவராகள்
னையிராட்டி
தனை தேவி
பபாபபதற்கு
களால் அவ
ம் அகப்படடுக்
ளான அவன
தும் விசும்ப
னால

பேரானை
யதவன்னைம்
புளையின
மகத்தை
வன
தந்தது
காண்டு
மோட்டை
சைவதேவம்
போது மற்ற
பாரு திசை
பிருந்து ஒரு கட
ம் வருவதைக்
கடான. வேலு
ரத்த வீரா
ர். விசுது

களைச் சுமத்தவர்கள். குதிரைகள் மேல் ஏறி வந்தவர்கள். - இவ்வளவு பேருக்கும் தடுவில தாமரைப் பூ வடிவமாக அமைந்த ஒரு தங்க ரதம் ஆனது! அந்த ரதத்தில் வீற்றிருப்பது யார்? இளவரசர் மதுராத்தக தேவர் அல்லவா? கடம்பூர் அரண்மனை வீழ்ந்த தஞ்சாவூர் பொகலிஷ் திலவறை வீழ்ந்த பாரதத் அதே இளவரசர்தான்! - கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு யுகதி என்னவென்பது உடனே வந்தியத்தேவன் மனத்தில தோன்றி அவனுக்கு உணர்ச்சி பூட்டி விட்டது.

"ஆபத்த வரப் போகிறது என்ற வாரததை காடுவ விழுந்தால் அதைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்பாதவனை இதுவரை தான் பார்த்ததில்லை" - இவ்விதம் காலாமுகர்களில் ஒருவர் கூறிய வாரததைகள் அவன் மனத்தில பதிந்தன. அவனே அந்த ஆவலுக்கு இடங் கொடுத்து விட்டான் அல்லவா? அந்தக் காலாமுகரின் யுகதியை இங்கே கையாண்டு பார்க்க வேண்டியதுதான்.

தாமரை மலரின் வடிவமான தங்க ரதத்தை நோக்கி வந்தியத்தேவன் களைப்படைந்திருந்த தன் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்தினான்.

மதுராத்தக தேவருடைய பரிவாரங்களில் யாரும் அவ்விதம் ஒருவன் செய்யக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகையால் அவனை யாரும் தடுக்க முன் வருவதற்குள் குதிரை ரதத்தின் சமீபத்தை அடைந்து விட்டது. அந்த சமீபத்தில் வந்தியத்தேவன் குதிரை மீது எழுந்து நின்றான். ரதத்தில் வீற்றிருந்த மதுராத்தகரை உற்றுப் பார்த்தான் பாரததுவிட்டு 'ஓ அபாயம்' என்று ஒரு குரலைக் கிண்பினான். உடனே தடால் என்று குதிரை மீதிருந்து தரையில் விழுந்து உருண்டான். குதிரை சில அடி தூரம் அப்பால் சென்று நின்றது.

வவ்வளவு சில வினாடி நேரத்தில் நடந்து விட்டது. மதுராத்தகத் தேவரின் பரிவாரத்தைச் சேர்ந்த சிலர்

அவனுடைய குதிரை ரதத்தை நோக்கிப் போவதைக் கண்டு அவசரமாகக் கத்தியை உறையிலிருந்து எடுத்தார்கள். சிலர் வேலை எறிவதற்குக் குறி பார்த்தார்கள். அதற்குள் அவன் குதிரை மேல் நிற்க முயன்று கீழேயும் விழுந்து விட்டபடியால் அவர்களுடைய கவலை நீங்கியது.

பிறகு கீழே விழுந்தவனைப் பார்த்து எல்லோரும் சிரித்தார்கள். மதுராத்தகரும் சிரித்தார். அதற்குள் ரதம் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அவர் கையைக் காட்டிச் சமீபத்தைச் செய்யவே வீரர்கள் இருவர் வந்தியத்தேவன் அருகில் சென்று அவனைத் தூக்குவதற்குச் சென்றார்கள். அதற்குள் அவனே எழுந்து உட்காரத்திருந்தான். வீரர்களுடைய உதவியில்லாமல் குதித்து எழுந்து நின்றான் தான் விழுந்தது பற்றிச் சிந்திக்கும் கவனியாதது போல இளவரசர் மதுராத்தகரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"அவனை இப்படி அருகில் கொண்டு வாருங்கள்" என்றார் இளவரசர்.

வீரர் இருவரும் வந்தியத்தேவனைக் கையைப் பிடித்து அழுத்திச் சென்று ரதத்தின் பக்கத்தில் நிறுத்தினார்கள். இன்னமும் அவனுடைய கண்கள் மதுராத்தக முகத்தின் பேரிசையே இரங்கின.

"அப்பனே! நீ யார்?" என்ற இளவரசர் கேட்டார்.

"நான்... நான்தான்! சக்கரவர்த்திப் பெருமானே! என்னைத் தெரிய வில்லையா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"என்ன உறுகிறாய்? அப்பே! நீங்கள் சிறு விலகி நிலவங்கள்!" என்றார் மதுராத்தகர் மற்ற வீரர்களைப் பார்த்து வீரர்கள் விலகினார்கள்.

"என்னை யார் என்று எண்ணிக் கொண்டாய்?" என்று மறுபடியும் மதுராத்தகர் கேட்டார்.

மன்னிக்க வேண்டும். இளவரசே! தவறாகச் சொல்லி விட்டேன். தாங்கள் இன்னும் இன்னும் " என்று தட்டுத் தடுமாறிப் பேசினான்.

"இதற்கு முன் எப்பொழுதாவது

எனனை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?"

"பார்த்திருக்கிறேன்... இல்லை, பார்த்ததில்லை."

"என்னைப் பார்த்திருக்கிறாயா? இல்லையா? உண்மையைச் சொல்."

"நேற்றிலிருந்து நான் உண்மையைச் சொல்வதென்று வைத்திருக்கிறேன். அதனால் தான், நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை."

"ஒகோ! நேற்று முதல் நீ உண்மை பேசுகிறாயா? தகவல் வேடிக்கை" என்று மதுராத்தகர் சிரித்தார்.

"அதனால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாமற் போயுடையேன்" என்று மறுபடியும் கேட்டார் மதுராத்தகர்.

"இந்தக் காலத்திலே எதைத்தான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடிகிறது? ஒருவரைப் போல இன்னொருவர் இருக்கிறார் ஒருவரை மூன்று பலகையில் இருக்கலாம் இன்னொரு நான் ரத்தநில இருக்கிறார்."

"என்ன சொன்னாய்" என்று மதுராத்தகர் சிறிது திடுக்கிட்ட குரலில் வினவினார்.

"ஒருவரைப் போல இன்னொருவர் இருப்பதால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை என்பதேன்?"

"நான் யாரைப் போல இருக்கிறேன்?"

"இரண்டு தடவை தங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அல்லது தங்களைப் போன்றவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். தங்களை, தங்களைதான் அதுவது நான் பார்த்தவர்தான் என்று கந்தேகமாயிருக்கிறது. அதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத்தான் சற்று முன்..."

"குதிரை மீடல் ஏரி நின்று அப்படி உற்றுப் பார்த்தாயா?"

"ஆம் ஐயா!"

"என்ன தெரிந்து கொண்டாய்?"

"தங்களை நான் பார்த்தவராகவும் இருக்கலாம் இல்லாமலுமிருக்கலாம் என்று தெரிந்து கொண்டேன்."

மதுராத்தகருக்குக் கோபம் உண்டாகத் தொடங்கியபின்னர்ப் பது அவருடைய

முகத்திலிருந்தும் குரலின் தொனிலிருந்தும் தெரிந்தது.

"நீ கதைப் போக்கிரி. உன்னை..."

"இளவரசர் கோபிக்க வேண்டாம். நான் தங்களைப்போ, தங்களைப் போன்றவரைப்போ பார்த்தது எப்போது என்று சொல்கிறேன். பிறகு தங்களை நீர் மானித்துக் கொள்ளலாம்."

"அப்படியானால் சொல், சீக்கிரம்!"

"ஒரு பெரிய கோட்டை. தாலாபுறமும் பெரிய மதில்களால் வீராதி வீரர்கள் பலர் அங்கே கூடியிருந்தார்கள். 'நடு ராத்திரி கவரிக் மாட்டிய பெரிய அகல் விளக்கிலிருந்து புனையினால் மயங்கிய வெளிச் சத்தம், அவர்கள் ஆத்திரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கவர் ஓரமாக ஒரு பலகைக்கு இருந்தது. அந்த வீரர்களின் தலைவரை மற்றவர்கள் ஏதோ கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்டார்கள். அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வேகமாக எழுந்து போய்ப் பலகைகளை அருகில் தூண்டிப் பலகைகளை மூடியிருந்த பலகைத் திண்டையில்களினால் பலகைகளை உயர்த்தியிருந்து ஒரு கதிரை புருஷர் வெளியே வந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் அங்கே கூடியிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் 'வாழ்க! வாழ்க!' என்று கோஷித்தார்கள். 'பட்டத்து இளவரசர் வாழ்க!' என்றும் சிலர் கூவினார்கள். 'சக்கரவர்த்திக்கு ஜே!' என்று கோஷித்தவர்களும் ஞாபகம் ஐயா! அப்போது பலகைகிலிருந்து வெளி வந்தவருடைய முகம் தங்களை முகம் போலத் தான் இருக்கிறது. ஏதாவது நான் தவறாகச் சொல்லியிருந்ததால் தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும்."

இவ்வில் குறுக்கிடாமல் இந்தனை நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மதுராத்தகர் கைவருடைய நேற்றியில் வியர்வை துனிக்கலாயிற்று அவருடைய முகத்திலே பரந்த சிரிப்பு படர்ந்தது.

"நேற்று முதல் உண்மை சொல்வது கிறையின்" அந்த வீரர்களின் கூட்டத்தில்

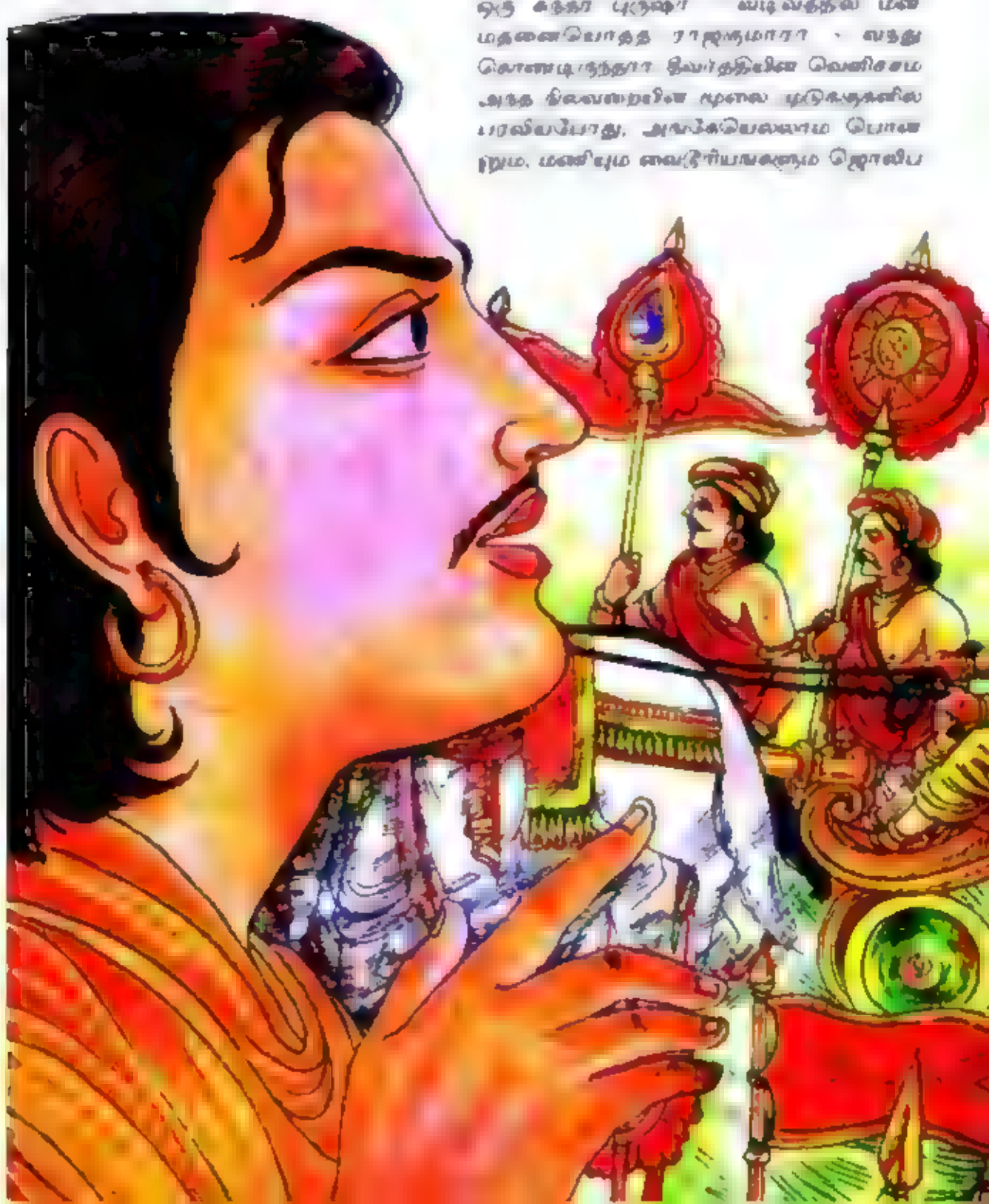
இருந்தாயா?" என்று கேட
பார

"இவனை ஐயா' சத்தியமாக இவனை "

"பின்பு எப்படிக்கூட இருந்து பார்த்தது
பாலச் சொல்கிறாய்?"

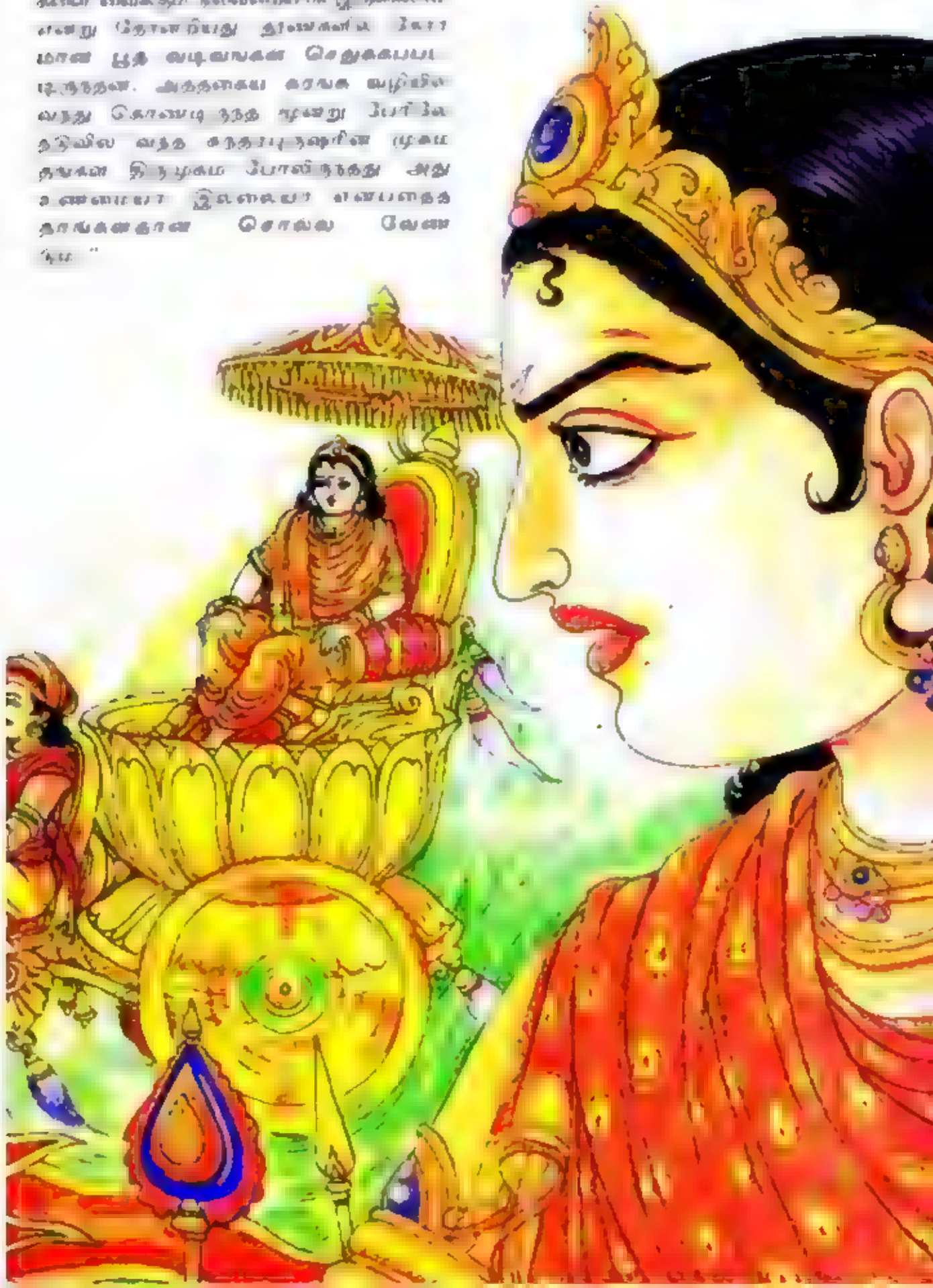
"நான் கண்ட காட்சி உண்மையாக
படத்தா அல்லது கனவிலே கண்டதா
எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிய

வில்லை. இன்னொரு காட்சியையும்
பேசுவதை இன்ன அடர்த்தி ஒரு நிலவரை
அதிர்வு ஒரு கரையப் பாதை வளைந்து
வளைந்து கீழே இரங்கி மேலே ஏறிப்
போக பிணங்கிய பாதை அதன் வழியாக
நன்று போ வந்து கொண்டிருந்தார்கள்
முன்னால் ஒருவன் தீவரத்தி பிடித்துக்
கொண்டு போனான் பின்னால் ஒருவன்
காவல் புரிந்துகொண்டு வந்தான் நடுவில்
ஒரு கத்தா புருஷர் வடிவத்தில் மன
மதனையொத்த ராஜகுமாரர் வந்து
கொண்டிருந்தார் தீவரத்தின் வெளிச்சம்
அந்த நிலவரைவின் முனல் முடுக்குகளில்
பரவியபோது, அவர்களையெல்லாம் போன
ஈழம், மணியும் எவருரியவர்களும் ஜோலிப்

புது போலத் தோன்றியது. அது மண்ணாதி
மண்ணாகவின் தூக்கியப் பொருள்கள்
கனம் எவகடும் நிலவண்ணமாக தூக்கியப்
பொருள் தோன்றியது தூக்கியப் பொ
மான பூத வடிவங்கள் செலுக்கப்பட
புகுந்தன. அதன்கண் கரங்க வழிநில
வந்து கொண்டிருந்த ஏழற்று பேர் பே
ததிலில வந்த கந்தாபுரணர்ன் முகம்
தங்கள் திருமுகம் போலிருந்தது அது
மண்ணாய் இருளையா என்பதைத்
தாங்கள்தான் சொல்ல வேண்டிய
து.

இளவரசர் மதுரத்தின் 'போதும.
திருத்து' என்றார் அவருடைய குரலில்

பிடு தொனித்தது

வந்தியத்தேவன் கமமா இரத்தான
“தீ நிமித்தகாரனா”

“இலலை, ஐயா! அது என் தொழில்
இலலை ஆனால் நடந்ததையும் சொல்லு
வேன், இன்மேல் நடக்கப் போவதையும்
சொல்லுவேன்”

மதுராத்தகா சிறிது யோசித்து விட்டு “சூதினா
மேல் நின்றப்பாது ஏதோ கத்தினாய், அது என்ன”
என்று கேட்டார்

“அபாயம் என்று கத்தினேன்”

“யாருக்கு அபாயம்”

“தங்களுக்குத்தான்”

“என்ன அபாயம்”

“பல அபாயங்கள் தங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன
அது போலவே பெரும் பதவிகளும் காத்திருக்கின்றன
அவற்றைக் குறித்துச் சாவகாசமாகச் சொல்ல வேண்டி
மே என்னுடைய கத்தியைக் கேட்தான் தங்கள் வீரா
கள் பிடுங்கிக்கொண்டு விட்டார்களே’ தங்களுடன்
என்னைக் கோட்டைகளுள் அழைத்துக்கொண்டு
போனாவ”

“ஆக மும், என்னுடன் வா’ சாவகாசமாகப்
பேசிக் கொள்ளலாம்”

மதுராத்தகத் தேவர் தம்முடன் வந்த வீரர்களின்
தலைவனைக் கை காட்டி அருகில் அழைத்தார் வத்
தியத்தேவனைச் சுட்டிக்காட்டி அவனை அவர்
கூட்டன் கோட்டைகளுள் அழைத்து வரும்படி
கட்டளையிட்டார் அந்தக் கட்டளை அவ்வீரர்
தலைவனுக்கு அவனைவு உற்சாகம் அளிக்க
வில்லை ஆயினும் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்
படித்து வந்தியத்தேவனையும் தன்னுடன்
அழைத்துச் சென்றான்

சென்று தேரத்துக்கெல்லாம் பழை
யானைக் கோட்டைக் கதவு திறந்தது

மதுராத்தகத் தேவரும் அவருடைய
பரிவாரங்களும் வந்தியத்தேவனும் கோட்டை
க்குள் பிரவேசித்தார்கள்

(தொடரும்)

பொன்னிமிஷ் செவ்வனா

பதினாறாம் அதிவாரம்

நடக் களையில் ஒரு
முக்கிய பாதை
மாகிய மதுராததை
நெயரை, கனத ஆரம்
பதில் கடம்பூர்
மாணிக்கவிலேயே
தாம் சந்தித்தோம்

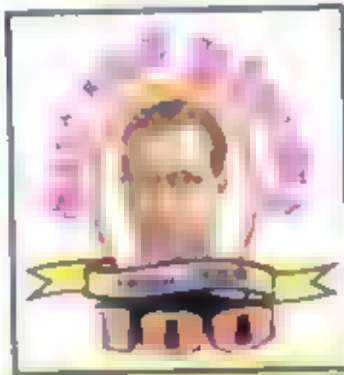
முன்னால் முறை பழைய பழைய
பாதைகள் காலத்தால் மாறியிருக்கின்றன
என்றால் அவை அந்நேரத்திலிருந்து
பொது பாதைகளாக மாறியிருக்கின்றன
அந்தப் பாதைகள் மாறியிருக்கின்றன

முன்னால் பரகேசரி உதும்
சோழர் எனவும் பட்டப்
பெயரோடு நம்முடைய சிமையின்
நடைதில் வீற்றிருக்கப்
போகிறவரை, - நல்ல முறை
யில் வாசகர்களாகத் திறி
முக்கிய செய்தி வைக்கவில்லை
அந்தக் குறையை இப்போது
விரித்து செய்தி வைக்க
விருப்பம் நோம்

மதுராததைப் பற்றிச் சொல்லுவதற்கு
முன்னால் அவருடைய பரம்பரைகளைக்
தாருதம் வாசகர்களாகத் செய்து கொள்ளப்
படுத்த வேண்டும்

கத்தர சோழ சக்கரவர்த்திக்கு முன்
னால் தாடகிய தண்ட காலம் அந்த
சக்கரவர்த்தியின் அவர்கள் மாற்றியிருக்கத்
கண்டிராதித்த சோழர், அவரும் அவரு
டைய தரம்பதின்னியான மழவரைவர்
மகள் செமியை மாணவியும் சிவபக்த
சக்கரவர்த்தியின் சிவமயைத் த. த. ப. ப. ப.
விடைய தமன் வாழ்க்கையை முடித்து
கொடுத்தியவர்கள்

தமிழ் நாட்டிலும் தெற்கு
டெத்த தேவாரத் திருப்
பதிகங்களைத் தொகுத்து

அமரர்
கல்கி

சேர்க்கை கண்டராதித்தர் ஆரை கொண்டிருந்தார் அந்த ஆரை அவர் ஆயுள் காலத்தில் நிறைவேற்றவில்லை ஆய்ந்நாடில் பாடல்களைச் சேகரித்தார் இவ்வாறு பதிகங்களின் முறையில் தாமதம் சில பாடல்களைப் பாடினார் அவற்றில் சில பரததைப் பற்றி அவர் பாடிய பதிகம் திருவிசைப்பா என்ற தொகுதியில் இன்றும்கூட வந்திருக்கிறது

கண்டராதித்தர் தமது அருமபெரும தந்தையாகிய பாந்தக சேகரவரத்தி திருவையம்பலத்துக்குப் போன வேயத்தது பற்றித் தாம் பாடிய பதிகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:-

“வெங்கோல் வேந்தன் தென்னன்
தாடும் ஈழமும கொண்ட நிறை
செங்கோற்சோழன் கோழிவேந்தன்
செம்பியன் பொன்னணித்த
அங்கோலவனைவார் பாடியாடும்
மணி திருவையம்பலத்துள்
எங்கோல் நான் எய்மிநறையை
என்றுகொல் வயதுவரே”
என்ற பாடலில் தம் தந்தை பாண்டிய

தாடும் ஈழமும வென்றவர் என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் பதிகத்தின் கடைசிப் பாடலில் தமது பெயரை அவர் குறித்திருப்பதுடன், தம்முடைய காலத்தில் சோழரின் தலைநகரம் தஞ்சையானதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்

“சீரானமலகு திருவைல்

செம்பொன்மயவத்தாடி தன்னைக்
காரார் சோலைக் கோழிவேந்தன்
தஞ்சை வர்கோன் கவந்த
ஆராவின் சொல் கண்ட ராதித்தன்
அருத் தமிழ் மாலைவயல்வார்
பேராவலகிற் பெருமைபோடும்
பேரின்பம் வயதுவரே”

கண்டராதித்தருக்குப் போர் செயது இராஜ்யத்தை விஸ்தரிப்பதில் தம்பிகளைத் தேக்கவில்லை போராளினரால் மனிதர்கள் அடைய முடியாதவர்களைக் கண்டு வந்தியவரான பாடியால் கடிய வளரவில்லை என்பதை எல்லாக் முயன்றார், சமர்தாண்டத்தைப் பாடினார் இதன் காரணமாக இவர் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யம் மிகச் சிறப்பாகியற்று

கண்டராதித்தர் தம்முதிர்ந்த வயதில் மழவரைவர் மகனை மணந்துகொண்டார் அவர்களுடைய புதல்வன் மதுராத்தகன், கண்டராதித்தரின் அந்திய காலத்தில் சின்னஞ் சிறு குழந்தை இராஜ்யத்தைச் சுற்றிலும் எதிரிகள் தலைபெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த சமயத்தில் கண்டராதித்தரின் தம்பி அரிஞ்சயன் போரில் காயம்பட்டு மரணத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அரிஞ்சயனுடைய குமாரன் கந்தர் சோழன் அதற்குள் காளைப் பருவத்தைக் கடந்து, பல போர்களிலே வெற்றி முரசு கொட்டி, மகா வீரன் என்ற பெயர்

பெற்றிருந்தான். ஆதலின் கண்டராதித்தர் நமக்குப் பின்னர் கந்தர சோழனை பட்டத்துக்குரியவன் என்று முடிவு கட்டிக் குடிமக்களுக்கும் அறிவித்து விட்டார் பின்னால் சிம்மாதனம் சம்பந்தமான குடும்பச் சண்டைகள் உண்டாகாதிருக்கும் பொருட்டுச் கந்தர சோழ குடைய சந்ததிகளைப் பட்டத்துக்கு உரியவர்கள் என்றும் சொல்லி விட்டார்.

தமது குமாரன் மதுராந்தகனைச் சிவ பக்தனாக வளர்த்துச் சிவ கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்று தம் மனனாலிட்ட தம் அவர் சொல்லியிருந்தார் இவையெல்லாம் அந்நாளில் நாடறித்த விஷயங்களாக இருந்தன.

செம்பியன்மாடுதலி தன களவருகது அளித்த வாகனக் நிறைவேற்றி வந்தான் மதுராந்தகனுடைய சிறு பிராயத் திலேயே அவன் உள்ளத்தில் சிவ பக்தியையும் உட்க வாழ்வில் ஸ்வாக்கியத்தையும் உண்டாகவி வளர்த்து வந்தான்.

ஏறக்குறைய இருபது பிராயம் வளரவில் மதுராந்தகன் அண்ணலின் வாகனையே வைத வாகனாகக் கொண்டு நடந்து வந்தான் இராஜ்ய விவகாரங்களில் அவனுக்குச் சிறிதும் பற்று ஏற்படவில்லை. சோழ சிவகாதனம் தனக்கு உரியது என்ற எண்ணமே அவன் உள்ளத்தில் உதயமாகாமல் இருந்தது.

ரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் சின்னப் பழிவேட்டரை யின் மகனை மணந்ததிலிருந்து அவன் மனம் மாறத் தொடங்கியது ஆரம்பத்தில் இவ்வொத்த தனக்காய்வு ஆளாக குப் பழையா இளையராணி நந்தன் தாயம் போட்டுப் பெரிதாகி வந்தான் சிறிய தியு பொறி அத்வினரவில் பெரிய கட்டுத்தி ஆகி விட்டது படைவெறு காரணங்

களினால் சோழ நாட்டுச் சிறந்தவர்கள் பலரும் பெருந்த அதிவர்களாய் மதுராந்தகனை ஆதரவுச் சே செயல் முறப்பட்டதையும் பாரதிதாம் மதுராந்தகனைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றுவதற்குக் கந்தர சோழர் கள ஈடுபடுதல்பத்ததை அவர்கள் எதிர்த்தாகியிருந்தார்கள் ஆனால் மதுராந்தகனின் அவ்வளவு காலம் காதற் ப்பத்தரிக விஜயமவிலைஸ் கந்தர சோழருக்குச் சிம்மாசனத்தில் பாதியைத் துள்ளியென்றும் தனக்கே சோழ சாமராஜ்யம் வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவன் எண்ணத் தொடங்கினான் அந்நிலம் இப்போது கந்தர சோழா நோயப் பட்டுப் படுத்திப் படுகளை யாகி இராஜ்யத்தைக் கவனக் முடியாத நிலைமையில் இருந்தார் அவ்வளவு ஆதலின் ஏன் தான் உடையாகத் தஞ்சாவூர் சிவகாதனம்மீது இராஜ்ய பார்த்துத் ஏற்றுக் கொண்க கூடாது?

இவ்விதம் மதுராந்தகனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த அகர்மை வேறின்க கட்டுகளுள் அடக்க ஸம்பாது இப்போது பழிவேட்டரை யாகனின் பொறுப்பாய் நந்தது

சென்னை நகரில் உள்ள பழைய கோயில்கள்
இந்த கோயிலின் பெயர் என்ன? (பெரிய எழுத்து)
இந்த கோயிலின் கட்டிடக்கலை என்ன? (பெரிய எழுத்து)
இந்த கோயிலின் கட்டிடக்கலை என்ன? (பெரிய எழுத்து)
இந்த கோயிலின் கட்டிடக்கலை என்ன? (பெரிய எழுத்து)
இந்த கோயிலின் கட்டிடக்கலை என்ன? (பெரிய எழுத்து)
இந்த கோயிலின் கட்டிடக்கலை என்ன? (பெரிய எழுத்து)

இடம் பெற்றிருந்தனர்
கொடுமையான வேளாள,
திருக்கோவிலுர மனைய
மான் எனவும் இரு பெரும்
தலைவர்கள் கந்தர சோழரின்
புதல்வர்களை ஆதரித்து நின்
றார்கள். கையெறிதலையும் ஒரு
பெரும் பகுதி வீரர்கள் கந்தர
சோழரின் புதல்வர்களைப் பி வ அ
பிளாக்கள் ஆளவார சகரவாததி
உலிரோடிருக்கும் வனையில் பரு
வேட்டைவர்கள் பொறுமையுட
வீடுககத தாமாவீதகாக்கள் இதர
கொட வில் சகரவாததினை மனமுடி சிறி
தளவு மாநிலிருத்ததை அவர்கள்
அறிந்துகொண்டார்கள் தமக்குப் பிறகு
இளவரசர் மதுராங்கதகத்ததான பட்டம்
என்று கந்தர சோழர் சொல்லி விட்டால்
ஒரு தொடரையும் இடளை இதற்கு
குறுக்கே வேறு தலை செயலாக கடிவ
வாக்கள் இளைப பிராட்டியும் செயலினை
மாநிலியுத்தான இளைப பிராட்டியின்
குழைக்களை மாற்றுத குழைக்களினால்

வென்று விட்டலாம் ஆனால் தமிழ்
காடெவதும் செயலாமசம் பெறுவாராகப்
பொறுப்பா தவ அம செயலினை மாநிலி
தகித்து நின்றால் அந்தத் தலை வாக
கட பபது எந்தன்று அந்தப் பொருளைப்
தாம் பெற்ற புதல்வன் சிமமாதகம் ஏறு
வதை வி அமபயிலலைபென்பது எவதும்

பரவியிருந்தது அன்னையின் வாரதையை மீறி மகன சிவகாதனம் ஏறுவதைக் குடிமக்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள்' ஒன்று. அந்த அம்மாளும் தமது கணவரைப் பின்பற்றிக் கைலாச பதவிக் குச் செல்ல வேண்டும் அல்லது அவருடைய மனம் மாறச் செய்ய வேண்டும் தாயின் மனத்தை மாற்றக்கூடிய சக்தி. பெற்ற பிள்ளையைத் தவிர வேறு யாருக்கு இருக்கக் கூடும்?

ஆதலின் அன்னையிடம் சொல்லி அவர் மனத்தை மாற்றுமாடி மதுராந்தக தேவரை அடிக்கடி பழிவட்டாளர்கள் துண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் மதுராந்தகா இந்தக் காரியத்தில் மட்டும் உற்சாகம் காட்டவில்லை. இராஜ்யம் - ஆளும் ஆளச் அவர் உள்ளத்தில் வெறியாக மூண்டிருந்தது. ஆனால் அன்னையிடம் அளதப் பற்றப்

பேச மட்டும் அவர் தயங்கினார் ஏன்? - அந்த மூதாட்டியைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்கே அவர் அவ்வளவாக விருமயில்லை.

இப்போது, செம்பியன் மாதேவியே தஞ்சைக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பியிருந்தார் தமது கணவருடைய விருப்பங்களில் முக்கியமானதொரு விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டிருப்பதாகவும், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தம் சூமாரன் தம் முட்டை இருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிப்படுத்தியிருந்தான் அதன்படி சினைப்ப பழிவட்டாளர் மதுராந்தகரைப் பழையாறைக்குப் போய் வரும்படி கூறினார். இச் சந்தர்ப்பத்தில் தஞ்சைச் சிவகாதனத்துக்குத் தமக்குள்ள உரிமை பற்றித் தாயிடம் வாதாடி அவருடைய மனத்தை மாற்ற முயல்வதற்கும் சொல்லி அனுப்பினார்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

திருநாரையூர் நம்பி

மதுராந்தகத் தேவர் தமது பரிவாரங்களுடனும் வந்தியத்தேவனுடனும் பழையாறை நகருக்குள் பிரவேசித்தார். ஆரிப்பப்படை வீடு, பம்பைப்படை வீடு, புதுப்படை வீடு, மணப்படை வீடு முதலான வீரர்கள் வாழும் பகுதிகளின் வழியாக ஊர்வலம் சென்றது பிறகு கடை வீடுகள், குடிமக்கள் வாழும் பகுதிகள், ஆலயங்கள், ஆலயங்களைச் சூழ்ந்திருந்த சந்தித் தெருக்கள் முதலிய வற்றின் வழியாகச் சென்றது ஆங்காங்கு ஒரு சிலா வீட்டு லாசல்களில் நின்று பார்த்தார்கள் ஆனால் மக்களிடையே எவ்வித உற்சாகமும் இல்லை என்பதை வந்தியத்தேவன் கண்டான் முன்முறை அவன் இத் நகருக்குள் வந்திருந்தப்போது நகரம் கோலாகலத்தில் மூழ்கியிருந்தது இப்போது வீடுகள் ஐன் குளியலாயிருந்தன பழையாறை பாழடைந்த நகரமே என்று சொல்லும்படி இருந்தது மதுராந்தகத் தேவர் மீது பழையாறை மக்கள்

அவ்வளவாக விகலாசம் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது வந்தியத்தேவனுக்கு இது ஒரு விததகல சேனகரியமாயிருந்தது தன்முகம் தெரிந்தவர்கள் யாரேனும் தன்னைப் பாரகதும்படி நேரவும், அதனால் தோல்லை ஏற்படவும் இடமில்லை யல்லவா?

இவர்கள் சோழ மன்னர்களின் புராதன அரண்மனை வீதியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் இன்னொரு பக்கமிருந்து பெரியதொரு ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டார்கள் அந்த ஊர்வலத்தின் மத்தியில் திறந்த பலகை ஒரு வந்துகொண்டிருந்தது அந்த இருந்தவர் யார் என்பது நன்கு தெரியவில்லையாயினும் யாரோ சிவனடி யார் என்றும் இளம் பிராயத்தினர் என்றும் தோன்றியது சிலிக்கை முன்னும் பின்னும் ஐக்கூட்டம் அதுமாயிருந்தது கையில் தாளங்களை வைத்து இனிய ஜங்கார ஒசையை எழுப்பிக்கொண்டு சிலா பலகைகள் முன்னாலும் பின்னா

ஹம் பாடின கொண்டு வந்தார்கள்

இடைவிடையே "திருச்சிறுமலை" என்ற கோஷங்களுடன் "திருநாளைப் பூ நம்பி வாழுக" போலலாப பிள்ளையாரின் அருடசேவா வாழுக" என்ற கோஷங்களும் எழுந்து வானை அளர்வன

மதுராந்தகர் அந்த ஊரவலத்தை அஞ்சைய கொண்ட கண்களினால் பார்த்தார் பக்கத்தில் நின்ற வீரனைப் பார்த்து மீதா கேட்டார் "ஆம், பல்லவகிடை வருகிறவர்தான் திருநாளைப் பூ நம்பி" என்று அவன் மறுமொழி கூறினான்.

"இருந்தாலும், என்ன தட்புடல் இதை ஊரில் நமமை யாரும் கேட்பானாக காணோம்" இதை நம்பியைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஐயங்கள் இவ்வளவு ஆரப் பாய்வு செய்கிறார்களே" என்றார் மதுராந்தகத் தேவர்

அந்த ஊரவலம் இவர்கள் இருந்த இடத்தில் நின்ற சற்றுத் தூரத்தில் இவ் சேன்றது ஆயினும் பல்லவகிடை அருகில் வந்தவர்களில் ஒருவர், முன் சொந்தமே கொண்டு நின்றபடியில் தானடியிப்போது ஆழவாராக கடியாபோது சண்டைபட்ட வீரன்சொல்லு என்று வந்தியத்தவனுக்குத் தோன்றியது

மதுராந்தகத் தேவரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் அரண்மனை விதியை அடைந்து செம்பியன் மாநேலியின் மான்கையை அடைந்தார்கள் அரண்மனை வாசலில் இவ் பெரிய பிராட்டி தின்றுகொண்டிருந்தா யானையா வாழ்வற்பதற்கு ஆயத்தமாக அவர் காதல் நந்தையத் தோன்றியது மதுராந்தகர் காதல்விருந்து இறப்பி அளையின் அருகில் சென்று வணங்கினார் வணங்கிய மதுராந்தகரை கச்சி போந்து அளையை ஆறி கூறினார் பிள்ளை, 'மகனே' நல்ல தருணத்தில் வந்து விட்டாய் திருநாளைப் பூ நம்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார் அவசியமானால் சற்றுச் சீரம் பரிகாரம் செய்துகொண்டு விளையல் சபா மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்" என்று கூறினார்.

மதுராந்தகரின் முகம் பொலிவு இழந்ததை வந்தியத்தவன் கவனித்துக் கொண்டான் பாவம்' தமமை வாழ்வற்பதற்காக இவ் பெரிய பிராட்டி அளையின் வாசலில் காதல் நந்தையத் மதுராந்தகர் எண்ணியிருந்தார் போதும்' என்ன மொற்றம்' பல்லவகிடை பிள்ளை ஊர் வலமாக வரும் சிவனடியானை வாழ்வற்பதற்குத்தான் அவர் காதல் நந்தையத் என்று தெரிந்ததும் மதுராந்தகருக்கு, - நாளையக் குச் சேர சிம்மாத்தனத்தில் ஏறலாம் என்று ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டிருப்பவருக்கு, - மிக்க மொற்றமாயி் நப்பது இயல்புதானே'

அரண்மனையில் மதுராந்தகருக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பதவிக்கு எல்லாம் சேன்றார்கள் மதுராந்தகர் உடை மாற்றுக முதலிய காரியங்களைச் சாவகாசமாகவே செய்து கொண்டிருந்தார் சபா மண்டபத்துக்குப் போக அவ்வளவாக ஆரவம் கொண்டிருந்ததாய்த் தெரியவில்லை அவளையிடமிருந்து ஆள் மீடல் ஆள் வந்து கொண்டிருந்தார் கண்களில், மதுராந்தகர் புறப்பட்டார் புறப்பட்ட போது 'அந்த நிமித்தக காரண எங்கே' என்று வினவியார் அவருடைய சபா மண்டபத்துக்குப் போகத் துடி துடித்துக் கொண்டிருந்த வந்தியத்தவன் இதை ஆவதகமாயிருக்கிறேன்" என்றான் அவளையிடமிருந்து சேன்ற ஹம் அழைத்துக்கொண்டு மதுராந்தகர் சபா மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மண்டபத்தில் ஏற்கெனவே சபை கூடியிருந்தது ஒரு பக்கத்தில் செம்பியன் மாநேலியும் தந்தையைப் பிராட்டியும் மற்றுமில் அரண்மனைய பெண்களும் வீற்றிருந்தார்கள் சபையில் நந்தையக்காரப் பிராட்டி நந்த பீடத்தில் ஒரு வாலிபர் அமர்ந்திருந்தார் அவர் இளம் பிராயத்தவர விழுந்த தாடசொரி அவருடைய தந்தைய கண்களில் பொலிந்தது அவர் எதிரில் ஓள்கை கவடிகள் சில கூட நின்ற கைகளும் ஓர் ஓள்கை கவடிகள் அவர் வைத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர் அருகில் விழுந்த தாடசொரியான பெரியவர ஒருவர் பாய்சமரம் தின்றார் இன்னும் சபா மண்டபத்தில் ஐயங்கள்

அவதரிசுகூட கதறிச கழனறாதும
கடை ஸ்தலிச பிசிய பிசிய புகரு அருகிச
விசறி துசச குசசனவவிசவி திசுசுகச
திசெசிய வசது பிசுரள துசசனவபிசவி
பிசவி லபசகபிசா புகச புகச அவசனப
பாசசததும விசபபுகச அறிசுசரிசபச
காடபுக பிசச அவச பசகச பிசவாச
பிசவி களகச திசுசபிசதாசகிச தேசிய
விசனச தனவன ஓசகிசவனச தேசிய
கோளனவிசனச பிசா எசதுகச

அவதரிசுகூட கதறிச கழனறாதும

துசசதகச பிசா மனசபதபிச
பிசிசவிசசததும
பெசனமவி
களசத தவிச புகச
வாசன எசுகசு பிச
பாசத சேசதாசன
புகசபுகச திச
பிச ததச அமச

லும் மற்றவர்களும் அவ்வாறுதான் எ
டத்தில உட்கார்ந்தார்கள்

செமியன் மாதேவி மதுரைக்கரைப்
பாடுது. "குமாரர் இந்த இளம் தம்பி
குதாரைப்போடு சேர்த்தவர் அவரு
யனைப் பொருட்ப பிள்ளையார்
ரண அருளைப் பெறவா திருவனா
லில் பாடுகருக கிடைக்காத தேவாரப்
பதிகங்கள் சில இவருக்குக் கிடைத்திரு
ன்றன முன்னொரு காலத்தில் நமது
சாழ் குலத்தில் சித்தி மங்கையாக
அசியார் பாண்டிமாநா புன மகாராணி
மாக விளங்கினார் அவருடைய அழைப்
புகழினாலே ஆளுடைய பிள்ளையார்
ருள சம்பந்தா மதுரை மாநகருக்கு
சென்றார் அங்கே சமணர்களை வாதப்
போரில் வென்றார் அச்சமையம் மதுரை
மாநகரில் சம்பந்த கவாமி பாடிய பதிகங
ள சில இவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன
அத்து பதிகங்களில் நமது சாழ் குலத்து
மாதுரினையப் பற்றியும் சம்பந்தா
பாடியிருக்கிறார் அந்தப் பாடல்களைக்
கேட்கும்போது எனக்கு உடல் பூரித்துப்
பரவசமாகிறது உன் தந்தை திருந்து
கேட்டிருந்தால் எவ்வளவு பாடிக்க
படைத்திருப்பார் நீயாவது கேள்" என்று
சொன்னார்

மதுரைக்கரை. 'கேட்கின்றேன். தாய்'
பதிகத்தை ஆரம்பிக்க ஓம்" என்று
ஆனால் அவருடைய முகம் அவ்வளவாக
மலர்ந்திருக்கவில்லை அவருடைய
உள்ளம் வேறு எங்கேயோ திரும்பி
திருந்து குதாரைம அணிந்த சாதாரணச்
சிறுவன் ஒருவனைப் பெரிசுதொகு
பீடத்தில் உத்தரவாகமாக அமர்த்துத்
தட்டில் சேவ்வதும் அவருக்குப் பிடிக்க
வில்லை அக்கணையத் திருபதி
செய்வதற்காகப் பொறுமைபுடைய
உட்கார்ந்திருந்தார்.

வெள

லலாப் பிள்ளையார் அருள்
பெற்ற திருநாரைப்பூர் தம்பி
பாண்டார் தம்பி தம்
கையில்லிருந்த ஒலையகவடிவில்லிருந்து
படிக்கத் தொடங்கினார் நான் சம்பந்தா
மதுரை மாநகரைப் பார்த்ததும், "செவ
பக்திச் செய்வதற்கு சிறந்த மங்கை

வாகவாகவா வாழும் பதி அல்லவா
இது" என்று வீங்கு பாடிய பதிகங
களை முதலில் அவர் பாடினார்.

"மங்கையர்க்கரசி வனவா

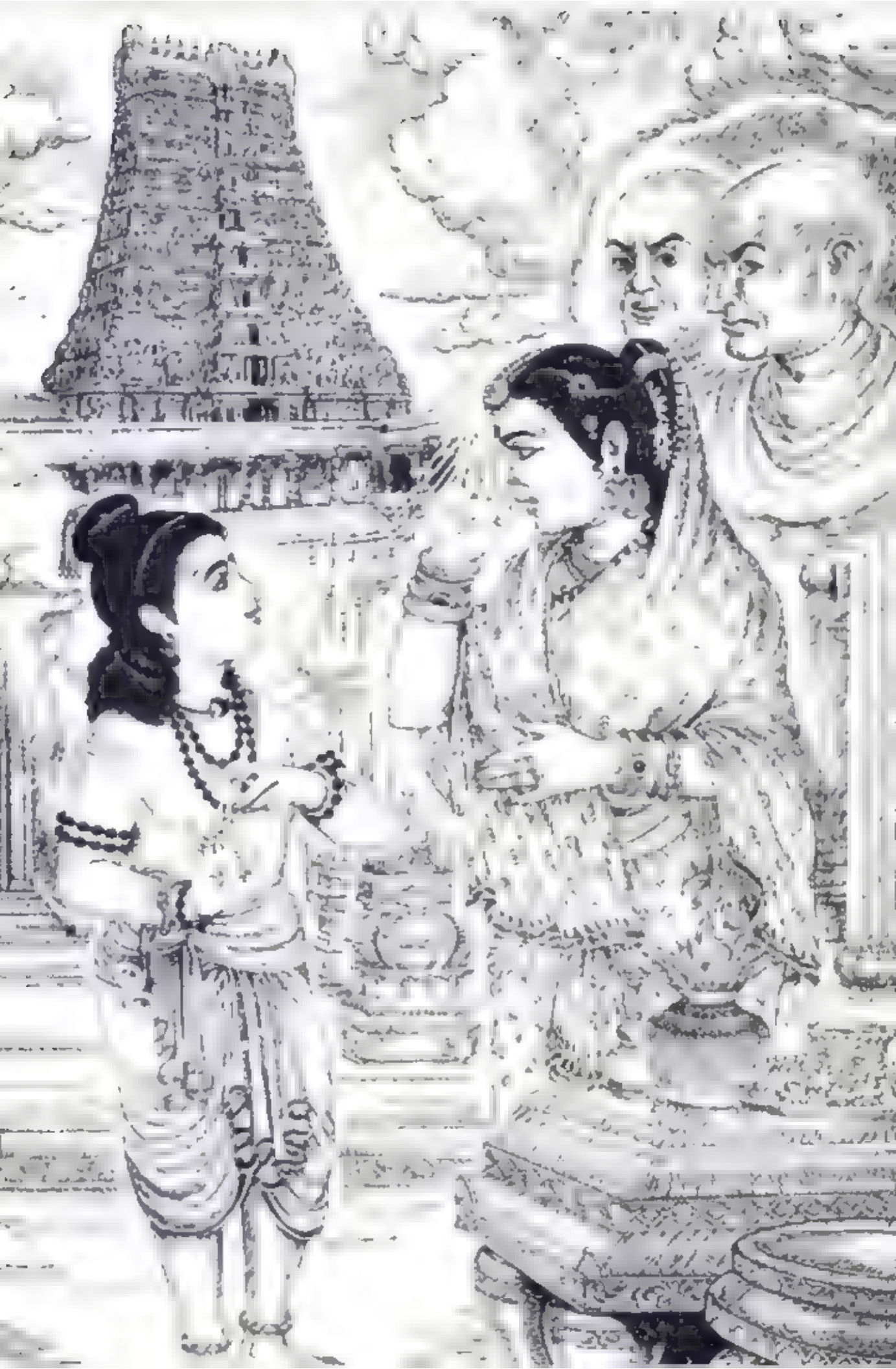
கோனபாலை
வரிவளைக்கைமட மானி
பங்கவச்செலவி பாண்டிமா தேவி
பணி செயது நாடொறும் பரவப்

பொங்குமுறுஞ்ஞவன் பூத நாயகனாவ
வேதமும பொருள்களும் அருளி
அவகவறகண்ணி தன்னோடும்
அமர்ந்த
ஆலவாயாவதும் இதுவே!

"மண்ணெலாம் திகழ மண்ணளவ
மண்ணும்
மணி முடிச் சோழன்றன் மகளாம்
பண்ணினோர் மொழிவாக பாண்டி
மாதேவி
பாங்கினாத பணி செயது பரவ
விண்ணுனோர் இருவர் கிழொடு
மேலும்
அன்ப்பரிதாம் வகை தின்ற
அண்ணலார் உமையோடு இன்புறு
வின்ற
ஆலவாயாவதும் இதுவே!"

என்றும் பாடல்களைக் கேட்ட போது
செமியன் மாதேவியைக் கண்களில் நுந்து
முத்து முத்தாக ஆவந்த கண்ணீர்
சொரிந்தது அந்தக்கை மங்கையாக
அசியாரைப் பெற்ற குலத்தில் தாழ்ம
வாழ்க்கைப் பட்டு மகாராணி
வாக வாழ்ந்திருக்க கொடுத்தது வைத்
துந்த பூவ ஐயை பாகவியத்தை
எண்ணி எண்ணி மனம் பூரித்து
மகிழ்ந்தார்

மதுரைக்கரைக்கே போகுகிற பாடல
களில் மண்ணெலாம் திகழ மண்ணளவ
மண்ணும் மணிமுடிச் சோழன்" என்றும்
ளி மாதேவி மனத்தில் பதிந்தது
அந்தக்கை புராதனப் பெருமை வாய்ந்த
சாழ் குலத்து மணி மத்தம் தன்
சொன்ன அல்லகரிக்க இவையடிபதிருக்க
இவ்வளவாவது அதை அங்கரித்துக்
காண்டிருப்பதை நினைத்தபோது

அவருக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று

ரீ மபந்தா மலகையாககாரியாரைப் போய்ப் பாரக்கிறார் பாண்டி மாதேவி அந்தப் பாலகரைப் பார்த்து, 'ஐயோ' இனமயினை எங்கே' மீட்டம் ரா சதான பீரான சமணரான எங்கே' இந்தப் பிள்ளை அவர்களுடைய எப்படி வாதப் போரிடு வேலை முடியும்' என்று கவலைபுறுகிறார் அதையந்த சம்பந்தம் பாண்டி மாதேவியைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்

"மானியேன் யிரி மாதராய வழுதிக்கு மாபெருந் தேவி கேள்!

பாண்டவாயொரு பாலன் ஈவியன் என்று நீ பரிவெய நிழேல்!

ஆனை மாமலையாதிவாய

இடங்கனிற் பல அலவல் சேர் னனர்கு கெயிலேன் அலேன் திரு ஆலவாரன் திறகவே!"

என்ற பதிகத்தைத் திருநாளையு தமியிவாண்டார் நாய் பாடியபோது செமியன் மாதேவி தமையே மலகையாககாரியாகவும், பதிகம் பாடிய தமியையே நானசம்பந்தராகவும் பாவனை செய்துகொண்டு இந்த சைவ நினைவைப் பற்றிய மனம் பூரிக்கார்.

மதுராந்தக தேவியா, 'ஆம் நான் இனமயிராயத்துச் சிறுபிள்ளைதான்' ஆனால் திருக்கோவலூர் மலைப் பாண்டிமாதேவி கொஞ்சம்பாண்டி பூதி விகிரம் கோரிக்கும் அவர்களுடைய ஆதாவைப் பெற்ற சந்திர சோழரின் புதலவர்களுக்கும் அஞ்சி விட மாட்டேன் சம்பந்தத்தை ஆலவாயன் அதன் திருத்தது போல் எனக்கும் படி வேட்டைரவர் உதவி இருக்கிறது" என்று எண்ணிக் கொண்டார்

வந்தியத்தவனுடைய செவிகளில் பாடல் ஒன்றும் புகுவில்லை அவனுடைய கண்களும் கருத்தும் குந்தன

தேவியினிடம் முழுதும் சிற்பம் திருத்தன இனையிராடி ஒருகால தயனைத் தெரிந்து கொண்டேயில்லை யா, தெரிந்து கொண்டேயில்லை யா, அல்லது தன்னிடம் ஒப்புவித்த காரியத்தை நன்றிவற்றி விட்டு வந்து உடனே சொல்லவில்லை என்ற கோபம் - என்று இப்படி அவன் மனம் சித்தித்துக் கொண்டிருந்தது அத்துடன் இனையிராடி பிள்ளை தன்னிடத்தில் எப்படிச் சந்திப்பது சித்தித்துச் செய்தியை எப்படிச் சொல்லுவது என்றும் அவன் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தான்.

பா டல்கள் முடிவடைந்ததும் செமியன் மாதேவி தமிய பாண்டிமாதேவி வந்திருந்த பெரியவரைப் பார்த்து, ஐயம் இந்த இனம் பிள்ளையைப் பார்த்தால் ஏன் சம்பந்தம் மீண்டும் வந்து அவதரித்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது இவரை அழைத்துக்கொண்டு தமிழக மாங்குடி ஊர் ஊராகச் செல்லுங்கள். அங்கங்கே கிடைக்கும் தெய்விகமான தீவாரப் பதிகங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு வாதங்கள் அப்பா பதிகங்களையும், சம்பந்தப் பதிகங்களையும் கருதாபுரத்தின் பட்டிகளையும் தனித்தனியாகத் தொகுக்க வேண்டும் சிவாலயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தினத் தோறும் பாடிச் செய்ய வேண்டும் இது என கணவருடைய வித்யம் அதை என வாய்மையில் நன்றிவற்றிப் பாரக்க ஆசைப்படுகிறேன் நீங்கள் ஊர் ஊராய் போவதற்கு வேண்டிய சிவிலக்கள், ஆட்கள், பரிவார சாதனங்கள் - எல்லாம் அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன் சககவாதத்தை அனுமதி செய்கிறேன் என குமாரிமே செய்கிறேன் அனுப்புகிறேன்" என்றார் அச்சபையில் அப்போது எழுந்த கோலாலமான கோஷங்கள் மதுராந்தகரின் செவிகளுக்கு நாராசமா விரும்பின.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ந

மரியான்டார் தம்
நினைவு வரவேற்பதற்
காகக் கட்டியிருந்த
சைபு கதையும்
சமயத்தில் பெரிய
மகாராணி தம்
செல்வக் குமாரனி
டம், "மகனே! நான் இவர்களை
அரண்மனை வாசல் வளையில் சென்று
வழி அனுப்பி விட்டு வருகிறேன். அதற்
குள் நீ உன் இருப்பிடம் சென்று சிரம
பரிசாடி செய்துகொண்டு திரை வர்
உணவிடம் ஒரு முகவியுடைய விஷயம்
பேச வேண்டும்" என்றா

"ஆகட்டும் தாயே" என்று சொல்லி
விட்டு மதுராத்தகர் புறப்படடார்
அரண்மனையில் அவர் தங்கியிருந்த
பகுதிக்குப் போனார். அவருடைய உள்
னத்தில் ஆதிரமும் அருகையும்
கொடுத்து விட்டு மந்திரை யாழா வழி
பேரடு போகிற ஆண்டிப் பன்
டாரத்துக்கு எவ்வளவு தட்புடலான
மரியானைதான்! இராஜ குலத்தில்
கொளவத்துக்கே
தம் தாலினாக
பலகம் நோந்து
விரும் போலக
லகா இருக்கிறது'

அமரர் கல்கி

கல்கி கல்கி கல்கி

பழுவேட்டரையர்கள் தம் அன்னை
வைப் பற்றி அடிக்கடி குறை சொல்லு
வதில் விப்படி ஒன்றுமில்லை உடம்பில்
சாமபலைப் பூசிக்கொண்டு, குத்திராட்ச
மாலைகளை அணித்துக்கொண்டு வார்
வத்தாலும் பெரிய மகாராணிக் குப்
போதும்' பதிகம் ஒன்றும் அவன் பாடிக்
கொண்டு வந்து விட வேண்டும்.
அல்லது கோயிலு, குளம், திருப்பணி
என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து விட
வேண்டும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு
அன்னிக் கொடுத்து இராஜாங்க
பொக்கிஷத்தையே இவர் குனியமாகி
விடுவார் போலிருக்கிறது' போதாத
தற்கு, இளவரசி குத்தவை ஒருத்தி
எப்போதும் அருகில் இருக்கிறாள்
கோயிலு திருப்பணி செய்து மிச்சம்
ஏதேனும் இருந்தால் அதை மருத்துவ
சாலை ஏற்படுத்துவதற்காகச் செல
விட்டு விடுகிறாள் இப்படியெல்லாம்
இவர்கள் செய்வதற்கு இடம் கொடுத்து
வத்தால் நாளை தம்முடைய மனோரதம்
எப்படி திறவேண்டும்' சோழ சிங்கா
தனத்தில் ஏறி நாலா திசைகளிலும்
சைன்யங்களை அனுப்பி இந்த நில
உலகம் முழுவதையும் வென்று ஒரு
குடை நிழலில் ஆளுவது எவ்விதம்
தடைபெறும்?

மறுபடியும் பெரிய மகாராணிக்கு
மகனிடம் ஏதோ அந்தரங்கம் பேச
வேண்டுமாம்' என்ன அந்தரங்கத்தைச்
சொல்லப் போகிறாரோ, தெரிய
வில்லை' அஷ்டாங்க போகம், இயம்
நியம் நிதிதிபாசனம் ஆகியவற்றைக்
குறித்து ஒருவேளை பேச ஆரம்பித்து
விடுவார். கண்களின் பார்வையை
மூக்கு நுனியில் செலுத்திக் குண்ட
டவினியை மேல் தோக்கிக் கொண்டு
வருவதினால் அறுபத்தி நாலு கலை
களையும் கல்லாமல் கூறும் முறையைப்
பற்றி ஒருவேளை உபதேசிக்க ஆரம்
பித்து விடுவார்' அல்லது நடராஜரு
டைய ஆனந்தக் கூத்தின் உட
பொருளைக் குறித்தும், அவருடைய

சடாமருடம் எதைக் குறிக்கிறது, அவர்
அணிந்திருக்கும் பிறை எதைக் குறிக்க
ிறது என்பவை குறித்தும் சொல்ல
ஆரம்பித்து விடுவார் இப்படியெல்லாம்
சொல்லிச் சொல்லித்தான் நம்மை
உலகம் அரைப் பைத்தியம் என்று பரி
கசிக்கும்படியான நிலைக்குக் கொண்டு
வந்து விட்டார் அம்மாதிரி பேசக்
களுக்கு இனிமேல் இடங்கொடுக்கக்
கூடாது அவர் பேசித்தான் திருவேள்
என்றாலும், நாம் காநிலே வாங்கிக்
கொண்டக் கூடாது...

இருக்கட்டும், அன்னை மீண்டும்
கப்பிட்டு அனுப்புவதற்குள் அந்த நிமித்
தக்காரனிடம் பேசியாக வேண்டும்.
வருங்காலத்தைப் பற்றிக் கேட்டாக
வேண்டும் யாருமே அறிந்திருக்க முடி
யாத இரண்டு மாமமான செய்திகளை
அவன் எப்படி அறிந்துகொண்டான்'
அதை நினைத்துப் பார்த்தால் ஒரே
விப்பப்பாக அல்லவா இருக்கிறது'
அதிக்யமான சக்தி அவனிடம் ஏதோ
இருக்க வேண்டும் சென்று போன
நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கூறியது போல
வருங்காலத்தில் தடக்கப் போவதைப்
பற்றியும் அவனால் கூற முடியுமா' -
அவனையே கேட்டுப் பார்த்து
விட்டான்.

சு பைலிக்குத்து நாம் புறப்படும்
சமயத்தில் நிமித்தக்காரன்
அங்குமிங்கும் பார்த்துக்
கொண்டு தயங்கித் தயங்கி நிற்பதை
மதுராத்தகர் கவனித்தார் அவனைத்
தம்முடன் வரும்படி சமீகனாவினால்
கட்டளையிட்டார் வத்தியத்தேவனு
டைய கண்கள் இளவரசியின் முகத்
தைப் பாரக்கவும், நயன் பாஷையினால்
செய்தி உணரத்தவும் ஆரவம் கொண்
டிருந்தன ஆனால் இளவரசி மீண்டும்
அவனைத் திருமயிக் கூடப் பாராமல்
பெரிய மகாராணியுடன் போய்
விட்டாள்

இது என்ன தன்னை இளவரசி அடியோடு மறந்து விட்டாள்? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் பேரை அவர் தினம் தினம் பார்த்து வகுநிறார். ஒரு தடவை - இரண்டு தடவை பார்த்த தன்னுடைய முகம் அவர் மனதில் எவ்விதம் நினைவிருக்கும்? நான் பைத் தியக்காரன். இரவும் பகலும் எத்தனை எத்தனையோ விபரீத சம்பவங்கள் - அபாயங்களிடையிலும் இளவரசியின் திருமுகத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இளவரசி எதற்காக என்னை நினைத்திருக்க வேண்டும்? தேன் தேனை விரும்பி மலரைச் சுற்றிச் சுற்றி வகுநிறு மலருக்குத் தேனையைப் பற்றி என்ன கவலை? மலர் சூரியனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து கொண்டிருக்கிறது குந்தவையின் முகமலரை விரியச் செய்யும் சூரியதேவன் யாரோ...?

ஆயினும் தன்னை எதற்காக அனுப்பினாரோ, அந்தச் செய்தியைத் தெரிந்து கொண்டதிலேகூட அவருக்கு ஆர்வம் இல்லாமலா போய் விடும்? தனக்கு முன்னாலேயே யாராவது வந்து சொல்லியிருப்பார்களோ? அது எப்படி முடியும்? இவளை, இவளை! அவர் ஏதோ கவலையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அவர் முகம் நன்றாகக் காட்டியது தன்னை அடைபாளம் கண்டு கொள்ளாததுதான் காரணமா? திருக்க வேண்டும் அதற்காக ஒளையை எடுத்துக்கொண்டு இலங்கை சென்ற துணை, மதுராத்தகத் தேவரின் பரிவாரங்களில் ஒருவனாகச் சபைக்கு வந்தால் எப்படி அடைபாளம் கண்டு பிடித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? - ஆகா! இளவரசியைச் சந்தித்து, அந் நகரில் துழைவதற்குத் தான் கையாண்ட யுக்திகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவர் எவ்வளவு ஆச்சரியம் அடைவார்? ஆனால் சந்திப்பது எப்படி? செய்தி சொல்லி அனுப்புவது

எப்படி...?

"நிமித்தக்காரர்! என்ன யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாய்?" என்ற மதுராத்தகரின் குரலைக் கேட்டு வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டான். அதற்குள்ளே அவர்கள் அரண்மனையில் மதுராத்தகத் தேவருடைய தனி அறைக்கு வந்திருந்தார்கள்.

இ

ந்த நாளில் சோதிடர்கள், ஆளுடக்காரர்கள், ரேகை பார்த்துக் குறி சொல்வோர், நிமித்தக்காரர் என்று, வருவ காலத்தைப் பற்றிச் சொல்வோர் பலர் இருந்தனர். சோதிடர்கள் ஜாதகம் பார்த்தும், கிரகங்கள் நட்சத்திரங்களின் சஞ்சாரத்தைக் கணித்தும், ஜோதிடம் சொல்வார்கள் ஆளுடக்காரர்கள் தங்களிடம் வருவோர் பேசும் சொற்களைக் கொண்டும், ஆளுடம் கேட்கும் வேண்டையைக் கொண்டும், துறநெட்டில் ஒரு இலக்கம் சொல்லும்படி கேட்கும் கபா கபங்களைப் பற்றிப் பொதுப்படையாகச் சொல்வார்கள். ரேகை சாஸ்திரமோ அன்றைக்கு இருந்தபடியே இன்றைக்கும் இருந்து வகுநிறு

நி

மித்தக்காரர்கள் என்பவர்கள் ஞான திருஷ்டி படைத்த முனி புலகவர்களைப் போல அக்க கண்ணினால் பாரக்கும் ஆற்றல் உடையவர்கள் அவர்கள் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு, அக்க கண்ணின் உதவியினால் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் தேரில் பார்ப்பது போல பார்த்து உரைப்பார்கள் சிலர் புறக் கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்து சொல்வார்கள், இன்னும் சிலர் தீபப் பிழம்பை உற்று நோக்கிய வண்ணம் மனத்தை ஒருமுகப் படுத்திக்கொண்டு நடந்து போன, நடக்கப் போகிற நிகழ்ச்சிகளை அந்தத்

தீபப் பிழம்பில் பார்த்துச் சொல்வார்கள் இன்னும் சிலருக்கு எதிர்ப்பட்டவர்களின் முகத்தைப் பார்க்கும்போதே அவர்களுடைய சௌகரியம் வரலாறும், வருங்கால வரலாறும் மனத்தில் தோன்றி விடும் இத்தகைய அதிசய சக்திகள் படைத்தவர்களைத் தவிர, காக்கை இடம் போவிறா வலம் போவிறா என்பது முதலான வெளித் தகவல்களைக்கொண்டு சஞ்ஞ பலன்களை உரைக்கும் சாதாரண நிமித்தகாரர்களும் உண்டு

வந்தியத்தேவன் தன்னை, "நிமித்தகாரர்" என்று மதுராத்தகர் அழைத்ததும் திடுக்கிட்டான் இளவரசர் மேலும் தன்னை என்னென்ன கேள்விகள் கேட்பாரோ தெரியவில்லை அவற்றுக்கெல்லாம் சாமாத்தியமாகத் தக்க விடை கூறச் சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டும் கடவுளே! இவ்விருந்து, இவரிடமிருந்து தப்பித்துச் செல்வது எப்படி? இளவரசியைத் தனியாகச் சந்தித்துப் பேசுவது எப்படி...?

"வேறு யோசனை ஒன்றுமில்லை, ஐயா! நான் நிமித்தகாரனா விருப்பத்தைக் காட்டிலும் இப்போது சபையில் பாரதப் பிள்ளையைப் போல நான் பதிகங்களைக் கூறிருந்தால் எவ்வளவு துறாவிருக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு உபசாரம் மரியாதை பெல்லாம் நடக்கும் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்றான்

"யார் வேண்டாம் என்றார்கள்? தீபம் தேவாரத் திருப்பதிகம் கற்றுக்கொண்டு பாடுவதுதானே?"

"இன்னாருக்கு இன்னப்படி என்று எழுதியிருப்பது போலத்தானே நடக்கும், இளவரசே! வீண் ஆசைப்படடு என்ன பயன்?"

"பதிகம் பாடிய அந்தப் பிள்ளையைப் பற்றி உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அவனுடைய யோகம்..."

"மிக உயர்த்த யோகம், சில யோகமும் இராஜ யோகமும் கலந்தது மன்னர்களும் மகாராணிகளும் அந்தப் பிள்ளைக்கு மரியாதை செய்வார்கள் மகான்களுடைய பெயருடனே அவருடைய பெயரும் சேர்த்து இப்பூவுலகத்தில் நெடுங்காலம் விளங்கும்"

வல்லவரையன் ஏதோ குட்டடாம் போக்காக இவ்விதம் கூறினான் ஆனால் மதுராத்தகருடைய மனத்தில் அவனுடைய வார்த்தைகள் பெருங் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டன

"என்னுடைய யோகம் எப்படி என்று சொல், பார்க்கலாம்"

"அவனுடைய யோகத்தைப் போலவே தங்கள் யோகமும், சில யோகமும் இராஜ யோகமும் கலந்தது ஆனால் இன்னும் மேன்மைவாய்வு"

"அப்பனே! கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல், பார்க்கலாம்."

வல்லவரையன் என்ன சொல்வது என்று யோசிக்க அவகாசம் வேண்டியான ஆகையால், "இப்படியெல்லாம் அவசரப்படடால் முடியுமா?" விவரமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், தீபம் ஏற்றி வைத்து, அகிற புகை போடச் சொல்ல வேண்டும் தாங்களும் தீபத்துக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டும் அப்போது வருங்கால திகழ்ச்சிகளை நடக்கப் போகிற படியே பார்த்துச் சொல்லுவேன்

துராத்தகர் பரபரப்பு அடைந்து தீபம் ஏற்றி வைக்கும்படியும் அகிற புகை போடும்படியும் கட்டளைவிட்டார்.

தீபத்துக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் இரண்டு மனைகளும் போடப்பட்டன மதுராத்தகர் ஒரு மனையில் உட்கார்ந்த பின்னர் அவருக்கெதிரே வந்தியத்தேவனும் உட்கார்ந்தான்

கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிற்று

நேரம் தியானத்தில் ஆழந்திருந்தான் அவனுடைய வாய ஏதோ மந்திரங்களை முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தது.

பிறகு அவன் உடம்பை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிக்கொண்டு ஆவேசமடைந்தவனைப் போல் நடித்தான் வெறிபாட்டக்காரனைப் போல் அவன் உடல் நடுங்கிற்று.

பின்னர், கண்களை அகலத் திறந்தான் எதிரில் இருந்த தீபத்தின் பிழம்பை உற்றுப் பாராக்கலானான்.

சற்று நேரம் பார்த்துவிட்டு மதுராத்தகத் தேவரை நோக்கி, "ஐயா! தங்களைப் பற்றி அலட்சியமாக நான் ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும் தங்களுடைய யோகம் சாதாரண யோகம் அல்ல அங்கே சபையில் உட்கார்ந்து பாட்டுப் படித்த பின்னையின் யோகத்துக்கும் தங்கள் யோகத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை அந்தப் பின்னையின் யோகம் அரசர்களின் ஆதரவினால் ஏற்படும் ராஜ்யோகம், தங்களுடைய யோகத்தைப் பற்றி இந்தத் தீபத்திலே நான் காண்பது - ஆகா! என்னையே பிரமிக்கச் செய்கிறது!" என்றான்.

"அப்படி என்ன காண்கிறாய்? சொல்! சொல்!" என்றார் மதுராத்தகர்.

"ஆகா! எப்படிச் சொல்லுவேன்? சொல்லத்தகு வார்த்தைகள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை! அதோ கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மணிமுடி தரித்த மன்னர்கள் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள் மத்திரிகளும் சாமந்தர்களும் அதிகாரிகளும் வரிசை வரிசையாக நிற்கிறார்கள் அவர்களுக்கு அப்பால், முடிவில்லாத கடலைப் போல், சேனா வீரர்கள் அலைமோதிகொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் பிடித்த வேல்களும், வாள்களும் மார்பில் தரித்த கவசங்களும் ஒளி வீசிக் கண்ணைப் பறிக்கின்றன தூரத்திலுள்ள மாட மானிகைகளின் மேல் ஜனங்கள் நின்று

ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள் கோட்டை கொத்தனங்கள் மீதெல்லாம் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் நிற்கின்றனர் அவர்கள் அவர்கள் ஏதேனோ கோஷம் செய்கிறார்கள்."

"சொல், சொல்! மக்கள் என்ன கோஷமிடுகிறார்கள்?"

'இனவரசே! பலலாபிரம மக்களின் கோஷமாகையால் நன்றாகக் கேட்கவில்லை 'சோழ குலத் தோன்றல் வாழ்க' திரிபுவன சக்கரவர்த்தி வாழ்க' மன்னாதி மன்னர் வாழ்க' திரிபுவன சக்கரவர்த்தி வாழ்க' மன்னாதி மன்னர் வாழ்க' எனதெல்லாம் கோஷிப்பது போலத் தோன்றுகிறது."

"அப்பறம் என்ன?"

"மக்கள் திரண்டு கூட்டம் கூட்டமாக முன்பேறி வருகிறார்கள் வேலும் வாளும் பிடித்த வீரர்கள் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறார்கள் சிறிது நேரம் அங்கே ஒரே கூச்சலும் குழப்பமுமாக இருக்கிறது."

"சரி, சரி! கூட்டம் எதற்காகக் கூடியிருக்கிறது? அதைச் சொல்!"

"அதைத்தான் நானும் இப்போது பாராக்கப் போகிறேன் கூட்டத்தின் மத்தியில் புலிக்கொடி, வானளாவிப் பறக்கிறது அதற்குக் கீழே மீனக்கொடி, விற் கொடி, பனைக்கொடி, சிங்கக் கொடி, ரிஷபக் கொடி, பனதிக் கொடி ஆகியவை தாழ்வாகப் பறக்கின்றன மயன் மானிகையைப் போன்ற சபா மண்டபத்தின் நடுவிலே தவரத்தின் கசிதமான தங்கச் சிங்காதனம் போட்டிருக்கிறது அருகில் ஒரு பீடத்தில் கோடி சூரியப் பிரகாசமான வைர வைரீயங்கள் பதித்த மணி மகுடம் ஒன்று வைத்திருக்கிறது சிங்காதனத்துக்கு மேலே தன் மதியின் வெண்ணிலவையொத்த சூரியர்சி பொருந்திய பொன் கொற்றக்குடை விரித்துக் கவித்திருக்கிறது தேவ கண்ணிகையரைப் போன்ற பெண்கள் கைகளில் வெண்சாமரங்களை வைத்துக்கொண்டு

காததிருக்கிறார்கள் பறபல புண்ணிய
நீர்ததவகனிலிருந்து கொண்டு வந்த
தண்ணீருடன் பொற குடங்கள் வரி
சையாக வைத்திருக்கின்றன இளவரசர்
பட்டாபிஷேகத்துக்கு எல்லாம்
ஆயத்தமாகி விட்டன...

"யாருக்குப் பட்டாபிஷேகம்?
அதைச் சொல். அப்பனே!" என்றார்
மதுராத்தகர்.

"இதோ அதுவும் தெரிந்து விடும்
சபா மண்டபத்தின் பிரதான வாசை
கதவு திறத்திருக்கிறது பலவகை
கட்டியம் கூறிக் கொண்டு சிலர் உள்ள
வருகிறார்கள் வீர கம்பீரத் தோற்ற
முடைய கிழவர் ஒருவர் வந்திறார்
அவருடைய சகோதரர் போலக் காணப்
படும் இளவொருவர் வருகிறார்
அவர்களுக்கேப் பின்னால் மனமதனை
யொத்த கந்தர் ரூபமுடைய இரண்டு
குமாரர் ஒருவர் இதோ வருகிறார் "

"அது யார்? யார்?"

வந்தியத்தேவன் மதுராத்தகரை
மறுமுறை உறுறுப் பார்த்து விட்டு
மீண்டும் தீபத்தை நோக்கினான்

'ஐயா' தங்களைப் போலவே அவர்
இருக்கிறார்' தங்களைப் போல என்ன
தாங்கினதான்' முன்னால் வந்த இர
வரும் தங்களைச் சிமமாசனத்தை
நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறார்கள்
'ஐய விஜயப்பவா' என்ற கோஷம் சமுத்
திர கோஷத்தைப் போல எழுமிறது
நடங்கள் மீது நூறு நூறு கரங்கள்
உலர்வுகளையும் மணிகளையும் மஞ்சள்
நீர்த தாபியங்களையும் தூவுகின்றன
இதோ தாங்கள் சிங்காதனத்தை
நெருங்கி விட்டார்கள்' அட்டா' இது
என்ன? சகுனத் தடை போல் யார்
குறுக்கே வந்திறது' தலைவிரி கோல
மாக ஒழு சுதிரி குறுக்கே வந்து தங்க
ளுக்கும் சிமமாசனத்துக்கும் நடுவில்
நிற்கிறான் 'வேண்டாம்' என்று
தங்களைத் தடை செய்கிறான் தாங்கள்
அந்த சுதிரியைத் தள்ளுகிறீர்கள் -
அட்டா' இது என்ன, நல்ல சமயத்தில்

இப்படிப் புகை வந்து ஈழிக் கொள்
கிறது' ஒன்றுமே தெரியவில்லையே "

"பார்! பார்! நன்றாக உறுறுப் பார்!
அப்பறம் என்ன நடக்கிறது?"

'இளவரசர்' மன்னக்க வேண்டும்'
பெரும் புகைப்படலம் வந்து எல்லா
வற்றையும் மறைத்து விட்டது..."

"பார், அப்பனே! பார்! அந்த சுதிரி
யார் என்றாவது பார்! அவனை நீ
முன்னம் பார்த்திருக்கிறாயா?"

"இளவரசர்' அந்த மாதரசியும்
மறைத்து விட்டான். தாங்களும்
மறைத்து விட்டார்கள் சபை, சிமமா
சனம், கிரீடம், - எல்லாம் மறைத்து
விட்டன இந்த அரண்மனையில் மந்திர
சக்தி உள்ளவர்கள் யாரோ இருக்க
வேண்டும்' வேண்டுமென்றே மந்திரம்
போட்டுத் தடுத்து விட்டதாகக் காண
கிறது ஐயோ' என முகமெல்லாம் பற்றி
எரிவது போல் திக்கிறது..."

இவ்விதம் கூறி வந்தியத்தேவன் தன்
கரங்களினால் முகத்தை ஈழிக்கொண்
டான் அப்படியே சிந்தி நோம் இருந்து
விட்டுக் கண்களைத் திறந்து பார்த
தான்

துராத்தகத் தேவருடைய
உடம்பின் நரம்புகள் எல்லாம்
புடைத்துக்கொண்டிருந்தன.
அவருடைய முகத்தில் கோபம்
கொதித்துக்கொண்டிருந்தது கண்கள்
எரியும் தண்டல்களைப் போல பிரகாசித்
தன் வந்தியத்தேவனுக்குச் சிந்தி
பயமாகவே போய் விட்டது இளவர்
சருடைய ஆசை வெறிபை அளவுக்கு
அதிகமாகக் கிளப்பி விட்டோமோ
என்று பயந்து போனான்

"மறுபடியும் பார்! நன்றாகப் பார்த
துச் சொல்!" என்றார் மதுராத்தகர்

"இளவரசர்' அதில பயனில்லை'
ஒருதடவை மறைந்த காட்சி மறுபடியும்
உடனே வராது சில நாள் கழிந்த
பிறகுதான் வரும் தீபத்தைப் பார்த்து

வேண்டுமானால வேறு ஏதாவது காட்சி
தேரிந்தால் சொல்லுகிறேன் "

"சொல், சொல்! என்ன காட்சி
புலப்பட்டாலும் சொல்"

"ஜனங்கள் ஒரே குழப்பமாறிகு
கிறார்கள். துக்கமாயும் கோபமாயும்
இருக்கிறார்கள் தாதை ஒருவன் வந்து
அவர்களிடம் ஏதோ செய்தி சொல்லு
கிறான். இராஜ குடும்பத்தைப் போத
யாரோ ஒருவர் கடலில் முழுகிவிட்ட

தாகச் சொல்கிறான். ஐயோ! பாலம்
அந்தத் தாதனை ஜனங்கள் அடிக்கப்
போகிறார்கள் இளவரசோ அம்மாதிரி
ஏதாவது தேர்ந்தால் தாங்கள் அதை
சந்தர்ப்பத்தில் ஜனங்கள் மத்தியில்
செல்ல வேண்டாம்! சென்றாலும்
ஜாக்கிரதைபாகச் செல்லுங்கள்"

"கடலில் முழுகியது யார் என்று
பெயர் சொல்லவில்லையா "

"கச்சலிலும் குழப்பத்திலும் பெயர்

காதிவ விழவில்லை அதைக் காட்சி
மறைத்துவிட்டது இப்போது கடிததலை
மண்ணை ஒது மாலைகளை அணிந்த
ஒரு பயங்கரமான கட்டடம் என் கண்
முன் தெரிகிறது காயலிகாளை காட்டி
முகங்கள் திரையிதானுநிறாகன
அவர்களை ஒதுவன எகரில் ஒரு பயங
கரமான அலிவாளை வைத்துக்கொண்
டிருக்கிறான் அவனுக்கு எதிரில்

பலபீடம் ஒன்று இருக்கிறது இளவரசோ
இவர்களுமே இராஜகுமாரர் ஒருவர்
வருகிறார். காலாழகர்கள் அவரைச்
சூரதனுகொண்டு கொமமாணம் அடிச்
சொராகன் ஸுயர் தயித தவறிக கூட
தாய்கள் அப்படிப்பட்ட கட்டடத்தின்
மத்தியில் போக வேண்டாம்.."

இதைக் கேட்டதும் மதுராத்தகரு
டை ப முகத்தில் விவாளை துளிந்தது

அவர் உடம்பு தடுங்கிவது

வந்தியத்தவன் அனாதை கவனித்துக் கொண்டான் பின்னர் இளவரசர் தாமது ஒன்று எவகத்த தெரிவிக்க மனஸிக்க பின்புடி என் தலை கற்று கிந்து கண் இகன்கிந்து யாரோ பந்தாம போட ஒரு தலை செய்கிறார்கள் இளவரசர் சமயம் இளவரசர் இடத்தில் பாதஞ்சு சொல்கிறான் என்று கூறித் தன் தலைமையக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டான்

அச்சமயத்தில் அரண்மனைச் சேவகன் ஒருவன் வந்து பெரிய மகாராணி செய்பின்பமாத்தல் இளவரசனா அழைத்து வரச் சொல்லதாகக் கூறினான்

மதுராத்தகர் தன் உண்ணத்தில் போய்கிவ ஆதிராததைபெல்லாம் அனனைவின் மீது கொட்டி விடுவது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்

தாமது தலைமணி போறுகக் குடிவிலினை அனாமனைக்கு வெளிச் சென்று இதை தகனாக கொடுக்கக் கற்றிய பாததுவியிட்டு வந்தினை" என்று வந்தியத்தவன் அவரிடம் கூறி அனுப்பி பெற்றுக் கொண்டான்

Uழையாறை மருத்துவர் மகன் பிளாகபாளி பண்டிதனுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய ரணம் ஏற்பட்டிருந்தது சில நாளைக்கு முன்பு வளையில் அவன் தந்தைவிடம் மருத்து சாலதிரம் கற்றுக் கொள்ளுவது எனத் தீர்மானித்தான் கொடுக்கப்பட்டு பாயாணத்தின்போது வந்தியத்தவன் வெளி உலகத்தைப் பற்றிய பல விஷயங்களை அய்ந்துக்குக் கூறினான் அதனுடன் மட்டுமே அவன் நிறுத்தவில்லை புதிதாகக் கிதை வளையில் விழுந்தவர்களுக்கு அனாதை பற்றி யாரிடமாவது பேசத் தோன்றுவது இயலாது வைத்தியர் மகன் முதல் நாள் அசை

என்று தெரித்து கொண்ட வந்தியத்தவன் அவரிடம் பேசுகளிடம் காதல் கொள்ளுவதைப் பற்றிய அபாயங்களைப் பற்றிப் பேசலானான் தான் ஒரு பெண்ணிடம் காதல் கொண்டு அதன் பயனாக அனுபவித்து வரும் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றிச் கூறினான்

வைத்தியர் மகன் பிளாகபாளி இதைப் பேசக்கூறளை முதலில் அவன்வாக மன்கலிமனை சேர்த்து சிந்தாக அவன் மனம் மாறிவது வந்தியத்தவனிடம் விவரிக்காத அதன்கடியும் ஆதிகாழம் ஏற்பட்டன அவனுடைய மனத்தைக் கவாத்த மன்கலிமனை தனா பெயர் என்ன என்று கேட்டான். வந்தியத்தவன் சொல்ல மறுத்து விட்டான். அதனால் பிளாகபாளியின் தீர்ப்பு அதிகமாயிற்று கொடுக்கப்பட்டுப் பேரவச் சேருவதற்குள் வந்தியத்தவனை வைத்தியரின் மகன் தன்னுடைய சதது தவாகியை கத்தத் தொடங்கி விட்டான்

அவன் மன்கலிற்ருள் புனைத்து கொண்டு தத்த முதல்குழலினைப் பாதத்துக் கொழுகது டீக்க தொடங்கிவது முதல்குழலி அவனை மறுதனித்ததில் பரிசாரமும் செய்தான் அவன் தன்னைக் காட்டிலும் வந்தியத்தவனை அதிகம் மன்கலிற்ருள் என்று தெரிய வந்ததும் பிளாகபாளியின் பைத்தியம் பற்றி விட்டது வந்தியத்தவனைத் தொடர்ந்து வந்த வீரர்களிடம் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கவும் துணிந்தான்

பழுவேட்டையாரின் ஆட்கள் வந்தியத்தவனைப் பிடிக்க முடியாமல் பிளாகபாளியைப் பிடித்துக்கொண்டு தஞ்சை சென்றார்கள் சிந்து தீர்ப்பு அவன் பாதாணச் சிறையில் வசிக் குமபடி தீர்த்தது இதனாலெல்லாம் அவனுக்கு முன்னமே வந்தியத்தவனிடம் உண்டாகியிருந்த தீர்ப்பு

மேலும் வளர்ந்தது

இளவரசி குந்தவை அவளைப் பார்த்துப் பேசி விடுதலை செய்வதற்காகப் பாதாள சிறைக்குப் போவதற்கு முன்னாலேயே அவன் விடுதலையாகி விடுதலையைக் கண்டோம் விடுதலை செய்வதன் பழுவூர் இளைய ராணி நத்தினிதான் தன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்தியத்தேவன் தஞ்சை அரண்மனையிலிருந்து தப்பித்துச் சென்றது பற்றி நத்தினி கோபமும் சத்தேகமும் கொண்டிருந்தான் அவன் பழையாறை சென்று, பிறகு சூதாட்டுக்குத் தப்பிச் சென்றதை அறிந்த பிறகு அவனுடைய சத்தேகம் அதிக மாயிற்று எப்படியும் ஒருநாள் பழையாறைக்குத் திரும்பி வந்து இளவரசி குந்தவையைப் பார்க்க முயலவான் என்று ஊகித்தான் அப்போது அவனைக் கண்டுபிடித்துச் செய்தி அனுப்பப் பழையாறையில் தனக்கு நம்பகமான ஆர் துருவன் வேண்டும் என்று தீவிரமாக எண்ணினான்

வைத்தியர் மகன் பிளாகபாணி கையப் பார்த்துப் பேசிய பிறகு அவன் அந்த வேலைக்குச் சரியான ஆள் என்று முடிவு செய்தான் அவனிடம் அந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஒப்புவிதான்

"உனக்குத் துரோகம் செய்து விட்டுத் தப்பிச் சென்றவன் சேகிரத்திலு ஒருநாள் பழையாறைக்குத் திரும்பி வருவான் நீ கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்திருந்து அவன் எங்கெங்கே போகிறான், என்னென்ன செய்கிறான் என்பதைக் கவனித்து எனக்கு உடனே சொல்லி அனுப்ப வேண்டும் அவ்விதம் செய்தால் உனக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளை அளிப்பேன்" என்றான்

பின்னர் சின்னர் பழுவேட்டரைப் பாரும் அவனை அழைத்து வந்தியத் தேவனைப் பற்றிக் கூட்டினை இட்டார் "அந்த இராஜத் துரோகி

திரும்பி வருமபோது அவனைத் பிடித்துக் கொடுத்தால் உன்னை நமது ஒற்றா படைமீல் சேர்த்துப் பெரிய அதிகாரியாகவி விடுவேன்" என்று அவனுக்கு ஆசை காட்டியிருந்தார்

அது முதல் பிளாகபாணி மருத்துவத் தொழிலில் பறவை இழந்து விட்டான் ஏதேதோ ஆகாசக்கொட்டைகள் கட்டிக்கொண்டே பழையாறை நகரின் விடுகளில் ஓயாமல் அலைத்து கொண்டிருந்தான் திமா திமரென்று அவனுக்குச் சத்தேகம் உதித்து விடும் விதியில் போகிறவர்களின் அருகில் ஓடிச் சென்று முகத்தை உறுப்ப பார்ப்பான் "இவன் இல்லை" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அப்பால் செல்வான் இதைப் பார்த்த பலரும் வைத்தியர் மகனுக்குச் சித்தப் பிரமை பிடித்து விட்டதென்று எண்ணத் தொடங்கினார்கள்

ஆயினும் பிளாகபாணி தன்னுடைய முயற்சியைக் கைவிடவில்லை

மதுராத்தகத் தேவரும், அவருடைய பரிவாரங்களும் பழையாறைக்குள் பிரவேசித்தபோது பிளாகபாணி அவர்களை அவ்வளவு நன்றாகக் கவனிக்கவில்லை அவர்களில் வந்தியத்தேவன் இருக்கக் கூடும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை திருநாளையூர் தம்பியின் பலகைகளை சூழ்ந்திருந்த பெருங் கூட்டத்திலே அவன் கற்றிச் கற்றி வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அப்போது சற்றுத் தூரத்தில் மதுராத்தகருடைய பரிவாரம் போவது தெரிந்தது மதுராத்தகருக்கு அருகில் குதிரை மேலிருந்தவன் ஒருதடவை திரும்பிப் பார்த்தபோது பிளாகபாணிக்கு ஐயம் உதித்தது ஆனால் அவன் விரைவாகச் சென்று அரண்மனையில் புகுத்து விட்டபடியால் சத்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை

(தொடரும்)

விபரீதமான விசுவன்

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

சுருதி

ந

மபியானடார்
தம்பிக்கு நடந்த
உபசாரத்தின்
போது பிணாக
பாணி அந்த சபா
மண்டபத்துக்குள்
பிரவேசிக்க முடிய
வில்லை. வாசந

படிக்கு அப்பால் நின்ற கூட்டத்தில்
நின்று உள்ளே பார்த்துக்கொண்டிருந்
தான் வந்தியத்தேவனுடைய கவனம்
வேறு இடத்தில் இருந்தது என்பதை
முன்னமே பார்த்தோம் பிணாக
பாணியோ, வந்தியத்தேவன் முகத்
தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்
தான் இவ்வளவையும் பார்த்தும்
பார்க்காதது போல்
கவனித்துக்கொண்
டிருந்தான் இன
னோருவன். அவன்
தான் நம் பழைய

தோழனாகிய ஆழ்வார்க்கடியான்

இளவரசர் மதுராந்தகருக்கு நிமித்தம்
பார்த்துச் சொல்லி அவர் மனத்தைக்
கலக்கி விட்டு வந்தியத்தேவன் அரண்
மனைக்கு வெளியில வந்தான் அங்கே
உறங்கி தூரத்தில நின்று காத்துக்
கொண்டிருந்த வைத்தியர் மகன்
அவனை நெருங்கி வந்து, "அப்பனே"
நீ யார்?" என்று கேட்டான். வந்தி
யத்தேவன் பிணாகபாணியைப்

பார்த்துத்
திடுக்கிட
டான் அதை
வெளியில
கூட்டிக்
கொள்ளாமல்,

அமரர்
கல்கி

கல்கி கலெக்டர்

"என்ன கேட்டாய்?" என்றான்.

"நீ யார் என்று கேட்டேன்."

"நான் யார் என்றா கேட்கிறாய்? எந்த நாளைக் கேட்கிறாய்? மண், நீர், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்ச பூதங்களினாலான இந்த உடம்பைக் கேட்கிறாயா? இந்த உடம்புக்குள் மறைந்திருக்கும் உயிரைக் கேட்கிறாயா? உயிருக்கு ஆதாரமான ஆத மாவைக் கேட்கிறாயா? ஆதமா வுக்கும் அடிப்படையான பரமாதமா வைக் கேட்கிறாயா? அப்போது இது என்ன கேள்வி? நீயும் இவ்வை, நானும் இவ்வை, எல்லாம் இறைவன் மயம்! உலகம் என்பது மாயை, பக, பதி, பாசத்தின் உண்மையைத் திரு நாரையூர் நம்பியைப் போன்ற பெரியோர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்!" என்று கூறிவிட்டு வந்தியத் தேவன் அரண்மனை வாசலில் நின்ற தன் குதிரை மேல் தாவி ஏறினான் குதிரையைச் சிந்தி நேரம் வேகமாகச் செலுத்திய பிறகு வைத்தியர் மகன் தன்னைப் பில தொடரவில்லை என்று தெரிந்துகொண்டு மென்ன மென்ன விட்டுக் கொண்டு போனான்.

எனில் வைத்தியர் மகன் அவ்வளவு எளிதில் ஏமாந்து போகிறவனா? அவனுடைய சத்தேகம் இப்போது திச்சயமாகி விட்டது நகர காவல அதிகாரியிடம் சென்று செயதினைத் தெரிவித்தான் அதிகாரி அனுப்பிய இரண்டு காவல வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு அவனும ணரைச் சுற்றி வந்தான் அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே வந்தியத் தேவனை ஒரு நாறசத்தியில் சத்தித்தான்.

"இவன்தான் ஒற்றன்! இவனைச் சிறைப் பிடிப்புகள்!" என்று கூவினான்

"என்னடா, அப்பா! உனக்குப் பைத்தியமா?" என்றான் வல்லவரையன்.

"யாரைப் பைத்தியமா என்று கேட்கிறாய்? இந்த உடம்பையா, இதற்குள் இருக்கும் உயிரையா, ஆத்மாவையா, பரமாதமாவையா? அல்லது பக, பதி, பாசத்தையா?" என்று கூறினான் வைத்தியர் மகன் பிளாக்பாணி.

"நீ இப்பொழுது உளறுவதிலிருந்த நீ பைத்தியம் என்று தெரிகிறதே!"

"நான் பைத்தியம் இல்லை, உன்னோடு கோடிக்கரை வரையில் வந்த வைத்தியன்! காவலர்களே! தஞ்சாவூர் கோட்டையிலிருந்து தப்பி இவர்களுக்கு ஒடிய ஒற்றன் இவன்தான்! உடனே இவனைச் சிறைப் பிடிப்புகள்!"

காவலர்கள் வல்லவரையனை நோக்கி நெருங்கினார்கள்.

"ஜாக்கிரதை! இவன் சொல்வதைக் கேட்டுத் தவறு செய்யாதீர்கள்! நான் இளவரசர் மதுராந்தகத் தேவரோடு வந்த நிமித்தக்காரன்!" என்று கூறினான் வந்தியத்தேவன்.

"இவ்வை, இவ்வை! இவன் பெரும் பொய்யன், இவ்வை உடனே சிறைப் படுத்துங்கள்!" என்று வைத்தியர் மகன் வாய் விட்டுக் கூவினான்.

தற்குள் அவர்களைச் சுற்றிலும் ஒரு பெரும் கூட்டம் கூடி விட்டது. கூட்டத்தில் சிலர் வந்தியத்தேவனுடைய கூச்சி பேசினார்கள் சிலர் வைத்தியர் மகனின் கூச்சி பேசினார்கள்.

"இவனைப் பார்த்தால் நிமித்தக்காரனாகத் தோன்றவில்லை!" என்றான் ஒருவன்.

"ஒற்றனாகவும் தோன்றவில்லை!" என்றான் இன்னொருவன்.

"நிமித்தக்காரன் இவ்வளவு சிறு

பிராயத்தனாலிருக்க முடியுமா?"

"ஏன் முடியாது? ஒற்றன் குதிரை மேலேறி விதியில் பகிரங்கமாகப் போவானா?"

"நிமித்தக்காரன் எதற்காக உடைவான் தரித்திருக்கிறான்?"

"ஒற்றன் என்றால் யாருடைய ஒற்றன்? பழையாறையில் என்ன வேவு பார்ப்பதற்காக வருகிறான்?"

இதற்கிடையில் பிளாக்பாணி "இவனைச் சிறைப் பிடியுங்கள்! பழு வேட்டரை யருடைய கட்டளை!" என்று கத்தினான்.

பழுவேட்டரையர் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அங்கே கூடிவிருந்தவர்கள் பலருக்கு வந்தியத்தேவன் மேல் அனுதாபம் உண்டாகி விட்டது. அவனை எப்படியாவது தப்பிக்க வழி உண்டா என்று பார்த்தார்கள்.

இதற்கிடையில் ஆழவார்க்கடியான் அந்தக் கூட்டத்தின் ஓரத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

"இளவரசரோடு வந்த நிமித்தக்காரன் இங்கே இருக்கிறானா?" என்று கூயினான்.

"இதோ இருக்கிறேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"இல்லை, இவன் ஒற்றன்" என்று பிளாக்பாணி கூச்சலிட்டான்.

"இதென்ன வம்பு? நீ மதுராந்தகத்தேவருடன் வந்த நிமித்தக்காரனா? யிருந்தால் என்னுடன் வா! உன்னை இளவரசி அழைத்து வரச் சொன்னாள்" என்றான் ஆழவார்க்கடியான்.

வந்தியத்தேவனின் உள்ளம் துள்ளிக் குதித்தது. "அந்த நிமித்தக்காரன் நான்தான்! இதோ வருகிறேன்" என்றான்.

"விடாதீர்கள்! ஒற்றனை விட்டு விடாதீர்கள்!" என்று வைத்தியர் மகன் பிளாக்பாணி கத்தினான்.

ஆழவார்க்கடியான், "நீ நிமித்தக்காரனானா என்பதைத் தீர்ப்பதற்கு"

அப்படியானாகதான் என்னுடன் வரலாம்" என்று கூறிக் கொண்டே கண்ணால் சமீக்கைச் செய்தான்.

"என்ன விதமாக திருபிக்கச் சொல்லுகிறாய்?" என்று வந்தியத்தேவன் அவசரத்துடன் கேட்டான்.

"அதோ இரண்டு குதிரைகள் வேகமாக வருகின்றனவல்லவா? அவற்றின் பீது வருகிறவர்கள் இதோ அவசரச் செய்து கொண்டு வருவதாகத் தோன்றுகிறது. அது உண்மையா? இல்லாவிட்டால், அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டு வருகிறார்கள், சொல்!"

குதிரைகளின் பேரில் வந்தவர்களை வந்தியத்தேவன் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "ஓ! சொல்லுகிறேன் இராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு ஜல கண்ட விபத்து நோத்திருக்கிறது! அந்தத் துக்கச் செய்தியைத்தான் அவர்கள் கொண்டு வருகிறார்கள்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

இப்படிச் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் குதிரைகள் ஜனக் கூட்டத்தை நெருங்கி விட்டன. ஜனங்கள் மேலே போக வழி விடாதபடியால் குதிரைகள் தின்தன.

"நீங்கள் தூதர்கள் போலிருக்கிறது, என்ன செய்து கொண்டு வருகிறீர்கள்?" என்று ஆழவார்க்கடியான் கேட்டான்.

"ஆம், நாங்கள் தூதர்கள்தான்! துக்கச் செய்தி கொண்டு வருகிறோம்! இளவரசர் அருள்மொழி வர்மர் ஏறி வந்த கப்பல் கழற்காற்றில் அகப்படிக் கொண்டதாம். இளவரசர் யாரையோ காப்பாற்றுவதற்காகக் கடலில் குதித்து முழுக்கப் போய் விட்டாராம்!"

குதிரை பீது வந்தவர்களில் ஒருவன் இவ்வாறு கூறியதும் அந்த ஜனக் கூட்டத்தில் "ஐயோ! ஐயோ!" என்ற பரிதாபக் குரல்கள் நெருக்க பிளக்குமபடியான சோகத் தொனியில் எழுந்தன.

எங்கிருந்துதான் அவ்வளவு ஜனங்களும் வந்தார்களோ, தெரியாது அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவர்கள் எப்படி வந்து சேர்ந்தார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது ஆண்களும், பெண்களும், வயோதிகர்களும், சிறுவர், சிறுமிகளும் அத்தத் தூதர்களைப் பெருங் கூட்டமாகக் குழந்து கொண்டார்கள் பலர் அவர்களைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். பலர் அழுது புலம்பினார்கள்

U முவேட்டரைவர்கள் அருள்மொழி வர்மரை விருமபவிலையென்பது அந் நகர மக்களில் பலருக்கு ஏற்கெனவே தெரியும் இளவரசரைச் சிறைப்படுத்திக்

கொண்டு வருவதற்காகப் பழுவேட்டரை யர்கள் சமீபத்துக்கு ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்ற பிரஸ்தாபமும் அவர்கள் காதுக்கு எட்டிவிருந்தது. எனவே, கூட்டத்தில பலர் பழுவேட்டரை யர்களைப் பற்றி முதலில் முணு முணுக்கத் தொடங்கினார்கள் பிறகு உரத்த குரலில் சபிக்கவும் தொடங்கினார்கள் "பழுவேட்டரை யர்கள் வேண்டுமென்றே இனவரசரைக் கடலில் முழுக அடித்துக் கொன்றிருக்க வேண்டும்" என்றும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள் அந்த ஜனக் கூட்டத்தார் பேசிக் கொண்ட சத்தமும் அவர்கள் புலம்பிய சத்தமும் பழுவேட்டரை யர்களைச் சபித்த சத்தமும் சேர்ந்து சமுத்திரத்தின் பேரிறைச் சலைப் போல் எழுந்தது.

இந்தக் கூட்டத்துக்கு மத்தியில அகப்படடுக் கொண்ட தஞ்சாவூர் தூதர்கள் மேலே அரண்மனைக்குப் போக முடியாமல் தவித்தார்கள். ஜனங்களை விலக்கிக்கொண்டு போக அவர்கள் முயன்றும் பலிக்கவில்லை. "எப்படி?" "எங்கே?" "என்றைக்கு?" "திச்சையமாகவா?" என்றெல்லாம் ஜனங்கள் அந் தூதர்களைக் கேட்ட வண்ணம் மேலே போக முடியாதபடி தடை செய்தார்கள்.

வைத்தியர் மகனுடன் வந்திருந்த காவலர்களைப் பார்த்து ஆழவார்க்கடியான், "தீங்கள் ஏன் சுமமா திறகிறீர்கள்? கூட்டத்தை விலக்கித் தூதர்களை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்!" என்றான். காவலர்களும் மேற்படி செய்தி கேட்டுக் கதிகலங்கிப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் இப்போது முன்வந்து தூதர்களுக்கு வழிவிலக்கிக் கொடுக்க முயன்றார்கள். தூதர்கள் சிறிது சிறிதாக அரண்மனையை நோக்கி முன்னேறினார்கள். ஜனக்கூட்டமும் அவர்களை விடாமல் தொடர்ந்து சென்றது.

மேலும் மேலும் ஜனங்களின் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டும் வந்தது.

அவ்வளவு பெரிய ஜனக் கூட்டத்தில, ஒரே மனதாக இனவரசர் அருள் மொழி வர்மரின் கதையை நினைத்துக் கலங்கிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தில, ஒரே ஒரு பிராணி மட்டும், "ஐயோ! இது ஏதோ சூழ்ச்சி! ஒற்றனைத் தப்பித்து விடச் சூழ்ச்சி!" என்று அலறிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வாறு அலறிய வைத்தியர் மகனை யாகும் பொருட்படுத்தவில்லை. அவனுடைய கக்குரல் யாகுடைய செவியிலும் ஏறவில்லை மாததிலின் பெருவெள்ளம் அதில விழுந்து விட்டதுருமபை அடித்துக்கொண்டு போவது போல் அந்தப் பெரும் ஜனக் கூட்டம் வைத்தியர் மகனையும் தள்ளிக்கொண்டு முன்னே சென்றது.

ஜனக் கூட்டம் சேரத் தொடங்கிய போதே வந்தியத்தேவன் குதிரை மேலிருந்து இறங்கி விட்டான். கூட்டம் நகரத் தொடங்கியபோது ஆழவார்க்கடியான் அவன் அருகில வந்து அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டான். "குதிரையை விட்டு விடு! பிறகு அதைத் தேடிப் பிடித்துக் கொள்ளலாம். உடனே என்னுடன் வா!" என்று அவன் காதோடு சொன்னான்.

"அப்பனே! சமய சஞ்சீவியாக வந்து சேர்ந்தாய்! இல்லாவிடில் என நிலைமை என்ன ஆயிற்றுக்குமோ, தெரியாது!" என்றான் வல்லவரையன்.

"இதுதான் உன் தொழில் ஆயிரந்தே! தீ சங்கடத்தில அகப்படடுக் கொள்ள வேண்டியது, யாராவது வந்து உன்னை அந்த நெருக்கடியிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டியது!" என்று எகத்தானம் செய்தான் ஆழவார்க்கடியான்.

இருவரும் ஜனக்கூட்டம் அவர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு போகாத வண்ணம் விதி ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றார்கள் கூட்டம் போன பிறகு வத்

திவத்தேவனுடைய கையை ஆழ் வார்க்கடிப்பான் பறிகொண்டு வேறு திசையாக அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

அரண்மனைகள் இருந்த வீதியில் முன்னொரு தடவை நாம பார்த்திருக்கும் பூட்டிக் கிடந்த கோடி வீட்டில் அவர்கள் புகுந்தார்கள். கொல்லைப்

புறத்தில் இருந்த நந்தவனத்தில் பிர வேசித்துக் கொடி வழிகளில் நடத்தார்கள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்தீவ நிற ஓடை தெரிந்தது. அதில் ஒரு ஓடம் மிதந்தது. ஓடத்தில் ஒரு மாதரசி இருந்தாள். அவனைக் கண்டதும் வத்திவத்தேவனுடைய உள்ளம் துள்ளிக் குதித்தது.

இருபதாம் அத்தியாயம்

தாயும் மகனும்

இ

ன்னை அழைத்து வரச் சொன்னதாகச் சேவகன் வந்து கூறியதன் பேரில் மதுராத்தகன் செம்பியன் மாதேவினைப் பார்க்கச் சென்றான். சிவ பக்தியிற் சிறந்த அந்த முநாட்டியின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. ஒரு காலத்தில் மதுராத்தகனும் அன்னை யிடம் அளவிவாத பக்தி கொண்டிருந்தான். இப்போது அந்த பக்தி யோப வெறியாக மாறிப் போயிருந்தது. பெற்ற மகனுக்குத் துரோகம் செயது தாயாடுகளின் கட்சி பேசிய தாயைப் பற்றிக் கதைகளிலே கூடக் கேட்டதில் லையே! தனக்கு இப்படிப்பட்ட அன்னைவா வந்து வாய்க்க வேண்டும...? இதை நினைக்க நினைக்க அவன் உள்ளத்திலிருந்து அன்பு அத்தனையும் துவேஷமாகவே மாறி, நாளடைவில் கொழுத்து விட்டு வளர்த்திருந்தது.

அபூர்வமான சாத்தம் குடி கொண்ட அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்ததும் கொஞ்சம் அவனுடைய கோபம் தணிந்தது. பழைய வழக்கத்தை அனுசரித்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தின்றான். "சிவபக்திச் செல்வம் பெருகி வளரட்டும்" என்று மகாராணி ஆசி கூறி அவனை ஆசனத்தில் உட்கார் செய்தார்.

அந்த ஆசிரவாதம் மதுராத்தகனுடைய மனத்தில் அம்பைப் போல கைத்தது.

"மதுராத்தகா! என் மருமகன் கவமா? உன் மாமனார் வீட்டிலும் தனாடுகாரியின் வீட்டிலும் எல்லாகும் செனக்கி யமா?" என்று கேட்டார்.

"எல்லாகும் செனக்கியமாகவே இருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றித் தங்களுக்கு என்ன கவலை?" என்று குமாரன் முணுமுணுத்தான்.

"தஞ்சையிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னால் தீ சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்தாயா? அவருடைய உடல் நலம் நற் சமயம் எப்படியிருக்கிறது?" என்று மகாராணி கேட்டார்.

"பார்த்து விடை பெற்றுக் கொண்டு தான் புறப்படேன். சக்கரவர்த்தியின் உடம்பு நானுக்கு தான் நலிந்துதான் வருகிறது. உடல் வேதனையைக் காட்டிலும் மனவேதனை அவருக்கு அதிக மாகியிருக்கிறது" என்றான் மதுராத்தகன்.

"அது என்ன, குழந்தாய்? சக்கர வர்த்தி மனவேதனைப்படும்படியாக என்ன நேர்ந்தது?"

"குற்றம் செய்தவர்கள், - அதி செய்தவர்கள், - பிறர் உடைமையைப் பறித்து அனுபவிக்கிறவர்கள், - மன வேதனை கொள்வது இயல்புதானே?"

"இது என்ன சொல்விராய்' சக்கர
வர்த்தி அவ்வாறு என்ன குறறம், -
அந்நி. செயது விட்டார்?"

"வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்?
நான் இருக்க வேண்டிய சிமமூரனைத்

தில அவர் இதனை வருஷங்களாக
அமர்ந்திருப்பது போதாதா? அது குற
றம் இலையா? அந்நி இலையா?"

"குழந்தாய்' பால போலத் தூய
மையாக இருந்த உன் உள்ளத்தில இந்த
விஷம எப்படி வந்தது? யார் உனக்
குத் துர்ப்போதனை செய்து

கெடுத்து விட்டார்கள்?" என்று இரக்க
மான குரலில் அன்னை கேட்டா

"எனக்கு ஒருவரும் துர்ப்போதனை
செய்து கெடுக்கவில்லை தங்கள்
மகனை அவ்வளவு தீர்மூடனான ஏன்
கருதுகிறீர்கள்? எனக்குச் சுய அறிவே
கிடையாது என்பது தங்கள் என்
ணமா?"

"எத்தனை அறிவானிகளாயிருத்
தாலும் துர்ப்போதனையினால் மனம்
கெடுவது உண்டு கரைப்பவர்கள்
கரைத்தால் கலவலங் கரையும் அல்
லவா? கூனியின் துர்ப்போதனை
யினால் கைகேயியின் மனம் கெட்டுப்
போகவில்லையா?"

"பெண்களின் மனத்தை அப்படித்
துர்ப்போதனையினால் கெடுத்து
விடலாம் என்பதை நானும் தெரிந்து
கொண்டுதானிருக்கிறேன் "

"மதுராத்தகா' யாரைக் குறிப்பிட்டுச்
சொல்கிறாய்?"

"தாயே! என்னை எதற்காக
அழைத்தீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்
கள்"

"சற்று முன் நடந்த வைபவத்தில் நீ
பிரசத்தமாயிருந்தாய் அல்லவா?"

"இருந்தேன் யாரோ வழியோடு
போகிற சிறுவனைப் பலலக்கிலேற்றி
அழைத்து வரச் செய்தீர்கள் சிமமா
சனத்தில ஏற்றி வைத்து உபசரித்தீர்கள்
அவன் தலை கால் தெரியாத காவம்
கொண்டிருப்பான்..."

"ஐயோ! அப்படி அபசாரமாய்ப்
பேசாதே. குழத்தாய்! வத்திருத்தவர்
வயதில் வாலிபரானாலும் சிவஞான
பரிபக்குவம் அடைந்த மகான்..."

"அவர் மகானாகவேயிருக்கட்டும்
நான் குறைத்துப் பேசினால் அவரு
டைய பெருமை குறைத்து விடாதவ
லவா? அதை மகானுக்குத் தாங்கள்
இராஜரீக மரியாதைகள் செயததையும்
நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. என்னை
எதற்காக அழைத்தீர்கள் என்று

சொல்லுங்கள்?"

செம்பியன் மாதேவி ஒரு தெடிய
பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு கூறினார்:-
"உன்னுடைய குணத்தில ஏற்பட்டிருக்
கும் மாறுதல் எனக்குப் பிரமிப்பை
உண்டாக்குகிறது. பழுவேட்டரைவர்
மானிகையில் இரண்டு வருஷ வாசம்
இப்படி உன்னை மாற்றி விடும் என்று
நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.
போனால் போகட்டும் என்னுடைய
கடமையை நான் செய்ய வேண்டும்
உன் தந்தைக்கு நான் அளித்த வாக்கு
றுதியை நிறைவேற்ற என்னாவியன்ற
வரையில் முயல் வேண்டும். மகனே!
உன்னை அழைத்த காரியத்தைச்
சொல்வதற்கு முன்னால், என்னுடைய
கதையை, - நான் உன் தந்தையை
மணந்த வரலாற்றைக் கூற வேண்டும்.
சற்றுப் பொறுமையாகக் கேட்டுக்
கொண்டிரு"

மதுராத்தகன் பொறுமையுடன்
கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் போவதற்கு
அறிகுறியாகக் கால்களை மணடி
போட்டுக்கொண்டு கைகளைப் பீடத்
தில் நன்றாய் ஊன்றிக்கொண்டு
உட்கார்ந்தான்.

"நான் பிறந்த ஊராகிய மழபாடிக்கு
நீ குழத்தையாயிருந்தபோது இரண்
டொரு தடவை வந்திருக்கிறாய். அந்த
ஊரில் உள்ள சிவபெருமான் ஆலயத்
தையும் பார்த்திருக்கிறாய் கோச்செங்
கட சோழ மன்னர் சிவாலயம் எடுப்
பித்த அறுபத்து நாலு ஸ்தலங்களில்
அதுவும் ஒன்று எனப் பெரியோர்கள்
சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன். உன்
னுடைய பாட்டனார், என்னுடைய
தந்தை, மழபாடியில் பெரிய குடித்
தனக்காரர். எங்கள் குலம் தொன்மை
யானது ஒரு காலத்தில் மழவரைவர்கள்
செல்வாக்குப் பெற்ற சிறைசர்க்கரை
யிருத்தார்கள் விஜயாலய சோழர்
காலத்தில் நடத்த வுத்தங்களில்
பாண்டியர்களோடு சேர்த்திருத்தார்கள்.
அதனால் சோழர்கள் வெற்றி பெற்ற

பிறகு மழவரைபர்களின் செல்வாக்குக்கு ன்றியிருந்தது. சிறு பெண்ணாயிருந்த போது அதைப் பற்றியெல்லாம் நான் குறைபடவில்லை. என் உன்னம் மழ பாடி ஆலயத்தில் உள்ள நடராஜப் பெருமான் மீது சென்றிருந்தது மழ பாடியின் சரித்திரத்தில் திகழ்ந்த ஒரு வரலாற்றை ஒரு பெரியவர் நான் குழந்தையாயிருந்தபோது எனக்குச் சொன்னார் கந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் தமது சீடர்களுடனே எங்களுக்குப் பக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார் மழ பாடி சிவாலயத்தைச் சுற்றிச் செழித்து வளர்த்து கொடுத்துக் கொத்தாகப் பூத்துக் குலுங்கிய கொன்றை மரங்கள் ஆலயத்தை மறைத்திருந்தனவாம் ஆகையால் கோயிலைக் கவனியாமல் கத்தரர் சென்றாராம் 'கத்தரம்' என்னை மறத்தாயோ" என்ற குரல் அவர் காதுல கேட்டதாம். கத்தரர் கற்று முற்றும் பார்த்து 'யாராவது ஏதே னும் சொன்னீர்களா?' என்று கேட் டாராம். சீடர்கள் 'இல்லை' என்றார் களாம். தங்கள் காதுல குரல் எதுவும் கேட்கவில்லை என்றும் சொன்னார் களாம் கத்தரர் உடனே அருகில் ஏதா வது ஆலயம் மறைந்திருக்கிறதா என்று விசாரித்தாராம். கொன்னை மரங்களுக் கிடையில் மறைந்திருந்த மழபாடி திருக்கோயிலைக் கண்டுபிடித்து ஓடி வந்து இறைவன் சத்தத்தில் 'பொன் னார் மேனியனே!' என்ற பதிகத்தைப் பாடினாராம். இந்த வரலாற்றைக் கேட்டது முதற்கொண்டு.

'மன்னே! மாமனியே!

மழபாடியுன் மாணிக்கமே!

அன்னே உன்னையல்வால்

இனி யாரை நினைக்கேனே!

என்ற வரிகள் என் மனதில் பதிந்து விட்டன. கோவிலுக்கு அடிக்கடி போவேன் நடராஜ மூர்த்தியின் முன் னால் நின்று அந்த வரிகளை ஓயாது சொல்லுவேன் தானாக, ஆக, என் உன் னத்தில் மழபாடி இறைவர் குடி

கொண்டு விட்டார். சிவபெருமா னையே நான் மனத்து கொள்ளப் போவதாக மனக்கோட்டை கட்டி னேன். என்னை நான் உமையாகவும், பார்வதியாகவும், தாட்சாயணியாக வும் எண்ணிக் கொள்வேன். அவர்கள் சிவபெருமானைப் பதியாக அடை வதற்குத் தவம் செய்தது போல நானும் என் கவியாணத்தைப் பற்றிய பேச்சு எடுத்தால் வெறுப்பு அடை வேன் இவ்விதம் என் குழந்தைப் பருவம் சென்றது மங்கைப் பருவத்தை அடைந்தபோது என் உன்னம் சிவ பெருமானுடைய பக்தியில் முன்னை விட அதிகமாக ஈடுபட்டது. வீட்டா கும் ஊராகும் என்னைப் 'மிச்சி' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அதையெல் லாம் நான் பொருட்படுத்தவேயில்லை. வீட்டில் உண்டு உறங்கிய தேரம் போக மிச்சப் பொழுதையெல்லாம் கோவிலி லேயே கழித்தேன் பூஜைக்குரிய மலர் களைப் பறித்து விதம் விதமான மாலை களைத் தொடுத்து நடராஜப் பெரு மானுக்கு அணிவச் செய்து பார்த்து மகிழுவேன். தெருதேரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தியானத்தில் ஆழத் திருப்பேன். இவ்விதம் ஒருநாள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு மனதில் இறைவனையே தியானித்துக் கொண் டிருந்தபோது திடீரென்று கலகல வென்று சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித் துப் பார்த்தேன். என் எதிரே ஐத்தாறு பேர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் முன்னால், நின்ற ஒருவர் மீதுதான் என் கண்களும் கருத்தும் சென்றன. நான் மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டிருந்த சிவபெருமான் தாமே தம் பரிவாரங்களுடன் என்னை ஆட கொள்ள வந்து விட்டார் என்று என் னிக்கொண்டேன். எழுந்து நின்று தலை குனித்து வணங்கி நின்றேன். என் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பொழிந்தது. இதை அவர் கவனித்திருக்க வேண்டும். 'இந்தப் பெண் யார்?' இவள் ஏன் கண்ணீர்

விட்டு அழுகிறான்" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அதற்கு என் தந்தையின் குரல் "இவன் என் மகன். பிஞ்சிலே பழுத்தவுனைப் போல இவளுக்கு இப்போதே சிவபக்தி வந்து விட்டது ஓயாமல் இப்படிக்கோவிலில் வந்து உட்கார்ந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு தியானம் செய்வதும் பதிகம் பாடுவதும் கண்ணீர் விடுவதுமாவிருக்கிறான்" என்று கூறிய மறுமொழி என் காதில் விழுந்தது மறுபடி நான் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது முன்னால் நின்றவர் சிவ பெருமான் இலகையென்றும் யாரோ அரச குலத்தவர் என்றும் தெரிந்து கொண்டேன் எனக்கு அவமானம் தாங்கவில்லை அங்கிருந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடிப் போய் விட்டேன் அடைந்தேன். ஆனால் என்னை ஆட்கொண்டவர் என்னை விடவில்லை. என் தந்தையுடன் எங்கள் வீட்டுக்கே வந்து விட்டார் மகனே! அவர்தான் என்கணவர்- உன் அருமைத் தந்தையாகிய கண்டராதித்த தேவர்!"

வ்விதம் கூறி விட்டுப் பெரிய மகாராணி சிறிது நிறுத்தினார். பழைய நினைவுகள் அவருடைய கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர்த் துளிகளை வருவித்தன கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் கூறினார் -

"பிறகு உன் தந்தையைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன் அவர் சிறிது காலத்துக்கு முன்புதான் சோழ நாட்டின் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தார் அது முதல் பற்பல சிவஸ்தலங்களுக்கும் சென்று ஆலய தரிசனம் செய்து வந்தார் அவருக்குப் பிராயம் அப்போது நூற்பதாவி விகுத்தது இனம் வயதில் அவர் மனைத்து கொண்டிருந்த மாதரசி காலமாகி விட்டாள் மறுபடி கலியாணம் செய்து கொள்ளும் என்

ணமே அவருக்கு இருக்கவில்லை. மீண்டும் மனம் புரிந்து கொள்வதில்லைபென்று வீரதம் கொண்டிருந்தார் ஆனால் அவருடைய புனித உள்ளம் இந்தப் பேதையைக் கண்டதினால் சலனமடைந்தது. என் தந்தையின் முன்னிலையில் என் விருப்பத்தை அவர் கேட்டார் தானோ, சிவபெருமானே மனித சூவங் கொண்டு என்னை ஆட்கொள்ள வந்திருப்பதாக எண்ணிப் பரவசம் கொண்டிருந்தேன் அவரை மனைத்து கொள்ளப் பூரண சமமதம் என்பதைத் தெரிவித்தேன் எங்களுக்கு வினாவில் திருமணம் நடந்தது அதன்பயனாக உன் பாட்டனார் இழந்திருந்த செலவாக்கை மீண்டும் அடைத்து 'மழுவரையர்' என்ற பட்டப் பெயரையும் பெற்றார்...

"மகனே! எனக்கும் உன் தந்தைக்கும் திருமணம் நடந்த பிறகு நாங்கள் இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம் சிவபெருமானுடைய திருப்பணிக்கே எங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்வது என்றும், இருவரும் மகப்பேற்றை விஞ்மபுவநிலை என்றும் தீர்மானித்திருந்தோம் அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இருந்தது குழந்தாய் இதைபெல்லாம் உன்னிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் என்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை ஆயினும் அதற்கைய அவசியம் நோத்து விட்டதனால் சொல்லுகிறேன் கொஞ்சம் சேவி கொடுத்துக் கவனமாகக் கேள்!"

இவ்விதம் செம்பியன் மகாதேவி கூறி மீண்டும் ஒரு நெடு மூச்சு விட்டார் மதுராதகனும் முன்னைக் காட்டிலும் அதிக சிரத்தைபுடன் காது கொடுத்துக் கேட்கத் தொடங்கினான்

(தொடரும்)

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

‘நீயும் ஒரு தாயா?’

சி

வ பகதியே உருவெடுத்தாற் போல் விளங்கிய மாதரசி செம்பியன் மாபேதனி தொடர்ந்து கூறினார்:-

“மகனே! உன் தந்தை கண்டராதித்த தேவர் சிம்மாசனம் ஏறிய பொழுது சோழ ராஜ்யத்தில் ஒரு சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. உன் பாட்டனார் பராந்தக சக்கர வர்த்தியின் பெரு மையை நீ அறிந்திருக்கிறாய். அவருடைய ஆட்சி காலத்தில் சோழ ராஜ்யம் தென்கி சுழாடு வரைவிலும் வடக்கே கிருஷ்ணா நதி வரைவிலும் பரவியது. ஆனால் அவருடைய அத்திமக் காலத்தில் இராஜ்யத்துக்கும் இராஜ குலத் துக்கும் பல விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன. இராவணசைவரஜ்யுடைய மூல பல சைவத்தைப் போல் இரட்டை மண்டலத்துப் படைகள்

படை எடுத்து வந்தன. பராந்தக சக்கர வர்த்தியின் மூத்த புதல்வரும் ஒப்புவனமையில் வாத வீராதி வீரரும் உன் பெரிய தம்பனாகு மான இராஜாதித்த தேவர் இரட்டை மண்டலத்து மாபெரும் சைவத்தை எதிர்த்துப் புறப்பட்டார். வடக்கே தக் கோலம் என்னுமிடத்தில் குருபெத்திர புத்தத்தைப் போன்ற மாபெரும் போர் நடந்தது. வடக்கணக்கான வீரர்கள் மாண்டனர். இரத்த வெள்ளம் பெருகக் கெடுத்தோடியது. இரட்டை மண்டலத்தாரின் சைவம் சிதறி ஓடியது. ஆனால் அந்தப் போரில் இராஜாதித்த தேவர் பரிபாகி விட்டார். உன்னுடைய சித் தப்பா அரிஞ்சய தேவரும் அந்தப் போரில் ஈடுபட்டுப் பல காலம் அடைந்தார்.

அமரர் கஸ்கி

ஆனால் அவ
 ரைப் பற்றி
 வாதொரு விவரமும்
 அப்போது தெரிய
 வில்லை அரிஞ்சய
 தேவரின் மூத்த புதல்வர்
 கந்தர சோழர், வினாவினா
 பிராயத்துப் பின்னை - ஈழக்
 குப் போருக்குச் சென்றிருந்
 தார் அவரைப் பற்றியும்
 செய்தி கிடையிலை இராஜ
 குலத்தில் பிறந்து, அச்சமயம்
 நஞ்சை அரண்மனையில்
 பராத்தகச் சக்கரவர்த்தி
 யின் அருகில் இருந்தவர்
 உன் தந்தையாள்

ஆனால் உன் தந்தையோ இளம் பிராயத் திலேயே இராஜ்ய விவகாரங்களை வெறுத்துச் சிவபெருமானிடம் மனத்தைச் செலுத்தி ஸத் தவர் அவருக்கு புத்தம் என்றாலே பிடிபட நிலைமை மன்னர்களின் மன்னாசை காரணமாக மக்கள் போரிட்டு மடிவானேன என்று அவர் வகுத்தினார் தந்தையிடமும் சகோதரர்களிடமும் அதைக் குறித்து வாதிடதார் சிவஞானச் செல்வர்களான பெரியோர்கள் சகவாசத்திலும் புண்ணிய ஸ்தல யாத் திரையிலும் ஆவலு வழிபாட்டிலும் காலத்தைச் செலவிட்டார் வான், வேய முதலிய ஆபத்தங்களைக் கவனிப்பது தொடவும் அவர் விருமபுவதில்லை. புத்த ததிரங்கனிலும் போர்முறைகளிலும் அவர் பயிற்சி பெற வில்லை. பொய்யும் புண்ண கருடமும் வஞ்சகமும் வேஷமும் சூழ்ச்சிகளும் மறு சூழ்ச்சிகளும் கொணை முதலிய பாதுகங்களும் திறந்தது இராஜரீகம் என்று அவர் நம்பினார் 'திருடன் பிறர் பொருளைத் திருவெதரும் ஒரு நாட்டு அரசன் இன்னொரு நாட்டைக் கவர்வதற்கும் என்ன விததியாசம்' என்று அவர் கேட்டார்

மகனே! விதி வசத்தால் அப்படிப்பட்ட கொள்கையுடைய உன் தந்தை இந்தச் சோழ நாட்டின் பாரத்தை வலிக்குப்படியாகத் தோந்து விட்டது

பராத்தகச் சக்கரவர்த்தி இராஜ்யத்துக்கு தோததப் பல் விபத்துக்களினாலும் இராஜாதித் தரின் மரணத்தினாலும் மனம் தொத்து மரணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் வேளையில்

உன் தந்தையை அழைத்து, 'இராஜ்ய பாரத்தை நீதான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என்றார் உன் தந்தை மரணத் தறுவாயிலிருந்த உன் பாட்டனாரின் மனத்தை மெலும் புண்படுத்த விஞ்ஞாமக ஒப்புக்கொண்டார் உன் தந்தையை எனக்கு முன்னால் மணத்திருத்த பாக்விவதிபான வீர நாராயணி தேவி அதற்கு முன்னரே சிவபதம் அடைத்து விட்டார் தாயினா அப்போது உன் தந்தையைப் பார்த்ததெல்லிஸ்ஸை ஆகையால், உன் தந்தையின் காலத்துக்குப் பிற்பாடு சோழ மகி ராஜ ற்றியம் என்ன ஆவது என்ற கவலை உன் பாட்டனாருக்கு ஏற்பட்டது

அதிராஷ்டவசமாக அச்சமவத்தில் உன் திறிய தந்தையின் சூமாரரைத் தேடுவதற்காக சுழத்திவருப போனவர்கள், அங்கே ஒரு தீவினிருந்த கத்தர சோழரைக் கண்டுபிடித்து அவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்

பராத்தகச் சக்கரவர்த்தி கத்தர சோழரிடம் அனவிவாத பிரியம் வைத்திருந்ததார் பேரப பிண்ணையக் கைக் சூழ்தையாயிருந்த நாளிலிருந்து மடியில் வைத்துத் தாகாட்டிய பாராட்டி வளர்த்து வந்ததார் பெரியோர்கள் பவர் கத்தர சோழரின் மூலமாய்ச் சோழ குலம் மகோத்தகம் அடையப் போகிறது என்று சொல்லியிருந்தார்கள்

இத்தகைய காரணங்களினால் உன் பாட்டனாருக்குத் கத்தர சோழர் மீது அபாரமான பிரேமை ஆகையால் உன் தந்தை சிவமான்னம் ஏறம்போது கத்தரசோழருக்கு இளவரசுப்

பட்டம் கடடி விட வேண்டும் என்றும், அவருடைய சத்தியபாகனதான் சோழ நாட்டை ஆண்டு வர வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டுச் சிவபதம் அடைந்தார்.

இந்த விவரங்களைப்பெல்லாம் உன் தந்தை என்னிடம் கூறினார் பராந்தக சக்கரவர்த்தி மரணத் தறுவாயில் வெளியிட்ட விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவர் உறுதி கொண்டிருந்தார். சத்திர சோழரும் அவருடைய சத்தியபாகும் பட்டத்துக்கு வருவதில் எவ்வித இடைபூதமும் நேரிடக் கூடாது என்று எண்ணினார். உன் தந்தைக்கு இராஜாஜியம் ஆளும் ஆணை இலகுவாக இராஜரீகக் காரியங்களில் பற்றுதலும் இல்லை. அவர் புண்ணிய புகழ்கார் அவருடைய உண்மை சோ சாவ காலமும் நடராஜப் பெருமானின் இணையடித் தாமரைகளில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆகவே தமது தம்பியாகிய அரிஞ்சயரிடமும் அவருடைய புதல்வர் சத்திர சோழரிடமும் இராஜ்ய காரியங்கள் முடிவடைந்தும் ஒப்படைத்திருந்தார் தாம் சிவபெருமானுடைய கைக்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார் முன்னமே சொன்னேன், அது போல் அவருக்கு மறுபடியும் மணம் செய்து கொள்ளும் எண்ணமே இருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய மன உறுதியைக் கைக்க நான் ஒருத்தி வந்து சேர்த்தேன். நானும் சிவபக்தியில் ஈடுபட்ட 'பிச்சி' என்று அறிந்ததினாலேயே அவர் என மீது பிரியம் கொண்டு என்னைத் திருமணம் புரிந்தார். அவரைப் பதியாக அடைந்த நான் பாகவிய சாமி எத்தனையோ ஜன்மங்களில் அவரை அடைப நான் தலம் செய்திருக்க வேண்டும். இவரைத் தந்தையாகப் பெற்ற தீபம் பாகவிய சாமி இந்த உலகில் இறைவனைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்த மகன்கள் வெகு சிலர்தான். சிவபெருமானை ரிஷபாருடராய் வந்து உன் தந்தைக்குக் காட்சி தந்து அவரை இம் மண்ணிலிலிருந்து அழைத்துப் போனார் நான் இப்போது உன்னை என வணக்க வண்ணாகப் பார்ப்பது போல உன் தந்தை பரமசிவனைத் தரிசித்தார் அப்படிப் பட்ட புண்ணிய புகழ்க்குடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நானும் தீபம் கடமைப்பட்டவர்களை."

"அது எப்படி, தாயே' என தந்தை என்னிடம் ஒன்றும் தெரிவிக்கவில்லையே' நான் என்ன கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்' எந்த விதத்தில் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்'" என்றான் மதுராத்தகன்.

"மகனே' கேள்' உன் தந்தை சிவபெருமானுடைய பாத மலாகளை அடைந்தபோது நீ சின்னஞ்சிறு பிள்ளை ஆகையால், உன்னிடம் அவர் ஒன்றும் தெரியப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் என்னிடம் சொல்லி விட்டுப் போனார் நாயகன் மணம் புரிந்த புதிதில் மகன் பெற்றா விருமபுலகில்லை. பெற்று முடிவு செய்திருந்தோம். ஆனால் பேசாதவாறே என்னால் அந்த மன உறுதியை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. கண்கள் பருவத்தில் சிவபெருமானிடம் நான் கொண்டிருந்த பக்தி உன் தந்தையிடம் கொண்ட பிரேமை யாக மாறியது. நானுடைய, என் கையில் ஏறி மாப்போடு அணைத்து மடியில் வைத்துத் தாலாட்டிப் பாராட்டிக் கொடுக்கவதற்குக் குழந்தை வேண்டும் என்று என இருகடம் தாபம்கொண்டது. மற்றப் பெண்களின் கைவீழும் மடியீழும் குழந்தைகளாக கண்டால் என உடம்பெல்லாம் துடித்தது. உன்மே பற்றி எரித்தது குழந்தைப் பருவத்தில் என்னை ஆட்கொண்ட இறைவனிடம் வரம் கோரினேன் இறைவனும் இந்தப் பேசாதவின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றினார். உன்னை எனக்கு அளித்தார் ஒரு பக்கத்தில் உன்னைப் பெற்றதினால் நான் உன்னுடைய உடலும் புரிந்தேன், மற்றொரு பக்கத்தில் உன் தந்தையின் கோபத்துக்கு ஆளாகி விட்டேனோ என்று பயந்தேன். அந்த மகா புகழ்கார் என மீது கோபிக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய வாகனம் நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பை மட்டும் என மீது கமத்தி விட்டுப் போனார்.

"மகனே' உன்னை இந்த மண்ணிலுக் வாழ்க்கையில் பற்றுதல் கொள்ளாமல் சிவ பக்த சிகாமணிவாகுமாய், வளர்ப்பேன் என்று உன் தந்தைக்கு வாகனம் கொடுத்தேன். அதை நிறைவேற்றி விட்டதாகவே சிவ காலத்துக்கு முன்பு வரையில் என்னி இறுமாந்திருப்பினே.

ஆனால், என உயிர்த்துயிரான மகனே' என வண்ணுக்குக் கண்ணாள் செல்லப் புதல்வனே' சிவ நாயக நான் ஏதேதோ கேள்விப் படுகிறேன் அப்படியப்பட்ட பேசைக் கேட்கும்பொழுதெல்லாம் என் நெஞ்சு புண்ணா விறகு நான் கேள்விப்படுவதெல்லாம் பொய் பென்று நீ உறுதி சொல்லி என் நெஞ்சில் உன் புண்ணை ஆற்ற மாட்டாயா" என்று

என்னை இவ்விதம் கூறி திறந்தியபோது, கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகனுடைய உடல் பதிக் கொண்டிருந்தது. அவனுடைய உண்மை கொந்திதுக்கொண்டிருந்தது.

அன்னை செம்பியன்மாதேவி கெஞ்சினாள்
 "தாயே! தங்களுடைய மர்மமான வார்த
 கைகள் என்னுடைய கெஞ்சையும் புண
 ணாக்குகின்றன தங்கள் என்ன கேள்விப்படு
 கிறீர்கள்? என்னிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறீ
 ர்?" என்னிடம் என்ன உறுதி யே கிறீர்கள்?"
 என்று மதுராத்தகன் சீறினான்.

"குழந்தாய்! என மனத்திலுள்ளதை
 அறிந்து கொள்ளும் சக்தியை நீ குழந்து விட
 டாய போனாய் வெளியிடும் சொல்லத்தான்
 வேண்டும் என்கிறாய் தவறுது, சொல்லு
 கிறேன் உன் மனம் சிவப்பதிலாகிற கயலை
 திணிச்சிருந்து மண்ணாண்டையிடு குடையில்
 விழுந்துவிட்டது என்று கேள்விப்படுகிறேன்
 சோழ குலத்துச் சிவமாண்டத்தில் ஏறத் தூண்
 கொண்டிருக்கிறாய் என்று கேள்விப்படு
 கிறேன் உன் புனிதமான உணர்வைத் தம்
 விரோதிகளே அலவிதம் கெடுத்து விட்டார்கள்
 என்று அறிவிடுவான் தான் இவ்வாறு கேள்விப
 டுட்டது உண்மையல்ல என்று நீ கூறினாய்,
 என மனம் நிம்மதி அடைகிறேன்" என்றான்
 மதுராத்தகன்.

மதுராத்தகன் இவ்வாறு உட்காரத்திருந்த
 பீடத்திலிருந்து எழுந்து தின்றான் அவனு
 டைய மட்டையையும் பார்த்துத் தாயும் எழுந்
 தான்.

"என்னுடைய மனத்தை விரோதிகள்
 யாரும் கெடுக்கவில்லை என்னைச் சிவமா
 ண்டம் ஏற்ற விழுமபுகிறார்கள் என விரோதி
 களா? எனக்காகத் தங்கள் உயிரையும்
 கொடுக்க முன் வந்திருப்பவர்கள் என விரோ
 திகளா? ஒருநாளும் இல்லை உண்மையில்
 என ஐயம் விரோதி யா? என்னைப் பெற்
 றவனாயிடு தோன்..." என்று மதுராத்தகன் கூவி
 னான்.

த்திர மிகுதியால் அச் சமயம்
 அவன் மரியாதையை மறத்
 தான்; சின்னப் பழுவேட்
 டகரையர் தல்ல வார்த்தை
 களினால் அன்னையின்
 மனத்தை மாற்றும்படி சொல்லியிருந்ததை
 மறந்து வசைமாரி பொழிந்தான்.

"ஆம், நீதான் என ஐயம் கெட்டு வேறு
 யாரும் இல்லை நீயும் ஒரு தாயா? நீயும் ஒரு
 ஸ்திரீயா? உலகத்தில் தாய்மாரைத் தங்கள்
 பிள்ளைகளின் உரிமைகளாகப் பட்டாத பாடு
 'அலுவர்கள் கைகளிலும் காவியங்களிலும்
 கட்டி இருக்கிறேன் வாழ்க்கையிலும் பாரத்

திருக்கிறேன் அன்னையின் இயல்புகளே
 மாறான இயல்புடைய நீ மாண்ட ஸ்திரீ
 தானா? அல்லது மனிதப் பெண் உருக்
 கொண்ட அரக்கியா? தான் உனக்கு என்ன
 துரோகம் செய்கிறேன்? நீ எதற்காக இந்தப்
 பெரும் துரோகத்தை எனக்குச் செய்கிறாய்?
 எல்லாவித நிபாயங்களினாலும் எனக்குச்
 சேர வேண்டிய இராஜ்யத்தைப் பிடுங்கி
 இன்னொருவனுக்குக் கொடுப்பதில் உனக்கு
 என்ன சிரந்தை? என தனதையின் விருப்பம்
 என்று சொல்லுகிறாய் அவருக்கு நீ வாக்
 கொடுத்ததாகச் சொல்லுகிறாய் அதற்கெல்
 லாம் அத்தாட்சி என்ன? தான் தவறில்லை
 எனக்கு யாரோ தூர்ப்போதனை செய்து
 விட்டதாகச் சொல்லுகிறாய் இல்லவே
 இல்லை உனக்குத்தான் யாரோ தூரப்
 போதனை செய்து உன் மனத்தைத்தான்
 கெடுத்து விட்டிருக்கிறார்கள் தாயை
 மகனுக்கு விரோதிகளாகியிருக்கிறார்கள்
 நிபாயமாக எனக்கு உரிய சோழ சிவகா
 தனத்தை தான் ஒரு தாளும் கைவிட மாட்
 டென் நீ சொன்னாலும் விட மாட்டேன்
 சிவபதம் அடைந்த என தந்தையே திருமயி
 வந்து சொன்னாலும் கேட்க மாட்டேன்
 இந்தச் சோழ சாமராஜ்யம் என்னுடையது;
 இந்தப் பழையமான் சிவகாதனம் எனக்குரி
 யது, கரிகால் பெருவளத்தான் அணிந்திருந்த
 மணிமகுடம் எனக்கு உரியது அவற்றை தான்
 அடைந்த நீதியைப் இப்போது என கழுத்தில்
 போட்டிருக்கும் உருத்திராட்ச மாலை, நீ
 எனக்கு அளித்தது, தாய் என்ற மரியாதைக்
 காக இத்தனை தாளும் அளந்த தரித்திருத்
 தேன், என்னைப் பேடிவாக்கி நாடு நகரமெல்
 லாம் நகைகளுமடி செய்த இந்த குத்திராட்ச
 மாலைவை இப்போது இந்தக் கண்பிம் கழற்சி
 எறிவிடுவன், நீயே அதை வைத்துக்கொள்
 னலாம்"

இவ்விதம் பிதமும் பிடித்தவனைப் போல்
 பிதற்றிவிட்டு மதுராத்தகன் தன் கழுத்
 திலிருந்த குத்திராட்ச மாலைவை அவரை
 மாகக் கழற்ற முயன்றான், கழற்ற முடியாமல்
 அதை அறுக்க முயன்றான், ஆனால் கழுத்து
 தெறித்தபித தவிர மாலை அப்படியேயிருந்தது.

துராத்தகன் அழிய தோற்றமுடை
 யவன் கத்தி சோழரின் புதல்வர்
 களைக் காட்டிலும் அழகன் என்று
 சொல்லலாம் அவர்களுடைய இல்லாத
 பெண் தன்மையின் வசிகரமான சாயல்
 அவன் முகத்தில் பொலிந்தது அத்தகைய

களை பொருத்திய அவன் முகம் தோய்ந்
தின்னாலும் ஆதரித்ததின்னாலும் இப்போது
விவரமடைந்து காட்டியது அந்தக் கண்ண
செய்யாமல் உபயோகப்படுத்திவிட்டு கண்களை
மூடிக்கொண்டான்.

அவன் கதமீட்டு ஒய்ந்த
பிறகு தன் கண்களைத் திறந்து
பார்த்தான் குரலின் சாதகத்தில்
சிறிதும் மாறுதல் இல்லாமல்
'மகனே, சற்று அமைதி
பாவிடு. நான் வகுரை
அரங்கியாகவே இருந்
தாலும் என் வார்த்தை
களைச் சற்று செவி
சாய்ந்துக் கேள்'
என்றான்.

மதுராத்தான் அந்தக்
குரலைக் கேட்டுச்
சிறிது அடங்கினான்
"தாய்மாமக் கேட்டுற
கேடக் மார்பேன்
என்று மறுக்கவில்
லை" என்றான்.

தாயின் இயல்பைக்
குறித்து நீ குறிப்பிட
டாய். பொல்லாத
அரக்கியிருந்தாலும் தன்
முத்தங்களுக்கு திரோஷம்
செய்யமாட்டான் துஷ்ட
மிதக்கவல்லும் தப்பக் குடி
களை மறந்த துஷ்ட மிதக்க
கனிடமிருந்து காப்பாற்ற
முயல்கின்றான் அது போலவே
நான் தாழ்வும் உன்னைக்
காப்பாற்ற முயல்கிறேன். நீ
இராஜபத்துக்கு ஆணையிட வேண்
டாம் என்று நான் சொல்லுவதற்கு
முன்னே கூறியதைத் தவிர, வேறு கார
ணமும் இருக்கிறது இராஜ்ய ஆண்
டின்னாக உன் உயிருக்கே ஆபத்து
வரும். பெற்று வளாத தாய்
தன் மகன் உயிரோடிருக்க
வேண்டும் என்று ஆணையிடு
வதில் குற்றம் உண்டா? நீ
இராஜபத்துக்கு ஆணையிட
டால், கதர சோழரின
புதல்வர்களுக்கு எதிர்ப்பாவாய்
ஆகித்த கரிகாலனும் அருள்
மொழிவரமனும் வீராதி
வீரரான். தீயோ ஆயுதம்

எடுத்து அறங்காவல் செய்யுது. நீ என்னை
யும் முயலாது கதர சோழருடைய புதல்
வர்களைக் கி சித்திரிய இடக்கூடம் படைத்
தாலுமையினால் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பாக இருப்ப

பாரகன். அகலவக்கத்து நாடுகளிலும் அவர் களுக்கு தம்பர்கள் இருக்கிறார்கள் உனக்குத் துணைவர்கள் யார்? யாரை நம்பி நீ அவர் களுடன் போர் தொடங்குவாய்? மகனே! சில நாளாக வானத்தில் தூமபிக்ஷு தோன்றியிருப் பதை நீ அறிவாய். வால் து கெதிரம் வானில் தோன்றினால் அரச குலத்தினர் உயிர்க்கு அபாயம் என்பது உலகம் கண்ட உண்மை அப்படி நேரும் விபத்து உனக்கு நேர மளிரக்க வேண்டுமே என்றுதான் தான் கவலைப்படுகிறேன் குழந்தாய்! என் ஏக புதலவன் உயிரோடிருக்க வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுவது தவறு! அது உனக்கு நான் இழைக்கும் துரோகமா?"

இவ்வாராதைகளினால் மதுராத தக்ஷணைய ஆதிரம் சிறிது தணிதத்து அவன் உன்மம் கனிவடைந்தது.

"அன்னையே! மன்னியுங்கள்! தங் களுடைய கவலை இதுதான் என்று முன் னமே சொல்லியிருக்கலாயிம்! ஒரு தொடியில் தங்கள் கவலையைத் தீர்த்துப் பின்பே! நான் அப்படியொன்றும் துணைவர்கள் இல்லாத அநாதைவல்ல சோழ சாமராஜ்யத்தில் மிகச் செலவாகு வாய்ந்த சிறைகளையும் பெருத் தரத்து அதிகாரிகளும் என பக்கம் இருக் கிறார்கள் பழுவேட்டையர்கள் என கடலில் இருக்கிறார்கள் கடம்பூர் சம்பவரைவர் என பக்கம் இருக்கிறார் தங்கள் சகோதரரும் என மாமனுமான மழவரைவரும் என கடலில் இருக்கிறார் மற்றும் நீல தங்கரைவரும் இடையடிக் குடை இராஜாணியாகும், குன்றத்தாரப் பெருங் கிழாரும் தங்களுடைய புரண பலத்துடன் என்னை ஆதரிக்கிறார்கள் என்னை ஆதரித்து திற்பதாகச் சேதியம் செயது கொடுத்திருக்கிறார்கள்..."

"மகனே! இவர்கள் செயதுகொடுக்கும் சேதியத்தில் எனக்கு தம்பிகளையிலவை கத்தர சோழர் சக்கரவர்த்திகளும் அவரு டைய சத்திகளுக்கும் உண்மையுடன் நடப்பதாக இவர்கள் ஒரு காலத்தில் சேதியம் செயது கொடுத்தார்கள் அவர்கள் உனக்கு உண்மையாக நடப்பார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம் இவர்களிடம் உள்ள என்மம் வெகு சொற்பம் என்பது உனக்குத் தெரியாதா! வடக்கேயுள்ள சைன்யம் ஆதித்த கரிகாலனுடைய தலைமையில் இருக்கிறது தென் திசைச் சேனையோ கொடும்பாளூர் வேளாரின் தலைமையில் இருக்கிறது..."

"தாயே! என் கடையை ஆதரிக்கும் சிறைகளான எந்த நேரத்திலும் தலைக்குப் பின்னாயிரம் வீரர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வரக் கூடியவர்கள்"

"சைன்யம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும் மக் களைப் பற்றி என்ன? சோழ நாட்டு மக்கள் கத்தர சோழரின் புதல்வர்களிடம் எவ்வளவு அபிமானம் கொண்டவர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியாதா! இன்றைக்கு தீய பாரததாய இந்தப் பழையாறை நகருக்கு இன்று அருள்மொழி வரமணோ, ஆதித்த கரி காலனோ வல்கிறதால் மக்கள் எப்படித் திரண்டு கூடி வரவேற்றிருப்பார்கள்? இத ணர் மக்கள் ஒரு காலத்தில் உன்னிடமும் அன்புடனேதான் இருந்தார்கள் பழுவேட் டையர்களுடன் நீ உறவு பூண்டதிலிருந்து உன்னை மக்கள் வெறுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்..."

"தாயே! மக்களின் அபிமானத்தைப் பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை மக்களின் அபிமானம் என்னதற்கு ஆதும்? மக்கள் ஆளப்பட வேண்டியவர்கள் சிம்மாசனத்தில் யார் வீற்றிருந்து அரசு செலுத்துகிறார்களோ, அவர்களிடம் மக்கள் பகிர் செலுத்த வேண்டியவர்கள்..."

"மகனே! உனக்குப் போதனை செய்கிறப் பவர்கள் அரசியல் தீயின் ஆரம்பத் தத்துவத்தைக்கூட உனக்கு உணர்த்தவில்லை மக்களின் அபிமானம் இல்லாமல் எத்த அரசனும் தீர்த்த அரசு செலுத்த முடியாது அப்படி அரசு புரிவதில் புண்ணியமும் இல்லை..."

இவ்வாறு அதைப் பெருமூதாட்டி சொல்கிக் கொண்டிருத்தபோது அரண் மனை வாசலில் ஒரு பெரும் ஆரவாரம் கேட்டது ஒலக் குரலும் சாபக் குரலும் கோபக் குரலும் கேள்விக் குரலும் ஆயிரக்கணக்கான மனித கண்டங் களிலிருந்து எழுந்து பெருங் காற்று அடிக்கும்பிளாது சமுத்திரத்தில் உண்டாகும் பயங்கரப் பேரொலியாகக் கேட் டது.

"மகனே! சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு ஏதோ பெரும் விபத்து நேரப்பிக்கொண்டிருக்கிறது அதன் முதல் அறிகுறியான இது நான் அரண்மனைக்கு வெளியே சென்று என்னை விஷயம் என்று தெரிந்து வருகிறேன் அது வரைவில நீ இயக்கியே இரு" என்றான் அன்னை.

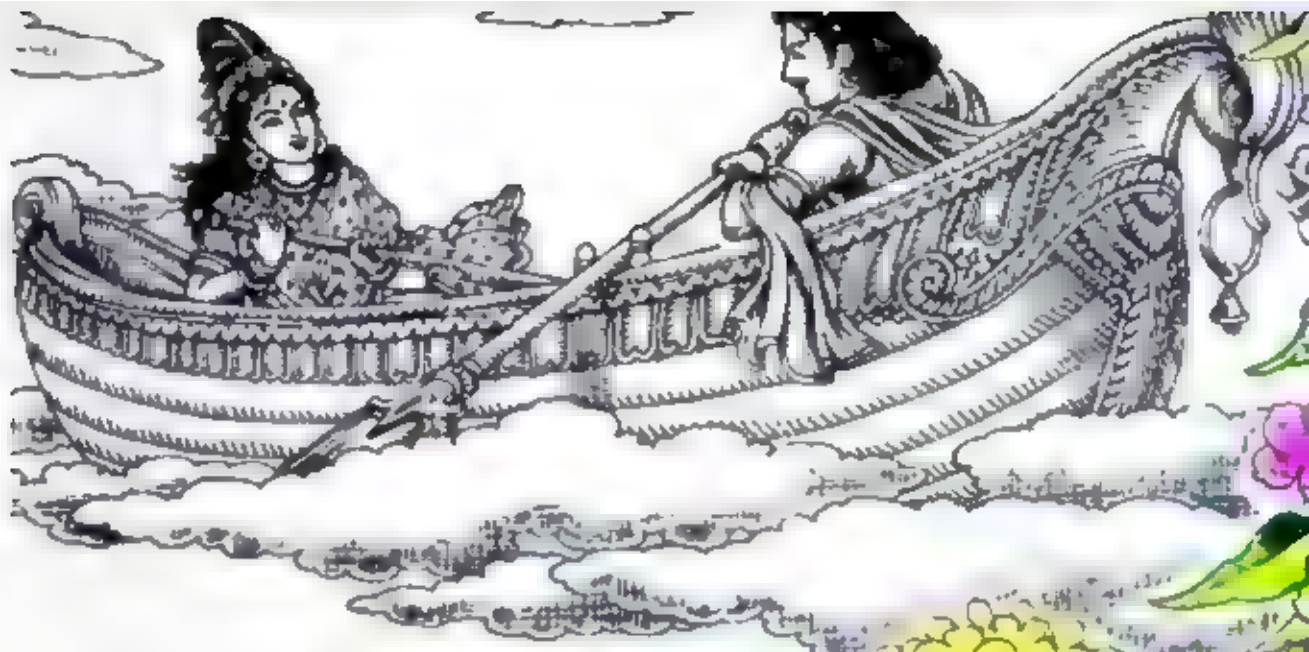
இருபத்திரெண்டாம் அத்தியாயம்

“அது என்ன சத்தம்?”

இ

டையருகில் வந்ததும் படிக
வீற்றிருந்தது அரசினங்குமரி
தந்தவைதான் என்பதை வந
தியதெவன் நனகு தெரிந்து
கொண்டான் ஆழவார்க்கடி
யான அவவிடத்தில் நிற்கவே, வந்தியத
தெவனும் தயங்கி நின்றான்

அப்பின் ஏன் நிற்கிறாய் இன்னய
பிராட்டி வெகு நேரமாய உனக்காக கா
தி நகிரா படிக பரீயதும் இளவரசா
வந்து விட்டார்; பதிரமாய இருக்கிறார்
என்ற நான் சமாதானத்தை முதலில் சொ
கையுண்டய வீரப் பிரதாபங்களை அனந்து
கொண்டு விண் போழுது போகாபதே' தான
த ஆயிப் போகிறான் பழையாறையல் இன்
னறக்கு நாம் கலவரப் பிசாசை
அவிழ்த்து விட்டு விட்டோம். அதை

மீதம் சிவதேவ
 மீதம் அடைக்க
 உமர் என்று பாரக
 னன் உள்துடை ய நட
 டு பாகவகவினாவு
 தனை தெருவருக
 ிருகின்றன என்று
 உவாரககிபாரை
 கவனிப்பிடு.

வந்த வழியாக விளரந்து
நிறம்பிச் சென்றான்

வந்தியத்தேவன் மனதில் ஒரு
பெரு விவகார ஏற்பட்டது இவன் எப்படி
எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டிருக்க
கிறான்! இதனைக்கூட நமனம் ஒரு விவரமும்
யே கவியனாக வெறும் கைமொ' அல்லது எல்லாம்
அறிவானா' ஆண்டுகளில் பரம்பரை ஆண்டி என்றும்
பஞ்சத்திற்கு ஆண்டி என்றும் இரண்டு வகை கண்டு
ஒற்றாக்கியும் அங்கு இவ்வளவு கண்டு கொண்டு நான்
அவசரத்துக்கு ஒற்றை ஆண்டி ஆண்டுகால அடிக்கடி
செய்கின்ற வகுவித்துக்கொண்டிருக்க இந்த எவ்வ
னவன் பரம்பரை ஒற்றை போலும் அதனால் ஒத்திய
பரப்பப்படுகின்றமால் சாவதானமாகத் தன் இயல்பு
செய்து வருகிறான் ஆனால் பாடுகளை இவன் இவன்
செய்கிறான்' இவன் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளும்
உணர்வதானா?

இவ்விதம் போகித்துக்கொண்டே ஒன்று தான்
கண்டிருக்க வந்த வந்தியத்தேவன் ஒரு தனித்தனியான
வரலிலேயே முத்தானது பார்த்தான் ஆழ்வாரர்
கடியானை மறந்தான். தான் போய்
வந்த காரியத்தையும் மறந்தான். உல
கத்தை மறந்தான். தன்னைப்போ

மறதான் ஆகா' இதுபு பெண்ணின் முகம் தன்னை விட்டுச் சிந்து நோக்கடப் பிரிந் திருக்கலிலை கலங்கும் தன்மையும் புய ள்ஞம் மனமுலிலும் காட்டிலும் கடல் தடு விலும் தன்னுடன் தொடரத்து வந்தது ஆயி னும் என்ன வித்தை? தெரிவ பாரகருமியாது இதைப் பொன் முகத்தின் அழகு எதனால் அதிகப்பட்டுக் காண்கிறது' ஏன் என உணரத் தில் இத்தனையு கிளர்ச்சி உண்டாகிறது' ஏன் தொண்டைப் பை வந்து அடைக்கிறது' நெஞ்சில் ஏன் இதைப் பட்டபடி?

சு ப தினைவு இல்லாமலே வந்தியத் தேவன் தன்னீரில் சில அடிகள் இறங்கிச் சென்று ஓடத்தில் ஏறிச் கொண்டான் இளவரசி ஓடக்காரனைப் பார்த்து சமிகளாடு செய்தான் ஓடம் தரைத் தொடங்கியது வந்தியத்தேவனுடைய உள்மும் ஊசலாடத் தொடங்கியது.

"நிமித்தகாரா' இளவரசர்வருகத் தட்டித் தான் நீ நிமித்தம் சொல்வாயா' என்கதும் சொல்வாயா' நிமித்தம் எங்குச் சொல்வாயா' வானத்துக் கிரஹங்களுக்கும் நட்சத்திரங் களுக்கும் பார்த்துச் சொல்வாயா' அலங்கு காக்கை குதவிகளைப் பார்த்துச் சொல் வாயா' கைகளாக பார்த்துச் சொல்வாயா' மூக்க குறி பார்த்துத்தான் சொல்வாய் போலிருக்கிறது இல்லாவிட்டால் ஏன் என முகத்தைப்பே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்' இப்படிச் செய்தாயானால் உயர்வுதர்புப் பெண்கள் யாரும் உன்னிடம் நிமித்தம் கேட்க முன் வர மாட்டார்கள்" என்று அரகிளவருமரி கூறியது வந்தியத் தேவன் செவிகளில் இளிய கிண் கிணி தாதுமாகக் கேட்டது.

"அம்மணி! நிமித்தம் பார்ப்பதற்காகத் தங்கன் முகத்தைப் பார்க்கலிலைவை எங்கேயோ எப்போதோ பார்த்த முகம் போலிருக்கிறதே என்று சூரபகப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றேன்."

"தெரிமே, தெரியும் நீ மிகக் மறதிகாரா' என்று என்கத்த தெரியும் தான் சூரபகப் படுத்துகிறேன் ஏற்கருறைய நார்பது தானைக்கு முன்னால் சூடத்தை ஜோதிடர் விட்டில முதனமுதலாகப் பார்த்தா பிரகு அனறறிக அரலாற்றங்களுமில் பார்த்தி."

"அம்மணி' திறந்துங்கள்' தங்கள் வாரத் தையை தான் தயை முடிவிலிலை தார்பது தானைக்கு முன்புதான் தங்களை முதன் முதலாகப் பார்த்திதான்' தாற்புன்னாவிரம் ஆண்டு

தெருகு முன்னால் பார்க்கலிலைவாயா' தாறு தாறு துன்மல்களில் தாறாவிரம் தடவை தங்களைப் பார்க்கலிலைவாயா' மணம் அடி வாரத்தில் பார்க்கலிலைவாயா' குளநில உச்சி யிலே பார்க்கலிலைவாயா' நீர் கன்னயின் ஓரத்தில் பார்க்கலிலைவாயா' அடர்த்த கட டின் மத்தியில் கொடும் புலியினால் துரத்தப் பட்டு ஓடி வந்த தங்களை தான் காப்பாற்ற லிலைவாயா' பைல் ஏறித்து அகல்ப புலியைக் கொல்லலிலைவாயா' அப்போது தான் கட டில் பைலுடையடித் திரித்த வேடுவனாமித்த தேன் விதவிதமான வாணர் சிறுதகை உன்ன அழகழகான கிளிகளை வலம் போட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தேன் தாங் கள் அதைக் கிளிகளை என்னிடம் பிடித்து வாய் கிக்கொண்டு வானத்தில் பறக்க விட்டு விட் டுக் கைகலவென்று சிரித்தார்கள் ஒருசமயம் தான் மீன் பிடிக்கும் வளவருளாயிற்றுத்தன் தூர தூரங்களுள்ள ஏரிகளுக்கும் அறுகளுக் கும் சென்று வெள்ளி மீன்கள் தங்க மீன்கள், மரகத மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தினை அவற்றைத் தாங்கள் வாய்க்கி கொண்டு மறுபடியும் ஓடும் தன்னீரில் விட்டு அனை துள்ளி நீதிச் செலுதுவதைப் பார்த்து மகிழத்தீர்கள் தொலைதூரங் க்ளிலுள்ள கடல்களுக்கும் சென்று கடலின் அழகில் மூச்சப் பிடித்து முழுதி முதலுக் களையும் பவளங்களுக்கும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தினை தாங்கள் அவற் றைக் கைவினால் அணைத்து பார்த்துவிட்டு ஊரிதூள்ள சிறுவா சிறுமிகளை அழைத்து அவர்களுடைய கிள்ளஞ்சிறு கைகளிலே முதலுக்களையும் பவளங்களுக்கும் சேகரித்து அனுப்பினீர்கள் முந்தாறு வருஷங்கள் வளர்ந்த இவத்தை மரத்திலிருந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை விளையும் இவத் தைக் கனிவைக் காத்திருந்து பறித்து வந்து தங்கலிடம் சமர்ப்பித்தினை அமைத் தாங்கள் வளர்ந்த தாகணவாய்ப் பறவைக்குக் கொடுத்து அது கனிவைக் கொத்திக் கொத்தித் தின்றுவதைப் பார்த்துக் கனித்தீர்கள் தேவிலாகத்துக்குப் போய் அங்குள்ள மந்தார மலர்களுக்கும் பாரிஜாத புஷ்பங்களுக்கும் பறித்துக்கொண்டு வந்து தங்கள் முன் பொழித் தேன், 'எங்கள் கொல்லை வேலிலே பூக்கும் முல்லை மலரின் அழகுக்கும் மணத்துக்கும் இவை ஈடாறா' என்று சொல்லி விட்டா' கள் தேவிதாற்றலிடம் பிடுகுது அவர் அளிக்கும் ஒப்பிலை இரத்தின் ஹாரத்தை வாய்க்கி கொண்டு வந்து கொடுத்தினை 'ஒழக்கமற்ற

இத்திரன் அணிந்த மாலைகளை நான் கையினாலும் தொடுவேனா? என்று சொல்லி விட்டார்கள் கைவாசத்திற்குச் சென்று பார்க்கிறேன். முன்னால் தயவு விடத்து தேவியின் பாதத்தில் அணிதல் சிலமணி வரையில் கொண்டு வந்தேன் தங்கை பாதங்களில் குட்டி விடுவதால் சொன்னால் 'ஐயயோ' ஐயமாதலின் பொற்பாதம் சிலம்பு என காலிலே படலாமா? என்ன அபராம? இத்தகை கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு வா' என்றான் போர்க்கைத்துக்குச் சென்று அறுபத்து நாலு தேவியின் அரக்கனையும் வென்று அவர்களுடைய மணிமகுடங்களைப் பெல்லாம் சேமித்துக்கொண்டு வந்து தங்கை முன் காணிக்கை செய்துத்தான் தங்கை அந்த மணிமகுடங்களைக் கால்களால் உதைத்துத் தள்ளினாள் 'ஐயோ' தங்கை மெல்லிய மலர்ப் பாதங்களை நோக்கும்' என்று கவலைப்பட்டேன் இளவரசி இவை பெல்லாம் உண்மையா? இல்லையா? அல்லது நார்ப்பு தாண்டுகு முன்பு முதன் முதலாகத் தங்கை தான் பார்த்ததுதான் உண்மையா? என்றான் வந்தியத்தேவன் அப்படியும் அவன் பேசி முடித்து விட்டதாகக் காணப்பட்ட நிலைமை.

"தேவி இன்னொரு சூரியமும் வருகிறது ஒருசமயம் வெள்ளி ஓடத்தில தாம் ஏறி, தங்கை பிடி போட்ட தந்தை துடுப்புக்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வானக் கடலில் வெள்ள விரி அலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு, பிரயாணம் செய்தோம்" என்று ஆரம்பித்தான்.

"ஐயயோ" இந்த நிமித்தக்காரனுக்கு தன் தாயை வைத்திலம் பிடித்துவிட்டது போலிக் கிறந்து படகைத் திருப்பிக் கரைக்குக் கொண்டு போக வேண்டியதுதான்" என்றான் இளவரசி.

"இல்லை, தேவி இல்லை" என்று முன்னால் இந்த ஓடைகளைக்கு வந்து சென்ற வரையில் என் அறிவு தெளிவாகத்தானிருந்தது இல்லா விட்டால் இந்தப் பழையாறை தருவதன் பிரவேசிப்பதற்கு தான் உபாயம் காண்பித்திருக்க முடியுமா? மதுராத்தகத் தேவரிடம் நிமித்தக்காரன் என்று சொல்லி, அதை வடபுறம் படியும் செலுது, அரண்மனைக்கு வந்திருக்க முடியுமா? வைத்தியன் மகனிடமிருந்துதான் அவ்வளவு எளிதில் தப்பி வந்திருக்க முடியுமா? இந்தப் படகில் ஏறித் தங்கை இரு முகத்தைப் பார்த்தவுடன்தான், மது உண்டவனைப் போல் மதி மயங்கிப் போய்விட்டேன்" என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன்.

"ஐயோ" அப்படியானால், என் முகத்தைத் தங்கை பார்த்த வேண்டாம் இந்த ஓடையில் தெளிந்த நீரைப் பாரும் நீர் வானத்தைப் பாரும் ஓடைக் களையில் வானத்திலி வளரத் திருக்கும் மரங்களைப் பாரும் அரண்மனை மாடங்களைப் பாரும் பாரியாகக் கூட படித்துறைகளைப் பாரும் இந்த ஓடையில் பூமி இருக்கும் ஆம்பல் மலர்களையும் செவ்வுழிப் பூக்களையும் பாரும் அல்லது இந்தச் செவிக்கு ஓடகாரனின் முகத்தைப்பாவது ஏறிப் பாரும் அவ்விதம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதன் போல் காலியம் என்ன ஆய்ந்து, காலப் பழமா என்று சொன்னும் இளவரசரை அழைத்து வந்தீரா சொக்கியமாக இருக்கிறார், எங்கே விட்டு வந்தீர் யாரிடமிருந்து வந்தீர் என்று முதலில் தெரிவப்படுத்தும் பிறகு இவ்விருந்து புறப்பட்டது முதல் வந்த தலை எவ்வாறுவந்ததும் சொல்லுமா" என்று இளவரசி கூறினாள்.

அதற்கு வந்தியத்தேவன் தேவி தங்கை விடம் ஒப்புக்கொண்டு போன காலியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்திராவிட்டால், தங்கை விடம் திருப்பி வந்த என் முகத்தைக் காட்டிவிடுவீனா? இளவரசரை இல்லாத விலித்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன் அதற்குப்பேட்ட ஆய்ம் இடை புருகளையும் வெற்றி கொண்டு, அழைத்து வந்தேன் இளவரசர் கைமாலிருக்கிறார் என்று தான் சொல்ல முடியாது தான் அவரை விட்டுப் பிரிப்பதுதான் அவர்களுடைய உண்மையான கரம் ஆனால் மத்தியமான கைகளில் அவரை ஒப்படைத்து வந்திருக்கிறேன் ஓடகாரப் பெண் பூவழியில் புறம், பூகாரச் சிறுவன் செஞ்சன் அழகனிடமும் இளவரசரை விட்டு வந்திருக்கிறான் அவர்கள் இளவரசரைக் காப்பாற்றுவதற்காக தாறாயிரம் துணை பிணங்களை நாலும் தங்கை உலிசைக்க கொடுக்கக் கூடியவர்கள்" என்றான்.

அசைமலம் தாத்தல் பரவகாமரன் ஆயப் பமான அபிஷேகாயிரம் குடங்களில் ஒழுங்கித் துணை போன்ற சத்தம் எழுந்தது சத்தம் வந்த திசையை அறிவிப்பதாயிரும் வந்தியத் தேவியும் பங்கிதாபும் கவலை போதும் நோக்கினார்கள்.

"அது என்ன ஆரவாரம்? கோயல் கொண்ட துரை திங்கள் உகதால் போல் அல்லது இருக்கிறது"

"ஆம்; அப்படித்தான் தோன்றுகிறது" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

வியாணம்மின் விசல்வன்

இருபத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

வானதி

சொ

தும்பா ஞார் இளவரசியின் அழகை னா னிகளும்படி கவிஞர்களைக் கேட்டால், அவர்கள் அந்த மங்கை தலலானின் அழகை அந்நி மானையின் சொந்தரியதற்கு ஒப்பிடு வார்கள் பகர்பொழுது சென்று மானை மங்கி வரும்போது மனத்தில் ஒரு சோகமும் ஏற்படுகிறது; கூட ஓர் அமைதியான இன்பமும் தோன்றுகிறது. ஆதலின் இறுதிக் கிர ணங்கல் மெலிந்து மறைந்த பிறகு இரவின் இருள் நாலாபுறமும் கவித்து வருகிறது. இக் னால் மனத்தில் தோன

றும் சோர்வைப் போக்கிக் கொள் வதற்கு வானத்தை நோக்கினால் போதும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வானமா தேவி ஏற்றி வைக்கும் கோடாளு கோடிச் சுடர் விளக்குகள் எவ்வளவு ஆனந்தத்தை அளிக்கின்றன! சூரியனுடைய தங்கிக்கும் ஜோதியைப் போல் அவை கண்களைக் கூச்ச செய வதில்லைவே! கண்களால் அவற்றைப் பார்த்து இன்புற வாமே? சந்திர னும் உதயமாகி விட்டாலோ,

அமரர் கல்கி

கல்கி கலெக்ஷன்

கேடக வேண்டியதில்லை முத்துச் சுடா போன்ற முழுமதியின் நிலவில் உலகம் பூரிகின்றது; உள்ளமும் உடலும் பூரிகின்றன. மாலை வந்ததும் தாமரைகள் கம்புலது என்னவோ உண்மைதான் ஆனால் விண்மீன்களுடன் போட்டி விடுவது போல மல்லிகை மொட்டுக்கள் வெடித்து மலர்ந்து அவற்றின் நறுமணத்தினால் வானமும் பூமியும் போதை கொள்கின்றனவல்லவா?

அஸ்தமித்ததும் படிகளின் குதூ கலதவனிகள் ஒயத்து விடுகின்றன என்பது உண்மைதான் ஆனால், அதோ தேவாலயத்திலிருந்து வரும் சேமக்கலச் சத்தமும் நாதஸ்வர வாதியத்தின் இன்னிசையும் இப்போது எவ்வளவு மதுரமாயிருக்கின்றன! மணிமாடங் களின் மீதிருத்து மென்மைபான விரல்கள் மீடும் விண்ணும் யாமும் எத்தகைய இன்ப தேத்தை எழுப்புகின்றன!

கொடுமபாளூர் இளவரசி வானதி யின் அழகில இப்படியே சோகத்தின் சாயலும் களிப்பின் மெருகும் இனம் தெரியாதபடி கலந்து போயிருத்தன அழகுக்கு ஒத்தபடி அவளுடைய கபாவமும் இருவகைப்படடு இருந்தது ஒருசமயம் அவளைப் பார்த்தால் துயரமே உருக்கொண்ட சத்திர மதியையும் சாவித்திரியையும் போல் இருக்கும் இன்னொரு சமயம் பார்த்தால் அரம்பையும் ஊர்வலியும் தேவகுலகில இப்படித்தான் ஆடிப் பாடிக்கொண்டு இருந்திருப்பார்கள் என்று தோன்றும் கோவலனுடைய காதலில் கவிதா மாதவியைப் போல் ஒருசமயம் அவள் இன்ப உயிர் சிலையாக விளங்குவாள் மற்றொரு சமயம் கண்ணனைப் பறி கொடுத்த கண்ணகியின் சோக வடிவம் இது தானோ என்று கருதுமபடி இருக்கும் ஒருசமயம் மாலை வடிவேலவரின் மைவலுக்கு உள்ளாகி இதயம் கலந்து

தின்ற வன்னியைப் போல் தோன்று வாள் இன்னொரு சமயம் தேவலோக மெல்லாம கனிக்கத்தாடுமபடி கார்த்தி கேயகுக்கு மாலையிடடு மகிழ்த்த தேவயானை இவனேதான் என்று எண்ணி மகிழுமபடி ஆனந்த உருவாகி விளங்குவாள்.

சோத்தாற்போல் பல தினங்கள் வானதியின் முகத்தில் ஒரு சிறிய புனன்கையைக் கூடக் காண முடியாது வேறு சில நாட்களில் அவள் ஓயாது சிரித்துக் கொண்டேயிருப்பாள் அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி கோடானு கோடி துண் துளிகளாகிக் காற்று வெளியில் கலந்து உலகத்தையே ஆனந்த பரவசப்படுத்தும்.

வானதியின் இதகைய இருவகைச் சபாவத்துக்குக் காரணம், அவளுடைய பிறந்த வேளையும் வளர்ந்த காலமும் என்று ஊதிக்கலாம். அன்னையின் கர்ப்பத்தில் அவள் இருந்தபோது கொடும் பாளூர் சிறிய வேளார் கொடிய போரகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். வெற்றிச் செய்தியும் தோல்விச் செய்தியும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருந்தன. இவை அவளுடைய அன்னையின் உள்ளத்தில் களிப்பையும் துயரத்தையும் மாற்றி மாற்றி உண்டாகின. வானதி பிறந்த சில காலத்துக்குப் பிறகு அவளுடைய அன்னை காலமானாள் பிறகு, வானதியை அவளுடைய தந்தை கண்ணுக்குக் கண்ணாக வளர்த்து வந்தார் ஆனால் இதுவும் நீடித்திருக்கவில்லை. வீராதி வீரராகிய வானதியின் தந்தை அருமை மகனை முன்னிடடுக் கூட அரண்மனையிலேயே உட்கார்ந்திருக்க விரும்பவில்லை வீர பாண்டியன் ஒடி ஒளிந்த பிறகு, அவனுக்குத் துணை வந்த ஈழத்துப் படைகளைத் துரத்திக் கொண்டு இலங்கை சென்றார் அங்கே போரக்களத்தில் உயிர் நீத்து, சரித திரத்தில் 'ஈழத்துப் பட்ட சிறிய வேளார்' என்ற பட்டப் பெயர்

பெற்றார்

யின்னர், வானதியின் வாழ்க்கை சில காலம் ஒரே துயரமய மாயிருந்தது தாயை இழந்து தகப் பனாரால் வளர்க்கப்பட்ட பெண் கந்தான் அந்தச் சோக உணர்ச்சி எத்தகையது என்பதை அறிய முடியும் பெற்றோரில்லாப் பெண் கொடும் பாணர் அரண்மனையில் சேரட்டி வளர்க்கப்பட்டாலும் அவளுடைய உணததில் தந்தை பெற்றிருந்த இடத்தை வாரும் பெற முடிய வில்லை. அதற்குப் பலரும் பல விதமாக ஆறுதல் கூறினார்கள் "வருந்தாதே, குழந்தை! உன் தந்தை உன் வயிற்றில் வந்து மீண்டும் வீர மகனாகப் பிறப்பார் உலகம் வியக்கும்படியான அற்புத வீரச் செயல்களைப் புரிவார்" என்று ஒருவர் கூறினார். இவ வார்த்தைகள் வானதியின் உணததில் ஆழத்து பதிந்து வேருன்றின. அருமைத் தந்தையைப் பிரித்த தனாக ஏற்பட்ட துய ரததையும் சோர்வையும் கற்பனை மகனைப் பற்றி எண்ணுவதிலே போக்கிக் கொள்ள முயன்றாள். அதில் ஓரளவு வெற்றியும் அடைந்

தனக்குப் பிறக்கும் குமாரன் எப்படி எப்படி இருப்பான். எந்தெந்த மாதிரி தடப்பான் எத்தகைய வீரச் செயல்களைப் புரிவான் என்ற

மனோ ராஜ்யத்தில் நான் கணககாக முழுவீடுவான் கற்பனைக் கண்ணின் மூலமாக, அந்த வீர மகன தூர தூர தேசங்களுக்குச் சென்று மாபெரும் புத்தங்களில் வெற்றி பெறுவதைப் பார்த்தான் வேகமாகத் திரும்பி வந்து அவன் அடைத்த வெற்றியின் காணிகைகளைப்பெல்லாம் தன்னுடைய காலடியில் சமர்ப்பிப்பதைப் பார்த்தான். அவன் மணிமுடி தரித்து வீர சிமமாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தான் ராஜாதி ராஜாக்கள் வந்து அவனுக்குக் கப்பம் கட்டி அடி பணிவதைப் பார்த்தான் அவனுடைய திருமுகத்தைக் கண்டதும் ஜனத்திரன்கள் பூரண சத்திரனைக் கண்ட மாகடலைப் போல் பொங்கி எழுத்து அலை மோதி ஆரவாரிப்பதைப் பார்த்தான் தூறு தூறு கப்பல்களில் வீரர்களை ஏறதிக் கொண்டு அவன் கடல்களைக் கடத்து சென்று அப்பாதுள்ள நடுகளிலே வெற்றிக் கொடி நாட்டுவதைப் பார்த்தான் "அனைனயே" நான் அடைந்துள்ள இத்தனை பெருமைக்கும் காரணம் நீயே அல்லவோ!" என்று தன்னிடம் அடிக்கடி அவ வீர மகன் வந்து கூறுவதையும் கேட்டான்

அந்த அறிவாத பேதைப் பெண் சில சமயம் தன் ஆலிலை வயிற்றைத் தொட்டுத் தடவிப் பார்த்துக் கொள்வான் தன் கற்பனை மகன் ஒருவேளை வயிற்றில் வந்து விட்டானோ என்று தான். பழத்தமிழ் நாட்டில் ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும், பாரதக் கதைகளைக் கேட்டு அறிந்திருந்தார்கள். குத்தி தேவி குழத்தை பெற்ற வித்ததைப் பற்றியும் கேட்டிருந்தார்கள் அதுபோல, எத்தத் தெய்வம் வந்து தனக்குக் குழத்தை வரம் கொடுக்கப் போகிறது என்று எண்ணி எண்ணி அவன் விடப்படுத்துண்டு அப்போதெல்லாம் யாரையும் மணந்து கொள்வதைப் பற்றியே அவன் எண்ணவில்லை வயது வந்த பிறகு, உலகம் ஓரளவு தெரிந்த

பிறகு, கணவன் ஒருவனை மணத் தேவாக வேண்டும் என்றும், அவன் மூலமாகவே குழத்தைப் பெற்றதை அடைய வேண்டும் என்றும் அறிந்தான். அப்போதும் கணவனைப் பற்றி அதிகமாக மனோராஜ்யம் செய்ய வில்லை

பழையாறை அரண்மனைக்குப் போன பிறகு அவனுடைய வாழ்க்கை யிலும் மணப் போக்கிலும் மாறுதல் ஏற்பட்டது குத்தவைதேவியின் பெரு மிதம் கலத்த அன்பு அவளுக்கு ஆறு தலும், குதூகலமும் அளித்தன. குத்தவையின் நாகரிக உடை பாவனைகளும், சாதுரியப் பேச்சுக்களும் வானதிபை அவன் இதுவரை அறிவாத வேறொரு உலகத்துக்குக்கொண்டு போயின அவனைப் போலவே பழையாறை அரண்மனைக்கு வந்திருந்த மற்ற அரசகுலப் பெண்களின் அகுபை அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய ஆரவத்தை உண்டாக்கியது அவர்கள் அகுபைப் படுமபடியாகத் தன்னிடம் ஏதோ மகிமை இருக்க வேண்டும் என்று அவனுடைய உளமனம் உணரத்தியது அதேசமயத்தில் அவனுடன் இயற்கை யாகப் பிறந்த இனிய கபாவமும் பெருத்தனமையும் எல்லாருடனும் நல்லபடியாக நடந்து கொள்ள அவனைத் துண்டியது இத்தனைக்கும் நடுவில் வானதி தனக்குப் பிறக்கப் போகும் வீர மகனைப் பற்றி இன்பக் கனவு காண்பதை மட்டும் விட்டுவிட வில்லை

தற்கிடைவில்தான் அவன் பொன்னி யின் செல்வரைப் பார்க்கும்படி நோர்ந்தது. அதன் பலனாக அவனு

டைய மனக்கோடடைகள் எல்லாம் பொல பொல என்று தகாந்து விழுந்

தன் கணவனை அடைந்த பின்னர்தான் மகனைப் பெற முடியும் என்று அவன் அறிந்திருந்தான். கணவன் யாராயிருந்தாலும் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் சரிதான் என்ற அலட்சியப் பான்மை அதற்கு முன்பு அவன் அடி உன்னதத்தில் இருந்தது. ஆனால், இந்தப் பொல்லாத மனத்தை என்ன செய்வது? இது சோழ நாட்டு மக்களின் கண்ணுக்குக் கண்ணான இளவரசரிடமல்லவா போய் விட்டது! ஐம்பத்தாறு தேசத்து மன்னர்களும் 'என் பெண்ணை மணந்து கொள்' என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடக் கூடிய பெருமை வாய்ந்தவர் அல்லவா அவர்! அத்தகையவர் தன்னைத் திருமயிலும் பார்ப்பாரா? அவரை மணந்து கொள்ளும் பாக்கியத்தைப் பற்றி அவளால் கனவுகூடக் காண முடியாதே? இளவரசரிடம் இந்தப் பேதை மனம் சேன்ற பிறகு, இன்னொருவரை மணந்து கொள்வதுதான் எப்படிச் சாத்தியம்! ஆகையால், தன் வயிற்றில் பிறக்கப் போகிற வீர குமாரனைப் பற்றி இத்தனை காலமும் அவன் கட்டிவந்த மனக்கோடடைகள் எல்லாம் சிதறிப் போகத்தானே வேண்டும்? இதை யெல்லாம் நினைக்க நினைக்க, அவளுடைய உன்னம் வெடித்து விடும் போலிருந்தது. மறுபடியும் பழையபடி சோக வடிவமானான். அவளுடைய மனத்தை அறிந்துகொண்ட இளைய பிராட்டி அவனிடம் விசேஷ அன்பும் ஆதரவும் காட்டினாள் தன்னாலியன்ற வரையில் வானதிபை உறசாகப்படுத்த முயன்றாள் பொன்னியின் செல்வரிடம் அவளுடைய உன்னம் சென்றது அப்படி பொன்றும் பிசகான விஷயமில்லை யென்றும், நடக்க முடியாத காரியமும் அல்லவென்றும் குறிப்பாக உணர்த்தி வந்தாள். குடத்தை ஜோதிடர் வானதிக்குப் பிறக்கப் போகும் மகனைப் பற்றிக் கூறிவது அவளுடைய உன்னக் கனலுக்குத் துபம போட்டு வளர்த்தது. அவளுடைய மனோ ராஜ்யம் மேலும்

விரிவடைந்துகொண்டே வந்தது மனச் சோர்வும் குதூகலமும் மேலும் துரிதமாக மாறி மாறி ஏற்பட்டன. ஏக்கத்தினால் ஏற்பட்ட மனவேதனை பொறுக்க முடியாமலிருந்தது போல, மெழுக்சிப்பினால் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியையும் அவளால் சமத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டும் மிதமிஞ்சிப் போன போது மயக்கம் போட்டு விழுந்தாள்; இப்பகை அருளிய இந்த மயக்க மருத்து சாதனத்தினால் அவன் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தான்.

தஞ்சைக்குச் சென்றிருந்தபோது, வானதி பார்த்த பராத்தகச் சக்கரவர்த்தி நாடகமும், அன்றிரவு அவன் கேட்ட அபயக் குரலும் கண்ட பயங்கரக் காட்சியும் அவளுடைய மனக் குழப்பத்தை அதிகமாக்கின. கொடுமபாளூர் வம்சத்துக்கும் பழுஜர் சிறைரசர் குலத்துக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தீராத பகையின் அளவை அவன் அன்று தனக்கு அறிந்துகொண்டான். பழுஜர்க்காரர்கள் சோழ நாட்டில் அப்போது அடைந்திருந்த செல்வாக்கின் அளவையும் தெரிந்துகொண்டான். இளவரசர் அருளமொழிவார்மர் விஷயத்தில் தன் மனோரதம் ஈடேறப் பழுவேட்டரைவர்கள் அனுமதிப்பார்களா? அவர்கள் அனுமதித்தாலும் அவர்கள் விட்டுப் பெண்கள் கம்மாயிருப்பார்களா? பழுஜர் இளையராணி சம்மதிப்பாள்? அவளுடைய செல்வாக்கும் சக்தியும் உலகம் அறிந்தவை. தந்தினியை நினைக்கும்போதெல்லாம் அழகிய நாகப்பாம்பின் நினைவு வானதிக்கு வந்தது. இளையபிராட்டியின் பேரில் அவளுடைய பகைமையைப் பற்றி அறிந்து கொண்டிருந்தான். அது தன் பேரிலும் பாயும் அல்லவா? ஏன்? பொன்னியின் செல்வரையே அந்த விஷ நாகம் தீண்டினாலும் தீண்டக்கூடும்! தன்னிரவில், நோயாகப் படுத்திருக்கும் சக்கரவர்த்தியின்

முன்னால் தத்தினியை யொத்த வடிவம் ஒன்று னேரீத' அது உண்மையில் தத்தினிதானா? சகரவாதத் துபயபு வல்லவா மிதி னேராத குரலில் ஒலமிட்ட காரணம் என்ன? இன்னயபிராட்டி இதைப் பற்றி வல்லவா ஒரே தன்னிடம் எதுவும் புகுவதற்கு மறுக்கிறாள். ஆனால் இன்னயபிராட்டியின் மனமும் மாறிப் போயிருக்கிறது தன்னிடம் முன்னணியாகப் போய் அவளளவு கருகலப்பாகப் பேசுவதில்லை அடிக்கடி தன்னை வந்திவிடத் தன்னைமேல் நாடிப் போய் விடுகிறாள் அவளை ஏதோ பெரும் கவலை பிடித்திருக்கிறது ஒரு வேளை பொன்னியின் செல்வனாகப் பற்றல் கவலைதான்! என்ன போ? அதனாலேதான் தன்னிடம் அமைதப் பற்றல் சொல்வதாகத் திருக்கிறாள் போலும்!

என்றெஞ்சக் கூடத் திடீரென்று இன்னயபிராட்டி காரணமற்ற போய் விட்டாள் அவர் இவ்வாத சமயங்களில் இதைப் போய் கள் என்ன பாடு படுத்து கிறார்கள? என்ன கொட்டம் அடிக்க

கிறார்கள்' கவலைபெண்பதை அறியாத வர்கள் எது எப்படிப் போனாலும் அவர்களுடைய கொள்கைக்குக் குறைவு ஒன்றும் இடையாது. அவர்களுடைய கேலிப் பேச்சுக்களை வானதி வினால் எப்போதுமே சித்திக்குக் கொண்டு முடிவிலிவை அதுவும் இந்த இரண்டு மூன்று நினைவுகளாக ஒரே நேரத்தில் கடலில் வானதி ஆழந்திருந்த படியால் அவர்களுடைய வீண் பேச்சுக்கள் அவர்களுடைய காதில் நாராசமாக விழுந்தன இளைப்பிராட்டி எங்கேதான் போயிருப்பார் என்று தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டான் முதத மகாராணியின் அரண்மனையில் ஏதோ சபை கூடியிருக்கிறதென்றும் அங்கே போயிருக்கிறார் என்றும் தெரிந்து கொண்டான் ஆகையால் அந்த அரண்மனைக்குச் சென்றான். வானதி போவதற்குள் அங்கே சபை கலைந்து விட்டது பெரிய மகாராணியும் அவருடைய செல்வப் புதல்வர் மதுராந்தகரும் அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தான் எதனாலோ இந்தச் செய்தி வானதிக்கு மேலும் கவலையை உண்டாக்கியது அங்கிருந்து மறுபடியும் புறப்பட்டான் அரண்மனை வாசலில் ஜனதிரனின் பெரும் இரைச்சல் கேட்டது விஷயம் இன்னதென்று தெரிய வில்லை இளைப்பிராட்டியை உடனே பாரக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுந்தது அரண்மனையில் சேடிப் பெண்களை ஒவ்வொருத்தியாக விசாரித்தான் சற்று முன்னால் ஆழவார்க்கடியான் என்னும் வீர கைவண்ணவனுடன் இளைப்பிராட்டி அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும், பிறகு அரண்மனைத் தோட்டத்து ஓடையை நோக்கிச் சென்றதாகவும் ஒரு சேடி கூறினான் இளைப்பிராட்டி தனிமையை நாடிச் செல்லும் சமயங்களில் யாரும வந்து தொந்தரவு செய்வதை இப்போ தெல்லாம அவர் விருமபுவதிலை

ஆகையால் ஓடைப் பக்கம் இளைப்பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு போகலாமா வேண்டாமா என்று வானதி தயங்கினான் அச்சமயம் வாரிணி என்னும் மங்கை ஓட்டமாக ஓடிவந்தாள் "பொன்னியின் செல்வர் கடலில் மூழ்கி விட்டாராம்" என்ற பயங்கரச் செய்தியைச் சொல்லி விட்டு அவரி அழுதான் மற்றப் பெண்களும் இதைக் கேட்டு ஒவென்று கதறத் தொடங்கினார்கள் வானதிக்கோ முதலில் எவ்வித உணர்ச்சியும் உண்டாகவில்லை. கமமா திணைவனை மற்றப் பெண்கள் உற்று நோக்கினார்கள்

"அடி பாவி! உன்னுடைய துரதிாஷ்டத்தினால்தான் இளவரசர் கடலில் மூழ்கினார்" என்று அவ்வளவு கண்களும் அவனை நோக்கி இடித்துச் சொல்லுவது போல் காணப்பட்டது வானதிவினால் அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியவில்லை அங்கு திற்கவும் முடிய வில்லை. அரண்மனைத் தோட்டத்து ஓடையை நோக்கி ஓடினான்

ஓடையை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது வானதியின் உன்னமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. "இளவரசர் கடலில் மூழ்கி விட்டார்" என்ற வார்த்தைகளின் பொருள் அவருக்கு விளங்கியது அதனால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியை மீறிக்கொண்டு மற்றோர் என்னம் மேலெழுந்தது சென்ற சில நினைவுகளாகத் தன்னீரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அதில் இளவரசரின் முகம் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தது. கரையில் நின்று பார்க்கும்போதெல்லாம் அவருடைய முகம் ததர்பமாகத் தன்னீரில் தோன்றும். தொடுவதற்குப் போனால் மறைந்து விடும் அதன்காரணம் என்னவென்பது வானதிக்குப் புலனாயிற்று இளவரசர் கடலில் மூழ்கியபோது என்னை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்னை அழைத்து மிகுக்கிறார் அதை அறியாமல் பாவி

நான் கரையிலேயே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்! ஆறாம்' என்ன தவறு செய்து விட்டேன்! போனதை நினைப்பதில் இனிப் பயனில்லை. இனிச் செயல் வேண்டியது என்ன? பேதைப் பெண்ணே! இனிச் செயல் வேண்டியதைப் பற்றி யோசிக்கவும் வேண்டுமா? யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? அரண்மனைத் தோட்டத்தைப்படுத்துள்ள ஓடை அரண்மனையில் கலக்கிறது அரண்மனைக் கடலில் போய்ச் சங்கமமாகிறது கடலின் அடியில் காத்திருக்கிறார் இளவரசர் எனக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் கடலின் அடியில் முதலுக்களாலும் பலனங்களாலும் ஆன அற்புத மானிகையில் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவரைச் சந்திக்கப் போகாமல் இந்த உலகத்தில் எனக்கு வேறு என்ன வேலை? யாருக்காக இங்கே நான் இருக்க வேண்டும...?

இவ்வாறு வானதி தீர்மானம் செய்ததும் வானதியின் உணரத்திலிருந்த அமைதியே உண்டாகிவிட்டது. அவளது பரபரப்பு அடங்கிவிட்டது. துயரம் தீங்கி விட்டது; கவலை தீர்ந்துவிட்டது.

மே

ரே ஓடைக்கரைக்குச் சென்றான் பனிக்குக் கல்லி னாலான படிக்கட்டுகளில் இறங்கி

நின்றான் கற்றுமுற்றும் பாராததான். அதோ தூரத்தில் படகு ஒன்று வருவது தெரிந்தது அதில் இருப்பவர் இனைய பிராட்டிதான் அவருடன் இருக்கும் ஆடவன் யார்? குடத்தை தோதிடா விட்டால் முதலில் சந்தித்து, இலங்கைக்கு ஓலை எடுத்துச் சென்ற வாலிபன் போலத் தோன்றுகிறது இளவரசரைப் பற்றிய செய்தியைக் கொண்டு வந்தவன்

அவன்தான் போலும்! அதனாலேதான் அவனை இனையபிராட்டி தனியாக அழைத்துப் போயிருக்கிறார் விவரங்களைக் கேட்டு அறிந்திருக்கிறார் எனக்குத் தெரிந்தால் கஷ்டப்படுவேன் என்று என்னை விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார் அவர் வந்து விட்டால் என் இஷ்டப்படி செயல் முடியாது. ஏதாவது சமாதானம் சொல்லப் பார்ப்பார், ஆறுதல் கூறப் பார்ப்பார் நான் இளவரசரைப் போய்ச் சேர்வதைக் கட்டாயம் தடுத்து விடுவார் ஆனாலும் அவரிடம் சொல்லாமல், கடைசியாக ஒரு தடவை விடை பெற்றுக் கொள்ளாமல், போவது தியாயமா? தாய் தந்தை பற்றி இந்த அனாதைப் பெண்ணிடம் இதனை அன்பாக இருத்தாரே! அவருக்கு ஒரு தன்றி வார்த்தையாவது சொல்ல வேண்டாமா? முடியாது! முடியாது! இனி ஒரு கணமும் காத்திருக்க முடியாது! இதோ தண்ணீரில் அவர் முகம் தெரிகிறது! இதோ அவருடைய முழு உருவமும் பொலிகிறது என்னை அவர் அழைக்கிறார், புனைவைச் செய்து கூப்பிடுகிறார் "உன்னை நான் மனம் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு எல்லாத் தடைகளும் தீங்கி விட்டன! வா!" என்று அழைக்கிறார், இன்னும் ஏன் தாமதம்? ஆகா! தலை ஏன் இப்படிச் சுறுகிறது? பாழும் மயக்கம் வருகிறதா, என்ன? மயக்கம் வந்தால் பாதகமில்லை கரையில் விழாமல் இந்த ஓடைத் தண்ணீரில் விழுந்தால் போலும்...!

வானதியின் மனோரதம் நிறைவேறியது அவன் தண்ணீரிலேதான் விழுந்தான் கொதித்துக் கொண்டிருந்த உடம்பு இனிதாகக் குளிர்ந்தது இதயமும் குளிர்ந்தது கீழே கீழே கீழே போய்ச் கொண்டிருந்தான் எத்தனை துரம் எத்தனை காலம் போனான் என்று சொல்ல முடியாது சில வினாடி நேரமாகவும் இருக்கலாம், நீண்ட பல யுகங்களாகவும் இருக்கலாம்

ஆம். கடலின் அடிவிலுள்ள அற்புத
லோகத்துக்கு அவன் வந்துவிட்டான்
நாகலோகம் என்பது இதுதான்
'போலும்' ஆகா! எத்தகைய அழகிய
மானிகைகள்! எத்தனை அடுக்கு மெத
தைகள்! முடிவில்லாமல், சிகரம் எங்கே
இருக்கிறதென்று தெரியாமல் அல்லவா,
இம் மானிகைகள் உயர்ந்து விளங்கு
கின்றன! இவ்வுள்ள வெளிச்சம் எத
னால் இவ்வளவு குளிர்ந்து மனோ
ரமயிமாயிருக்கிறது! தண்ணீருக்குள்

புகுந்து வருவதால் ஒளிக் கிரணங்களும்
குளிர்நதி துகிலெறன் போலும்! ஒளி
எங்கிருந்து வந்திருந்து! மானிகைச் சுவர்
களிலிருந்தே வருகின்றது போலிருக்
கிறது! ஆம். அதிவ விப்பயிலடைதான்!
தங்கத்தினாலும் முத்துக்களாலும் வைர
வைத்திரியங்களாலும் நாக சாப்பங்களின்
சொர ரத்தினங்களாலும் ஆன விசித்திர
மாட மானிகைகள் குளிர்ந்த வெளிச்சத்
தைப் பரப்புவது இயல்புதானே!

அதோ கட்டமாக வருகிறவர்கள்
யார! அவர்களுடைய தேகங்கள்
எப்படிச் காந்தி மயமாவிருக்கின்றன!
முகங்களிலேதான் என்ன தேஜஸ்!
இவர்களெல்லாம் தேவலோகத்து எதிர்
புகுஷர்களைப் போல் அடையாள

தோற்றமளிக்கிறார்கள்! நாம் வத்
திருப்பது ஒருவேளை நாக லோகமில்
லையோ! தேவலோகத்துக்கு வந்து
விட்டோமோ...!

பிறகு, கனவுகளுள் ஒரு கனவைப்
போல சில திகழ்ச்சிகள் அதிவேகமாக
நடத்தேறின சிங்கார அலங்காரங்கள்
செய்யப்பட்டிருந்த மணி மண்டபம்
ஒன்றுக்கு வானதியை அவர்கள்
அழைத்துச்சென்றார்கள் மண்டபத்தின்
மத்தியில் பொன்னியின் செல்வர் தமது
பொன் முகத்தில் புன்னகை பொலிய
தின்று வானதியை வரவேற்றார் தேவ
துத்துபிகள் முழங்க, மணிகளும் மலர்
களும் பொழிய, மங்கன கோஷங்கள்
ஒலிக்க, இளவரசரும் வானதியும்
மாலை மாற்றித் திருமணம் புரிந்து
கொண்டார்கள் அந்த ஆனந்தத்தின்
மித்தியைத் தாங்க முடிபாமல் வானதி
மூச்சையாகி விழந்தான் வெகு நேரம்
தினைவின்றிக் கிடந்த பிறகு இரு
கரங்கள் அவனைத் தூக்கி எடுத்தன
அக்கரங்கள் பொன்னியின் செல்
வருடைய திருக்கரங்கள் என்று முதலில்
வானதி கருதினான் அவர்தான்
தன்னைத் தூக்கி எடுத்து வாரி
அனைத்த மடியில் போட்டுக்கொண்டு
மூச்சைத் தெனிலிக்கிறார் என்று
எண்ணினான் ஆனால் கைகளிலே
வணையல்கள் தட்டுப்பட்டதும் சிந்தி
சுபம் உதித்தது "வானதி! வானதி!
இப்படிச் செயது விட்டாயே!" என்ற
ஞாலம் பெண் ஞாலாக ஒலித்தது மிக
மிகப் பிரயத்தனம் செயது வானதி
சிந்தனவு கண்ணிமைகளைத் திறந்து
பார்த்தான் குந்தவையின் முகம் அவன்
கண்ணில் பட்டது

'அக்கா! அக்கா! என் கலியாணத்
துக்கு நீங்கள் வந்திருந்தீர்கள்!
தங்களைக் காணவில்லையே?'
என்று வானதியின் வாய் முணு முணுத்

(தொடரும்)

மெய்யான்னியின் விசுவன்

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

நினைவு வந்தது

கஸ்கி கஸ்கன்

வா

எதி மீண்டும் ஒரு முறை நினைவற்ற நிலையை அடைந்தான். அவனது மடைய கண்களும் மூடிக்கொண்டன.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கய நினைவு வரத் தொடங்கியது நாகலோகத்திலே தேவலோகத்திலோ, தான் இளவரசரை மணந்தது வெறும் பிரமை என்பதை உணர்ந்தான் இளவரசரைப் பற்றிய துயரமான செய்தி கேட்ட மதையும் அதன் பேரில் தான் ஒடைக் களையில் வந்து நின்றதைமீண்டும் தலை கற்றி நீயிலி முறந்ததையும் நினைவு படுத்திக் கொண்டான். இந்த நினைவுகள் அவனுக்கு எல்லை யற்ற மொறந்ததை அளித்தன; தெஞ்சில் கருக்கென்று

உடடி பாயவது போன்ற வலியையும் அளித்தன கண்களைத் திறக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை தன்னைத் தன்னிடம் இருந்து தூக்கிக் கரை சேர்த்தது யாராலிருக்கும்? இளையபிராட்டியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தூரத்திலுள்ள படகிலு வந்து கொண்டிருந்த குந்தனை தேவி யாகத்தான் இருக்க வேண்டும் தன்னை எதற்காக அவர் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும்? ஒரேயடியாகச் சமூகத் தொலைத்து போய் விடுமபடி விட்டிருக்கக் கூடாதா? கண்களைத் திறந்து பார்த்ததற்கு முடிந்தவுடன் "என என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள்?"

அமரர் கஸ்கி

என்று இளைப்பிராட்டியுடன் சண்டை
பிடிக்க வேண்டும்! தமமுடைய
அருமைத் தம்பியிடம் அவருடைய
அன்பு இவ்வளவுதானா?

இதோ இளைப்பிராட்டி பேசுகிறார்
என்ன சொல்கிறார்? யாரிடம்
சொல்கிறார்? கேட்கலாம்:

"மயக்கத்தில் ஏதேனோ பிதறு
கிறான்! இந்த மடமும் உயிர் பிழைத்ததே
பெரிய காரியம்! தமமுடைய படகு
மடமும் இன்னும் சற்றுத் தூரத்தில்
இருத்திருந்தால்? இவன் ஓடையில்
விழுந்தது நம் கண்ணில் படாமற்
போயிருந்தால்? - அதை நினைத்தாலே
எனக்குக் கதி கலங்குகிறது"

"நாம் பாராமல் விட்டிருந்தால்
ஒருவிதத்தில் நல்லதாய்ப் போயிருக்கும்.
இந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கை இனிதாக
முடிந்திருக்கும். தங்கனால உயிர்
பிழைத்த கொடும்பாளூர் இளவரசி
வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ மன
வேதனைப் பட வேண்டியிருக்கும் "

ஆகா! இது யார், நம்மிடம்
இவ்வளவு அனுதாபத்துடன் பேசுகிறது?
ஆம், அந்த வாலிபர்தான்! குடத்தை
தோதிடர் விட்டிலும் அரசலாற்றங்
கரையிலும் பார்த்த அந்த வீர வாலிபர்
தான்! இளவரசர் கடலில் முழுகிய
செய்தியையும் அவரே கொண்டு வந்
திருக்க வேண்டும். இன்னும் இவர்கள்
என்ன பேசிக் கொண்ப போகிறார்
கள்? கேட்கலாம், கண்ணைத் திறக்க
முடியா விட்டாலும் நன்றாய்க்
கேட்கிறதல்லவா!

"இது என்ன, இவ்வளவு நெஞ்சிரக்
கம் இல்லாமல் பேசுகிறீர்? ஆண் பிண
ன்களின் மனதே கல மனதாகத்தான்
இருக்குமோ?" என்றது இளைப்
பிராட்டியின் குரல்.

"அப்படிக்க கல் நெஞ்சன் என்று
நீர்ப்புக் கூறுமடியாக இப்போது நான்
என்ன சொல்லி விட்டேன்?"

"இந்தப் பெண் இறந்திருந்தால் நல
வது என்று சொன்னீரே? அது
போதாதா? எவ்வளவு கிரமம் எடுத்து
இவளை நான் வளர்த்து வருகிறேன்,
தெரியுமா..."

"இவன் பிதற்றிய வார்த்தைகளைத்
தாங்கள் கேட்டீர்களா?"

"உமமுடைய செவிகளில் என்ன
விழுந்தது?"

"இளவரசரை மணந்து கொள்வது
பற்றி ஏதோ சொன்னதாகக் காதிற்
விழுந்தது..."

"ஆம், நினைவு தெரியாத மயக்கத்
திலே கூட அவனுடைய வாய் அப்படி
முணுமுணுத்தது இளவரசர் மீது ஆசை
அவன் உணர்தலில் அப்படி வேருன்றி
விடுகிறது."

"அந்த ஆசை இந்தப் பெண்ணுக்கு
நல்லதல்ல! அதனால் துன்பமும்
ஏமாற்றமுந்தான் ஏற்படும்."

"ஏன் அவ்வாறு சொல்கிறீர்? இவ
னைக் காட்டிலும் இளவரசருக்கு ஏற்ற
உயர்கூலப் பெண் வேறு யார்? புரா
ணமான கொடும்பாளூர் வீர வம்சத்
தைப் பற்றி உமக்குத் தெரியாதா?"

"நன்றாய்த் தெரியும். நான்
நினைப்பது ஒன்று; தாங்கள் சொல்வது
இன்னொன்று இந்தப் பெண் எவ்வளவு
உயர்கூலமாயிருந்தால் என்ன? இவன்
மனத்திலுள்ள சபலம் நிறைவேறப்
போவதில்லை..."

"கட்டாயம் நிறைவேறியே நீரும்
அது இவன் மனத்தில் உள்ள சபலம்
அன்று என்னுடைய மனோரதம்; நான்
செய்திருக்கும் தீர்மானம்."

"தங்கன் தீர்மானமாயினும் இந்த
விஷயத்தில் நிறைவேறாது"

"ஏன் மீண்டும் அவ்விதம் சொல்
கிறீர்? இளவரசர் நாகைப்பட்டினம்
குடாமணி விஹாரத்தில் பதிரமாயிருக்
கிறார் என்று சற்று முன் நீர் கூறியது
உண்மைதானே?"

ஆகா! இது என்ன இப்பமான
செய்தி? இளவரசர் பதிரமாயிருக்
கிறாரா? நாகைப்பட்டினம் குடாமணி
விஹாரத்தில் இருக்கிறாரா? இந்தச்
செய்தியைக் கேட்க இந்தச் செவிகள்
கொடுத்து வைத்திருந்தனவே! ஓடை
நீரில் முழுகிச் சாகாமல் நான் உயிர்
பிழைத்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப்
போயிற்று! இளைப்பிராட்டிக்கு

எத்தனையோ விதத்தில் நான் தனதிக
கடன் படடிருக்கிறேன். இதுவும் ஒன்று
இப்போது சேர்த்து ஆனால் ஐயோ!
இது என்ன மேலே இவர் சொல்லும்
செய்தி? செவியில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி
ஊற்றுவது போலிருக்கிறதே!

"அம்மணி! இளவரசர் பத்திரமா
யிருக்கிறார் என்பது உண்மைதான்
அதனால் இவளுடைய ஆசை நிறை
வேறும் என்பது என்ன நிச்சயம்? இள
வரசர் இந்தப் பெண்ணை மணந்து
கொள்ள மாட்டார் என்று நான்
நினைக்கிறேன்..."

"நீர் எதை வேண்டுமானாலும் நினைக்
கலாம் இந்த உலகில் நான் இட்ட
கோட்டைத் தாண்டாமல், என பேசு
கைத் தட்டாமல் நிறைவேற்றக் கூடிய
ஓர் ஆண்மகன் இருக்கிறான் அவன்
நான் என் தம்பி அருள்மொழிவர்மன்"

"இளவரசி! அதற்கையவன் நானும்
ஒருவன் இருக்கிறேன்..."

"பின்னர் என்ன எனக்கு குறைவு?
என்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறு
வதற்கு என்ன தடை? பழுவேட்டரை
யாகன் இதற்குக் கூடக் குறுக்கே
வருவார்களா, என்ன...?"

"அது எனக்குத் தெரியாது
தங்கனிடம் இளவரசருக்கு எல்லையற்ற
அன்பு உண்டு என்பதை நான் அறிந்
திருக்கிறேன் வேறு எந்தக் காரியத்
திலும் தங்கன் வார்த்தையைக் கேட
பார் அவருக்கு இராஜ்யம் ஆளுவதில்
சிறிதும் இஷ்டமில்லை என கண்
முன்னால் இவங்கை மணி மகுடத்தை
வேண்டாம் என்று மறுத்தார் ஆயினும்
நாயகன் வற்புறுத்தினால் இராஜ்யம்
ஆளுவதற்குக் கூடச் சம்மதிப்பார்
ஆனால் இந்தப் பெண்ணை மணப்
பதற்கு..."

"சம்மதிக்க மாட்டான் என்றா
சொல்கிறார்? அவ்விதம் என் அருமைத்
தோழியை நிராகரிப்பதற்கு அவன்
இவனிடம் என்ன குறையைக்
கண்டான்? நீர்நான் என்ன கண்டார்?"

"அம்மணி! நான் இந்தப் பெண்
னிடம் ஒரு குறையும் காணவில்லை
கண்டாலும் தம்பி மாட்டேன் இளைப்பை

பிராட்டி அரண்மனையில் பணி செய
வும் எல்லாரிலும் கீழான சேடிப் பெண்
றும் எனக்குத் தேவ கன்னிகைதான்
இளைப்பிராட்டியின் தோட்டத்தில்
வாழும் முயல்குட்டி என கண்களுக்குத்
தேவேந்திரனுடைய ஐராவதத்துக்கும்
மேலானதாகத் தோன்றும் இளவரசரும்
இந்தப் பெண்ணிடம் குறை ஒன்றையும்
காணவில்லை ஆனால் அவருடைய
மனம் வேறொரு பெண்ணிடம்
சென்றிருக்கலாம் அல்லவா...?"

"ஐயோ! எவ்வளவு கொடுமையான
வார்த்தைகள்! இந்த வாலிபர் எதற்காக
இவ்விதம் தம்முடைய புண்பட்ட உள்
எதில வேலை எடுத்துக் குத்துகிறார்?

"வாணர் குலத்து வீரரே! தாய்கள்
கூறுவது எனக்கு விளங்கவில்லை என்
தம்பியைப் பற்றி ஏன் இப்போப்பட்ட
அவதூறு கூறுகிறீர்?"

"அவதூறு ஒன்றுமில்லை, அம்மணி!
உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன், கண்
னாகக் கண்டு, காதினால் கேட்டதைச்
சொல்லுகிறேன்..."

"மேலே சொல்லுக! எவ்வளவு கஷ்ட
மான விஷயத்தைக் கேட்கவும், இப்
பொழுது நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்"

"ஒடக்காரப் பெண் பூங்குழலி
என்பவளைப் பற்றிச் சொன்னேன்
அல்லவா? இவங்கைக்கு என்னைக்
கொண்டு போய்ச் சேர்த்தவனும் அவன்
தான் இளவரசரையும் என்னையும்
கடலிலிருந்து காப்பாற்றியவனும்
அவன்தான் குடாமணி விவாரத்துக்கு
இளவரசரைப் படவில ஏற்றிகொண்டு
போயிருப்பவனும் அவன்தான் சேந்தன்
அமுதனிடம் மட்டும் தம்பி இளவரசரை
நான் ஒப்புவித்து வந்திருக்க மாட்டேன்
பூங்குழலியை தம்பித்தான் ஒப்புவித்
திருக்கிறேன் அந்தப் பெண்ணுக்கு
ஆயிரம் உயிர் இருந்தால் அவ்வள
வையும் இளவரசருக்கு அர்ப்பணம்
செய்வான்..."

"அதனால் என்ன? ஒடக்காரப்
பெண் ஒடக்காரிதானே? உலகமானப்
பிறத்தவனை மணப்பது பற்றி அவன்
கனவு காண முடியுமா? தரையில் ததிக்
குதிக்கும் கிடங்கு குருவி வானத்தில்

உயர்ப் பறந்து வட்டமிடும் கருடனை
ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியுமா?"

"ஏன் முடியாது? டிட்டுக்குருவியும்
கருடனை அண்ணாத்து பார்க்கலாம்.
கருடனும் டிட்டுக் குருவியைக் குனிந்து
பார்த்து ஆசைப்படலாம்."

"என தம்பியின் மனத்தில் அப்படி
ஏதேனும் எண்ணம் உதித்திருந்
தால் அதைப் போக்குவதற்கு நான்
ஆயிரறு கூடவே கூடாது எந்
தெனையோ அபாயங்களிலிருந்து அருள்
மொழி வர்மனை நான் தப்புவித்
திருக்கிறேன் இந்த ஓடக்காரியின்
மோக வலையிலிருந்தும் நான் தப்பி
விப்பேன்."

"ஓடக்காரியென்றால் அவ்வளவு
தன்மையுடையா? குலமும் கோத்திரமும்
அவ்வளவு முக்கியமா? ஓடக்காரியின்
உடம்பில் ஓடுவதும் சிவப்பு இரத்த
தத்தானே? அவளுடைய நெஞ்சம்
அரண்மனையில் பிறந்த இனவரிகளின்
நெஞ்சைப் போல் துடிப்பதில்லைவா?
பார்க்கப் போனால் இனவரிகளின்
அன்பில் இராஜ்ய ஆசை முதலியவை
கலத்திருக்கலாம் ஆனால் அந்த
ஓடக்காரப் பெண்ணின் அன்பு
மாசற்றது. புனிதமானது இனவரசும்
அவ்வாறுதான் நம்புகிறார் மற்றவர்கள்
ஏன் குறுக்கே வந்து தடை செய்ய
வேண்டும்? இப்போது, வந்து, வந்து,
ஊஹும் - என விஷயத்தையே எடுத்த
துக்கொள்ளுங்கள் என்னுடைய நெஞ்
சைப் பிளந்து அதனுள் இருப்பதைத்
தங்களுக்கு நான் வெளியிடிக் காட்ட
முடியுமானால்"

"வேண்டாம், வேண்டாம். உம்
முடைய நெஞ்சில் இருப்பது அப்படியே
பத்திரமாய் இருக்கட்டும். அதுதான்
தல்லது அன்பு, ஆசை, காதல் என
பவையெல்லாம் உலகில் பிறந்த மற
தவர்களுக்கும் சரிதான் ஆனால்
இராஜ்யம் ஆளப் பிறத்தவர்களின்
விஷயமே வேறு. அவர்கள் இராஜ
குலத்திலேயே கலியாணம் செய்து
கொள்ள வேண்டும் மனத்தைச் சிதற
விடக் கூடாது தவறிலால் அதன் மூலம்
பல தொல்லைகள் ஏற்படும். எங்கள்
குடும்பத்திலேயே அதற்குத் தகுந்த

உதாரணம் இருக்கிறது என தந்தையின்
இனம் பிராயத்தில, - இராஜ்யம்
அவருக்கு வரும் என்ற உத்தேசமே
இவ்வாறேபோது. - இப்படித்தான்
காட்டில் வளராத ஒரு பெண்ணை '
ஆனால் இதைப்பெல்லாம் இப்போது
உமக்கு நான் எதற்காகச் சொல்ல
வேண்டும்? இந்தப் பெண்ணுக்கும்
மூரணை தெளிந்து, கயறினவையு வந்து
கொண்டிருக்கிறது கண்ணிமைகள்
அசைவின்றை வேறு ஏதேனும் சொல்
வதற்கு இல்லைவா? சூழ நாட்டில்
இன்னும் பல அபாயங்களுக்கு நீங்கள்
உள்ளானதாகச் சொன்னீர் அல்லவா?
அதைச் சொல்லுங்கள்."

"ஆம், இனவரசி! இவங்கைச் சிம்மா
சைதனையும் மணி மகுடத்தையும் இன
வரசர் மறுத்துவிட்டு வந்த அன்று
இரவு, நாங்கள் அந்நராதபுரத்தின்
வீதிகளில் வந்து கொண்டிருந்தபோது,
திமரென்று ஒரு கூட்டத்தின் முன்
பகுதி இடித்து விழுந்தது ஒரு கண
நேரம் நாங்கள் அங்கே தாமதித்
திருத்தால் எங்கள் தலையில் விழுந்
திருக்கும் உயிரோடு சமாதான ஆகி
யிருப்போம் அச் சமயத்தில் ஒரு
பெண்மணி திமரென்று அங்கே
தோன்றினாள் சமீகனாகு செய்து
இனவரசரை அழைத்தாள்."

"கடவுளே! அங்கேயும் ஒரு பெண்
தானா உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு?
அதற்குப் பெண் யார்?"

"அவள் யாரோ எனக்குத் தெரியாது
ஆனால் இனவரசருக்கு முன்னால்
பழக்கமுள்ளவனாகத் தோன்றியது
வீண் சந்தேகத்துக்கு ஆளாக வேண்
டாம், அம்மணி! அந்த அம்மான்
பிராயம் முதிர்ந்தவன்..."

"எவ்வளவு பிராயம் இருக்கும்?"

"இனவரசரின் அன்னையாக இருக்
கக் கூடியவன் அதோடு காது செவிடு,
வாயும் ஊமை!"

"என்ன? என்ன? இன்னொரு தரம்
சொல்லுங்கள்!"

"பிறவிச் செவிடும் ஊமைபுமான
ஒரு மூதாட்டி அவள் பிராயம் நாற்
பத்தைந்துக்கு மேல் இருக்கும்."

"ஐயா! அப்படி ஒரு முதாட்டியை
சுழ நாட்டில் பார்த்தீரா? அவனைப்
பற்றி மேலும் சொல்லுங்கள் அவ
சூட்டைப் பிறப்பு வளாப்பைப் பற்றி
ஒன்றும் தெரியாதா? அவன் எங்கே
பிறந்தவன்?"

"சுழநாட்டை அடுத்துக் கடலில்
உள்ள ஒரு தீவில் பிறந்தவன் "

இளவரசி சூத்தவையேலி அன
லிலாத பரபரப்பை அடைந்து. "ஐயா!
இன்றும் சொல்லுங்கள்! பார்ப்பதற்கு
அவன் எப்படியிருக்கிறான்?" என
நாண

"அம்மணி! அவசூட்டைப் தோற்
றத்தில் ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டேன்
அதைச் சொல்வதற்கே எனக்குத்
தயக்கமாயிருக்கிறது."

"தயக்கம் வேண்டாம்! சீக்கிரம்
சொல்லுங்கள்."

"சுழ நாட்டில் நான் பார்த்த ஒரு
பெண்ணைப் போலவே அவன்

இருந்தான். வயது மட்டுந்தான் அதிகம். ஆடை, ஆபரணங்கள் பூணாமல் தலைவிரி கோலமாயிருந்தான். மற்றபடி இங்கே நான் பார்த்த பெண்ணைப் போலவே தோன்றினான். அதே முகம், அதே தோற்றம், உண்மையில் நான் ஒரு நிமிஷம் ஏமாந்து போய விட்டேன்."

"ஐயா! அப்படிப்பட்ட பெண் - இங்கே உண்டவள், - யார்?"

"இளவரசி' தங்கனால ஊதித் துத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா?"

"நான்? இந்தப் பெண் வானதிபா? தஞ்சை அரண்மனையில் உன்ன என்னுடைய அண்ணையா?"

"தங்கள் குறிப்பிட்ட யாரும் இல்லை"

"பழுவூர் இளையராணி நந்தினிபா?"

"ஆம், நந்தினிதான்."

"கடவுளே! அப்படியானால் நான் சந்தேகித்தது உண்மைதான்"

"என்ன சந்தேகித்தீர்கள்?"

"விஷ நாகத்தை விடக் கொடியவன் என்று என்னி நான் வெறுத்தவன் உண்மையில் என் தமக்கையாக இருக்கலாமோ என்று சந்தேகித்தேன். அது நிஜமென்று தாங்கள் சொல்வதிலிருந்து தெரிந்தது விதியின் கொடுமையே கொடுமை. இதிலிருந்து குலம் கோத்திரம் தெரியாத ஒரு பெண்ணை அரச குலத்தைச் சேர்த்தவர் மணப்பது எவ்வளவு பிசகு என்று தெரிகிறது"

"அம்மணி! நான் அவ்விதம் குலம் கோத்திரம் தெரியாதவன் அல்ல எங்கள் மூதாதையர் முதலாவது வகுப்பினராகச் செத்தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்தார்கள் சேர சோழ பாண்டியர்களைச் சிறையில் அடைத்தார்கள் இன்றைக்கு எனக்கு இராஜ்யமில்லாத போதிலும் என கையில் வான் இருக்கிறது, என தோளில் வலிமை இருக்கிறது; என் நெஞ்சில் தைரியம் இருக்கிறது.."

"ஐயா! தங்கள் பெருமைகளைக்

கொஞ்சம் பின்னால் கேட்டுக் கொள் கிறேன் உடனே செய்வதற்குப் பல காரியங்கள் இருக்கின்றன உமமுடைய உதவி இன்னமும் எனக்குத் தேவை. அளிப்பீர் அல்லவா?"

"எனக்கு ஆயிரம் உயிர் இருந்தால் அவ்வளவையும் தங்களுக்காகக் கொடுக்கச் சிததமாயிருப்பேன்."

"ஒடக்காரப் பெண் பூங்குழலிக்கு நீ உடன் பிறந்தவா போலிருக்கிறது நல்லது, அந்தப் பேச்சு இப்போது வேண்டாம் இதோ, இந்தப் பெண் கண்ணைத் திறக்கப் போகிறாள்..."

ஆம்; இதற்குள் வானதிக்குப் பூரண நினைவு வந்துவிட்டது உடம்பிலும் சக்தி பிறந்துவிட்டது மனதிலு் பலபல யோசனைகள் உதித்தன இளவரசரிடம் அந்த ஒடக்காரப் பெண்ணின் அன்பை விடத் தன்னுடைய அன்பு அதிகமானது என்பதை திருபிக்கும் வரையில் தான் உயிரோடிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் அத்துடன் தஞ்சை அரண்மனையில் சக்கரவர்த்தி படுத திருத்த அறைவில் அன்றொரு நாள் இரவு தான் கண்ட காட்சியும் கேட்ட புலம்பலும் நினைவுக்கு வந்தன. அவற்றின் பொருளும் ஒருவாறு விளங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

வானதி கண் விழித்ததும் இளைய பிராட்டி, "என் கண்ணே! உனக்கு இப்போது எப்படியிருக்கிறது?" என்று அன்போடு கேட்டாள்

"எனக்கு ஒன்றுமில்லை, அக்கா! தங்களுக்குத் தொத்தரவு கொடுத்து விட்டேனே என்பதை நினைத்தால்தான் சங்கடமாயிருக்கிறது" என்றாள்

அச்சமயத்தில் ஆழவார்க்கடியான் பிரவேசித்தது. "நானும் தொத்தரவு கொடுக்கத்தான் வந்திருக்கிறேன், தேவி! அரண்மனை வாசலில் ஒரே ஜனக் கூட்டமும் குழப்பமுமாயிருக்கிறது இளவரசர் கடலில் மூழ்கி விட்டது பற்றி ஜனங்கள் ஒரே ஆத்திரமாயிருக்கிறார்கள். நாங்கள் உடனே வந்து சமாதானம் சொல்லாவிட்டால் விபரீதம் நேரலாம்" என்றாள்

இருபத்தைத்தாம் அத்தியாயம்

முதன் மந்திரி வந்தார்

பழையாறை நகரின் விதிகன் அன்றுவரை என்றும் கண்டிராதபடி அல்லோல கல்லோலமாயிருந்தன. அத் தொன்னகரில் இராஜ மானிகைகள் இருந்த பகுதியை நோக்கி ஜனங்கள் திரள் திரளாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் வயோதிகர்களும் வாலிபர்களும் சிறுவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றார்கள். சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் புத்தர்களும் சமணர்களும் அக்கூட்டத்தில் கலந்திருந்தார்கள். கடும் விரதங்கள் கொண்ட காலாமுகர்கள் சிலரும் அக்கூட்டத்தில் ஆங்காங்கு காணப்பட்டார்கள். மக்களில் அநேகர் அழுது புலம்பிக் கொண்டு சென்றார்கள். பலர் பழுவேட்டரையார்களை வாயாரச் சபித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

வாலிபர்கள் சிலர் ஆங்காங்கே கையில் கழிகளுடன் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் அவ்வப்போது ஒருவருடைய கழியை இன்னொருவர் நடடி ஒசைப் படுத்திக்கொண்டு சென்றார்கள். கழி அடிபடும் ஒசை கேட்டதும் "பழுவேட்டரையர்களின் தலையில் அப்படிப் போடு!" என்று சிலர் மெதுவாகச் சொன்னார்கள். சிலர் அவ்வாறு சத்தம் போட்டுக் கத்தினார்கள். சத்தம் போட்டுக் கத்தியவர்களில் காலா முகர்கள் முக்கியமாயிருந்தவர்கள்.

பழையாறையிலிருந்த முக்கியமான இராஜமானிகைகளின் முன் முகப்புகள் பிறைச் சத்திரன் வடிவமாக அமைந்திருந்தன. எல்லா மானிகைகளுக்கும் சோத்து முன் பக்கத்தில் விசாலமான நிலா முற்றம் இருந்தது. விசேஷமான சத்தர்ப்பங்களில் பதினாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடி நிறகுமபடியாக அந்த நிலா முற்றம் விசாலமாயிருந்தது. முற்றத்தைச் சூழ்ந்து வெளிப்புறத்தில் உயரமான மதில்கவர் இருந்தது. அந்த மதில் கவருக்கு முன்று

வாசல்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு வாசலிலும் சில அரண்மனைச் சேவர்கள் காவல புரிந்தார்கள்.

ரன்றிரனாக வந்து கொண்டிருந்த கூட்டம் நிலா முற்றத்தின் முன்று வாசல்களின் அருகிலும் வந்து சேரத் தொடங்கியது. வினாடிக்கு வினாடி கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. செயதி கொண்டு வந்திருந்த இருவரையும் அவர்களை அழைத்து வந்த ஊர்ச் சேவகர்களையும் மட்டும் அரண்மனைக் காவலர்கள் உள்ளே விட்டார்கள். மற்றவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். ஆனால் வெகுநேரம் தடுத்து நிறுத்தி வைக்க முடியவில்லை. கூட்டத்தில் எங்கிருந்து கிளம்புகின்றன என்று தெரியாதபடி சில குரல்கள் 'உள்ளே போங்கள்! உள்ளே போங்கள்!' என்று கூவிய பின்னாலிருந்தவர்கள் முன்னாலிருந்தவர்களைத் தள்ளினார்கள். கடலின் அலைகள் ஒன்றை ஒன்று தள்ளிக் கொண்டு வந்து கடைசிப் பேரலைவைக் கரைவிலே போய் மோதுமபடி செய்கின்றனவல்லவா? அது போலவே இந்த ஜன சமுத்திரத்திலும் நடந்தது.

முன்னாலிருந்தவர்கள் பின்னால் வந்தவர்களால் மோதப்பட்டு வாசற் காவல புரிந்த சேவகர்களைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தார்கள். அவ்வளவுதான்; காவேரிக் கரையில் சிறித உடைப்பு எடுத்தாலும் வரலரப் பெரிதாதி வெள்ளம் குப்புபென்று பாய்வது போல ஜனங்கள் நிலா முற்றத்தில் நடவடவென்று பிரவேசித்தனர். சிறிது நேரத்துக்குள் நிலா முற்றம் திறைந்து விட்டது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அங்கே சேர்த்து விட்டார்கள்.

இப்படி ஜனங்கள் கூட்டுக் காவல்களை மீறி நிலா முற்றத்தில் புகுந்து கொண்டிருந்தபோது ஏறபட்ட ஆரவாரத்தைத்தான் செம்பியன் மாடேவி

மதுராத்தகனோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் கீட்டா
குமாரனுடன் வாதாடுவதை அத்துடன் நிறுத்திவிட்டு,
அண்ணமனை கீமல் மாடத்தின் முன் முகப்புகு வந்து
சோந்தாரா தெயவீகக் களை பொருத்திய அப் பெரு
மூதாட்டியின் திருமுகத்தையும், கம்பிய கைகளி
டன அவர் தின்ற சாத்தமான நோற்றத்தையும்
பார்த்ததும் அந்த ஜன சமுத்திரத்தின் ஆரவாரம்
அடங்கியது சில வினாடி நேரம் அங்கே
நிசபைம குடி கொண்டிருந்தது

“தாயே! எங்கள் இனவரசர் எங்கே! பொன்
னியின் செல்வா எங்கே! தங்கள் கண்ணுக்குக்
கண்ணான அருளமொழி வாமா எங்கே!” என்று
அக்கூட்டத்தில் சில குரல்கள் எழுந்தன அவ
வனவுதான்; அந்த ஜன சமுத்திரத்தின் முன்னை
விடப் பல மடங்கு ஆரவாரம் கிளம்பிவிட்டது

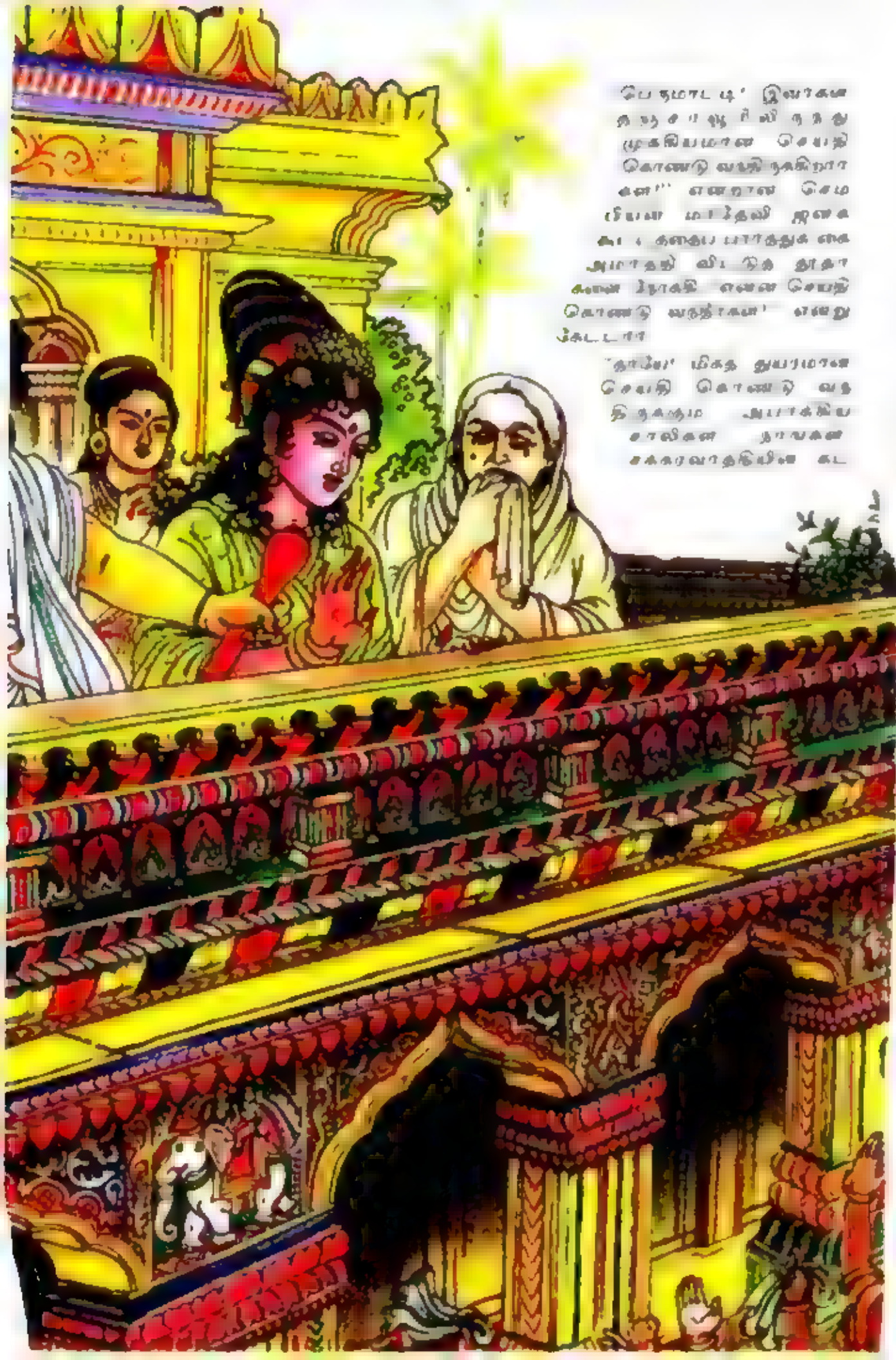
செமியன் மாதேவி ஒன்றும் புரிவாத
வராகத் திகைத்து நின்றார் பழையாறு
மக்களின் இதயங்களைக் கொள்ளை
கொண்டிருந்த பொன்னியின் செல்
வனுக்கு ஏதோ ஆபத்து நோத்து
விட்டது என்பதை மட்டும் அங்க
தான். அது என்ன ஆபத்து? எப்படி
நேர்ந்தது? பழுவேட்டரைவாகனே
ஏதேனும் விபரீதமான காரியம்
செய்து சோழ குலத்துக்கும் மது
ராத்தகனுக்கும் அழிவாத பழியை
உண்டாக்கி விட்டாராக்கோ?

இச்சமயத்தில் நஞ்சாவுரத்
நாதான இடித்துப் பிடித்து
ஜனங்களைத் தள்ளிக்
கொண்டு முன்னால்
வந்து சோந்தார்கள்
அவர்களை அழைத்துக்
கொண்டு வந்த
சேவகர்களில் ஒருவன்.

பெருமட்டி' இவர்கள்
தந்தையின் மீது துன்ப
முகவியுடையவன் செய்து
கொண்டு வந்திருக்கிறா
கள்" என்றான் செம
நியன் மாதேவி ஐனக
கூட களைய பார்த்துக் கை
அமரதல் விட்டுத் தூதா
களைப் போக்கி என்ன செய்து
கொண்டு வந்தார்கள்' என்று
கேட்டார்

"தாயே' மிகத் துயரமான
செய்தி கொண்டு வந்
திருக்கூட அபாக்கிய
தாலிகள் நாயகன்
சுகரவாதியின் கட

டனையின் பேரில் இளவரசர் அருள் மொழி வாமா இலங்கையில்லுந்து கோடிக்கரைக்குக் கப்பலில் வந்து கொண்டிருந்தார் வரும் வழியில் கழிக காற்றில் கப்பல் அகப்படட்டுக் கொண்டு விட்டது துணையாக வந்த கப்பல் உடைந்து முழுவி விட்டது அதிலிருந் தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இள வரசர் கடலில் குதித்தார் பிறகு அகப் படவில்லை கடலிலும் கடற்கரையெங் கும் தேடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக் கிறது. சக்கரவாததியும் மலையமான மகளாரும் இச் செயதியைக் கேட்டுப் பெருந்துயரில் ஆழந்திருக்கிறார்கள் தங் களையும் மதுராத்தகத் தேவரையும் இளையபிராட்டியையும் உடனே வரும்படி சக்கரவாததி எங்கள் மூலம் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்"

இவ்வாறு தாதாக் கூறியது செம் பியன் மாதேவியின் காதிலும் விழுந்தது அதே சமயத்தில் ஜனக்கூட்டத்தின் செவிகளிலும் விழுந்தது

செம்பியன் மாதேவியின் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது அதைப் பார்த்த ஜனங்கள் மேலும் 'ஓ' என்று கதறினார்கள்.

ட்டத்தில் முன்புறம் இருத்தவர்களில் ஒருவர் "தாயே! தாங்கள் தஞ்சை போகக் கூடாது! இளைய பிராட்டியும் தஞ்சைக்குப் போகக் கூடாது சக்கரவாததியை இங்கே வரும் படி செய்ய வேண்டும்" என்று கூவினார்

"பொன்னியின் செல்வர் கடலில் முழுவி விட்டார் என்பது பொய் பழுவேட்டரைப்பார்களான அவரைக் கொன்றிருப்பார்கள்" என்றார் இன்னொருவர்

"மதுராத்தகரும் இனி தஞ்சைக்குப் போகக்கூடாது இங்கேயே இருக்க வேண் டும்" என்று இன்னொரு குரல் கேட்டது

"இளையபிராட்டி எங்கே? அவரை தாங்கள் பார்க்க வேண்டும்" என்று பல குரல்கள் கூவின

செம்பியன் மாதேவி தன் அரு கிலிருத்த சேடிகளில் இருத்தியைப் பார்த்து இளவரசியை அழைத்து வரச்

சொன்னார்.

கீழே கூட்டத்தில் கலந்து நின்று கொண்டிருந்த ஆழ்வார்க்கடியானும் அதேசமயத்தில் அங்கிருந்து தகாதது சென்றான் பழையபடி குறுக்கு வழியில் விரைவாகச் சென்று, குத்தவை தேவி, வானதியை மூர்ச்சை தெளிவித்துக் கொண்டிருந்த கொடி விட்டைக் கண்டு பிடித்தான் வந்தியத்தேவனிடம் இளைய பிராட்டி கூறிய கடைசி வாரததைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே சென்று அரண் மனை முற்றத்தில் நடக்கும் அமர்க் கதைதப் பற்றி அறிவித்தான்.

இளையபிராட்டி வானதிக்குச் சைத்யோபசாரம் செய்யும் வேலையைப் பணிப்பெண்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவசரமாகக் கிளம்பினாள்.

ளையபிராட்டி குத்தவை தேவி அரண்மனை மேல் மாட முகப்பில் செம்பியன் மாதேவியின் அருகில் நெருங்கியபோது, அந்த மூதாட்டியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுவதைக் கவனித்தான் அந்தக் காட்சி குத்தவை யின் கண்களிலும் கண்ணீர் பெருகச் செய்தது இதைக் கண்ட ஜன சமூகம் மேலும் துயர சாகரத்தில் முழுகியது.

"பொன்னியின் செல்வர் கடலில் மூழ்கவில்லை பழுவேட்டரைப்பார்கள் கொன்று விட்டார்கள் அவர்களைப் பழிக்ருப் பழி வாங்க வேண்டும்"

"சக்கரவாததியைப் பழுவேட்டரை யார்கள் சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள் அவரை விடுவித்து அழைத்து வர வேண் டும் இளவரசி கட்டணவிட்டால் இந்தக் கணமே தாங்கள் புறப்படச் சித்தமாவாக்குகிறோம்."

இவ்வாறெல்லாம் அந்தக் கூட்டத் திலிருத்தவர்கள் இளையபிராட்டியைப் பார்த்துக் கூவினார்கள்

குத்தவையின் மனம் தீவிரமாகச் சிந்தித்தது இளவரசர் உயிரோடிருக் கிறார் என்ற உண்மையை இப்போது வெளியிடக் கூடாது ஆனால் ஜனங் களையும் சமாதானப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டும். அதற்கு ஒரு வழி தோன்றியது

கண்ணி வ
பெருகிய கண
னனாத துன்ப த
துக கொண்டு
துணக்கட்டத்
தின முன்
வரிசையில்
தினறவர்
கண து
வ ர சி
தேராகி
னாள் அந்ந
ருள் -ஆழ
வரர்க்கடி
பாழும் வத
திவத்தவனும்
அவர்க வந்து
தின்று கொண்
டிந்தாராண்
ஆழவாரக
கடியாண்ப
பாராதது
இளைவ
பிராட்டி
மேலை வரும்

படி சமீக்கைஞ் செய்தான் ஆழ்வார்க்கடியான அவனிதமே மேலே ஏற் சென்றான் அவனிடம் சூத்தனை மெல்லிய குரலில் ஏதோ கூறினான்

ஆழ்வார்க்கடியான ஜனங்களைப் பார்த்து கையமர்த்தினான் இடி முழக்கம் போன்ற பெரிய குரலில் கூறினான் "பொன்னியின் செல்வா இறந்திருப்பார் என்று இனையபிராட்டியினால் நம்ப முடியவில்லை முன்னொரு சமயம் காவேரித் தாய் இனவரசரை ஏந்திக் காப்பாற்றியது போல சமுத்திர ராஜ்யம் அவரைக் காப்பாற்றியிருப்பார் என்று நம்புகிறா நிமித்தக்காரனைக் கேட்டதில் அவனும் அப்படியே சொல்கிறானாம் இனவரசரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க இனையபிராட்டி தக்க ஏற்பாடு செய்வா உங்களைப்பெல்லாம் நிம்மதியாக விட்டுக்குத் திருமயிப் போகும்படி கேட்டுக் கொள்கிறார்!"

இதைக் கேட்டதும் அந்த ஜனக் கூட்டத்தில் ஒரு பெரிய ஆகவாச தெடுமுசைப் போன்ற சத்தம் எழுந்தது

"நிமித்தக்காரன் எங்கே' அவன் வாலினால் தாங்களும் அந்த தலவ் செய்தியைக் கேட்கிறோம்" என்றார் ஒருவர்.

இவ்வாறு சமயம் என்று வந்தியத் தேவன் தாவிச் சூத்தன மேலமாடத் துக்குச் சென்றான்

ஆழ்வார்க்கடியான அருகில் போய் நின்றான். "இனவரசருக்குப் பெரிய கண்டம் தேர்த்தது உண்மைதான் ஆனால் அவருடைய உயிருக்கு அபாயம் ஒன்றும் தேரவில்லை விரைவில் விடைத்து விடுவார்!" என்றான்

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்" என்றது ஒரு குரல்.

"நான் நிமித்தக்காரன் கிரஹங்களையும் நட்சத்திரங்களையும் பார்த்து அறிந்து கொண்டேன் நிமித்தங்களைப் பார்த்தும் தெரிந்து கொண்டேன்"

"பொய் த் சொல்வது பொய் த் நிமித்தக்காரன் அவன் த் ஒற்றன்" என்றது அதே குரல்.

வந்தியத்தேவன் அந்தக் குரலுக்கு உரியவனைக் கவனித்துப் பார்த்தான் அவன் வைத்தியர் மகன் என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

"வைத்தியக்காரர்! என்னையா ஒற்றன் என்று சொல்கிறாய்' நான் ஒற்றன்! வித்தால், யாருடைய ஒற்றன்?" என்று கேட்டான்

"பழுவேட்டரை யர்களுடைய ஒற்றன்!" என்று வைத்தியர் மகன் பளிச்சென்று மறுமொழி கூறினான்.

"என்ன சொன்னாய்?" என்று வந்தியத்தேவன் கர்ஜித்தான்

ஜனங்கள் கீழே நின்ற திலா முறத்திலிருந்து வந்தியத்தேவன் நின்ற மேல் மாடம் பன்னிரண்டு அடி உயரத்தில் இருந்தது அதை அவன் பொருட்படுத்தாமல் மேல் மாடத்திலிருந்து வைத்தியர் மகன் பேரில் பாயத்தான்

இருவருக்கும் துவந்த புதம் ஆரம்ப மாயிற்று சண்டை என்றால் எல்லாருக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் வேடிக்கை பார்ப்பதில் பிரியம் உண்டு அல்லவா?

வந்தியத்தேவனுக்கும் வைத்தியர் மகனுக்கும் சண்டை நடந்த இடத்தைச் சுற்றி இடைவெளி விட்டு ஜனங்கள் வட்ட வடிவமாக நின்று வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

மேல் மாடத்தில் இருந்தவர்கள் கவலைபுடன் அதை நோக்கினார்கள்

ஜனக் கூட்டத்தில் பெரும்பாலோர் விஷயம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமலே முன்னணித் அதிகக் கூசலை போடத் தொடங்கினார்கள்

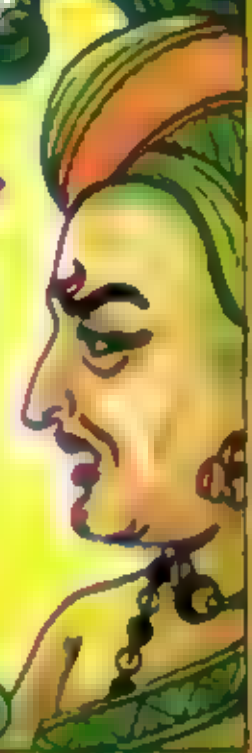
இச் சமயத்தில் வாகை புகழ்விடுத்து சங்கராத்தமும் கொம்புகளின் முழக்கமும் கேட்டன.

"முதன் மத்திரி அறிஞத்தப் பிரம்மராயர் வகுக்கார் வழி விடுங்கள்" என்ற குரல் முழக்கமும் கேட்டது

அந்தப் பெருங்கூட்டத்தில் முதன் மத்திரிக்குத் தானாகவே வழி ஏற்பட்டது

(தொடரும்)

வாய்மையின் செய்வகம்

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம்

அநிருத்தரின் பிரார்த்தனை

மு

தனமத்திரி அநிருத
தப் பிரம்மராயர்
வீற்றிருந்த பலககு
திலா முற்றத்தில்
கடியிருந்த ஜனக
கட்டததைப்
பிளந்து வழி ஏற்

படுத்திக்கொண்டு வந்தது இரு பக்கமும்
விலகி நின்ற மக்கள் முதன்மத்திரியிடம்
தங்களுடைய மரியாதையைத் தெரி
வித்துக்கொண்டார்கள் பலர் இள
வரசரைய பற்றிய தங்கள் கவலைகளையும்
வெளியிட்டார்கள் முதன்மத்திரியும்
கவலை தவறிய முகத்துடன் தான
தோன்றினார் ஆனாலும் இரு கைகளை
யும் தூக்கி ஜனங்களுக்கு ஆறுதலும்
ஆசியும் கூறும் பாவனையில்
சமிகளுக்கு செயதுகொண்டு சென்றார்
அரண்மனைக் கட்டடத்தின் முகப்பை
அடைந்ததும் பலககு கீழ் இறங்கப்

பட்டது முதன்மத்திரி வெளி வந்து
முதலில் மேயல் தோக்கினார் பெரிய
ராணியும் இளவரசியும் அவகே நிற
பதைப் பார்த்து வணக்கம் செலுத்தினார்
பிறகு துவந்த புத்தம் நடந்த
இடத்தை தோக்கினார்
இவ்வளவு நேரமும் தவ
களைச் சுற்றி நடப்பது
ஒன்றையும் தெரிந்து
கொள்ளாமல் வத்
தியத்தேவனும
பினாகபாணியும்
சண்டை போட
டுக் கொண்டிருந்
தார்கள். ஆழ
வாராகடியான

கல்வி கெல்குள்

அமரர் கஸ்கி

இதற்குள் இறங்கி வந்து முதன்முதலிரியின காதல்குறியை ஏதோ சொன்னான் அவர். தம் முன் வந்த சேவகர்களைப் பார்த்து "அரண்மனை முற்றத்தில் கல்கம் செய்வும் இந்த மூட்டாகளை உபயோகிப்பதையும் படுத்துங்கள்" என்று கட்டளைவிட்டார் சேவகர்களுடன் ஆழவாக்கடியானது கட்டடத்தைப் பிளந்துகொண்டு சென்றான் சண்டை போட்ட இரவனையும் சேவகர்கள் கைப்பற்றி அவர்களுடைய கைகளை வாரிவால் பிணைத்தார்கள் ஆழவாக்கடியான வந்தியத்தேவனை தோக்கி ஜாடை செய்யவே அவன் தன்னைச் சிறைப்படுத்தும் போது கமடா விரித்தான்.

அ

நிருத்தர் மேல் மாடத்துக்குச் சென்றார் அங்கு நின்றபடி ஜனங்களைப் பார்த்து "உங்களுடைய கவலை யையும் கோபத்தையும் தான் அறிவேன் சக்கரவர்த்தியுடைய ராணியாகவும் உங்களைப் போலவே துயரத்தில் ஆழ்த்தி நிற்கிறார்கள் அவர்களுடைய கவலை யை அதிகப்படுத்தும்படியான காரியம் எதுவும் நீங்கள் செய்ய வேண்டாம் இளவரசனாத நீநீ வந்தால் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது நீங்கள் எல்லாம் அமைதியாக வீடு திரும்புங்கள்" என்று கூறினார்.

"சக்கரவர்த்தியை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும் சக்கரவர்த்தி பழையபழக்கத்திற் றாய் வர வேண்டும்" என்று கட்டடத்தில் ஒருவர் கூறினார்.

"இவங்கையில் உள்ள எங்கள் ஊர் வீரர்கள் கூடு என்ன" என்று இவ் வொருவர் கேட்டார்.

"சக்கரவர்த்தி தஞ்சை அரண்மனையில் பத்திராஜாதிருக்கிறார் அவர் தங்கியுள்ள அரண்மனையை நிரப்பிப் பிள்ளைகாரப் படைவீரர் இரவு பகல் காலம் புரிகின்றனா கூடிய சீக்கிரத்தில் சக்கரவர்த்தியை இந்த நகருக்கு நான் அழைத்து வருகிறேன் இவங்கையில்

உள்ள தம் வீரர்களைப் பற்றியும் உங்களுக்காக கவலை வேண்டாம் சமீபத்துப் போர் நிகழ்வு பூரண வெற்றியுடன் முடிந்து விட்டது தம் வீரர்கள் வீராவேசம் தாங்கி வந்து நகரவாசிகள்" என்று முதன்முதலிரி அறிவித்ததும் கூட்டத்தில் பெரும் உற்சாக ஆரவாரம் ஏற்பட்டது கூற்ற சமீபத்தையும் அன்பில் அறிந்ததனையும் வாழ்த்திக் கொண்டு ஜனங்கள் திரும்பலானார்கள்.

மு

தன்முத்திரி பெரிய மகாராணியைப் பார்த்து, "தேவி! தங்கனிடம் மிக முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்! அரண்மனைக்குள் போகலாமா" என்றா இளவரசியைத் திரும்பிப் பார்த்து, "அம்மா! உன்னிடம் பிற்பாடு வருகிறேன்" என்று கூறியதும், குந்தவை தன்னுடைய இரப்பிடத்துக்குப் புறப்பட்டுள்ள அவளுடைய மனத்தில் இப்போது பல கவலைகள் குடி கொண்டன சமீப சமீபத்திலேயே யாராவது ஒருவரிடம் குந்தவை பயம் கொண்டிருந்தாள் என்றால் அவர் முதன்முதலிரி அந்தத்தாதான் கூறுப பாரவையுள்ள மனிதர் அவர் புறக்கணக்கின்றால் பார்ப்பதைத் தவிர, எதிர்புள்ளவர்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டுமென்றுப் பார்த்து அவர்களுடைய அந்தரங்க எண்ணங்களை அறியும் ஆற்றல் படைத்தவராய்வுக்கு எவ்வளவு தெரியும், எவ்வளவு தெரியாது, அவரிடம் எதைச் சொல்லலாம் எதைச் சொல்லாமல் விடலாம் என்பதைப் பற்றி இளவரசியிடமிருந்து ஒன்றும் துடிப்பாய்விருந்து வானம் குலவீரவாரம் பிளக்கபாணியையும் சோத்து அவர் சிறைப்படுத்தும்படியாக கட்டளை விட்டது இளவரசிக்கு ஆதரித்ததை உண்டு பண்ணியது அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை அந்த மாடமேலும் ஜனக்கூட்டத்தின் முன்னால் வந்தியத்தேவனுக்குப் பரிந்து நீபதையும் முடியவில்லை 'என்னிடம் பிற்பாடு வரப் போகிறாராம்' வரட்டும்,

ஒரு கை பாதது விடுகிறேன்' என்று மனதில்
கறுவிக் கொண்டே தன் அந்தப்புரத்தை நோக்கி வினாந்து
சென்றாள்

செ

மயிலன் மாதேவி சோழ சாம்
ராஜ்யத்தில் அனைவராலும் உயர்புகழ்
மரியாதைக்கும் உரியவராலிருந்
தவர். முதன்மத்திரி அங்கு
தப் பிரமமராயகும்
அதற்கு விலக்காள்

வர் அல்ல ஆனாலும் அமரநாட்டி
இசையம் ஏதோ ஒரு வித
பயத்துடனேயே நடந்து
கொண்டார். அங்குததர்
ஆரணத்தில் அமரநத பிரப
தாம் அமரநதர்

"ஐயா! சில காலமாக
என் தலைவில் இடிமேல்
இடியாக விழுந்துகொண்
டிருக்கிறது நீரும் அதற்கு
செய்தி ஏதேனும் கொண்டு
வந்தீரா? அல்லது ஆறுதலான
வார்த்தை சொல்லப் போகி
றீரா" என்று வினவினார்

"அம்மணி! மன்னியுங்கள்
தங்கள் கேள்விக்கு என்னால
விடை சொல்ல முடியவில்லை
நான் கொண்டு வந்த தகவல் சில
நினைவு தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளு
வதற்குப் பொறுத்திருக்கிறது"
என்றார் தந்திரத்தில் தோத்த

ஆனமந்திரி

"பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றிய சப்தி உண்மைதான். ஐயா' என்னால் மயிற் முடியவில்லையே' அருண்மொழி ராமனைப் பற்றி நாம் என்னவெல்லாம் மயிக் கொண்டிருக்கிறோம்' இந்த லகததையே ஒரு குடை நீழலில் ஆளப் 'றத்தவன் என்று நாம் எத்தனை தடவை பசியிருக்கிறோம்..."

"பெருமாட்டி' ஜோசியர்கள் அவ் தேம் சொல்வதாகத் தாங்கள் என்னிடம் ிறியது உண்மைதான் அடியேன் தங் ணை மறுத்தும் பேசியதில்லை. ஒத்துக் 'காண்டும் பேசியதில்லை"

"அது போகட்டும் இப்போது சொல் றங்கள் பொன்னியின் செல்வனைச் சூதிரரஜன் கொன்னை கொண்டு ிட்டது நிச்சயந்தானா?"

"நிச்சயம் என்று யார சொல் லடியும் தாயே' அம்மாதிரி செயதி நாடு கரமெங்கும் பரவியிருப்பது நிச் யம்"

"அது உண்மை என்று ஏற்பட்டால், இந்தச் சோழ நாட்டின் கதி என்ன? 'ததையை விபரீதங்கள் ஏற்படும்"

"விபரீதங்கள் அது உண்மை என்று 'றபடும் வரையில் காததிக்கப் போவ லெனையென்று தோன்றுகிறது."

"ஆம், ஆம்' விபரீதம் தேரிடுவதற்கு ளத்தையே போதுமானதுதான் இந்தப் னையாறை தகர மக்கள் இவ்வளவு ஆத் ெரங் கொண்டு திரளாக அரண்மனைக் ுன் பிரவேசித்ததை இது வரையில் நான் னார்த்ததில்லை..."

"பழையாறையில் மட்டுத்தான் இப்படி நடத்தென்று கருத வேண்டாம் ிஞ்சாஜர் தகரம் தேற்று முதல் அல் லாலகலலோலமாயித்தது வேளக் ளரப் படைபின் சக்கரவாததின் அரண்மனையை விட்டு தகர மறுத்து ிட்டார்கள் மக்கள் கோட்டைகளுள் ெரன் திரளாகப் புதுநது படியிவட்டரை யாகளின் மானிக்ககளைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் மதவ கொண்ட யானை னை ஜனங்களின் பேரில் ஏவிவிட்டு

அவர்களைக் கலைந்து போகுமபடி செயல் வேண்டியதாயிற்று...

'ஐயா' இது என்ன விபரீதங்கள்' எத்தகைய பயங்கரமான செய்தி?"

"மதுராத்தகா பழையாறைக்கு வந்து விட்ட இத தலகதாயப் போயிற்று இல்லா விடில் அந்தப் பயங்கரமான பழி அவரையும் சேர்த்திருக்கும்..."

"ஐயா' மதுராத்தகன் எப்படி மாறிப் போய் தக்கிரான் என்று தெரிந்தால் தாங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவீர்கள்"

'ஆச்சரியப்பட மாட்டேன் தாயே' அனை எல்லாம் எனக்குச் சில காலமாகத் தெரிந்த விஷயத்தான்."

'தேரித்திருத்தும் அவனுடைய மனத்தை மாற்றத் தாங்கள் ஒரு முயற் றியும் செய்யவில்லை' இப்போதாவது யோசனை சொல்லி உதவுங்கள்"

"அம்மணி' மதுராத்தகருடைய மனத்தை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் இப்போதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை அவருடைய கட்சியை ஆதரித்துப் பேசவே நான் வந்திருக்கிறேன்"

"அப்படியென்றால்' எனக்கு விளங்கவில்லை, ஐயா"

"அம்மணி' மதுராத்தகா இந்தச் சோழ சிங்காதனம் தமக்கு உரியது என்று கருது கிறார் சக்கரவாததிக்குப் பிறகு நாம் இந்த இராஜ்யத்தை ஆள் வேண்டு மென்று ஆசைப்படுகிறார் அது நியாய மான ஆசை நன்றாக அவர் மனத்தில வேருன்றி விட்ட ஆசை அதைத் தடுக்க முயல்வதினால் சோழ சாமாஜ்யத்துக்கு நன்மை ஏற்படாது அதை நினைவிற் றவைப்பதுதான் உசிதம்..."

"ஐயா' இது என்ன வாதத்தை' நீ கூடவா சோழ சக்கரவாததிக்குத் துரோகம் செய்யத் துணிந்து விட்டீர்' இது என்ன விபரீத காலம்?"

'பெருமாட்டி' சக்கரவாததிக்குத் துரோகம் செய்ய நான் கனவிலும் கரு தியதில்லை சக்கரவாததின் கட்டளை யின் பேரிலேயே வந்தேன் அவர் தங்களிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளச் சொன்னதைத்தான் சொல்கிறேன் சக்கர

யாததிலினை காணத்துக்குப் பிறகு மதுராத
நகர சிங்ககாதனம் ஏற விநாயகபிரா
புடிவேட்டையாடிகள் அதற்காகச் சி
செய்கிறார்கள் ஆனால் சக்கரவர்த்தி
தீபபோதே மதுராததங்களுக்கு முடி சூட்டி
விட்டுச் சிங்ககாதனத்திலிருந்து விடுகிக
கொள்ள விநாயகபிரா இதற்குத் தங்கள்
மனமத்தனைப் பெற்று வந்தமபடி என்னை
அனுப்பியிருக்கிறார்..."

'சக்கரவர்த்தி அவலிதம் செய்ய
விருமபலாம் ஆனால் அதற்கு என்னு
கடைய சமமதம் ஒருநாளும் கிடந்து
நான் பதிலினை விநாயகத்துக்கு விட்டாத
நான் இந்தக் காரியத்தை நான் ஒப்பாக
கொள்ளமாட்டேன் கலவிக் கடலின்
கரை கண்ட முதல் அமைச்சரி' சக்கர
வர்த்தியை சொன்னாலும் தாம் இந்த
முறை தவறான காரியத்தை என்னிடம்
சொல்ல எப்படி வந்தா' சோழ சிங்
காதன உரிமையைப் பற்றித் தமக்கும்
எனக்கும் மாடும தெரிந்த சில உண்
மைகள் இதுகவியறையென்பதை நீர்
அடியியாடு மற்றது விட்டமீரா "

"அம்மணி' நான் எனதையும் மற்றக்
விலலை தங்களுக்குத் தெரியாத சில
உண்மைகளும் எனக்குத் தெரியும்
ஆனகவியாட்டியை சக்கரவர்த்தியின்
தாதனாகத் தங்கனிடம் வந்தீதன் "

'ஐயா' தங்களுடைய மதி நுட்பமும்
இராஜ தந்திரமும் உலகம் அந்ததவை
அவற்றைப் பேண்பாலாகிய என்னிடம்
காட்ட வேண்டாம்..."

"பெருமாட்டி' தங்கனிடம் நான்
வாதமிட வரவில்லை என சாமாதியத்
தைக் காட்டுவதற்கும் வரவில்லை இந்தச்
சோழ நாட்டைப் பேரபாயத்திலிருந்து
காப்பாற்றி அருளம்படி மனறாடிப்
பிராரத்தனை செய்ய வந்தீதன் "

'தங்கள் பிராரத்தனையையப் பிறை
கூடும் பெருமானிடம் செலுத்திக்
கொள்ளுங்கள் அல்லது தங்கள் இஷ்ட
தெய்வமான விஷ்ணுமாததிலிடம்
பிராரத்தனை செய்யுங்கள்..."

"ஆம், தாயே' நாங்கள் பெரிய மனக்
செய்யாமற் போனால், அம்பலத்தாழ்வும்
அரங்கத்தாழ்வுமதான் இந்த நாட்டைக்

காப்பாற்ற வேண்டும்."

'அப்படி என்ன ஆபத்து இந்த
நாடுக்கு வந்து விட்டது' மதுராத்கள்
சிங்ககாதனம் ஏறுவதால் அதை எப்படித்
தடுக்க முடியும்?"

'கேள்விகள், பெருமாட்டி' இன்
னாகத் இந்த நகரமானது கொங்கத்தெழுந்
தது ப்பால் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து
திராவிடகவாய வளை உள்ள மக்கள் இன்
னும் இரண்டு மூன்று நாள்களுக்குள்
ஆத்திரமடைந்து கொங்கத்தெழுந்
அத்துடன் முடிந்து விட்டது இவர்கை
விலிருந்து பூதிவிக்கிரமபீகசரி ஏற
கெனவே படை திரட்டிக்கொண்டு முறப்
பட்டு விட்டா என்று அறிவிற்றன்
ஆத்தித் கரிகாலங்குஞ்சு செய்தி எட்
டுமப்பாது அவ்வுடம் பொறுக்க மாட்
டான் வட திசைச் சைனவத்துடன் தஞ்
சையை பிராகடிக் கிளம்புவான் படி
வேட்டையாடிகளும் மற்றச் சிற்றரசர்
கூடப் ஏற்கெனவே படை திரட்டிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள் கெளவாங்குக்
கும் பாண்டவாங்குக்கும் நடந்த யுத்தத்
தைப் போன்ற பயங்கரமான தாயாதிச்
சண்டை இந்த நாட்டில் நடைபெறும்
தங்களுடைய உற்றார் உறவினர் எல்
லாகும் அழிந்துபடுவார்கள் இதையெல்
லாம் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப்
பொகிறீர்கள் "

"ஐயா' மதி நுட்பம் மிகுந்த முதல்
மந்திரியே' எனக்கு உற்றார் உறவினர்
என்று யாரும இல்லை மேற்கே மலை
நாட்டில் அவதரித்த சங்கரா என்ற மகா
புருஷனாப் பற்றித் நாங்கள் கேள்விப்பட
டிருப்பீர். அந்த மகான்,

'மாதாச பார்வதி தேவி
பிதா தேவோ மகேசுவர:
பாந்தவா; சிவபக்தாஸ்ச'

என்று அருளியிருக்கிறார் எனனுடைய
அன்னை பார்வதி தேவி, என தந்தை
பரமசிவன், என உற்றார் உறவினர் சிவ
பக்தர்கள் இந்த உலகில் வேறு பத்துக்கள்
எனக்கு இல்லை..."

'அம்மணி' அந்த கலோகத்தில் சங்
கரா அருளியுள்ள நாலாவது வாக்கியத்
தைத் தங்களுக்கு நினைவுட நிகிறன்

**'ஸுவதேசோ
புவனதரவ:'**

என்றும் அவர்தான்
சொல்லியிருக்கிறார்
நாம் பிறந்த தேசம்
தான் நமக்கு மூன்று
உலகமும். நங்களு
டைய சொந்த நாடு
உளநாட்டுச் சண்
டையினால் அழிந்து
போவதைத் தாங்கள்
பார்த்துக் கொண்டிருப்
பீர்களா?'

'என்னுடைய
சொந்த தேசம் எனக்கு
மூன்று உலகத்தையும்
விட அருமையானது
தான். ஆனால் இந்தச்
சாண் அகலத்துச்
சோழ நாடுதான் நம்
முடைய சொந்த நாடா'
ஒருநாளாயில்லை. வடக்கே
கைலயங்கிரி வரையில் உள்ள
நாடு என்னுடைய நாடு
சோழ நாட்டில் இடமில்லா
விட்டால் நான் காசி கேத்
திரத்துக்குப் போவேன்
காஷ்மீரத்துக்கும்
கைலாசத்துக்
கும் போவேன்
அப்படி யாத
திரை கிளம்பும்
யோசனை எனக்கு
வெகு நாட்களாக
உண்டு. அதற்கு
உதவி செய்யுங்
கள்...'

"நாயே! தெற்கே
திரிகோண மலை
விலிருந்து வடக்கே
இமோதங்கிரி வரை
யில் உள்ள தேசம்
நமது ஸுவதேசம்
என்று ஒத்துக்
கொள்கிறேன். இப்
படிப் பரந்துள்ள

[illegible]

இதைக் கேட்ட செம்பியன் மாதேவர்
பெரிது கோடி சந்தனங்களில் ஆழந்த நன்
பார். பின்னர்.

'ஈரவா' எந்தெந்த இடங்களில் பௌத்தப் பெயர்ச்சாஸ்திரம் விளங்குகிறது என்பதைக் கண்டறியவேண்டும்.

சோலி என்பதைக் கவனம் அடித்து
விடாமல் இந்தப் முயற்சியைப் பாரத
பூமிக் அபிவிருத்தி - அபிவிருத்தி தேர்வு
வகுப்பிற்கு, அமைதி சாலைகளைப்
பாரதத்தின் கருவியாக (தலை), இந்த
அபிவிருத்தி என்பதைச் செயல்படுத்தும்
என்பதும் கவனம் இன்றியமையாத
செயல்பாடுகளாக, எனக்குச் சோலி
விடும் பாரதத்தின் உத்தரவுகள் தான்
மக்களின் உண்மையை அறியும் பாரதத்தை
காணும் எதுவும் தான் செயல்
முறைகள் என்பதால்

அப்படியானால் இதுவரையில்
தாயகம் அறியாத ஓர் சண்டைமைய
இப்போது தான் தெரியப்படுகிறதாக
வேண்டும்" எனறார் அதிருத்தர்.

இச் சமயத்தில் மதுராத்தகன் அவர்க
தட்டிவந்தப பிரவேசித்து, "அம்மா" இது
என்ன தான் கிளவிப்படுவது" அருள்
மொழிவாமனைக் கடவுளோணநி விட
டது" என்று கேட்டான்

"பெருமாடடி! நங்கள் செவ்வக
குமாருக்கு ஆறுதல். சொல்லுங்கள் தான்
சொல்ல விரும்பியதை இன்னொரு
சான்று சொல்லுகிறோமென்றே" என்று
மருமகனின் கை விரிந்தது.

அவர் வாசனாடி தாண்டியதும் மது
ராத்திரம் இத்தா போகிறார். இவர்
தான் எவ்வழியைப் முதலமைச்சரின் சை
துக்கு தான் இவருக்கும்கூடத் தவ
களுக்குத் தூய்மைதான் செய்ய வந்து
விட்டார் அவ்வாறு" என்று இளவரசன்
மதுராத்திரம் கூறியது அந்தந்தநாள்
காதித்யம் விழுந்தது

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

குந்தவையின் திகைப்பு

கந்தையன்

தன்மத்திளி அபிசுத்தர்
குத்தவை தேவியின்
அரண்மனை வைய
அடைந்தார். இளவரசி
அவளரப் பாரததும்
எழுத்து தின்று தமஸ்

விநாயகபூசை சுவஸ்தியை நிறைவேற்றி அனைத்து கீழ்க்கண்டவர்களை அனுப்பி வைக்கவேண்டுகிறேன்.

‘நாயா’ இதை சமீபத்தில் இதழைப்
புரவாதத்தாளா செய்வது” என
தான் இவ்வறி

"ஏதோ இக் கிழவனுக்குத் தெரிந்த ஆசையைக் கூறினான் வேறு எந்த ஆசையைக் போகு கிறாய், அம்மா!"

"என் அருமைத் தந்தையின் உடல் நிலையைப் பற்றி எல்லாரும் கவலைப்பட்டது கொண்டிருக்கிறோம். அருள் மொழி வாரத்தைப் பற்றி நாடெங்கும் கவலையில் ஆழ்ந்திருப்பது..."

"ஆனால் உன்னுடைய கிழமைதான் அதைப் பற்றிய கவலை எந்தையும் தான் காண வில்லையே, தாயே!"

"வீர மறக் குலத்தில் பிறந்தவன் நான். எல்லாரையும் போல் அபாயம் என்றதும் அழுது கொண்டிருக்கச் சொல் கிறானா!"

"ஒருநாளும் அவ்விதம் சொல்ல மாட்டேன் என்கைப் போன்ற வீரமற நுணங்களுக்கு இளவரசி ஆய்தல் கூறும்படிதான் சொல் கிறேன்

"ஆச்சாரியரே! தங்களுக்கா தான் ஆறுதல் கூற வேண்டும்! உலகமே புரண்டாலும் தலை கவங்காத வவீர தெஞ்சம் படைத்தவராயிற்றே, தாய்களே!"

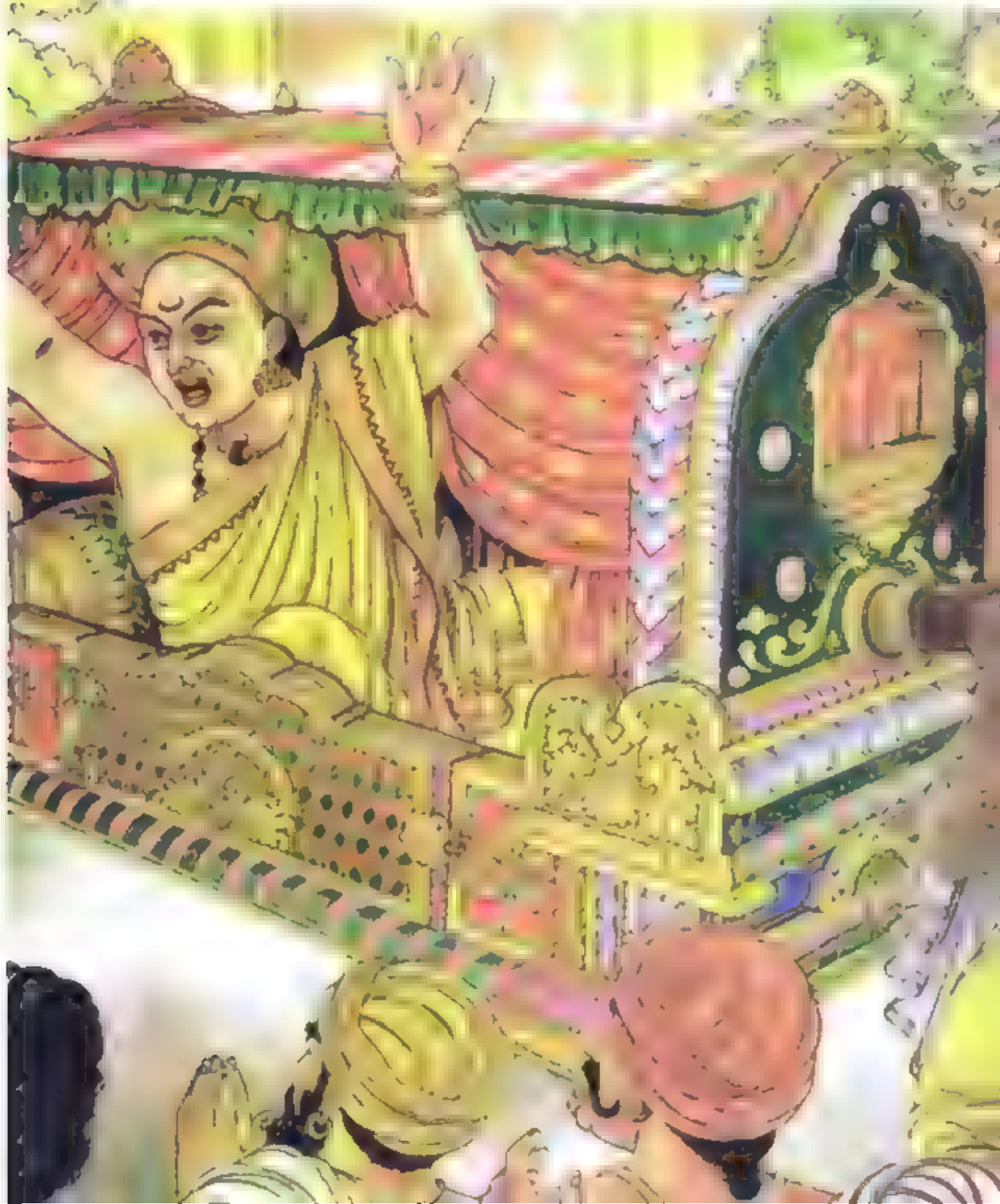
"அப்படிப்பட்ட என்கையும் கைகி விடுகிறாய், அம்மா! அந்நபபுரத்துப் பெண் கள் ஆடல் பாடல்களில் ஆனந்தமாகக் காலங் கழித்து வர வேண்டும் அதை விட்டு இராஜாங்க விஷயங்களில் தீ தலையிட்டதனால் எத்தனைய விபரீதம் நேரத்தது பார்த்தாயா!"

"ஐயோ! இது என்ன பழி! தான் எந்த இராஜாங்க விஷயத் தில் தலையிட்டேன்! என்கால் என்ன விபரீதம் நடந்ததுவிட்டது!"

"இன்னும் சில காலத்துக்குப்
 போனவர்களை வேண்டி இவ்வாறு
 உடைய இத்தகைய வேண்டியவற்று
 நான் சொல்லி விட்டேன்.
 அதற்குப் பதிலாக நீ உடைய
 புறப்பட்டு வருமபடி உன்
 தம்பிக்கு ஓலை அனுப்பி
 னாய் உன் விருப்பத்துக்கு
 மாறாக இத்தகைய கிழவன்

பேரை யாரும் பதிலாகக் . அதனால்
 போகாது . யிவ்வாறு பார்த்துயா
 சேழ் நாட்டு மக்களின் கண்ணுக்குத்
 கண்ணாள் இவ்வாறான கட்டு
 கொண்டுவிட்டது என்று முன் இத்த
 அப்பாக்கள் யாரும் . இவ்வாறு திரள் கடி
 அப்பாட்டம் சொல்லாது . பார்த்துயா
 இவ்வாறு நாட்டுவது . இவ்வாறு குழப்பம்
 நடந்து வருகிறது இத்த அப்பாக்கள்

கவிலாவதற்குக் காரணம் நீ அவ்வாறு தாயே!"

"என்னுடைய ஓலைவையப் பார்த்து விட்டு அருள்மொழி வாயை இலங்கை கீலித்தது புறப்பட்டாள் என்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்? பழுவேட்டையார்களே இரண்டு கப்பல்கள் நிறைய வீரர்களை அனுப்பி இளவரசனைச் சிறைப் பிடித்ததுக்கொண்டு வரச் செய்தது உமக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியும் அம்மா! தெரியும்! அது துடலிக்குதான் இப்போது பொன்னிர்ன் செலவனுக்கு தோத்து விட்ட கத்தைய பழுவேட்டையார்களைப் பொறுப்பாளிகளாகக் கலாம் அவர்கள் அனுப்பிய கப்பல்கள் இரண்டுமே தாசமாயி விட்டன உன்னுடைய ஓலைக்காகத்தான் இளவரசன் புறப்பட்டான் என்று அவர்கள் சொன்னால் யார் அதை மறுக்க முடியும்?"

"ஐயா! தான் ஓலை அனுப்பியது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? பழுவேட்டையார்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"தலை கேள்வி கேட்டாய், அம்மா! எங்களுக்கு மட்டும்தான் தெரியும் கைத்தடுக்கெல்லாம் தெரியும் நீ அனுப்பிய தான இலங்கையில் முதலில் நம் வீரர்களால் சிறைப்படுத்தப்பட்டான் அதனால் இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கும் கெல்லாம் தெரியும் அவனைத் தோடிக்கரை வளையில் சென்ற வைத்தியா மகன் மூலமாக இந்த நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கும் கெல்லாம் தெரியும் நீ அதற்காகமாகச் செய்த காரியம் இவ்வளவு தூரம் அம்பலமாகியிருக்கிறது! ஆகையினால் தான் எதிர்க்கு இராஜாங்கக் காரியங்களின் தலையிடக் கூடாது என்று நம் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்."

நதவை சிறிது நேரம் திகைத்துப் போய் நின்றான். மறுமொழி என்ன சொல்வது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. முதன் மந்திரி நன்றாகத்

தன்னை மடக்கி விட்டார் அவர் சொல்

வதில் உண்மை இருக்கத்தான் இருக்கிறது இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் வானா தல் வீரன் மீது அவளுக்குக் கோபம் எழுந்தது வீர சாகசச் செயல்கள் அவன் செயலாகக் கூடியவையான ஆனால் காரியத்தைப் பக்திவாயுத்தாகக் கெடுத்து விட்டானே! அவனைப் பார்த்து நன்றாகக் கண்டுகூர்ச்சுவிட்டு இவ்வாறு எண்ணியதும் முதன்மந்திரியின் கூட்டாளியின்படி அவன் சிறைப்படுத்தப் பட்டது நினைவு வந்தது. என்ன வேல்களும் தோத்தாவுக்கு ஆளாகிக் கொண்டு எனக்கும் தோத்தரவு அளிக்கிறான்' சற்று தூரம் கமரம் இருக்கக்கூடாதா' வைத்தியர் மகன் ஏதாவது உளறினால் அதற்காக அவன் பெரி பெரி மாய தந்திரத்து பாயத்து சண்டை துவக்கியிருக்க வேண்டிமா!"

ஐயா! ஒரு கோரிக்கை செய்து கொள்கிறேன் பெரிய மனை செய்து சிறைவேற்றித் தர வேண்டும்."

"தலை! கூட்டாளி இந்த இந்த இராஜ யத்தில் உன்னுடைய வாரதனக்கு மறு வாரத்தை ஏது?"

"தாய்கள் அரண்மனை வரதனக்கு வரும் சமயத்தில் இரண்டு பேர் சண்டை போடுக கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களைச் சிறைப்படுத்தத் தாய்கள் கூட்டாளியிடமார்கள்"

அவர்கள் செய்தது பெருங்குற்றம் அரண்மனையில் மகாராணியின் கண் முன்னால் அவர்கள் சண்டை தொடங்கியது பெரும் பிரச்சி அதுவும் எப்பிரயப்பட சமயத்தில்' பெரும் ஜனக் கூட்டம் கொதிப்புடன் இந்த தோத்தல், காரணம் தெரியாத ஜனங்கள் தாய்களும் சண்டையில் கலந்து கொண்டிருக்கிற எத்தனைய விபத்து தோத்திருக்கும்' சிறு நெருப்புப் போதி பெருங் கூட்டமாய் அழிப்பது போல் நாடு நகரமெல்லாம் கல்கடும் ஆழப்படிம விளைந்திருக்கிறீர்!"

ஆம், ஐயா! அவர்கள் செய்தது பெரும் குற்றம்தான் ஆயினும் அவர்களில் ஒருவனை மன்னித்து விடுதலை செய்யுமாபடித் தங்களை மன்றாடி வேண்டிக்கொள்கிறேன்."

"இளவரசியின்
அருங்குருப் பாத
திரமான அந்தப்
பாக்கியசாலி
பாள்"

"தான் இவ்வ
கைத் தீவுகரு
அ னு ப மீ ய
நாதன் அவன்
தான்

"பழம் தழ
விப் பாலிக
னி மு த த து
போகாய்ந்து"

"எதனால்
அவ்வாறு சொல்
கிறாள்"

அ த த த
நாதனை நானே
சிறைப் படுத்த
வேண்டும் என
நினைத்தேன். இவனே
அவனாகவே என
தில் அகப்பட்டிருக்
கொண்டான்."

"எதற்காக?
என்ன குற்றத்திற்
காக?"

தாயே! அவன்
பெரிவ் பவங்கரமான
குற்றம் சாட்டப்பட
பிடுக்கிற்று"

"அது
என்ன?"

பொன்னி
சின் செல்
வனை அவன்
தான் காலில்
தள்ளி நிற்க
அடித்து வா
டான் என்று

"என்ன
நாராசயான
வார்த்தைகள்!
யார அப்படி"

குற்றம் சாட்டுவது?"

படமும் அவ்வாறு குற்றம் சாட்டுகிறார்கள் இளவரசனாக கப்பலில் ஏறிக்கொண்டு வந்த பாரதிப்பந்தியைச் சொல்கிறான் பழிவட்டனாய்கள இரக்கமாய் என்கிறார்கள் நானும் சந்தேகிக்கிறேன்"

"ஆசாரியர் ஐக்கிதை' நான் ஒரு கொடைகாரனாய் பிடித்து அனுப்பி என் தம்பியைக் கொண்டு விட்டு வரச் சொன்னதாகவும் சந்தேகிக்கிறீர்"

ஒருநாளும் இளைய தாய் அவளை உண்டு தம்பிக்கைக்குரிய தூதன் என்று தினைத்துக்கொண்டு தான் நீ அனுப்பினாய் அது தவறாய் இரக்கமாய் அல்லவா' அவன் மாற்றார்களின் ஒற்றன் விடுக்கலாம் அல்லவா?"

"இல்லவே இல்லை ஆதிதக கரிகாலன் அவளை எழுப்பி உதவிக்கு அனுப்பினான் அவனையே புரணமாக தவறாமல் என்று எழுதி அனுப்பினான்"

"ஆதிதக கரிகாலனும் ஏமாந்த இரக்கலாம் அல்லவா, இளவாதி' வழியில் அவன் மாற்றப்படும் இரக்கலாம் அல்லவா' தான் இங்கே வந்தப்போது ஒற்றன் என்ற துறச்சொல் என்கிறான் விழுந்தது மேலே இரத்தவளையப் பார்த்துக் கீழ் திவறவன் குற்றம் சாட்டினான் அது என்ன, அம்மா"

"மேலே திவறவன்தான் என்கிறான் அனுப்பிய தூதன் வானம் குதந்தல் வந்த வல்லவனாய் வந்தியத்தவன் கீழ் திவறவன் வைத்தியர்களை பிணாகப்பாணி வந்தியத்தவனையே பழிவட்டனாய்களின் ஒற்றன் என்று வைத்தியர் மகன் குற்றம் சாட்டினான் என்ன அறிவீனம்"

'ஏன் இரக்ககடாது, தாய்"

"ஒருநாளும் இரக்க முடியாது பழிவட்டனாய் காவலிலிருந்து அவனை தப்பி வந்தவன் அவனைத் தீதம்பக்கைப்பற்றப் பழிவட்டனாய்கள எத்தனையோ ஆட்களை அனுப்பிய பிரமமப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள்"

அவளிடம் பழுவா முதனிறை மோதிய எவ்விதம் வந்தது தாய்"

"அந்த வஞ்சக அரக்கி, - மாய மோகின், - விஷ நாகம், - தயவு செய்து மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள், - பழுவா இளையாணி கொடுத்தததான் அவளுக்கு அம்மோதியை கிடைத்தது"

அது உனக்குத் தெரிந்திருப்பது பாரதி சந்திராஷயப்படுகிறேன் தான் சொன்னால் நீ தம்பியிடுக்க மாட்டாய் அந்த வஞ்சகத்து வீரன் பழிவட்டனாய்களின் ஒற்றன் அல்ல என்பது சரி ஆனால் பழுவா ராணியின் ஒற்றன் விடுக்கலாம் அல்லவா?"

"அது எப்படி முடியும்?"

எப்படி முடியும் என்று சொல்லுகிறான் வந்தியத்தவன், - நீ இவன்கைக்கு அனுப்பிய அந்தாங்கத் தூதன், தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியில் பழுவா ராணியைப் பலகையில் சந்தத்தான் அப்போது முதனிறை மோதியதைப் பெற்றுக்கொண்டான் பிறகு கோட்டைக்குள் பழுவா அரண்மனைவின் அந்தப்புரத்தில் அவளைச் சந்தத்தான் அவனையே பழுவா இளையாணி போக்கிவிட நிலவறையல் ஒளித்து வைக்கிறது வெளியே அனுப்பினான் உவளிடம் ஒலை கொண்டு வரப் போகிறான் என்று அவன்கைத் தெரியும் இவன்கையில் இருந்து அவன் தீதம்பி வந்தப்போது அரிச்சந்திர நக்கைளையில் பாழடைந்த பாண்டியன் அரண்மனைவின் தளவிலே அவர்கள் இரவதம் சந்தித்துப் பிள்ளைகள் அதற்குப் பிறகும் பழுவா முதனிறை மோதிய வந்தியத்தவனிடம் இரக்கிற்று தினைப்பெல்லாம் பாரதி தீ என்ன தினைக்கறாய் அம்மா' உன் தூதனிடம் இளவழம் பரிபூரண தம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாயா?"

குதளவயின் உளைய இப்போது உளையாகவே குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

குடும்ப கதை

ராஜ ராஜ சோழன் என்று சரிததிரப் புகழ் பெற்ற அருள்மொழிவர்மன் இவன் பிரபந்தில் இவங்கைகையில் நடந்த போருக்குச்

சென்றிருந்தான். அவனுடைய தந்தை கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி தஞ்சாவில் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாகி இருந்தார். அவனுடைய தகையனும் பட்டத்து இளவரசனுமான ஆதித்த சக்கரவர்த்தியின் வடநகரச் சேனாதிபதியாக இருந்து வந்தான். இவன் வீராதி வீரன். மிக இவன் வயதில் மதுரை வீர பரண் துறவணப் போரில் கொன்று, 'வீர பரண் துறவன்' தலை கொண்ட கோப்பரகோலி' என்ற பட்டம் பெற்றவன்.

கந்தர சோழரின் பெரிய தந்தை கண்டராதித்த சோழரின் குமாரன் மதுரைத்தலை

இவன் பிரபந்தில் சில பகுதிகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். பிறகு கடைய நாய்குதவியாக அவனுக்குச் சோழ சிம்மாசனம் ஏற வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகியிருந்தது. அவனுடைய கடிகைப் பழுவேட்டகரவர்கன், கடம்பூர் சம்புகரவர்கன் முதலான சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்களும் பெருந்தர அதிகாரிகளும் ஆதரித்தார்கள்.

இவங்கைப் போரில் சோழ காவலர்கள் பெரும் வெற்றி அடைந்தன. அந்நேரமும் என்னும் பிரசித்தமான இவங்கைத் தகையகரைக் கைப்பற்றின. இவங்கை அரசன் மகிழ்ச்சி மகையநாட்டுக்குள் ஓடி ஓயித்தான். அருள்மொழிவர்மன் அந்நேரத்தில் இருந்து தகைத்

அமரர்குஸகி

கல்வி கலெக்ஷன்

நிகுத்த புத்த விவரங்களைப் புதுப்பித்துக் கட்டினான். இதனால் எவ்வளவு அடைந்த புத்த குருமார்கள் அருள்மொழிவர்மனுக்கு இனங்கைச் சிங்காதனத்தை அளிக்க முன் வந்தார்கள். அதை ஏற்றுக் கொள்ள இன வரன் இனங்கைக்கலை.

இருள்மொழி வர்மனை உடனே தாய்நாட்டுக்கு வந்து மேலும் படி இரண்டு இடத்திலிருந்து செயற்கை வந்தன. ஆதித்த உகிரவன் அவனைக் கையோடு காஞ்சிக்கு அழைத்து வரும்படித் தன் தம்பையான பார்த்திபேந்திரனை அனுப்பியிருந்தான். சந்திர சோழரின் செல்வப் புதல்வியை சோழ நாட்டில் செல்வாக்கு மிகுந்த சோழநாட்டில் குத்தகைப் பிராட்டி அருள்மொழி வர் மனைப் பழையகைக்கு அழைத்து வரு வதற்கு வந்தியத்தேவன் என்னும் வரன் குடுத்து வீர வாய்ப்பை அனுப்பியிருந்தான்.

இதற்கிடையில் பருவோட்டகையர்கள் இனவரன் அருள்மொழிவர்மன் இனங்கைச் சிங்காதனத்தைக் கவர் எண்ணியதாகக் குற்றம் சாட்டி அவனைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வர இரண்டு கப்பல்களையும் அவை நிறை வீரர்களையும் அனுப்பியிருத் தார்கள்.

அந்த இரண்டு கப்பல்களும் விபத்துக் குன்றாகி அழிந்தன. அவற்றில் ஒன்றில் வத் தியத்தேவன் அகப்பட்டிருந்தான். அக் கப்பலில் இடி விழுந்து அது குழுகப் போகும் நேரத்தில், பார்த்திபேந்திரனுடைய கப்பலில் வந்த அருள்மொழிவர்மன் பார்த்து விட்டான். வந்தியத்தேவனைக் காப்பாற்ற வந்ததாகச் சொல்லிற்று அடிக்கும் சமயத்தில் கடலில் குதித்தான். அவர்கள் இருவரையும் பூங்குழலி என்னும் ஓடக்காரப் பெண் காப் பார்த்திக் கோடிக்கரை சேர்த்தான்.

இனவரன் கடலில் வரும்போதே ஒரு மையான குளிர் கத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட டான். அவனை தாக்கப்பட்டதன் குடாவை விவரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் படி குத்தகை சேத்தன் அமுதனிடம் சொல்லி அனுப்பினான். சேத்தன் அமுதனும் பூங்குழலியும் அருள்மொழி வர்மனை தாக்கப்பட்டிருந்திருந்த புத்த விவரத் துக்குக் காக்கைக் குழைக்கப் படவிய அழைத்துச் சென்றார்கள்.

ந்தியத்தேவன் கோடிக்கரை யிலிருந்து பழையகைக்கு வரும் வழியில் கொல்லப் பட்டதை ஒன்றில் அநிவரண வான் ஒன்றைப் பார்த்தான். அதன் அடிய் பகுதியை பாண்டிய குலத்தின் மீன் சிங்கம் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

பிறகு அநே வானைப் பெரிய பருவோட் டகையரின் இனவர மனைத் தந்தினிடம் அவன் கண்டான். வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதலிப் படைகளைச் சேர்த்தவர்கள் சின் சோழ நாட்டில் பார்த்திருந்து பழிக்குப் பழி வரவரும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்போக்கி யிருந்தார்கள் என்பது வந்தியத்தேவனுக்கு உறுதிப்பட்டது.

குத்தகையரும் வந்தியத்தேவனும் ஒரு வருக்கொருவர் உணங்களைப் பறி கொடுத்திருந்தார்கள். வந்தியத்தேவன் இனவரைப் பிராணத்தில் தான் கண்டது. மேலது எல்லாவற்றையும் குத்தகையரிடம் கறினான். பருவச் இனவர ராணி தந்தினி கையப் போல் அநே தோற்றமுடைய ஈனம் கந்திரி ஒருத்தியை இனவரையில் பார்த்தது பற்றியும் தெரிவித்தான். அந்த ஈனம் கந்திரி சந்திர சோழ கைவந்தியினால் இனம் பிராணத்தில் காதுவிக்கப்பட்டவன் என்பதைக் குத்தகை அறிந்திருந்தான். அவன் கடலில் விழுந்து உயிரை விட்டு விட்டான் என்ற எண்ணத்தினால் தன் தந்தை மன அமைதி இழந்து தவிக்கிறான் என்பதும் குத்தகைக்குத் தெரிந்திருந்தது. சோழ சாளுவத்துக்கு ஏற படகுக்குத் அபாயவகையினால் குத்தகையின் உணங்கப் பெரிதும் கவனத்தில் ஆழ்ந்திருத் தது. அதுவரை அவன் துறையிற்று வந்த தந்தினி ஒருவேளை தன் தமக்கையாளுக்குக் கவரம் என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தை மேலும் கவங்கச் செய்தது.

வரன் அருள்மொழி வர்மன் குழத்தைவாழ்ந்த போது காவேரி வெள்ளத்தில் குழலி விட்டான். அவனை ஒரு கந்திரி எடுத்துக் காப்பாற்றிவிட்டு உடனே மறைந்தான். காவேரி அமைய்தான் குழத்தைவாழ் காப்பாற்றியதாக அனைவரும் நம்பினார்கள். இதனால் 'பெருங்கையின் செல்வன்' என்னும் காரணப் பெயர் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

பொன்னியில் செவ்வச்
சோழ நாட்டு மக்களின்
இதயத்தில் இடம் பெற்
பெற்றிருந்தான். அவன்
கடலில் குழுவி இறந்தான்
தான் என்னும் செய்தி
கேட்டதும் சோழ
நாட்டெங்கும் ஜனங்
கள் கொதித்து
எழுந்தார்கள்.
பழையபாறை மக்
கள் அரண்மனை
முற்றத்தில் வந்து
ஆரவாரம் செய்
ந்தார்கள். அச்சம
யம் அங்கு வந்
திருந்த இளவா
ன் மறுபாத்தான்
யிறு நய்கன் ஆத்
நிரத்தை காட்டி
எண்ணினார்கள்.

பொன்னியில்
செவ்வச் பத்திரமா
யிருக்கும் செவ்வி
யைக் குத்தவை
வெளியிட விரும்ப
யின்கன. அது பழு
வேட்டவாய்க்கலுக்கும்
நத்தினிக்கும் தெரிமக்
கட்டாது என்று எண்ணி
னார். எனினும் ஜனங்களைச்
சொந்தாணப்படுத்துவதற்காக,
"பொன்னியில் செவ்வகைச்
சமுத்திர ராஜன் கரப்பாத்திரியுப்
பாள்! நீங்கள் கவகைப்பட வேண்
டாள்!" என்று ஆறுதல் வார்த்தை கூறி
னார்.

இச் சமயத்தில் பழையபாறை கைத்திரை
கைப் பிளையாணி, வத்திரைத்தெயல் யிறு
"பழுவேட்டவாய்க்கலின் ஒற்றன்" என்று
குற்றம் சாட்டினார். இருவருக்கும் துவந்த
வுத்தல் ஆரம்பமாகி நடந்தது.

அதே சமயத்தில் முதன் மத்திரி அறிஞர்
நப் பிரம்மராயர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.
செவ்வகை இவ்வகையின் கைப்படுத்தக்
கட்டவையிட்டார். ஜனங்களுக்கும் கவனத்து
பேசிக் செய்தார்.

முதன்மத்திரி அன்பின் அறிஞர்த் சந்தர

சோழரின் இளம்பிரமாத் தொழர். சோழ
சைந்தாழ்வம் மகேந்தரநாதன் அகடத்து
இளங்கை முதல் இளயன் வரையில் பரவ
வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அவர் பாடு
பட்டு வந்தார். அவரிடம் குத்தவைக்கு மிக்க
மரியாதை உண்டு.

வத்திரைத்தெயல்கைச் கைத்திரையிருந்து
விடுதலை செய்வ வேண்டுமென்று குத்தவை
அறிஞர்திரிடம் கூறினபோது, "அவன் ஏன்
மாற்றானில் ஒற்றனாய் இருக்கக் கட்டாது"
என்று அறிஞர்த் கேட்டு, அதற்கான
காரணங்களுக்கும் அடுக்கடுக்காகக்
கூறினபோது உண்மையாகவே குத்தவை
குறம்பிப் போனார்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

ஒற்றனுக்கு ஒற்றன்

மௌ

னமாலிருந்த அரசினங்குமரினையப் பார்த்து முதன்மந்திரி அதிருத்தர் "நாயே! ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்? வந்தியத் தேவனை இன்னமும் நீ தம்புகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"ஐயா! அமைச்சர் திலகமே! நான் என்ன சொல்லட்டும்? இன்னும் சற்று நேரம் தாங்கள் பேசிக் கொண்டு போனால் என்னை நானே சந்தேகிக்கமுடியுமேயல்லவோ? விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்றான் இளவரசி.

"காலம் அப்படி இருக்கிறது அம்மா!

யானை நம்பலாம், யானை நம்பக் கூடாது என்று தீர்மானிப்பது இந்த நானில் அவ்வளவு கவனமின்றல்தான் தாலாபுரமும் அவ்வளவு விநோதிகளும் ஆற்றி வருவானா, அவ்வளவு மாமனான ஆள்களின் நடந்து வருவனான்!" என்றார் முதன்மந்திரி அதிருத்தர்.

"ஆனாலும் தங்களுக்குத் தெரியாத மாமனும் தாங்களும் அறியாத ஆள்களும் இரண்டு என்று தோன்றுகிறது. தான் அறியப்படாத தன்னைப் பற்றிய அவ்வளவு விவரங்களையும் எப்படித் தெரிந்து கொண்டாகன?" என்று கேட்டான் குதன்சல தேவர்.

"அம்மணி! நான் ஆலிரம் கண்டதும்

இரண்டாவிரம் செவிகளும் படைத்தவன்
தாடெங்கும் அனை பரவியிருக்கின்றன
பழுவுர் அரண்மனையில் என் ஆட்கள்
இருக்கிறார்கள் பழுவுர் இளைவரானி
யின் மெய்க்காவலர்களிலே எனக்குச்
செய்தி அனுப்புகிறவன் ஒருவன் இருக்
கிறான் ஆழ்வார்க்கடியானைப் போல ஊர்
ஊராக அலைந்து திரிந்து செய்தி கொண்டு
வருகிறவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் சோழ
நாட்டிலோ, கற்றுப் புற நாடுகளிலோ நான்
அறிவாமல் எதற்கு காரியமும் தடைபெற
முடியாது என்றுதான் எண்ணிக் கொண்
டிருக்கிறேன் ஆயினும், யார் கண்டது'
என்னையும் ஏமாற்றக் கூடியவர்கள் இருக்
கலாம் நான் அறிவாத மாமங்கனும் தடை
பெறலாம்"

இவ்வாறு முதன்மத்திரி சொன்ன
போது, பொன்னியின் செல்வன் இப்போது
சூடாமணி வீகாரத்தில் இருப்பதும் இதைப்
பொலஸாத மனிதருக்குத் தெரியுமா என்ற
எண்ணம் குதறவைக்கு உண்டாவிறது
அதை அவன் வெளிவிடாமல் மிகுந்த சிர
மத்துடன் அடக்கிக்கொண்டான்

"ஐயா' தீயவன் சொல்லத்தெல்லாம் உண்
மையாக இருக்கலாம் ஆனால் அந்த
வாணாருல் வீரன் பழுவுர் ராணியின் ஓற
நனாவியிருப்பான் என்று மட்டும் என்னால்
நம்ப முடியவில்லை அவனைத் தவறு செய்து
விடுதலை செய்து விடுங்கள்" என்றான்

"நன்றாக யோசித்துப் பார், அம்மா! அத்
தப் பெண் நத்தினியிடம் மாயமந்திர சக்தி
ஏதோ இருக்கிறது சில பக்தன் மதுராந்
தன் அவளுடைய வலையில் வீழ்ந்து
இராஜ்யத்தில் ஆளக் கொண்டான் சமய
வரைவரின் மகன் கத்துமாறன் அவளுடைய
ஒளையை எடுத்துக்கொண்டு ஆதித்த கரி
காலனிடம் போயிருக்கிறான் பழுவேட்
டரைவர்களின் பரம வீரோதியாயிருந்த
பார்த்திபேந்திரன் இன்று பழுவுர் ராணி
யின் அடிமையாகி விட்டான் சோழ ராஜ
யத்தை இரண்டாகப் பிரித்து மதுராந்தக
னுக்கு ஒரு பகுதியும் ஆதித்த கரிகாலனுக்கு
ஒரு பகுதியும் கொடுத்து ராஜி செய்து
வைக்கவும் அவன் முன் வந்திருக்கிறான்."

"இது என்ன அக்கிரமம்' இராஜ
யத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கவாவது'
எங்கள் குலத்து முன்னோர்கள் எவ்வளவு
கஷ்டப்பட்டு ஒன்று சேர்த்துப் பெரி
தாக்கிய மன இராஜ்யம் இது?"

"இராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதை நீ விருமப்
மாட்டாய், தானும் விருமபயிலவை, தாயே
பத்து நாட்களுக்கு முன் இந்த யோசனை
யைச் சொல்லியிருத்தால் பார்த்திபேத்
தானும் பொங்கி எழுந்திருப்பான் இப்
போது அவனே இந்த ஏறபாட்டுக்கு
முதன்மையாக நிற்கிறான்..."

"இது என்ன விநதை' அத்துப் பழுவுர்
ராணியிடம் அப்படிப்பட்ட மாய சக்தி
என்னதான் இருக்கும்?"

"இவ்வரசி' அதை தான் உன்னிடம்
கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தேன் நீ என்
னைக் கேட்கிறாய் போகட்டும்; வந்தியத்
தேவன் மட்டும் அவளுடைய மாய சக்
திக்கு உட்பட மாட்டான் என்று எதனால்
நீ அவ்வளவு நிசையமாகச் சொல்கிறாய்?"

"ஐயா' காரணம் கேட்டால் எனக்குச்
சொல்லத் தெரியாது மனத்துக்கு மனசே
சாட்சி என்பார்கள் வாணர் குல வீரன்
அத்தகைய துரோகம் செய்ய மாட்டான்
என்று என மனத்தில் ஏனோ நிசையமாகத்
தொன்றுகிறது"

"அப்படியானால், அனாதப் பரீட்சித்துப்
பார்த்து விடலாம், அம்மா"

"எப்படி' என்ன பரீட்சை?"

"காஞ்சிக்கு ஒரு தூதனை நாம் உடனே
அனுப்பியாக வேண்டும். ஆதித்த கரிகால
னுக்கு மிக நம்பிக்கையான ஆனிடம் அவ
சரமாக ஓலை கொடுத்து அனுப்ப வேண்
டும்"

"என்ன விஷயம் பற்றி?"

"சற்று முன்னால், நத்தினியை விஷ
நாகம் என்று நீ சொல்லிவிட்டு அதற்காக
மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டாய் உன்
மையில் விஷ நாகத்தை விட அவன் பன்
மடங்கு கொடியவன் இத்தச் சோழ
குலத்தை அடியோடு நாசம் செய்து பூண்
டோடு ஒழித்து விட அவன் திட்ட
மிட்டிருக்கிறான்"

"கடவுளே' என்ன பயங்கரம்" என்று
குதறவை கூறியபோது அவளுடைய உள்
னக்கடல் பற்பல எண்ண அலைகளினால்
கொத்தனித்து

"உன் தாமதம் ஆதித்த கரிகாலனைக்
கடம்பூர் அரண்மனைக்கு அழைக்குமாடி
அவன் சமயவரைவர்களைத் தூண்டியிருக்
கிறான் சமயவரைவர் மகன் ஒத்ததியையும்
பழுவேட்டரைவர் சூமாரி ஒத்ததியையும்
கரிகாலனுக்கு மன்னம் செயலிப்பது பற்றிப்

பேசி வருகிறான் இராஜபதனத் தான் டாக்டர் பிரித்து ராஜி செயலிலும் விஷயத் தையும் அவசிக முடிவு செய்யப் போகிறானாம் இவையெல்லாம் வெளிப்படை யான பேச்சு ஆனால் அவனது அந்தரங்கத்தில் என்ன நோக்கம் வைத்திருக்கிறானோ அது பார்க்கும் தெரியாது எல்லாம் அறிந்தவன் என்று காவலர் கொண்டிருக்கும் என்னால்கூட அவன் நோக்கத்தை அறிய முடியவில்லை.

"அந்தப் பற்றி நான் என்ன செய்ய வேண்டும் ஐயா"

"ஆதிக்க கரிசாவன் கடம்பூர் மானிக்க குப் போகாமல் எப்படியாவது தடை செய்ய வேண்டும் அதற்கத்தான் தீயம் தானும் ஒன்றை கொடுத்து வந்தியத் தேவனிடம் அனுப்ப வேண்டும் தம்முடைய விருப்பத்தை மீதிக் கரிசாவன் கடம்பூர் மானிக்க குப் புறப்படும் படத்தில் வந்தியத் தேவனும் அவனுடன் போக வேண்டும் உடம்பைப் பிரியாத திழைப்பை போல் அவன் உன் தாமதத்தை தொடரத்து காவல் புரிய வேண்டும் நத்தினியைத் தவிர்த்துச் சந்திப்பதற்கு கூட அவன் இடத் தரக் கூடாது."

குந்தவை பெருமூக்க விட்டான் முதன் மத்திரி உறுவது எவ்வளவு முக்கியமான காரியம் என்பதை அவன் உணரத்தான் எல்லா விவரங்களும் அறிந்து அவர் சொல்கிறாரா, அல்லது இராஜாங்க நோக்கத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சொல்கிறாரா என்று அவனால ஊகிக்க முடியவில்லை.

"ஐயா! அவர்களுடைய சந்திப்பைத் தடுப்பது அவ்வளவு முக்கியமான காரியம் என்று ஏன் கருதுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"அம்மணி! வீரபாண்டிசுறுண்ட ஆபத்திலிருந்து ஸர் சோழ குலத்தைப் புதுமோடு அழிக்க சபதம் செய்திருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கும் பெரிய பழுவேட்டையாருடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து பதிய தங்கக் காகன போய்க் கொண்டிருக்கின்றன இதைக் கூட்டிலும் இன்னும் ஏதேனும் நான் இதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா"

"வேண்டாம்" என்று மறு முதல்தான் குந்தவை சூடாமணி விஜாரதலை காதலன் படுகிறிருக்கும் இளவரசனின் திணைவு அவர்களுக்கு வந்தது பொன்னியின்

செல்வனையும் அபாயங்கள் துழந்திருக்கலாம் அவ்வாறு

"ஐயா! சோழ நாட்டுக்கு விபத்துக்கு மேல் விபதாக வந்து கொண்டிருக்கும் இச் சத்தாப் பத்தில் தாங்கள் முதன் மத்திரி ஸர்சோழபுது அதிர்ஷ்டவசத் தான்" என தம்பியின் விஷயமாக என்ன ஏற்பாடு செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டான்.

"சோழ நாட்டிலுள்ள எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் விஷ்ணு ஆலயங்களிலும் இளவரசருடைய கைக் கோமதத்தைக் கோரிப் பிரார்த்தனை செய்கு அரசனை அபிஷேகம் நடத்தச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள் அப்படியே புத்த விஜாரதனிலும் சமணப் பள்ளிகளிலும் பிரார்த்தனை செய்யப் போகிறார்கள் நாகைப்படிலும் சூடாமணி விஜாரதலில் புத்த பிஷாக்கள் ஒரு மண்டலம் விசேஷப் பிரார்த்தனை நடத்தப் போகிறார்கள் வேறு என்ன செய்யலாம் என்று நீ சொல்கிறாய்"

சூடாமணி விஜாரதனது பற்றிச் சொல்லியபாது முதன்மத்திரியின் முகத்தில் ஏதேனும் மாறுதல் ஏற்படுகிறது என்று குந்தவை கவனித்தான் ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

"ஐயா! சூடாமணி விஜாரதம் என்றதும் ஒரு விஷயம் நாயகம் வருகிறது. சூடாமணி விஜாரதனை மீது பெரிய பழுவேட்டையார் ஏதோ கோபங் கொண்டிருக்கிறாராம் இவ்வளவில் பிஷாக்கள் இளவரசருக்கு முடி சூட்டுவதாகச் சொன்ன செய்தி வந்ததிலிருந்து அந்தக் கோபம் முற்றியிருக்கிறதாம் இளவரசர் கண்ணாமற போனதற்குப் பழிவயச் சூடாமணி விஜாரதனிலுள்ள பிஷாக்களின் மீது கமத்தினாலும் கமத்துவார்கள் அதற்குத் தக்க பாதுகாப்பு தரக்கூடிய செயல் வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

"உடனே செயல்படுங்கள், அம்மா! சக்கர வாதியின் கூட்டண்புடன் சூடாமணி விஜாரதனது பாதுகாக்க ஒரு சிறிய கை

தலைவலவா?"

"உனக்கு மட்டும் அவனிடம் நம் பிள்ளையிருந்தால் அவனையே அனுப்ப விடுமாதிறை அவனுடைய வீர சாகசம் செயல்களைப் பற்றியும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் எதற்கும் அது சாத அஸகாய குரனையே இந்தக் காரியத்துக்கு நாம் அனுப்ப வேண்டும். இன்றைக்கு நான் அரண்மனை முற்றத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தபோது என் கண்ணா வேயே பார்த்தேனே! அந்த வைத்தியனை என்ன பாடுபடுத்தி விட்டான்? நான் குறுக்கிட்டுத் தடுத்திராவிட்டால் வைத்தியர் மகன் யமனுக்கு வைத்தியம் செய்யப் போயிருப்பான்."

இனையபிராட்டி இதைக் கேட்டுப் பூரிப்பு அடைந்தாள் ஆயினும் சிறிது தயக்கத்துடன், "வீரனாயிருந்தால் மட்டும் போதுமா? மட்டாய்க் காரணாயிருக்கிறானே? எவ்வளவு விரைவில் சண்டை தொடங்கி விட்டான்" என்றாள்.

"அதற்கு வேண்டுமானால் பின்னோடு என்னுடைய சீடன திரும்பலைபையும் அனுப்பி வைக்கிறேன் திதானமான போசனைகருப் பெயரிடானவை ஆழவாக்கடி யான்" என்றாள் அதிருத்தா இனைய பிராட்டி தன் மனத்திற்குள், "இவருடைய உன்னததில் இருப்பதைக் கடவுளும் அறிவாரோ, என்னமோ, தெரியவில்லை! ஒற்றனுக்குத் துணையாக ஒற்றன் ஒரு வனையே அனுப்பி வைக்க விருமபுகிறார் போலும்" என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

தையே வேண்டுமானாலும் அனுப்பி வைக்கிறேன் வந்தியத்தேவனைக் காஞ்சு அனுப்புவது பற்றி என்ன சொல்லுவாய்?"

"ஐயா! அவ்வளவு முக்கியமான காரியத்துக்கு வேறு யாரையாவது அனுப்புவது

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

வானதியின் மாறுதல்

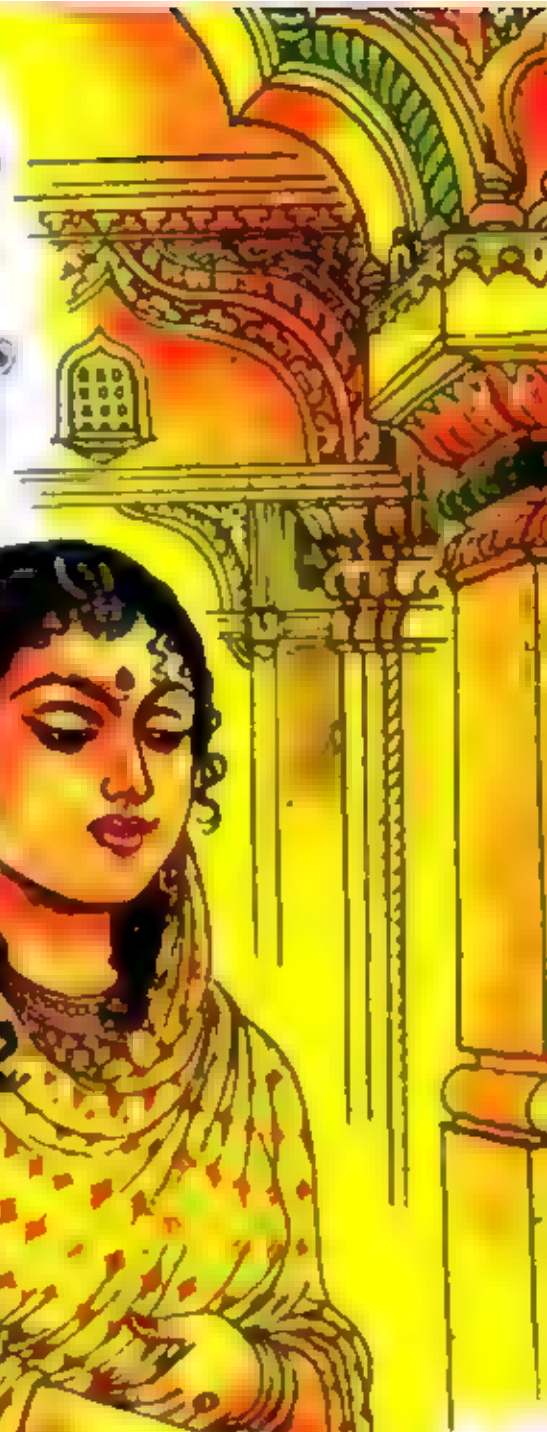
தலைவ வந்தியத்தேவனைச் சிவனாலிருந்து மீட்டு மறுபடியும் பிரயாணம் அனுப்புவதற்காகப் புறப்பட்டபோது, லாந்தி எதிரே வந்தாள் இனையபிராட்டின் அடிபணிந்து நின்றாள்.

"என் கண்ணே! உன்னை விட்டு விட்டு நு விட்டேன் இன்னும் கொஞ்சம் கவியமான அலுவல இருக்கிறது அந்த

முடித்து விட்டு வந்து விடுகிறேன் சற்று நேரம் தொடரத்தில் சென்றிடு! ஓடையாகம் மட்டும் போகாதே" என்றாள்.

"அக்கா! தயவுசெய்து இனிதே தொந்தரவு கொடுக்க மாட்டேன் கொடுமையானதாகப் போக விருமபுகிறேன் அனுமதி கொடுங்கள்" என்றாள் லாந்தி.

"இது என்ன, என் தலையில் நீயுமா இடையைப் போடுகிறாய்? உனக்கு என்

பேரில் என்ன கோபம்? உன் பிறந்ததகதின் மீது நிமிரென்று என்ன பாசம்?"

"உங்கன் பேரில் தான் கோபம் கொண்டால் என்னைப் போல நன்றி பெடகன் யாரும் இல்லை என பிறந்ததகதின் பேரில் புதிதாகப் பாசம் ஒன்றும் பிறந்து விடவும் இல்லை நாயும் தந்தையும் இல்லாத என்க்குப் பிறந்ததகம் என்ன வந்தது? எங்கள் ஊரூரூர்பக்கத்தில் உன்ன காசி கோவிலுக்குப் பூசை போடுவதாக என் தாயார் ஒருமுறை வேண்டிக் கொண்டாளாம். அதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன் அவள என்னை முடிவிடான் எனக்கு அடிக்கடி மயக்கம் வருகிறதல்லவா? ஒருவேளை அந்த வேண்டுகலை நிறைவேற்றாததால்தான் இப்படி என்னைப் படுத்துகிறாபோ? என்னமோ?"

"அதற்காக நீ அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டியதில்லை. நானே சொல்லி அனுப்பி அந்த வேண்டுகலை நிறைவேற்றச் சொல்கிறேன்."

"அது மட்டுமல்ல, அகலா! என் பேரில்

தகப்பனார் இவங்கை
யிலிருந்து திரும்பி
வந்து கொண்டிருக்க
விராராம் அவர் தஞ்
சையைத் தாண்டிப்
பழையாறைக்கு வர
மாட்டாரா. அவர்
வரும்போது நான்
கொடும்பாளூரி
லிருக்க 'விருமபு
மிதேன் அவரிடம்
இவங்கையில் நட
தவறறையெல்லாம்
தேரிலு கேட்க
ஆசைப்படுகிறேன்'

"இவங்கையில்
நடந்தவறறைப்
பற்றித் தெரிந்து
கொள்வதில்
உனக்கு என்ன
அவலன்வு
ஆகும்"

அது
என்ன அம்மா

பழக கேட்கிறாள்? என தந்தை இலங்கைப் போரில் வீர
சொர்க்கம் அடைந்ததை மறந்து விட்டார்களா?"
"மறக்கவில்லை. அதைப் பற்றி இப்போது
தீயதி விட்டது."
"முழுதும் தீயதாயாக

எனக்குத் தோன்ற விலலை. புத்தம் முடிவதற்குள்ளே அவசரப் பட்டுக்கொண்டு பெரிய வேளார் திருமுடிநார்.”

“அவரை மறுபடி இலங்கைக்குப் போய்ப் போர் நடத்துமபடி சொல்லப் போகிறாயா? அதற்காகவா கொடும் பாண்டி போக வேண்டும் என்கிறாய்?”

“அவ்வளவு பெரிய விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு நான் யார்? தடத்ததைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவே விருமபுகிறேன்...”

“ஆகா! உன் மனம் இப்போது எனக்குத் தெரிகிறது. பொன்னியின் செல்வன் இலங்கைப் போரில் புரிந்த வீரச் செயல்களைப் பற்றி உன் பெரிய தகப்பனாரிடம் கேட்க விருமபுகிறாய், இலையா?”

“அது ஒரு தவறா, அக்கா!”

“அது தவறில்லை. ஆனால் இதனைய சமயத்தில் என்னைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போகிறேன் என்கிறாயே, அதுதான் பெரிய தவறு!”

“அக்கா! நானா தங்களைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போகிறேன்? என்னைப் போல் தங்களுக்கு எத்தனையோ தோழிகள். தங்கள் கருத்தை அறிந்து காரியத்தில் நிறைவேற்ற எத்தனையோ பேர் காததிருக்கிறார்கள்...”

“நீ கூட இப்படிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாயா, வானதி? என

தம்பியைப் பற்றிய செய்தி கேட்டு உன் மனம் பேதலித்து விட்டது போலிருக்கிறது. அந்தச் செய்தியைப் பற்றி நீ அதிகமாய்க் கவலைப்பட வேண்டாம்...”

“தங்கள் தம்பியைப் பற்றித் தங்களுக்கு இவ்வாத கவலை எனக்கு என்ன இருக்க முடியும், அக்கா?”

“உண்மையைச் சொல்! ஒடையில் தீயாக வேண்டுமென்று விழுந்தாயா? மயக்கம் வந்து விழுந்தாயா?”

“வேண்டுமென்று எதற்காக விழ வேண்டும்? மயக்கம் வந்துதான் விழுந்தேன் தாய் களும் அந்த வானா குலத்து வீரருமாக என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள்?”

“காப்பாற்றியதற்கு நன்றி உன் வளாகத் தோன்றவிலலையே!”

“இந்த ஜனமத்தில மட்டுமல்ல; ஏழேழு ஜனமத்திலும் நன்றியுள்ளவளாயிருப்பேன்.”

“இந்த ஜனமம் இத்துடன் முடிந்து போய் விட்டது போல பேசுகிறாயே! நான் சொல்கிறேன் கேள், வானதி! வீணாக மனத்தை வருத்தப்படுத்திக் கொள்ளாதே! அருளமொழி வர்மனுக்கு அபாயம் எதுவும் வந்திருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவிலலை. சற்று முன் அரண்மனை முற்றத்தில் கூடியிருந்த ஜனங்களுக்குச் சொன்னதையே உனக்கும் சொல்லுகிறேன் அன்றொரு நாள காவேரித்தாய் என தம்பியைக் காப்பாற்றினான் அதுபோல சமுத்திர ராஜ்யமும் அவனைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும் சீக்கிரத்தில் தவல் செய்தியை நாம் கேள்விப்படுவோம்.”

“எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு இவ்வளவு உறுதியாகத் தைரியம் சொல்கிறீர்கள், அக்கா?”

“என் மனத்திற்குள் ஏதோ ஒன்று சொல்லுகிறது என அருமைத் தம்பிக்கு ஏதேனும் நோத்திருந்தால் அது என உன் மனத்திற்குத் தெரிந்திருக்கும் நான் இப்படிச் சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க மாட்டேன்...”

“மனம் சொல்வதில் எனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை, அக்கா! உன் மனத்திலும் தம்பிக்கை இல்லை; வெளி மனத்திலும் தம்பிக்கை இல்லை!”

“அது எப்படி நீ மட்டும அவ்வளவு தீர்மானமாகச் சொல்லுகிறாய்?”

"என் உன் மனத்திலும் வெளி மனத்திலும் சில நாளாக ஒரு பிரமை தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. தூக்கத்தில் கனவிலும் தோன்றியது. விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் சில சமயம் அப்படிப் பிரமை உண்டாவிறது."

"அது என்ன வானதி?"

"தண்ணீரில் தங்கள் தம்பியின் மூகம் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருந்தது என்னை அழைப்பது போலவும் இருந்தது கனவிலும் இந்தப் பிரமை அடிக்கடி ஏற்பட்டு வந்தது..."

"அதை ஏன் பிரமை என்று சொல்லு கிறாய்? நமக்கு வந்திருக்கும் செயதிக்கும் உன்னுடைய மனத் தோற்றத்துக்கும் பொருத்தமாக இருக்கிறதே?"

"இன்னும் முழுதும் கேட்கால் அது எவ்வளவு எப்பதென்பதற்குப் பிரமை என பதை அறிவீர்கள் ஒன்றில் மயக்கம் போட்டு விழுந்தேனல்லவா? அப்போது நான் நாக லோகத்துக்கே போய் விட்டேன். அங்கே ஒரு நிருமண வைபவம் நடந்தது..."

"யாருக்கும் யாருக்கும் நிருமணம்?"

"அதைச் சொல்ல விருப்பமில்லை. அக்கா! மொத்தத்தில் மனத்தில் தோன்று வதிலும் கனவில் தோன்றுவதிலும் எனக்கு தம்பிக்கை இல்லை கண்ணால் காண பதைபுற காதுகூட கேட்பதைபுற நான் இனி மேல் நம்புவது என்று தீர்மானித் திருக்கிறேன்."

"வானதி! நீ சொல்லுவது முற்றும் தவறு. கண்ணால் காண்பதும் காதினால் கேட்பதும் சில சமயம் பொய்யாக இருக்கும். மனத்திற்குள் தோன்றுவதுதான் நிச்சயம் உண்மையாவிருக்கும் கதைகள். காவியங்களிலிருந்து இதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டும்."

"பிறகு ஒரு சமயம் கேட்டுக் கொள் கிறேன், அக்கா! இப்போது எனக்கு விடை கொடுங்கள்" என்றான் வானதி

"இளவரசி குந்தவைக்கு ஒரே வியப் பாயப் போய்விட்டது இந்தப் பெண் ணுக்கு இவ்வளவு கதறியமும் பிடி வாதமும் திடீர்... எப்படி ஏற்பட்டன என்று ஆர்... டான்"

"வானதி! இளவரசன் அவரம்? அப் படியே நீ கூட்டியம் னருக்குப் போக

வேண்டுமென்றாலும், சில நாள் கழித்துப் புறப்படக் கூடாதா? இப்போது நாடெங்கும் ஒரே சூழப்பமாயிருக்குமே? உன்னைத் தக்க பாதுகாப்புடன் அனுப்பி வைக்க வேண்டாமா?"

"எனக்கு என்ன பயம், அக்கா! கொடும் பாணியிருந்த என்னை அழைத்து வந்த பல்லக்குத் தூக்கினாலும் காவல் வீரர் நால வரும் ஒரு வேலையுமின்றி இத்தனை காலம் இங்கே தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களே என்னைத் திருமய அழைத்துக் கொண்டு போய் விடு வார்கள்..."

"அழகாவிருக்கிறது! உன்னை அப்படி நான் அனுப்பி விடுவேன் என்றா நினைக்கிறாய்?"

"உங்களை நான் ரொம்பவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன் அக்கா! எனக்குப் பயம் ஒன்றுமில்லை கொடும்பாணா வான நிலைய இந்த நாட்டில் யாரும் எதுவும்... செய்வது துணிவ மாட்டார்கள் அதிலும் இன்னப் பிராட்டியின் அன்புக்குகத்த தோழி நான் எனப்பது யாருக்குத் தெரியாது? ஒரே ஒரு காரியத்துக்கு மட்டும் அனுமதி கொடுங்கள் போகும்போது அந்தக் குடத்தை ஜோதிடரின் வீட்டுக்கு இன்னொரு தடவை போய் அவரைச் சில விஷயங்கள் கேட்க விருமபுகிறேன் அவ்விதம் செய்யலாமா?"

"அவரிடம் எனக்குக் கூட வர வேண் டும் என்று ஆசைதான் ஆனால் நீ இவ வளவு அவசரப்படுகிறாயே?"

"இல்லை, அக்கா! இந்தத் தடவை அவரை நான் தனிப்பாகப் பார்த்து ஜோதி டம் பார்க்க விருமபுகிறேன்."

குந்தவை மூகின் மீது வீரவை வைத்து அநிசெயப்பட்டான இந்தப் பெண் ஒரு நாளில், ஒரு ஜாம நேரத்தில், இவ்வளவு பிடிவாதக்காரியாக மாறி விட்டது எப்படி என்று இளவரசிக்குப் புரியவேயில்லை. அவள் பிரயாணத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்

"சரி, வானதி! உன் விருப்பம் போலச் செய்யலாம். நீ பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தம் செய் அதற்குள் சிறையிலிருக் கும் அந்த வானா குலத்து வீர குமாரனை விடுதலை செய்து விட்டு வருகிறேன்" என்றான்

தொடரும்

பொன்னியில் சிசிலவனா

முப்பதாம் அத்தியாயம்

இரு சிறைகள்

கல்கி கலெக்டர்

வா

எதிலை விட
ஓப் பிரித்ததும்
அரணங்குமரி
தேரே பழை
யாறைச் சிறை
சாலைக்குச்

சென்றான காவலர்களை வெளி
யிலேயே நிறுத்தி விட்டு தான் மூ
லம் வந்தவதென அடைபட்டிருந்த
இடத்துக்குப் போனான். அவன்
தனி அறையில் பூட்டப்பட்டிருந்
தான். சிறையின் உச்சி மோட
டைப் பார்த்துக்கொண்டு உற
சாகமாகத் தெமமாங்கு
பாடிக்கொண்டிருந்
தான்

"வானச்

கடர்கள்
எவ்வளவு

மானே உத்தனைக்கண்டு
மேனி விவீர்க்குதடி
மெய்மறந்து நிற்குதடி!"

குத்தவை அருகில் வந்து நின்று
தொப்படை யைக் களைந்த பிறகுதான்
அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்
உடல் எழுந்து நின்று, வரக் வரக்
இளவரசியை வரக் ஆசனத்தில்
அமருக் என்று உபசரித்தான்

அமரர் கல்கி

"எந்த ஆசனத்தில் அமரட்டும்?"
 "என்று இளவரசி கேட்டாள்.

"இது தங்கள் அரண்மனை இயத்
 டப்பது தங்கள் ஆட்சி. தங்கள்
 முனை இய்துள்ள சிம்மாசனம் எதில்
 வீண்டுமானாலும் தங்கள் விதப்பம்
 போல் அமரலாம்" என்றான் வல்ல
 வரைபன். .

"ஐயா' உமது முன்னோர்கள் ஆனை
 செலுத்தி முவுலகையும் ஆண்ட போது
 வல்லத்து அரண்மனை இவ்விதந்தான்
 இருந்தது போலும் எங்கள் நகரில் இந்த
 இடத்தைச் சிறைச்சாலை என்று
 சொல்லுவார்கள்" என்றான் இளவரசி

"அம்மணி' எங்கள் ஊரில் இப்
 போது அரண்மனையும் இடையை
 சிறைச்சாலையும் இடையை பல இத்தது
 அரசாங்கமாகச் சொந்து அரண்மனை,
 சிறைச்சாலை எல்லாவற்றையும்
 இய்தித்துத் தரை மட்டமாகவி விட்டா
 ன் நூறு வதவங்களுக்கு முன்பு "

"ஏன்' ஏன்' வல்லத்து அரண்மனை
 இலும் சிறையின் பேரிலும் அவர்களுக்கு
 என்ன அவ்வளவு கோபம்?"

"எல்லாம் ஒரு கவிஞரால் வந்த
 விளை"

"ஆ' அது எப்படி?"

"என் குகத்து முன்னோர்கள் நென்
 ணாட்டின் பேரரசர்களாக அரசு புரிந்த
 தாளில், காலா காலத்தில் கப்பம் செலுத்
 தாத அரசர்களை அதிகாரிகள் சிறைப்
 பிடித்துக் கொண்டு வருவார்கள்
 அரண்மனை முற்றத்தின் இரு புறத்
 திலும் அந்த அரசர்களை அடைத்து
 வைக்கும் சிறைகள் இருந்தன சக்கர
 வர்த்தி கருணை புரிந்து எப்போது தங்
 களை வரும்படி சொல்லி அனுப்புவார்,
 மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு ஊர்க்
 குத் திரும்பலாம் என்று அரச சிற
 றர்கள்கள் காதலிப்பவர்கள் பேரா
 சரைக் காணும் பேறு அவர்களுக்கு எளி
 திலே விட்டாது அவர்கள் பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கும்போதே கவிஞர்களும்
 புலவர்களும் சக்கரவர்த்தியின் ஆஸ
 தான மண்டபத்துக்குப் போவார்கள்

சக்கரவர்த்தி முன்னிலையில் பாடல
 களைச் சொல்லிப் பரிகளை பெற்றுக்
 கொண்டு திரும்பிச் செல்லுவார்கள்
 அப்போது சிறையில் காதலிக்கும் சிற
 றர்கள்கள், 'அடாடா' இந்தப் புலவர்
 களுக்கு வந்த பேராகத்தைப் பார்' இவா
 கள் கொண்டு போகும் பரிகளைப்
 பார்" என்று சொல்லி, விப்பவர்கள்
 'ஓகோ' இந்தப் புலவன் கொண்டு
 போவது என் வெண் கொற்றக்
 குடை வல்லவர்" என்பான் ஓர் அரசன்
 'அடாடா' இந்தக் கவிஞன் என் கவிதை
 யில் அமாந்து போகிறானே" என்பான்
 இன்னொரு வேந்தன் 'ஐயோ' என்
 பட்டத்து யானையை இவன் கொண்டு
 போகிறானே" என்பான் இன்னொரு
 மன்னன் 'இது என் குதிரை' இந்தக் கவி
 ராயன் என் குதிரை கட்டாயம்
 ஓர் தான் கீழ் தள்ளி விடும்" என்று
 சொல்லி மகிழ்வான் வேறொரு சிற
 றரன் எல்லாப் புலவர்களுக்கும்
 கடைவிலில் இன்னொரு புலவர் வந்த
 தார் அவர் சிறையிலிருந்த சிறைக்காரர்கள்
 பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டார்
 கேட்டுக் கொண்டே சக்கரவர்த்தியின்
 சந்திதானத்துக்குச் சென்று இந்தப்
 பாடலைச் சொன்னார்

'என் கவிதை என் கவிதை

என் கவசம் என் துவசம்

என்கிரியீது என்பரியீது

என்பரால் - பன்கவன்

மாவேந்தன் வானன்

வரிசைப் பரிக பெற்ற

பாவேந்தரை வேந்தர்

பார்த்து"

இவ்விதம் அந்தப் புலவர் பாடிய
 பாடல் தமிழ்நாட்டெங்கும் அப்பாலும்
 பாலி விட்டது மக்கள் அடிக்கடி பாடி
 யும் கேட்டும் மகிழ்ந்தார்கள் இதனால்
 எங்கள் இராஜவததுக்கே ஆபத்து
 வந்துவிட்டது எல்லா அரசாங்கமாகச்
 சொந்து வந்து படைபெடுத்தது எங்கள்
 ஊரையும் அரண்மனையையும்,
 சிறைச்சாலைகளையும் எல்லாவற்றையும்
 அழித்து விட்டார்கள்..."

'எல்லாவற்றையும் அழித்தாலும்

அந்தக் கவியின் பாடலை அழிக்க முடியவில்லை உல்லவா' உங்கள் குலப் பாகவியம் செய்த குலத்தான்' அதன் புகழ் என்றும் தலைத்து தீர்கும்"

"வாணர் குலத்தின் வீரப் புகழைக் கெடுக்க தான் ஒருவன் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறேன்..."

"ஆகா' அந்த உண்மையை நீர் ஒப்புக் கொள்கிறீர் அப்போ"

"ஒப்புக் கொள்ளாமல் வேறு என்ன செய்வது' அடிமைத் தனங்களுக்களுள்ளே பெண்ணடிமை மிகப் போகலாகிறது ஒரு பெண்ணினியின் வார்த்தையைக் கேட்கப் போய், என் முன்னோர்களின் குலப் புகழ்க்கு தான் மாக தேடிக் கொள்ள நீராதது ஓடி ஒளித்து மறைத்து தீர்க்கு உயிர் வாழ் நோத்தது என் கோபத்தையெல்லாம் அந்த வைத்தியர் மகனைக் கொண்டு நீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று பார்த்தின் அதற்கும் ஒரு தடை வந்து குறுக்கிட்டு விட்டது..."

"ஐயா' வைத்தியர் மகன் பிணாக பாணி மீது உமக்கு ஏன் அவ்வளவு கோபம்?"

"கொபத்துக்கு வேண்டிய காரணம் இருக்கிறது உலக ஆணைய பிடித்து என் பிணாடு கொடுக்கரைக்கு அனுப்ப பிணாகள் அவன் என் காரியத்தையே கெடுத்து விட்டிருந்தான் அது போகிற தென்றால், சற்று முன் இந்த ஊர் வீதியில் அவன் என்னைப் பகைவார்களின் ஒற்றன் என்று சொல்லிய படி விட்ட ரையார்களிடம் பிடித்துக் கொடுக்கப் பார்த்தான் அவசிரத்து தப்பி வந்தால், அரண்மனை முற்றத்தில் ஆயிரம் பகையாசிரம் பேருக்கு எதிரில் என்னைப் 'படிவூர் ராணியின் ஒற்றன்' என்று அவன் குற்றம் சாட்டினான்

'வலகத்து இளவரசரே' அது உண்மையல்லவா?"

"எது உண்மை அல்லவா?"

'நீர் படிவூர் ராணி நற்குனி தீவியின் ஒற்றன் என்று பிணாகபாணி குற்றம் சாட்டியதைக் கேட்கிறேன்

உண்மையைச் சொல்லீரா?"

நான் உண்மை சொல்லுவதில்லை' யென்று விரதம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன், தேவி!"

'ஆகா' அது என்ன விரதம்' அரிச சந்திர நதிக்கரையில் படிவூர் ராணியைப் பார்த்ததிலிருந்து அப்படிப்பட்ட விரதம் எடுத்துக் கொண்டீரா'

'இல்லை, இல்லை' அதற்கு முன்னாலேயே அந்த முடிவுக்கு வந்து விட்டேன் தான் உண்மைக்கு மாறானதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வரையில் எல்லாரும்தமயிக் கொண்டிருந்தார்கள் ஓரிடத்தில் வாய் தவறி இளவரசர் நாகையாடினத்தில் பதந்திரமாயிருக்கிறார் என்று சொன்னேன் ஒருவரும் தம்பவிலலை கேட்டவர்கள் எல்லாரும்கிரித்தார்கள் "

'எவ்வளவு தவறான காரியத்தைச் செய்தீர்' உமமுடைய வார்த்தையை அவர்கள் தம்பாத்தித் தலகதாயப் போயிற்று, தம்பியிருத்தால் எவ்வளவு பிச்சாகப் போயிருக்கும்?"

"இனிமேல் எப்போதும் இதற்கைய தவறுகள் நேரவே நேராது..."

உமது வாகுறுதிக்கு மிக்க வேறி' என்ன வாகுறுதி கொடுத்தீன் "

'இனிமேல் தவறு எதுவும் நேராமல் தான் இட்ட காரியத்தைச் செய்வதாக..."

"கடவுளை' அப்படி தான் ஒன்றும் வாகுறுதி கொடுக்கவில்லை போதும்' போதும்' என்னை இந்தச் சிறை மயிருந்து விடுதலை செய்து விடுங்கள்' என் வழியே போகிறேன்..."

'அப்படியானால் உமக்கு விடுதலை கிடைப்பது இந்தச் சிறையிலேயே நீ இருந்து வர வேண்டியதுதான்' என்றான்

வந்தியத்தவன் கைகல்வென்று சிரித்தான்.

நீ எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்' தான் சொல்லுவது வேடிக்கை என்றார்

இல்லை, தீவி' இந்தச் சிறை

யிலிருந்து தாய்கள் என்னை விடுதலை செய்வாவிட்டால், நான் இதிலிருந்து தப்பிச் செல்ல முடியுமா?"

எவரசி ஒருகணம் வந்தியத்தேவனைத் தன் மலர்ந்த கண்களினால் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "ஐயா! நீர் கெட்டிக்காரர் அதனும் சிறையிலிருந்து தப்பிச் செல்லவில்லையே பிசு கெட்டிக்காரர் பழ வேட்டையாடின் போக்கிஷ நிலவறையிலிருந்து தப்பிச் சென்றவருக்கு இது ஒரு பிரமாதமா?" என்றான்.

"அப்படியானால், தீவகளை கதையைத் திறந்து என்னை விடுதலை செய்கிறார்கள்."

"நானே இந்தச் சிறையைத் திறந்து விடலாம் அல்லது நீரும் தப்பிச் செல்லலாம் ஆனால் இன்னொரு சிறைச் சாஸையிலிருந்து நீர் தப்ப முடியாது."

"சின்னப் பழ வேட்டையாடின் பாதாளச் சிறையைச் சொல்கிறீர்கள்?"

"இல்லை, அதுவும் சமீபத்தில் சிறையிலுள்ள பாதாளச் சிறை வாயில் காதற்குக்கும் புலிகளையும் வென்று விட்டுத் தப்பிச் சென்று விடுவர்."

"பின்னே, எந்தச் சிறையைச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"என்னுடைய இதயமாகிற சிறைச் சாஸையைத்தான் சொல்கிறேன்."

"தேவி! நான் வீடு வாசல் அற அனாத்தை என்னுடைய தலப் பெருமை யெல்லாம் பழைய கதை, கவிஞர் கற்பனை, தாய்களை, மூன்று கைகளும் ஒரு குடை கீழ்லில் ஆனம் சககரவாத நிலை செல்லக்குமாரி."

"யார் கண்டது? இந்தச் சோழ குலத்தின் பெருமையும் ஒருதான் பழைய கதை ஆகலாம்."

"ஆயினும் இன்றைக்குத் தாய்கள் இந்நாட்டில் இன்னவற்ற அதிகாரம் படைத்தவர் சககரவாததிலும் பழ வேட்டையாடிகளும் முதலமைந்தியா

தய்கள் விடுதலையாக மாறாத நடக்கத் துணிய மாட்டார்கள்..."

"இதெல்லாம் உண்மையா? இத்தால், நீர் மட்டும் எவ்விதம் என அதி காரத்தை மீற முடியும்?"

"அதாவது அதிகாரம் வேறு விஷயம் தாய்கள் நேருசின் அதிகாரத் தைவல்லவா குறிப்பிட்டதாக?"

"அதிலேதான் என்ன தவறு?"

"நம் இரவருக்கும் அந்தவந்திலே உள்ள வித்தியாசம்தான் தவறு."

"அன்பிற்கும் உண்டோ அன்புக்கும் தாய் என்ற முதுமொழியைக் கேட்டதல்லவா?"

"அந்த முதுமொழி பொன்னிலின் செவ்வருக்கும் படகுக்காரி பூங்குழலிக்கும் கூடப் பொருத்தமல்லவோ?"

"ஆம், பொருத்தம்தான்" என தம்பி உலகமானப் பிறத்தவன் என்று நினைத்தன அதனால் அவர்களுடைய நேருக்கும் தானிட வித்தியாசம் "

நான்று இளவரசரைப் பற்றி எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டோ விட்டுத் தான் அவருடன் எந்தினை அவர்களுடைய விடுதலைகளுக்கும் சென்று போர்க்களங்களில் வீர செயல்கள் புரிந்து பெயரும் புகழும் அடைய விரும்பினான் "

"இப்போது அந்த ஆளே போய் விட்டதல்லவா?"

"ஆம், பொன்னிலின் செவ்வா அர கரினாயைக் காட்டிலும் அமைதியான வாய்க்கையை அதிகம் வித்தியுக்கிரா போர்க்களத்தில் வீர வாழ்ந்தி வீக வளக்க காட்டிலும் ஆவத திருப் பணியில் கருவிய கொண்டு வேலை செய்வதற்கு அதிகம் ஆளப்பட்டு கிரா "

மதுவாந்தகளை இராஜ்யம் ஆளு வதில் தீவிர தோக்கம் கொண்டிருக்கிறான் ஆடு புலி ஆக மாறுகிறது, புலி ஆகிறது ஆவ்வாய இன்றவன் நரி யைப் பரிவாகல்ப பரிசை நரியாகி வதாக சிவபகதின் வாய்ந்து கூறு

தெய்வம் அதுபோல..."

"தேவி' தங்களுடைய கருணை யினால் நானும் ஒரு தரிசாபனை ஒளிதும் மறைதும் தந்திர மந்திரம் செயலும் இவ்வாறு பொலவாததை சொல்லியும் பகைவர்களிடமிருந்து தப்பி வர வேண்டியதாயிற்று அரண்மனை குமரி' இந்த வேலை இனிச் செயல் என்னால் முடியாது' விடை கொடுங்கள்..."

"ஐயா' என் பிராண சித்திதி என்று எண்ணிவிடுத்த வாணி என்னைக் கைவிட்டுப் போகப் பார்த்துள்ள தீர்தா என்னைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டாள் என்று வினா?"

'தேவி' கொடுமபாணா இவ்வாறிக் கும தங்களுக்கும் உன்ன விவகாரத்தைப் பற்றி நான் அறிவேன் ஆனால் நான் எப்படித் தங்களைக் கைவிட்ட முடியும்' இராஜாதி ராஜாக்கள் தங்களுடைய மணிப் பொற்காரத்தைக் கையாற்றத் தவம் விடக்கொண்டார்கள் நானோ குற்றேவல் செய்ய வந்தவன்..."

கையபிராட்டி அப் போது தன்னுடைய திருக்கரத்தை நீட்டி னாள். இது கைவா, தன்வா என்ற தங்கத்த துடன் வந்தியத்தேவன் அந்த மலாக்கரத்தைத் தன் இரு கைகளாலும் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான் அவற்றுடைய உன்னமம் உடம்பும் பரவசமடைந்தன.

"வாணா குலத்து வீரர்' கற்பென னும் திண்ணமையைக் குலதன்மாயப் பெற்ற பழந்தமிழ் மன்னர் வம்சத்தில் வந்தவன் நான் எங்கள் குலத்து மாதரில் கொள் கணவற்றுடன் உடனகட்டி ஏறியதுண்டு பதியின் உடலை எரித்த தீயைக் குளிர்ந்த திடவேன்று அவர் கள் கருதி அகவினியில் குதித்தார்கள்"

"கைவிப்பாடி துக்கிறேன், தேவி"

"உமது காதலைப் பற்றிய இந்த என்

கரம் இன்னொரு ஆய்வு என்று என் கையை ஒருதாளும் பற்றாது

கலவரைபன் சொல்லித்தது செயலிழந்து சூத்தவையின் கண்ணீர் ததுமபிய கண் களைப் பார்த்த வண்ணம் மதியும் இழந்து தின்றான்

"ஐயா! உமமுடைய பதற்றமான காரியங்களினால் உமது உயிர்க்கு ஏத னும் அபாயம் தோந்தால் என்னுடைய கரு என்ன ஆகும் என்பதைச் சிந்து எண்ணிப் பாரும்."

"தேவி' தங்களுடைய இந்தச் சிவகா தனத்தில் இடம் பெற்ற இந்தப் பாகைய சால் உயிர்க்குப் பயத்த கோலழியா யிருக்க முடியுமா?"

"கொழைத்தனம் வேறு, ஜாக்கிரதை வேறு, ஐயா' முதன்மந்திரி அந்நித் தக்கது கூடத் தங்களை விதத்தைப் பற்றி ஐயம் விடையாது."

"பின்னா, எதைப் பற்றி அவர் ஐயப் படுகிறார் "

"நீர் பழுவூர் ராணியின் ஒளனா யிருக்கலாம் என்று ஐயுறுகிறார் "

அப்படியானால், வைத்தியர் மகன் பிளாகாணிக் அளித்த மறு பொழிவை அவருக்கும் அளிக்கச் சித்தமாய் துக் கிறேன் சிறைக் கதவைத் திறவுங்கள், அந்த மனிதர் எங்கே இருக்கிறார் என்று சொல்லுங்கள்."

'வைத்தியர் மகனாவது பற போகிச் சிந்து பழக்கமுள்ளவன், அந்நித்தா சொற்போர் அந்நாட்டினி மற்போர் அநியார் அந்நின் கூடமே அவ ருடைய ஆயுதம், வானின் கூடமே அவர் என்றும துணை கொண்ட திலை "

"அப்படியானால், என்னுடைய வானின் கூடமேயைத்தான் முதன் முதலில் பரிட்சை பாரக்க வேண்டும்"

"ஐயா' இந்த நாட்டில் கைகாவாத தீக்கு அந்நித் தாயிந்தக்கருவியை முதன் மந்திரி அந்நித்தா அவருடன் பகிர்வக் மாற முரண்படப் பழுவேட்டரை

யர்களும் தயங்குகிறார்கள்..."

"பழுவேட்டையர்கள் குற்றம் உண்டென்றால் அவர்கள் பழையபாடுவார்கள் தான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?"

"இளம் பிராயத்திலிருந்து என தந்தையின் உற்ற தோழர் அவர் முதன்மத்திரிக்குச் செய்த அவமரியாதை சகரவாததிகமும் எனக்கும் செய்த அவமரியாதையாகும்"

"அப்படியானால், அவருடைய தம்பிகளையே தான் பெறுவதற்கு வழியையேற்றும் சொல்லுவர்கள்"

'முதன்மத்திரி காஞ்சிகுடி மிகவும் தம்பிகளையான ஒருவரை அனுப்ப விரும்புகிறார் உமமை அனுப்பலாம் தம்பி அனுப்பலாம் என்று தான் அவருக்கு உறுதி அளித்திருக்கிறேன்'

"தேவி' காஞ்சிகுடி என்னை அனுப்பாதீர்கள்' என மனத்திற்குள் ஏதோ ஒரு குரல் 'காஞ்சிகுடிப் பாகாபீத' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது'

"அது ஒதுவனை பழுவூர் இளையராணியின் குரலாக்குக்கலாம் அல்லவா?"

'இலகவே இலகை' தங்களுடைய சொல்லுகது மாறாக அந்த வீஷ் தாகத் தின் குரலை தான் கேட்போம்"

"ஐயா' பழுவூர் இளையராணியைப் பற்றி இனி எந்தச் சமயத்திலும் அப்படி பெல்லாம் பேசாதீர்கள்"

"இது என்ன' ஏன் இந்த தீமா மாறுதல்?"

"ஆம், என மனம் அவன் விஷயத்தில் அடிப்பாடு மாறி விட்டது நீர் இவர்களை யிலிருந்து கொண்டு வந்த செயதையைக் கேட்ட பிறகு"

"அப்படியானால் இனி தான் பழுவூர் இளையராணியிடமும் பழையபாடுவா நடந்து கொள்ள வேண்டியதுதானே?"

"ஆம்"

"அவன் பக்தியுடன் பூஜை செய்யும் கொலை வாளை என்னிடம் கொடுத்து 'இன்னொருடைய தங்கையைக் கொண்டு வா' என்று சொன்னாழ்ந்தும் கொண்டு வர வேண்டியதுதானே?"

தலை தேவியின் உடம்பு தடுங்கிறது. மறுமொழி கூறியபோது அவளுடைய குரலும் தடுங்கிறது

"பழுவூர் ராணியிடம் மரியாதை புடன நடந்து கொள்ள வேண்டியது தான் ஆனால் அவள் பேச்சைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை அவள் எத்தனைய காரியத்தில ஈடுபட்டிருக்கிறாள் என்பது அவளுக்கே தெரியாமலிருக்கலாம் அல்லவா?"

அப்படித்தான் அவளும் கூறினாள் 'தான் எதற்காக இந்தக் கதையை பூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை' என்றாள்"

இதைக் கேட்ட இளவரசி இன்னும் அதிகமாக நடுங்கிய குரலில், 'இந்தச் சாழர் தொகுதியைத் தேய்வதான கார்ப்பாற்ற வேண்டும்" என்றாள்.

கார்ப்பாற்றுகிற தேயலம் இந்த பழையபாடு சாதனமாக வைத்துக் கொண்டு கார்ப்பாற்றட்டும்" என்றாள் வந்தியத்தேவன்

'ஐயா' ஐயும் அவ்வாறுதான் தம்பியிருக்கிறேன் நீர் காஞ்சியிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் மறுபடி ஒருதடவை இவர்களுக்குப் பாக வேண்டும் அந்த உமமை தானை எப்படியாவது இங்கே அழைத்து வர வேண்டும்..."

'அவளை அழைத்து வருவது கழிக்காறறை நடத்தல் அடைத்துக் கொண்டு வருவது பிபலதான் இப்படி ஒருமுறை யாடீர் சொன்னார்கள் ஆம், அந்த வீர வைஷ்ணவன்தான் ஒதுவனை அவனை அழைத்து வந்திருக்கலாம்"

இளமை அவனால் அந்தக் காரியம் முடியவில்லை உமமாடுதான் அந்தக் காரியம் ஆக வேண்டும்."

அப்படியானால் என்னைக் காஞ்சிகுடி அனுப்பாதீர்கள் தேவி?"

"ஏன்"

அங்கே என எஜமானர் இருக்கிறார் அவர் கேட்டால் தான் எல்லா விவரங்களையும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் பழுவேட்டையர்களும் மற்ற சிறை

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50

உடனே படை எடுத்துக் கிளம்புவார் போனனியில் செவ்வரைப் பறர்வ செயதி அவர் காதிட எட்டியிருந்தால் இதற்குள் பின்பு ஏதாவது புறப் பட டிருந்தாலும் புறப்பட டிருப்பார் "

'அதற்காகவேதான் உமமை அனுப்ப விருமபுகிறேன் அவர் காஞ்சியை விட்டுப் புறப்படாமல் எப்படியாவது தடுத்து விட வேண்டும்."

"நான் காஞ்சியை அடைவதற்குள் அவர் புறப்பட டிருந்தால்?"

'வழியில் அவன் எங்கே இருந்தாலும் அவர்கே போய்ச் சேர்த்து கொள்ளுங்கள் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக நீ அவசியம் செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒன்று இருக்கிறது..."

"சொல்லுங்கள்?"

'பெரிய பழுவைப் பறவர் இளைப்ப ராணிபுடன கடமழை மாளிகைக்குப் புறப்பட டி விட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்திருக்கிறது..."

"உண்மையில் இளைப்பராணிதான் போகிறான்' அல்லது இளைப்பராணிவின் பல்லக்கில்..."

"இல்லை இளைப்பராணிதான் போகிறான் என நினைப்பதான இன்னும் இங்கே இருக்கிறாரே?"

"எதற்காகப் போகிறார்களாம்?"

"அடுத்த கிராமங்களிலும் கடமழைக்கு வரும்படி அழைத்திருக்கிறார்கள் கலி யாணப் பேச்சு என்பது வெளிப் படை யான காரணம் திராவிடத்தை இரண்டாகப் பிரித்துக் கொடுத்தும் சமீப நாளம் செய்து வைக்கப் போவதாகவும் ஒரு பேச்சு நடந்து வருகிறது"

"என எழமானா அதற்கு ஒத்தொரு சமயதிகம் மாட்டார்."

"அதைப் பற்றியெல்லாம் இப்போது எனக்குக் கவலை இல்லை."

"பின்னே, என்ன கவலை தேவி?"

'இவன்தென்று சொல்ல முடியாத பயம் என மனத்தில் குடி கொண்டிருக்கிறது தென்க திக, திக என்று அடித்துக்கொள்கிறது அரைத் தூக்கத்

திக விவரமிடாத பயங்கரங்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றன நல்ல தூக்கத்தில் அக்காயமான கனவுகள் கண்டு விழித்துக் கொள்கிறேன் அப்பறம் வெகுநேரம் வளையில் என உடம்பு தடுவலிக்கொண்டிருக்கிறது."

'இந்த நிலையில் தங்களைப் பிரித்து என்னை ஏன் போகச் சொல்லுகிறீர்கள்' தங்களுக்கு எத்தனைய அபாயம் வந்தாலும் என் உயிரைக் கொடுத்து..."

'ஐயா' என்னுடைய படை என்னைப் பறர்வதே என்று என தமைப்பனைப் பறர்வது, பழுவா இராணியைப் பறர்வது அவர்கள் சந்தத்தால் என்ன தெரிந்தீமா என்று என்னி என எனம கவந்தகிறது அவர்கள் தளியாகச் சந்திக்க முடியாதபடி நீ தடை செய்ய வேண்டும்..."

'தேவி' அவர் ஒன்று செய்வதற்கு நினைத்தால் அதை யார் தடுக்க முடியும்?"

"ஐயா! என் தமைப்பனைக் காப் பாற்றும் இரும்புக் கவசம் போல நீ உதவ வேண்டும் அவசியமானால் நத்தினி யார் என்பதை என சிகா தரவிடம் சொல்லி விட வேண்டும்."

'அதை அவர் நம்ப வேண்டிமா?"

"மெய்யுடையாகச் செய்வது உமது பொறுப்பு எப்படிச் செய்வீர் என்று எனக்குத் தெரியாது அவர்களை எப்படி வேறும் சந்திக்க முடியாதபடி செய்தால் மிக்க நலமாவிருக்கும்."

'தேவி' என்னாலியன்ற முயற்சி களைச் செய்து பாரக்கிறேன் இதாவில் அடைந்தால் என்னைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம் என்றான் வந்தவதேவன்

"ஐயா! தாய்கள் தோல்வி அடைந்தாலும் வெற்றி அடைந்தாலும் என இதரச் சிறையில் இருந்து இந்த ஜனமத்தைய தங்களுக்கு விடுதலை கிடைப்பாது" என்றான் அரவீனவ குமரி

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

புதிதாயிற்று

ம

றுதான மானையில் வந்தியத்தேவன் முதனமத்திரி அந்நகரின் ஒலையுடன் அரிசிகாற்றங் கரையோடு குடந்தை நகரை தோகலிய போயக்கொண்டிருந்தான். குதிரையை விரட்டாமல் மெளனம் செலுத்திக்கொண்டு இருபுறமும் தோன்றிய இனிய காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு போனான்.

ஐப்பசி மாதத்தின் ஆரம்பத்தில் கோழ வனதாடு பூரணப் பொலிவுடன் விளங்கிற்று இயற்கை அரசி பச்சைப் பட்டாடை உடுத்தி நவ யெனவன் சென்றதரியத்தவன் திகழ்ந்தான். அதைப் பச்சைப் பட்டாடையில்தான் எத்தனை விதவிதமான பசுமைச் சாயல்கள் கழனிகளில் கதிர் விடுவதற்குத் தயாராயிருந்த நெற்பயிர்கள் ஒரு சாயல், நடவு நடந்து சில காலமாகியிருந்த இனம் பயிர்கள் இன்னொரு சாயல், அப்போதுதான் நடவாகியிருந்த பசும் பொன்னிறப் பயிர்கள் வேறொரு சாயல்! ஆலமரத்தில் தழைத்திருந்த இலைகள் ஒரு பசுமை,

அமரர் கல்கி

கல்கி கலெக்டர்

அரசு மரத்திலு குறுவகிய இளைகள் இன்னொரு விதப் பகைம் நடாக்க களில் கொழு கொழுவென்று படாத திருத்த தாமரை இளைகளின் மோகனப் பகைம், வாழை இளைகளின் கண கவ கும பகைம், தென்னங் குருத்தகுகளின் தந்த வானப் பகைம், பூமியில் இளம் புலவின் பகைம், ஓடைகளில் தெளிந்த நீரின் பகைம், நீரில் அபகுமிவ் தா நத்திப் பாயத்த தவண்களின் பகைம்.

இவ்வளவு விதவிதமான சாயல்கள் வாயத்த பச்சைப் பட்டாடையின் அழ கைத் தூக்கித் காட்டுவதற்கென்று நட சந்திரப் பொட்டுக்கள் படுத்தது போல குவண்களும் குழுவகுகளும் செந்தா மரை மலாக்கும் செங்கழி நீர்ப் பூ களும் ஆங்காங்கு ஜொலித்துக் கொண் டிருந்தன.

இந்த அழகையெல்லாம் வந்தியத் தேவன் இரு கண்களாலும் பருகிக் கொண்டு பிரயாணம் செய்தான். ஆடி மாதத்தில் அந்த வழியாக அவன் சென்றபோது பாரதக் காட்சிகளுக்கும் இப்போது காணும் காட்சிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அவன் உணர்ந் திருந்தான். ஆடி மாதத்தில் ஆறில் புது வெள்ளம் துவரும் துளையுமாகப் பொங்கிப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது இப்போதோ பிரவாகத்தின் வேகமுடிக் கோபமும் தணிந்தது. செந்திரம் மாறி, பனிவகு போல தெளிந்தது. உலகாஸ் மாகப் பவனி சென்றது புது வெள்ளத் தின் 'நேரம்' என்ற இரைச்சலும், மெல்க் காற்று மாக்மின்களையத் தாக்கியபோது உண்டான 'பேரோசையும், ஆவிரமா விரம் புளின்னங்களின் கோலாகலத் தொனிகளும் அப்போது ஒரு மாபெரும் திருவிழாவின் ஆரவாரத்தைப் போல கேட்டன. இன்றைக்கா குளித்த வானைக் காற்றில் இளைகள் அசைத்த மாமர சந்திரம், மடைகளில் தண்ணீர் பாயத்த சலசலப்பு ஒசையும், மழையை எதிர்பாராத மண்டகங்களின் கந்தி பேதக் குரல்களும், பல்வகைச் சில வண்டுகளின் உவரப் பத ரீங்காரங் களும் சேர்ந்து இவற்றை மாதாசியின்

சோக சங்கீத கோஷடி கானத்தைப் போல ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

வந்தியத்தவனுடைய உள்ளத்திலும் அப்போது ஏதோ ஒருவகையான இனத் தேரியாத சோகம் குடி கொண்டிருத் தது. இதன் காரணம் என்னவென்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தும் அவ னுக்குப் புலப்படவில்லை. உண்மையில் அவன் அபரிமிதமான உற்சாகம் கொள்வதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் இரத்தன் இந்த வழியாக இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் போனபோது என்னென்ன மனோராஜ்யங்கள் செய் தார்களா, அவ்வளவும் நினைவேறி விட் டன. அவன் கனவிலும் நடக்கும் என்று கருத்த காரியங்களும் நடந்தேறி விட் டன. கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்தாவி விட்டது தஞ்சாவூர், பழையாறை, மாபீதாட்டம், அதுராதபுரம் முதலிய மாபெரும் நகரங்களைப் பாரத் தாவி விட்டது. சோழ நாட்டின் கண் ணுக்குக் கண்ணாக விளங்கிய பொன் னீயின் செவ்வனுடைய சிநேகம் கிடைத்துவிட்டது. அந்த வீர இளவர சனுக்கு உதவி புரியும் பேறும் கிடைத்து விட்டது. தமிழகத்தின் அழகுத் தெய்வமும், சோழர் குல விளக்குமான அர சினவகுமரி குந்தவைையை ஒருமுறை பாரப்பதற்கு எத்தனையோ தவம் செய் திருக்க வேண்டும் அப்படியிருக்க அவனுடைய தாய் இதயத்தின் தேவத் தைப் பெறுவதென்பது எத்தகைய பெறற்குமும் பாக்கியம்? அதை எண்ணியபோது அவன் உள்ளம் பெரு மித்ததினால் பொங்கியது. ஆனால் அத் தப் பெருமித குதூகலத்துடனே ஏதோ ஒரு வேதனையும் தொடர்த்து வந்தது. அவ்வளவு பெரிய பாகவியத்துக்கு நான் உண்மையில் உரியவன்தானா? அது நினைத்து நிற்கமா? கைக்கு எட்டியது வாய்க்கெட இவற்றை எவ்வளவோ தடவகைகள் ஏற்படக்கூடும் அல்லவா?

ஆகா! தடவகைக்கு என்ன குறைவு? சலகம் தடவகை மயந்தான்' ரவிதாஸ னைப் போன்ற மாய மந்திரவாதிகளும், நத்தினியைப் போன்ற மாய மோகினி

னும், பழுவேட்டரை யர்களைப் பாண்ட சதிகாரர்களும், கந்தமார னையும் பாந்ததிபேந்திரனையும் பாண்ட சித்தேந்த துரோகிகளும், பூவ ழுவையையும் வானதியையும் போன்ற 'ததுக் கொள்ளிப் பெண்களும், வீர வைணவ' ஒற்றர்களும், காளாமுக மவர்களும், கொள்ளி வாய்ப் பேசு ளும், ஆழத் தெரியாத புதை சேறறுக் ழிகளும் திணைந்த உலகமல்லவா இது' டவுளை' மேற்கூறிய அபாயம் ஒவ வானிலிருந்தும் எப்படியோ இது னை தப்பித்து வந்து விட்டேன்' அனை வலாவதற்கையும் விடப் பெரும் அபாய ரமான காரியத்தில் இப்போது முதன் ததிரி அதிருத்தா என்னை ஏவியிருக் தார்' ஒரு பக்கத்தில், எளிதில் ஸர்க்கா வசம் கொள்ளக் கூடிய ஆதித்த கரி ளார்; மற்றொரு பக்கத்தில் பெரிய முவேட்டரை யரைப் பொமமைவைய பால் ஆட்டி வைக்கும் மாய சக்தி ளாயந்த மோவினி, - இவர்களுடைய

நோக்கத்துக்குக் குறுக்கே நின்று நான் தடை செயது வெற்றி பெற வேண்டு மாம்' இது நடக்கக் கூடிய காரியமா' அதைப் பிரம்மராயருடைய மனத்தில் என்னதான் உண்மையில் எண்ணி யிருக்கிறாரோ தெரியாது' அரண்ம குமரிவிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து விடுவதே அவருடைய நோக்கமாயிருக்க லாம் அல்லவா' ஆழவார்க்கடியான வழியில் வந்து சேர்ந்து கொள்வான் என்று இருவரும் கொண்கார்கள்' அவனையும் இதுவளரவில் காணோம்' அந்த வீர வைணவன் எப்படிப் பட்டவனாயிருந்தாலும் இதுவளரவில் எனக்கு ஒரு கெடுதலும் செயததில்லை, பலமுறை உதவிதான் புரிந்திருக்கிறான் அவனுடன் சேர்ந்து பிரயாணம் செய்தால், ஏதாவது உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பான் பிரயாணத் தில் அலுப்பாத தட்டாமல் இருக்கும் இனி எங்கே வந்து அவன் நம்முடன் சேர்ந்து கொள்ள முடியும்' அவனுக்

காக எத்தனை
நேரதான இந்தக்
குதிரையை இழுத்துப்
பிடித்து மென்மசு
செய்ததிக் கொண்டே
போவது?

ஆகா! அதோ ரும்
பலாயிருக்கும் மரங்கள்! நதி
வெள்ளத்தில் முதலைகளைப்
போல டிடகரும் அந்த
வேர்கள்! இவகேதான

பொமமை முதலை மீது வேல் எறிந்த படலம் நடைபெற்றது' வாரிணியும் தாரகையும் செந்திருவும் மத்தாமினியும் தமமுடைய வீரர் செயலைப் பாரததுக் கலகலவென்று சிரித்தது இவ்விடத்தில்தான்' அரணியகுமரி நமக்குப் பரிந்து அந்தப் பெண்களை அடட்டியதும் இந்த இடத்தில்தான்' சற்று இப்பே தின்று பார்க்கலாம்..'

வத்தியத்தேவன் குதிரை மீதிருந்து இறங்கி நதிக்கரைவிட ஒரமாகச் சென்று தின்றான். மரத்தின் வேர்களைச் சுற்றிச் சுழற்றிச் சுழலிட்டுக் கொண்டு ஓடிய தெளித்த நீர்ப் பிரவாகத்தைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆகா' அந்தச் சுழலில் ஒரு முகம் தெரிகிறது' அது யாருடைய முகம்' சொல்ல வேண்டுமா' அரணியகுமரி சூத்தனையப் பிராட்டியின் இனப்ப பொன் முகத் தான்...!

"கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் கண்ணுக்கினியன் கண்டேன்!"

என்று பாடிய குரலைக் கேட்டு வத்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டு அண்ணாந்து பார்த்தான் உன்னதமான மரத்தின் உச்சாளிக் கிளை ஒன்றில் ஆழவார்க்கடியான அமாந்திருப்பது தெரிந்தது

"ஓகோ' வீர வைஷணவரே! நான் உமமுடைய திருக் கண்களுக்கு அவனவு இனியவனாக இருக்கிறேனா' தானும் உமமைச் சிற்று தனறாகப் பார்க்கிறேன் கீழே இறங்கி வருக'" என்று சொன்னான் வத்தியத்தேவன்

வீர வைஷணவர் மரத்திலிருந்து இறங்கிய வண்ணம், "நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை, அப்பனே! உடையில் வானம் கையில் வேலும் ஏந்திய நீ என்கண்ணுக்குப் பயங்கரமாக வலலவோ புலப்படுகிறாய்?" என்றான்

"பிறகு யாரைப் பற்றிச் சொன்னீர் வைஷணவரே!"

"முழு முதற கடவுளாகிய திருமால்

வாமனாவதாரம் எடுத்து வந்து வானத்தை அளப்பதற்காக ஒரு பாதத்தைத் தூக்கியபோது உங்கள் சிவ பெருமானுடைய கண்களுக்கு.."

"வைஷணவரே! நிறுத்தும்' இம் மாதிரியெல்லாம் சிவனைத் தாழ்த்திக் கூறுவதை நிறுத்தி விடும் இல்லாவிடில் பெரிய அபாயத்துக்கு உள்ளாவீர்!"

"என்ன அபாயம், அப்பனே! முதலையைக் கொன்று யானையைக் காதக் பெருமானின் சக்கரம் இருக்கும்போது என்னை யார் என்ன செய்ய முடியும்?"

"நான் சொல்வதைச் சொல்லி விட்டேன் அப்புறம் உமது இஷ்டம்"

"எனக்கு என்ன அபாயம் வருகிறது என்று சொல், நம்பி!"

"பழையாநில துளவகள் கொத்தனித்து அரண்மனை வரலுக்கு வந்தார்கள் அகலவர்' அப்போது சிவ காளாமுகர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டேன்."

"என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்?"

"சோழ நாட்டில் பெருவி வரும் வீர வைஷணவர்களை மகா காளிக்ரூப பவீ கொடுத்தது, அவர்களுடைய மண்டை ஓடுகளைக் குவித்து அடுக்கி, அவற்றின் பேரில் நின்று ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்!"

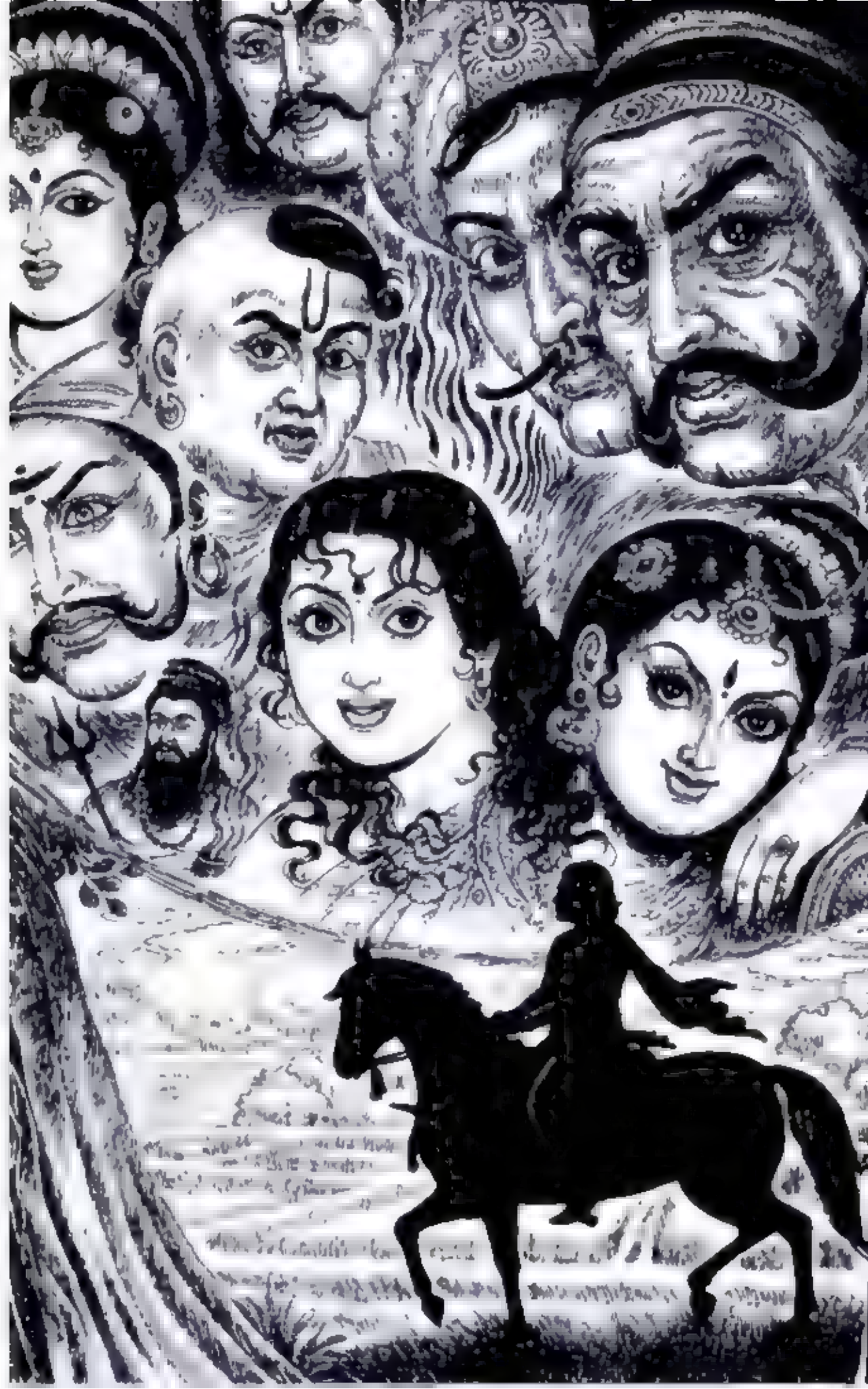
ஆழவார்க்கடியான தன் மண்டையைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு, "இது கெட்டியாகத்தானிருக்கிறது' காளாமுக தாண்டவத்தைத் தாங்கள் கூடியதுதான்" என்றான்

"நான் கேள்விப்பட்டதற்குத் தகுந்தாற்போல இன்றைக்கு நான் வரும் வழியெல்லாம் காளாமுகர்கள் மண்டை ஓடுகளையும் சூலாயுதங்களையும் தாலவிக் கொண்டு அலைகிறார்கள் நீ சிவனே என்று இந்த முன் குடுமி வேஷத்தை மாற்றிக்கொண்டு "

"முடியாது, அப்பா, முடியாது!"

"என்ன முடியாது?"

"நீ சொன்னாயே, அந்தப் பெயரைச்

சொல்ல முடியாது 'விஷ்ணுவே' என்று சொல்லி என்று வேஷத்தை மாற்றிக் கொண்டாலும் மாற்றிக்கொள்வேன் அநோ பார்!"

ஆற்றங்கரைச் சாலையில் அப்போது ஒரு பல்லக்குப் போயக்கொண்டிருந்தது. அதற்குள் ஒரு பெண்மணி இருப்பது தெரிந்தது. ஆனால் யார் என்று தெரியவில்லை. யாரோ ராஜகுலத்துப் பெண்ணாகத்தானிருக்க வேண்டும் யாராவிற்குமே பல்லக்குச் சம்பப்பவர்களைத் தவிர ஒரு தாதிப் பெண் பக்கத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தாள் ஒருவேளை அரவினவகுமரியாயிருக்கலாமோ! அப்படியிருக்க முடியாது.

"வைஷ்ணவரே! அந்தப் பல்லக்கில் இருப்பது யார், தெரியுமா?" என்று வத்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"தம்பி! தான் சொல்வதைக் கேள். உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களில் தலையிடாது கொள்ளாதே! அதனால் பல தொல்லைகளை நீ ஏற்கெனவே அனுபவித்திருக்கிறாய் அல்லவா! வழியோடு எத்தனையோ பேர் போவார்கள். உனக்கு என்ன அதைப் பற்றி? குதிரை மேலேறிக் கொள், நடடி வீடு!" என்றான்.

"ஓகோ! அப்படியா சமாசாரம்? வீர வைஷ்ணவா இப்போது பெரிய வைராக்கியசாலி ஆகி விட்டதாகத் தோன்றுகிறது வீர நாராயணபுரத்தில் நடத்ததை மறந்து விட்டரா? அவகேழுமூடு பல்லக்கில் சென்ற பெண்ணுக்கு ஒலை ஒன்றைச் சோப்பிக்கும் படி நீ என்ருச் சொல்லவில்லையா?"

"அதெல்லாம் பழைய கதை! இப்போது எதற்கு எடுக்கிறாய்?"

"போனால் போகட்டும். நீ என்னோடு வழியில் வந்து சேர்ந்து கொள்வீர் என்று சொன்னார்கள் உமக்காகவே இதனை தேரம் மென்ன மென்னக் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தேன் இனிப்பாவது என்னோடு வரப் போகிறீர், இல்லையா?"

"நீ குதிரையில் போகிறாய்! தான்

காலதடைவாக வருகிறேன் நாம் எப்படிச் சேர்ந்து பிரயாணம் செய்ய முடியும் நீ கொள்ளிடக் கரையில் போயிரு அவகே நானைக் காலையில் உன்னுடன் வந்து சேர்ந்துகொள்கிறேன் "

ழவார்க்கடியான வேறொரு இரகசிய வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்றும், தன்னுடன் வரமாட்டான் என்றும் வத்தியத்

தேவன் நிச்சயமடைந்தான் "சரி! உமது இஷ்டம்" என்று கூறிக் குதிரை மீது தாவி ஏறிக்கொண்டான் தான் போக வேண்டிய திசையை தோக்கினான் வடிகழுகுத் திசையின் அடிவாரத்தில் கரிய மேகங்கள் நிரைவதைக் கண்டான்

"வைஷ்ணவரே! இன்று மழை பெய்யுமா?" என்று கேட்டான்

"அப்பனே! எனக்கு என்ன ஜோசியமா தெரியும்? ஸுப்பசி பிறந்து விட்டதல்லவா? மழை பெய்தாலும் பெய்யும் நீ எல்லாவற்றுக்கும் சேகிரமாகக் குதிரையைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு போ! இராதநிரி தங்குவதற்கு ஏதேனும் ஒரு சத்திரம் சாவடியைப் பார்த்துக் கொள்!" என்றான் ஆழவார்க்கடியான்

வத்தியத்தேவன் அவலிதமே குதிரையைத் தட்டி விட்டான் "எனக்கு என்ன ஜோசியமா தெரியும்?" என்று ஆழவார்க்கடியான் கேட்டது அவனுடைய மனத்தில் பதிந்திருந்தது அதிலிருந்து குடத்தை சோதிடரின் நினைவு வந்தது போகும் வழியிலே தான் அந்தச் சோதிடரின் வீடு இருக்கிறது அவரைப் பார்த்துவிட்டுப் போனால் என்ன? சோழ சிங்காதனம் ஏற ஆசைப்படுகிறவர்களுக்குள்ளே யாருக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம் கிடைக்கப் போகிறது? பொன்னியின் செல்வரைத் திருவ நட்சத்திரத்துக்குச் சமமானவர் என்று குடத்தை சோதிடர்

சென்னையிலே
 அவர் திரைப்பட ஆண்
 வதிவாளத்தை செந்திரவே
 மறுக்கிறார் பின்புலம் சிவம்
 தனதனதன் மனம் தனதன்
 எவ்வளவு அன்புதான் மறு
 தனதன் அவருக்கு என்
 கனம் மனம் செந்திரவே
 செந்திரவே மனம்
 மனதனுதல் தனதன்
 அது செந்திரவே மனம்
 கனதன் அவர் மனம்
 தன் செந்திரவே மனம்
 வர் மனதன் மனம்

துமா' அது எப்படிச் சாத
 நவாக்க கூடும் ' என்னு
 னாய வாழ்க்கைக் கனவு
 கனகாள் எவ்வளவு திரை
 மல்கைய போய்னறன்' என்
 முன்னோகை காலதலை இரத்த
 வாய் இரையம் திருப்பக
 கனவு உதமா' நான் இப்போது
 எதற்காகப் புறப்பட்டிருக்க
 கிறேன்? அது எவ்வளவு திரை
 முன்னோகை' ஆதிதக கரிதாய்
 கருடன் இவர்களுக்கும் குறுக்கே
 நன்று நான் எந்தக் காரியத்தையும்
 சாக்கக் கடியுமா' இதுவரைவிக
 இரண்டி நன்று தடவை நதன்

விடம் சிக்கிக்கொண்டு தப்பிப் பிழைத்
தோம்! மறுபடியும் அது முடியுமா?
பழுவூர், இளைப்பாணியை எண்ணிய
போது வந்தியத்தேவனுடைய மனத்தில்
ஒரு நிமிஷ உண்டாயிற்று அவன்
அவனிடம் மிக்க பிரியமும் மரியா
தையும் காட்டிப் பேசியதென்னமோ
உண்மைதான்! ஆனால் அவன்
உள்ளத்தை அவனால் அறிய முடிய
வில்லை. ஏதோ ஒரு முக்கிய காரிய
நிமித்தமாக அவனை அவன் விட்டு
வைத்திருப்பதாகவே தோன்றியது
அதனாலேயே வந்தியத்தேவனிடம்
அவன் அவனைப் பொறுமையாக இருத்
திருக்கிறான் அது என்ன காரியமாக
இருக்கும்?

வந்தியத்தேவனுடைய
குதிரை சற்று முன் அந்த
வழியே சென்ற பலலக
கைத் தாண்டிச் சென்றது
இம்முறை அவன் பலலக்கை மோதவும்
விரும்பலில்லை பலலக்கு அவனை
மோதவும் இஷ்டப்படவில்லை ஆனால்
குதிரை பலலக்கைத் தாண்டிய
போது பலலக்கின் திரை சிறிது
விலகியது உன்னை வீற்றிருந்த பெண்
கொடும்பாளார் இளவரசி வானதி
என்பதை அறிந்துகொண்டான்.
குதிரையை நிறுத்தலாமா என்று ஒரு
கணம் யோசித்தான். பிறகு அதை
மாற்றிக்கொண்டு மேலே சென்றான்
வானதியைப் பற்றி இளையபிராட்டி
கூறியது நினைவு வந்தது நாலுபுறமும்
அபாயங்கள் குழத்த இக்காலத்தில்
கொடும்பாளார் இளவரசி தனியாக
எங்கே புறப்பட்டாள்? தடுத்த பாது
காப்புக்கூட இல்லையே? அதோடு
இன்னொரு விசித்திரத்தையும் அவன்
கண்டான் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து
பயங்கரத் தோற்றமுடைய இரண்டு
காணாமுக சைவர்கள் வானதி
யின் பலலக்கை உற்றுப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள் இவர்களை
எதற்காக அப்படியே பார்த்திரார்
கள்? அவர்கள் இரண்டு பேரும்

யார்? அரிச்சந்திர நதிக்கரையில் தான்
படுத்தறங்கியபோது தன் பக்கத்
தில வந்து நின்று பேசியவர்கள் அல்
லவா?

வானதியிடம் வந்தியத்தேவனுக்கு
அவனைவு அனுதாபம் இல்லை
யென்பது உண்மையே. பொன்னியின்
செல்வகுடைய உள்ளத்தில் பூங்குழலி
பெற வேண்டிய இடத்தை வானதி
அபகரிக்க விரும்பலதாகவே அவன்
எண்ணினான் அதனால் அவன் பேரில்
கோபங் கொண்டிருந்தான் ஆனாலும்
இளையபிராட்டி அவனிடம் அளவற்ற
அன்பு வைத்திருந்தான் என்பதை
அவனால் மறக்க முடியவில்லை
எனவே, வானதிக்கு ஏதேனும் அபாயம்
தோத்தால் இளையபிராட்டி அதனால்
அளவிலலாத துன்பம் அடைவான்.
ஆனால் அபாயம் எதற்காக தேர
வேண்டும்? "சம்பந்தமில்லாத காரியங்
களில் தலையிடாது கொன்னாதே' உன்
காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு போ"
என்று ஆழவார்க்கடியான் கூறிய
புத்திமதி நியாயமானதுதான் ஆயினும்,
வானதியில் பலலக்கு சென்றதைக்
காணாமுகர்கள் இருவர், மறைவான
இடத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டு
நின்ற காட்சி திருமபத் திருமப அவன்
ஞாபகத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்
தது

இதோ குடத்தை சோதிடரின் வீடு
வந்துவிட்டது' எல்லாவற்றுக்கும்
அவரைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்
அட்டே! இதனை தேரம் அந்த
விஷயம் முனைக்கு எட்டவில்லையே'
வானதிதேவியும் குடத்தை ஜோதிடர்
விட்டுக்கொடுத்தான் வருகிறான் போலும்!
பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது'
வானதி வந்து சேர்வதற்குள் நம்முடைய
காரியத்தையும் நாம் பார்த்
துக் கொள்ளலாம் இவ்வாறு எண்
ணிச் சோதிடர் விட்டு வாசலில்
குதிரையை நிறுத்திவிட்டு வந்தியத்
தேவன் அந்தச் சிறிய வீட்டுக்குள்
துழைந்தான்.

(தொடரும்)

வானவியின் செல்வம்

முப்பத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

சோதிடரின் தலை

வ

ந்திபத்தேவன் குடத்தை
தோதிடரின் வீட
டுக்குள் இரண்டாம்
முதையாகப் பிரவே
சித்தபோது அவனு

வான் உன்னதில் ஓர் அநிசயமான
இனப் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று அதன்
தெரிய வீடு நுகுள்ளனதான் முதன்முதலாக
அவன் இனையிராட்டி குந்தலையைப்
பார்த்தான் அவனுடைய செத்தாமரை
வதனதனதும், விவப்பினால் விரிந்த கரிய
பெரிய கண்களையும் பார்த்துத் திகைத்து
நின்றான் அவனுடைய தேனின்றுமினிவ
நிபுரால் அவன் செவ்வில் வீழ்ந்ததும்
அயிக்குள்ள இந்த நினைவுகள் எல்லாம்

அவை மோதிகொண்டு அவன் உன்
னதில் பொயி வந்தன அவற்றினால்
அவன் செவ்வை இனிததன், உன்னம்
இனிததது, உடல் முழுதுமே இனிததுச்
செய்ததது'

சோதிடர் அப்போதுதான் மரகை
வேண்ப பூனாகு ஆயதம் செய்து
கொண்டிருந்தார் இவனைப் பார்த
ததும் 'வா, அப்பனே, வா' வானா
குலத்து வலலத்
தரையளதானே?"
என்றார்

'ஆம், சோதி
டரே! உம் தோதி
யம் முன் பின்

அமரரி கல்கி

மதி செல்வம்

னாக இருந்தாலும், உமமுடைய ஞாபக சக்தி பிரமாதம்" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

"தம்பி! சோதிட சாஸ்திரம் பரிலவதற்கு ஞாபக சக்தி மிக அவசியம் கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், தசைகள், புகதிகள், யோகங்கள், - இவை லட்சம் விதமான சோக்கை உள்ளவை அவ்வளவையும் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வகுஷம், மாதம், நாள, நாழிகை, வினாடி, ஒரு வினாடியில் நூற்றில் ஒரு பங்கு நேரம், - இவ்வளவையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தலல்லவா சொல்ல வேண்டும்! போகட்டும், என ஜோசியம் முன் பின்னாக இருந்தாலும் என்றாயே? அதன் பொருள் என்ன? நான் உனக்குச் சொன்னது ஒன்றும் பலிக்கவில்லையா?"

"அதையும் உங்கள் ஜோசியத்திலேயே கண்டுபிடித்துக் கொள்ள வழி இல்லையா?"

"உண்டு, உண்டு! ஜோசியத்தினாலும் கண்டுபிடிக்கலாம், ஊகத்தினாலும் கண்டுபிடிக்கலாம் உனக்கு நான் கூறியவை பலித்துத்தான் இருக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் நீ திரும்பவும் இந்தக் குடிசைக்குள் வர வாயா?"

"ஆமாம்; ஆமாம். உமமுடைய சோதிடம் பலிக்கத்தான் செய்தது"

"அப்படியே சொல்லு! எந்தவிதத்தில் பலித்தது, அப்பனே?"

"நீர் எனக்குச் சொன்னது அப்படியே பலித்தது 'நீ போகிற காரியம் நடந்தால் நடக்கும், நடக்காவிட்டால் நடக்காது' என்றீர் அந்தப்படியே நடத்தது 'நடந்தது' என்று நான் சொல்வதுகூடப் பிச்சு என்னைக் கண்டவுடனேயே ஒட்டம் பிடித்து ஒடிற்று"

"தம்பி! நீ பெரிய வேடிக்கைக்காரனாவிடுக்கிறாய்"

"உண்மையான வாரததை, நான் வேடிக்கைக்காரனதான் அதுதான் கொஞ்சம் கோபக்காரன்."

"இந்தக் குடிசைக்குள் வரும்போது

கோபத்தை வெளியில் மூட்டை கடடி வைத்து விட்டு வர வேண்டும்."

"அப்படியே செய்வாராம் என்றுதான் பாரததேன ஆனால் உமமுடைய சீடனை விட்டு வாசலில் காணவில்லை கோப மூட்டையைத் திண்ணையில் வைத்தால் யாராவது அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டால் என்ன செய்கிறது என்று உன்னே கொண்டு வந்துவிட்டேன் உமமுடைய சீடன் எங்கே, சோதிடரே! போனதையை அவன் என்னை வாசலில் தடுத்து நிறுத்தப் பார்த்தது அப்படியே என் திண்ணையில் இருக்கிறது"

"இன்றைக்கு ஐப்பசி அமாவாசை அல்லவா? அதற்காக அவன் கொள்ளிடக் கரைக்குப் போயிருப்பான்"

"அமாவாசைக்கும் கொள்ளிடக் கரைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"கொள்ளிடக் கரையில் காணாமுகானின் மகா சங்கம இன்று நடைபெறுகிறது என சீடன் காணாமுகத்தைச் சேர்த்தவன்"

"சோதிடரே! நான் சைவ மதத்தைப் விட்டு விடலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"விட்டு விட்டு...?"

"உமது சித்திரிதர் ஆழ்வார்க்கடியார தம்பி இருக்கிறாரே..."

"திருமலையைச் சொல்கிறாயாகும"

"ஆம், அவரிடம் தீட்சை பெற்று உடம்பெல்லாம் நாமத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வீர வைஷ்ணவனாகி விடலாம் என்று உத்தேசிக்கிறேன்"

"அது ஏன் அப்படி?"

"காளாமுக சைவர்கள் சிலரைப் பாரததேன இங்கே வகுகிற வழியிலே கூடப் பாரததேன அவர்களுையும் அவர்கள் வைத்திருக்கும் மண்ணை ஒடுகனையும் பாரதத பிறகு சைவத்தை விட்டு விடலாம் என்று தோன்றுகிறது"

"தம்பி! எத்தனையோ போர்க்களங்களைப் பாரததிருக்கும் உனக்கு மண்ணை ஒடுகனைக் கண்டு என்ன

பயம்?"

"பயம் ஒன்றுமில்லை; அருவகுப் புத்தான். போர்க்களத்தில் பகைவாக்களைக் கொல்வதற்கும் மண்டை ஒடுகளை மாஸையாகப் போட்டுக் கொள்வதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"உன்னுடைய எஜமானர் ஆதிதகரிகாலர் வீரபாண்டியனுடைய தலையை வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஊர்வலம் விடவில்லையா?"

"அவர் ஏதோ சபதம் செய்கிறந்தபடியால் அவ்விதம் செய்தார். அதற்காகப் பிறகு எவ்வளவோ வகுத்தப்பட்டார் அவர்கட மண்டை ஒட்டை மாஸையாகப் போட்டுக் கொள்ளவில்லை, கையிலும் எடுத்துக் கொண்டு திரியவில்லையே? காளை முக்கள் எதற்காக அப்படிச் செய்கிறார்கள்?"

"வாழ்க்கை அறித்தியம் என்பதை மறந்து விடாமலிருப்பதற்காக அவர்கள் அவ்வாறு செய்கிறார்கள். தீயம் நானும் திருத்திப் பூசிக் கொள்கிறோமே, அது மட்டும் என்ன? இந்த மனித உடம்பு நிலையானது அல்ல. ஒருநாள் சாமபராகப் போகிறதென்பதை மறந்து விடாமலிருப்பதற்குத்தானே திருத்திப் பூசிக் கொள்கிறோம்?"

"மனித தேகத்தான் அறித்தியம் என்பது சரிதான். இது எரிந்து சாம பராகும்; அல்லது மண்ணோடு மண்ணாகும். சிவபெருமானுடைய திருமேனி அப்படியல்லவே! பரமசிவன் ஏன் கையில் மண்டை ஒட்டை வைத்திருக்கிறார்?"

"தமயி' சிவபெருமானுடைய கையில் உள்ள மண்டை ஒடு ஆணவத்தைக் குறிக்கிறது. ஆணவத்தை வென்றால் ஆணந்த நிலை ஏற்படும் என்பதைக் காட்டுகிறது. சிவபெருமான் கையில் மண்டை ஒட்டுடன் ஆணந்த நடனம் செய்கிறார் அல்லவா?"

"மண்டை ஒடு எப்படி ஆணவத்தைக் குறிக்கும், எனக்குத் தெரியவில்லையே?"

"உனக்குத் தெரியாதது இன்னும்

எவ்வளவோ இருக்கிறது. தமயி' மண்டை ஒடு ஆணவத்தைக் குறிப்பது எப்படி என்பதை மட்டும் இப்போது தெரிந்து கொள். பிரம்ம தேவனும் திருமாலும் ஒருசமயம் கர்வம் கொண்டார்கள். 'நான் பெரியவன், நான்தான் பெரியவன்' என்று சண்டை விட்டார்கள். சிவன் அவர்களுக்கு நடுவில் வந்தார். என்னுடைய கிரகை ஒருவரும் என்னுடைய பாதத்தை ஒருவரும் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு வாராதவன். யார் பாதத்து விட்டு முதலில் வருகிறாரோ, அவர்தான் உங்களில் பெரியவர்' என்றார். மகாவிஷ்ணு வராக உருவங்கொண்டு சிவனுடைய பாதங்களைப் பார்ப்பதற்குப் பூமியைக் குடைத்துக்கொண்டு சென்றார். பிரம்மா அண்ணப் பறவையின் உருக்கொண்டு வானத்தில் பறந்து சென்றார். திருமால் திருமயி வந்து சிவனுடைய அடியைக் காண முடியவில்லை என்று உண்மையை ஒப்புக்கொண்டார். பிரம்மா திருமயி வந்து சிவனுடைய முடியைப் பார்த்து விட்டதாகப் பொய் சொன்னார்! அப்போது சிவன் பிரம்மாவுக்கிருத்த றந்து தலைகளில் ஒன்றைக் கிளனி எடுத்து அவரைத் தண்டித்தார். ஆணவம் காரணமாகப் பிரம்மா சண்டை விட்டுப் பொய் சொன்னபடியால் அவருடைய தலை ஆணவத்துக்குச் கிணைமாயிற்று."

வத்தியத்தேவன் எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன் போல இடி இடி என்று சிரித்தான்.

"என்னத்தைக் கண்டு இப்படிச் சிரிக்கிறாய், தமயி?"

"ஒன்றையும் கண்டு சிரிக்கவில்லை. ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது, அதனால் சிரித்தேன்."

"அது என்ன விஷயம்? இரகசியம் ஒன்றுமில்லையே?"

"இரகசியம் என்ன? பிரம்மாவைத் தண்டிப்பது போல என்னையும் தண்டிப்பதாயிருந்தால், குறைந்த படசம், பதினாயிரம் தலையாவது எனக்கு

இருந்தால்தான் சரிக்கட்டி வரும்' அதை எண்ணித்தான் சிரித்தேன்."

"அதனை பொய்கள் சொல்லி விடுகிறாயாக்கும்?"

"ஆம், சோதிடரே! அது என் ஜாதக விசேஷம் போலிருக்கிறது பொன்னி யின் செல்வரைச் சத்தித்த பிறகு உண்மையே சொல்வதென்று தீர்மானித் திருத்தேன். ஒருதடவை ஒரு முக்கிய மான உண்மையையும் சொன்னேன் அதைக் கேட்டவர்கள் தகைத்தார்கள், ஒருவரும் தம்பலிலலை!"

"ஆம்; தம்பி! காலம் அப்படிக் கேட்டுப் போய்விட்டது இந்த நாளில் பொய்களையே ஜனங்கள் தம்பலதிலலை: உண்மையை எப்படி தம்பப் போகிறா கள்?"

"உமமுடைய ஜோதிடத்தின் கதையும் அப்படித்தானாக்லும்' சோதிடரே! இன்வரைச் அருளமொழிவரமரைப் பற்றி நீர் கூறியது நினைவிருக்கிறது' வாணத்திலே வடதிசை அடிவாரத்தில், நிலைத்து நின்று ஒளிரும் துருவ நட்சத்திரம் போன்றவர் பொன்னியின் செல்வர் என்று நீர் சொல்லவில் லையா?"

"சொன்னேன், அதனால் என்ன?"

"அவரைப் பற்றிய செய்தியை நீர் கேள்விப்பட்டவிலையா?"

"கேள்விப்பட்டாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? நாடு தகரமெல்லாம் அதே பேச்சாகத்தானே இருக்கிறது?"

"துருவ நட்சத்திரம் கடலில் முழி விட்டதென்று நீர் கேள்விப்பட்ட டதுண்டா?"

"துருவ நட்சத்திரம் கடலில் முழுகாது ஆனால் அந்த நிலைகுலையா நட்சத்திரத்தையும் மேகங்கள் சில சமயம் மறைக்கலாம் அல்லவா? இன் னைக்குக் கூட வடதிசையில் மேகங்கள் குமுறுகின்றன இன்று இரவு நீர் எவ்வளவு முயன்றாலும் துருவ நட சத்திரத்தைக் காண முடியாது அத னால் அந்த நட்சத்திரம் இல்லாமற் போய் விடுமா?"

"அப்படியா சொல்கிறீர்' பொன் னியின் செல்வரைப் பற்றிய உண்மை யான செய்தி ஏதாவது உமக்குத் தெரியுமா?"

"எனக்கு எப்படித் தெரியும்' தீதான அவகுடன கடைசியாகக் கடலில் குதித்தாய என்று பேச்சாயிருக்கிறது தெரிந்திருந்தால், உனக்கு அல்லவா தெரிந்திருக்க வேண்டும்' உன்னைக் கேட்கலாம் என்று எண்ணியிருத்தேன்"

வந்தியத்தேவன் பேச்சை மாற்ற விழும்பி, "சோதிடரே! வால் நட்சத்திரம் இப்போது எப்படி இருக்கிறது?" என்று வினவினான்

"மிக மிக தீனமாகப் பின்னிரவு நேரங்களில் தெரிகிறது இனிமேல் தீனம் குறைவ வேண்டியதுதான் தூம்கேது வினாவ விபத்து ஏதேனும் ஏற்படு வதாயிருந்தால், அதி சீக்கிரத்தில் அது ஏற்பட்டாக வேண்டும் கடவுளே! இராஜ குலத்தில் யாருக்கு என்ன நேரிடுமோ என்னமோ!" என்றார் சோதிடர்.

வந்தியத்தேவனுடைய உண்ம அநிலேகமாக அவகுமிங்கும் பாய்ந்தது தஞ்சையில் பாரிச வாயு பிடித்துப் படுக்கையாயிருக்கும் கந்தர சோழரும், நாகைப்பட்டினத்தில் தடுக்கு கரம் வந்து கிடக்கும் பொன்னியின் செல்வரும், கடம்பூர் மானிகையில் நத்தினியைச் சேதிகைப் போகும் ஆதித்த கரிகாலரும், இராஜபத்துக்கு ஆசைப்பட்ட மக்களின் கோபத்துக்குப் பாத்திரமாகிவிருக்கும் மதுராத்தகரும், கையில் கொலை வானை வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சம் நத்தினியும் அவனுடைய உள்ளத்தில் வரிசையாகப் பவனி வந்தார்கள்

"அதெல்லாம் போகட்டும், சோதி டரே! இராஜ குலத்தாரின் விஷயம் தமக்கு என்னத்திற்கு' தான் இப்போது மேற்கொண்டு போகும் காரியம் எப்படி முடியும், சொல்லுங்கள்!"

"முன்னே உனக்குச் சொன் னதைத்தான் இப்போதும் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது, அப்பனே!"

எத்தனையோ விபத்துகள் உனக்கு வரும்; அவற்றையெல்லாம் வெற்றி கொள்வதற்கு எதிர்பாராத உதவிகளும் உனக்குக் கிடைக்கும்" என்றார் சோதிடர்.

இப்போது வாசலில் வந்து கொண்டிருப்பது விபததா, உதவியா என்று வந்தியத்தேவன் எண்ணமிட்டான் ஏனெனில், அச்சமயம் வாசலில் ஆடவர்களின் குரல்களுடன் பெண்

களின் குரல்களும் கேட்டன இருவரும் வாசற புறத்தை நோக்கினார்கள்

மறு நிமிடம் வானதி தேவியும் அவளுடைய பாங்கியும் உன்னே வந்தார்கள்

வந்தியத்தேவன் எழுந்து நின்று மரியாதையுடன் "தேவி' மன்னிக்க வேண்டும்' தாங்கள் இங்கே வரப் போகிறீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால், நான் வந்திருக்க மாட்டேன்" என்றான்

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

வானதி கேட்ட உதவி

“ஹ

யா! என்னிடம் ஏன் அவ்வளவு கோபம்? தங்களுக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்?" என்ற கொடும்

பாணர் இளவரசியின் தீவமான குரல் வந்தியத்தேவனை உருக்கிவிட்டது இந்தப் பெண்ணிடம் நான் உண்மையில் எதற்காகக் கோபங் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது பூங் குழலி ஒரு கணம் அவன் மனக்கண் முன் வந்து மறைந்தான் அவனாக்காக இந்தப் பெண்ணிடம் கோபங் கொள்ளுவது என்ன நியாயம்?

"அம்மணி' மன்னிக்க வேண்டும் அந்த மாடிரி ஒன்றும் நான் சொல்லவில்லை தாங்கள் சோதிடரைப் பார்த்துவிட்டுப் போகும் வரையில் நான் வெளியில் காதற்குப்பேன் என்று தான் சொன்னேன். எனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை இப்போதுகூட"

"தாங்கள் வெளியேற வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை தங்களுக்கு அவசரமில்லை என்று அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் உண்மையில் நான் இங்கே சோதிடரைப் பார்த்து வரவில்லை இவருடைய சோதிடத்தில்

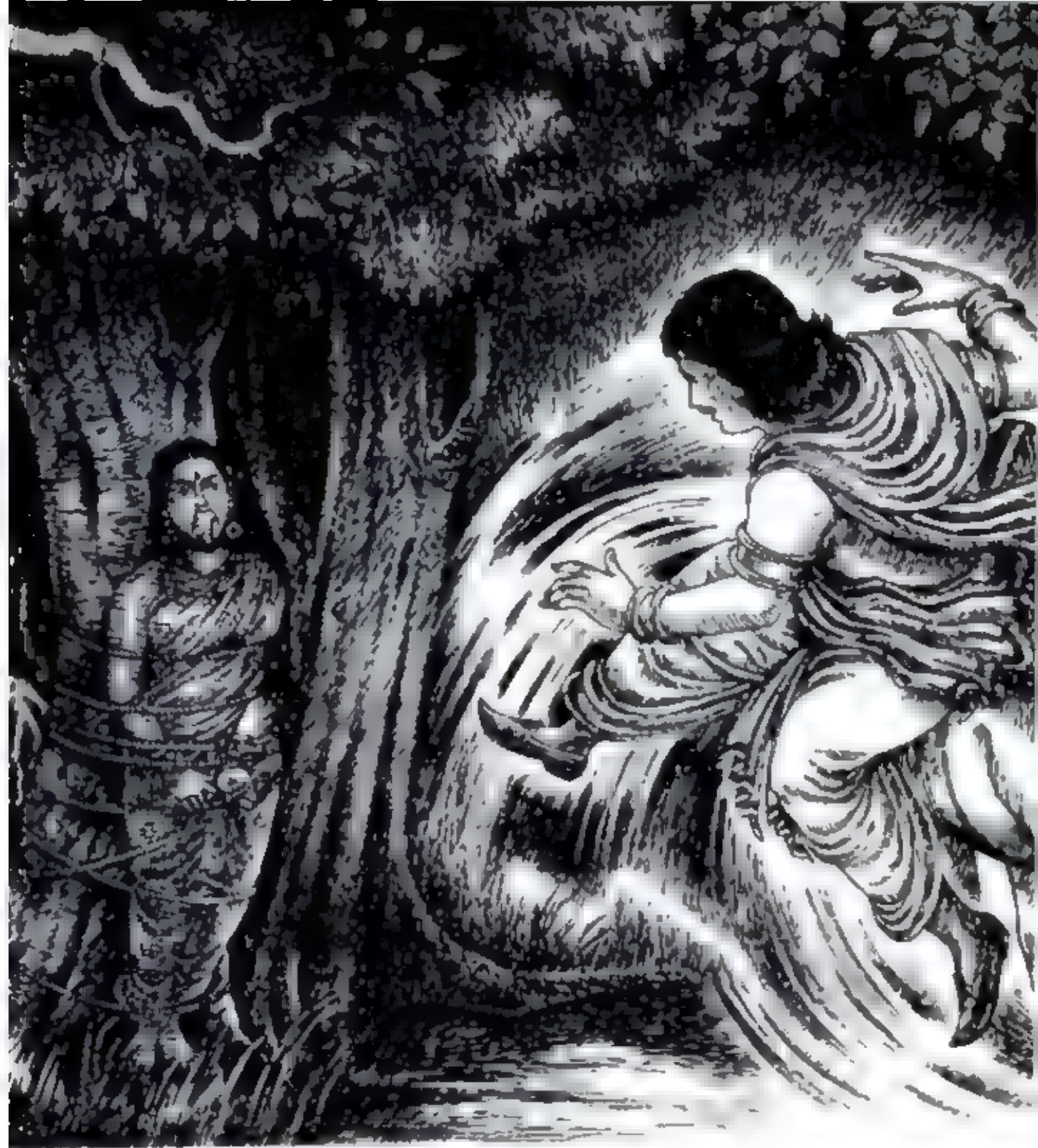
எனக்குக் கொஞ்சங்கூட நம்பிக்கை இல்லாமற் போய்விட்டது"

"தேவி' தங்கள் சித்தம் என பாக் கியம்' ஒரு காலதில் என சோதிடம் பொய்யாகவில்லை என்பதைத் தாங்களே உணர்வீர்கள் உணர்ந்து, இந்த ஏழையைப் பாராட்டுவீர்கள்" என்றார் சோதிடர்

"அப்போது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று வானதி கூறிவிட்டு வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து, "ஐயா' நான் தங்களைப் பார்க்கத்தான் இங்கே வந்தேன் வழியில் தாங்கள் குதிரை மீது சௌந்தரத்தைப் பார்த்தேன் நின்று விசாரிப்பீர்கள் என்று நினைத்தேன் பராமுகமாகப் போய் விட்டீர்கள்! அதைப் பற்றி நான் அதிகமாக ஆச்சரியப்படவில்லை இந்த அநாதைப் பெண்ணிடம் அவ்வளவு அக்கறை எதற்காக இருக்க வேண்டும்?" என்றான்

வந்தியத்தேவனுடைய கண்ணில் கண்ணீர் வந்து விடும் போலிருந்தது

"தேவி' இது என்ன வார்த்தை' கொடும்பாணர் பார்த்துக் கிரிய வேளாரின் செல்வப் புதலவி, தென் திசைச் சேநாதிப்பதி பூதிவிகிரம் கேசரியின் வளாப்புக் குமாரி, பழையாறை இளையபிராட்டியின் அந்தரங்கத்துக்கு உகந்த நோழி, இதன்கைய தங்களை

அநாதைப் பெண் என்று யாரும் ஒப்புக் கொள்வார்களா? பாளையன் தன்ரு விசாரிப்பது மரியாதைக் குறைவாக யிருக்குமென்று வந்துவிட்டேன். வேறொன்றுமில்லை. என்னால் சதா வது ஆக வேண்டிய காரியம் இருந்தால் "

"ஆம் ஐயா! தங்களால் ஆக வேண்டிய காரியம் அவசியம் இருக்கிறது. தங்களிடம் ஒரு முகவியுள்ள உதவி கொடுவதற்காகத்தான் இந்த விடிகுதன் தான்

வந்தான் "

சொல்லுங்கள், என்னால் முடியக்கூடிய காரியமாயிருந்தால் "

"தங்களாக முடியாத காரியம்கூட ஒன்று இருக்க முடியுமா, என்ன? இலங்கைப் பிரபாணத்தின் போது தங்களுக்குத் தோத்தவற்றன்றையெல்லாம் ஓர்வது நாளும் கேட்டிருக்கிறீர்கள். தான் கொஞ்ச உதவியை அளிப்பதாக முதலில் வரக்குத்தா முடியுமா? "

வந்தியத்திதவன் தங்குகத்துடன்

"தேவி! உதவி எத்தகையது என்று சொன்னால் நல்லது" என்றான்

"ஆம், தங்களை ஏமாற்றி நான் வாக குறுதி பெறக் கூடாதுதான் ஆகையால் காரியத்தைச் சொல்லி விடுகிறேன் சோதிடருக்கும் தெரியலாம், அதனால்

பாதகம் இல்லை நான் புத்த தர்மத்தை மேற்கொண்டு பிஷுணி ஆகி விடுவது என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன் "

"என்ன? என்ன?"

"இது என்ன வார்த்தை?"

"கூடவே கூடாது"

"உலகம் பொறுக்காது"

"நடவாத காரியம்!"

இவ்வாறெல்லாம் சோதிடரும் வந்தியத்தவனும் மாற்றி மாற்றிச் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு, வானதி, "ஆம், புத்த சந்நியாசினி ஆவதென்று முடிவு செயதுவிட்டேன். அதில் ஏன் உங்களுக்கு அவ்வளவு ஆட்சேபம்? தவறு என்ன? பழந் தமிழநாட்டில் எத்தகையோ பெண்கள் துறவறம் மேற்கொண்ட நிலையா? மாதவி என புதலி மணிமேகலை துறவறம் நடத்தித் தெய்வத்தன்மை பெறவில்லையா? 'மணிமேகலா தெய்வம்' என்று அவளை நாம் இன்று

போற்றல்களையா
 அவனவு பேசிய
 ஆசைபெயலாம்
 எனக்கு மனம்
 பாது இந்தப் படி
 என்ற வாழ்க
 கையை முடித்துக்
 கொள்ள முடிய
 நேன் அதை
 கவனி விடேன்
 கடவுளையே
 விருப்பம் தான் சிறி
 பிரதி இவ்வாறு சில
 காலம் இருக்க
 வேண்டும் என்பது
 பிரமம் அப்படி
 இருக்கக் கூடாது

காலத்தைப் புத்த மடம ஒன்றிலு
சொந்து ஜீவகாருண்யத் தொண்டு
புரிந்து கழிக்க விருமபுகிறேன் இதற்குத்
தாங்கள் எனக்கு உதவி செய்யத் தயவு
மாடமர்கள் அல்லவா?" என்றான்

வந்தியத்தேவன் மனதிலு ஒரு சிறிய
சந்தேகம் உதித்தது. அது அவனைத் திடுக்
கிடச் செய்தது

"தேவி' தங்கள் தீர்மானம் தியாய
மன்று. எனினும் அதைச் சொல்லும்
உரிமை எனக்குக் கிடையாது தங்கள்
குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெரியவர்கள்
தங்களுக்கு அதைப் பற்றி யோசனை
சொல்ல வேண்டும் தங்கள் பெரிய
தந்தை சேனாதிபதி பூதி விக்ரம கேசரி
கடிய சீகிரம் திருமயி வரப் போகிறார்
என்று தெரிகிறது..."

"ஐயா! நான் யாருக்காகவும் காத்
திருக்கப் போவதில்லை. யாருடைய
யோசனையையும் கேட்கப் போவது
மில்லை தீர்மானமாக முடிவு செய்து
விட்டேன் தங்களுக்குடைய உதவியைக்
கோருகிறேன்..."

"இது விஷயத்தில் நான் என்ன உதவி
செய்யக்கூடும், தேவி?"

"சொல்லுகிறேன். நாகைப்பட்டினம்
குடாமணி விஹாரத்துக்குப் போவதற்
காக நான் புறப்பட்டேன் அவகே
சென்று புத்த குருமார்களை அடுத்துத்
நீடசை பெற்றுக் கொள்ள எண்ணிக்
கிளம்பினேன் வழித் துணைக்குத்
தாங்கள் என்னுடன் நாகைப்பட்டினம்
வரைவில வர வேண்டும். அதுவே நான்
கோரும் உதவி"

வந்தியத்தேவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்
போட்டது கொடும்பாளூர் இனவரசி
இலேகப்பட்டவன் அல்ல நாமும்
இளையபிராட்டியும் பேசிக்கொண்டது
அரைகுறையாக இவன் காதுல விழுத்
திருக்க வேண்டும் தன்னிடம் முழு விவ
ரங்களையும் தெரிந்து கொள்ளப் பாக்
கிறான். நாகைப்பட்டினம் குடாமணி
விஹாரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டது
இனவரசரை அங்கே சந்திக்கும் நோக்கத்
துடனேதான்' அதற்கு ஒரு நாளும் நான்
உட்கையாயிருக்க முடியாது

"அம்மணி' ரொம்பவும் மன்னிக்க
வேண்டும் தாங்கள் கோரும் உதவி
என்னுடைய சக்திக்கு அப்பாற்பட்
டது."

"இது என்ன வித்தை? எழு நாட்களுக்குச்
சென்று எத்தனை எத்தனையோ அற
புதங்களைச் சாதித்து வந்தவருக்கு இந்த
அநாதைப் பெண்ணை நாகைப்பட
டினத்தில கொண்டு போய்ச் சோப்பது
முடியாத காரியமாகுமா?"

"தேவி' முடியாத காரியம் ஒன்று
மில்லை ஆனால் நான் இச்சமயம் மேற்
கொள்ள இயலாது முதன்மத்திரியும்
இளையபிராட்டியும் என்னை அவரை
மாகக் காஞ்சுக்குப் போகும்படி கட
டனைவிட்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள்
கொடுத்த ஒலையுடன் போகிறேன் மிக
முகவியமான இராஜாங்கக் காரியமாகப்
போகிறேன் ஆகையினால்தான் முடி
யாது என்று சொன்னேன் வேறொரு
சந்தர்ப்பமாயிருந்தால்..."

"ஆம், ஆம்' விருப்பமில்லாவிட்டால்
எத்தனையோ காரணங்கள் சொல்லலாம்
அதனால் பாதகம் இல்லை தனியாகப்
பிரயாணம் செய்வது என்ற எண்ணத்
துடனே நான் கிளம்பினேன் வழியில
சிறகில இடங்களில காளாமுகர்களின்
கூட்டங்களைப் பார்த்ததும் கொஞ்சம்
பயம் உண்டாயிற்று. சகல ஜீவர்களையும்
காப்பாற்றக் கடமைப்பட்ட கடவுள்
இருக்கிறார் அவரிடம் பாரதத்தைப்
போட்டு விட்டுப் புறப்படுகிறேன். உலகத்
தைத் துறந்து சநியாசினியாக முடிவு
செய்த ஒரு பேதைப் பெண்ணை யார்
என்ன செய்து விடுவார்கள்? போய் வரு
கிறேன். சோதிடரே" என்று கூறிவிட்டு
வானதி புறப்பட்டாள் அவளைப் பின்
தொடர்ந்து, போய்க்கொண்டே சோதி
டர், "தேவி' தேவி' இருட்டும் சமயமாகி
விட்டதே' அமாவாசைக் கங்குல
அதோடு வடகிழக்கில் மேகங்கள் குமுறு
கின்றன இரவு இந்த ஏழையின் குடிசை
யில தங்கி விட்டுக் காலையில் போக
லாமே" என்றார்.

"இல்லை, சோதிடரே' மன்னிக்க
வேண்டும் இரவு திருவாளர் போய்த்

தங்குவதாக எண்ணம் இந்த மனிதாதான
துணைக்கு வர மறுத்துவிட்டா நிக்
வாரூரில் யாராவது கிடைக்காமலா
போகிறார்கள்? அப்படி நான் என
உயிரைப் பற்றிக் கவலைப்படவும்
இல்லை. இதனால் யாருக்கு என்ன
உபயோகம்?"

சோதிடர் காதிலும் வத்தியத்தேவன்
காதிலும் கடைசியாக விழுந்த வாரத்
தைகள் இவைதான் வாசலில் காதற்குந்த
பலகையில் வானதி ஏறிக் கொண்டான
பல்லக்கு மேலே சென்றது

ய

ல்லக்கு கிணனுக்கு மறையும்
வரையில் வத்தியத்தேவனும்
சோதிடரும் அதைப் பார்த்த
வண்ணம் நின்றுார்கள்

பிறகு வத்தியத்தேவன், "கொடும்
பாஞர் இளவரசி சில காலத்துக்கு
முன்பு வரையில் பெரும் பயங்கொள்ளி
யாயிருந்தான இளையபிராட்டியின்
மற்றத தோழிகள் இவனை அதற்காகப்
பரிகசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்
பொய்மை முதலையை நதியில் மிதக்க
விட்டு இவனைப் பயமுறுத்திப் பாரத்
தார்கள், நான்கு அதில் ஏமாந்து
போனேன் இப்போது திடீரென்று
இந்தப் பெண்ணுக்கு இவ்வளவு தைரி
யம் எப்படி வந்தது? இவள் தனியே
பிரயாணம் செய்க கிளம்பியது என்ன
வித்தை? இளையபிராட்டி இதற்குச்
சமமதித்ததுதான் எப்படி?" என்றான்

"எனக்கும் அது ஆச்சரியத்தையே
அளிக்கிறது சென்றமுறை இப்பெண்
இந்தக் குடிசைக்கு வத்திருந்தபோது,
திடீரென்று மயக்கம் போட்டு விழுந்து
விட்டான், தயங்கித் தயங்கி என்னைவரத்
தில் பேசினான். அந்தக் கொடும்பாஞர்
இளவரசிதான் இவள் என்றே சந்தேக
மாயிருக்கிறது இன்று எவ்வளவு பட
படப்பாகவும் துணிசெலாகவும் பேசி
னான்"

"இப்படிப்பட்ட திடீர் மன மாறு
தலுக்கு என்ன காரணமாயிருக்கும்
என்று நினைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்
டான்

"ஏதோ முக்கியமான செய்தி இவ
ளுடைய மனத்தில் ஒரு பெரும் அதிர்
சியை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்
டும்"

"அப்படி என்ன முக்கியமான
செய்தி இருக்க முடியும்?"

"ஏன்' பொன்னியின் செல்வரைக்
கடல கொண்டு விட்ட செய்தியே
போதாதா? இந்தப் பெண்ணுக்கும் இள
வரசுக்கும் திருமணம் நடக்கக் கூடும்
என்று பேச்சாயிருந்ததே"

இவ்விதம் சோதிடர் கூறியபோது,
வத்தியத்தேவன், 'பொன்னியின் செல்
வரைக் கடல கொண்டு விட்ட செய
தியா, அவசது அவர் பிழைத்து
நாகைப்பட்டினத்தில் இருக்கிறார் என்ற
செய்தியா, அவசது பூங்குழலியைப்
பற்றி நான் கூறிய செய்தியா, எது
இவனுக்கு இதற்கைய அதிர்ச்சியை
அளித்திருக்கக் கூடும்" என்று சிந்தனை
செய்தான்.

"ஆம், சோதிடரே! கொடும்பாஞர்
வம்சத்தார் பரம்பரையான வீர சைவர்
கனாயிறேற' இந்தப் பெண்ணுக்குத்
திடீர் என்று புத்த மதத்தில் பற்று
உண்டாவானேன்?" என்றான்.

"பூரவஜ்ஜனம் வாசனையாயிருக்
கலாம்" என்றார் சோதிடர்.

"நாகைப்பட்டினம் குடாமணி
விஹாரத்துக்குப் புறப்படுவானேன்?"

"அதுதான் எனக்கும் விடப்பை
அளிக்கிறது"

"கமழ்நடை சோதிட சாஸ்திரத்தில்
பாரத்துச் சொல்ல முடியாதா?"

"தமயி! சோதிட சாஸ்திரத்தின்
மூலம் இதை எப்படி அறிவலாம்' இது
ஒற்றாடல் சாஸ்திரத்தைச் சோத்
தது"

"ஒற்றாடல் என்று ஒரு சாஸ்திரமா?"

"ஏன் இல்லை? பொய்யாமொழிப்
புவனின் திருக்குறளைப் பற்றி நீ
கேட்டதில்லையா?"

"அப்படி ஒரு நூல் உண்டு என்று
கேட்ட ஞாபகமாயிருக்கிறது."

"அந்த நூலில் 'ஒற்றாடல்' என்று ஒரு

அதிகாரம் இருக்கிறது அதிலு பத்துப் பாடல்கள் இருக்கின்றன."

"அப்படியா' அவற்றில் இரண்டொரு நல்ல பாடல்கள் சொல்லுங்கள்"

"எல்லாம் தவறு பாடல்கள்தான் இதைக் கேள்"

**'வினைசெய்வார் தஞ்சைநகரம்
வேண்டாதார் என்நாங்கு
அனைவரையும் ஆராயவது ஒற்ற**

அரசன் தன் கீழ் ஊதியம் செய்வோ
ரையும் தன்னுடைய சொந்த உறவின
ரையும் அவ்வாறே தன் பணைவாகளை
யும் ஒற்றர்கள் வைத்து ஆராயத்து
கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் வள்ளு
வர். இன்னும் கேள்:

**'துறந்தார் படிவததாராமி இறந்தா
ராயத்து
என் செவிலும் சோர்வில் தொற்று**

துறவிகளைப் போல வேடம் பூண்டும்.
நிசைதவர்களைப் போலப் பாராயத்து
செய்தும், எதிரிகள் எவ்வளவு துன்
புறுத்தினாலும் இரகசியத்தை வெளி
விடாமலும் சோவிலவராமல் உழைப்
பவன் ஒற்றன் என்று வள்ளுவர் கூறு
கிறார் அரசர்கள் ஒரு ஒற்றனுடைய
காரியத்தை இன்னொரு ஒற்றனைக்
கொண்டு ஒற்றிய வேண்டும் என்றும்
அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

**'ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையும்
மற்றுமோர்
ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொள்வ'**

இத்தப் பாடல்களைப்பெல்லாம் நீ
கேட்ட தில்லையென்றா சொல்கிறாய்"

வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரே வியப்பாய்ப்
போய்விட்டது இனி அவகாசம்
கிடைத்ததும் திருக்குறளைப் படித்து
விட்டுத்தான் வேறு காரியம் பார்ப்பது
என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்
ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்

இப்படியெல்லாம் இராஜரீக முறை
களைப் பற்றி எழுதியவர் எத்தகைய
அறிவாளியாவிடுக வேண்டும்'

இன்னும் சற்றுப் பேசிக் கொண்
டிருந்து விட்டு வந்தியத்தேவன் புறப்
பட்டான் "இன்றிவு இப்பேத தாமதித்து
விட்டுக் காணலயில் போகலாமே"
என்று சோதிடர் கூறியதை அவன்
கேட்கவில்லை

"இன்னொரு சமயம் வருகிறேன்.
அப்போது தங்கள் விருத்தாளியா
யிருக்கிறேன்" என்றான்

"இன்னொரு சமயம் நீ இவ்வு
வரும்போது என்னுடைய சோதிடர்கள்
பலிதநி ரூபத்தைக் காண்பாய்" என்றார்
சோதிடர்

"ஐயா, சோதிடரே' நீர் சோதிடம்
ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே' சொல்லி
யிருத்தால் அல்லவா அவை பலிக்க
முடியும்?" என்று கூறி நகைத்துக்
கொண்டே வந்தியத்தேவன் குதிசை
யிது ஏறிப் புறப்பட்டான்

இரா

திடர் விட்டி
லிருந்து சற்றுத்
தூரம் வரைவில
ஒரே பாணத்தான்

இருந்தது பலகைகள் சேன்ற பாணத்
யிலேயே அவனும் போக வேண்டியிருத்
த்து பின்னா, பாணங்கள் இரண்டாகப்
பிரிந்தன ஒரு பாணத், வடக்கு நோக்கிக்
கொள்ளிடக் களாகத்துச் சென்றது இன்
னொன்று, தென்மேற்குக்காகத் திருவாரூர்
நோக்கிச் சென்றது திருவாரூர் காலை
யில் வெகு தூரத்தில் பலகைகள் போய்க்
கொண்டிருப்பதை வந்தியத்தேவன்
பார்த்தான் ஒரு கணம் அவனுடைய
உணர்வு தத்தளித்தது கொடுமையான
இனவாதி கோடும் உதவினா மறுக்க
வேண்டி வந்துவிட்டது' உணர்வு
யிலேயே அவன்குத்து உதவித் தேவையா
யிருக்குமானால் வழியில் அபாயம்
ஏதேனும் ஏற்படுமானால் பின்னால
அந்தச் செய்கி தெரியாப்போது என்னை
தாயே மன்னித்துக் கொள்ள முடியுமா'
வழித் துணை போக மறுத்தது பற்றி

தெடுக்காலம் வகுந்த வேண்டியிராதா? ஆயினும் என்ன செய்வது? முதன் மத்திரியும் இளைப்பிராட்டியும் இட்ட கட்டளை மிகக் கண்டிப்பானது வேறு காரியங்களில் நான் இப்போது தலையிட முடியாது முன்னா சிலமுறை அப்படிச் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களில் தலையிட்டுத் தொல்லைப்பட்ட தெல்லாம போதும் ஆழவாக்கடியான வேறு எச்சரிக்கைகளுக்கான அன்றியும், வானதி தேவியைத்தான் நான்கப்பட்டினம் சூடாமணி வீராரத்தங்கு அழைத்துச் செல்வதென்பது கனவினும் நினைக்க முடியாத காரியம்..

இவ்வாறு முடிவு செய்து வந்தியத் தேவன் குதிரையைக் கொன்றிடக் கரைப் பாதையில் திருப்பினான் அந் சமயத்தில் 'வீல்' என்ற ஒரு அயக்கூரல். - மிக மிக இயல்பான பெண்கூரல் - ஒலித்ததாகத் தோன்றியது திருக்கிட்டுத் திருமயிப் பாரத்தான் பலலக்கைக் காணவில்லை அங்கே யிருந்த சாலை முடுக்கில் திருமயிர்க்குக் கூடும் ஆயினும் போய்ப் பார்த்து விட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு ஒரு கணத்தில் வந்து விட்டான் வந்தியத் தேவன் அதனால் அப்படியொன்றும் தாமதம் ஏற்பட்டு விடப் போவதில்லை குதிரை பாயந்து சென்றது வெகுநேரத்தில் சாலை முடுக்கின் அருகில் வந்து விட்டது அங்கே அவன் கண்ட காட்சி வந்தியத்தேவனுடைய இகயமே நின்று விடுமபடி செய்தது பெண் ஒருத்தி சாலை ஓரத்து மரம் ஒன்றில் கட்டப்பட்டிருந்தான் அவளுடைய வாயில் துணி அடைக்கப்பட்டிருந்தது இரட்டும் தேரமாதலால் யாரா என்று முதலில் தெரியவில்லை அருகில் சென்று பார்த்தான் வானதியின் பலலக்குடன் நடந்து சென்ற சேடிப் பெண் என்று தெரிந்தது அவன் முன்கிக்கொண்டே தன் கட்டுக்களை அவிழ்த்துக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்ததான் வந்தியத்தேவன் குதிரையிலிருந்து பாயந்து இறங்கி, முதலில் வாயில் அடைந்திருந்த துணியை

எடுத்தது விட்டு, கட்டுக்களையும் அவிழ்த்துவிட்டான் அவ்வளவு பலமாகக் கட்டப்படவில்லை என்பது அவன் உள் மனத்தில் பதிந்தது

"பெண்ணே! என்ன நடந்தது? சீக்கிரம் சொல்' பலலக்கு எங்கே' உன் எஜமானி எங்கே'" என்று பதறிக் கொண்டே கேட்டான்

பெண்

டிப் பெண் உளறி மறுமொழி கூறினான். அந்தச் சாலை முடுக்கில் பலலக்குத் திருமயிப்போது திடீரென்று ஏழெட்டு மனிதர்கள் பக்கத்து மரங்களின் மறைவிலிருந்து பாயந்து வந்தார்கள் அவர்கள் சிலருடைய கைகளில் மண்ணை ஒதுக்கும் சூலாயுதங்களும் காணப்பட்டன அவர்களில் இரண்டு போ சேடிப் பெண்ணை மண்ணையில் அடித்துக் கீழ் தள்ளினார்கள் பிறகு இடிந்துக்கொண்டு போய் மரத்தில் கட்டினார்கள் இதற்குள் மற்றவர்கள் பலலக்குச் சமத்தவர்களிடம் ஏதோ பயங்கரமான சூரவில் சொல்லவே, அவர்கள் பாதையை விட்டு விலகிக் குறுக்கு வழியில் பலலக்குடன் ஓடினார்கள் மற்றவர்களும் தொடர்ந்து போனார்கள் 'வீல்' என்று சத்தம் போட்டது சேடிப் பெண்தான் வானதி தேவியின் குரல் கேட்கவில்லை - இவ்விதம் கூறிவிட்டு, பலலக்குச் சென்ற குறுக்குப் பாதையையும் அச்சேடிப் பெண் கட்டிக்காட்டினான்.

"பெண்ணே! நீ அந்தக் குடத்தை சோதிடர் வீட்டிற்குப் போயிரு' நான் உன் எஜமானியைக் கண்டுபிடிக்கப் பார்ப்பேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் குதிரை யீது பாயந்து ஏறினான் குதிரை இராஜ பாட்டையிலிருந்து திருமயிக் குறுக்கு வழியில் சென்றது மேடு, பள்ளம், காடு, சேடி என்று பாராமல் அதிவேகமாய்ச் சென்றது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

தீவர்த்தி! அணைந்தது!

அ

மாவாளை முன்
விரவு நன்றாக
இருள் குழத்துவிட்
டது. வடதிசையில்
தோன்றி மேலே
வந்த கரிய மேகங்
கள் இப்போது
வானவெளி முழு

தும் பரவி மறைத்துவிட்டன. ஆகா
செதில் ஒரு நட்சத்திரம்கூடக் கண்
கிமிட்டவில்லை. மரங்களின் மீதும்
புதங்களின் மீதும் பறந்த மினமினிப்
பூச்சிகள் சிந்து வெளிச்சம் அளித்தன.
அதன் உதவி கொண்டு வந்தியத்தெவன்
குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டு
போனான். எங்கே போகி
றோம், போவதினால் பயன்
ஏதேனும் ஏற்படுமா என
பது ஒன்றும் தெளிவாக
வில்லை. குத்தணவப் பிராட்
டியின் அருமைத் தோழிக்கு
ஆபத்து வந்திருக்கிறது.

அவனைக் காப்பாற்ற முயலுவது தக்
கடமை அப்படிமே கடவுள் இருச்
சிறார்!

ஒரு நாழிகை நேரம் குதிரை ஓடிய
பிறகும பலவகைக் கண்டுபிடிக்க
முடியவில்லை. வெறும் பைத்தியக்கார
வேலைவில இறங்கி விட்டோமோ
என்ற யோசனை வந்தியத்தெவன்
மனதில் உதித்தது. குதிரையை
திறுத்தினான். அச்சமயம் சற்றுத்
தூரத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது.
கூர்ந்து கவனித்தான் குதிரைக் காலடிச்
சத்தம் போலி
குத்தது. ஆம்,
குதிரைதான்!

**அமரர்
கல்கி**

ஒரு குதிரையா, பல குதிரைகள் என்று தெரியவில்லை. பலலகைக் காவல புரித்துக்கொண்டு போகும் குதிரை வீரர்களாயிருக்கலாம் இனி ஜாகிரதை யாகப் போக வேண்டும் திடீரென்று பெருங்கட்டத்தின் நடுவில் அகப் படடுக் கொள்ளக்கூடாது அதனால வானதி தேவிக்கும் பயன் இல்லை. தன் காரியமும் கெட்டுப் போகும்

மென்ன மென்ன, நின்று நின்று. குதிரையை விட்டுக்கொண்டு போனான். முன்னால் போவது ஒரே குதிரைதான் என்று ஒருவாறு நிச்சயித் துக்கொண்டான். சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் அந்தக் குதிரை ஒரு மேட்டுப் பாங்கான கரையின் மீது ஏறுவது போலத் தோன்றியது. தான் பின் தொடர்வது தெரியாமல் மறைத்து நிற்க விரும்பினான். கற்றுமுற்றும் கூர்ந்து பார்த்தான். பாழடைந்த மண்டபம் ஒன்று இடித்த கவா கண்ட பக்கத்தில் காணப்பட்டது. அதன் அருகே சென்று மொட்டைச் சுவர் ஒன்றின் கீழ் குதிரையை

நிறுத்திக் கொண்டான் முன்னால் சென்று மேட்டில் ஏறிய குதிரையைக் கண்கள் வலிக் கும்படியாக இருட்டிக் கற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

யாரா அங்கே" என்ற குரல் வந்தியதே தவிர எந்த திருக்கிடச் செய் தது அது அவ னுக்குப் பழக்கப் பட்ட மனிதரின் குரலாகத் தோன்றியது

"மகாராஜா"

அடிமை, நான்தான்" என்ற மறுகுரலும் கேட்டது

ஒரு நிமிட நேரத்துக்கெல்லாம், குரல்கள் கேட்ட இடத்தில் ஒரு தீவாததி வெளிச்சம் தோன்றியது மாத்நின் மனரவிவ்ருத்து கையில் தீவாததிடின் ஒருவன் வெளி வந்தான்

அதன் வெளிச்சத்தில் குதிரை
தெரிந்தது குதிரையின் மேல் ஓர் ஆள்
வீரவிரும்புபவன் தெரிந்தது குதிரை
மேலிருந்தவர் மதுராந்தகாதான் என்பது
உறுதியாயிற்று

தரைமீது தின்றவன் தீவரத்தையுடைய
துக்கம் பிடித்தபோது இளவரசர்

ஏறியிருந்த குதிரை மீண்டது
முன்னங்கால்களை அது மேலே தூக்கி
ஒத்தடவை கழன்றது பின்னர் சிவன்
என்று பாய்ந்து ஓடத் தொடங்கி
யது

அந்தக் குதிரை தின்ற இடம் ஒரு
அகன்ற வாய்க்காலின் கரை அந்த

மேடடுக் கரைவிலிருந்து குதிரை வாயக்காலின் வெள்ளத்தில் பாயத் தது.

நீலாந்தி பிடித்த மனிதன் "மகாராஜா! மகாராஜா!" என்று கூவிக் கொண்டே குதிரையைப் பின் தொடர்ந்து வாயக்காலில் குதித்தான். குதித்தவன் இடறி விழுந்தான். நீலாந்தி வாயக்காலின் வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தது.

மதுகண்டம் முன்னகைவிடப் பன் மடங்கு கணாந்தகாரம் சூழ்ந்தது.

அநேசமயத்தில் இலேசாகத் தூறல் போடத் தொடங்கியது.

காற்றினால் மரங்கள் ஆடிப் சத்தத்துக்கும் மழைத்தூறலின் சத்தத்துக்கும் மண்டுகங்களின் வறட்டுக் கத்தல்களுக்கும் இடையே மனிதர்களின் அபயக் குரல்களும் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தமும் சூழப்பமாகக் கேட்டன.

இளவரசர் மதுராத்தகர் அவ்வளவாகத் தெரியத்துக்குப் பெயர் போன மனிதர் அல்ல என்பதை வந்தியத் தேவன் அறிந்திருந்தான்.

மீரண்ட குதிரையின் மேலிருந்த மதுராத்தகருக்கு என்ன ஆபத்து விளைவுமோ என்று அவன் உணர்ம் திருக்கிட்டது. குதிரை அவரைச் சுமந்துகொண்டே தறி கெட்டு ஒடினாலும் ஓடலாம் அவலது அவரை வாயக்கால் வெள்ளத்திலேயே தள்ளி விழுந்தாலும் தன்னிவிருக்கலாம். அவலது சேறுத்தூரம் அவரைச் சுமந்துகொண்டு சென்று வேறு எங்கேயாவது தள்ளி விட்டுப் போயிருக்கக் கூடும்.

நீலாந்தியுடன் வந்த மனிதனால் குதிரையைத் தொடர்ந்து போய் அவரைக் காப்பாற்ற முடியுமா? அவனேதான் வாயக்கால் வெள்ளத்தில் தடுமாறி விழுந்து விட்டானே?

அச்சமயம் தான் செய்ய வேண்டியது என்ன? வானதிவைத் தேடிப் போவதா? மதுராத்தகரின் உதவிகுச் செலுதுவதா? என்ற போராட்டம் ஒரு நிமிடம் அவன் உணர்தில் நிகழ்ந்தது.

வானதி தேவி போன இடமே தெரியவில்லை. ஆனால் மதுராத்தகர் தன் கண் முன்னால் ஆபத்துக்கு உன்னானார் அவருக்கு உதவி செய்வது எளிது. அவரைத் தேடிப் பிடித்து அபாயம் ஒன்றுமில்லை என்று கண்டால், பிறகு வானதியைத் தேடிப் போவது இருக்கவே இருக்கிறது! கடவுளே! சம்பத்துமில்லாத வேறு எந்தக் காரியத்திலும் தலையிடுவதில்லை என்று தான் சற்று முன்னால் நீர் மானித்துக்கொண்டு விளம்பியது என்ன? இப்போது நடப்பது என்ன?

ண்டபச் சுவாஸ் மறைவிலிருந்து குதிரையை வெளியில் கொண்டு வந்தான் வந்தியத்தேவன். இருட்டிலும் தூறலிலும் உன்னுணர்ச்சியினால் வழி கண்டு பிடித்து வாயக்காலில் இளவரசரின் குதிரை இறங்கிய இடத்தை நோக்கிச் சென்றான் வாயக்காலில் அவனும் இறங்கினான். கறறுமுற்றும் நன்றாகப் பார்த்தான் ஒன்றும் தென்படவில்லை. எங்கேயோ தூரத்தில் "ஆ-ஆ-ஆ" "ஒ-ஒ-ஒ" "ஊ-ஊ" "ட்டபட்டா டட்டபட்டா" "கடகட கடகடா" என்பவை போன்ற விவரம் தெரியாத சத்தங்கள் கேட்டன.

வாயக்காலின் அக்கரையில் ஏறினான் கரைமேடடுக்கு அப்பால் உற்றுப் பார்த்தான் தெடுவிலும் தெல வயல் களாகக் காணப்பட்டன. வயல்களில் சேற்றிலும் பச்சைப் பயிரிலும் குதிரையை நடத்திச் செல்வது இயலாத காரியம் கரையோடு போயத்தான் தேடிப் பார்க்க வேண்டும்.

வாயக்காலின் கரைவிலோ செடி கொடிகளும் முட புதர்களும் அடர்த்திருத்தன அவற்றின் நடுவே சென்ற குறுகிய ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகக் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான் மேலே மழை. மேழைச் சூழ் கும சேறுத் தரை, ஒரு பக்கத்தில் வாயக்கால், இன்னொரு பக்கத்தில் தெல வயல்கள், கறறிலும் முடபுதர்கள்

குதிரை மௌன மென்னச் சென்றது
தேரமோ ஒரு நிமிஷம் ஒரு யுகமாகச்
சென்றது.

தூறல மழையாக வலுத்துக்கொண்ட
யிருந்தது!

இருட்டு மேலும் இருண்டு கொண்ட
யிருந்தது

வந்தியத்தேவனுடைய உன்னம
சித்தனையில் ஆழந்தது

மதுராத்தகத்தேவர் தனியாகக்
குதிரை மீது ஏன் வந்தார்? எங்கே
செல்வதற்காகப் புறப்பட்டு வந்தார்?
அவரை எதிர் கொண்டு வந்த மனிதன்
யார்?

வாணதியைச் சிலர் பிடித்துக்
கொண்டு சென்றதற்கும் இதற்கும்
ஏதேனும் சம்பந்தம் உண்டா?

வாணதியின் கதி இப்போது என்ன
ஆகியிருக்கும்?

நாம் எதற்காக இந்தச் செய்கடத்தில்
அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்க வேண்
டும்?

நம்முடைய காரியத்தை நாம் பார்க்
கலாமே! இராஜபாட்டையைத் தேடிப்
பிடித்து அடைத்து, காஞ்சியை நோக்கிப்
போகலாமே!

அதுதான் இந்த மழைக்கால இருட்
டில் எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் நமக்குச்
சம்பந்தம் இல்லைபென்று எப்படித்
தீர்மானிக்க முடியும்?

கடம்பூர் சம்புவரைவர் அரண்
மனையில் நமக்குச் சம்பந்தமில்லாத
காரியத்தைக் கவனித்ததினால் பிற
பாடு எவ்வளவு உபயோகம் ஏற்பட்
டது?

ஆனாலும் இன்றிரவு இந்த
இருட்டில் இந்த வாயக்காலின்
கரையோடு போய்க்கொண்டிருப்
பதினால் ஒரு பயனும் ஏற்படப்
போவதில்லை. சொட்ட தனைவதுதான்
பயன்! குதிரை எங்கேயாவது இடந்
விழுந்து காலை ஒடித்துக்கொண்டால்,
பிரயாணமே தடைப்பட்டு விடும்

திருமயிர் சென்று அந்தப் பாழும்

மண்டபத்தை அடைப வேண்டியது
தான் மழை விட்ட பிறகுதான் மறுபடி
புறப்பட வேண்டும்.

பலிச்சென்று ஒரு மின்னல் அதன்
கண தேர வெளிச்சத்தில், சிறிது தூரத்
தில், கனத்து மேடு ஒன்றில், குதிரை
தின்றது போலத் தெரிந்தது.

வந்ததுதான் வந்தோம், இன்னும்
கொஞ்ச தூரம் சென்று, அதையும்
பார்த்துவிட்டுத்தான் போகலாமே! இள
வரசை மதுராத்தகத்துக்கு ஆபத்துச்
சம்பத்தில் கை கொடுத்து உதவினால்,
அதன் மூலம் பிற்பாடு எவ்வளவோ
காரியங்களுக்குச் சாதகம் ஏற்பட
லாம்.

குதிரையை வாயக்காலின் கரை
யிலிருந்து பக்கத்து வயல் வரப்பில்
வந்தியத்தேவன் இறக்கினான். குதிரை
தின்றதாகத் தோன்றிய கனத்துமேட்டை
நோக்கிச் செலுத்தினான்.

கனத்து மேட்டின் சம்பத்தை
அடைந்தபோது அது ஒரு பெரிய கரிய
பூதத்தைப் போல் காட்சி அளித்தது

இன்னொரு மின்னல்.

மேட்டின் மீது குதிரை தின்றது ஒரு
கணம் தெரிந்தது குதிரையின் பேரில்
ஆன் இவ்வை என்பதை வந்தியத்தேவன்
கவனித்துக்கொண்டான்.

இடி இடித்தது!

இடிக்கும் மின்னலுக்கும் பயத்து
தானோ என்னமோ அந்தக் குதிரை
மறுபடியும் தெறிகெட்டுப் பாய்ந்து
ஓடத் தொடங்கியது. அதைத்
தொடர்ந்து போவதில் இனி ஒரு
பயனுமில்லை.

பக்கத்தில் எங்கேயாவது குதிரை
மேலிருந்து விழுந்த மதுராத்தகத் தேவர்
ஒருவேளை இருக்கக்கூடும்.

ஆகையால், வந்தியத்தேவன் பல
முறை குரல் கொடுத்துப் பார்த்தான்.
"ஜிம் ஜிம்" "ரிம் ரிம்" என்னும் மழை
இரைச்சலை மீறி அவனுடைய இடி
முழக்கக் குரல் "அங்கே யார்?" என்று
எழுந்தது. நாலாபுறத்திலிருந்தும்
"அங்கே யார்?" அங்கே யார்?" என்று

மழை மேலும் வந்து
துக் கொண்டிருந்தது
வாடைக்காற்று வீச
என்று அடித்தது
காற்றின் வேகத்தினால்
மழைத்தாரைகள் பக்கவாட்டில்
திரும்பித் தாக்கின குதிரை உடம்பைச்
செலிததுக்கொண்டது வதவியத்தேவன்
டைவ உடம்பும் மழையினால்
தாக்கப்பட்டுக் குளிரினால் நடுங்கத்
தொடங்கியது

இனி அங்கே நிற்பதில் ஒரு பயனு
மில்லை வதவியத்தேவன் குதிரையை
வந்த வழியே திருப்பினான் தன்னு
டைய அறிவினதை எண்ணி வகுத்
தப்பட்டுக் கொண்டே வந்தான்.
இனிமேலாவது இதற்கைய அடைடுக்
காரியங்களில் இறங்காமலிருக்க
வேண்டும் தம்முடைய காரியம் உண்டு.
நாம் உண்டு என்று பார்த்துக்கொண்டு
போக வேண்டும்...

குதிரை தன்னுடைய உணர்வுரைச்
செய்க கொண்டு வழி கண்டுபிடித்து
இடிந்த மண்டபத்துக்கு அருகில் வந்து
நின்று ஒரு களைப்புக் களைத்தது.
அப்போதுதான் வதவியத்தேவன், சித்
தனா உலகத்திலிருந்து இந்த உலகத்
துக்கு வந்தான் குதிரை மீதிருந்து இறங்
கினான் அவன் உடுத்தியிருந்த துணிகள்
சொட்ட நனைந்து போயிருந்தன
அவற்றை உலாததுவாக வேண்டும்
அன்றிரவு அந்த இடிந்த மண்டபத்
தில் தானும் குதிரையும் தங்கியிருப்
பதற்கு இடியாத பகுதி ஏதேனும்
இருக்கிறதா என்று கற்று முற்றும் பாரத்
தான்.

வெட்ட வெளியில் கொட்டுகின்ற
மழையில் காலிலே தெருப்புச் சுட்டால்
எப்படியிருக்கும்? அவ்வாறு வதவியத்
தேவன் துணிக் குதிரை நோக்கது
அதற்குக் காரணம் வேறொன்றுமில்லை
பேயிலை, பிசாசிலை; ஒரு
சென்னுதிரு குழந்தையின் குரல்தான்!

"அம்மா! அம்மா!"

பேயிலை, பிசாசிலை, என்று
எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அந்த
வேளையில் அந்த மண்டபத்தில்,
குழந்தைக் குரல் எப்படிக் கேட்க
முடியும்?

அது பேய் பிசாசின் குரல் இல்லை
என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

சீச்சி! பேயும் இல்லை; பிசாசும்
இல்லை! பேயும் பிசாசும் பயப பிராந்தி
கொண்ட பேதைகளின் கற்பனை!

"அம்மா! அம்மா! ஊம்! ஊம்!" இது
மனிதக் குழந்தையின் குரல்தான்!
தாயைப் பிரிந்த சேயின் பயங் கலந்த
அழுகைக் குரல்தான்!

இடிந்த மண்டபத்தின் இருண்டதத்
பகுதியிலிருந்து வருகிறது

குழந்தை மட்டுத்தான் இருக்கிறதா?
வேறு யாரும இல்லைவா?

"அம்மா! அம்மா! ஊம்! ஊம்!"

குரல் வந்த இடத்துக்குச் சமீபத்தில்
சென்று வதவியத்தேவன் "யார்
அங்கே?" என்றான்

"யார் அங்கே?" என்று குழந்தையின்
குரல் எதிரொலித்தது

"நான்தான்? நீ யார்? இருட்டில்
என்ன செய்கிறாய்? வெளியே வா!"

"வெளியில் மழை பெய்கிறதே?"

"மழை நின்றுவிட்டது; வா!"

"என் அம்மா எங்கே?"

"அம்மா உனக்குப் பால் வாங்கிக்
கொண்டு வரப் போயிருக்கின்றான்"

"இல்லை, நீ பொய் சொல்கிறாய்"

'நீ வெளியில் வருகிறாயா? நான்
உன்னை வரட்டுமா?'

"உன்னை வந்தால் என் கைவிலே
கத்தியிருக்கிறது, குதிரை விடுவேன்"

"அடே அப்பா! பெரிய
வீரனாயிருக்கிறாயே? வெளியில்
வந்துதான் குத்தேன்"

"நீ யார்? புலி இல்லைவோ?"

"நான் புலி இல்லை; குதிரை!"
என்றான் வதவியத்தேவன்.

"நீ பொய் சொல்லுகிறாய், குதிரை
புகமா?"

"புலியிருந்தால் பேசுமா?"

"வெளியில் வந்தால் புலி இருக்கும் ஒருவேளை மேலே பாய்ந்து விடும் என்று அம்மா சொன்னாள்"

"நான் புலி இல்லை; உன் பேரில் பாயவும் மாட்டேன்; ஆகையால் பயப்படாமல் வெளியே வா"

"பயமா? எனக்கென்ன, பயம்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தை இருண்ட மண்டபத்திலிருந்து வெளியே வந்த

தற்குள் மழை நன்றாக விட்டுப் போயிருந்தது. மேகங்கள் சிந்து விலகி நட்சத்திரங்களும் தெரிந்தன.

நட்சத்திர வெளிச்சத்தில அக்ருழந்தையை வந்தியத் தேவன் பார்த்தான்.

கமார் நாலு வயதிருக்கும்

தெரிந்த வெளிச்சத்தைக் கொண்டு வெகு இடை எண்ணமான குழந்தை என்று தெரிந்துகொண்டான்.

இடுபயில் ஒரு சிறிய பட்டுத் துணி உடுத்தியிருந்தது. கழுத்தில ஒரு ரத்தின மாலை அணிந்திருந்தது.

பெரிய குலத்துக் குழந்தை யாகவே இருக்க வேண்டும் இதை இங்கே தனியாக விட்டுவிட்டுப் போன தாய் யார்? இங்கே எதற்காக வந்தான்? ஏன் குழந்தையை விட்டுவிட்டுப் போனான்?

இதற்குள் குழந்தையும் வந்தியத்தேவனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு நீ குதிரை யிலலை; மனிதனைப் போல தான் இருக்கிறாய்" என்றது.

"அதோ குதிரையும் இருக்கிறது, பார்?" என்றான்

வந்தியத்தேவன்

குழந்தை குதிரையைப் பார்த்தது

"ஒகோ! எனக்காகத்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறாயா? பல்லக்கு வரும் என்றல்லவா சொன்னார்கள்?"

சிறுவனின் மறுமொழி வந்தியத் தேவனுடைய மனத்தில் பறபல முரண்பட்ட எண்ணங்களை உண்டாக்கின. இதற்கு குழந்தை யார்? இவன் ஏன் இங்கே தனியாகிருக்கிறான்? இவ்வளவு சின்னஞ்சிறு பிள்ளை இப்படிச் சற்றும பயப்படாமல் இருக்கிறானே, இது ஆச்சரியமல்லவா? இவனுக்காக யார்

பகலாக அறுபதுவதாகச் சொல்லித்தொடர்கள்' அது என
வாழ்கலை' இவனை விட்டு விட்டுப் போன இவன் அமமா
யார்' அவன் எங்கே போய் தங்கிறான்'

"குந்தை' என்னை ஏன் என அமமா விட்டுவிட்டுப்
போய் விட்டான்' என்று கேட்டான்

"அமமா என்னை விட்டு விட்டுப் போகவில்லை.
நான்தான் அவனை விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன்"
என்றான் அந்தச் சிறுவன்

'ஏன் விட்டுவிட்டு வந்தாய்'

'குதிரை ஒன்று ஒடி வந்தது அதைப் பிடித்து
அதன் பின் பிடிக்கொண்டு வரலாம் என்று நான்
சொன்னேன் அமமா கூடாது என்றான். நான்
அவனாகத்தான் தெரியாமல் குதிரையைப்
பிடிக்க ஒடி வந்தேன் அந்தக் குதிரை
தான் இது'

'இகலை, இது வேறு

குதிரை! அப்புறம், எப்படி இங்கே வந்தாய்?"

"குதிரை அகப்படவில்லை அமமாவையும் காணவில்லை மழை அதிகமாக வந்தது அதற்காக இந்த மண்டபத்துக்குள் வந்தேன்"

"இருட்டில் தனியாக இருக்க உனக்குப் பயமாயில்லையா?"

"பயமென்ன' தினம் தினம் இந்த மாதிரிதானே இருக்கிறேன்"

"புலிக்குக்கூட பயமில்லையா?"

"அமமாவைக்குத்தான் பயம் எனக்குப் பயமில்லை நான் மீன் புலியை விழுங்கி விடுவேன்"

"அடே, மீன் புலியை விழுங்குமா?"

"நான் சாதாரணச் சினை மீன் இல்லை' பெரிய மகர மீன், நிமிங்கிலம்' புலி, சிங்கம், யானை எல்லாவற்றையும் விழுங்கி விடுவேன்"

வந்தியத்தேவன் மனத்தில் என்ன வெவலாமோ எண்ணங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன புலியை விழுங்கும் மீன் அசையமான மீன் அவ்வளவு' இப்படியார் இந்தப் பிள்ளைக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள்"

"அதோ அங்கே என்ன சத்தம்" என்று கேட்டான் சிறுவன்.

வ

ந்தியத்தேவன் பார்த்தான். ஒரு கூட்டம் வந்துகொண்டிருந்தது கூட்டத்தில் சிலர்

நிவர்த்திப் பத்தங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு பலகைமும் தெரிந்தது எல்லாருமே பரபரப்புடன் ஒடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களில் ஒரு பெண் பிள்ளையும் இருந்ததாகத் தோன்றியது "அங்கே" "இங்கே" "அதோ" "இதோ" என்ற கலவரமான குரல்கள் கேட்டன.

இடிந்த மண்டபத்தைக் கூட்டத்தில் ஒருவன் பார்த்துச் சுட்டிக் காட்டினான். அவ்வளவுதான். எல்லாரும் அம்மண்டபத்தை நோக்கி ஒட்டம் பிடித்து ஒடி வந்தார்கள்.

"அதோ வருகிறார்கள். பல்லக்கும் வருகிறது. எனக்குப் பல்லக்கில் ஏற்பிடிக்கவில்லை என்னை உன் குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு போகிறாயா?" என்று சிறுவன் கேட்டான்

அத்தக் குழந்தையின் முகமும் தோற்றமும் பேசக்கூறும் வந்தியத்தேவனுடைய மனத்தைக் கவரத்தன் அவனைக் கூடி அணைத்துத் தூக்கிக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றியது ஆனால், மனத்திறகுள் ஏதோ ஒரு தடங்கலும் கூடவே ஏற்பட்டது

"எனக்கு வேறு அவசர வேலை இருக்கிறதே" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"நீ எங்கே போகப் போகிறாய்?"

"காஞ்சிக்கு"

"காஞ்சிக்கா' அங்கேதான் என்னுடைய முகவிய சத்துரு இருக்கிறான்"

வந்தியத்தேவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது அவ்விடம் அத்தப் பிள்ளையின் அருகில்தான் நிற்பதுகூடப் பிசுரு என்று எண்ணினான் ஆனால் குதிரையின் மேல் ஏறிப் போவதற்கும் அவகாசம் இல்லை கூட்டம் வெகு அருகில் வந்து விட்டது. ஒடினால் சத்தேகத்துக்கு இடமாகும் இவ்வளவுடன், என்னதான் நடக்கப் போகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலும் வந்தியத்தேவனைப் பற்றியிருந்தது ஆகையால் சற்று ஒதுங்கிச் சென்று இடிந்த கலா ஓரமாக இருட்டில் தின்றான்

"இதோ நான் இருக்கிறேன்" என்று முன்னால போய் தின்றான் சிறுவன்

வந்தவர்களிலெல்லாம் முதலில் வந்தவன் ஒரு பெண் பிள்ளை. அவளுக்கு ஒடி வந்ததினால் இரைத்துக்கொண்டிருந்தது அமைத அவன் பொருட்படுத்தாமல் தாலி வந்து குழந்தையை எடுத்து வாரி அணைத்துக்கொண்டு "பாண்டியா' இப்படிச் செய்து விட்டாயே?" என்றான்

அவளுக்கு அடுத்தபடியாக வந்தவன் ரவிதாஸன் அவன் சிறுவனின் பக்கத்தில் வந்து நின்று "சக்கரவர்த்தி! இப்படி

எங்களைப் பயமுறுத்தி விடமார்களே?" என்றான்.

சிறுவன் சிரித்தான். "அப்படித்தான் பயமுறுத்துவேன். நான் குதிரை வேண்டும் என்று கேட்டேன் பல்லக் குக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களே" என்றான்.

நாம் முன்னம் பார்த்திருக்கும் சோமன் சாம்பவன். இடுமபன்காரி. தேவராஜன் முதலியவர்கள் சிறுவனை வந்து குழத்துகொண்டார்கள்.

"சக்கரவர்த்தி! ஒரு குதிரை என்ன? ஆவிரம் குதிரை, பதினாவிரம் குதிரை கொண்டு வருகிறோம். இன்றைக்கு இப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்!" என்றான் சோமன் சாம்பவன்.

"மாட்டேன்; நான் அந்தக் குதிரை மேலேதான் ஏறி வருவேன்" என்று சிறுவன் கூறிச் சுவர் மன்றலில் நின்று குதிரைக் கட்டிக்காட்டினான்.

அப்போதுதான் குதிரையையும் அதன் அருகில் நின்ற வத்தியத்தேவனையும் அவர்கள் கவனித்தார்கள்.

விதானன் முகத்திலு, வியப்பும், திடுக்கிடும் குரோதமும் கொழுத்து விட்டு எரித்தன.

இரண்டு அடி முன்னால் சென்று, "அடேபாணி! நீ எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"அட பிசாசே! கோடிக்கணக்கிலிருந்து நீ எப்படி இங்கே வந்தாய்?" என்று கேட்டான் வத்தியத்தேவன்.

ரவிதானன் 'ஹா ஹா ஹா' என்று சிரித்தான். "நீ என்னை உண்மையானவையே பிசாக என்று நினைத்துக்கொண்டாயா?" என்று கேட்டான்.

"சுவர் செத்துப் போன பிறகு பிசாக ஆவார்கள். நீ உயிரோடிருக்கும் பிசாக!" என்றான் வத்தியத்தேவன்.

இதற்குள் சிறுவன், "அவனோடு சண்டை போடாதே! அவனை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது இருட்டில்

அவன் எனக்குத் துணையாவிருந்தான். புலி வந்தால் கொன்று விடுவதாகச் சொன்னான் அவனும் நம்மோடு வரட்டும்" என்றான்.

ரவிதானன் சிறுவன் அருகில் சென்று, "சக்கரவர்த்தி! அவசியம் அவனையும் அழைத்துப் போகலாம். நாங்கள் இன்றைக்கு ஒருநாள் பல்லக்கில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்!" என்றான்.

சிறுவன் அவலாபே பல்லக்கை நோக்கிச் சென்றான்.

ரவிதானன் வத்தியத்தேவனை மறுபடியும் நெருக்கி "இப்போது என்ன செய்வப் போகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"நீயல்லவா சொல்ல வேண்டும்?"

"எங்களுடன் வந்து விடு! எங்களுடைய இரகசியம் உனக்கு முன்னமே அதிகம் தெரியும். இப்போது இன்னும் அதிகமாகத் தெரியும். உன்னை விட்டு விட்டு நாங்கள் போக முடியாது வந்து விடு!"

"உங்களுடன் நான் வர மறுத்தாய்..."

"முடியாத காரியம். நீ பெரிய குரல் என்பதை அறிவேன். ஆயினும் நாங்கள் இருபது பேர் இருக்கிறோம். எங்களைத் தப்பி நீ போக முடியாது."

"உயிரோடு தப்ப முடியாது என்று தானே சொல்கிறாய்?"

"நீ இன்மயிராயத்தவன். உலகத்தின் கைகள் ஒன்றையும் அணுபவிப்பதவன். எதற்காக வீணுக்கு உயிரை விட வேண்டும்?"

"வீணுக்கு யார்தான் உயிரை விடுவார்கள்? உங்களுடன் வரச் சொல்கிறாயே? எங்கே கூப்பிடுகிறாய்? நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?"

"அப்படிக்கேன், சொல்கிறேன். பழுவூர் இணைய ராணியிடத்தான்"

"ஓகோ! அப்படித்தான் நினைத்தேன். இணையராணி இன்று எங்கே இருக்கிறாள்?"

"இணையராணி இத்தனை நேரம் நிருப்பறம்பவத்துக்கு வந்திருப்பாள். நீ வருவாயா, மாட்டாயா?"

"நானும் அந்தப் பக்கத்தான் போக வேண்டும். வழி காட்ட யாரும் இல்லை"

ஸ்பீய என்று பார்த்தினை நான்
வேளையாக நீ வந்து போகதாய்
போகலாம் வா" என்றான் வந்திகை
தேவன்

இதற்குள் சிறுவன் பல்லக்கில்
ஏறிகொண்டான் பல்லக்கு நகரத்தது
அளகு கறையுடைய பந்தங்களையே பந்த
துக்கொண்டான் பல்லக்கு கொடுங்கலை
எழுப்பிக்கொண்டான் ரவிதாஸனுடன்
கோஷடியார் சென்றார்கள்

வந்தியத்தேவனும் அவர்களைத்
தொடர்ந்து சென்றான் அவன் கன்னத்
தில் பல்வேறு எண்ணங்கள் அலை
பாயத்தன். வானதிரிசு கதி என்ன
தெரியவில்லை. மதுராத்தகர் என்ன
ஆனார் தெரியவில்லை குறுங்குடி வ
கை இன்றாய் என்ன ஆகப் போகிறது
அதுவும் தெரியவில்லை

க

டம்பூர் மானிகையில்
அன்று கண்டந்ததென்
செய்வதென விடப்
பணமடங்கு பயங்க
கரமான சிசுசெய்வதென
பறரி இன்று போகலாம் அந்த
கொண்டப் போகிறோம் என்பதில்
சந்தேகமின்றம் அந்தவனாவின் பார்வை
தூக்கமாய்ந்துதான் ஆனார் அதற்குப்
பிறகு என்ன நடக்கும்? தன்னை உயி
ரோடு தப்பிச் செல்ல இவர்கள் விவரம்
என்ன? இவர்களைவிட சோந்து விட்டபடித்
தன்னையும் கட்டாயப்படுத்துவார்கள்
மரட்டேன் என்று சொன்னால், பல்
விடத்தான் பாரப்பாராக ஒதுவதை
மறுபடியும் தந்தினியின் தலையினால்

படிவா இன்னையார்களின் பவன
ரவிதாஸன் கூறியதும் அவர்களுடன்
போகத் தான் இன்னும் விட்டதை
வந்தியத்தேவன் தினைத்துப் பார்த்தான்
அது அவனுக்கே விவரமில்லை அளகு
மான் என்றும் போகா என்றும் போர்
போர்கள் சொல்லித் தினைத்தான்
போலாம் அவன் எவ்வளவு பாங்கமான
சந்தேகங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளான
என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து
தானிருந்தது. ஆயினும் அவனைச்

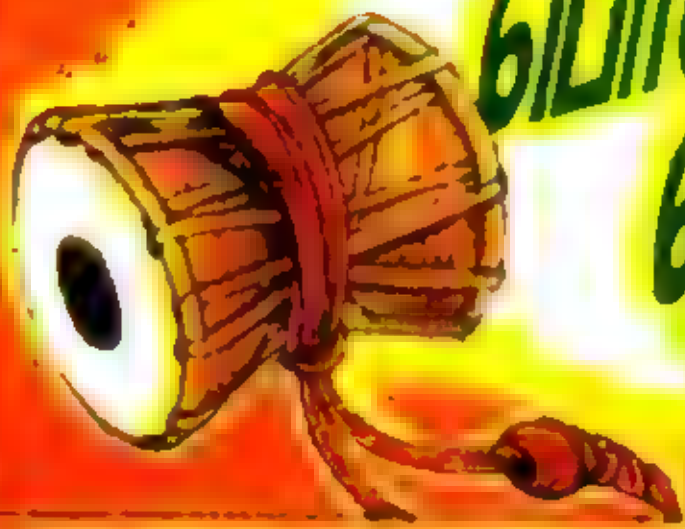
சந்திப்பதற்கு ஒரு சந்தையாக கிடைத்தது
எவ்வளவு அளகுப் பவனப்படுத்திக்
கொண்ட அவன் மனத்தில் ஒரு ஆரவம்
எழுந்தது அடக்க முடியாமல் தன்னை
மீள் எழுந்தது போகத்துப் பாரப்பாராக
முன்னால் அவன் காய் 'வருகிறேன்'
என்று பதில் சொல்லியது ஆனார்
வேறு வழிதான் என்ன? ரவிதாஸன்
கூறியது போல இதனை பேருடன்
தன்னத் தனியாகச் சண்டையிடுவது
சாத்தியமில்லை. சிறிது அவகாசம்
கிடைத்தால் தப்பிச் செல்வதற்கு
என்னும் ஒரு சோதனை எதன்மேல் ஆயும்
சோதனையாக அந்ததுடன். இதன்
சந்தையாக கூடாததைப் பற்றியும்
இன்னும் தெளிவாக அந்தது கொள்ள
லாம்

கா. அளகுப் போகிறாய் அவர்களை
என்னுடன் எழுந்தாய் சந்தையுடன்
கா. அளவு" என்று அந்தச் சினைக்குறி
தூண்டு பழைய பாரப்பாரின் கூறியது
அடக்க முடியாத வந்தியத்தேவனுக்குத் தன்னை
வந்து கொண்டிருந்தது அந்தச் சிறுவன்
யா அவன் ஒரு சககாவாதி என்று
இவர்கள் அழைப்பதென்? "முக்கிய
செய்து" என்று அச் சிறுவன் யாரைக்
குறிப்பிட்டான்? இத்தக கேள்வி
கனகசகையம் அவனுடன் பவனத்தில்
பறங்கியை போன்ற சககாவாதிக்குத்
தினைக்க, தினைக்க, பயங்கரம் அதிக
மாகக் கொண்டிருந்தது கி. அளவு இவன்
றுக்கெனவாய் படிவா எப்போது? "வந்த
செய்ததில்" என்று அவனுக்குள் ஒரு
குரல் சொல்லியது

அந்த அஞ்சல் காலகாலம் போய்க்
கொண்டேயிருந்தது வயல்கள்,
வாங்கல்கள், வரப்புகள், காடுமேடு
கனகசகையம் ஒரு கனகசகையம் திரையின்
போய்க் கொண்டிருந்தது கடைசியாக,
மேளம்பட்டு அடக்கிருந்தது ஒரு மனமான்
நினைவும் தானடி அப்பால் திருப்பதும்
பயம் எலகைவை அடைந்தது பன்னிப்
படைவைச் சுற்றிலும் மண்டியிருந்த
காட்டுக்குள்ளும் பிரவேசித்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வனா

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

“வேளை நெருங்கிவிட்டது”

நூ

து வருஷங்களுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டது. இப்போது பாழடைந்திருந்த பன்னிப்படைக் கோவிலை முன்னொரு தடவை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

ஆழவார்க்கடியாள இங்கே ஒளித் தீர்த்துதான் ரவிதாஸை முதலியவர்களின் சதியைப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்துகொண்டான். அதே இடத்துக்கு இப்போது வந்தியத் தேவனும் மற்றவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பாழடைந்த பன்னிப்படைவின் ஒரு பக்கத்துக் கவர் ஓரமாக வந்தியத்தேவனையும் அவன் குதிரையை

யும் அழைத்து வந்தார்கள்.

“அப்பவே” என்று இங்கே இருக்கணைக் கூப்பிட வேண்டிய சமயத்தில் கூப்பிடுகிறோம் தப்பித்துச் செல்லலாம் என்று களவு காணாதே! பழக்கப்பட்டவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இக் காட்டுக்குள் வரவும் முடியாது; வெளியேறவும் முடியாது. அப்படி வெளியேற முயன்றால், நிச்சயம் உயிரை இழப்பாய்” என்றான் ரவிதாஸ்.

“அப்படி நான் வழிகண்டு பிடித்துப் போகப்

அமரர் கல்கி

கல்கி கல்கி

339 கல்கி-4

பாரததாமித் மததிரம போட்டுக
கொண்டு விடுவாய்' இவ்வையா
மததிரவாதி" என்று கூறி வந்தியத்
தேவன் தலைதான்

"சிரி, சிரி" தன்றாய்ச் சிரி" என்று
சொல்லி, ரவிதாஸனும் சிரித்தான்

அச்சமயம் பார்த்து எங்கேயோ
தூரத்திலு நரி ஒன்று ஊனையிடத்
தொடங்கியது அதைக் கேட்டுப்
பக்கத்திலு எங்கேயோ கோட்டான
ஒன்று முனங்கியது

வந்தியத்தேவனுடைய உடலு சிலிர்த
த்து குளிர்வால் அல்ல அடர்ந்த அந்
தக் காட்டின மத்தியிலு வரண்டக் காற்று
பிரவேசிக்கவும் பயந்ததாகக் காண்ப
பட்டது ஏன்' அவகே மழைகூட அவ
வனவாகப் பெயர்ததாகத் தெரியவில்லை
தரையில் சில இடங்களில் மட்டும்
மழைத்துளிகள் சொட்டி ஈரமாயிருந்தது
காற்று இல்லாதபடியால் இறுக்கமாக
இருந்தது அவகே வந்து சோவந்தருள்
வந்தியத்தேவனுடைய அரைத்துணி
உலர்த்து போயிருந்தது கற்றிக் கடடி
யிருந்த துணிச் சுருள் மட்டும் ஈரமாயிருந்
தது அதை எடுத்து விரித்துப் பக்கத்திலு
விடந்த பாராவு கல்லின் மீது உலரத்
தினான் அந்த கல்லின் ஒரு முனையில்
வந்தியத்தேவன் உட்காரத்து பள்ளிப்
படைச் சுவரின் மீது சாய்த்துகொண்
டான அவனுக்குக் காவலாக அருகிலு
ஒருவன் மட்டும் இருந்தான்

சு

மறுத் தூரத்தில் காட்டின
மத்தியில் ஏற்பட்டிருந்த
இடைவெளியில் அவனு
டன் வந்தவர்களில் மற்ற
வர்கள் வட்டவடிவமாக
உட்காரத்தார்கள் பள்ளிப்படைக்கு
உள்ளேயிருந்து ஒருவன் பழைய
சிமந்தாசனம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு
வந்து போட்டான் அதில், 'சக்கரவாதி'
என்று அழைக்கப்பட்ட சிறுவனை உட
காரச் செய்தார்கள் தீவாத்திகளில்
இரண்டை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு
மற்றவற்றை அணைத்து விட்டார்கள்
அவ்விதம் தீவாத்திகளை அணைத்த
போது எழுந்த புதை தாலாபுறமும்
குழத்தது

"ராணி இன்னும் வரவில்லையே?"
என்றான் ஒருவன்

"சமயம் பார்த்துத்தானே வர வேண்
டும்? இரண்டாவது ஜாமத்திலேதான்
நாணும் வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்
அதுவரையில் வழித் குலத்துப் புகழ்
மாணையை யாராவது பாடுங்கள்"
என்றான் சோமன் சாமபவன்.

இடுமபன்காரி உடுக்கு ஒன்றை
எடுத்து இலேசாக அதைத் தட்டினான்
தேவரானன் ஏதோ ஒரு பாட்டுப் பாடத்
தொடங்கினான்

வ

ந்தியத்தேவன் தான்
உட்கார்ந்திருந்த
இடத்திலிருந்து இதை
பெல்லாம் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்,
கேட்டுக் கொண்டு
மிருத்தான் 'வாழ்த்துலம்' என்பது பாண்
டிய குலம் என்று அவன் அறிந்திருந்
தான் பாடல் ஏதோ ஒரு சோகப் பிர
லாபமாக அவன் காதில் தொனித்தது
உடுக்கின் நாகழம் சோகப் பாடலின்
இசையும் அவன் உள்ளத்தில் ஒரு
சுருழ்ச்சியை உண்டாக்கின பாடலில்
சிறிசில வாராததைகள் அவன் காதில்
வீழ்ந்தன அவற்றிலிருந்து முன்னால்
நடந்த மாபெரும் போரைப் பற்றிய
வரலாறு அவன் நினைவுக்கு வந்தது

ஆம், அவகேதான் வரகுண பாண்
டியனுக்கும் அபராஜித் பல்லவனுக்கும்
முன்று நாட்கள் கொடிய யுத்தம் நடந்
தது பல்லவனுக்குத் துணையாகக் கங்க
மன்னன் நிகுதிவிபதி வந்தான் அப்
போரில் மாண்ட வட்சக்கணக்கான
வீரர்களைப் போல அமமகா வீரனும்
இறந்து விடித்தான் அவனுடைய
ஞாபகமாகக் கட்டிய பள்ளிப்படைக்
க்காவில்தான் இப்போது சதிகாரர்கள்
கடும் இடமாக அமைந்திருந்தது

கங்க மன்னன் இறந்ததும் பல்லவா
படைகள் சிறி் ஒடத் தொடங்கின
பாண்டிய சைனயத்தின் வெற்றி நிச்
சயம் என்று தோன்றியது இச் சமயத்
தில் சோழர் படைகள் பல்லவர்களின்
உதவிக்கு வந்தன அப்படைக்குத்
தலைமை வகித்தது திருமேனியிலு

தொன்னூற்றாறு புண் கமத்த விஜயாலய சோழன் வந்தான் இரண்டு காலகணையும் முன்னமே இழந்திருந்த அவனிரய பெருங்கிழவனை நாலு பேர் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு நெடிய வான்களை ஏதென்கொண்டு அவன் பாண்டியர் கையெதில புகுந்தான் இரண்டு வான்களையும் சக்ராகாரமாகக் கழற்றிக்கொண்டே போனான் அவன் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் இந் புறமும் பாண்டிய வீரர்களின் உயிரற்ற உடல்கள் மலை மலையாகக் குவித்தன

சிதறி ஒடிய பல்லவ சேனா வீரர்கள் திரும்பி வரத் தொடங்கினார்கள்

ஜண் ஜண் ஜண் ஜணார்! - பதினாயிரம் வான்கள் மாலைய சூரியனின் மஞ்சள் வெயிலில் மின்னிக் கொண்டு வந்தன!

டண் டண் டண் டணார்! - பதினாயிரம் வேல்கள் இன்னொரு பக்கமிருந்து ஒளி வீசிப் பாயந்து வந்தன!

வான்களும் வேல்களும் மோதின!

ஆயிரம் பதினாயிரம் தலைகள் நாலாபுறமும் உருண்டன.

ஆயிரம் பதினாயிரம் உயிரற்ற உடல்கள் விழுந்தன!

ச ச ச ச! - குதிரைகள் களைத்துக் கொண்டே செத்து விழுந்தன!

பனீ னீ னீ னீ! - யானைகள் பினிதிக் கொண்டே மாண்டு விழுந்தன!

இரத்த வெள்ளத்தில் செத்த மனிதர்கள் - மிருகங்களின் உடல்கள் மிதந்தன!

இருபதினாயிரம் கொட்டைப் பகுத்துகள் வட்டமிட்டுப் பறந்து வானத்தை மூடி மறைத்தன!

முப்பதினாயிரம் தரிகள் ஊளை விட்டுக்கொண்டு ஒடி வந்து போக களத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டன!

"ஐயோ ஒ ஒ ஒ" என்ற ஐம்பதினாயிரம் ஒலக்குரல்கள் ஒன்றாகச் சொத்து எழுந்தன!

"விடாதே! யிட! துரத்து! வெட்டு! குத்து!"

இவ்விதம் நூறு ஆயிரம் குரல்கள் முழங்கின.

பதினாயிரம் துய்பேரிகைகள் "அதம்!

அதம்! அதம்!" என்று சபதித்தன.

இருபதினாயிரம் வெற்றிச் சங்கங்கள் "பூம்! பூம்! பூம்!" என்று ஒலித்தன

"ஹா! ஹா! ஹா! ஹா!" என்று அறுபதினாயிரம் பேய்கள் சிரித்தன

வ

வதியத்தேவன் திடுக்கிட்டோக் கண் விழித்தான். நாலாபுறமும் பார்த்து விழித்தான் பன்னிப்படைச்

சுவரில் சாயத்தபடியே சிந்து நேரமான கண்ணயாந்து விட்டதாக அறிந்து கொண்டான் அந்த அரைதூக்கத்தில் கண்ட பயங்கரமான கனலை மறுபடி நினைத்துப் பார்த்தான் கனவுதானா அது? இலகல் உடுக்கின் முழுக்கத்துக்கு இணங்கத் தேவரானன் பாடிய பாடலில் போரக்களத்தைப், பறதிச் செயத வாணனைதான் அப்படி அவன் மனக்கண் முன் தோன்றச் செய்திருக்க வேண்டும்

அ

சமயம் தேவரானன் பாண்டியர் படைக்கு முன்னால் பல்லவரும் கங்கரும் தோற்று ஒடியதைப் பற்றிப்

பாடிக்கொண்டிருந்ததான் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் சிரித்த களிச்சிரிப்புத்தான் அப்படி அநேகாயிரம் பேய்களின் சிரிப்பைப்போல ஒலித்து வதியத்தேவனைத் திடுக்கிட்டோக் கண் விழிக்கச் செய்திருக்க வேண்டும்.

உடுக்கு முழக்கம் திடீர் என்று நின்றது தேவரானனும் பாட்டை உடனே நிறுத்தினான்

சற்றை தூரத்தில் ஒரு தீவர்த்தி வெளிச்சம் தெரிந்தது அது தெருங்கி தெருங்கி வந்தது தீவர்த்தி வெளிச்சத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு பல்லக்கு வந்தது பல்லக்கைக் கமத்து வந்தவர்கள் அதைக் கீழே இறக்கி வைத்தார்கள் பல்லக்கின் திரைகள் விலகின உள்பேயிருந்து ஒரு ஸ்திரீ வெளியே வந்தாள் ஆம், அவள் பழஞ் சாணி நகத்தின்தான் ஆனால் முன் நடவைகளில்

வத்தியத்தேவன் பாரததபோது அவன் சாவாலங்கார பூஷிதையான மோகினி யாக விளங்கினான் இப்போது தன்னை விரி கோலமான உககிர தூக்கா தேவியாகக் காட்சி தந்தான்

அவனை இந்தத் தோற்றத்திலு பார்த்த வத்தியத்தேவனுடைய உணர் தில ஒரு நிமிச தோன்றியது. அவன் உடம்பில ஒரு தடுக்கம் ஏற்பட்டது

ந

ததினி பல்லக்கிலிருந்து இறங்கியதும் சிம்மாதனத் தில் வீழ்ந்தது சிறு வனைப் பார்த்தான். அவ னையே பார்த்த வண்ணம் தடத்து வந்தான்

சிறுவனும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மற்ற அனைவரும் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்

சிறுவனைப் பாரும் மண்டபத் துக்குத் தேடி ஓடி வந்த ஸ்திரீ - அவ னால் அமமா என்று அழைக்கப்பா டவன் சிம்மாதனத்துக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்தான்

ததினி சிறுவன் அருகில் வந்ததும்

தன் இரு கரங் களையும் நீட்டினான்

சிறுவன் அவனையும் தனக்குப் பின்னால் நின்ற ஸ்திரீயையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்

"தீதானே என் அமமா? இவன் இல்லையே?" என்று கேட்டான்

"ஆம், கண்மணி!"

"இவன் ஏன் என்னுடைய அமமா என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்?"

"அவன் உன்னை வளர்த்த தாய்!"

"தீ ஏன் என்னை வளர்க்கவில்லை? ஏன் உன்னுடன் என்னை வைத்துக் கொண்டவில்லை? இவன் எதற்காக என்னை எங்கேயோ மலைக்குகையில் ஒளிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்?"

"கண்மணி! உன் தந்தையின் விருப் பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் உன் தந்தையைக் கொன்றவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதற்காகத்தான்!"

"ஆமாம், அது எனக்குத் தெரியும்!" என்று சிறுவன் எழுந்து ததினியை அணுமினான்

ததினி அவனைத் தன் இரு கரங் களாலும் அணைத்துக்கொண்டான் உச்சி மோந்தான் சிறுவனும் அவ னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டான் மறுபடியும் அவன்

தவளன் விட போகாமல் காத்த
போது தவளன் அப்படியே இருந்த
கொண்டால் போய்விட்டான்.

—அவ்வாறு இருக்க காலம் இரண்டு நூற்றாண்டுகள்.
விவரம் அப்படியே தவளன் காலம்

களை சந்திப்பில் பலவருமாறு எடுத்தது
தவளன் விடுவதற்குக்கொண்டான்
சிறுவனின் சிவந்தாங்கலில் காலம்
வைத்தான் மீண்டும் பலவருமாறு. அத
ன் பின்னாலான அத்தனையின் கருது தாம

கோவலுர மலையமாளும் அதற்கு
வினோதமாயிருக்கிறார்கள் பூதிவிக்கிரம
கேசரி தென் திசை சைனயத்துடன்
தஞ்சை கோகில வஞ்சலாகக் கேள்விப்
படுகிறான் திருக்கோவலுர மலையமாள
படை திரட்டி வருவதாகவும் அறிகிறான்
இத தரப்பாருக்கும் எந்த நிமிஷமும்
புததம் முனலாம் "

"தேவி" அப்படி புததம் குளாதி நுப்
பதற்குத் தாங்கள் பெருமயற்கி செய்து
வருவதாக கேள்வியுறுகிறாம் கடம்பூர்
செயுவுரைபன் மானிகையில் சமரசப்
பேசு நடக்கப் போவதாக அறிகிறாம் "

"ஆமாம். அந்த ஏறபாடு செய்து நுப்
பது நானேதான் ஆளால் என்ன
காரணத்திற்காகவென்று உங்களால்
உண்கிக முடியவில்லையா "

"முடியவில்லை, ராணி" ஒரு பெண்
உள்ளத்தின் ஆழத்தைக் கண்டிப்பிக்க
சாலைவரனால்கூட முடியாது என்று
பெரிபேரர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்
எங்களால் எப்படி முடியும் "

"அது உங்களால் முடியாத காரியத்
தான் நான் சொல்கிறேன். தெரிந்து
கொள்ளுங்கள் நம்முடைய சபதம் திறை
வேறுவதற்கு முன்னால் சோழ ராஜா
பதத்தில் இந்த உளநாட்டுச் சண்டை முண்ட
டால். அதன் விளைவு என்ன ஆகும்
என்று சொல்ல முடியாது உத்தர
சோழன் இன்றும் உயிரோடிருக்கிறான்
அளவில் பிரம்மராயன் ஒருவரும் திருக்
கிறான் இவர்கள் தலைவிட்டு இந்த
கடக்காரர்களையும் அடக்கி விட்டு
வார்கள் அல்லது ஒரு கட்சி தோற்று
இன்னொரு கட்சி வலுத்து விட்டாலும்
நம்முடைய நோக்கம் திறைவேறுவது
அசாதியமாகி விடும் அதற்காகவே
இந்தச் சமாதானப் பேச்சை இப்போது
தொடங்கியிருக்கிறேன் சண்டை
உண்மையாக அருவதற்குள்ளே நம்
நோக்கத்தை திறைவேற்றி விட வேண்டாம்
அப்படி திறைவேறிய பிறகு சோழ ராஜா
பதத்துச் சிறுசர்களுக்குள் மூன்றம் சண்
டைக்கு முடிவேயிராது இரு கட்சி
யாகும் சாவதாசம் அடைபுமவரைவிட
சண்டை நடந்து கொண்டே யிருக்கும்
இப்போது தெரிகிறதா ' சமாதானப்
பேசு தொடங்கியதின் காரணம் "

தைக் கேட்டதும்
அங்கே குழந்து தின்
றவர்கள் எல்லாரு
டைய முகங்களிலும்
லியப்படிக்கும் உற்
சாகத்துக்கும் அறி

குறிகள் காணப்பட்டன பழுவூர் இளைய
ரானின் மதி நுட்பத்தை விவந்து அவா
கள் ஒருவருக்கொருவர் மெல்லிய குரலில்
பேசிக்கொண்டார்கள் ரவிதாஸும்கூட
ஆசைரியப்பாடாமலிருக்க முடியவில்லை

"தேவி" தங்களுடைய அபூர்வமான
முன் பேச்சுணைத் திறனை விவகுகிறார்
சமாதானப் பேச்சின் வந்ததை அடுத்து
கொண்டோம் ஆனால் சபதம் திறை
வேறும் நான் தெருங்கிவிட்டது என்
றார்கள் அந்த நடத்துவது யார் எப்படி
எப்போது" என்றான்

"அதற்கும் சோதனுகதான் இந்த புக்கி
செய்திருக்கிறேன் சமாதானப் பேச்சு
என்ற விவாறுத்தின் பேரில் நமது முதற்
பகைவனைக் கடம்பூர் செயுவுரைபர்
மானிக்ககு வரும்படி அளம்படி
அனுப்பியிருக்கிறது அவன் அங்கே
கட்டாயம் வந்து சேருவான் நம்முடைய
சபதத்தை அங்கேதான் திறைவேற்றியாக
வேண்டாம் வீர பாண்டிய சக்கரலாததி
யின் ஆபத்துதவிக்கேன் உங்களிடைய பழி
நீதம் வேண்ட தெருங்கி விட்டது இன்
னருக்குச் சனிக்கிழமைவரையா' அந்தத்
சனிக்கிழமைக்குள் நம்முடைய சபதம்
திறைவேறி விடும் "

அங்கே இந்த இருபது பேர்களும
பக காலத்தின் ஆறா'காரம் செய
தார்கள்

சிலர் துள்ளிக் குதித்தார்கள்
உடுக்கு எவதற்குக்கவன் உற்சாக
மித்தவியால் அந்த இரண்டு தடவை
தட்டினான்

மரக்கிளைகளில் தாங்கிக் கொண்
டிருந்த ஆரத்தைகள் விழித்து உறுமிக்
கொண்டு வேறு கிளைகளுக்கும் தாவின

வேளவால்கள் சி.செ.வேன்று சிறத்
களை அடித்துக்கொண்டு ஒடின

வந்தியத்தேவனுடைய குதிரை
உடம்பைச் சிலிர்த்துக்கொண்டது

வந்தியத்தேவனும் நிமிர்ந்து பாரத்
தான் தத்திவி தயானைச் சுற்றியிருத்

தவாகளிடம் ஏதோ பரபரப்புத் தரும் விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் என்பது மட்டும்தான் தெரிந்தது அவனுடைய பேச்சு மூன்றும் அவன்காதிவ் விழவிலை

ரவிதானன் மறவர்களுடைய உற்சாகத்தைக் கையமர்த்தி அடக்கினான்

"தேவி! தங்களுடைய கடைசி வார்த்தை எங்களுக்கு அனலிலாத குதூகலத்தை அளித்திருக்கிறது நமது முதற்படைவழியைக் கொண்டு பழி முடிக்கும் காலம் இவ்வளவு அண்மையில் வந்திருப்பதை எண்ணிக் கனிக் கிபேறாம்! ஆனால், பழி முடிக்கும் பாக்

வியம யாருக்கு?" என்று கேட்டான்

"அதற்கு நமக்குள் போட்டி ஏற்படுவது இயற்கைதான் அதை யாருக்கும் மனத்தாங்கல் இல்லாத முறையில் முடிவு செய்வதற்காகவே வீர பாண்டியரின் திருத்தமாரை சக்கரவர்த்தியை இயக்கு அழைத்து வரச் செய்பதன் வீர பாண்டியரின் கதையும் இந்த இருக்கிறது இந்தச் சின்னஞ் சிறு குழந்தை நந்தையின் கதையைத் தொடர் நமமில எவா கையில் கொடுக்கிறதோ, அவா பழி முடிக்க வேண்டும் மறவர்கள் அகம் பக்கத்தில் உதவிக்குச் சித்தமாக நிற்க வேண்டும். ஏற்றுக் கொண்டவர் தவறி விட்டால் மறவர்கள் முன் வந்து முடிக்க வேண்டும். கடம்பூர் மானி கைக்குள்ளேயே தான் இருப்பேன் இருப்பேன்

காரி கோட்டைக் காவலர்களின் ஒரு வணிக இருப்பான் பழி முடிக்கும் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டவா மாஸி கைகளுள் பிரிவெடுப்பதற்கு நாங்கள் உதவி செய்வோம் இந்த ஏற்பாடு உங்களுக்கெல்லாம் சமம்தத்தானே”

ஆபத்துதவிகள் ஒருவரைப்பொருவா ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டார்கள் எல்லாருக்கும் அந்த ஏற்பாடு சமம்தமாகவே தோன்றியது

ரவிதாஸன் கூறினான்: - “நாங்கள் சொன்னது சரியான ஏற்பாடுதான் அதற்கு நாங்கள் எல்லாருக்கும் சமம்திக் கின்றோம் ஆனால் இன்னும் ஒரு விஷயம் பழி முடிக்கும் பொறுப்பு யாருக்கு கிடைக்கிறதோ, அவர் சொல்கிற படி மற்றவர்கள் கண்டிப்பாகக் கேட்கிறதென்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் சக்கரவாததிக்ரம் பிராயம் வகுக்கிற வரையில் பழி முடித்தவன் இடம்தே சட்டமென்று மற்ற அனைவரும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.”

இதைக் கேட்ட நத்தினியின் முகத்தில் புன்னகை அகும்பியது

“என்னையும் உட்படுத்தித்தானே சொல்கிறீர்” என்று கேட்டான்

“ஆம், தேவி! விதிவிலக்குச் செய்ய முடியாது” என்றான் ரவிதாஸன்

“சந்தேகமே இப்போது ரவிதாஸன் கூறியதும் உங்கள் எல்லாருக்கும் சமம்தத்தானே?” என்று நத்தினி மற்றவர்களை நோக்கி வினவினான்

எல்லாருமே ஒருவரைப்பொருவா பார்த்தார்கள் மறுமொழி சொல்வதற்குத் தயங்கினார்கள் கிலுக்கு அந்த ஏற்பாடு சமம்தயிலையென்று தோன்றியது

சோமன் சாம்பவன், “அது எப்படியியாயமாகும்? நமக்கு எல்லா உதவியும் அளித்து வரும் தேவியை எப்படிப் பொதுவிதிக்ரம் உட்படுத்த முடியும்” என்று கேட்டான்.

“என்னைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம் நான் உயிர வாழ்ந்திருப்பதே வீர பாண்டியச் சக்கரவாததியைக் கொடுக்க கொள்கைக்குப் பழி வாங்குவதற்காகத் தான் அந்தப் பழியை முடித்துக் கொடுக்கிறவர் யாராயிருந்தாலும், அவ

ருக்கு நான் என்றென்றும் அடிமை யாக இருக்கச் சித்தம்” என்றான் நத்தினி

பின்னர், இந்தப் பேச்சுக்களையெல்லாம் புரிந்தும் புரியாமலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுவனை நத்தினிதேவி பார்த்து, ‘என் கண்மணி’ இந்த வீரவான் உன் தந்தையின்புடையது இதை உன் குழக்க கையினால் எடுத்து இப்பே உன்னவர்களில் உனக்கு யாரை அதிகமாய்ப் பிடித்திருக்கிறதோ, அவரிடம் கொடு” என்றான்.

ரவிதாஸன் சற்று அருகில் வந்து “சக்கரவாததி” எங்களைப்பெல்லாம் தன் ராயப் பாருங்கள்’ எங்களில் யார் வீரன் என்றும், எதிரியசாஸி என்றும் தங்களுக்குத் தீதாளுகிறதோ, அவரிடம் இந்தப் பாண்டிய குலத்து வீர வானைத் தொடருக் கொடுங்கள்” என்றான்

சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த சிக சக்கரவாததி சற்றுமுற்றும் பார்த்தார்

எல்லாருமே அடங்காத ஆவலுடனும் பரபரப்புடனும் சக்கரவாததியின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் ஒவ்வொருவருடைய கண்களும் “என்னிடம் கொடுங்கள்’ என்னிடம் கொடுங்கள்” என்று கெஞ்சும் பாவத்தைக் காட்டின.

ரவிதாஸனுடைய முகமும் கண்களும் மட்டும் “என்னிடம் கொடுங்கள்” என்று அதிகாரபூர்வமாகப் பயமுறுத்திக் கட்டளைவிட்டன

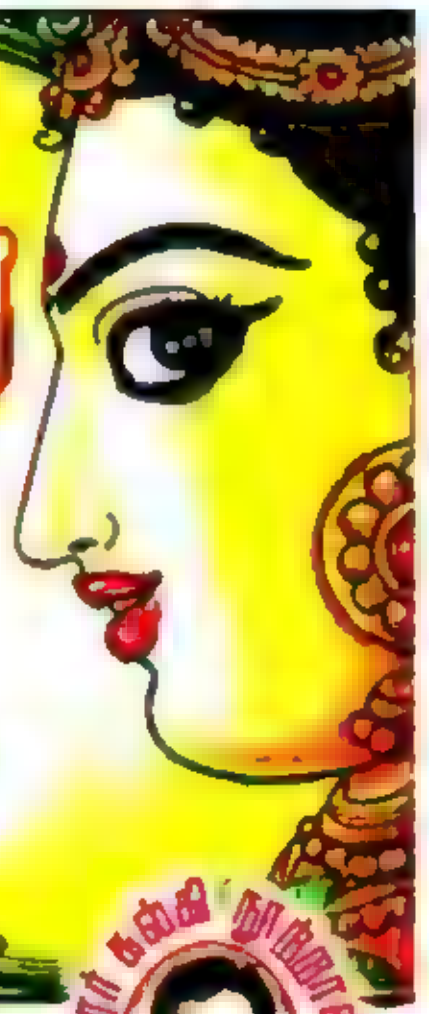
சிறுவன் இரண்டு மூன்று தடவை எல்லாநாயும் திருப்பந்த திருப்பிப் பார்த்த பின்னர், கத்தியைக் கையில் எடுத்தான் அதைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கினான்

அனைவருடைய பரபரப்பும் சிக ரத்தை அடைந்தது

சிறுவன் பளிச்சென்று நத்தினி நின்ற பக்கம் திரும்பினான் “அம்மா! எனக்கு உன்னத்தான் எல்லாரைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பிடித்திருக்கிறது நான் பெரியவனாகும்வரையில் தீதான் எனக்காக இராஜ்யத்தை ஆள வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வானை அவனிடம் கொடுத்தான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம்
இருளில் ஓர் உருவம்

ச

க்கரவர்த்தி என்று
அழைக்கப்பட்ட
நிறுவன் கொடுத்த
வாண நத்தினி வாய்
கொண்டான்
அதை மார்போடு
அணைத்துத் தழு

விகொண்டான் பிணை அசிறுவனை
யும் தூக்கி எடுத்து அவனையும் சோத்து
மாற்புடன் அணைத்துத் தழுவிக்கொண்
டான் அவனாடைய கண்களிலிருந்து
தூரை தூரையாகக் கண்ணீர் பொழிந்
து

மற்றவர்கள் சற்று தேம வரை இந்தக்
காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு திகைத்து
நின்றார்கள்

ரவிதாஸன் முதலில் திகைப்பு தங்கப்
பெற்றுக் கூறினான்:-

"தேவி சக்கர
வர்த்தி நம்
முண்டை யோரிக
கையை நன்றாகப் புரித்து கொள்ள
வில்லை புரித்து கொள்ளாமல் தங்கனிடம்
வாணைக் கொடுத்து விட்டார் மறுபடியும்
வினக்கமாகச் சொல்லி..."

கல்கி. சிவசுந்தரன்

நத்தினி அவனைத் தடுத்து நிறுத்
தினான் தழுதழுத்த குரலில் கூறினான்.

"இல்லை, ஐயோ, இல்லை" சக்கரவர்த்தி
நன்றாய்ப் புரித்துக்கொண்டதான் வாணை
என்னிடம் கொடுத்தார் என கண்ணீரைப்

**அமரர்
கல்கி**

பார்த்து நீங்கள் கவக வேண்டாம்
வீர பாண்டிய சக்கரவர்த்தியின் படு
கொலைக்குப் பழி வாங்கும் பாகவியம்
எனக்கு விடை தந்தை தீண்டத்துக் களிப்பு
மித்தியினால் கண்ணீர் விடுகிறேன்" என
றான்

"தேவி! யோசித்துப் பாருங்கள்! நாங்கள்
இதனைப் போ ஆபத்துதவிப் படையினர்
உயிரோடிருக்கும்பாது" என்று சோமன்
சாமபவன் தொடங்கியதை நத்தினி தடுத்த
திருத்தினான்

"யோசிக்க வேண்டியதே இல்லை அந்
தப் பொறுப்பு என்னுடையதுதான் உங்
களுக்கும் வேலையிலலாமற் போக
வில்லை உங்களில் பாதிப் போ சக்கர
வர்த்தியைப் பத்திரமாகப் பஞ்சபாண்ட
வர் மனைக்குக் கொண்டு போய்ச்
சேருங்கள் மற்றவர்கள் கடம்புகுக்கு
வாருங்கள். சம்புவரையன் மானிகைக்குள்
வரக்கூடியவர்கள் வாருங்கள் மற்றவர்கள்
வெளியில சித்தமாகக் காத்திருங்கள் வேக
மாகச் செல்லக்கூடிய குதிரைகளுடன்
காத்திருங்கள் காரியம் வெற்றிகரமாக
முடிந்த பின், கூடுமானால் எல்லாரும
உயிருடன் தப்பித்துச் செல்ல வேண்டும்
அல்லவா" என்றான் நத்தினி

ரவிதாஸன் முன் வந்து, "அம்மணி! ஒரு
விஷயம் சொல்ல மற்றது போயவிட்டது
அதைச் சொல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்"
என்றான்.

"சொல்லுங்கள், ஐயா! சீகிரம் சொல்
லுங்கள்! பழுவேட்டையா கொள்ளிடக்
கரையில் நடக்கும் கர்ண முகாக்கின் மகா
சங்கத்துக்குப் போயிருக்கிறார் அவர்
திருமயி வந்துவிடுவதற்குள்ளே நான்
அரண்மனை போய்ச் சேர வேண்டும்"
என்றான் நத்தினி

"நமது முதற் பகைவன் ஆதித்த கரி
காலன், கடம்பூர் சம்புவரையன் மானி
கைக்கு வந்து சேர்வான் என்று சொன்
னீர்கள் அல்லவா! அது அவ்வளவு
நீச்சையிலலை" என்றான் ரவிதாஸன்

"எத்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அவ
விதம் சொல்கிறீர்!" என்று கேட்டான்
நத்தினி.

"தடுத்த காரணத்தைக் கொண்டதான்

சொல்கிறேன் கடம்பூர் மானிகைக்கு எக்
காரணத்தைக் கொண்டும் வர வேண்டாம்
என்று ஆதித்த கரிகாலனுக்கு ஒலை
போகிறது பழையாறை இளைப்
பிராட்டியும் முதன்மத்திரி அந்நிதரும்
அவ்விதம் செய்தி அனுப்பியிருக்
கிறார்கள்..."

"அந்த விவரம் எனக்குத் தெரியாது
என்றா நினைத்தீர்?"

"தெரிந்திருந்தும் அவன் கடம்புகுக்கு
வருவான் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?"

"ஆம், அவசியம் எதிர்பார்க்கிறேன்
ஆதித்த கரிகாலனுடைய இயல்பு அந்தப்
பழையாறைப் பெண் பாம்புக்குத் தெரி
யாது, அன்பில் பிரமம் ராட்சதனுக்கும்
தெரியாது, மாய மந்திர விததைகளில்
தோத்த உமக்குக் கூடத் தெரியவில்லை
எந்தக் காரியத்தையாவது செய்ய வேண்
டாம் என்று யாரேனும் தடுத்தால், அதைத்
தான் ஆதித்த கரிகாலர் கட்டாயமாகச்
செய்வார் அது எனக்குத் தெரியும்;
நீச்சையமாகத் தெரியும் ஆதித்த கரிகாலர்
அருள்மொழி வர்மனைப் போன்ற எடுப
பா கைப்பிள்ளை அல்ல மதுராத்
தனைப் போன்ற பயங் கொள்ளிப் பேதை
அல்ல கடம்புகுக்கு வர வேண்டாமென்று
தமக்கையும் முதன்மத்திரியும் செய்தி
அனுப்பிவிருப்பதனாலேயே கட்டாயம்
ஆதித்த கரிகாலர் கடம்புகுக்கு வந்து
சேருவார்!" என்றான் நத்தினி

"தேவி! அதையும் நாங்கள் பூரணமாக
நம்பியிருக்க வேண்டாம் அவர்கள்
அனுப்பிய செய்தி காஞ்சிக்குப் போய்ச்
சேராது" என்றான் ரவிதாஸன்

"என்ன சொல்கிறீர், ஐயா! சிறு
விளக்கமாகச் சொல்லும!" என்றான்
நத்தினி அவனாடைய குரலில் இப்போது
பரபரப்புத் தொனித்தது

"தேவி! ஆதித்த கரிகாலனுக்குச் செய்தி
யார் மூலமாக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது
என்பதும் தங்களுக்குத் தெரியுமா" என்று
ரவிதாஸன் கேட்டான்

"நீச்சையமாகத் தெரியாது, ஆனால்
கனிக்க முடியும்"

"நல்லது, கனிக்க வேண்டிய அவசிய
மில்லை அவனை நாங்கள் பிடித்துக்

கொண்டே வந்திருக்கிறோம் சக்கரவாத்தி
 னைழகரு ஒதுங்கியிருந்த மண்டபத்தில்
 அவனும் இருந்தான். நம்முடைய இரக
 ஸங்கள் எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும்
 அவனை மெலே உயிருடன் போக விடு
 வது நமக்கு நாமே சாவதாசத்தைத் தேடிச்

கொள்வதாகும் இரும்பன்காரி! எங்கே,
 அந்த ஒற்றனை இங்கே அழைத்துச்
 கொண்டு வா!" என்றான் ரவிதாஸன்

இரும்பன்காரி பன்னிப்படைக்
 கோயிலை நோக்கிப் போனான். அவ
 னுடன் இன்னும் இரண்டு பேரும்
 போனார்கள் நத்திளி அந்தத் திசையை

தறு நோக்கத் தொடங்கினான் இதனை நாமும் உடுக்குவென்று இருந்த அவருடைய முகத்தில இப்போது மறுபடியும் மானகப் புன்னகை தவழ்ந்தது

தும்பன்காரியும் இன்னும் இரண்டு பேரும் வத்தியத் தேவனை நெருங்கினார்கள். அதுத

துச் சலித்துப் போய் நிரந்தரமாக உட்கார்ந்திருந்த அந்த 'ரன் மீது திடீரென்று பாயத்தூராக வத்தியத்தேவன் அவர்களை மலவுதகம் செயலாமா என்று ஒரு கணம் உத்தேசித்தான் பிறகு அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் காண்டான் எனவதான் செய்கிறார் போல பாரக்கலாம் என்று கமமா இருந்தான் ஒரு பெரிய கயிறறினால அவனுடைய கைகளைச் சோத்து உடம்போடு அடையாளம் பிறகு அவனுடைய இரு கைகளையும் இரண்டு பேர் பிடித்து -ததி அழைத்துக்கொண்டு வந்து தினியின் முன்னால் திறத்தினார்கள்

வத்தியத்தேவன் தத்தினியைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான்

தத்தினியின் முகத்தில எவ்வீத நுதலும் இப்போது தெரியவில்லை மைதி குடிகொண்டிருந்தது

"ஐயா' மறுபடியும்" என்று ஆரம்பித்தான்

"ஆம், தேவி' மறுபடியும் வத்து உடேன்' ஆனால் தானாக வரவில்லை" என்று சொல்லிச் சுற்றிலுமுன்னவர்களை நோக்கினான்

தத்தினியின் அருகில இருந்த சிறுவன் மூமர்' இவன்தான் என்னை இருட்டில் சாக விடிங்காமல் காப்பாற்றியவன் வனை ஏன் கட்டிப் போட்டிருக்கிறது" என்று கேட்டான்

வத்தியத்தேவன் சிறுவனைப் பார்த்து நுததை' கமமா இது' பெரியவர்கள் சிக கொண்டிருக்கிறார்கள் குறுக்கே சிக் கூடாது பேசினால் உன்னைப் புலி முங்கி விடும' என்றான்

"புலியை தான் விழுங்கி விடுவேன்" என்றான் சிறுவன்

"மீனால புலியை விழுங்க முடியுமா" என்று வத்தியத்தேவன் கேட்டான்

அவனைச் சுற்றிலும் இருந்தவர்களின் கண்டங்களிலிருந்து ஒரு பயங்கரமான உறுமல் சத்தம் வெளி வந்தது அது வத்தியத்தேவனைக் கூட ஒருகணம் மெய்சிலிர்க்கச் செய்தது

ரவிதாஸன் உரத்த குரலில் "தேவி' கேட்குங்கள்' இவனை இனி உயிருடன் தப்பிச் செல்ல விட முடியாது முன் இரண்டு தடவைகளில் தங்கள் விருப்பத்துக்காக இவனை உயிருடன் தப்பிச் செல்ல விட்டோம் இனிமேல் அப்படி இவனை விட முடியாது" என்றான்

வத்தியத்தேவன், "மந்திரவாதி' இது என்ன இப்படிப் பெரிய பொய்யாகச் சொல்லுகிறாய்' தீய என்னை உயிருடன் விட்டாய்' நான் அல்லவா உன்னைத் தப்பிப் போக விட்டேன்' தேவி' இந்த மந்திரவாதியைக் கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்' இவன் உண்மையில் ரவிதாஸன்தானா' அல்லது ரவிதாஸனுடைய பிசாசா?" என்று கேட்டான்

ரவிதாஸன் பயங்கரமாகச் சிரித்தான் "ஆம், நான் பிசாசுதான்' உன்னுடைய இரத்தத்தை இன்று குடிக்கப் போகிறேன்" என்றான்

மீண்டும் அங்கிருந்தவர்களின் தொண்டைகளிலிருந்து பயங்கர உறுமல் குரல் வெளியாயிற்று.

இதற்குள் சிறுவன், "அம்மா' இவனிடம் ஒரு தலல் குதிரை இருக்கிறது அதை எனக்குக் கொடுக்கச் சொல்லுங்கள்" என்றான்

"குழந்தை' நீ என்னுடன் வத்துவிடு' உன்னை என் குதிரையின் மேல் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்" என்றான் வத்தியத்தேவன்

ரவிதாஸன் வத்தியத்தேவனை நோக்கிக் கோரமாக விழித்து, "அடே' வாயை மூடிக்கொண்டிரு" என்று சொல்லிவிட்டு, தத்தினியைப் பார்த்து, "தேவி' சீக்கிரம் கூட்டணையிடுங்கள்" என்றான்

ந

நதினி நிதானமாக "இவர் எப்படி இங்கு வந்தார்? எப்போது வந்தார்?" என்று கேட்டான்.

"சக்கரவாதி மழைக்கு ஒதுங்கியிருந்த ஊட்டத்திலிருந்து அவரை இந்த ஒற்றை ஈடுததுக்கொண்டு ஒடிவிடப் பார்த்தான். ஸலசமயத்தில் போய் நாங்கள் தடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டோம். ஒருகணம் நாமதித்திருந்தால் விபரீதமாய்ப் போயிருக்கும்" என்றான் ரவிதாஸன்.

"ஐயா! இவர்கள் சொல்வது உண்மையா?" என்று நதினி கேட்டான்.

"தங்களைச் சேர்த்தவர்கள் உண்மை சொல்லக் கூடியவர்களா என்பது தங்களுக்குத்தானே தெரியும்? எனக்கு எப்படித் தெரியும், தேவி?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

நதினியின் முகத்தில் தோன்றிய புன்னை மின்னலைப் போல மறைத்தது அவன் ரவிதாஸனைப் பார்த்து "ஐயா! நீங்கள் எல்லாரும் சற்று அப்பால் சென்றிருங்கள். நான் இவரிடம் சில விஷயங்கள் தனியாகக் கேட்டு அறிய வேண்டும்" என்றான்.

"தேவி! நேரம் ஆகிறது அப்பாயம் நேருய்குறித்து இந்த வேளையில்..." என்று 'விதாஸன் கூறுவதற்குள், நதினி கடுமையான குரலில், "சற்று முன் நாம் செய்ந்து கொண்டிருந்ததன்னை நினைவு படுத்திக் கொள்ளுங்கள். மறுவார்த்தை சொல்லாமல் உடனே அகன்று செல்லுங்கள். 'சக்கரவாதியையும் அப்பால் அழைத்துப் போங்கள்'" என்று கூறி, சிறுவனுடைய மாதில் "குமாரா! சற்று அவர்களுடன் காந்து போ!" எனக்கு இவரிடமிருந்து ஒன்றை வாங்கித் தருகிறேன்" என்றான்.

ரவிதாஸன் முதலியவர்கள் பின்னர் மறுவார்த்தை பேசாமல் அததே சிறுவனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரோடாக அப்பால் போனார்கள்.

ந

நதினி வந்தியத்தேவனை இலேசான தீவரத்தி் வெளிச்சத்தில் ஊடுருவிப் பார்த்து, "ஐயா! உமக்கும் எனக்கும்

ஏதோ ஒரு துவத்தம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது" என்றான்.

"அம்மணி! அந்தத் துவத்தம் மிகப் பொல்லாததாயிருக்கிறது. மிகக் கெட்டியாகவும் இருக்கிறது. என் உடம்பையும் கைகளையும் சோத்து இறுக்கிக் கெட்டியிருக்கிறது" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"உமமுடைய விளைவாட்டுப் பேச்சைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி வைத்துக்கொள்ளுங்கள். வேண்டுமென்று இங்கு வந்தீரா? தற்செயலாக வந்தீரா?"

"வேண்டுமென்றும் வரவில்லை; தற்செயலாகவும் வரவில்லை. தங்களுடைய ஆடகன்தான் பலவந்தமாக என்னை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். இவ்வாலியில, இத்தனை நேரம் கொள்ளிடக் களையை அடைந்திருப்பேன்."

"என்னைப் பார்க்கும்படி நோத்ததில் உமக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் என்று தெரிகிறது. என்னைப் பிரித்து போவதற்கு அவ்வளவு ஆவல் என்றும் தெரிகிறது."

"தங்களைப் பார்க்க நோத்ததில் எனக்குக் கஷ்டம் இல்லை, தேவி! தங்களைப் பிரித்து போவதற்குத்தான் உண்மையில் வருத்தமாயிருக்கிறது. நாங்கள் மட்டும் அனுமதி கொடுங்கள், ஒரு பக்கத்தில் அதற்கு மீழ்நடுப் பழுவேட்டையரிடமும் இன்னொரு பக்கத்தில் இத்தப் பயங்கர மத்திரவாதிக்கனிடமும் அகப்படடுக் கொண்டு நாங்கள் திண்டாடுகிறீர்கள். ஒரு வாரத்தை சொல்லுங்கள். இவர்களிடமிருந்தெல்லாம் தங்களை விடுதலை செய்ந்து அழைத்துப் போகிறேன்..."

"எங்கே அழைத்துப் போவீர்கள்?"

"இவர்களைத் தீவின் காடுகளில் அநாதையைப் போல அடைத்து கொண்டிருக்கும் தங்கள் அன்னையிடம் அழைத்துப் போய் விடுகிறேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

நதினி ஏமாற்றம் தொனிக்க ஒரு தெடிய பெருமூச்சு விட்டான்.

"நானும் அப்படி அநாதையாக அலைவ வேண்டும் என்று விருமபுகிறீரா? ஒருவேளை அதற்குக் காலம் வந்தாலும் வரலாம். அப்போது அன்னையிடம் அழைத்துப் போக உமமுடைய உதவியை

வசியம் தாடுவன அதற்கு முன்னால், என்னுடைய எண்ணம் நிறைவேற வேண்டும்
அது நிறைவேறுவதற்கு உதவி செய்வீர்!” என்று
கூப்பான

"அம்மணி' தங்கள் மனத்திற் கொண்ட எண்ணம் என்னவென்று தெரிந்தால் அல்லவா அதற்கு உதவி செய்வதாய் பற்றி நான் சொல்ல முடியும்?" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"உண்மையான பிரியம் உள்ளவர்கள் இப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள் எண்ணம் என்னவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அந்த நிறைவற்றுவதற்கு உதவி செய்ய முன் வருவார்கள்."

'பிரியமுள்ளவர்கள் சமயத்தில் எவ்விதமாகச் செய்து ஆபத்திவிடாது காப்பாற்ற முடியுமா'கன அம்மணி' தங்கள் இந்தக் கிராதகாரன் பிதா குழந்தை செய்து பெரிய அபாயத்தில் சிக்க வைத்திருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய காரியத்துக்கு உபகாரம் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளப் பாரகவிறார்கள் "

"நீ கூறுவது தவறு' நான்தான் இவரனை என்றுடைய காரியத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளப் பாரகவிறான்' இதை நீ பிராயமாகத் தெரிந்து கொள்ளும்."

"ஒரு சிறு குழந்தையை எந்தக் காரியத்திற்குப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து வருகளை ஏமாற்றுகிறார்கள்..."

"குழந்தை எதற்காக என்று உமக்குத் தெரியுமா?"

"பாண்டியன் சிமமாதனத்தில் ஏறி வைத்துப் பட்டம் கிடுவதற்காக " என்றான்

"மறுபடியும் தவறாகச் சொல்கிறார்களடியான் சிமமாதனத்தில் ஏறி வைக்க லட்டம் அல்ல, தங்கப்பதனையில் நுது இலங்கை வளையில் பாந்து கிடுகும் சோழ சாமாஜியத்தின் சிமமாதனத்தில் அமரத்தி முடி குடுவதற்காக"

"அம்மணி' யாருடைய உதவியைக் கொண்டு இந்த மகத்தான காரியத்தைச் சாதிக்கப் போகிறார்கள்' இந்த உறியும் நெகிராக்கின்' - இந்த நீக்கூட்டத்தின் உதவியைக் கொண்டு' சோழ சாமாஜியத்தின் இந்தப் பட்டம் விநதி வீரர்கள் கொண்ட மாபெருகு சேனையை, பகலில் பள்ளகளில் ஒளிரத் துது இரவு நேரத்தில்

வெளிப்பட்டு வரும் இந்தப் பத்து இரவு நரிகளின் துணை கொண்டு வென்று விடுவீர்களா?"

"நான் இவர்களை மட்டும் நம்பியிருக்க வில்லை' இந்த என் கையிலுள்ள வாளை நம்பியிருக்கிறேன் இதன் உதவியினால் என் மனத்தின் கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவேன் "

"அம்மணி' அந்த வாளைத் தாங்கள் ஒத்தாங்கும் உபயோகப்படுத்தப் போவதில்லை அதற்கு வேண்டிய பலம் தங்கள் மகாஜாம இலலை, தங்கள் நெகிரியும் இல்லை"

"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்?"

"ஏதோ என் மனத்தில் தோன்றியதைக் கூறினேன்."

"நீ சொல்வது முற்றும் தவறு என்று இந்த இடத்திலேயே என்னால் நிரூபித்துக் காட்ட முடியும்."

"அப்படியானால் நான் பாகியளால் தான் தங்கள் திருக்கரத்தினால் வெட்டுப்பாடு சாவதற்குக் கொடுத்து வைக்க வேண்டாமா" என்று கூறி வந்தியத்தேவன் வெட்டுப்படுவதற்கு ஆபத்தி மாவது போக கழுகதை வளைத்துத் தளரையப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்

என் திருக்கரத்தினால் வெட்டுப்படுவதற்குத் தான் ஆசைப்படுகிறீர்' கிட்டம் குட்டப்படுவதற்கு வீரம்பலில்லைவா?" என்றான் தந்தினி

வந்தியத்தேவன் திரிந்து பார்த்து, "தங்கள் வசமுள்ள கிட்டத்தை எந்தனைப் பருகத்தான் குட்டுவீர்கள்" என்று வினவினான்

"அது என்றுடைய இஷ்டம் முடிவாக யாருக்குக் குட்ட வேண்டுமென்று பிரியப் படுகிறீர்களா, அவருடைய சிரஸில் குட்டுவேன் "

"அப்படியானால், இதன் சிறு பிள்ளையின் கதி என்ன ஆவது?"

"அவளுக்கு முடி குட்டுவதும் குட்டாததும் என இஷ்டம் தான்"

"நீயி' தங்களுக்கு யாருக்கு இஷ்டமோ அவருக்கு முடி குட்டுவதன் எனக்கு வேண்டியதில்லை."

எனுடைய சிரஸிலுள்ள கருட்டை
ந அழகைப் பற்றிப் பலரும்
பிரியுக்கிறார்கள். கீட்டம் வைத்துக்
டு அந்த அழகைக் கெடுத்துக்
ந தான் விசும்பலிலாவது”

“ஆ வேடிக்கைப் பேச்சை நீர் விட
ந நல்லது. ஐயா! பொன்னியின்
ன் கடலில் விழுந்து இறந்த
வைக் கேட்டதும் இன்னப்பிராட்டி
செய்தான்? ரொம்ப துக்கப்பட
” என்று நந்தினி திடீரென்று
ந மாற்றிக் கேட்டாள்

“வந்தேவன சிறிது தினைத்து விட்டு
ன் துக்கமில்லாமல் இருக்குமா”
ன் எல்லைக்குமே இதயமற்றவா
இருப்பார்களா” என்றாள்

“இதை கொடுமபாஷைப் பெண்
ரில் விழுந்து உயிரை விடப்
நானாமே? அது உண்மையா?”

அவனை யார் எடுத்துக் காப்பாற்றி
னார்கள்” என்று கேட்டாள்

உடனே வானதிக்கு தோத்த ஆபத்தைக்
குறித்து வந்தியத்தேவனுக்கு ஞாபகம் வத்
தது அவனுடைய கதி என்ன ஆயிற்றோ
என்ற நினைவில் முழுகி வந்தியத்தேவன்
கேள்விகூப்ப பதில் சொல்லாமலிருந்தான்

நந்தினி குரவைக் கடுமைப்படுத்திக்
கொண்டு “சரி; அதையெல்லாம் பற்றி
நீ ஒன்றும் சொல்ல மாட்டா எனக்குத்
தெரியும் ஆதித்த கரிகாலர் கடம்பூர்
மாளிகைக்கு வராதபடி நீ தடுக்கப்
போகிறா” என்று கேட்டாள்

“தடுப்பதற்குப் பிரயத்தனம் செய
வேன்” என்றான் வந்தியத்தேவன்

“உமமால் அது முடியாது என்று தான்
சொல்லுகிறேன்”

“என்னால் முடியும் என்று நானும்
சொல்லவில்லை. தேவி! பிரயத்தனம் செய
வேன் என்றுதான் சொன்னேன் இன்
வரசர் ஒன்று செய்ய நினைத்து” விட்
டால். அதை மாற்றுவது எளிதன்று.”

“ஆதித்த கரிகாலரின்
இயல்பை நீ நன்றாய்
அறிந்து கொண்
டிருக்கிறா”

"என்னைவிட அதிகமாகத் தாங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள்"

"நல்லது, நான் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் நீர் என்கட்சியில் சேர மாட்டீர் என எதிர்ப்பின் கட்சியில்தான் இருப்பீர் அப்படித்தானே!"

"அம்மணி! தங்கள் எதிரி யார்?"

"என எதிரி யார்' பழையாறை இன் வரசிதான்! வேறு யார்?"

"அது தங்கள் மனோ கற்பனை! தேவி! தங்களுக்கு ஒரு உண்மையை, முக்கியமான உண்மையை, தெரிவிக்க விருமபு கிறேன்..."

"போதும், போதும்! நீர் உண்மை என்று சொல்ல ஆரம்பித்தால் அது வாடி கட புள் கோட்டைப் பொய்யாயிருக்கும் என்கருத் தெரியாதா' உமது உண்மையை நீர் வைத்துக் கொள்ளுமா?" என்று நந்தினி குரோதத்துடன் கூறிவிட்டு, கையைத் தட்டினாள் ரவிதாஸன் முதலியவர்கள் உடனே நெருங்கி வர ஆரம்பித்தார்கள்

வ

நதியத்தேவன் தனக்குக் கிடைத்த சத்தர்ப்பததைத் தான் சரியாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை

என்பதை உணர்ந்தான் இந்த ராட்சஸி என்னைக் கொன்று விடுமபடிதான் இவர்களுக்குக் கட்டளையிடப் போகிறான் கடவுளை' எத்தனைய சாவு' போக உத்ததில் எதிரிகளுடன் போராடி வீர மரணம் அடைவக் கூடாது' இப்படியா ன் தலையில் எழுதியிருந்தது'

ரவிதாஸன் கோஷடியார அருகில் வந்து சூழ்த்துகொண்டார்கள்

இவரையை நெருங்கிய ஒளயக் கூட்டம் உறுமுவதுபோல அவர்கள் உறுமிக் கொண்டிருந்தார்கள்

"ராணி! தாங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் இவன் வழிகு வர மாட்டான் என்று என்கருத் தெரியும் தாங்கள் உடனே புறப்படுங்கள் இவனை தங்கள் தீர்தப் புண்ணிய ஸதலத்தில் பஸ்கொடுத்தது விட்டுக் கிளம்புகிறோம்"

என்றான் ரவிதாஸன்

"மந்திரவாதி' ஜாக்கிரதை' என்னுடைய விருப்பம் அதுவன்று இவரை உங்களில யாதும் எதுவும் செய்யக் கூடாது இவரை எவ்வளவு தொட்டால் அவனை நானே இத்தக் கத்தியினால் வெட்டிக் கொன்று பழி வாங்குவேன்" என்று நந்தினி கூறித்தான்

ரவிதாஸன் முதலியோர் திகைத்து நின்றார்கள்

"இவரால் எனக்கு இன்னும் பல காரியம் ஆக வேண்டியிருக்கிறது தெரிகிறதா' நான் இத்த புறப்படுகிறேன் தீயங்களும் புறப்படுங்கள் இவா அவருக்கு விருப்பமான வழியில் போகட்டும் யாதும் இவரைத் தடை செய்ய வேண்டாம்!" என்றான் நந்தினி

ரவிதாஸன் "தேவி' ஒரு விண்ணப்பம்' தங்கள் சித்தப்படி செய்யக் கூடாதிருக்கிறோம் ஆனால் இவனிடம் குதிரை இத்தகிறது இவனை முதலில் போக விடுவது நல்லதா' கொஞ்சம் யோசித்துச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.

"நல்லது, இவரை அதைப் பள்ளிப் படைக் கோவிலு தூண்டுடன் சேர்த்துக் கட்டி விடுங்கள் கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு புறப்பட இவருக்குச் சிறிது நேரம் ஆகும் அதற்குள் இத்தப் பள்ளிப் படைக் கூட்டை தீய்கள் தாண்டிப் போய் விடலாம்" என்றான்.

வ

நதியத்தேவன் பள்ளிப் படைத் தூண்டுடன் சேர்த்துக் கட்டப் படிகுந்தான் சேறுத் தூரத்தில் அவன் குதிரை ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது

நந்தினி பலக்கடில் ஏறிக்கொண்டு போய் விட்டான்

சிமமாதனத்தை இரண்டு ஆட்கள் தூக்கிச் சென்றார்கள்

ரவிதாஸன் கோஷடியார சிறுவனை அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து போய் விட்டார்கள்

அவர்களுடன் சென்ற தீவாததியின்

வெளிச்சம் புல தெரிய தெரிதாக மலம் கரிய காரிகை கருகத்து
 னோகத்து விட மது கின்று இயற்கைத் துணையால் அபக
 வந்தியதேவனைச் சுற்றியுள் கவலம் பார்த்து கரி நகம் மி கரு திரைச்சிகை

லலாம் கனவோ எனத் தோன்றியது

இருட்டில் ராட்சத வெள்வால்கள் சட-
-வென்று தங்கள் அகன்ற சிறகுகளை
'பிடித்துக்கொண்டன'

கனமைக்கோட்டான்கள் உறுமின
நரிகள் அகோரமான குரலில் முறை
வந்து கண்ணாவிட்டன

கண்ணாவிட்டுக் கொண்டே அவை
நெருங்கி நெருங்கி வருவதுபோல வந்தியத்
தவனுக்கு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது

காட்டில் இனத் தெரியாத உருவங்கள்
ய நடமாடின

கடம்பூர் மானிகையில் அவன் கண்ட
பல நினைவுக்கு வந்தது

ஆயிரம் நரிகள் வந்து தன்னைச்
முந்துகொண்டு பிடுங்கித் தினைப் போவ
'க' எண்ணி நடுங்கினான்.

அவசர அவசரமாகக் கட்டுக்களை
விழுத்துக் கொள்ளப் பார்த்தான் இவை
ய அக்கட்டுக்கள் அவிழ்ந்த விதமாகத்
நரியவில்லை.

வெளிச்சம் இருந்தால் கட்டுக்களை
விழப்பது சிறிது கவையாயிருக்கும்

ஆனால் வெளிச்சம் என்ற அறிகுறியை
புகு இல்லை.

மின்னல் வெளிச்சமும் இல்லை,
மீமினி வெளிச்சம்கூட இல்லை

வானத்தில் ஒருவேளை மேகங்கள்
என்று நடத்திரங்கள் தோன்றியிருந்
தும் அவற்றின் வெளிச்சம் அந்தக்
கட்டுக்குள் துழைய இடமில்லை

ஆகா! அது என்ன சத்தம்?

காட்டில் எத்தனையோ ஜத்துக்கள்
மாமும். அதில் என்ன அதிசயம்?

இல்லை, இது மனிதனுடைய காலடிச்
சத்தம் மாநிரி இருக்கிறதே!

குதிரை இலைசாகக் களைத்தது கால
ன் மாற்றி மாற்றி வைத்து அவஸ்தைப்
பட்டது ஒரு வேளை புலி, கிவி வருகிறதா
வன்?

வந்தியத்தேவன் கட்டை அவிழ்க்க
வசரப்பட்டான், பயனில்லை

அதோ ஒரு உருவம் அந்தக் காரிருளில்
நகரிய நிழல் போன்ற உருவம் மனித
ருவமா? அல்லது வேறு என்னவா
ருக்க முடியும்?

அது நெருங்கி நெருங்கி வந்தது.

வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய மனோ
ததிரியம் முழுவதையும் சேகரித்துக் கொண்
டான்

தன்னுடைய தேகத்தின் பலம் முழு
வதையும் காலில் சோத்துக் கொண்டான்
ஒங்கி ஒரு உதை விட்டான்!

'லீக்' என்ற சத்தமிட்டுக் கொண்டு
அந்த உருவம் பின்னால் தாவிக் சென்றது

சிறிது தூரம் பின்னால் சென்றதும்
'டண்ணா' என்று ஒரு சத்தம் பன்னிப்படைச்
கவரில் அது மோதிக் கொண்டது போலும்!

பின்னர் அவகேயே அந்த உருவம்
சிறிது தூரம் தின்றது பன்னிப்படைச்
கவரில் சாயத்துக்கொண்டு நிற்பதாகத்
தோன்றியது

இருட்டில் விவரம் தெரியா விட்டா
தும் அந்த உருவம் தன்னைப்பே உறுப
பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல
வந்தியத்தேவனுக்கு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது

கட்டுக்களை அவிழ்த்துக் கொள்வதற்கு
மேலும் அவசரமாக அவன் முயன்றான்
அந்த மந்திரவாதிப் பிரகாரம் இவ்வளவு
பலமாக முடிசைக்களைப் போட்டு விட்
டான்! ஆகட்டும், மறுதலவை அந்த ரவி
தாஸனைப் பாரக்குமபோது சொல்கிக்
கொடுக்கலாம்!

அந்த உருவம் இடம் விட்டுப் பெயர்ந்
தது பன்னிப்படைக்குள்ளே போவது
போலத் தோன்றியது

சிறிது தேரத்துக்கெல்லாம் பன்னிப்
படைக் கோவிலுக்குள் கூழாய் கற்கள்
மோதுவது போன்ற 'டண்' 'டண்' சத்தம்
சிலமுறை கேட்டது

கோவில் வாசலில் வெளிச்சம்.

அதோ அந்த உருவம் கையில் ஒரு
கழுந்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கோவி
லுக்கு வெளியே வருகிறது

தன்னை தூக்கி வருகிறது

அது ஒரு காளாமுக வீர சைவனின்
உருவம் நீண்ட தாடியும் சடை முடியும்
மண்ணை ஓட்டு மாஸையும் அணிந்த
பயங்கரமான உருவம்.

வந்தியத்தேவன் அருகில் வந்து
வெளிச்சத்தைத் தூக்கிப் பிடித்து அவனை
உறுப பார்த்துக்கொண்டு தின்றது

(தொடரும்)

பக்கம்

பா. பகவா முகத்தை ஒருவர்
பு. நோர் சித்திக் கொண்

பா. பகவா முகத்தை ஒருவர்

விஷயங்களில் தலைபி. க. கடாது என்று
எனக்கு சொன்னீர்' நீர் மட்டும் என்ன
செய்தீர்' என்று வந்தியத்தேவன் கேட
டாள்

"உன்னைப் போல நான் அபாயத்தில்

பெயரடங்குக் கொள்ளவில்லையே, அப்போது நான் மட்டும் இப்போது வந்திராட்டால்”

“நீர்தான் என்கட்டுக்களை அவிழ்த்துட்டதாக என்னமா?”

“தேய்கட்டு அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தக் காட்டிலிருந்து என் உதவிலலாமல் வெளியே போக முடியாது நிற்குக்கு இளையாக வேண்டியதுதான்”

“நரிகள் கிடக்கட்டும். இப்போது ஏற்று வந்து கூடியிருந்த மந்திரவாதி நரிகள் நீர் பார்த்திருந்தால் அந்த வரிசையிலிருந்து நான் தப்பியதுதான் பெரிய காரியம்”

“அந்த மந்திரவாதிகளை எணக்கும் நரியும் மந்திரவாதிகள் மட்டுந்தான் நிதிருத்தார்களா? இன்னும் யாராவது நிதிருத்தார்களா?”

“சிறிய மீன் ஒன்று வந்திருந்தது மீனைய விழுவது ஆசைப்படும் அதிசயமான மீன் அது”

“ஆகா! சொல் சொல் யார் யார் வந்திருந்தார்கள், என்னென்ன நடந்தது, விலராகச் சொல்”

“நீர் எதற்காக இந்த வேஷம் தரித்தீர்? யங்காலம் எங்கே போயிருந்தீர்? போய்ந்த இடத்தில என்ன நடந்தது? - அதை பலலாம சொன்னால் இப்போது நடந்தது என் சொல்கிறேன்”

“நான் சொல்வதற்கு அதிகமாக ஒன்று கல்லை. இன்று முன்னிரவில் கொள்ளிக் கரையில் காளாமுகர் மகாசங்கமமும் என்று தெரிந்தது அங்கே என்ன கவிரது என்று பார்ப்பதற்காகத்தான் இந்த வேஷம் போட்டதுக் கொண்டுள்ளேன் பார்த்து விட்டுக் கொள்ளிடக் கரத்த நோணித் துறையில் உள்ளே வந்து நிக்கலாம் என்று எண்ணினேன் மகாசங்கம கூடிற்று பெரிய பழுப்போட்டையா நிதிருத்தா காளாமுகர்களின் பெரிய குழுவும் வந்திருந்தார் ஆனால் முகவியாக யார் வரவார் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களோ, அவர் வரவில்லை”

“இளவரசர் மதுராத்தகரைத்தாரே இர்பார்த்தார்கள்?”

“ஆம், அது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?”

“மதுராத்தகர் தஞ்சைச் சீமமாசனத்தில் ஏறினாக இராஜ்ய பாரம அழகாயத்தான் தடைபெறும்”

“ஏன் அவந்தம் சொல்கிறாய்?”

“ஒரு புட்டிக்கு குதிரையை அடக்கி ஆள் அவரால் முடியவில்லையே’ பழுப்போட்டையார் போன்ற நிறைச்சிகளையும், கல்குட்டும் காளாமுக சைவர்களையும், சண்டைக்கார வீர வையாணவர்களையும் அவரால் எப்படி அடக்கி ஆள் முடியும்?”

“ஆழவாக்கியமான தடைத்து விட்டு “நீ வரும் வழியில் மதுராத்தகரைப் பார்த்தாயா’ அவருக்கு என்ன நோத்தது, தெரியுமா?” என்று கேட்டான்

நதியத்தேவன் தான் மதுராத்தகரைத் தொடர்ந்து வந்ததையும், திமொன்று தீவாதியைக் கண்டு அவருடைய குதிரை தெறி கெட்டு ஒடியதாகவும், தான் அவரைச் சிறிது தூரம் தேடிப் போனதையும், கடை சிலை கைத்து மேட்டில் குதிரையை மட்டும் பார்த்ததையும் கூறினான்

“தாயா’ பாவம்’ குதிரை அவரை எங்கே தள்ளிச்சிறா, என்னமோ’ அவருடைய உயிருக்கே ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நோத்திருக்கலாம் அதனால்தான் அவர் உங்களை மகா சங்கத்துக்கு வரவில்லை நாம் மறுபடியும் போய் அவரைத் தேடிப் பார்க்கலாமா?”

“அழுதுதான்’ அதைப் பற்றி தமக்கு என்ன’ தமமுடைய வேலையை நாம் பார்க்கலாம் வா’ புறப்படு உடனே’ பொழுது விடிவதற்குள் நாம் கொள்ளிடத்திலின் நோணித் துறையில் இருக்க வேண்டும்”

“மதுராத்தகர் வாயக்காலிலோ, வயல் வரபாசிலோ விழுந்து செத்துக் கிடந்தாரா வால்’ அப்போதுகூட தமக்கு என்ன கவலை என்று சொல்வீரா?”

“அப்படியெல்லாம் நோத்திராது அநிருத்தா அதற்கு முன் ஜாக்கிரதையாக ஏற்பாடு செய்திருப்பார்”

“முதன் மந்திரி அநிருத்தார்’ அவருக்கு என்ன இதைப் பற்றித் தெரியும்?”

“ஆகா’ அது என்ன அப்படிக்க கேட்கிறாய்’ அன்பில் அநிருத்தருக்குத் தெரியா

வ இருத ராஜ்யத்தில் எந்த இடத்திலும்
துவமே நடக்க முடியாது"

"ஒங்கா' கூட்டியா மாளிகையில் நடந்த
இக் கூட்டத்தைப் பற்றிய விஷயமும்
வருங்கூறத் தெரியுமா?"

"ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்திக்
காள் வீர தாராவுடையதற்குத் திருவிழா
இப்போது பழுவூர் ராணியின் பலலக்கு
பாணத்தை தாம இரவுமா ஒரு மாதகடியில்
என்று பார்த்தோம் அல்லவா?"

"ஆம், பலலக்கில் தினர விலகியதும்
அடைந்த பார்ப்பு இன்னும் என் ரூப
த்தில் இருக்கிறது பழுவூர் ராணியின் ம
ர ஒலை கொடுக்க முடியுமா என்று நீ
என்னைக் கேட்டாய்?"

"நீ அதற்குச் 'சேலி' அது என்ன
வலை?" என்றாய். நான் ஏதோ காதல
லை கொடுக்க விதும்பியதாகவே நீ
எண்ணினாய். சதிகாரர்களின் பேச்சை
வழி மோசம போக வேண்டாம் என்று

மதுராந்தகங்குது எசைக்கை செய்யவே
நான் விருப்பமின்ன, முதன்மந்திரியின்
கட்டளைப்படி"

"பலலக்கில் இருந்தது மதுராந்தகா
என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"முதலில் சந்தேகத்தின் தினர விலகிய
தும அந்த இடத்தில் தெரிந்தது நீ நல்ல
அழகத்தக்காரன் நான் எவ்வளவோ பிரயத்
நசம் செய்தும், நீ பலலக்கில் இருந்தது
பழுவூர் ராணி அல்ல, மதுராந்தகா என்று
சொல்ல மறுத்து விட்டாய் அல்லவா?"

"நீ மாதந்திரம் அழகத்தக்காரன் இல்
லையா" இன்று சாயங்காலம் நீ எங்கே
போகப் போகிறாய் என்று கூடச் சொல்ல
மறுத்து விட்டாயே"

"சொன்னால் நீ

தினம தலைசீட வேண்டும் என்று
பிவாதம் பிடித்திருப்பாய்' இப்போதே
வவளவு சங்கடத்தில் அகப்படடுக்
காண்டாய் பார்' இனிமேலாயது "

"காளாமுகர் கூட்டத்தைப் பற்றியும்
ஜாந்தகர் அவர்களைப் போக உத்தேசித்தா
வ பற்றியும் முதலமைச்சராகத் தெரி
மா"

"தெரியாமல் என்னை அழையினாய்'
பேசாமல்தான் மதுராந்தகர் அவர்களை
பாய்ச் சொந்திரப்பதற்கு ஏற்பாடு
செய்திருக்கிறார் யாரோ தீவிரத்தைக்
கொடுப்பிடித்தான் என்று சொன்னாய்'
மதுரம் அந்நகரின் ஆளாகத்
தான் இருந்திருப்பான். வேண்டு
மன்றே குதிரையை மிரட்
க் தெரி கொட்டு ஒடுமபடி

செய்திருப்பான் தனதில் விழுந்த இளவா
ரை வாராவது எடுத்துக் காப்பாற்றியிருப்
பார்கள்

இந்தனை இராம அந்நகரம் அவா
ரத்தகலை பலகுகிலை ஏறித் தஞ்
சையைத் தாக்கிய போகக் கொண்டிருப்
பார் வா' நாடி நா வந்திட போகலாம்"

"எவ்வளவுமே நாள் வா மடிவாது"
"இது என்ன' நீ ஒப்புகக்கொண்ட காரி
யார் என்ன ஆயினாய்' காந்தலில் நுது
ஆந்தக காகை மூலம் தெரி தாக்க
கொண்டிருக்கிறாய்' நான் நான் உடைய வாடி
வைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன் "

"ஆதிதத கரிகாவரிடம் கொடுக்க வேண்டிய ஒவ்வொரு தீர கொடுத்து விடலாம்" அவர் மதுராந்தகனைப் போல ஸ்திரீ வைத்ததிலும் வர மாட்டார், இரவில் ஒளிநீழம் பிரயாணம் செய்யமாட்டார் "

"தீ என்ன செய்யப் போகிறாய்"

"உண்மையில் நான் மதுராந்தகனைப் பிணை தொடர்ந்து இன்று சாயங்காலம் புறப்படவில்லை வேறொருவரைத் தொடர்ந்து போக ஆரம்பித்ததில் மதுராந்தகரை வழியில் தற்செயலாகப் பாரக்க நோந்தது"

"நான் ஒரு ஜோசியம் சொல்லுகிறேன்! தொடர்ந்து போக ஆரம்பித்தது ஒரு பெண்மணியாக இருக்கும்"

"நீர் பொலவாத வைஷ்ணவர்" ஒத்தான் பழமுடைய மண்டையை உடைத்துவிட்டு ஸ்காரியம் பாரக்கப் போகிறேன்"

"அது உன்னால் முடியாத காரியம் ஏற்கெனவே என் மண்டையை ஒரு காளா தாளுக்கு அடகு வைத்திருக்கிறேன் அது பானால் போகும் தீ குடத்தைப் பிடித்து வாரைத் தொடர்ந்து புறப்படாய்! அந்தப் பெண் உள்"

"கொடுமபாளூர் இளவரசி குடத்தைச் சாதிடர் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான் பல மகிழ் ஏறிகொண்டு தனியாகப் புறப்படும் போனால் உண்மையில் அந்தச் சீத்தப் பிரமை கொண்ட பெண்ணைத் தொடர்ந்து நான் கிளம்பவில்லை அவளுக்கு உடல் பலவகை நான் போக வேண்டிய எதையில் கொஞ்ச தூரம் போய்நிறு நின்று இன்று அந்தப் பலவகைச் சில மணிதான் வந்து தாக்கினார்கள் கடல் போன சிதிப் பெண்ணை மரத்தில் கட்டிப் பாட்டுவீட்டு வானதியை மட்டும் கொண்டு போனார்கள் வைஷ்ணவரே" அந்தப் பெண்ணின் கதி என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் உம்மாடு ஏ எனக்கு இஷ்டமில்லை"

"அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி உனக்கு என்ன அவ்வளவு கவலை"

"அது என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்" முத்துப்பட்ட மகாவீரர் சிறிய வேளாரின் தலவியல்லவா? பழையாறை இளைய பிராட்டியின் மனத்திற்குக் கத்த தோழியல்லவா? இன்னும், பொன்னியின் செல்வருக்கு வானதி தேவியை மணம் செயலிக்கப் பாவதாகவும் ஒரு பிரஸ்தாபம் இருந்ததல்லவா?"

"அப்பனே" பொன்னியின் செல்வா

தான் கடலில் முழுகி இறந்து விட்டாரே" அவருடைய திருமணத்தைப் பற்றி இப்போது என்ன கவலை"

"அவர் இறந்து விட்டார் என்பது என்ன திசையம் எனக்குத்தான்"

"அப்படியானால் அவர் உயிரோடிருக்கலாம் என்று தீ நினைக்கிறாயா"

"வைஷ்ணவரே" என்னுடைய வாஸ்யப் பிழை எதேனும் இரகசியத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பது உங்களை உத்தேச மாயிருந்தால், அதை மறந்து விடும"

"சரி" சரி" தீ பெரிய அழகுதக்காரன் என்பது எனக்குத் தெரியும் ஆனால் வானதி தேவியைப் பற்றி தீ கவலைப்பட வேண்டாம் இளைய பிராட்டியுக்கு அவள் பேரில் உயிர் என்பதுதான் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும"

"அதனால்தான் நானும் கவலைப் படுகிறேன் வானதி தேவிக்கு இந்த ஆபத்து வந்தது இளைய பிராட்டியுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம் அவ்வளவு"

"இன்றைக்குத் தெரியாவிட்டால் நாளைக்குத் தெரிந்து விடுகிறது"

"நானைக்குத் தெரிந்து என்ன பயன்" காளாமுகர்கள் அந்தக் கன்னிப் பெண்ணை இனதிரவு பல் கொடுத்து விட்டால்"

"வானதியைக் காளாமுகர்கள் தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு போனதாகவா சொல்லுகிறாய்"

"அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றியது வானதியின் தோழியும் அப்படித்தான் என்னிடம் கூறினாள்"

"அது உண்மையானால், தீ கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை கொடுமபாளூர் வம்சத்தார் காளாமுகத்தைச் சோந்தவர்கள் வானதி தேவி கொடும பாஸ்தாப் பெண் என்று தெரிந்தால், அவளுக்குக் காளாமுகர்கள் இராஜோபசாரம் செய்வார்கள்"

"ஒக்கா" இது எனக்குத் தெரியாமல் போய்நிறு"

"ஆகையினால்தான் காளாமுகர்கள் மதுராந்தகத் தேவருக்கு எதிராக இருக்கிறார்கள்"

"இந்த மண்டை ஒட்டுச் சாயியார்கள் எதிராக இருந்தால் என்ன வந்து விடப் போகிறது"

"உனக்குத் தெரியாது இந்த நாட்டில் மிகப் பெரிய குடுமப்புகள் காளாமுகத்

தைச் சேர்த்தவை என்னவதிலும் அத் தகைய பலா இருக்கிறார்கள் அதனா வேயே பழுவேட்டரைப் இன்றைக்கு இந்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார் மதுராந்தகருக்குக் காளாமுகாக்கின் ஆதரவைத் தேட முயற்சி ரார் அது ஒரு குதிரை செய்த கோளாறி னால் பலிக்காமற் போயிற்று நீ புறப்படு. போகலாம் வந்திராயா' அல்லது நான் கிளம்பட்டுமா?"

வந்தியத்தேவன் வேண்டா வெறுப்பாக எழுந்து குதிரையையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டான் அடர்ந்த காடுகளின் ஊட்ட

ஆன் துழையக் கூடிய வழியைக் கண்டு பிடித்து அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள்.

"அதோ பாா" என்று ஆழவாக்கடி யான வானத்தைக் கட்டிக் காட்டினான்

முன் எப்போதையும் விடத் தூங்கித் து வின வால நீண்டு, வானத்தின் ஒரு பாதி முழுவதிலும் வியாபித்திருப்பதை வந்தியத் தேவன் பார்த்தான்

குளிரத்த வாடைக்காறறு வீசெறு வந்தியத்தேவனுடைய உடம்பு செலிந்தது

நாரத்தில கிராமத்து நாய ஒன்று தீன் மான் சோக்க குரலில் அழுத்து

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

வானதிக்கு நேர்ந்தது!

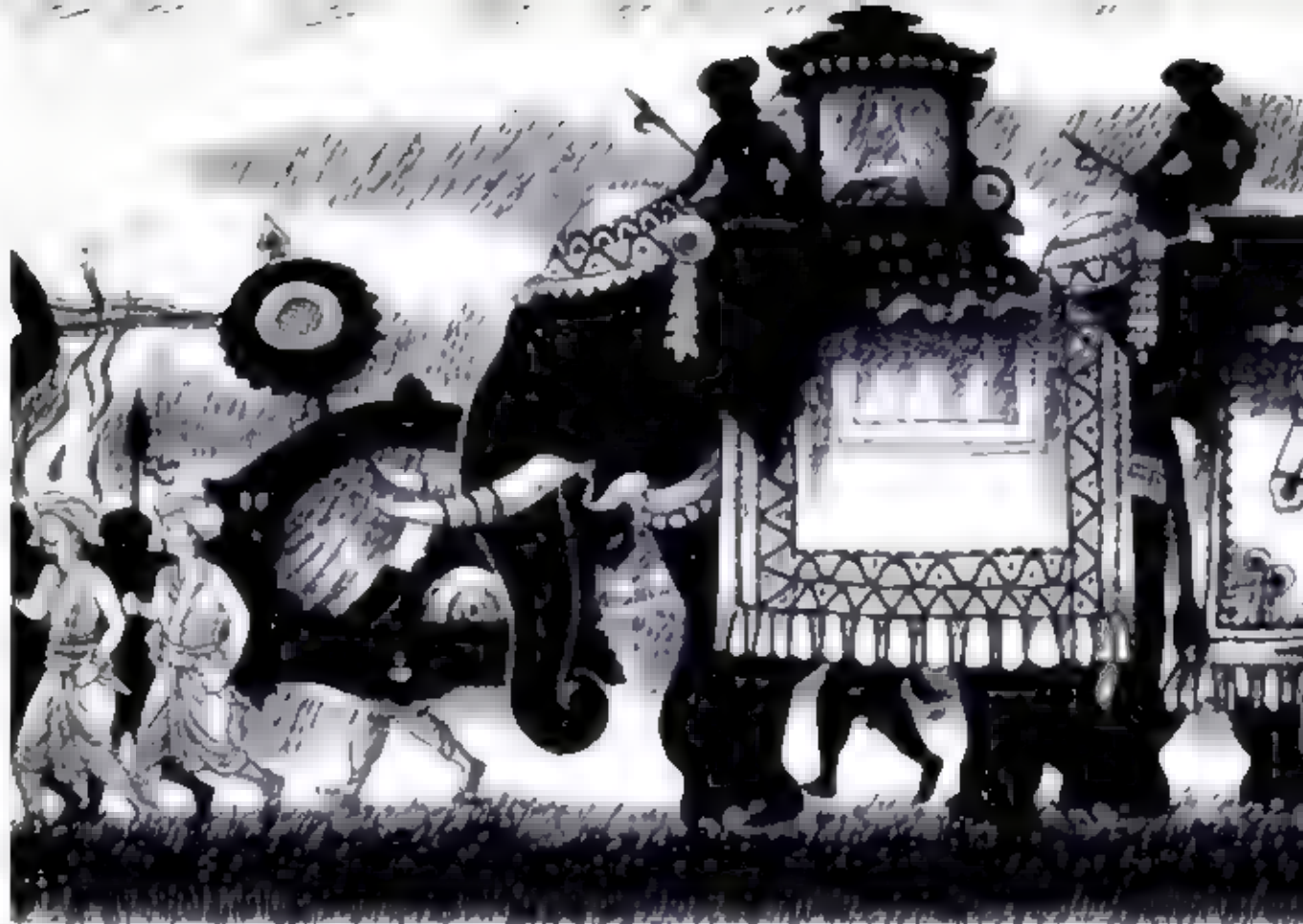
கூ

ரியன் மறைத்து நாலு திகிலும் இருள் குழித்து வந்த நேரத்தில் வானதி குடத்தை

நிர்வாணா சாஸையில் பலலக்கில் போய்க் கொண்டிருந்தான் அவனுடைய உள்ளம் குழம்பியிருந்தது நான்குபட்டினம் குடா மணி விஹாரத்துக்குப் போக வேண்டும் என்றும், அங்கே காயச்சல வந்து படுத்திருக்கும் இளவரசருக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என்றும் அவன் மனம் துடிதுடித்தது ஆனால் அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? புத்த பிக்ஷுக்களின் விஹாரத்துக்குள் தன்னை அனுமதிப்பார்களா, அங்கே இளவரசரைத் தான் பாரக்க இயலுமா, பாரத்தாலும் பணிவிடை, செய்ய முடியுமா, - என்பதை யெல்லாம் எண்ணியபோது ஒரே மலைப்பாவிருந்தது நான்குபட்டினத்துக்குத் தனிமையாகப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டியிருப்பதை எண்ணியபோது அதைரியம் உண்டா விற்று அதைரியத்தைப் போக்கி மனத்தில் உறுதி உண்டு பண்ணிக்கொள்ள முயற்சி நான் உலகில் பெரிய காரியம் எதுதான் எனினில் சாத்தியமாகும்? ஒவ்வொருவா எடுத்த காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள்? அந்த ஒடக் காரப் பெண் கடலில் தனியாகப் படகு செலுத்திக்கொண்டு போக எவ்வளவு நெஞ்சத் துணிவு உள்ளவனாயிருக்க வேண்டும்? புலஸிபும் மழையிலும் மலை

போன்ற அலைகளுக்கு மத்தியில் படகு விட்டுக் கொண்டு போய இளவரசரைக் காப்பாற்றியதற்கு எவ்வளவு நெஞ்சத் துணிவு அவளுக்கு இருக்க வேண்டும்? தான் இந்தச் சிறிய பிரயாணத்தைக் குறித் துப் பாரப்படுவது எவ்வளவு பேதைமை? குடாமணி விஹாரத்துக்குள் உடனே போக முடியாவிட்டால் பாதகமில்லை, அக்கம் பக்கத்தில் இருந்து இளவரசரைப் பற்றிய செய்தி தெரிந்து கொண்டிருத் தாலும் போதும் இளவரசரைப் பாரக்க முடியாவிட்டாலும் பாதகமில்லை, அந்த ஒடக்காரப் பெண்ணையாவது பாரக்க முடிந்தால் போதும் ஆம், அதுதான் சரி! அவனை எப்படியாவது தெரிந்து கொண் டால், அவன் மூலமாக இளவரசரைப் பாரக்க முடிந்தாலும் முடியலாம். அவரி டம் தனக்குள்ள அன்பு ஏதோ ஒரு பிர யோஜனத்தை எதிர்பார்த்ததல்ல என்பதை எப்படியாவது நிரூபித்துக் காட்டிவிட வேண்டும் அதற்குப் பிறகு இந்த உயிரை விட்டாலும் விட்டு விடலாம், அல்லது புத்த சங்கத்தில் சோந்து பிக்ஷுணி ஆனா லும் ஆகிவிடலாம்...

மறுதான் எந்த நேரத்துக்கு நான்குபட் டினம் போய்ச் சேரலாம் என்று பலலக் குச் கம்பப்பலாக்களை விசாரிப்பதற்காக வானதி பலலக்கின் திரையை விலக்கி வெளியில் பார்த்தான், சாலை ஓரத்தில் ஒய்க் வளர்ந்திருந்த மரங்களுக்குப் பின் னால் சில கருவங்கள் மறைத்து நிற்பது

போல அவனாகத்தான் கோனரிவது இன்னும்
சிந்து கவனமாக உற்றுப் பார்த்தான்
மன்றத்து தீவறவர்கள் வீர சைவ கானா
முக்கான என்று தெரிந்தது இதைத் துரித்து
வாழ்த்திக் குத சிந்தும் கவனம் உண்டாக
வில்லை. அவன் கொடுமையானார் அனை
மனையில் கனாத்த காலத்தில் அடிக்கடி
கானா முக்கான அங்கே வந்துவந்து அவ
னாடைய பெரிய தந்தையிடம் பிச்சித் தவ
கனாக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெற
றுப் போவதுண்டு. கானாமுக்கானின்
பெரிய ஆரீயை ஒரு சமயம் கொடுமையானார்
வந்திருக்கிறார் அவருக்கு உபசாரங்கள் -
பூனாக்கள் எல்லாம் நடந்தன அவனாடைய
பெரிய தந்தையாரை பூதி வக்கியமேகைப் பல
தி க்குக்கோயில்களில் கானா முக்கானக்குத்
அவனம் படைப்பதற்கென இர நிவந்தல்கள்
பறப்படுகிறிருக்கிறார் ஆனகால கானா
முக்கான தனக்குத் தெரிந்த ஒன்றுமே செயல்
மாட்டாராக ஒத்திவனம் உதவி செயலா
லும் செயலார்கள இன்னாக்கு அவர்களு
டைய மகா சைவம் உதவிக் கொடுப்பது
வாழ்த்திக் குத தெரிந்திருக்கது ஆனகால
அன்று பழையாறையில் இருந்து குட தந்தைக்கு
வந்தபோது கூடச் சாலைவில் கானா முக்கான
கூட்டல்களை அவன் பாரகதும்படி பிச்சித்
தது ஆனாலும், இவர்களை எதற்காக மறத்
தின் பிள்ளைவ ஒளித்து நிற்கிறார்கள்

அவனை ஒத்திவனை வேறு யாராவது
என்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டு ஏதா
வது தீவகு செயலுமாம் அவலவா?

இப்படி அவன் எண்ணிக் கொண்டு
ஒத்திப்பாதி மன்றத்தி ஓதவர்கள் இருந்திடு
வென்று ஓடி வந்தார்கள். பலல்களைக்
குழந்தைகொண்டார்கள் அப்போதும்
அவன் பார்ப்ப வில்லை. தான் யார் என
பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க எண்ணி
னான் எப்படி அதைச் சொல்வது என்று
யோசிப்பதற்குள். பலல்களுடன் வந்த
பணிப்பெண்களை இரண்டு பேர் பிடித்து
மரத்தோடு கட்டுவதைப் பார்த்தான்
உடனே அவனை அறிவாமல் பிடிபுடன்
கூடிய கச்சை ஒன்று அவன் வாய்க்குத்து
வந்தது பலல்களைக் குழந்தைத் தான்
மக்களில் ஒருவன் ஒரு திரிசூலத்தை
எடுத்து அவன் முகத்துக்கு நேரே காட்டி.
"பெண்ணே, கச்சை போடாதே! கச்சை
போடாதிருந்தால் உன்னை ஒன்றும் செயல்
மாட்டா இல்லாவிட்டால், இந்தச்
சூலத்தினால் குத்திக் கொன்று விடுவேன்"
என்றான்

வாழ்த்திக் குத சிந்து தைரியம் வந்தது
கம்பியமாகப் போ எண்ணிக்கொண்டு
"தான் யார் தெரியுமா" கொடுமையானார்
வேனார் மகன். என்னைத் தொட்டவர்
கனாண்ட தீவகம் திராழலமாவீர்கள்"

என்றான அவனது உயரணத்தில் எவ்வளவு இருந்ததே தவிர பேரமயோது குரல் உடைய கிறறு அந்தக் கேட்ட காளாமுகன் "எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும் தெரிந்துதான் உனக்காகக் காத்திருந்தோம் என்று பிரம்ம சேதுமிடாமலிடு" இவ்வாவிட்டால்" என்று மறுபடியும் திரிசுலததை எடுத்து நீட்டினான்

அதேமயத்தில் சாடடைவினால் 'கனீ' 'கனீ' என்று அடிவதும் சேதுமயம் 'ஹீ' 'ஹீ' என்று குரலும் கேட்டது அப்படி அடிபட்டு அந்நியவர்கள் சிவனை தூக்குவோர் என்பதை வானதி அந்தரான அவர்களைச் சில காளாமுகர்கள் சாடடைவினால் அடித்திருக்க வேண்டாம்

அத்துப் பற்றி வானதி ஆத்திரப்பிடுப பலவகையிலிருந்து கீழே இறங்கிவிட்டு வண்ணினான. அதற்குச் சேதாபயம் வாய்க்கவில்லை ஏனெனில் சிவனை தூக்கிகள் பலவகைகள் சீமத்துகொண்டு ஒத்த தொடங்கினார்கள். காளாமுகர்களும் பலவகைகள் சூழ்ந்த வண்ணம் ஒடி வந்தார்கள் ஒடுகிறபடி அவர்கள் பாயக்கொண்டிருக்கிற போது இவ் கொண்டு ஒடினார்கள் அனகரால் வானதி தான் கூச்சல் போடுவதில் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்தான் ஒடுகிற பலவகையிலிருந்து கீழே குதிப்பதும் இயலாத காரியம் அப்படி ஒருத்தராலும்,

இவ்வாய்வு மனிதர்களுக்கு மத்தியில் தாங்கள் சூதாக்க வேண்டிய இவ்வாறு எவ்வித தாள் துண்டைக் கொண்டு போகிறார்கள், எதற்காக கொண்டு போகிறார்கள், பார்த்தோம் என்ற எண்ணமும் இவை இவை போலவே நிகழியது

காளா அரை நூழினை நேரம் ஒடிய பிறகு மரங்களின் மறைவில் இருந்த ஒரு பழைய தூக்கை போய்விடுக ஒருநில வந்து போனார்கள் இதற்குள் நன்றாக இருந்த சூழ்ந்துவிட்டது ஒருவன் போய்விடுகளைச் சென்று அவர்களை எரித்து கொண்டு வந்த தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வானதியின் முகத்துக்கு எதிரே காட்டினான் காளாமுகர்களில் ஒருவன், வானதியைச் சற்றுப் பார்த்து 'பெண்ணே' எங்கள் மேலும் விவாதத்தைச் சொல்லிவிடு' என்று சொல்லு செயலாய்விட்டு விடுகிறோம் அவற்றுக் எவ்வித பாக விதமுமிருக்காது. அவர்களைக் கொண்டு போய்ப் பதிரிமாயம் போத்து விடுகிறோம்" என்றான்

வானதியின் மனத்தில் இதுவரை நேரம் நூத சந்தேகம் உருவாக வாய்க்க என்ன வயதம் 'கனீ' என்ன என்ன கேட்கப் போகிறார்கள்" என்றான்

பெண்ணே தீயாரோ ஒருவரை அந்தவகைகள் சேதுப்பதற்கே இப்படித் தவிர்ப்பு நீயாண்டு தொடங்கினாய்

அல்லவா? அவர் யார்? யாரைச் சந்திப்பதற்காகப் புறப்பட்டாய்?"

வானதியின் சந்தேகம் உறுதிப்பட்டது. ஒரு கண நேரத்தில் அவளுடைய உள்ளத்தில் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாயிற்று. ஒரு சிறிய சத்தத்தைக் கேட்டாலும் பயத்து மிரண்டு கொண்டிருந்த பெண் மான், உயலில் எதற்கும் அஞ்சாத பெண் சிங்கமாக மாறியது.

"நான் யாரைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டால் உங்களுக்கு என்ன? நீங்கள் யார் அதைப் பற்றிக் கேட்பதற்கு? சொல்ல முடியாது" என்றாள் வானதி.

காளாமுகன் சிரித்தான்.

"அதை நீ சொல்ல வேண்டாம். எங்களுக்கு தெரியும். இளவரசன் அருள மொழி வர்மனைச் சந்திப்பதற்குத்தான் நீ புறப்பட்டாய். அவன் எங்கே ஒளிந்திருக்கிறான் என்று சொல்லி விடு. உன்னை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுகிறோம்" என்றான்.

"நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள் என்னிடமிருந்து எந்த விவரமும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியாது" என்று வானதி அழுத்தம் திருத்த மாயக் கூறினாள்.

"உன்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம் என்றா சொல்கிறாய்? நாங்கள் செய்யப் போவது என்னவேன்று அறித்தால் இப்படிச் சொல்லாத துணியை மாட்டாய்"

"என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? அதையும் சொல்லிப் பார்த்து விடுங்கள்"

"முதலில் உன் அழகான பூப் போன்ற கரங்களில் ஒன்றை இருக்கத் தீவரத்திப் பிழம்பில் வைத்துக் கொளுத்துவோம். பிறகு இன்னொரு கையைப் கொளுத்துவோம். பின்னர், உன் கரிய கருத்தில் தீவரத்தியைக் காட்டி எரிப்போம்..."

"நன்றாகச் செய்து கொள்ளுங்கள் இதோ என் கை! தீவரத்தியை அருகில் கொண்டு வாருங்கள்" என்றாள் வானதி.

இராஜ்யத்தில் நடந்து வந்த சூழ்ச்சிகள், சதிகள் எல்லாம் ஓரளவு வானதிகுத்த தெரிந்துதானிருந்தது. இந்தத் துஷ்டர்கள் சதிசாரர்களின் ஆட்சனாயிருக்க வேண்டும். இளவரசர் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுவிடிக் கூப் பார்க்கிறார்கள் அவருக்குக் கெடுதி செய்யும் நோக்கத்துடன்தான் இருக்க வேண்டும். இளவரசருக்காக, அவருடைய

பாதுகாப்புக்காக, தான் இதனைக் கொடுக்கக் கூடிய அனுபவிக்கும்படி நேர்ந்தால், அதைக் காட்டிலும் பெரிய பாகியம் என்ன இருக்கிறது? - இவ்வாறு எண்ணினான் கொடுமையான இளவரசி வானதி. அந்த எண்ணத்தான் அவளுக்கு அத்தகைய மயிர் எதிரியத்தை அளித்தது.

"பெண்ணே! போகித்துச் சொல்! வீண் பிடிவாதம் வேண்டாம். பிறகு வருத்தப் படுவாய்" என்றான் காளாமுகன்.

"என்னை நீங்கள் அன்று அன்றுவாகக் கொளுத்துங்கள்; என் கையைத் துண்டு துண்டாக வெட்டுங்கள் ஆனாலும் என்னிடமிருந்து ஒரு விவரமும் அறிய மாட்டீர்கள்" என்றாள்.

"அப்படியானால், எங்களுடைய காரியத்தைப் பாக்க வேண்டியதுதான்! டீர்! கொண்டு வா அந்த தீவரத்தியை இங்கே" என்றான் காளாமுகன்.

அச்சமயம் வானதியின் கவனம் சற்றுத் தூரத்தில் சென்றது. பாணங்கள், குதிரைகள், பலகற்குள், காவான் வீரர்கள் முதலியவர்கள் அடங்கிய தீண்ட காவலம் ஒன்று அவர்கள் இருந்த இடத்தை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். தெய்வத்தின் அருளால் தனக்கு ஏதோ எதிர்பாராத உதவி வந்திருந்து என்று எண்ணினான்.

"ஜாக்கிரதை! அப்தா பாருங்கள்" என்று கட்டிக்காட்டினான்.

காளாமுகன் மறுபடியும் சிரித்தான்.

"வருகிறது யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"முதன் மத்திரி அநிருத்தர் மாதிரி இருக்கிறது தான் இப்போது கச்சல் போட்டால் அவர்களுக்குக் காது கேட்கும் ஜாக்கிரதை என்னை விட்டு விட்டு ஒடிப் போய் விடுங்கள்! இவ்வாவிட்டால்..." என்றாள் வானதி.

"ஆம், பெண்ணே! வருகிறவா முதன் மத்திரி அன்பில அநிருத்தர்தான். அவருடைய கட்டளையின் பேரில்தான் உன்னை நாங்கள் பிடித்துக்கொண்டு வந்தோம்" என்றான் காளாமுகன்.

இப்போது வானதியை மறுபடியும் நிலை பற்றிக்கொண்டது அவனை அறிவாமல் பீதி திறந்த கச்சல் ஒன்று அவன் தொண்டையிலிருந்து வந்தது. அதை அடக்கிக் கொள்ளுவதற்காகத் தன்னுடைய வாயைத் தானே பொத்திக் கொள்ள முயன்றான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

கஜேந்திர மோட்சம்

தன்னை தேரமும்
வானதி சிலிகை
யிலேயே இருந்தான
சிலிகையை இப்
போது இறக்கிப் பூமி
யில் வைத்தாரகன
வானதி பலலக்கிலி
குத்து வெனியே
வந்து தின்றான்

தெருவி வந்த கனாவல நடைப் பாரததுக
கொண்டே தின்றான். காளாமுகாகனும்
அதே திசையைப் பாரததுக்கொண்டு
மென்னமாயிருத்தாரகன் தன்னீர்
ததுமயில கழலிகனில தவணைகள் இட
சத்தமும் வாடைக் காற்றில் மரக்
கிணைகள் அசைந்த சைதமும் மட்டுமே
கேட்டன

ஒடித தபரிககனம் என்று எண்ணி
வானதிக்குத் தோன்றவில்லை அது

இயலாத காரியம் என்று அவளுக்குத்
தெரிந்திருந்தது. இந்தக் காளாமுகர்
கவிடமிருந்து ஏதேனும் யுகதி செயது
தப்பினாலும் தாமதம், அனலில், அகிருத
தரிடமிருந்து தப்புவது கனலிலும்
திணைக்க முடியாத காரியம். அவருடைய
அநிவாரணமும் இராஜ தந்திரமும்
சூழ்ச்சித ஏதேனும் செய்ய பிரசுத்தமானது
அதோடு, சைகரவாததயிடம் அவர் மிகச்
செல்வாக்கு உடையவர் என்பதும்
சைகரம் அறிந்தது பழையாறையில் இந்த
அரண்மனைப் பெண்டிர் சோழ
சாயபாஜயத்தின் மற்ற அதிகாரிகளையும்
சிறைச்சர்கனையும் பற்றி வம்பு பேச
வாரகன. ஆனால் அதிகத்தரைப் பற்றி
எதுவும் பேச மாட்டார்கள் அந்தப்புரத்
தின உள் அறைகளில் மிக மிக அந்
தரங்கமாகப் பேசினாலும் அவருடைய
காதுக்கு எட்டி விரும் என்று பயப்படு

வாசகன் சககாவாததி வேறு எதைப் பொறுத்தாலும் தம் அந்தரங்கப் பிரியத் துகளும் மரியாதைகளும் உரிய முதன் பந்தினைப் பற்றி யாரும் அவதூறு பேச வதைப் பொறுக்க மாட்டார் என்று அனைவரும் அறிந்திருந்தார்கள்.

இளவயெல்லாம் வானதிகளும் தொந்தர்த்தவன் இளவாசி குத்தவைப்பு அவரிடம் பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்த உறை. அவன் அறிந்திருந்தான் ஆகையால் அவரிடமிருந்து தனக்கு உதவியும் பாதுகாப்பும் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தான். இந்தக் காளாமுகர்கள் வேறு விதமாகச் சொன்னதும் அவனுடைய மனப்பான்மை தடைபடுத்தி அவர் எதற்காக இந்த அகாங்குப் பெண்ணைக் கைப்பற்றச் சொன்னிருக்க வேண்டும்? ஒரு வேளை இவர்கள் பொய் சொல்லுகிறார்களோ, என்னமோ! வருவது ஒதுக்கிவைப்பது என்பவையாகனாக இருக்கலாம். அல்லது மதுபாதங்களும் அவருடைய பரிவாரங்களாகவும் இருக்கலாம். வாராயிருந்தாலும், ஒன்று தீரையம் இளவாசனாய் பற்றிக் தனக்குத் தெரிந்த சாவுகளை எவரிடமும் சொல்லக்கூடாது. அதனால் தனக்கு என்ன தீராத தாலும் சித்தான்' தன் உலகிப் போவதாய் இருந்தாலும் சித்தான்! இதைப் பற்றி எண்ணாமலும் வானதி குணத்தின்மீது திகைப்பின்றும் பெற்றான் வரமும் யாராயிருந்தாலும் வரமும். தான் கொடுப்பானார் விடவனியர் பரிவாரங்கள் வந்தவன் என்பதைத் தான் நாட்டுகிறேன். குத்தவைப் பிராட

மட்டும் பிரிந்து முன்னால் வந்தது மற்ற யானை, இதிரை பரிவாரங்கள் எல்லாம் சற்றுப் பின்னால் தின்றன.

முன்னால் வந்த பலகை வானதியின் அருகில் வந்ததும் பூமியில் இறக்கப்பட்டது. அதனுள்ளிருந்து முதன்மத்திரி அந்ருத்தா வெனியே வந்து தின்றார்.

அவா சமிகளாகக் காட்டவே, சிவிகை கமந்தவாகனம், காளாமுகர்களும் அப்பால் தகாந்து சென்றார்கள்.

பு

திருத்தா வானதியை மேலும் கீழும் உறுப்பா பார்த்து, "இது என்ன விநதை? தான் காண்பது கனவு அல்லவோ" என முன்னால் திற

பது கொடுமபாணர் இளவரசிதானை' எழுத்துப் போரில் வீர சொக்கம் எய்திய பராத்தகன் சிறிய வேளாரின் செல்வப் புதலவி வானதிதானை" என்று கேட்டார்.

"ஆம், ஐயா! தான் காண்பதும் கனவு அல்லவோ' என முன்னால் திற்பது சொழ சாமராளன் மக்களின் பயப்பகி மரியாதைக்குரிய அளவில் அந்ருத்தப் பிரம்மராயாதானை' சககரவாததியின் அந்தரங்க அபிமானத்தைப் பெற்ற முதன்மத்திரியாதானை" என்றான் வானதி.

"நாயே! நான் யாரா என்பதைத் தீ அறிந்திருப்பது பற்றிச் சகதோஷப் படுகிறேன். இதனால், என்னுடைய வேலை எளிதாகும் உனக்கும் அதிக கஷ்டம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்படாது"

"ஆகா! அதைப் பற்றிக் தங்களுக்கு

புதிதான அந்தரங்கத் தோழி எனப் பதைவும் காட்டிக் கொடுக்கிறேன். எனவென்கிறேன். ஒரு பக்கத்தில்

அழகிய
கதைகள்

இ வேண்டாம் தங்களைப் போன்ற மச்சர் திலகத்தினால் எனக்குக் கடம் நேர்த்தால் அதை நான் குட்படுத்த மாட்டேன். அதைக் கமாவே கருத மாட்டேன்."

என வாதனைகள் மீண்டும் எனக்குத் தி அளிக்கின்றன உன்னை அதிகக் கஷ்டப்படுத்தும் உத்தேசமும் இது இல்லை இரண்டொரு கேள்வி உன்னிடம் கேட்கப் போகிறேன். நறுக்கு மறுமொழி சொல்லி டால் போதும். பிறகு..."

ஓயா! தீவகன என்னைக் கேள்வி பதற்கு முன்னால் நான் கேட்குச் சில கேள்விகள் இருக்கின்றன. கேள், அம்மா! தங்கமல்லலால் கேள் உன் தந்தையைப்போத்தவன். நான் என் மகளாகவே கருதுகிறேன். நானைக்கு முன்பு உன் பெரிய தம்பரர் சேனாதிபதி புதி விகிதம் ரியை மாந்தாட்டத்தில் சந்தித்தேன். நான் என்னுடைய மகளைப் போல தெறுக கவனித்துக் கொள்ள வேண்டு என்று சொன்னார் அப்படியே வாக்கிதன் "

வந்தனம் என தந்தையே! குழந்தைப் பதில் தகப்பனை இழந்த எனக்குத் தாயா! அப்பதாக முன்னொரு தடவை ரவாததி வாக்களித்தார். இப்போது கள் ஒரு தந்தை பிதானறிவிருக்கிறா இனி எனக்கு என்ன குறை?"

தீ என்னிடம் கேட்க விஷமியைச் சீரம் கேள் அம்மா! வானம் கறுத்து ன குழங்குது மழை வரும்போல என்றுகிறது

தந்தையே! சாஸனியாதி பகல்க்கிட பாணம் செயது கொண்டு தந்த ன அஞ்ளம் மகளை இந்தக் காளா ர்களை விட்டு வழி மறித்து இவ ம பகவந்தமாகக் கொண்டு சோக் படி செயது தாங்களதானா? இந்த னைப் பெண்ணின் கையைத் தீவாத

பிழம்பில் காட்டி எரிக்குமபடி னவதும் தாங்களதானா? இந்தப் பகரமான மனிதர்கள் அவ்வாறு ன மீது குற்றம் சாட்டினார்கள் நான் டி தம்பல்களை "

'குழந்தைய' இவர்கள் கூறியது

உண்மையே நான்தான் இவர்களுக்கு அவ்விதம் கட்டளையிட வேண்டும் அது குற்றமாயிருந்தால். அதற்குப் பொறுப் பாளி நானே "

'அன்று கைமம் புகழ்பெற்ற சோழ நாட்டு முதன்மந்திரியே' தங்கன பேசக் எனக்கு விவப்பு அளிக்கிறது 'குற்றமா யிருந்தால்' எவரீராயின' தாங்கள் கை தம் சாஸனியங்களையும் தீது சாஸனிய களையும் கற்றுணர்ந்தவா சோழ சாம் ராஜ்யத்தின் சட்ட திட்டங்களையெல் லாம் நடத்தி வைக்கும் பொறுப்பு வாயத் தவா தீங்கு மாறாகச் சக்காவர்த்தியே காரியம் செய்தாலும் அதைக் கண்டித்து தியாயமாக நடக்கச் செய்யும் உரிமை வாயத்தவர் ஒரு காரியம் குற்றமா, இல் லையா என்பது தங்களுக்குத் தெரியா விட்டால், வேறு யாருக்குத் தெரியும்? சாஸனியாதி பிரயாணம் செய்யும் அபலைப் பெண் ஒத்தநிலையப் பலவந்த மாக வழி மறித்துத் தனி இடத்துக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதும், அதைப் பெண் ணைச் சித்திரவதை செய்வதாகப் பயமுறுத்துவதும் குற்றமா, இல்லையா என்று தங்களுக்குத் தெரியாமற் போனால் வேறு யாரைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வீர்கள்? கத்தர சோழ சக்காவர்த்தியின் இராஜ்யத்தில் வழிப் பிரயாணத்தில் எவ்வித பயமும் கிடையாது என்று கேள்விப் பட்டிருந்தேன். அதிலும், பெண்களைத் துன்புறுத்தும் துஷ்டாக்களுக்குக் கடுந்தண்டனை உண்டு என்றும் பிள்ளையாடி கடுந்தண்டனை அது குற்றமா, இல்லையா என்பதே தங்களுக்குச் சந்தேகம் தோன்றிவிடுமபது மிக விவப்பான காரியம் அல்லவா?"

மு

தன்மந்திரி அறிஞத்தர் தினநிப் போனார். இடையில் குறுக்கிடப்பேச அவர் இரண்டு தடவை முயன்றும் பானையில்கலை இப்போது அவர் குரலைக் கடுமைப் படுத்திக்கொண்டு, 'பெண்ணே! கொஞ்சம் பொறு' உன் பிச்சைத் திறமை முழுவதையும் காட்டி விட்டாதே! 'குற்றமா, இல்லையா?' என்று நான் சந்தேகப்படுவதற்குக் காரணம் இல்

லாமற போகவில்லை அது நான் கேட
கும் புகளவிகு நீ சொல்லும் விடை எய்ய
பொறுத்திருக்கிறது முக்கியமான இர
ஜாவக இரகசியம் ஒன்றை அறிந்த பெண்
ஒருத்தி நான்கப்பட்டினம் சாலைவில்
போவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன் அந்
தப் பெண்ணைத் தடுத்தே நிறுத்துமபடி
என மனிதர்களுக்குக் கட்டளைவிட்ட
தேன் அவர்கள் என்னுடைய கட்டளை
எனையை நிறைவேற்றுவதாக எண்ணிக்
கொண்டு செய்திருக்கிறார்கள் ஒரு
வேளை அவர்கள் தவறு செய்திருக்க
லாம் இராஜாவக சதி வேலைவில்
செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்குப் பதிலாகக்
குடத்தை சோதிட்டிடம் சோதிட்டிட
கேட்டுவிட்டதே திருமயில உண்ணை
கைப்பற்றியிருக்கக் கூடும் மகன்' நீ
சொல் குடத்தைவிட்டுத்து பழையாணை
க்கு திருமயிலுதான் உன் நோக்கமா'
சில்கை தூக்கிகள் தவறாக உண்ணை
நான்கப்பட்டினம் சாலைவில் கொண்டு
போனார்கள்' இராஜாவகத்துக்கு
விடாதமாக சதி செய்த ஒருவனை
அத்தாவகமாகப் பாரக்கும் நோக்கத்
துடன் நீ நான்கப்பட்டினத்துக்குப்
புறப்பட்டால்லை' 'இல்லை' என்று நீ
சொல்லி நிரூபித்தாயானால், இவர்கள்
செய்தது குற்றமாகும் அதில் எனக்கும்
பங்கு உண்டுதான்' என்ன சொல்கிறாய்,
பெண்ணே' இன்னும் தெளிவாகவே
கேட்டு விடுகிறேன் இளவரசன்
அருளமொழிவாரமனை இரகசியமாகச்
சந்திப்பதற்காக நீ நான்கப்பட்டினத்
துக்குப் புறப்பட்டால்லை' "

இளவரசி இப்போது கதிகலங்கிய
போனாள் முதன்மந்திரி அந்தத்தனை
எரித்து விடலாமா என்று அவளுக்கு
அவ்வளவு ஆதிரை வந்தது ஆனால்
ஆதிரைதை வெளியில் காட்டுவதில்
பயனில்லை என்று உணர்ந்தாள் கன்னங்
கபட்டம் அநியாதிக்குத் அதற்கு சாதுப்
பெண்ணுக்கு அப்போது எங்கிருந்தோ
ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் சகதியும் சூழ்ச்சித் திற
னும் ஏற்பட்டிருந்தன ஆகையால், முதன்
மந்திரியின் கேள்விகு நேரடியாகப்
பதில சொல்லாமல், "ஐயா' இது என்ன
வார்த்தை' இளவரசர் அருளமொழி
வாரமனையா இராஜாவகத்துக்கு விடாத

மாகச் சதி செய்தார் என்று சொல்லு
கிறீர்கள்' சக்காவாததிலின் அருமைக்
குமாரரைப் பற்றி நீ இவ்விதம் பேசுவது
குற்றம் அல்லவா' சோழ குலத்துக்கு எதி
ரான சதி அல்லவா' ஆகா' இதைப் பற்றி
நான் உடனே குத்தளம்பு பாராட்டியிட
சொல்லியாக வேண்டும்" என்றாள்

"பெண்கள் சொல், தாய்' என்னு
டைய கேள்விக்குப் பதில சொல்லி விட்
டால், பிறகு ஒருகணங்கூட இங்கே
தாமதிக் வேண்டிய அவசியமில்லை
நான் உன்னை இளையநீராட்டியிடம்
பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சோய்
பிக்கிறேன்..."

"தங்களுடைய கேள்விக்குப் பதில
சொல்லாவிட்டால்..."

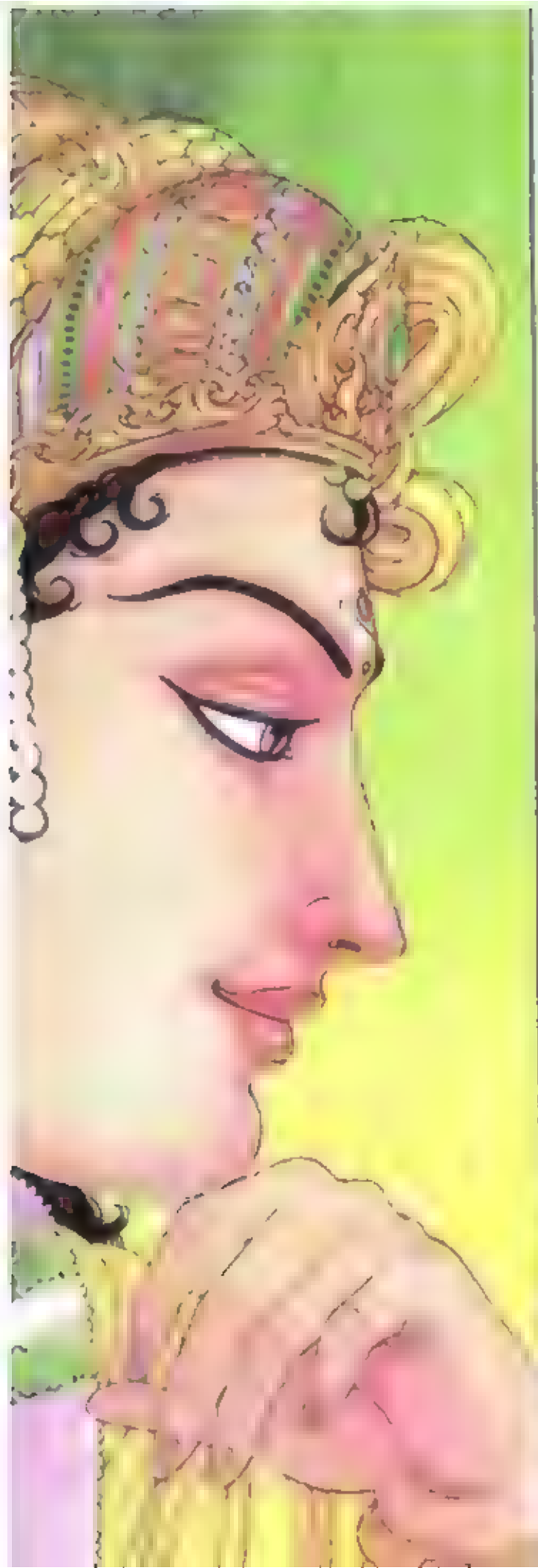
"சொல்லாவிட்டால் என்பதே கிடை
யாது, தாய்' இந்தக் கிழவனிடமிருந்து
அவ்வளவு கலப்படம் யாரும் தப்ப முடி
யாது என புகளவிகுப் பதில சொல்
லியே நீ வேண்டாம்" என்றாள் அமைச்சர்

"ஐயா' சாவு வல்லமை படைத்த
முதன்மந்திரி அந்தத்தப் போய்மரையார்'
ஒரு சகதியும் இளவரசர் இந்த ஏழை
அபலைப் பெண்ணிடமிருந்து தாங்கள்
இளவரசனையப் பற்றி எதுவும் அறிய
முடியாது இந்த வம்பில்காரர்கள் சற்று
முன் பயமுறுத்தியது போல என
கையைத் தவிர்த்து எரித்த போதிலும்
நான் ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை"

"கொடுமபாண்டி வீர வேளா குலத்
துதித்த கோமகன்' உன்னுடைய மனை
உறுதியைக் கண்டு மெச்சுகிறேன்
ஆனால் இளவரசனையப் பற்றி ஒரு விவர
மும் சொல்ல மாட்டேன் என்று நீ கூறி
னாய், அது அவ்வளவு சரியன்று ஏற
கெண்டை, சில விவரங்கள் நீ சொல்லி
விட்டாய் இன்னும் ஒரு விஷயத்தையும்
சொல்லி விட்டால் அதிக நஷ்டம்
ஒன்றும் நேரத்து விட்டாய் என
வேலையும் எளிதாய்ப் போய்விடும் "

வா

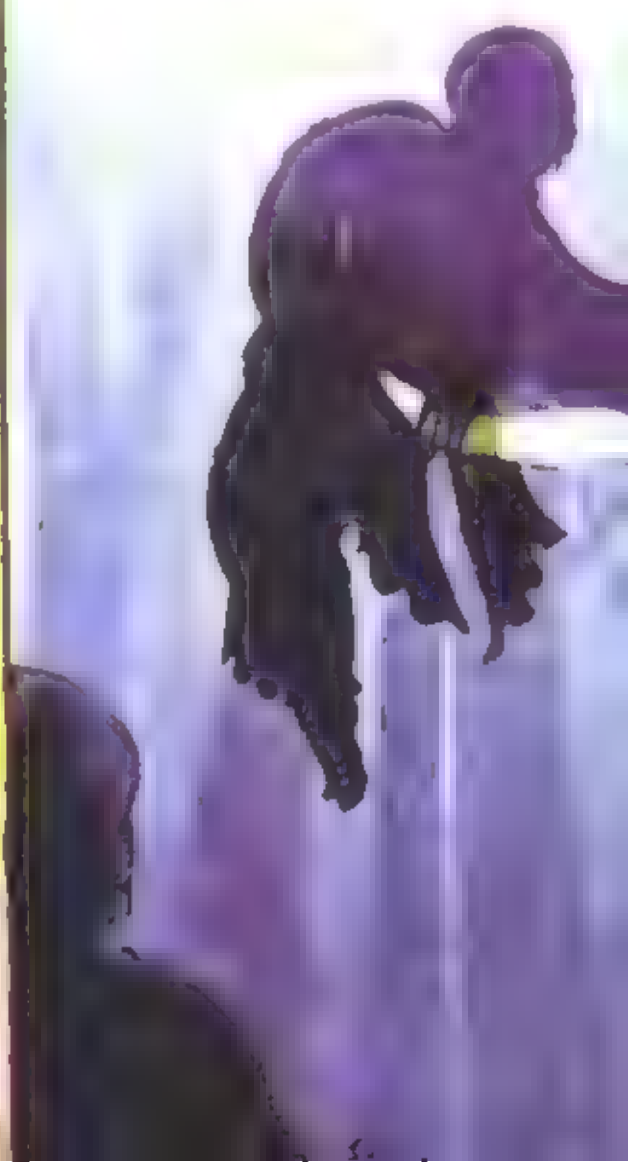
எதி மறுபடியும்
திடுக்கூற்றான
வாய் தவறி ஏதா
வது சொல்லி
விட்டோமோ
என்று நினைத்தபோது அவளுடைய

தெஞ்சை யாரோ இறுக்கிப் பிடிப்பது போல் கத்தி உடம்பெல்லாம் பதறியது இல்லை. தான் ஒன்றுமே செய்ய மாட்டேன். விலகலை இந்தக் கிழவர் என்னை ஏமாற்றப் பார்த்துறார் என்று எண்ணிச் சிந்தித்து கதிரியம் அடைந்தான்.

ஐயா! வேதம் சொல்லும் உபதேசம் வாயிலிக்குது பொய் வாலாமா? கத்தா சோழரின் முதல் அமைச்சர் இல்லாததைக் கற்பித்துச் சொல்லலாமா? தான் இன்னவாசரைப் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. 'தான் ஏதோ கூறினதாகச் சொல்கிறீர்?' என்றான்.

பொசித்துப் பாரா, தாயிய! தவறாக எண்ணிப் பார்! ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் கையே உதைப் பற்றய வயர்தைத் தெரிவிக்க முடியாது என்று நீ உத்தியோகம், அது பெரிய தவறு நீ

சாலலாமற் சொன்ன விவரத்
தக் குறிப்பிடுகிறேன். கேள்' இள
ரசர் அருள்மொழிவர்மர்
...லில் மூழ்கி இறந்து விட்டதாக
லகமெல்லாம் பேச்சாவிடுக்கிறது
டி மக்கள், அதிகாரிகள் அனை
ரும் சோகக் கடலில் ஆழத்திடுக்
றார்கள். உனக்கும் அதற்
செய்தி தெரியும். அப்படியிடுக்
மபோது, நீ இளவரசரைப் பற்றி
கு விவரமும் சொல்ல மாட்டேன்
ன்று உறினாய். அதிலிருந்து
வளியாவது என்ன? இளவரசர்
நக்கவிலையைப்பெறு உனக்குத்
தரியும் என்று ஏற்படுகிறது. அவ
ரப் பார்ப்பதற்கு நீ தானைப்
ட்டினம் போகிறாய் என்று தான்
சொன்னதையும் நீ மறுக்கவிலை
இறந்து போன இளவரசரை தான
ப்படிப் பார்க்க முடியுமா? என்று
திருப்பிக் கேட்கவிலை

'நான்குபட்டினம் போகவில்லை. வேறு இடத்துக்குப் போகிறேன்' என்றும் தீர்மானம் எடுத்தான். ஆகையால் நான்குபட்டினத்தில் இளவரசர் உயிர்போடு இறக்கிறார் என்பதையும், அவரைப் பார்த்துப் போகிறார் என்பதையும் ஒப்புக் கொண்டு விட்டால் மிச்சம் தீர்மானம் வேண்டிய விவரங்கள் இரண்டு இரண்டுதான் நான்குபட்டினத்தில் இளவரசர் எங்கே இறக்கிறார் என்று சொல்ல வேண்டும். அதைச் செய்து உலகத் தப்படித் தெரிந்தது என்றும் சொல்ல வேண்டும் இந்த இரண்டு விவரங்களையும் தீர்மானம் விட்டால், அப்போதும் ஒரு கணங்கூட இங்கே தப்படித்து இந்தக் கிழவியோடு போகக் கொண்டு இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை உலகத் தப்படி போக விருப்பமில்லை அங்கே போகலாம்."

வாஸ்தவம் உள்ளது இப்போது அடிப்போடு கலங்கிப் போய்விட்டது முதன்முதலில் கூறியது உண்மை என்றும், தன்னுடைய அறியாமையினால் இளவரசரைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டதாகவும் உணர்ந்தான் தான் செய்து விட்ட குற்றத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டா? கிடைக்கவே கிடைக்காது? உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

"ஐயா! தங்கள் என் பெரிய தந்தையின் ஆபத்தானவர் என்று சொன்னார்கள் என்னைத் தங்கள் மகன் என்று உரிமை கொண்டாடினார்கள் தங்களை ஒன்று கேட்கக் கொள்கிறேன் நான் நான்குபட்டினம் போகவும் விரும்பவில்லை பழையாணைக்குப் போகவும் விரும்பவில்லை"

'கொடுமபாண்டா' தங்குப் போக விரும்புகிறார்களும் அது தீயவர்களை அங்கேயே உணவைக் கொண்டு போய்ச் சோப்பிக்கிறேன்"

"இல்லை, ஐயா! கொடுமபாண்டா போகவும் நான் விரும்பவில்லை இந்த உலகத்தை விட்டு மறு உலகத்துக்குப் போக விரும்புகிறேன் தங்களுடைய ஆட்களிடம் சொல்லி அந்தத் தெரியுமல்லியிடத்தில் என்னைப் பணி கொடுத்து விட்ட சொல்லுங்கள் நான் தயாராக

இருக்கிறேன்" என்று சொன்னான்

"தாயே! உன்னுடைய விருப்பம் எதுவும் அதைத் தெரிவித்தி வைப்பதாகச் சொன்னேன் ஆகையால் மறு உலகத்துக்குத்தான் தீர்மானம் வேண்டும் என்றால், அங்கேயே அனுப்பி வைக்கிறேன் ஆனால் அதற்கு முன்னால் என்னுடைய தீர்மானங்களுக்கு விடை சொல்லியாக வேண்டும்."

ஐயா! என்னை விளக்க வேண்டியதும் நான் எந்தத் தீர்மானம் பதில் சொல்லப் போவதென என்னைத் தங்கள் மகனாகக் கருதுவதாய்ச் சற்று முன் தங்கள் சொன்னது உண்மையாவிருந்தால்..."

"மகன்! அதில் யாதொரு சந்தேகமில்லை உன்னை நான் பெற்ற மகனாகக் கருதுகிறேன் உன் குழியத்தாய் எனக்கு எவ்வளவு கவனம் வைக்கிறாள் என்பது ஒன்றினை உலகத்தே தெரிந்திராது? உன் பெரிய தந்தையும் நானும் சாற்ப்பு ஆண்டு கணக்கில் தோழர்கள் ஆனால் இராஜாங்கக் காரியங்கள் சித்தம் உறு என்னெல்லாம் பாப்பதற்கென பெற்ற தந்தை என்றும் பாக்க முடியாது அந்தமே ஆளாள் என்றும் பாக்க முடியாது ஏன்? சக்கரவர்த்தியின் காரியத்தைப்போல தான் சொந்தக் குளரன் இராஜாங்கத்துக்கு விபரதமாக சதி செய்த முடியாது, அவனைச் சிறைப் படுத்திக் கொண்டு வரும்படி கட்டளைவிட வில்லையா?"

ஐயா! பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றிய இவ்வாறெல்லாம் போகிறார்கள்? அவர் இராஜாங்கத்துக்கு விபரதமாக என்ன சதி செய்தார்?"

"ஒருவர் உலகத் அது தெரியாது போய் இருக்கிறது இல்லக்கருப் போர் செய்யப் போவதாகச் சொல்லி விட்டுப் பொன்னியின் செல்வா போனார் அங்கே தான் விடுபட்டான் இல்லக்கருப் படைகளை முறித்துத் தன் அதிதேவதாபத்தை உபயோகித்துக்கொண்டு இளவரசர் அந்நொடியிலேயே இல்லக்கருச் சிம்மாசனத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளப் பார்த்தார் இது இராஜாங்கத்துக்கு விபரதமான சதி அவ்வாறு இந்த அறிந்தும் சக்கரவர்த்தி தமது உலகத்தாரைச் சிறைப்படுத்திக்

தவறு வந்ததற்காக கட்டளை அனுப்ப
 777 இளவரசர் அக் கட்டளையை
 கட்டவில்லை. வேண்டியவற்றுக்குத் தகு
 திருந்து விட்டதாகப் பொய்ச் செய்தி
 யைப் பரப்பச் செய்தார் மீரத். கனா
 தி எங்கேயோ ஒன்று மறைந்திரு
 றா இந்த விவரங்கள் உலகத்திற்கு
 தப்பியால் அவர் இந்தநிலை தவறுத
 'சல்ல மறுத்ததால் போலும்
 படிப்பாட்டி இராஜாங்க விபரத்தை
 னைத்து எவகா (முன்னாள்) அதுவும்
 ரிய குறையாக அனுகூலம். சொல்லி
 தி அமரர்' என்றார் முதலமைச்சர்

வா

எதி இதுவரை
 அடக்கி வைத்திருந்த
 ஆதிர மெல்லாம் இப்போது
 மொழிபெயர்ப்பு
 வெளியாகியுள்ளது. இவ்வாறு
 வெளியாகியுள்ளதற்குப் பொய்வி
 ன் சொல்லுகிறதற்கு முதலமைச்சர்
 ரிய துறைகளாக எல்லாம் அவர்
 ம் பொறுக்க முடியவில்லை. அந்த
 'துப் பொய் விபரத்தை உருவாக்க
 ம் போலாடிக் கூறினான்:-

ஐரா' தங்கள் கூறியது ஒன்றும்
 னையிலினை இளவரசர் மீது விண்
 பாண்டம் கூறினான் இவ்வாறாக
 னது படைகள் தோவனா திருந்த
 னதில் இளவரசர் அவர்களை
 னாலேயே உற்சாகம் கொண்டு
 றாடினார்கள். பொய்விபரம் சொ
 றாதான் இவ்வாறாகவும் வெளியாக
 றானவனாக என்பது உலகத்தின்
 னை. அவர்கள் விபரத்தைப் பற்றி
 னாதிசயங்களையும் பார்த்து இவ்வாற
 களை அவர் மீது அவர் கொண்டு
 ன் போய் புறமுதுகிட்டு விட்ட ஒன்று
 காண்ட தங்கள் அந்தஸ்துப் பக்கம்
 இளவரசனாக தங்கள் அரசனாகக்
 'காளை விருமிடினார்கள். புகைத்
 றார்கள் இவ்வாறாக மீட்டானதனை
 பரவியால் சொல்லுகிற அந்தஸ்து
 ன் பொய்விபரம் சொல்லிவிட்டதன்
 மகம் வேண்டாம் என்று மறுத்திரு
 ததற்காக நீதானவாஸனாக தருது
 றார்கள் இவ்வாறு அவர் மீது சொல்லி
 திருக்கிறார்கள் இளவரசர் தந்தையின் க

ட்டளை என்று அந்தஸ்துப் தாளை சிறை
 பாடி நீதி தருதற்குப் புறப்பட்டு வந்
 தார். அவர் கட்டில் வேண்டியவற்று
 துக்களாக தம் அந்தஸ்து சிந்தி
 தான் உலகமாக கப்பாற்றுவதற்காக
 துக்கதா அகையாத்திக் குவித்தா
 அவர் சிறிதேயாவும் இவ்வாறு
 அப்பாஸ்தானம் செய்யும் போது
 செவ்வை என்ன துரப்பாக்கியம் செய
 தனவோ தெரியவில்லை..."

அ

திருத்தர் இலேகாக
 மிரித்துக் கொண்டே
 "பெண்ணே! அருள்
 மொழி வாமருக்காக
 நீ இவ்வளவு ஆதிர
 மாகப் பரிந்து பெருமைதான்
 உன் பவாகளை என்ன
 நினைப்பார்கள் தெரியுமா?
 நீங்கள் இந்தவாறு காதலர்கள்
 என்று நினைப்பார்கள்" என்று

ஐரா' தங்கள் இப்போது கூறியதில்
 மீட்டும் பாத உலகமாக தான் அவர்
 என் உலகத்தைப் பற்றி கொடுத்திருப்பது
 மொத்தம் இந்தத் தவறையிலிருந்து
 தான் மறைக்க விரும்பவில்லை. ஆனால்
 அவர் இந்த அந்தஸ்துப் பெண்ணுக்குத்
 தன் உலகத்தை இப்போது கொடுத்திரு
 பதற்கு நீயாவும் இவ்வாறு வாள்க்கில்
 றொண்டிதான் உலகமாக மீது அவர்
 பவாகளை காதல் கொண்டுள்ளான். ஆனால்
 உலகத்துக்கு அவர் பவாகளை ஒன்று
 இருப்பதே தெரிந்திருக்கிறது"

ஐரா' என் அந்தஸ்து சிந்தித்திரி
 மகள் இவ்வளவு சிறந்த கவிதா ரஸிகை
 என்பது இதுவரை உலகத்திற்கு தெரியாமற்
 போயிருந்தது. இவ்வாறாகப் புத்தகத்தை
 யில் அந்தஸ்து நீதாநி அவ்வாறு நீ"
 என்றார் முதன் மந்திரி

இப்போது இப்போது தங்கள் புகழ்
 சிறைக் கட்டித் தான் விருமபலிவலை
 ஒன்று என்னை என் வழியில் போவதற்கு
 வந்தவர்கள் இவ்வாறாக உலகம் ஆட
 'களை அளவுக்குக் கட்டளைவிடுங்கள்'

'பெண்ணே! கொஞ்சம் பொறு'
 பொய்விபரம் சொல்லாதபற்றி உலகத்தின்
 எவ்வளவு விவரங்கள் தெரிந்திருக்கி
 றான் அனுகூலம் அவர் இப்போது இந்தத்
 மீட்டும் உலகத்தின் அவ்வாறு தெரிந்திருக்க

வேண்டும். அதை மட்டும் சொல்லி
விடு உன்னை உடனே உன் பெரிய
தந்தையிடம் அனுப்பி வைக்க
கிறேன். அவர் இல்லங்கூடிலிருந்து
திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார்
இதனை நேரம் மதுரைக்கு
வந்த புப்பா

"ஐயா! தங்களைப் போன்ற
வஞ்சகம் தின்றத மனிதருடன்
சிந்தையாடி ஆயவா எவனுடன் உ
பெரிய தந்தை அவன் எனக்கு உற
றார் உறவினர் யாருமில்லை
இவ்வரசரைப் பற்றி எவ்வாறும்
அறம் ஆயவாது நான்
சொன்னேன். வேறு
எதுவும் என்னிட
மிருந்து தாங்கள்
தெரித்து

முன்ன வரைவில பாய்ச் சொடி ஜோல்குது விட்டு மறைத்து மின்னல மறைத்து இருள் சூழத்தலும் அண்ட உடாகவகன அத அம்படிபாய் பீரடி டுன்று இடிந்தது

"பெண்ணே! இனவரசன் அருள்மொழி வர்மன் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொல்ல மாட்டாயா?"

"சொல்ல மாட்டேன்"

"நான் கண்டதது உயர்ந்தவாடுண்டு டுன் வரசன் மறைந்திருக்கது இடத்துக்கு நீ ஏதோ இடங்காச செய்கிறேனா? போய் தரகாபுரப்பாட்டாய் இது உன்னையா இல்லையா?"

"ஐயா! விண் வேலை' தங்கள் கேள்வி எதற்கும் இனி நான் மறுமொழி சொல்ல முடியாது"

"அப்படியானால் இராஜாவகத்துக்குத் துரோகமாகச் சதி செய்பவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய கடுத தண்டனையை உனக்கும் அளிக்க வேண்டியதுதான் வேறு வழி இல்லை."

"தண்டனையை ஏற்படுத்துத காத்திருக்கிறேன். ஐயா! பஸி பீடத்தில் என தலைமைய வைக்க வேண்டும் என்றால் அப்படியே செய்கிறேன்"

"சேச்சே! நீ கொடுமபாரஞர் வேலிர் மகன்' உனக்கு அல்லவா அற்பமான தண்டனை கொடுக்கலாமா? அதோ பார் அந்த யானையை"

வானதி அவர் காட்டிய திசையைப் பார்த்தான். கன்னவகரிய குன்றினைப் போல யானை ஒன்று தின்று கொண்டிருந்தது கருங்கல்லினால் செய்து கரிய மை பூசப்பட்ட உருவத்தைப் போல. அது நோன்றியது. அதன் உருவத்தை உயர் எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டு இரண்டு வெள்ளைத் தந்தங்கள் தின்று வண்டது திகழ்ந்தன

பெண்ணே! கஜேந்திர மோட்சம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய். அல்லவா? யானையின் அபயக் குரல் கேட்டுத் திரிமால் ஓடிவந்து முதலையைக் கொன்று கஜேந்திரனை மோகத்தாக்கி அன்று பின்பு அதற்குப் பதிலாக, இந்தக் கஜேந்திரன் எதனை எதனையோ போல அந்த திருமால் வாயை செய்யும் மோட்ச உலகத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறது நீ இந்த உலகத்தை விட்டு மறு உலகத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று சொன்னால் அள

லவா? உன் விருப்பத்தை இந்த யானை உன் முடித் திறக்கும் நேரத்தில் நிறைவேற்றி வைக்கும். அது நன் துதிகளை எவ்வாறு உன்னைய கழற்றி எடுத்து விடுவந்தால் நீ தேவிர மோட்ச உலகத்தின் பைய போய விழுவாய்"

டுன்வந்தா கூறிவிட்டு முதன்மந்திரி அந்தந்தா சந்திரா அந்தச் சிறப்பு வான தகர போமாஞ்சனத்தை உண்டாக்கிறது இந்த மந்திரி மனிதர் அல்ல, மனித உருக உடனிட அக்கலம் என்று எண்ணியான்

கோமகணே! முடிவாகக் கேட்கிறேன் பொன்னியின் செல்வன் இருக்குமிடத்தை சொல்கிறாயா? அல்லது இந்தக் கஜேந்திரனுடைய துதிகளை வழியாக மோட்சத்துக்குப் போகிறாயா?" என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் வானதி மீண்டும் மனோநிடம் பெறுதான்

ஐயா! கஜேந்திரனை என்னிடம் வரச் சொல்கிறீர்கள்? அல்லது நானே கஜேந்திரனிடம் போக நுமா?" என்று கம்பீரமாகக் கேட்டான்

"அந்தந்தர் கைவினால் சமீக்களு செய் தா! அத்துடன் அவர் வானதிக்கு விளைய காத பாஷையில் ஏதோ சொன்னார்

என பூமி அதிகுமபடி நடந்து வந்தது
எனதிலினை அருகில வந்தது தன்னுடைய
ண்ட துதிகைகலினால் வானதிலினை
கூர்னும் மிருதுவான தேகத்தைக் கற்றி
னைதத்து அவனைப் பூமியிலிருந்து
கக்கியது

அ

தந்தச் சில கண நேரத்
தில் வானதிலினை உள்
னத்தில பறபல என

அலையாயப் பாயந்து
ரைந்தன தான அச சமயம் அவவளவு
ததிரியத்துடன் இரூபத்தை தினைத்து அவ
ருக்கே விபப்பாயிருந்தது இனைப
பிராட்டி குந்தவை தேவி என்னைப் பாய
கொளனி என்றும், கொழை என்றும் அடி
படி சொல்லுவவாள்' அவா இச்சமயம்
இயங்குத்து என்னுடைய ததிரியத்தைப்
பார்த்திருந்தால் எத்தனை ஆசையாய்
வா' அவருக்கு என்றாவது ஒருநாள் இச்
சமயவத்தைப் பற்றிக் தெரியாமலிருந்து
பொன்னியின் செய்வருக்காக தான
நீரத்துடன் உயிரை விட்டது பற்றி அறிந்து
கொளவாள். அதை இவ்வரசரிடமும்

சொல்லிய தீதவாள் அப்போது இன்
வரசா என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்
பா' அதை ஓடக்காரப் பெண்ணைக்
காட்டிலும் கொடுமையான வேளாள் மகன்
ததிரியசாலை என்று அப்போதாவது
அறிந்து கொளவாள் அல்லவா'

யானையின் துதிகை மெள்ள மெள்ள
மேல் எழந்தது அத்துடன் வானதிலும்
மேல் ஏறினான் ஆம். ஆம்' அதைப் பிரம்
மராட்சதா கூறியது உண்மைதான் இந்தக்
கத்திரினை என்னை நேரே மோட்சத்
துக்கை அனுப்பி விடப் போகிறது' அதை
கணம் என்னை விதி எதிர்ப் போகிறது'
எத்தனை தூரத்தில் போய விழுவேனோ
தேரியலிலைவ ஆனால் விழும்போது
எனக்குப் பிரகண்டு இராது அதற்குள்
உயிர் போயவிடும்'

யானை இப்போது யானையின் மத்தகத்
துகத் மேல்பேய் போயவிட்டான் கண்களை
இறுக மூடிக்கொண்டான் யானை தன்
துதிகைகளைப் சுழற்றியது வானதிலை விதி
எதிர்த்துக் கிதமாயிற்று. அந்தக் கணத்
தில் கடவுள் அருளால் யானை தன் கய
தினைவை இழந்து விட்டான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

தாற்பதாம் அத்தியாயம்

சுருத்திரம்

ந

ம் கதாநாயகிகளில் ஒருத்தியான வானதி அடிக்கடி தினைவு இழக்கும் வழக்கம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் அல்லவா? இந்த ஒருதடவை மட்டுமே நேபாள அமைதிப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறோம். ஏனெனில், அவளுடைய நோய் தீவிரம் காலம் தெரியவில்லை.

வானதிக்கு தினைவு சிறிது வந்தபோது முதலில் அவள் ஊசலாடுவது போலத் தோன்றியது மின்னா அல்ல, தான் வானவெளியில் பிரயாணம் செய்கிறாள் என்று நினைத்தது தான். "ரிம் ரிம்" "ஜிம் ஜிம்" என்று மனத்தோரணம் சபதம் கேட்டது குளிர்ந்த காற்று குப குப என்று உடம்பின் மீது வீசியது அதனால் தேகம் சிலிர்த்தது சரி, சரி, மேக மண்டலங்களின் வழியாக வானுலகத்திலே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்று எண்ணினாள் கற்றிலும் இருள் குழந்தைக்குத் துடைவிடையே மின்னல் வெளிச்சம் பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

முதன்மந்திரி கடைசியாகக் கஜேந்திர மோட்சத்தைப் பற்றிக் கூறியதும், யானை அதன் துறிகளையெல்லாம் தன்னைச் சுற்றி வளைத்துத் தூக்கியதும் இலேசாக தினைவு வந்தது முதன்மந்திரி அறிந்ததற்குரியபடியே நடந்துவிட்டது மன்னுலகில் என் ஆயுள் முடிந்தது.

இப்போது மோட்சத்துக்குப் போய்க்
கொண்டிருக்கிறேன் மோட்ச உலகில்
தேவர்களையும் தேவிகளையும் பாப்ப
பயன்

ஆனால் எல்லாத் தேவர்களிலும் என
மனத்துக்குத்த தெய்வமாகிய அவரை
அங்கே நான் பார்க்க முடியாது மனத்
துக்கு இன்பமில்லாத அதன்கை மோட்ச
உலகத்துக்குப் போவதில் என்ன
பயன்?

"அடேடே! இது என்ன ஊலாட
டம்' உடம்பை இப்படித் தூக்கித் தூக்கிப்
போடுகிறீர்' ஆனால் தலை வைத்திருக்
கும் இடம் மெத்தென்று கமழ்ந்திருக்
கிறது தாயின் மடியைப் போல இருக்
கிறது ஏன்' தாயைக் காட்டிலும்
என்னிடம் பிரியம் வாய்ந்த இளைய
பிராட்டியின் மடியைப் போகவும்
இருக்கிறீர்' ஆ' குந்தனையிதவி இப்
போது பழையாணையில் என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறீர்' என்னைய பற்றிய
செய்தி அவருக்கு இதற்குள் எட்டி
வருகுமா?

மோட்ச உலகத்துக்கு யானவெனில்
மேக மண்டலங்களின் வழியாகப் பிர
யாணம் செய்வது சரிதான் ஆனால்
என்ன வாகவதில் பிரயாணம் செய
கிறேன்' சொக்க லோகத்துப் புஷ்பக்
விமானமா இது' அல்லது தேய்வத்
திராணுடைய ஐராவதம் என்ற யானையா'
அப்பா' யானை என்றால் சிந்து பய
மாகத்தான் இருக்கிறது' யானையும் அதன்
துவண்டு வளையும் துதிகளையும்' அப்
படித் துவங்கும் துதிகளையெல்லாம்
எவ்வளவு பலம் அதற்கு' - போனது
போய்ற்று' இனி அந்தப் பற்றிய பலம்
என்ன? கவலை என்ன?

ஆனால் தலை வைத்திருக்கும் இடம்
இவ்வளவு பட்டுப் போல மிருது
வாயிருக்கும் காரணம் யாது' கற்றிலும்
இருளாவிருப்பதால்
ஒன்றும் தெரிய
வில்லை. கையினால்
துழாவிப் பார்க்க
கடாம் உண்கையில்,

பட்டுத் திரை சீலை மாநிரிதான்
தொன்றுகிறது கொஞ்சம் கரமாயும் இருக்
கிறது

ஆகா' இது என்ன' என கண்கள்
களை யார் தொடுகிறது' மலலிகைப்
பூவைப் போன்ற மிருதுவான கரம்
அல்லவா தொடுகிறது?"

"வானதி! வானதி!"

இன்னபிராட்டி குந்தனையிதவி
தால் அல்லவா இது' என்ன விருதை'
இப்படியும் இருக்க முடியுமா' அக்காவும்
ஒருவேளை என்னுடன் சொர்க்கத்துக்கு
வருகிறார்களா?

"வானதி! வானதி!"

"அக்கா! தீயகன்தானா?"

"நான்தான்! வேறு யார்?"

"தீயகன் கூட என்னுடன் மோட்ச
உலகத்துக்கு வருகிறீர்களா?"

"மோட்ச உலகத்துக்குப் போக
அதற்குள் உனக்கு என்னடி அவசரம்'
இந்த உலகம் அதற்குள் வெறுத்துப்
போய் விட்டதா?"

"பின்ன, நாம் எங்கே போகிறோம்?"

"என்னடி! அதுகூட மறந்து போய்
விட்டதா' ஆனமையகலத்துக்குப்
போகிறோம் என்று தெரியாதா?"

"என்ன ஊ' இன்னொரு நடவை
சொல்லுங்கள்"

"சரியாய் போச்சு' ஆனமையகலத்
துக்குப் போகிறோம்' ஆனமையின்
முதுகில் ஏறிக்கொண்டு போகிறோம்"

"ஐயோ! யானையா?"

"அடி பைத்தியமே, உன் உடம்பு
எனடி நடுங்குகிறது' யானை என்ற பெய
ரைக் கேட்டால் பயப்படத் தொடங்கி
விட்டாயா?"

"அக்கா' சற்று முன் நான் தூங்கிப்
போய் விட்டேனா?"

"ஆமாம் ஆமாம்' யானை மேல்
அம்பாரியில் பிரயாணம் செய்கிற

அம்மா

கஸ்கி

சொஞலில் ஆனந்த
மாயத் தூயி விட
டாய்"

"ஆனந்தம் ஒன்று
மில்லை. அக்கா!
பயங்கரமான கனவு
கள் கண்டேன்"

"அப்படித்தான்
தோன்றியது!
ஏதேதோ பிதற்றி
ளாய்"

"என்ன அக்கா
பிதற்றினேன்"

"காளாமுகர்
என்றாய்! பவி என்
றாய்! கஜேந்திர
மோட்சம் என்றாய்!
யானைத் துடுக்கை
என்றாய்! அப்புறம்
முதன்மத்திரி
அநித்தரைப 'பாவி,
பழிகாரன்' என்று
திட்டினாய். அந்தப்
பிரமமராயகுக்கு
நன்றாய் வேண்டும்!
நீ தூக்கத்தில் அவ
ரைப் பற்றித் திட்டி
யதைபெல்லாம
அவர் கேட்டிருந்
தால், பல நாள தூய
கலை மாட்டார்"

அதெல்லாம
நடந்தது நிஜமாகக்
கனவுதானா,
அக்கா"

"நிஜமரக்க
கனவா? பொய்யாகக்
கனவா? எனக்கு
என்ன தெரியும்! நீ
என்ன சொப்பனம்
கண்டாய் என்பதே
எனக்குத் தெரியாது"

"காளாமுகர்கள்
என்னைப் பிடித்
துக்கொண்டு
போனார்கள். முதன்
மத்திரி என்னிடம்
இளவரசரைப்

பற்றிய இரகசியத்தைக் கேட்டாள்
 நான் சொல்ல மறுத்துவிட்டேன்
 உடனே யாழ்வுகாட்டை அழைத்து என்
 னைக் கூகி எடுத்து கொலையுமபடி கி
 டண்டிட்டார். அப்போது நான் கொஞ்
 சமாக உயர்ந்தேன். என்னை? இதை
 இதை அக்கா! அப்போது உங்கள் கண்களில்
 வந்தது நீங்கள் அப்போது இவ்வளவு என்
 னுள் உயர்ந்தேன். பார்ப்பதை என்று
 போகட்டு. சொப்பனத்திலாவது அவ
 னைத் தெரிவிக்க நடந்து கொண்ட
 டாயே! அதன் பொருட்டுத் தே
 தோஷம்

வானதி சற்றுச் சமீபம் இந்நதவிட்டு
ளனால தம்ப முடியவில்லை” என
தான்

“உளவாக என்னததை தம்ப முடிய
வில்லையாடி?”

“தான் கண்ட தெலும களவு என்று
ம்ப முடியவில்லை.”

“சில சமயம் சொப்பனங்கள் அப்படித்
தான இருக்கும் நிஜமாக நடந்தது
பாலவே தோன்றும் தானகூட அப்படிப்
பட்ட சொப்பனங்கள் பலமுறை கண்
ருக்கின்றன”

“அப்படி என்ன சொப்பனம் கண்
ருக்கிறீர்கள்” சொல்லுங்களேன்”

“ஏன்” என தம்பிக்கத்தான் அடிக்கடி
‘என களவில் வந்திரான் இவ்வளக்கத்
தவன் போய் எத்தனை மாதம் ஆயிற்று’
தூளால் இரவில் கண்ணை முடினால்
தவன் ததர்பமாக என முன்னால் வந்து
நிற்கிறான்”

“நீங்கள் அதிஷ்டசாலி, அக்கா”

“என அதிஷ்டத்தை நீதான் மெச்சிக்
கொள்ள வேண்டும் அவன் கடலில்
குதித்த செய்தி வந்ததில் ந்தது என மனம்
யப்படித் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது
தன்று உனக்குத் தெரியாது.”

“அப்படியானால் அதுவும் ஒரு பயல்
ஏ சொப்பனம் அல்லவா” அவா கடலில்
முடிவியது மட்டும் தீரமான செய்தி
யானா?”

“அதுவும் ஒரு தூச சொப்பனமா
யி ந்ததால் எவ்வளவோ துறையிருக்கும்’
அது மட்டும் தீராதானடி, வானதி’ இன
வரசன் கடலில் குதித்ததை தெரில் பாரத்
தவர் வந்து சொன்னார்’ அதை தம்
பாமல் என்ன செய்வது”

“வாணாதல் வீரனாததானே சொல்
கிறீர்கள்’ அவரே இனவாசனைப் பற்றி
வேறு ஏதோ சொல்லவில்லையா’ ஒடக்
காரப் பெண்ணைப் பற்றியும் நான்கப்பட்
டினம் சூடாமணி விஹாரத்தைப் பற்றியும்
ஏதோ சொல்லவில்லையா”

“இதெல்லாம் உன் சொப்பனமாயிருக்க
வேண்டும் ஆம், ஒடக்காரி பூங்குழலியைப்
பற்றியும் நான்கப்பட் டினம் சூடாமணி
விஹாரத்தைப் பற்றியும் நீ தூக்கத்தில்
பிதற்றினாய்’ புத்த பிஷுணி ஆகப்
போவதாகக்கூட உளறினாய்’ அதற்குள்
உனக்கு என்னடி இந்த உலக வாழ்க்கை

யின் மீது அவ்வளவு வேறுபடி’ எதற்காக
நீ புத்த பிஷுணி ஆக வேண்டும்”

“அக்கா’ என மனது உலகளுக்குத்
தெரியாதா’ அவனாக கடல் கொண்டு
விட்டது என்று கேட்ட பிறகு எனக்கு
இந்த உலகில் என்ன வாழ்வு வைத்
திருக்கிறது’ சொப்பனத்தில் கண்டபடியே
யானை என்னதை துதிகையால் தூக்கி
எந்தது கொன்றிருக்கக் கூடாதா என்று
தோன்றுகிறது”

“அடி பாலி’ நீயும் போய்விட்டால்
என் கதி என்னடி ஆகிறது”

“உலகம் விஷயம் வேறு, அக்கா’
நீங்கள்...”

‘ஆமாம், ஆமாம்’ அருள்மொழியிடம்
என்னைக் காட்டிலும் உனக்கு அதிக
ஆசை! இவ்வளவா?”

“அக்கா’ அப்படி ஒன்றும் தான்
சொல்லவில்லை தங்களைப் போல் தான்
மனோ ததரியம் உள்ளவன் அல்ல அவர்
இந்தது விட்ட பிறகு...”

‘நீ’ என்ன வார்த்தை சொல்கிறாய்’
அவன் ‘இந்தான்’ என்று நீ ஏன் சொல்ல
வேண்டும்’ உனக்கு திசையமாய்த் தெரி
யுமா’ பழுதிவட்டரையாக்கும், பழுலூர்
ரானியும், பேதை மதுராதகனும் அப்
படிச் சொல்லிக் கொம்மானம் அடிப்
பாரகன் நீயும் நானும் அப்படி ஏன்
சொல்ல வேண்டும்’ அல்லது ஏன்
திண்ணக்கத்தான் வேண்டும்”

“பின்பே, என்ன சொல்கிறீர்கள்’
அவா கழிக்காற்றில் கடலிலே குதித்த
பிறகு வேறு என்ன ஆகியிருக்க முடியும்’
பிழைத்திருத்தால் இதத்தை தான்
வந்திருக்க மாட்டாரா”

“அடி எப்பதையமே’ கடலில் குதித்தால்,
அவனைக் கடல் கொண்டு விட்டது
என்று அர்த்தமா”

“கரை ஏறியிருந்தால் இதத்தை தான்
தெரியாமல்ல இருக்கும்”

“என தகப்பனாரின் கதை உனக்குத்
தெரியுமா’ அவா இனம் பிராயத்தில் பல
மாத காலம் இருக்குமிடமே தெரியாம
லிருந்தது தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு
வந்து இனவரகப் பட்டம் கட்டினார்கள்
என பாட்டனார் அரிஞ்சய சோழர் தக்
கோலம் யுத்தத்துக்குப் பிறகு அடியோடு
மறைந்து விட்டார் பல வருஷங்களுக்குப்
பிறகுதான் அவர் இருக்குமிடம் தெரிந்தது

ரன் சொல்கிறேன். 'கேள் வாஸகி' அவேரித் தாய் ஒரு சமயம் என் பாவனைகளை கவனப்படுத்த கனா போகதான். நது மாதிரி சை சமயத்திற் பாலுணை போனவர்களின் செயல்களை கனா போக இருப்பாரா நமது கடற்களங்களும் இவ்வ மகத தீவுகளும் மத்தியில் எத்தனை பிர தெய்ய சிறிய தீவுகள் இருக்கின்றன. அத தீவுகளில் ஒன்றில் அருள்மொழி ஒதுங்கி இருக்கக் கூடும் அல்லவா? அவ்வளவு தெரிந்தும் வேண்டிய நுழைவாய் செய்ப்படி ழுண்டுவதற்காகவே தான் இந்தப் பிரயாணம் புறப்பட வேண்டும் என்று அழைத்துக்கொண்டு வந்தது. இதெல்லாம் நோக்கிய இன்னும் பாலுதக்கிறது. உன் பிரிவு தவறு இன்னும் இன்னொன்றைப் பற்றிய சொல்க வந்ததல்லவோ? உன் தந்தையே பிரயாணத்துடன் உன் இப்போது நான் கொடுத்தேன் கொள்வாய் போ. ஆம் இந்த தக்கவாய்"

வாஸதி சிறிது நேரம் மெனன வாய்க்கத்து விட்டு 'அக்கா' தாய் எத்த னை தக்கது போகிறாய் என்று சொல் னார்கள்" என்றான்

"ஆனந்தமங்கலத்துக்கு"
"அது எங்கே இருக்கிறது?"

காணகப்படி புளத்தூக்கு அருகில் கடற்கரை ஓரத்தில் இருக்கிறது தீயத்திற் சொப்பனம் கூண்டு என்றொன்று. அதற்கு அருகில் விவராததுகூட ஆனந்தமங்கலத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்தான் தீயத்திற் பிஷ்ஷு வாய்க்குதாய் தக்கவாய். அங்குதான் சௌகரியமாகியிருக்கிறது. ஆனால் தீய மணி பிரகாசமாய்வதற்கு அவசரப்படி வேண்டிய பொய்வீச்சின் செலவையப் பற்றித் திடமான செய்தி கிடைத்த பிறகு ழாடிவு செய்து கொள்ளலாம்" என்று தந்தனை கூறிவாடி இன்னொரு சிந்தனை

"அக்கா! இது என்ன தீயங்கள் சிந்தி கொள்ள சிந்தித்தாக எப்படி உங்களுக்கு மனம் வந்திருது? இன்னொரு பிழைக்கு, தப்பா என்று உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கிறது?"

'நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் தான் இப்படி இருப்பவளா வாஸதி' தான் பார்த்து வந்திருக்கிற தீயத்திற் பாவனை எல்லாம் பொய்யாகப் போவதென்று உன் தாயின் மனதில் உள்ள சந்தேகம் கேட்குகளுமா பொய்யாகப் போவதென்று

இது வாஸதின் எல்லாம் சரியாகத்தான் நடந்து வந்திருக்கிறது"

"என்ன சரியாக நடந்து வந்திருக்கிறது? எங்கே ஒன்றும் தெரியவில்லையேய்" என்றான் வாஸதி

உங்களுக்கு ஏன் தெரியப் போகிறது? தான் சித்தப் பிரமை பிடித்து அலை க்காய். அதுமொழிக்கு இளம் வயதில் பல் கவையகன் தீயம் என்று சொன்னார்கள் அதன்படி தீயத்து வந்திருக்கின்றன பின்னர். மயானமையும் நடந்து தான் ஆக வேண்டும்"

"மறையை என்றால்?"

எத்தனை பிர தடவை தான் சொல்லி வாய் விட்டது தீயம் தீட்டி இருக்கிறாய் மறுபடியும் எதற்காகச் சொல்லச் சொல்கிறாய்? போய்க் தாய்! பொழுது வந்தது பார்த்துக் கொள்ளலாம்"

வாஸதி மீண்டும் சிறிது நேரம் சித்தனையில் ஆழ்ந்திருந்து விட்டு. 'தூதத்திரியெல்லாம் பாணை மீது பிரயாணம் செய்யப் போகிறோமா. அக்கா' எதற்காக' என்று கேட்டான்

"அதுகடவா உனக்கு ஞாபகம் இன்னும் பகலில் நாம் பிரயாணம் செய்தால் வழியில் உன் ஊர் ஊர் இல்லவார ழுளவகன் நம்மைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள் போனவீச்சின் செலவை எப்படி? தீய நாடி புள தவப் புதலவன் எப்படி? என்று கேட்பார்கள் பழுவைட்டையா மீது குறும் கமத்துவார்கள் பழுவா இன்னொன்றினால் சரியார்கள் அக்காவாத்தினால் கூட நினைத்தாலும் தீய தீயப்பார்கள் அதைப்பெல்லாம் நாம் எதற்காக காதலம் கேட்க வேண்டும்? தானதான் ழுளவகனை அப்படி பெல்லாம் தாண்டி விட்டதாகப் பழுவைட்டரை வர்கள் சொன்னாலும் சொல்லுவார்கள் எதற்காக அதை வம்பு என்றுதான் இராததிரியில் புறப்பட்டேன். இதைப்பெல்லாம் பழுவாணையில்லாதது புறப்படும் போகத் உங்களுக்கு சொன்னேன் மறு படியும் கேட்கிறாய் நான் சித்தப் பிரமை பிடித்து உன்னை ஆட்கிறது? குடாமணி விவராததுப் புத்த பிஷ்ஷுக்களிடம் சொல்லத்தான் உன் சித்தப் பிரமைப்பைப் போக்க வழி தீய வேண்டும்! போனால் போகாதா தீயப்போது தாய்! என்ருக் தூக்கம் வந்திருது இந்த ஆடும்

வந்திள் மீது உட்காரத்தபடியேதான்
என்று இவ்வு உம் தாங்கியாக வென்திட
வந்தான் இன்னவயிராட்டி

வா எதி இனி ஒன்று
பேசக் கூடாது
என்று தீ
மா னி தது

மன்னமா னான். அவன்
டய உக்கம் ஒரே
புதுபுதுமாய் தந்தது
என்று நடந்ததை
பெல்லாம் ஒவ
வா னா றாக
எ ன் ன தது
பா தது
எ ன் ன
எ ன் ன
கே ழு த
வெ ளு க ன் ன

தொன்றியது எவர்களுக்கும் தெரிய
பாண்டி ஓவறுநிலை அகநாதான்
என்னவெனப் பார்த்தவாறாக அடிகளா
பாடகநாள் என்று சிலசமயம்
என்னவெனப் பார்த்தான் தன்
மைத துதிக்கையினால் கற்றத

எககிய பிறகு என்ன நடத்தது என்பதை என்னி என்னிப் பார்த்தான ஒன்றும் இவ்வகரு வரவில்லை என்பதான உத்தி நுகரும் தன் உயிருக்கே ஆபத்தான வந்த வேளைக்கு அக்கா சரியாக அங்கு பந்து தள்ளைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும் அக்காவைப் பார்த்ததும் முதன் மாதிரி நடு நடுவகிய போயிருக்க வேண்டும் ஆயினும் பாணைத் துதிகைகயின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றுவது என்பது அவ்வளவு கலப்பமான காரியமா ' நகுவேளை இவ்வாறு இருக்கிறோ ' ன்னைத் துதிகைகயால் கட்டித் தாக்கிய பாணைதானா இது' மேலே அம்பாரி இருந்தது அந்த இருட்டியும் சிறிது தெரிந்தது இன்னையிரட்டி அந்த அம்பாரியிலேயே இருந்திருக்கலாம் பாணை துதிகைகயினால் தாக்கித் தள்ளைத் தூர எறிவதற்குப் பதிலாக மேலே அம்பாரியில் விட்டிருக்கக் கூடும் அந்த மாதிரி செய்ய பாணைகள் பழக்கப் பட்டிருப்பதை வாஸ்தி பலமுறை பார்த்துண்டு முதன்மாதிரியும் இன்னையிரட்டியும் சோந்து இம்மாதிரி குழச்சி செய்திருக்கிறார்களா' எதற்காக' நான் தனி பாகப் பிரயாணம் செய்வதைத் தடுக்கும் போது இருந்தான என்னுடைய கைரியத் தைச் சோதிப்பதற்காகவும் இன்னையிரட்டி இம்மாதிரி செய்திருக்கலாம் பொய்மை முதலானவை என அங்கிலேயில் விட்டு ஒருமயம் சோதனை செய்வதில் வையா' எப்படியாவது இருக்க முடியுமா நான் இன்று தனி வழியே புறப்பட்டது பெரு தவறு இப்போது அக்காவின் மடியில் நல்லவை வைத்துப் படுக்கிடுப்பது எவ்வளவு நிம்மதியாயிருக்கிறது' அக்காவின் வார்த்தைகள் எவ்வளவு கைரியமும் உற்சாகமும் அளிக்கின்றன' பொன்னியின் செல்வா எங்கேயோ பத்திரமாயிருக்கிறா என்பதில் சந்தேகமிலாமல் ஒருவேளை இந்தப் பிரயாணத்தின் முடிவில் அவளை சந்திப்போமா' இவ்வாறு என்னிய போது வாஸ்தியின் உள்ளத்தில் அளவில்லாத கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது மனச் சோவுக்கு நேர்மாறான உற்சாக இயல்பு இப்போது அவளை ஆட கொண்டது

பாணை கம்பிரமாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தது

பாணை மேல் அம்பாரி ஆடி அசைந்து

கொண்டிருந்தது

முன்னும் பின்னும் காவற்படைகள் போய்க் கொண்டிருந்தன

மழை சிறு தாறலாயிற்று பிறகு தாறலும் தீன்றது

வாஸ்தியில் மேலே கூட்டங்கள் தெரிக் கலைத்தன

நட்சத்திரங்கள் எட்டிப் பார்த்தன

வாஸ்தி பாணையின் அம்பாரிக் கூரை வழியாக மேலே வாஸ்தியில் தெரிந்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தான்

வான் வெளியில் சஞ்சரிக்கும் நட்சத்திரங்களாகவும் பூலோகத்தில் வாழும் மனிதர்களின் வாழ்க்கைகளும் ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்க முடியுமா என்று அதிசயப்பட்டான்

பொன்னியின் செல்வர் உதித்த நட்சத்திரங்களாகவும் நான் பிறந்த நட்சத்திரங்களாகவும் உள்ள பொருத்தத்தைப் பற்றி ஜோதிடர்கள் சொல்வதில் ஏதேனும் உண்மையிருக்குமா?

தன் வயிற்றில் பிறக்கும் மகன் முன்று உலகத்தையும் ஆளப் போகிறான் என்று ஜோதிடர்களுடன் சோந்து அக்காவும் சொல்வது உண்மையாகுமா?

வால் நட்சத்திரம் தோன்றுவது ஏதோ உற்பாதத்துக்கு அறிகுறி என்று ஜனங்கள் பிழிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அது எவ்வளவு தூரம் நிஜமாயிருக்கும்?

அப்படி என்ன உற்பாதம் நடக்கும்' பொன்னியின் செல்வா கடலில் முழுகி வதுதான் அந்த உற்பாதமா?

அக்கா கொண்டுள்ள தம்பிகைகயின் படி அவர் திருமயி வருவாரா?

அப்படியானால், வேறு என்ன உற்பாதம் நடக்கக் கூடும்..?

மமாதிரியெல்லாம் வெகு நேரம் சித்தனை செய்து கொண்டிருத்த பிறகு வாஸ்தி இலேசாகக் கண்ணையாத்தான்

அவன் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, பொழுது புலர்ந்திருந்தது

புள்ளிவகை உதய சீதம் பாடின

இன்னையிரட்டியும் விழித்துக் கொண்டிருந்தான் அம்பாரியின் பட்டுத் திரையை விலக்கிக்கொண்டு வெளியே பார்த்து, "இதோ ஆண்மயங்கலம் வந்து

அங்கே ஆயத்தமா
யிருத்த அரண்
மனைத் தாதிமார்
கள் இளவரிகளை
இருவரை யும
மானிகையின் எல
லாப் பகுதிகளுக்
கும் அழைத்துச்
சென்று காட்டி
னார்கள்

கடைசியில்,
மானிகையின்
கீழ்ப்புறத்துக்கு
வந்து, அங்கிருந்த
அலங்கார முன
றின் முகப்பில் நின்
றபடி கட்டிடம்
கலந்த காலவாழைப்
பார்த்துக்கொண்டு
நின்றார்கள்

"அக்கா! இள
வரசரைத் தேடு
வதற்கு ஏற்பாடு
செய்யப் போவ
தாகச் சொன்
னாகியே! என்ன
செய்திருக்கிறீர்
கள்!" என்றான்
கொடும்பாளூர்
இளவரசி

"ஆமடி
வானதி! தேடு
வதற்கு ஏற்பாடு
ஆரம்பமாகி விட்
டது அதோ பார்
ஒரு படகு வரு
கிறது! அதில் வரு
கிறவர்கள் ஒரு
வேளை ஏதேனும்
செய்து கொண்டு
வந்தால் உம்
கொண்டு வருவார்
கள்" என்றான் குத்

தேவன்

விட்டோம் சோழ மானிகையின் வாச
லுக்கே வந்து விட்டோம்' என்றான்

இரு இளவரசிகளும் பாளைய மீதிருந்து
இறங்கினார்கள்

மானிகைக்குள்ளே பிரவேசித்தார்கள்

வானதி திம்மிப பார்த்தாள் சற்றுத்
தூரத்திலுள்ள மரக் கிளைகளின் இடைவெளி
யில் ஒரு சிறிய படகு வருவது தெரிந்தது
அதில் இருவர் இருந்தார்கள்

'அக்கா' அதைப் படகில் வருவது

யார்?" என்று வானதி கேட்டாள்.

"படகு தளையுதிரவன் செந்தன அழகன் தஞ்சாவூர்ப் பாதாளச் சிவரவில்லு நாம அனதொரு நாள் விடுத்தன செய்தோம், அவன்' உடலாந்தி நாயவன் பூபசூழலி"

வானதிக்கு உடம்பு சிலித்தது.

"அக்கா' நான் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து விட்டேன். அவன் உன்னைப் போலே நேன்" என்றான்.

"என்னடி அவனைக் கவனி அவன் அவன்' உன்னை அவன் விழியலி விடுவான், என்ன' நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நீ பரப்பட்டாமல் கமமா இரு" என்றான் குந்தனன்.

படகு நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

யா

னைத் துதிகளில் அகப்பட்ட வானதி எப்படி உயிர் பிழைத்தான்? இதைக் குறித்து அவன் இரண்டாவது

தடவை செய்த ஊக்குதான் சரியானது யானை துதிகளையே கழற்சி அவனைத் தா எதிரவில்லை மேல் தூக்கி அமராரின் அருகில் இடிகாக்க வைத்தது அவன் தினை மன்றில் ஆவத்தமாய் தந்த குந்தனன் அவனை வாரி அனைத்து மடியில் போட்டுக்கொண்டான்.

நிறகு முதன்மத்திரியும் பலகுகில் ஏறினார் 'தேவி' போய் வாட்டுமா' உன் பிரயாணம் இனிதான் தக்கமும் அதன் முடிவும் இனிதான் தக்கமும்" என்று சொன்னார்.

"ஐயா' தங்கள் உதவிக் கிண நன்றி' என்றான் இன்னையிரட்டி.

கொடையாந்தாக்க கோமகனைக் கோழை என்றால் அவனைப் போல நேருமத்தக்காரப் பெண்ணை நான் பார்த்தேன்.

"முன்னையல்லாம் அவன் கோழை யாகத்தான் உத்தான் கொஞ்ச நாளைத் தான் அவனாகத் துவவனவு எதிரியம் வந்திருக்கிறது" என்றான் குந்தனன்.

"எல்லாம் உன்னுடைய பரிசுரிதான் அந்தப் பெண் என்னைப் பயங்கர ராடகன் என்று என்னியி் தப்பான போனால் போகும் என்னைப் பற்றி

எவ்வளவோ போ எத்தனை போ விதுமாக என்னிக் கொண்டிருப்பார்கள் நான் அதற்காகவே உடம்பம் கவனப்படுத்தி வந்தேன் போய் வந்தேன், அம்மா"

இவ்வளவு முதன்மத்திரி கூறியதும் அவன் உடம்பம் பலகுகும் தான் வீராகனும் மட்டுமே மோத்த திசையில் செல்ல, யானை குதின பர்வாரங்கள் எல்லாம் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றன.

மு

தன்மத்திரியின் பலகுகுப் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் மறை பிடித்துக் கொண்டது. மழையைப் போது படுத்தாமல் சிவன்குடகிய ஆட்களும் சிவன்களையே காத விடாகனும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மறை குறைத்து தாரவ தீரகும் ராசுதான் தான் சென்று பலகுகு நின்றது "ஏன் நிறுத்தினான்?" என்று முதன்மத்திரி கேட்டார்.

கவாயி' அந்த மாதடியில் யாபோ கிடப்பது போலத் தெரிந்தது" என்றான் முன்னால் சென்ற காவலர்களில் ஒருவன் முதன்மத்திரி அவன் கட்டிக் காட்டிய திசையை உற்றுப் பார்த்தார் பளிச்சென்று ஒரு மின்னல் மின்னியது.

"ஆமாம், யாபோ கிடக்கிறதாக்கத்தான் கொடுத்து இருக்கிற பாராகுகிறேன்" என்றார் முதன்மத்திரி.

சிவன்களால் தந்து இருக்கி அருகில் சென்றபோது மாதடியில் கிடத்த மனிதன் முன்னம் உத்தம் கேட்டது.

யா இப்போது" என்றார் அந்தந்த அகரதப் பதிலாக முதன்மத்திரி போலி தக்கிறதே" என்ற தீர்மான குரல் கேட்டது.

"ஆம், கேட்பது முதன்மத்திரிதான்' இப்போது கிடப்பது யா"

ஐயா' தெரியவில்லையா' நான் தான் மதுராத்தகன்"

இளவரசர் இது என்ன கோமம்' இப்போது எப்படி வந்தார்கள்' என்ன தோத்தது' என்று பாரப்படி என் கேட்டுக் கொண்டே முதன்மத்திரி மதுராத்தகனாக தூக்கி நிறுத்த முயன்றார்.

(தொடரும்)

வியான்னியின் சிசுஸ்வன்

நாற்பத்தியொன்றாம் அதிவாயம்

மதுராந்தகன் நன்றி

தன்மத்திரியின் கரம் மதுராந்தகன் மேல் பட்டதும் அவன்
அவறினான்

"ஐயோ! அய்யோ! செதினை' என்னைத் தொட வேண்டாம்
என் கால்கள்! போக! போக!" என்று கவி
னான்

அதிருத்தர் அவனைத் தூக்குவதை நிறுத்திவிட்டு,
"இவ்வரசே! தங்களுக்கு என்ன நோத்தது? தங்கள்
கால்களுக்கு என்ன தேரிட்டது?" என்று கவலை

புடன் கேட்டார்

"என் கால்கள் முறித்தே போய்விட்டன தடக்க முடியவில்லை,
நிற்கவும் முடியவில்லை!"

முதன்மத்திரி நிகும்பிப் பார்த்து, "அயே! பலகளை இவ்விடம்
கொண்டு வாகுங்கள்" என்று தம் ஆட்களுக்குக் கட்டளைவிட்டார்

பின்னர், "ஐயோ! இந்த விபத்து எப்படி நோத்தது? தங்களை மனழியல்
தனியாய்க் கிடக்கும் காரணம் என்ன? தங்களோடு வந்த பரிவாரங்கள்
எங்கே? தங்களை இவ்விடம் விட்டு விட்டு அவர்கள் எப்படிப் போகத்
துணிந்தார்கள்? அவர்களுக்கு என்ன தண்டனை விதித்தாலும்
போதாதே!" என்றார்

"முதன்மத்திரி! யாரையும் தண்டிக்க வேண்டாம்! யார் பேரிழ்வு
குற்றம் இல்லை மாலை நேரத்திலே குதிரை மேல் ஏறிக்கொண்டு நான்

தான் தனியாகக் கிணம்பினை நடுக் கரையோரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். நிறைந்து மழை பிடித்துக்கொண்டது. ஒரு பெரிய இடி இடித்து மின்னல் மின்னியது. குதிரை மிரண்டு ஒடியது. நான் இந்த மரத்தின் கிளையில் சிகிக்கொண்டு கீழ் விழுந்து விட்டேன். குதிரை எவ் வேளையோ போய்விட்டது. விழுந்த வேகத்தில் கால் முறிந்து விட்டதோ அல்லது கழுக்கிக் கொண்டு விட்டதோ தெரியவில்லை. எழுந்து திறகவும் முடியவில்லை. தல்ல வேண்டியாகத் தாங்கக் இராமயம் இயகு வந்தீர்கள்!"

"ஏதோ தங்களுடைய தந்தை, மகாநாடிய கண்டராதித்த தேவர சேயத் புண்ணியத்தான். இந்த மா டும் நான் இயகே வகுமபடி நோத தது' கொஞ்சம் பலலைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்திருங்கள் பலவகையில் தங்களை ஏற்றி விடு கிறேன். மற்ற விவரங்கள் எல்லாம் நாதன கோவிலில் அடிப்பாவின இல வத்துக்குப் போன பிறகு கேட்கத் தெரிந்துகொள்கிறேன்" என்றார் அநிகுத்தா

பலவகை அருகில் கொண்டு வந்து இரக்கப்பட்டதும் முதன்மத்திரி இளவரசரை மெதுவாகப் பிடித்துத் தூக்கிய பலவகையுள் கிடத்தினார்

ஆடகனிடம், பலவகைத் தூக்கிக்கொண்டு மென்ன மென்ன அசங்காமல போக வேண்டும் என்று கட்டளைவிட்டார் நாமம் பலவகையினை அருகிலேயே தொடர்ந்தார் போல் நடந்து சென்றார்

சி

திது நோத்துக்கெல்லாம நாதன கோவில் என்று வழங்கிய கந்தர சோழ விண்ணகரத்துக்கு அவர்கள் வந்து சேரத்தார்கள் அந்த ஊர்ப் பெருமான கோவிலுக்கு அருகில் முதன்மத்திரி அநிகுத்தரின் மானிகை ஒன்று இருந்தது அதற்குள் இளவரசர் மதுராத்தகரைத் தூக்கிச் சென்று அவநிகுத்த கட்டிலில் கிடத்தினார்கள்

வினக்கு வெளிக்கொண்டு வரச் சொல்லிய பார்த்ததில் கால்

முறிவவில்லைபென்றும் வெறும் கழுக்குத்தான் என்றும் தெரிந்தது

இளவரசர் கொண்டிருந்த பீதி யும் சித்தி தெனித் தது

பெருமான் கோவிலிலிருந்து

10.10.99 ஸபி 45

அமரர் கல்கி

வந்த பிரசாதங்களை இருவரும் அருத் தினார்கள்.

பின்னர் முதன்மந்திரி, "இளவரசே! இனி இரவு திம்மதியாகத் தூங்குங்கள்! போழுது விடிந்ததும் தங்கள் உசிதம் எப்படியோ அப்படியே செய்யலாம். நான் தஞ்சைக்குத்தான் போகிறேன் என்றுடன் வருவதாயித் தந்தால், தங்களைப் பத்திரமாய்க் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பிக்கிறேன்" என்றார்.

"ஐயா! தாங்கள் எனக்கு எவ்வளவோ நீங்கு செய்திருக்கிறீர்கள். அதற்கெல்லாம் பரிகாரம் இன்று செய்துவிட்டீர்கள். இன்று எனக்குச் செய்த உதவியை என்றும் மறக்க மாட்டேன். அதற்கு எப்பிரதானம் தனிச் செலுத்துவேன். ஒருவேளை இந்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தின் சிம்மாசனத்தில் நான் அமரும்படி தோத்தால் தங்களுடைய முதன்மந்திரியாக வைத்துக் கொள்வேன்" என்றான் மதுராதகன்.

அதிருத்தர் அதிசயக் கடவில முழுகிப் போனதாகப் பாவனை செய்து, "இளவரசே! சோழ குலத்துக்கு நான் கடமைப்பட்டவன். இந்தக் குலத்தைச் சோதனவாக்கெல்லாம் ஆட்சிசாணை சொல்வதும் இயன்ற உதவி செய்வதும் என கடமை. ஆகையால் தாங்கள் தனிப்பட எனக்கு தனிச் செலுத்த அவசியமில்லை. ஆனால் தங்களுக்கு நான் ஏதோ நீங்கு செய்திருப்பதாகச் சொன்னீர்கள்! அதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் தங்களுக்கு மன்னிந்து எந்தத் தீங்கும் செய்ததாக ஞாபகமில்லை. தாங்கள் சற்றுப் பெரிய மனது செய்து தெரியப்படுத்தினால் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் என்ன உண்டோ அதைச் செய்து விடலாம்" என்றார்.

"ஐயா! அதிருத்தரே! தாங்கள் மகா கெட்டிக்காரர், அறிவாளி. இராஜதந்திரி புணர் என்பதெல்லாம் உலகமந்திர விஷயம் ஆனால் தங்கள் கெட்டிக் காரத்தனத்தை என்னிடம் காட்ட வேண்டாம். தாங்கள் எனக்குச் செய்திருக்கும் தீங்கு எவ்வளவு கொடுமை

யானது என்பது எனக்குத் தெரியாது என்றும் என்ன வேண்டாம் ஆனால் இன்று தாங்கள் எனக்குச் செய்த உதவியை முன்னிட்டு அதையெல்லாம் மறத்து விடப் போகிறேன் என்றுடன் தனிசைத் தங்களுக்கு எந்த விதத்தில் தெரியப்படுத்தலாம் என்று சொல்வார்கள் ஏதாவது பிரதி உபகாரம் செய்யக் கூடியது இருந்தால் கூறுங்கள்!"

அதிருத்தர் புன்னகை புரிந்து, "ஆம், இளவரசே! தங்கள் தனிசைச் செலுத்த வழி ஒன்று இருக்கிறது. தங்களிடம் இந்தக் கிழவன் கோர வேண்டிய வரம் ஒன்று இருக்கிறது. இனி இம்மாதிரி குதிரை ஏறித் தனி வழியே கிளம்ப வேண்டாம் முன்னும் பின்னும் பரிவாரங்கள் சூழ ரதத்தில் பிரயாணம் செய்யுங்கள். அதைவிடப் பலலக்கில் பிரயாணம் செய்வது நலம். காலம் கெட்டிருக்கிறது. பல காரணங்களினால் மக்கள் மனக் கொதிப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்குப் பழையாறையில் பாரததீரகனை ஆகையால் நிறத்த பலலக்கில் பிரயாணம் செய்வதைக் காட்டிலும் மூடு பலலக்கில் பிரயாணம் செய்வது இன்னும் நல்லது. பழைய இளைய ராணியின் பலலக்காக இருந்தால் ரொம்ப விசேஷமாயிருக்கும் யாரும் சந்தேகிக்கவே மாட்டார்கள்" என்றார்.

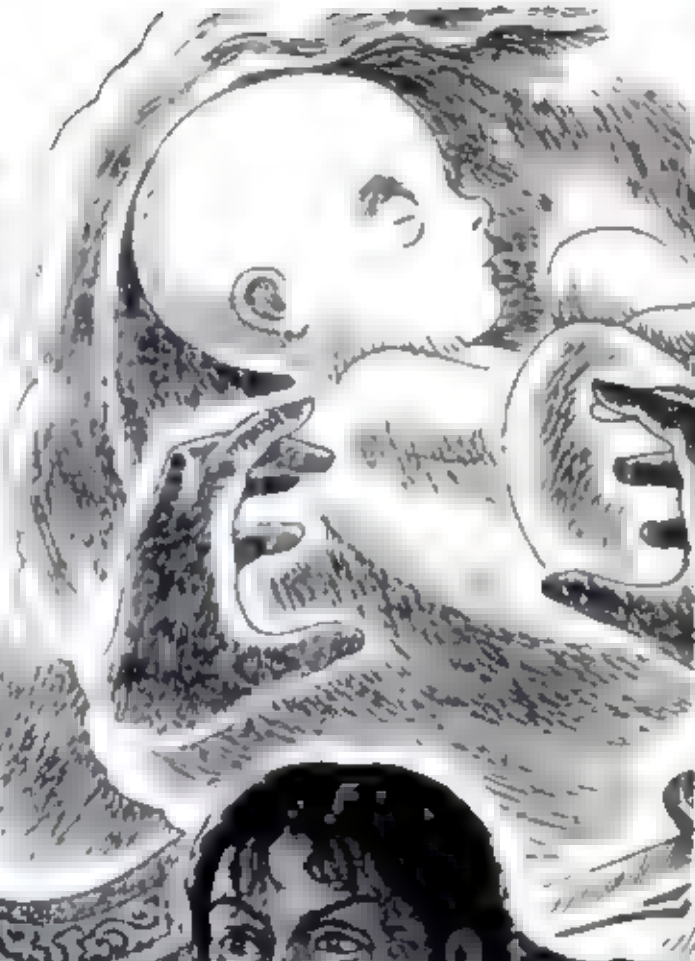

துராதகன் அசந்து போனான். அவன் முகத்தில் மறுபடியும் பயத்தின் அறிகுறி காணப்பட்டது. சற்றுப் பொறுத்துச் சமாளித்துக்கொண்டு, "முதன்மந்திரி! என்ன வாரத்தை சொன்னீர்! பழுவூர் இளையராணியின் மூடு பலலக்கில் என்னைப் பிரயாணம் செய்யச் சொல்வதின கருத்து என்ன? என்னை அவமானப்படுத்துவது உமது தோக்கமா...?" என்றான்.

"இளவரசே! பழுவூர் ராணியின் பலலக்கில் பிரயாணம் செய்வதைத் தாங்கள் அவமானமாகக் கருதுவதை நான் அறியேன். எப்போதிருந்து இந்த

எண்ணம் தங்களுக்கு உண்டாவிறது' முன்பேயேயல்லாமல் அடிக்கடி தாங்கள் அவலிதம் போய்க் கொண்டிருப்பது வழக்கமாவதாகத்தே' களை விவாக, கடமையா சம்பவனையா மாளிகைக்குப் போய்த் திருமயில பிறகு இந்த கடை முடிவுக்குத் தாங்கள் வந்திருக்க வேண்டும் "

மதுராத்தகன் மேலும் இவ் கொண்டை அவன் முகத்தில் பம்பிராத்தலின் சாலை பரவற்று

"முதன்மந்திரி' கடம்பூர் மானிகைக்கு
வான் நான்" என்று தடுமாற்றத்துடன்
ஏதோ சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்
தான்

"இளவரசே' கடம்பூர் மானிகைக்குத்
தாங்கள் ஆடி மாதம் பதினெட்டாம்
பெருக்கு அன்று தனாடுகாரி பெரிய
மழைவட்டையருடன் போயிருந்தாள்
அவ்வாறு' அதைத்தான் சொல்கிறேன்
அப்போது தாங்கள் இளையராணியின்
பல்ககியை போய விட்டுத் திரும்பினீர்
என். அது எனக்கு அவ்வளவாகப்
பிடிக்கவில்லைதான் பல்கக்குப் பிர
பாணம் என்னைப் போன்ற கிழவர்

களுக்கு உகந்தது தங்களைப் போன்ற
இளைந்தாள் யானை மீதே குதிரை
மீதே பிரயாணம் செய்வதுதான்
உசிதம் ஆனால் குதிரைப் பிரயாணத்
துகந்த தகுந்த பயிற்சி வேண்டும்
தங்களுக்கு உடம்பு சரியானதும் நாளை
அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய
கிறேன் "

"அளபில் அதிகுத்தரே' ஜாககிரதை'
மேலும் மேலும் என்னை அவமானப்
படுத்தும் வார்த்தைகளைச் சொல்லு
கிறீர் இன்றைக்கு ஏதோ இந்த அசத்
தர்ப்பம் தேரிட்டு விட்டபடியால்
எனக்குக் குதிரை ஏற்றம் தெரியாது

என்று முடிவு கட்டி விட்டார் ஏதோ ஒருசமயம் பலலக்கில் சென்றபடியால் எப்போதும் பழுவூர் ராணியின் முடி பலலக்கில் தான் போவதாகச் சொல்லுகிற உம்முடைய பிராயததையும் இன்றைக்கு நீர் எனக்குச் செய்த உதவியையும் நினைத்துப் பொறுத தை."

"இளவரசே' தங்களுடைய பொறுமை எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி தருகிறது 'பொறுத்தார் பூமி ஆனவா' என்பது முதுமொழி தமிழகத்தின் மாபெரும் புலவர் என்ன கூறுகிறார்'

'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்
போலத் தம்மை
இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலை'

நிலம் தன்னைத் தோண்டுகிறவர்களைப் 'பொறுத்தல் கொண்டிருக்கிறது பொறுத்தல் கொள்வது மட்டுமா' தோண்டுகிறவர்களுக்குத் தூய தண்ணீரையும் அளித்து உதவுகிறது பூமிக்கு உன்ன இந்தக் குணம் பூமியை ஆன நினைப்பவர்களுக்கும் இரக்க வேண்டும் என்னைப் போன்ற பிறவன் ஏதாவது அனுதிமமாகச் சொன்னாலும் பூமி ஆன விருமபும தாங்கள் பொறுத்தல் கொள்ளுவதுதான் உசிதம்."

"ஐயா' என்ன சொல்கிறீர்' தான் இந்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தை ஆன விருமபுலதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறீர்'" என்று கேட்டான் மதுராத்தகன் அவனுடைய உதடுகள் துடித்தன புருவங்கள் தெரித்தன பசும் கோபமாகவும் ஆத்திரமாகவும் மாறி வந்ததென்பதற்கு அறிஞரிகள் தென்பட்டன.

ஆனால் முதன்மந்திரியோ சிந்தும் பதற்றமில்லாமல், "இளவரசே' குற்றம் சாட்டுகிறேன் என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்' தாங்கள் இந்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தை ஆன விருமபினால், அது எப்படிக்கு குற்றமாகும்' வீராதி வீரரான விஜயாலய சோழரின் குலத்தில உதித்தவர் தாங்கள் மகானாகிய சிவஞான கண்டராதித்தரின் திருப்பதலவர் இந்தச் சோழ சிம்மாசனம் ஏறுவதற்குத் தங்களுக்கு உரிமை உண்டு

அதைத் தாங்கள் விருமபுலது எப்படி குற்றம் ஆகும்' அது குற்றம் என்றும், ஆகையால் அதற்காக இரக்கியமான சதி முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் யாராவது தங்களுக்கு யோசனை சொன்னால் அதைத் தாங்கள் நம்ப வேண்டாம் இளவரசே' இந்தக் கிழவனுடைய வார்த்தையைக் கொஞ்சம் செவி சாய்த்துக் கேளுங்கள் தங்களுடைய பெற்றோர்களின் விருப்பம் ஒருவிதமாயிருந்தது தாங்களும் அதற்கு இணங்கிச் சிவபக்தியில் ஈடுபட்டிருந்தீர்கள் இப்போது தங்கள் மனம் மாறிவிடுகிறது அதைப் பற்றிக் குற்றம் கூற யாருக்கும் பாததியதை இவனை தங்களுடைய உரிமையைத் தாங்கள் பகிரங்கமாகக் கோரலாம் சக்கரவாத்தியிடமே தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிப்பப்படுத்தலாம் அதை விடுத்து, கேவலம் காளாமுகக் கூட்டத் தாரின் ஆதரவைக் கோருவதற்காக அமாவாசை இருட்டில் தன்னைத் தனியாகக் கொள்ளிடக் கரைக்குப் போக வேண்டிய அவசியமில்லை அல்லது சம்பவவரையா மானிகையில் அத்த ராதிரியில் இருடர் கூட்டத்தைப் போல் கூட்டம் போட்டுச் சதிப் பேச்சுப் பேச வேண்டிய அவசியமும் இவனை இந்த மாநிரியெல்லாம் தங்களுக்கு யோசனை கூறுகிறவர்கள் தங்களுடைய பரம் விரோதிகள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்"

ம

துராத்தகன் பெருங் குழப்பத்துக்கு உண்டானான். முதன்மந்திரிக்கு இவ்வளவு விஷயங்களும் தெரிந்திருக்கின்றன என்று எண்ணியபோது அவனுக்கு உண்டான வீயப்படிக்கு அனல்வலை அதேசமயத்தில் பீதி ஒரு பக்கமும், பீதி காரணமான ஆத்திரம் ஒரு பக்கமும் பெருகிக் கொண்டிருந்தன

"ஐயா' தங்களுக்கு இவையெல்லாம் எப்படித் தெரிந்தது' எதற்கு துரோகி என்னுடனும் சிதேகமாயிருப்பது போல் தடித்துக்கொண்டு தங்கனிடமும் வந்து

சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்” என்று கேட்டான்.

“தாங்கள் அதை அறிய முயலவதில் பயனில்லை. இந்தப் பரந்த இராஜ்ய மெங்கும் எங்குக் கண்கள் இருக்கின்றன; காதுகளுமிருக்கின்றன தான் அறியாமல் எதுவும் இந்நாட்டில் தடைபெற முடியாது...”

“அப்படியானால், சககரவர்த்திக்கும் இவையெல்லாம் தெரியுமா?” என்று மதுராந்தகன் கேட்டான்.

“இல்லை, அவருக்குத் தெரியாது. என கண்களும் காதுகளும் தெரிவிக்கும் எத்தனையோ இரகசியங்கள் என நெஞ்சுகததில் பதிந்து கிடக்கின்றன அவசியமும் அவசரமும் தோத்தால் ஒழிய அவை வெளியில் வரவே வரா...”

“ஆம் ஆம், தங்களுடைய நெஞ்சுகததில் எவ்வளவோ பயங்கரமான இரகசியங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன அவை மட்டும் வெளியில் வந்தால், இந்தச் சோழ சாமராஜ்யமே நடுநடுங்கிப் போகாது?” என்றான் மதுராந்தகன். அவனுடைய குரலில் இப்போது இதற்குமுன் இல்லாத கபடமும் வஞ்சகமும் தொனித்தன.

முதன்மத்திரி அதைக் கவனித்தும் கவனியாதவா போல கூறினான் - “சககரவர்த்தி என்னுடைய ஆபத தண்பர் ஆனால் அவர் அறியாத இரகசியங்களும் என நெஞ்சில் இருக்கின்றன. கந்தர சோழர் கொடிய தோயவாயப் படங்குகிறார் பல காரணங்களினால் அவர் மனம் ஏற்கெனவே புண்ணாகியிருக்கிறது. சிறைகளின் சதிச் செயலைப் பற்றி அவரிடம் சொல்லி மெலும் அவர் நெஞ்சை புண்படுத்த தான் விரும்பவில்லை. அதற்கு அவசியமும் ஏற்படவில்லை. இளவரசர் தங்களுடைய காரியங்களைப் பற்றிய வரையில், தான் சககரவர்த்தியிடம் ஒரு நாளும் சொல்ல மாட்டேன் என்று தாங்கள் நம்பியிருக்கலாம்.”

“ஐயா! அன்பில் அநிகுதரே! இந்தப் பேதை மதுராந்தகன் பேரில் தங்களுக்கு நிகரென்று இவ்வளவு அபிமானம் தோன்றக் காரணம் என்ன?” என்று

மதுராந்தகன் கேட்டு விட்டு ஏனைச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“இளவரசர் தங்களுடைய நிமிரென்று எனக்கு அபிமானம் பிறந்து விடவில்லை. கந்தர சோழரின் புதல்வர்களைப் போலவேதான் தங்களுடைய தான் எப்போதும் அபிமானம் வைத்து வந்திருக்கிறேன். அதைக் காட்டிக் கொண்டவதற்கு இதற்கு முன்னால் சத்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை...”

“இன்றைக்கு அச்சத்தர்ப்பம் கிடைத்தது. தான் குதிரை மேலிருந்து விழுந்து காலை ஒடித்துக்கொண்டதால் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் சில நாளைக்கு முன்னாலயென்றால், என்னை அந்த மரத்தடியிலேயே கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிட்டு வந்திருப்பீர்.”

“தாராயணா! தாராயணா! இது என்ன வார்த்தை, இளவரசர்!”

“ஐயா! எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று என்ன வேண்டாம் எனைச் சொன்னாலும் நம்பக் கூடிய அப்பாவி என்று நினைக்க வேண்டாம் தான் என தாயாரின் காப்பதில் இருந்தபோதே எனக்கு எதிராக நீர் சதி செய்வதொடங்கினீர். தான் இந்தப் பூமியில் பிறத்ததும் என்னைக் கொன்று விடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தீர். அதோ உமமுடைய முகத்தில் ஆச்சரியத்தின் அநிகுதையைக் காண்கிறேன். அதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று வியப்படைகிறீர். இவ்வளவா! இந்தச் சோழ நாட்டில் பயங்கர இரகசியங்கள் பலவற்றை அறிந்தவர் நீர் ஒருவர்தான் என்று என்ன வேண்டாம்!”

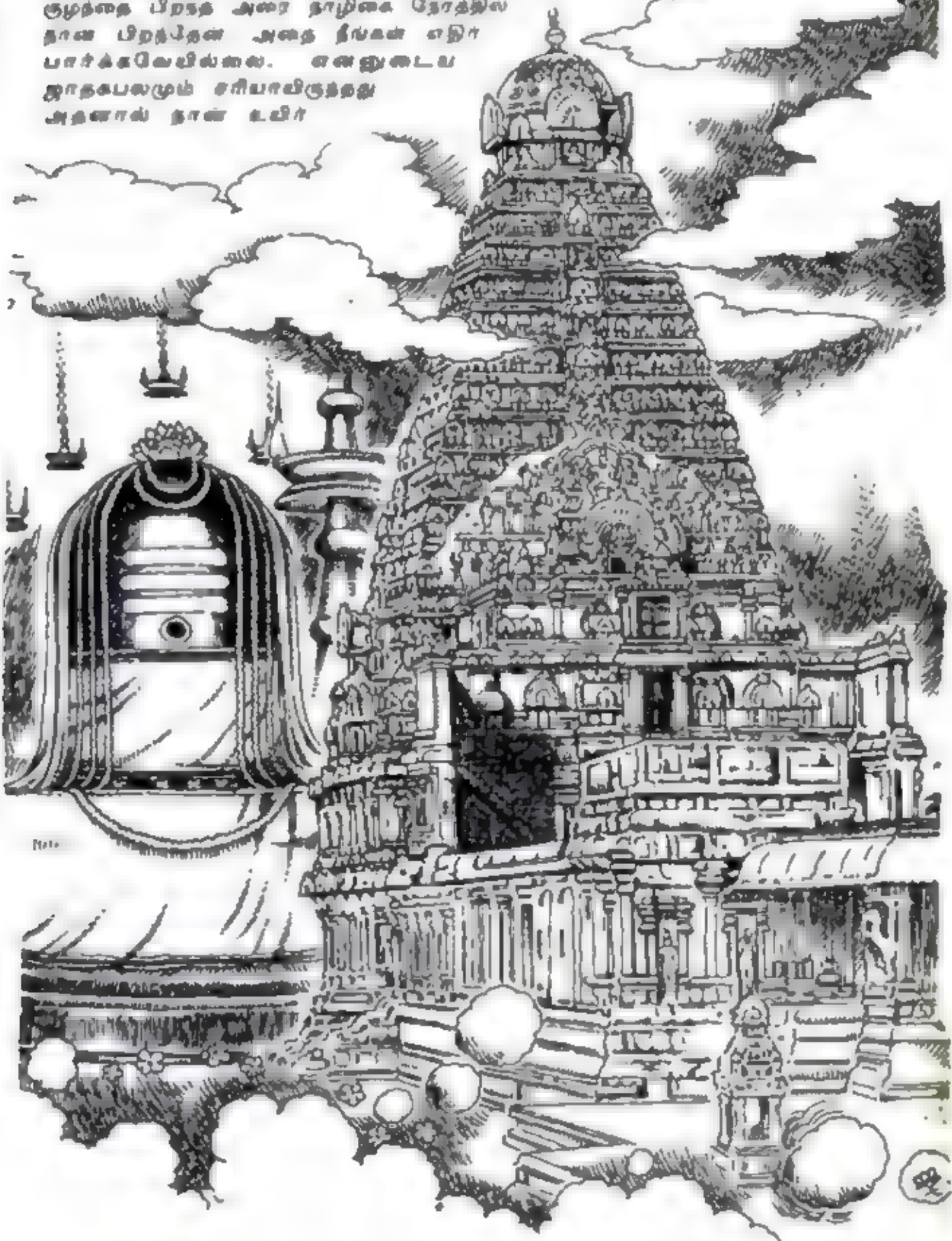
வி திருத்தரின் முகம் இப்போது உண்மையாகவே அதிசயமான காட்சி அளித்தது. அதில் கண்களுக்கு ஒரு சாயல் தோன்றி மறைந்தது. கடைசியில் வருத்தி வருவித்தது கொண்ட புன்னகையுடன் முதன்மத்திரி, “ஆம் இளவரசர் தான் அவ்விதம் இறுமாந்திருத்தது கண்மதான் இன்றைக்குக் காவ பங்கமாயிற்று. தாங்கள் பிறத்தவுடனே கிடைத்தி

செயல் ஏற்பாடு நடத்திக்குடும் படசதில
தாங்கன எப்படிப் பிழைத்தார்கள்' அந்த
இரகசியத்தையும் கூறி விட்டால் மிகு
தாரத்தனாவேன்" என்றா

"எனக்கு எவ்வளவுதான் தெரியும்
என்று சோதிக்கிறீர் போலும்'
தவலது, சொல்கிறேன் சுகந்ததி
செய்வதற்குத் தாங்கன ஏற்பாடு
செய்திருந்தவர்கள் குழத்தை பிறத்
தலும் ஆணர், பெண்ணர்
என்று கூடப் பாராமல்

அவசரப்படடு எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள் பெண்
குழந்தை என்று தெரிந்ததும் தங்கனிடம் வந்து
கொன்னார்கள் பிழைத்துப் போகட்டும் என்று
அக்குழந்தையைக் கோயில் பட்டர் ஒருவரிடம்
ஒப்புவித்து வளர்க்கச் சொன்னார்கள் பெண்
குழந்தை பிறந்த அரை நாழிகை நேரத்தில்
நான் பிறந்தேன் அதை நீங்கள் எந்நா
பார்க்கவேயில்லை. என்னுடைய
ஜாதகபலமும் சரியாயிருந்தது
அதனால்தான் நான் உயிர்

பிழைத்தேன் தங்களுடைய திட்டம் தவறிப் போனது பற்றி அறிந்த பிறகு, என்னைச் சிம்மாசனம் ஏற விட்டாமல் தடுப்பதற்குப் பல சூழ்ச்சிகள் செய்தார்கள் என்னைச் சிவபக்தனாக அதாவது பைத்தியக்காரனாக வளர்ப்பதற்கு ஏற பாடு செய்தார்கள் அதிலும் தவறிப் போனார்கள் நான் தாங்கள் விரும்பியது போல் அவ்வளவு முழுப் பைத்தியக்காரனாகி விடவில்லை! ஐயா! முதன்மந்திரியே! ஏன் இப்படி ஸ்தம்பித்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்? இளவெலலாம் உண்மையிலுமையென்று ஒரே வடியாகச் சாதிப்பதுதானே?"

முதன்மந்திரி உண்மையில் ஸ்தம்பித்துப் போய்தான் உட்கார்ந்திருந்தார். ஓர்வாறு பேசும் சக்தியை வருவித்துக்கொண்டு, "இளவரசே! தங்களுக்கு இவ்வளவுவெலலாம் விவரங்கள் தெரிந்திருக்கும்போது நான் இவ்வளவு என்று சாதிக்கப் பார்ப்பதில் என்ன பயன்?" என்றார்.

"ஆமாம், பயனிலகைதான்! என்

னிடம் நிமிரென்று தீர் பரிவு கொண்டதன் காரணமும் எனக்குத் தெரியும். ஆதித கரிகாலனை உமக்குப் பிடிக்காது அருள்மொழிவாமனைச் சோழ நாட்டின் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைக்க எண்ணியிருந்தீர் அவனைக் கடல்கொண்டு விட்டதனால் இப்போது என்னிடம் பரிவு கொண்டிருக்கிறீர்! ஆனாலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன் முன்னர் எனக்கு தீர் செய்த தீயருகளைச் செயலலாம் மறத்து விடப் போகிறேன் இன்று தீர் எனக்குச் செய்த உதவிக்கு நன்றியும் செலுத்துவேன் இன்று முதல் தீர் எனக் கட்சியில் இருப்பதாகச் சொல்லும் படசத்தில், நான் சிம்மாசனம் ஏறியதும் உமையே முதன்மந்திரியாக வைத்துக் கொள்ளவும் விரும்புகிறேன்" என்றான் மதுராத்தகன்.

"இளவரசே! தங்களுடைய வாரததைகள் என்னைப் புன்காங்கிடம் அடையச் செய்கின்றன" என்றார் அன்பில் அதிருத்தப் பிரம்மராயர்.

நாற்பத்திவிரண்டாம் அத்தியாயம்

சுரம் தெளிந்தது

நா

கைப்படடினம்
சூடாமணி
விஹாரத்தில்
ஆச்சாரிய
பிஷு - வின
அறைக்குப்

பக்கத்து அறையில் பொன்னியின் செல்வன் மரக் கடடில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான் மூன்று நாட்கள் அவனுக்கு கடும் சுரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பெரும்பாலும், கயப் பிரகண்டிய இவ்வாமலிருந்தது இந்த நாட்களில் பிஷு - க்கள் அவனைக் கண்ணும்குத்துமாகக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தார்கள் வேளைக்கு வேளை மருத்து கொடுத்து வந்தார்கள் அடிக்கடி வாயில் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டு ஐக்கிரத்தையாகப் பார்த்து வந்தார்கள்

இடைவிடையே எப்போதாவது கயநினைவு தோன்றியபோது, நான் இருக்குமிடத்தைப் பற்றி அவன் எண்ணிப் பாரக்க முயன்றான் அவனுக்கு இதில்கவரில் எழுதிவிடுத்த சித்திரக் காட்சி அவனுடைய கவனத்தைக் கவராதது அந்தச் சித்திரத்தில் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், லக்ஷர்கள் காணப்பட்டார்கள் அவர்களில் சிலர் பலவித இன்னிசைக் கருவிகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் சிலர் வெண் சாமரங்களையும், வெண் கொற்றக் குடைகளையும் ஏந்திக் கொண்டிருந்தார்கள் மற்றும் சிலர் கரங்களில் பல வண்ண மலர்கள் உள்ள தட்டுகளை ஏந்திக்கொண்டிருந்தார்கள் இந்தக் காட்சி ததர்பமாக இருந்தது தேவர்களின் உருவங்கள் எல்லாம் உயிர்ப்புள்ள உருவங்களாகத் தோன்றின

அடிக்கடி அக்காட்சிகளைப் பார்த்த பிறகு பொன்னியின் செல்வன் வான் வரின் நாட்டுக்குத் தான் வந்துவிட்டதாகவே எண்ணினான் அந்தத் தேவயக்ஷ கிணனர்கள் எல்லாரும் தன்னை வரவேற்க வருவதாகவும் எண்ணினாள், சொர்க்க லோகத்துக்குத் தான் வந்து சேர்த்தது எப்படி என்று யோசித்தான் அடாததீயான தாழைப் புதராகளும், அத்தாழைப் புதர்களில் பூத்திருந்த தங்க நிறத் தாழைப்பூக்களும் இருபுறமும் நிறைந்திருந்த ஓடையின் வழியாக வான் நாட்டுக்குத் தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது அந்த ஓடை வழி நினைவு வந்தபோது தாழைப்பூக்களிலிருந்து வந்த நறுமணத்தையும் அவன் நுகாவதாகத் தோன்றியது ஓடையில் ஒரு படகில் ஏற்றித் தன்னை ஒரு தேவ குமாரனும் தேவ குமாரியும் அழைத்து வந்ததும் இவ்வோக நினைவு வந்தது தேவகுமாரன் சிவபகவன் போலிருக்கிறது இனிமையான தேவாரப் பாடல்களை அவன் அடிக்கடி பாடினான் 'தேவகுமாரி என்ன செய்தான்' அவன் பாடவில்லை அவன் அவ்வப்போது இரண்டொரு வார்த்தைகளை மட்டுமே கூறினான் அதுவே தேவகாணம் போலிருந்தது ஆவமும் அன்பும் நிறைந்த கண்களால் தன்னை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவனிருவரும் இப்போது எங்கே?

வானவர் நாட்டில் தேவர்கள், யக்ஷர்கள், கிணனர்களைத் தவிர, புத்த பிஷுக்களுக்கும் முகவியமாக இடம் உண்டு போலும்! அவர்களுடைய தேவ லோகத்து அமுத கலசத்தைப் பாதுகாக்கிறவர்கள் போலும்! அடிக்கடி புத்த பிஷு ஒருவர் அவனை நெருங்கி வருகிறார் அவனுடைய வாயில் சிறிது அமுதத்தை ஊற்றி விட்டுப் போகிறார் தேவலோகத்தில் மற்ற வசதிகள் எவ்வளவு இருந்தாலும், தாகம் மட்டும் அதிகமாகவே இருக்கிறது இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இந்தப் புத்த பிஷு தன் வாயில் அமுதத்தை ஊற்றி விட்டுப் போகக் கூடாதோ' தேவலோகத்தில் கூட ஏன் இந்தத் தரிதிர புத்தி!

ஒருவேளை அமுதத்தை ஒரேயடி

யாக அதிகமாய் அருத்தக்கூடாது போலும்! இது அமுதமா' அல்லது ஒரு வேளை ஏதேனும் மதுபானமா? - சீச்சி' பிஷுக்கள் கேவலம் மதுவைக் கையினாலும் தொடுவார்களா' தன் வாயிலே தான் கொண்டு வந்து ஊற்றுவார்களா? இல்லைபென்றால், ஏன் இப்படித் தனக்கு மயக்கம் வருகிறது' அமுத பானம் செய்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ஏன் நினைவு குன்றுகிறது '

பு

ஊறு நினைவுகள் இவ்வாறு பொன்னியின் செல்வன் வானவர் உலகத்திலும் திணைவேலியிலாத சூனிய உலகத்திலும் மாறி மாறிக் காலம் கழித்த பிறகு, நாலாம தான் காலையில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தொழுவது போல எழுந்தது, பூரண கய நினைவு பெற்றான் உடம்பு பலவீனமாயத்தாளிருந்தது, ஆனால் உன்னம் தெளிவாக இருந்தது. எதிரே கவரில் இருந்த உருவங்கள் சித்திர உருவங்கள் என்பதை அறிந்தான் அந்த தேவயக்ஷ கிணனர்கள் தன்னை வரவேற்பதற்காக அங்கே நிற்கவில்லைபென்றும், தேவலோகத்துக்கு விஜயம் செய்த பகவான் புத்தரை வரவேற்கிறார்கள என்றும் அறிந்தான் மறொரு கவரில் மேகங்கள் குழந்த வானவெளியில் புத்த பகவான் ஏறி வருவது போன்ற சித்திரம் எழுதியிருந்ததைபும் கண்டான் புத்த விஹாரம் ஒன்றில் தான் படுத்திருக்கிறதை அறிந்து கொண்டான் எங்கே, எந்தப் புத்த விஹாரத்தில் என்று சிந்தித்தபோது, இலங்கையிலிருந்து தான் பிரயாணம் தொடங்கியதிலிருந்து நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நினைவு வந்தன வத்தியத்தேவனும் தானும் அலைமோதிய கடலில் அலைப்புண்டு அலைப்புண்டு கை சளைத்துப் போனது வரையில் ஞாபகம் வந்தது அப்புறம் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது

அசமயம் புத்த பிஷு ஒருவர் அந்த அறைக்குள் வந்தார் வழக்கம் போல கையில் அமிாத கிணனத்துடன் வந்தார் இளவரசன் அருகில் வந்ததும்

பிஷு அவனை உறுப பாரததார இனவரசன் கையை நீட்டிக் கிணைத்தை வாங்கி அதில இருப்பது என்ன வென்று பார்த்தான். அது தேவலோகத்து அமுதம் இலவையென்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். மருத்து அலவது மருத்து கலந்த பால் என்று தெரிந்து கொண்டான். பிஷுவை நோக்கி, "கவாமி! இது என்ன இடம்? தாங்கள் யார்? எத்தனை தாளாக நான் இங்கே இப்படிப் படுத்திருக்கிறேன்?" என்று கேட்டான்.

பிஷு அதற்கு ஒன்றும் மறுமொழி சொல்லாமல் திரும்பிச் சென்றா. அடுத்த அறைக்கு அவர் சென்று "ஆச்சாரியாரே! கரம் நன்றாய்த் தெளிந்து விட்டது. நினைவு பூரணமாக வந்து விட்டது" என்று கூறியது இனவரசன் காதில் விழுந்தது.

சி நின்று நேரத்துக்கெல்லாம் வயது முதிர்ந்த பிஷு ஒருவர் பொன்னியின் செல்வன் இருந்த அறைக்குள் வந்தார். கட்டிலின் அருகில் வந்து அவரும் இனவரசனை உறுப பாரததார பிறகு மலர்ந்த முகத்துடன், "பொன்னியின் செல்வ! தாங்கள் இருக்குமிடம் நாகைப்பட்டினம் குடாமணி விஹாரம் கடுமையான தாபஜ்ஜூரத்துடன் தாங்கள் இங்கே வந்து மூன்று நினைவு ஆயின் தங்களுக்கு இந்தச் சோவை செய்வதற்குக் கொடுத்து வைத்திருந்தோம். தாங்கள் பாக்ஷி சாஸிகன்" என்றார்.

"நானும் பாக்ஷிசாஸிதான். இந்தச் குடாமணி விஹாரத்துக்கு வந்து பாரக்க வேண்டுமென்று ஆவல கொண்டிருந்தேன். எப்போதோ ஒருசமயம் இந்த நகரின் துறைமுகத்துக்குப் போகும்போது வெளியிலிருந்து பாரத திருக்கிறேன். தெய்வாதினமாக இங்கேயே நான் வந்து தங்கிலிருக்கும்படி நோத்தது கவாமி! எப்படி நான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்? சொல்ல முடியுமா? என்று அருள்மொழிவாரமன் கேட்டான்.

"இனவரசே! முதலில் தங்களுடைய கையில் உள்ள மருந்தைச் சாப்பிடுங்கள். எனக்குத் தெரிந்த விவரங்களைச் சொல்லிப்போம்!" என்றார் பிஷு.

இனவரசன் மருந்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு, "ஐயா! இது மருந்து அவல, தேவாயிர்தம் என விஷயத்தில் தாங்கள் எவ்வளவோ சிரமத்துடன் கவலை எடுத்துச் சிசிசைச் செயலித்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் இதற்காகத் தங்களுக்கு நான் நன்றி செலுத்தப் போவதில்லை!" என்றான்.

ஆச்சாரிய பிஷு புன்னகை புரிந்து, "இனவரசே! தாங்கள் நன்றி செலுத்த வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. நோயாளிகளுக்குச் சிசிசைச் செய்வது பரமோத்தம தர்மம் என்று புத்த பகவான் அருளியிருக்கிறார். நோய்ப்பட்ட பிராணிகளுக்குக்கூடச் சிசிசைச் செய்யும்படி புத்த தர்மம் கட்டளை விடுவது தங்களுக்குச் சிசிசைச் செய்வதில் அதிக விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. சோழ குலத்துக்கு தாங்கள் மிகவும் கட்டமைப்பட்டவர்கள். தங்கள் தந்தையார் கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தியும் தங்கள் திருத்தமகனையார் இளைப்பிராட்டியும் புத்த தர்மத்துக்கு எவ்வளவோ ஆதரவு அளித்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் இவங்கை அநுராதபுரத்திலு புத்த விஹாரங்களைப் புதுப்பித்துக் கட்ட ஏற்பாடு செய்ததும் எங்களுக்குத் தெரிந்தபேத! அப்படியிருக்கும்போது, தாங்கள் செய்த இந்தச் சிறிய உதவிக் காகத் தங்களிடம் நன்றி எதிர்பார்க்க வில்லை..."

"ஆச்சாரியரே! நன்றி செலுத்துவது பற்றி அந்த முறையில் நான் கூற வில்லை. எனக்கு எப்போர்ப்பட்ட கடும் ஜூரம் வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். இவங்கையில் இந்த ஜூரத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவர்களின் கதியை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தியாயமாக இதற்குள் நான் வானவர் உலகத்துக்குப் போயிருக்க வேண்டும். அவகே தேவர்கள், யக்ஷர்கள், கிணரர்கள் என்னை வரவேற்று உபசரித்திருக்கக் கடும்

அல்லவா' இன்று தேவா - தேவியர் களுக்கு மததீயில் உண்மையாகவே அமிர்தபானம் செய்குகொண்டு ஆனந்த மயமாய் இருப்பேன் அல்லவா' அதைத் தாங்கள் கெடுத்து விட்டார்கள்' வாழ்வுகததின் வாகன வளரவில்லை என்ற எண்ணத் திருமப இந்த துன்பம் திறந்த மண்ணுலகத்துக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் அதனை எனக்குத் தாங்கள் தன்மை செய்த தாகவே நான் எண்ணவில்லை ஆகை வாலதான தங்களுக்கு தனி செலுத்தப் போவதில்லை என்று கூறினேன்"

ஆசாரிய பிகு-வின் முகம் ஆனந்த பூரிப்பினால் மலர்ந்தது

"பொன்னியின் செல்வ' தாங்கள் வாழ்வுகததுக்குப் போக வேண்டிய காலம் வரும்போது தேவதூதியும் பிற தேவர்களும் விமானங்களில் வந்து தேவ துத்துடிகள் முழங்கி மலர் மாரி பொழிந்து தங்களை அழைத்துச் செல் வார்கள் ஆனால் அந்தக் காலம் இன்னும் நெடுந் தூரத்தில் இருக்கிறது இந்த மண்ணுலகத்தில் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய அகும்பெரும் காரியங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன' அவற்றை முடித்து விட்டால்லவா வாழ்வுகதம் செல்வது பற்றி யோசிக்க வேண்டும்" என்றார்

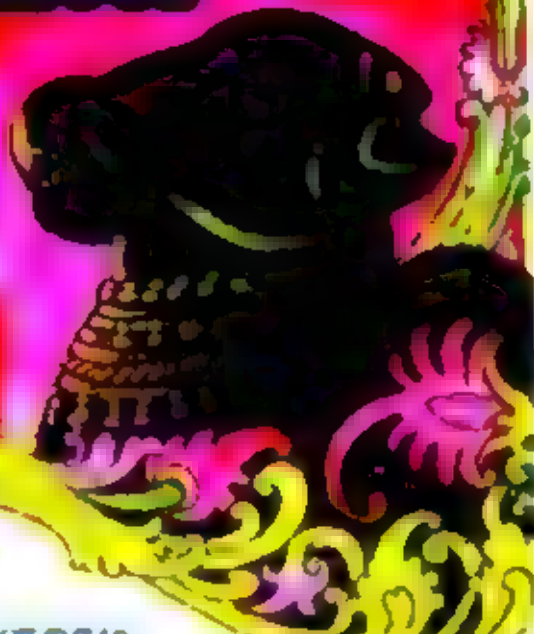
து காலம் சாயந்து படுத்திருந்த பொன்னியின் செல்வன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் அவனுடைய திருமுகத்தில் அபூர்வமான களை பொலிந்தது அவனுடைய விசாலமான நயனங்களிலிருந்து மின் வெட்டுப் போன்ற ஒளிக் கிரணங்கள் அலை அலையாகக் கிளம்பி அந்த அறைமையே ஜோதிமயமாகச் செய்தது

"ஆசாரியரே' தாங்கள் கூறுவது உண்மை இந்த மண்ணுலகில் நான் சில காரியங்களைச் சாதிக் விருமபுகிறேன் அகும்பெரும் பணிகள் பல செய்து முடிக்க விருமபுகிறேன் இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்தை ஒருசமயம்

வெளியிலிருந்து பார்த்தேன் அதுராத புரத்திலுள்ள ஸ்தூபங்களையும் விஹாரங்களையும் பார்த்தேன் அங்கேயுள்ள அபயகிரி விஹாரத்தைப் போல பெரிதாக இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்தைப் புனா நிர்மாணம் செய்யப் போகிறேன் அதுராதபுரத்திலுள்ள பெரிய பெரிய புத்தா சிலைகளைப் போன்ற சிலைகளை இந்த விஹாரத்திலும் அமைத்துப் பார்க்கப் போகிறேன் இன்னும், இந்தச் சோழ நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களை அம்மாதிரி புதுப்பித்துக் கட்டப் போகிறேன் இலங்கையிலுள்ள ஸ்தூபங்களையும் விஹாரங்களையும் பார்த்து விட்டு இச் சோழ நாட்டிலுள்ள ஆலயங்களையும் தினைத்துப் பார்த்தால், எனக்கு உடலும் உளமும் குன்று கின்றன வானளாவும் கோபுரத்தை உடைய மாபெரும் ஆலயத்தைத் தஞ்சாவூரில் நிர்மாணிக்கப் போகிறேன் அதற்குத் தகுந்த அளவில் மகாதேவ குடைய சிலையைச் செய்து நிர்மாணிக்கப் போகிறேன் ஆசாரியரே' இந்தச் சோழ நன்னாட்டில் புத்த ஸ்தூபங்களும் சிவாலயங்களின் கோபுரங்களும் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டு மெக மண்டலத்தை எட்டப் போகின்றன ஆவிரமாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு இந்தத் தெய்வத் தமிழ்நாட்டில் பிறக்கும் சந்ததிகள் அவற்றைக் கண்டு பிரமித்து நிற்கப் போகிறார்கள்..."

இவ்வாறு ஆவேசம் கொண்டவன் போல பேசி வந்த இளவரசன் உடலில் போதிய பலமில்லாமைவால் கட்டிலில் சாயத்தான் உடனே ஆசாரிய பிகு- அவனுடைய தோள்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, கட்டிலில் தலை அடி படாமல் மெள்ள மெள்ள அவனைப் படுக்க வைத்தாரா நெற்றியில் கைவினால் தடவிக் கொடுத்து, "இளவரசே' தாங்கள் உத்தேசித்த அகும்பெரும் காரியங்களைப்பெருமாள் காலா காலத்தில் செய்து முடிப்பீர்கள் முதலில், உடம்பு பூரணமாய்க் குணமடைய வேண்டும் ஏற்று அமைதியாயிருங்கள்" என்றார் (தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாற்பதது முன்றாம
அதந்நயாவம்

நந்தி மண்டபம்

ம

றுதான் பிற்பகல்
யினும் பெரிய
பிஷு- பொன்னி
யின் செல்வனைப்
பார்ப்பதற்கு வந்
தார் அவரிடம் பல
கேள்விகள் கேட
பதற்கு இளவரசன் துடித்துக் கொண்
டிருந்தான் சின்ன பிஷு-விடம் அவன்
கேள்வி கேட்டு விவரம் அறிந்து
கொண்டச் செய்த முயற்சிகள் பலிக்க
வில்லை. "ஐயா! எல்லாம் குகுதேவர்
தெரிவிப்பார்" என்ற ஒரே வித மறு
மொழிதான் திரும்பத் திரும்ப வந்
தது.

குகுதேவர் வந்ததும், "இளவரசே!
இப்போது உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?"
என்று கேட்டார்.

"ஐயா! உடம்பு என்னை மிகவும்
கொந்தரவு படுகதுகிறது. 'எதற்காகச்
சோம்பிப் படுத்திருக்கிறாய்? எழுந்து
ஓடு' குதிரை மேல் ஏறு' தனியில் குதித்து
தீத்து! யானையுடன் சண்டை போடு'
வெறுமனே படுத்திராதே!" என் கிறது
வயிறும் வெகு கறுகறுப்பாயிருக்கிறது
சின்ன பிஷு- கொண்டு வந்து கொடுத்த
உணவுகளைப் போதவில்லை. ஆச
னாரியரே! இதனை நான் நான் கடும
கரம் பிடித்து நினைவு தவறிவிருத்தேன்
என்பதையே நம்ப முடியவில்லை. நம்
களுடைய மருத்து அவ்வளவு அற்புத
மான வேலை செய்கிறார்கள்!" என்று
கொன்னான் பொன்னியின் செல்
வன்.

"ஐயா! உடம்பின் பேச்சை
சொம்பவும் நம்பி விடக்கூடாது"

கரம் தெளித்ததும் அப்படித்தான் இருக்கும் கொஞ்சம் அசட்டையாகிடுத்து, இரண்டாத் தடவை கரம் வந்து விட்டால், உயிருக்கே ஆபத்தாகப் போய் விடும!”

“குத்தேவரே! என்னுடைய உயிருக்கு வரக் கூடிய ஆபத்தைப் பற்றி தான் அவ்வளவாகப் பயப்படவில்லை...”

“தாங்கள் கவலைப்படவில்லை, சரிதான்! ஆனால் இந்தச் சோழ நாட்டில் உள்ள கோடி கோடி மக்கள் சென்ற தாலைத்து தினங்களாக எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தெரியுமா? நாடு நகரங்கள் எல்லாம் அல்லோலு கல்லோலப்படுகின்றன சின்னஞ் சிறு குழந்தைகள் முதல் வயோதிகர்கள் வரைமீக் கண்ணீர் விடுகிறார்கள்.”

“ஐயா! தாங்கள் சொல்வது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை ஜனங்கள் ஏதற்காக அவ்வளவு வருத்தப் பட்ட வேண்டும்? ஒருவேளை தான் இந்தக் கரம் குணமாகிப் பிழைக்க மாட்டேன் என்ற எண்ணத்தினாலா? சூடாமணி விஹாரத்தில் தாங்கள் எனக்குச் சிகிச்சை செய்து வருகிறீர்கள் என்று தெரிந்திருக்கும்பாது ஜனங்கள் ஏன் கவலைப்பட்ட வேண்டும்?”

“இளவரசே! தங்களுக்குக் கரம் என்பதும், தாங்கள் சூடாமணி விஹாரத்தில் இருந்து வருவதும் ஜனங்களுக்குத் தெரியாது இந்த நகரத்தின் மாதாக்களுக்கு அது தெரிந்திருந்தால், இந்த விஹாரத்தில் இவ்வளவு அமைதி குடி கொண்டிருக்குமா? மீதில் கவாக்களையெல்லாம் இடித்துத் தகாததுக்கொண்டு அதனை ஜனங்களும் தங்களைப் பாரக் கூறுவதற்குக் காட்டார்கள்! அன்று காலையில் தாங்கள் கடலில் முழுகி விட்டதாகச் செய்தி வந்த போது இந்த நகரின்

மாததா எழுப்பிய ஒலத்தையும் பிரலாபத்தையும் தாங்கள் கேட்டிருந்தால் ஏன்? இந்த விஹாரத்துக்குள்ளேயே அன்று காலை கண்ணீர் விட்டுக் கதறாதவர் யாரும் இல்லைவே!”

பொ

னனியின் செல்வர் கட்டிலில் எழுந்து உட்காரத்து. “குத்தேவரே! இது

என்ன சொல்கிறீர்கள்? தான் கடலில் முழுகி விட்டதாகச் செய்தி வந்ததா? எப்போது வந்தது? யார் அதனைப் பரவகாச் செய்தியைக் கொண்டு வந்தது? எதற்காக?” என்று கேட்டார்

“யார் கொண்டு வந்தார்களோ, தெரியாது! ஒருநாள் காலையில் அந்தச் செய்தி இந்த நகரமெங்கும் பரவிவிட்டது தங்களை இவ்வளவு விடுவது கோடிக்கணக்கான ஏற்றி வந்த கப்பல்கள் கரத்தில் அகப்பட்டு முழுகி விட்டதாக ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். கோடிக்கணக்கானோரமாக தனாதிகாரி பாழுவேட்டரையா தங்களை எவ்வளவோ தேடியும் தங்கள் உடல்கூட அகப்படவில்லையென்றும், அகையால் கடலில் முழுகிப் போயிருக்க வேண்டும் என்றும் பரப்பி வரக் செய்தி பரவிவிட்டது அதைக் கேட்டு விட்டு தான்கூட இந்த விஹாரத்தின் வரலில் தீவற் வந்ததப்பாடுக் கொண்டிருந்தேன் அப்பாது இன்னொரு பிஷு வந்து, தோயாளியை ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு படகு

அமரர்
கல்கி

விஹாரத்தின் பின்புறத்துக் காலவாலில் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். நான் உடனே வந்து பார்த்தபோது படகில் உள்ள நோயாளி நாங்களுதான் என பதைக் கண்டேன். பிறகு, மூன்று நாட்கள் சிகிச்சை செய்து வந்தோம். நேற்றுத்தான் தங்களுக்கு நினைவு வந்தது.

"ஆச்சாரியரே! என்னைப் படகில் ஏறிக் கொண்டு வந்தது யார், சொல்ல முடியுமா?"

"ஒரு இளைஞனும் ஒரு யுவதியும் படகு தள்ளிக் கொண்டு வந்தார்கள்."

"ஆம், ஆம்; எனக்குக்கூடக் கனவில் கண்டது போல் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்த இளைஞனும் யுவதியும், யார் என்று தெரியுமா? இளைஞன் வானார் குலத்து வந்தியத்தேவனா?"

"இல்லை, ஐயா! அவன் பெயர் சேத். தன் அழுதன் என்று சொன்னான். சில பகதி மிக்கவன் என்று தோன்றியது. பெண்ணின் பெயரை நான் அறிந்து கொள்ளவில்லையே. தேக திடமும் மனோவலிபும் வாய்ந்தவன்..."

"அவன் யார் என்று நான் ஊகிக்க முடியும். ஒடக்காரப் பூங்குழலி, தியாக லிடங்கரின மகன் அவர்கள் என்னை எதற்காக இங்கே அழைத்து வந்தார்கள் என்று சொல்லவில்லையா?"

"இல்லை, இளவரசே! நான் அவர் களிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்கவும் இல்லை."

"நான் இங்கு பத்திரமாயிருக்கிறேன் என்று தாங்கள் யாருக்கும் தெரியப் படுத்தவில்லையா?"

"இல்லை, ஐயா! யாருக்கும் சொல்ல வேண்டாம் என்று தங்களை அழைத்து வந்தவர்கள் சொன்னார்கள். தங்கள் உடல் நிலையை முன்னிடஞ்சு சொல்லா மலிருப்பதே நல்லது என்று நானும் எண்ணினேன்."

"ஆச்சாரியரே! இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது என்னைச் சினைப்படுத்திக் கொண்டு வருமாடி எனத் தந்தை - முமமுடிச் சோழ மகாராஜா - உடனையிடமிருந்தார். அதற்கிணங்கவே

நான் இவங்கையிலிருந்து புறப்படவேண்டவில்லை. ஏதேதோ சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. சக்கரவர்த்தியின் உடன்கு லிரோதமாக நான் நடத்தேன் என்று குற்றம் சாட்டுவதற்காக இதன் சூழ்ச்சி நடத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. நான் கடலில் முழுதி இறந்து விட்டதாகவும் கதை கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள். குருதேவரே! என்னைத் தங்கள் இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்திலு ஏற்றுக்கொண்டதே இராஜா துரோகமான காரியம் மேலும் வைத்திருப்பது பெருங் குற்றமாகும். உடனே என்னைத் தஞ்சாவூருக்கு அனுப்பி விடுங்கள்."

"இளவரசே! தங்களுக்கு இடங் கொடுத்ததற்காக எனக்கு இராஜா தண்டனை கிடைப்பதாயிருந்தால் அதைக் குதுகலத்துடன் வரவேற்பேன். அதன் பொருட்டு இந்தப் புராதனமான சூடாமணி விஹாரத்தை இடித்துத் தள்ளி மண்ணோடு மண்ணாகி விடுவதாயிருந்தாலும் பாதகம் இல்லை."

"தங்களுடைய பரிசைக் குறித்து மகிழ்கிறேன். குருதேவரே! ஆனாலும், என்னைக் கொண்டு வந்தவர்களிடம் ஒன்றும் விசாரியாமல் எப்படி என்னை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்?"

"விசாரிப்பதற்கு அவசியம் என்ன? கடும் கரத்தோடு வந்த தங்களை வரவேற்றுச் சிகிச்சை செய்வதைக் காட்டிலும் என்னைப் போன்ற பிஷு-களுக்கு வேறு என்ன உயர்ந்த கடமை இருக்க முடியும்? மேலும், தங்களுடைய திருத்தம்களையார், குத்தவை தேவியார், தாங்கள் இங்கு வந்து சில நாள் தங்கக் கடும் என்று முன்னமே எனக்குத் தெரிவித்திருந்தார்கள்..."

"ஓ! அப்படியா? இளைய பிராட்டியா அவ்விதம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார்? எப்போது?"

"தாங்கள் இங்கு வருவதற்குச் சில நாளைக்கு முன்பு தங்களைக் கொண்டு வந்த சேத்தன் அழுதனும் இளைய பிராட்டியின் விருப்பம் என்றுதான் கூறினான்."

"குருதேவா! என்னை அழைத்து வந்

யாகம் துதவதும் உட்கார் திருமயிப
யாய் விட்டார்கள்! அவர்களைக்
காடுபிடிக்க முடியுமா? அவர்களைப்
பாததாவது சில விவரங்கள் எனக்குத்
தரித்து கொள்ள வேண்டும்."

"ஐயா! பதற்றம் வேண்டாம் அவர்கள்
ருவரும் இந்த தகரத்திலேதான்
சூக்திநார்கள் தினம் ஒதுமுறை வந்து
யகன் உடல் திணைப்பை பற்றி விசாரித்
ப போகிறார்கள் இன்றைக்கு ஏனோ
துவரையில் வரக் காணோம்..."

இசையததில் சின்ன
பிஷு வந்து குருநேவ
ரைப் பார்த்து ஏதோ
சமீகத்தை செய்தார்.
ஆச்சாரிய பிஷு
"இதோ வந்துவிட்
டன். ஐயா!" என்று கூறி விட்டு
வனிப்பை சொல்லார் ஏறு நேரத்துக்
கவலாம் அவர் திருமயி வந்தபொது
னவரனை அருளமொழிவாரமுண்டை
ரபரபடி மேலும் அதிகமாகிவிருப

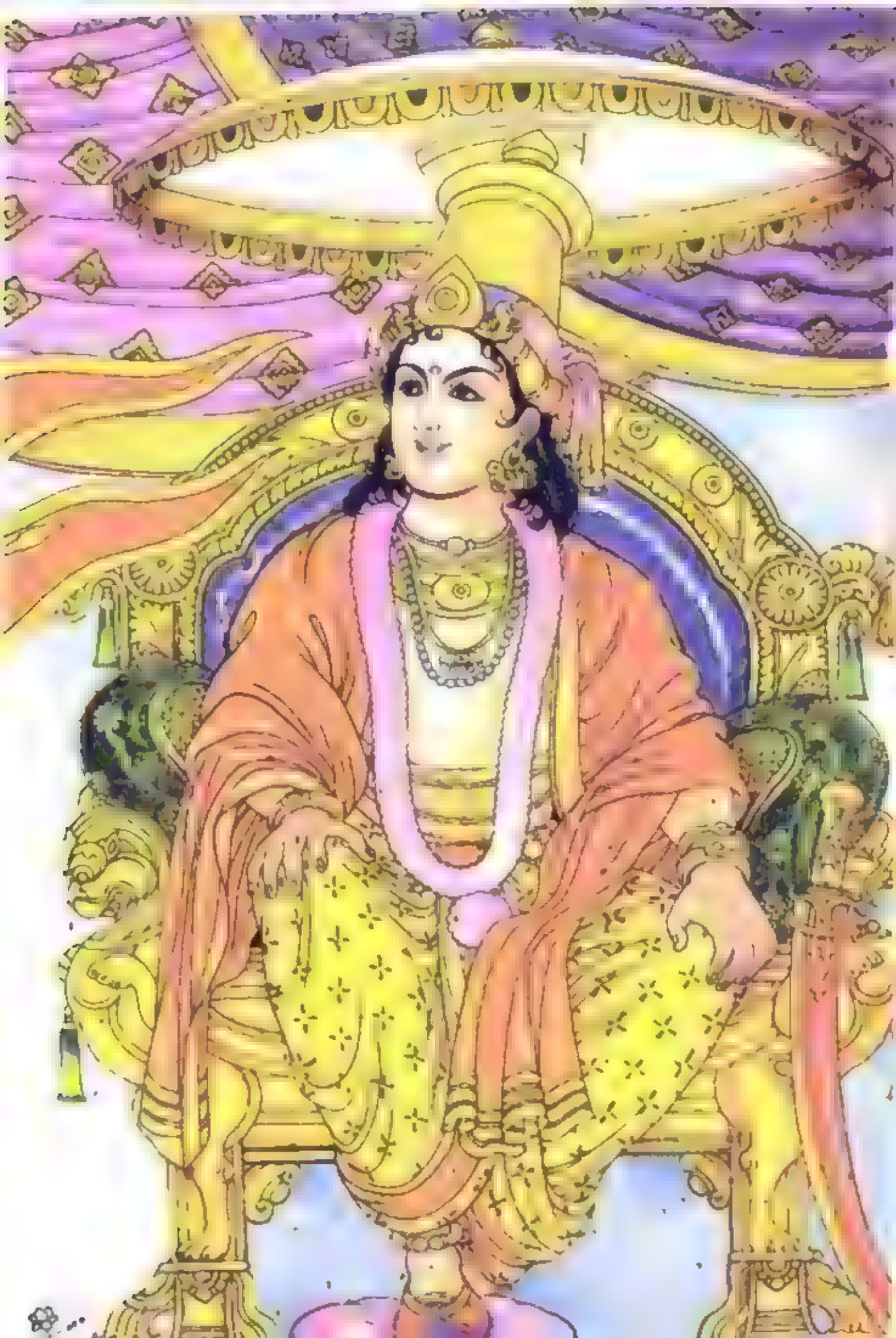
பதைக் கண்டார்.

"ஆச்சாரியரே! இனி ஒரு கணமும்
நான் இங்கே தங்கியிருக்க முடியாது
சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைப்பை மீறி
நான் இங்கே வந்து ஒளித்திருந்தேன்
என்ற பழியை ஏதக் நான் விருமப
விலலை என்னால் இந்தப் புராதன
மான குடாமணி விஹாரத்துக்கு
எத்தவிதமான தீங்கு நேரிடுவதையும்
விருமபவிலலை" எனறான இனவரசன்.

பெரிய பிஷு மலர்ந்த முகத்துடன்
"இனவரசே! உண்மையில் அதனைப்
பெரும் பொறுப்பை நானும் இனி
வகிக்க முடியாது தங்களுடைய விருப்
பத்துக்கு விரோதமாக ஒருகணமும்
தங்களை நான் இங்கு வைத்திருக்க
விருமபவிலலை இந்தக் கணமே தாங்
கள் புறப்படலாம் காலவாயில் படகு
ஆயத்தமாய்க் காத்திருக்கிறது" என
றார்

"எங்கே போவதற்கு?"

"அது தாங்கள் தீர்மானிக்க வேண்
டிய காரியம். தங்களை இங்கே

அழைத்துச் செல்லுங்கள்' இவ்வளவு நாமதம் ஆகி விட்டதே" என்றான்.

பி

ஷு இளவரசனைக் கைவிடாமல் தாங்கிக்கொண்டு காலவாயக் கரை வரைவில சென்றார். ஆனால் இளவரசனுடைய தலையில், நாலு நாளைக்கு மேலாகக் கடுஞ் சுரத்தினால் பிடிக்கப் படிகுத்ததின அறிஞர் ஒன்றும் தென்படவில்லை ஏறு போல நடத்து. பொன்னிலின் செல்வா கம்பிரமாக வருவதைக் கண்டு, சேந்தன் அமுதன், பூங்குழலி இருவருடைய முகங் களும் மலாந்தன.

அருள்மொழிவாமன் படகில் ஏறி உட்கார்த்ததும் பிஷு அவனைப் பார்த்து, "ஐயா! தங்களுக்கு ஏதேனும் சேவை செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அதை இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்துப் பிஷுக்கள் அனைவரும் பெரும் பாகவிய மாகக் கருதுவோம் தாங்கள் திரும்பவும் இவ்ரு வந்து ஒரு வாரம் தங்கி உடல் வலிவு பெற்றுப் போவது நலம்" என்றார்.

"குருதேவரே! நான் திரும்பி வருவேன் என்றுதான் எனக்கும் தோன்றுகிறது இல்லாவிடில் இவ்வாறு மற்ற பிஷுக்க ளிடம் சொல்லிக் கொன்னாமல் அவசர மாயப் புறப்படடிருக்க மாட்டேன்" என்றான் இளவரசன்.

படகு நகரத் தொடங்கியதும் சேந்தன், பூங்குழலி இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்து, "இக் காலவாயின் வழியாக நீங்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்த போது, நீங்கள் தேவலோகத்தவர்கள் என றும், சொர்க்கத்துக்கு என்னை அழைத் துப் போகிறீர்கள் என்றும் என்னியிருத் தேன் என்னை ஏமாற்றி விடமார்கள் சந்தியாசி மடத்துக்குக் கொண்டு போய்ச் சோதனீர்கள் போனால் போகட்டும் கடலில் நீந்திக் கை சாணத்து தினை விழத்து போனதிலிருந்து நடந்ததைபெல் லாம உங்கனிடம் கேட்க வேண்டும் அதற்கு முன்னால், நத்தி மண்டபத்தில் எனக்காகக் காததிரூபவாகன யார் என்று சொல்லுங்கள்" என்றார் இள

வரசர்.

இருவரையும் பார்த்து அருள்மொழி வாமன் கேட்ட போதிலும் பூங்குழலி வாய திறக்கவில்லை சேந்தன் அமுதன்தான் மறுமொழி கூறினான் குதனைவப் பிராட் டியும் கொடுமபாஹூ இளவரசியும் -ஆனமங்கலத்துக்கு வந்திருப்பதையும், -அங்கிருந்து நத்தி மண்டபத்துக்கு வந்து காததிரூபவாகனம் தெரிவித்ததான்.

"ஆகா! எடுத்ததற்கெல்லாம் ஸூட்சை போட்டு விழும் அதைப் பெண்ணை எதற் காக இனையபிராட்டி இப்பேயும் அழைத்து வந்திருக்கிறார்?"

சேந்தன் அமுதன் "ஐயா! தமிழ் நாட்டுப் பெண்களிடையே இப்போது ஒரு கரம் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. புனிதமான சைவ சமயத்தை விட்டு விட் டுப் புத்த மதத்தைச் சேர்த்து பிஷுணி கள் ஆகப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றான்.

"அப்படி யார் யார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?"

"கொடுமபாஹூ இளவரசி அவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாராம் இதோ இந்தப் பெண்ணரசியும் அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்"

"இரண்டு போதானே, அமுதா! அதனால் சைவ சமயத்துக்கு நஷ்டம் வந்து விடாது' இல்லங்களில் பிஷுணி கள் தவ் வாழ்க்கை நடத்தும் மடங்கள் பலவற்றை நான் அறிவேன் வேண்டுமா னால் தானே இவர்களை அழைத்துப் போய்ச் சோதது விடுகிறேன்" என்று பொன்னிலின் செல்வா கூறவும், சேந்தன் அமுதன் நகைத்தான்.

பின்னர், கடலிலிருந்து இளவரசனும் வந்தியத்தேவனும் கரையேறியதிலிருந்து நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் சேந்தன் அமுதன் தான் அறித்தவரையில் கூறி னான் பொன்னிலின் செல்வா ஆரவத் துடன் கேட்டுக்கொண்டு வந்ததுடன், தன்னுடைய நூபகங்கனையும் ஒத்துப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

"அதோ நத்தி மண்டபம்" என்று பூங் குழலி கூறியதும், இளவரசர் அவன் கட்டிக் காட்டிய நிசையை நோக்கினார்.

நாற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

நந்தி வளர்ந்தது!

Uட்கு அப்போது சென்று கொண்டிருந்த இடத்தில் கால்வாயின் கரங்கள் இருபுறமும் ஒங்கி உயரத் திருத்தன. பூங்குழலிக் கிடிக் காட்டிய இடத்தில் கால்வாயின் ஓரமாகப் படித்துறை மண்டபம் ஒன்று காணப்பட்டது. படிசுள் முடிந்து மண்டபம் தொடங்கும் இடத்தில் இரண்டு ஓரங்களிலும் இரண்டு நந்தி விலகிரகங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. சிறந்த வேலைப்பாட்டுடனும் தீவகளைவுடனும் விளங்கிய அந்த நந்தி பகவானுடைய சிவலகளை இன்றைக்கெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே விருக்கலாம் இந்தச் சிவலகையின் முகவியைப் பற்றியே அம் மண்டபத்துக்கு 'நந்தி மண்டபம்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை வலங்குத உறாவை

தீவப்பாது திருநாளைக் காரணத்துக் காலாரோகன் கவாரியும் தீவாயதாடலி அமரமூர அந்த மண்டபத்துக்கு விஜயம் செய்து கொண்டு விரந்திரப்பது வழக்கம் அப்போது மக்கள் திரள் திரளாக அவகே வந்து போவார்கள் உறாவைப் பார்த்து விட்டு, தீவ விலகத்தும் அருந்தி விட்டுத் திருமயிர செகவாரகன் நகரத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்திலிருந்தபடியால் மற்ற சாதாரண நாட்களில் இங்கே ஜனங்கள் அதிகமாக வருவதில்லை.

படகு, மண்டபத்தை நெருங்கியது மண்டபத்தில் இருந்த இரு பெண் மணிகளையும் பார்த்த பிறகு இளவரசுக்கு வேறு எதிலும் பாராவையும் செல்லவில்லை; கவனமும் செல்ல வில்லை.

படகு நெருங்கியதப்போது இளைய பிராட்டி குத்தாள் படிசுளில் நிறங்கி

மேற்ப்படிக்கு வந்தான் வானதியோ மண்டபத்திலேயே தான் ஒன்றின் பின்னால் பாதி மறைந்தும் மறையாமலும் நின்றுகொண்டிருந்தான்

படித்துறை அருகில் வந்து படகு தின்றது இளவரசர் இறங்குவதற்குப் படகிலிருந்தபடி சேந்தன் அமுதனும் படியில் நின்றபடி இளையபிராட்டியும் உதவி செய்தார்கள்

சேந்தன் அமுதனும் பூங்குழலியும் படகைப் பின்னோக்கிச் செலுத்திக் கொண்டு போய்ச் சிறிது தூரத்தில் நிறுத்தினார்கள்.

"தம்பி' எப்படி மெலிந்து விட்டாய்" என்று குத்தவை கூறியபோது, அவளுடைய கனிந்த குரலிலே கண்ணீர் கலந்து தொனித்தது

பொன்னியின் செல்வன், "என் உடல் மெலியு இருக்கட்டும், அக்கா' உன் முகம் ஏன் இப்படி வாடியிருக்கிறது' என்னைக் கண்டதும் உன் முகம் தாமரை போல மலருவது வழக்கமாயிற்றே' இன்றைக்கு ஏன் உன் முக சந்திரனை மேகம் மறைத்திருக்கிறது' உன் கண்கள் ஏன் கலங்கி யிருக்கின்றன' ஆகா' உன் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தி வேதனையளித்த எத்தனையோ காரியங்கள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் இல்லாவிடில் எனக்கு அவ்வளவு அவசரமான ஒலை அனுப்பி யிருக்க மாட்டாய்" என்றான்

"ஆம், தம்பி' எத்தனையோ அவசரமான விஷயங்கள் சொல்ல வேண்டும், கேட்க வேண்டும் இல்லங்களின் தங்கச் சிமமாசனத்தை வேண்டாமென்று தன்னிய வன்னியே' இந்தக் கருங்கல் சிம மாசனத்திலு சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து கொள்!" என்றான்

வா

ன்னியின் செல்வன் உட்காரும் போது தமக்கையின்

பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான் குத்தவை அவளுடைய தலையைச் சுரத்தினால் தொட்டு,

சாதி முகாந்தான், அவளுடைய கண்களில் மேலும் கண்ணீர் தஞ்மயிபது

இருவரும் உட்கார்ந்த பிறகு குத்தவை, "தம்பி' உன்னை இன்றைக்கு நான் இவரு வருவித்திருக்கவே கூடாது குடாமணி விஜாரத்தின் தலைவா உனக்கு உடம்பு தளறாக்க குணமாகி விட்டது என்று செய்தி அனுப்பினார் அது சரியல்ல கரம் உன்னை வாட்டி எடுத்திருக்கிறது ஆனால் உன்னைப் பாரக்காமலிருக்கவும் என்னால் முடியவில்லை ஆனமல்கவும் வந்த பிறகு ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது" என்றான்

"அக்கா' என்னை இவரு வருவித்தது பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம் நீ மட்டும் படகு அனுப்பாமலிருந்தால் நான் இதனை நேரம் பழையான்றாகே புறப்பட இருப்பேன் கடுமையான கரத்திலேயுங்கூட உன்யுடைய ஒலைதான் என மனத்தை வகுத்திக்கொண்டிருந்தது அந்த ஒலையை ஒருவரிடம் அனுப்பியிருந்ததாயே' அந்த வானா குகத்து வந்தபத தேவரைப் போன்ற நீரை நான் பார்த்ததேயில்லை எத்தனையோ விதமாக அவரைச் சேர்த்தேன் எல்லாவற்றிலும் தேறி விட்டாய் அவர் இப்போது எங்கே, அக்கா'

குத்தவையின் முக சந்திரனை மறைத்திருந்த மேகத்தினை சிறிது அகவந்து பவன் இதழ்கள் நிறந்து முததுப் பற்கள் தெரியும்படி புன்னகை புத்தது, "தம்பி' அவரைப் பற்றி இப்போது 'என்ன கவலை' வேறு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன!" என்றான்

"என்ன அப்படிப் பேசுகிறாய், அக்கா' உனக்கு அதிகப்பதி அளிகுதம்படி நடத்துகொண்டாரா?"

"இல்லை, இல்லை! நான் ஏன் அதிகப்பதி அடைய வேண்டும்' உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதாக வாக்களித்தார் அந்த வாக்கை அவர் நிறைவேற்றி விட்டார்..."

"அதற்காக அவர் செய்த தந்திர மந்திரங்களையும் கூக்க கொண்ட குழச்சி விதைகளையும் நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது அவர்

ங்கே, அக்கா! நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய் என்று தெரிந்ததும், வந்தியத்தெவரும் ஸ்னுடன் வந்திருப்பார் என்று ஸ்னானினை எடுத்ததற்கெல்லாம் ஈசை போட்டு விழும இந்தப் பெண் ரசி அல்லவா வந்திருக்கிறாள்!"

"இவள் எவ்வளவு கதரியசாவி ஆகி ட்டான் என்பது உனக்குத் தெரியாது. மயி' நேற்று நமது முதன்மந்திரியின் காளை இவனைத் தன் துதிகைப்பால் க்கி எறித்தது மேலே அம்பாரியில் குத்த என் மடியிலேதான் எறித்தது னால் அது அவளுக்குத் தெரியாது! ப்போது எவ்வளவு கதரியமாக இருத் றன் என்பதை நீ பார்த்திருந்தால் "

"போதும், உன்னுடைய தோழியின் கழை நிறத்திக்கொள் என் தன் றைப் பற்றிச் சொல்!"

"அவரைப் பற்றி என்ன சொல்வது? னர் வந்த காரியம் ஆகிவிட்டது திருமயி டவருடைய எஜமானன் ஆதித்த ிகாலனிடம் போய் விட்டார்."

"அப்படியானால், அவர் வாக்குத் வறி விட்டார் தாம் காஞ்சிக்குப் பாகப் போவதில்லைபென்றும், சோழ டட்டிலேயே இருந்து விடப் போவ றாகவும் கூறினாரே?"

"அது எப்படிச் சாதியம்? சோழ டட்டிலு இருந்து அவர் என்ன செய் து? இங்கே உள்ளவர்களின் கதிரே னனைக்கு என்ன ஆகும் என்று தெரி றாமலிருக்கிறது அவர் பேரில் உனக்கு டவ்வளவு பிரியமிருந்தால், சக்கரவாத் விடம் தெரிவித்து, அவருடைய முன் னாராகன ஆண்ட சிறைகளை அவருக் த் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி செயது ட்டால் போகிறது!"

"சிறைகளை வைத்துக்கொண்டு அதை காவிரி என்ன செய்வார், அக்கா?"

"எல்லாச் சிறைகளையும் என்ன செய்கிறார்களோ, அதை அவரும் செய் றார்' நீதான் இலங்கை இராஜ்யம் வண்டாம் என்று மறுத்தாய், அது பால் அவரும் வேண்டாம் எனச் சாலவ்வா என் நினைக்கிறாயா?"

இளவரசன் இதைக் புரிந்த வன்

னம், "அக்கா! இலங்கை இராஜ்யம் வேண்டாம் என்று நான் சாட்சிகள் வைத்துக்கொண்டு மறுத்திருக்கிறேன் அப்படியிருந்தும் என் மீது குற்றம் சாட் டிச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு வரத் தத்தை கட்டணையிட்டிருக்கிறார் "

"தமயி' நீ இராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் உன்னைச் சிறைப் படுத்திக் கொண்டு வரக் கட்டணை பிறத் திருக்காது' நீ கத்திர மன்னன் ஆகி விரும்பாய்' அப்போது உன்னை யார் சிறைப்படுத்த முடியும்?"

"தந்தையின் விருப்பத்துக்கு விரோத மாக அவ்விதம் நான் நடந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமா?"

"பொன்னியின் செல்வா! நீ இலங்கை இராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண் டிருந்தால் தந்தை மகிழ்ச்சி அடைத் திருப்பார்' மிச்சமுள்ள சோழ சாமராஜ யத்தை உன் தமையனாகவும் மதுராத்த கனுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்து மன நிமமதி அடைந்திருப்பார் இப்போதும் அதற்குத்தான் முயற்சி நடக்கிறது, தமயி' கொள்கைத்துக்கு வடக்கே ஒரு ராஜ்ய மாகவும் தெற்கே ஒரு ராஜ்யமாகவும் பிரித்து விடப் பிரயத்தனம் நடக்கிறது நீ வந்தால் இது விஷயத்தில் தந்தைக்கு உதவியாவிரும்பாய் என்று அவருக்கு நம்பிக்கை முன்னால் உனக்குச் சொல்லி அனுப்பி நீ வாரதடியால் இப்போது சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரச் சொன் னார் இலங்கை ராஜ்யத்தை நீ மறுத்து விட்டாய் என்பது சக்கரவாததிக்கு தன்றாய்த் தெரியும்."

"இராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதற்கு நான் ஒருதாளும் உதவியாவிரக்க மாட் டேன் அதைப் போல பெரிய குற்றம் வேறொன்றுமில்லை அதை விடச் சித்தப்பா மதுராத்தகருக்கே முழு ராஜ்யத்தையும் கொடுத்து விடலாம் "

"அப்படியானால் முதன் மந்திரியும் நீயும் ஒரே மாதிரி அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!"

"ஆம், முதன் மந்திரியும் அப்படித் தான் கருதுகிறார் இலங்கைக்கு அவர் வந்ததே இதைப் பற்றி என்னுடன்

கவந்து பேசுவதற்காகத்
தான். அக்கா! இவங்கை
இராஜ்யத்தை தான் வேண்
டாம் என்று மறுத்ததை உன்
மைக் காரணத்தைச் சொல்ல
டுமா?"

"என்னிடம் சொல்லாமல் வேறு
யாரிடம் சொல்வாய், தம்பி!"

ஆம்; என் அந்தரங்கத்தைச்
சொல்வதற்கு வேறு யாரும
இல்லைதான். இவங்கைக்குப்
போவதற்கு முன்னால் அந் தா
டைப் பற்றிப் பிரமாதமாக என்னி
லிருந்தேன். போன பிறகுதான் அது
எவ்வளவு சிறிய தாடு என்று தெரிந்தது
குதிரையில் அமர்ந்து யானையில் ஏறிப்
புறப்பட்டால் ஒரே நாளில் அந் தா
டின் பிரதிக் கடற்கரையிலிருந்து கிழக்

குக் க. நகராசுரப் பிரபல விடலாம்

"சோழ நாடு மட்டும் அதை விடப் பெரிதா, தமிழ் இந்த நாட்டையும் அப்படி ஓர் தாமிர சூதனா வர்க் கடந்து விட முடியாதா?"

"சோழ நாடும் சிறியது தான். ஆகையினால் சோழ நாட்டுக் கிரீடத்தை எணக்கு யாரேனும் அளித்தாலும் வேண்டாம் என்று

தான் சொல்லுவேன் இந்தத் தேய்வத தமிழகத்தைச் சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, சோ நாடு என்று பிரித்தாராகின் அவர்கள் பிரிய சூதனம் செய்தார்கள். அதனானேய் தமிழகத்தின் வீராதி வீரர்கள் பிறந்தும், இந்த நாடு சோழிய பதினாலை லா நாட்டி யா கன்கு ருபதா என்ன, அசோகர் என்ன, சமுதிர ருபதா என்ன, விக்ரமாதித்யர் என்ன, ஸராபி யாததயா என்ன' இப்படி மகா

சக்கரவர்த்திகள் தோனதி மகா சாம ராஜ்யங்களை ஆண்டிருக்கிறார்கள் தமிழ்நாட்டில் அவ்விதம் யாரேனும் பெரிய சாமராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டது உண்டா? காஞ்சி பலலவா குலத்தில் மகேந்திர சக்கரவர்த்தியும் மாமல்லரும் இருந்தார்கள் பிறகு அந்தக் குலமும் க்ஷ்ணித்துவிட்டது அக்கா! நான் இராஜ்யம் ஆளுவதாயிருந்தால், இந்த மாநில சினைஞ் சிறு இராஜ யத்தை ஆள் மாட்டேன் இவ்வகை முதல கங்கை வரையில் பரவி நிலை பெற்ற இராஜ்யத்தை ஆளுவேன் மாலத் தீவில்லுத்து சாவகத் தீவு வரையில் தூர தூர தேசங்களில் புலிக்கொடி பறக்கும் மகா சோழ சாமராஜ்யத்தின் சிம்மா சனத்தில் வீற்றிருப்பேன்! என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்றுதானே என்னு டிராய?"

"இல்லை, அருள்வாமா! என்னைப் போல ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டு வதற்கும் கற்பனைக் கனவுகள் காண பதற்கும் தீயம் ஒருவன் இருக்கிறாயே என்று என்னி மகிழ்கிறேன் நீ பைத் தியக்காரனாயிருந்தால், தான் உன்னை விடப் பெரிய பைத்தியக்காரி நம் முடைய தந்தையின் பாட்டனார் பராத் தக சக்கரவர்த்தி அப்படியெல்லாம் மனோராஜ்யம் செய்திருந்தார் என் பதை நான் அறிவேன் அவர் காலத்தில் அது பூரணமாய் நிறைவேறவில்லை ஆனால் என்னுடைய ஆயுட காலத்தில் நான் அதைப் பார்க்கப் போகிறேன் சோழ சாமராஜ்யம் இவ்வகை முதல கங்கை வரையிலும் மாலத் தீவு முதல சாவகம் வரையிலும் பரந்து விஸ்தரிப் பதைப் பார்த்து விட்டுத்தான் நான் சாகப் போகிறேன் இந்த என் எண்ணம் நம் தமையன் ஆதித்த கரிகாலனால் நிறைவேறும் என்று ஒரு காலத்தில் நம்பினேன் அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இப்போது போய்விட்டது. ஆதித்த கரி காலன் மகா வீரன், ஆனால் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் அவனிடம் இல்லை அதனால் அவன் பெரிய காரி யங்களைச் சாதிக்க முடியாது என மனோரதம் உன்னால் நிறைவேறும்

என்ற ஆசை எனக்கு இன்னும் இருக் கிறது ஒருவேளை அதுவும் கைகூடாமல் போகலாம் அதனாலும் நான் நிராசை அடைய மாட்டேன். உன்னால் கைகூடா விட்டால் உனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையினால் கைகூடும் என்று உறுதி கொண்டிருக்கிறேன் உனக்குப் பிறக்கும் புதல்வனை, பிறந்த தானிலிருந்து நானே எடுத்து வளர்ப்பேன் அவனை இந்த உலகம் கண்டறியாத மகாவீரன் ஆக்கு வேன் அறப் ஆசைகளில் அவன் மனத் தைச் செலுத்த விடாமல் அற்புதங் களைச் சாதிக்கக்கூடிய புகழ் சிங்க மாக்குவேன் "

"அக்கா! நீ என்னை விடப் பெரிய பைத்தியம் என்பது நிச்சயம் எனக்குக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும் என் னமே இல்லை எனக்குப் பிறக்கப் போகும் புதல்வனைப் பற்றி நீ பேச ஆரம்பித்து விட்டாய் நீ செல்லம் கொடுத்தது வளர்க்கும் தோழிகளில் யாருக்காவது அத்தகைய எண்ண மிருந்தால், என்னை மனத்துக்கொண்டு மணி மகுடம் சூடிச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கலாம் என்ற ஆசை இருந்தால், அது ஒருநாளும் நிறைவேறப் போவ தில்லை இதை நிச்சயமாய் அவர் களுக்குச் சொல்லி விடு" என்று பொன் னியின் செல்வன் கூறியபோது அவனு டைய பாரவை ஒருகணம், மண்டபத் தின் தூண்குருப் பின்னால் நின்றிருந்த வானதியின்பால் சென்றது மறுகணம் அவன் திரும்பியபோது, அவனுக் கெதிரே இருந்த படித்துறை நந்தி விகிரகத்தைப் பார்த்தான்

"அக்கா! ஒரு செய்தி! இவ்வகை சிறிய இராஜ்யமாயிருந்தாலும் அந்த இராஜ்யத்தை முற்காலத்தில் ஆண்ட மன்னர்கள் மகா புகழ்நாகன் பெரிய உன்னங்களைப் படைத்தவர்கள் அவர்கள் பெரிய பெரிய திட்டங் களைப் போட்டுப் பெரிய பெரிய காரி யங்களைச் சாதித்தார்கள் செங்கற் களைக் கொண்டு மலை போன்ற மேல் மண்டலத்தை அளாவிய புத்த ஸ்தூபங் களை நிரமாணித்தார்கள் ஆயிரம்

இரண்டாயிரம் அறைகள் உள்ள புத்த விஹாரங்களைக் கட்டினார்கள் பதினாயிரம் துண்கள் உள்ள மண்டபங்களை எழுப்பினார்கள் புத்த பகவான் எவ்வளவு பெரியவா என்பதைப் பார்த்தவுடன் தெரிந்து கொள்ளும்படியாக, அதோ அந்தத் தென்னை மர உயர முள்ள புத்தா சிலைகளை அமைத்தார்கள் அக்கா! இதோ தமக்கு முன்னா லிருக்கும் நத்தி விக்ஹிரகத்தைப் பாரா! எவ்வளவு சின்னஞ் சிறியதாயிருக்கிறது! அடியும் முடியும் காண் முடியாத மகா தேவரின வாகனமாகிய நத்தி இவ்வளவு சிறியதாகவா இருக்கும்? கைலாசத்தில் பரமசிவனுடைய பரிவாரங்களோ பூத கணங்கள் அந்தப் பூதகணங்கள் அடிக் கடி வந்து தொந்தரவு செய்யாமல் கைலாசத்தின் வாசலில் நின்று காவல் புரிகிறவா நத்திதேவா அவர் இவ்வளவு சிறிய உருவத்துடன் இருந்தால் பூத கணங்களை எப்படித் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? அதோ பாரா, அக்கா! என் கண் முன்னால் இதோ இந்த நத்தி வளர்ந்தது வளர்ந்து, வளர்ந்து, வளர்ந்து பெரிதாகிறது பிரம்மாண்ட வடிவம் பெற்று இம் மண்டபத்தின் மேற்கூரையை முட்டுகிறது மேற்கூர இப்போது போய்விட்டது நத்தி பக வான் வானமனாவி திறகிறார்! பூத கணங்கள் வருகிறார்கள்! நத்தி பக வானைப் பார்த்துப் பயபகதியுடன் நின்று சிவனைத் தரிசிக்க அனுமதி கேட்கிறார்கள்! நத்தி பகவான் அவ வளவு பெரியவராயிருந்தால் சிவ பெருமான வீற்றிருக்கும் ஆலயம் எப்படியிருக்க வேண்டும்? தகழினை மேரு என்று சொல்லும்படி வானை அளா விய கோபுரம் அமைக்க வேண்டாமா? அந்தருத் தக்கபடி பிராகாரங்கள் இருக்க வேண்டாமா? இப்போது சோழ நாட்டில் உள்ள கோயில்கள் அகஸ்திய முனிவர் கோயில கொள்வதற்குத்தான் ஏற்றவை சிவபெருமானுக்கு உகந்தவை அகல எனக்கு இராஜ்யமும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம் சோழ சிம்மாசனத்தில் யார் அமர்ந்தாலும் ஆலயத் திருப்பணி அதிகாரியாக

என்னை நியமிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வேன் "

"தமயி! நம் இரண்டு பேரில் பைத் தியம் பாருக்கு அதிகம் என்று போட்டி போட வேண்டியதுதான் தற்சமயம் இதற் சோழ நாட்டைப் பேரபாயம் குழத்திருக்கிறது உட பகைவர்களாலும் வெளிப் பகைவர்களாலும் சிநேகிதர்கள் போல நடிக்கும் பகைவர்களாலும் அபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது சில காலமாக நான் அடிக்கடி ஒரு பயங் கரமான கனவு காண்கிறேன் மின்ன வென் ஒளி வீசும் கூரிய கொலைவான் ஒன்று என அக்க கண் முன்னால் தோன்றுகிறது அது யார் மேலேயோ விழப் போகிறது அது யார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை சோழ குலத்தைச் சேர்த்த யாராவது அந்தக் கொலை வானுக்கு இரையாகப் போகிறார்களா அல்லது இதற் சோழ ராஜ்யத்தை இரண்டாகத் துண்டு செய்ந்து நாசமாக்கப் போகும் கொலை வானா அது என்று தெரியவில்லை நீயும் நானும் யோசித்து முயற்சி செய்ந்து தான் அத்தகைய அபாயம் இத்தாட் டுக்கு ஏற்படாமல் தடுக்க வேண்டும்!" என்றான் இன்னயபிராட்டி.

"ஆம், அக்கா! வல்லவரையா கூறிய விவரங்களிலிருத்தும் எனக்கும் அவ வாறுதான் தோன்றுகிறது முகமியமான அபாயம் சோழ குலத்துக்கு யாரி டமிருந்து வரப் போகிறது என்பதை அறிவாயல்லவா?" என்றான் இன்னவர ண்.

"பழுவூர் இன்னயராணி நத்தினி பைத் தானே குறிப்பிடுகிறாய், தமயி!"

"ஆம், அக்கா! அவன் யார் என்பதையும் அறிவாய் அல்லவா?"

"வத்தியத்தேவா கூறிய விவரங் களிலிருந்து அதையும் அறிந்து கொண் டேன் ஆகையினாலேயே இவ்வளவு அவசரமாக உன்னைப் பாரக்க வத் தேன்!" என்றான் குத்தவை.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாற்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

வானதிக்கு அபாயம்!

“

கா! ஐந்து வய
தில் நான் காவேரி
வெள்ளத்திலு
முழுவது தினை
விடுக்கிறதா!
காவேரித் தாய்

என்னை எத்தனாக காப்பாற்றியா! தினை
விட்டு வா! மறைக்கது தினைவிடுக்க
கிறதா!” என்று அருள்வரமன் கேட்
டான்.

“இது என்ன தகனி! தாய்! எப்படி
அதை நான் மறந்து விட முடியும்!
‘பொன்னியின் செல்வன்’ என்று
உன்னை அழைத்து வந்ததை அக்கா
மேம்பலத்தின் காரணமாகத்தானே!”
என்றான் குங்குலன்.

“என்னைக் காப்பாற்றிய காவேரித்

தாயை இவருக்கையில் நான் கண்டேன். அக்கா! என்ன, பேசா
திருக்கிறாயே? உனக்கு ஆசிரிய
மார்களல்லவா!”

“ஆசிரியமில்லை. தம்பி!
ஆனால் ஆரவம் திறைய திருக்க
கிறது அவனைப் பற்றி எல்லா
விவரங்களையும் சொல்!”

“ஒரு நாளில், ஒரு தட
வையில், சொல்ல முடியாது
முக்கியமானதை மட்டுமே
சொல்லுகிறேன். காவேரி
வெள்ளத்திலிருந்து என்னை
அவன் காப்பாற்றியது மட்டு
மல்ல; இவருக்கையில் பல
நடவை என் உயிரைக் காப்
பாற்றியிருக்கிறான். உயிரைக்

காப்பாற்றியது பெரிதல்ல. அக்கா' எதனைப்போ போ தஞ்சையலாகப் பிரா உயிராக காப்பாற்றுகிறார்கள அவள் என்னிடத்தில் வைத்துள்ள அன்பு இருக்கிறதே. அதற்கு இந்த ரீதியைப் பதினாறு உலகங்களும் இன்னையாகாது ஏன் நீ என்னிடம் வைத்துள்ள அன்பைக்கூட அடுத்தபடி யாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்"

"அதைச் சொல்லுவதற்கு நீ தயங்க வேண்டாம் உன்னிடம் என அன்பு அவ்வளவு ஒன்றும் உயர்த்தது அல்ல, உயர்ந்த கலத்தது உண்மையைச் சொல்லித்தான். தமயி' எனக்கு இந்தச் சொழ சாமர்த்தியத்தின் மேன்மைதான் முதன்மையானது. அதற்கு நீ பயன்படுவாய என்றுதான் உன் பேரில் அன்பு வைத்திருக்கின்றேன். அந்த நோக்கத்துக்கு நீ தன் யாபி ரூப்பாய் என்று தெரிந்தால் என அன்பு வெறுப்பாக மாறினாற்போ மாறி விடும். ஆனால் அந்த ஊமைச் செவிட்டு ஸ்திரீயின் அன்பு அதற்கைய தவிர நாமுடைய தந்தையிடம் இருந்து வருஷங்களுக்கு மேலாக அவள் உள்ளத்தில் பொலகித ததுமையி கொண்டுக்கூட அதனை அன்புபடி உன் பேரில் சொரித்திருக்கிறாள் அதற்குப் பதினாறு உலகமும் இன்னையிலலைதான்!"

"உனக்கு அது எப்படித் தெரிந்தது. அக்கா"

"எதைச் சொல்கிறாய், தமயி"

"அவள் தம்முடைய பெரிய தாயார் என்பது"

"தந்தை சொன்னதிலிருந்தும் வருதியத் தேவா சொன்னதிலிருந்தும் ஊகித்துக் கொண்டேன் தமயி' அவள் உன்னைத் தன் சொந்த மகன் என்று எண்ணிவிடுகிறாள்" அல்லது சககத்தியின் மகன் என்று எண்ணிவிடுகிறாள்"

"அந்த மாநிரி வேறறுமையான எண்ணம் என மனத்திலும் உதிக்க வில்லை. அவள் மனத்தில் என்னவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை நீ ஏன் அம்மாநிரி வேறறுமையப்படுத்திப் பேசுகிறாய்"

"தமயி' அந்த ஊமை ஸ்திரீ வீற்றிருக்க வேண்டிய சிலகாதனத்தில் இன்று தம் தாயார் வீற்றிருக்கிறாள் அது தெரிந்திருந்தும் அவள் உன்னிடம் அதனை அன்பு வைத்திருந்தால், அது மிக்க விசேஷமல்லவா"

"தான் அவள் வயிற்றில் பிறந்த மகன் அல்ல என்பது அவளுக்கூடத் தெரிந்தது தாயிருக்க வேண்டும் வயது வித்தியாசம் தெரியாமலா போதும்' அவளால் பேச முடியாது. மனத்தில் உள்ளதைச் சொல்ல

அமர் கஸ்கி

மடிவாது ஏதோ தெரிந்தால் எழுக
காட்டியதைக் கொண்டு எவ்வளவு
தேர்ந்து கொண்டோம். அவ்வளவு
தேர்ந்து கொண்டேன் என்கிறேன்.
அவ்வளவு அன்பு இதைக் கிடையா
தென்தான். அன்பு எத்தனை அன்பு
வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை
நான் தான் என தெரிந்த உடனே உன்
விடுகிறது. அக்கா! என்னுடைய
பிராயத்தில் அப்பா என்னைப் போல
இருப்பாரா?"

"இல்லை. தம்பி, இல்லை" உன்னு
டைய பிராயத்தில் நம் தந்தை மன
மதனைத் தோற்கடிக்கும் அழகுடன்
விளங்கினார். நம்முடைய சோழ சூலம்
வீரத்துக்குப் பெயர் போனதே தவிர
அழகுக்குப் பெயர் போனதல்ல. நம்
பாட்டனார் அரிஞ்சய தேவர் அழகில்
தோற்றம் வைத்துப் பார்ப்பது தந்தை பார்த்த
உயரவள்ளல் மனத்தால் உயரவள்ளல்
அரிஞ்சயர் மனத்தையே பார்த்து அவன்
பார்க்கும் மனத்தால் பார்க்க வேண்டியதை
மீளவும் மூன்று சந்திப்பைச் செய்த
புகழம் கொண்ட புண்ணியவரின் வாக
விளங்கினான். தந்தையின் இந்தனை
வையதான் பிறரும் உயரவள்ளல் பாட்டி
எவ்வளவு அழகா? தந்தையின் எவ்வளவு
நீய் பார்த்து தந்தையின் அதனால் உயர்வு
தந்தையும் அவ்வளவு அழகுடன்
இருந்தால் தந்தை போல என்றால் உயர்வு
உயர்வாகப் பெற்றார். நாம் நம்முடைய
தாய்மையின் மீது பார்த்து தந்தை போல
தந்தையின் மனத்தால் மனத்தால்
பார்த்தவர்கள் அழகைச் சுவைப்பவர்கள்
அழகு வீரத்துக்குச் செல்கு என்று
நினைப்பவர்கள்.."

"அழகுக்கும் வீரத்துக்கும் என்ன
சம்பந்தம் உண்டோ, என்னமோ, என்க
குத் தெரிவாது. ஆனால் அழகுக்கும்
அவ்வளவு உயர்வாகியதை எவ்வளவு
அறிவோம் இல்லையே.."

இவ்வளவு இந்தப் பிணை வான்கு
எதற்காக உன்னைத் தான் மனம்
வீலிருந்து கண் கொட்டாமல் பார்த்த
ருக்காய்வு தந்தான். அக்கா அக்கா
மேல் தந்தை அந்தப் புகழ்மீது
ஒன் கண் கொட்டாமல் பார்த்துப்
பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.

இவ்வாறு புண்ணைப் புரிந்து "அக்கா!
நீ என்னிருந்து எதற்காகப் போய் விட்டாய்"
என் பெரியவனை என்னிடம் வைத்த
துள்ள அவ்வளவு கரிந்து கொண்டேன்
அது போனால் போகட்டும், இல்லாமல்
ஒரு உயர்வாகப் போல இன்னொருவர்
தந்தையாக இருப்பதாய்வு எத்தையோ
அக்கா!"

"ஏன் எத்தையில்கலை? இரட்டைப்
பிள்ளைகளால் தந்தை அது எத்தையம்
அவ்வளவு தாய் மகனாக ஒரு பிராயத்தில்
ஒரு பார்த்து இருப்பது எத்தையதான்
இதைத் தவிர பார்த்திருக்கையில்
ஒரு உயர்வாகியவர் சம்பந்தம்மீது
தவிர அது உயர்வாகியவர் சம்பந்தம்
மாநிரி இருப்பதும் உண்டு."

"பழுவூர் இளையராணியும் இலக
கையில் தான் பார்த்த நம் பெரி
யவனையும் ஒரு மாநிரி இருப்பதாக
வந்தியத்தையா சொல்லுவது உண்மை
யா? இதுக்கு முடியுமா? தந்தை சிறு
பிள்ளையாக இருப்பதற்கு தான் தான் பார்த்த
தந்தையின் பழுவூர் இளையராணியை
பார்த்து தந்தையின் பார்த்ததில்லை உனக்கு
என்ன தோன்றுகிறது?"

"தான் பழுவூர் ராணியைப் பார்த்த
திருக்கிறேன் தவிர, நம் பெரியம்
மாணவப் பார்த்ததில்லை. ஆனால்
வந்தியத்தையா கூறியது உண்மையாகத்
தான் இருக்க வேண்டிய என தந்தை
கூறிய வரலாற்றிலிருந்து அதைத்
தேர்ந்து கொண்டேன், தம்பி!"

"தந்தையே கூறினாரா உன்னிடம்?
என்ன கூறினார்? எப்போது கூறினார்?"

நீ உன்னைக்கு முன்பு தானும்
வந்தியத்தையா தந்தையாகப் போய் இருந்தான்
அப்போது தான் இளையராணியைத் தந்த
சம்பந்தத்தைக் கூறினார் இல்லாமல்
அதற்கு உன் ஒரு நீயில் தான் தந்தையாக
ஒரு உயர்வாகியவர் அது நீயில் ஒரு
உண்மைப்பெண் தம்பியிடம் காட்டிய
அன்பைப் பற்றியும் கூறினார். பார்த்தால்
அன்புமீது அடக்கம் தயை அது நீயில்
கண்ணிப்பித்து அழகுத்து வந்ததைப்
பார்த்து கொண்டார் தந்தை இவ்வாறு
பட்டம் சூட்டிய அன்று அண்ணமனை
யில் வானில் தந்தை, காட்டத்தில்
அவ்வளவு பார்த்தாராம் அந்தக்கனம்

மூலம் மனதத்து விட்டதானாம். அவனைத் தடி அழைத்து வர முதன் மதநீர் புதிருத்தாரையே அனுப்பினாராம். மூலம் அத்தடி பெண் கவங்கரை நனைகின் உச்சியிலிருந்து கடலில் தடித்து இருந்தும் உள்ள வன்று வந்ததன் வந்து உருவாயிற்று. இவ்வாறு மூலம் தத்தனதன் சனவந்தன் இருபத்தி நானு வந்தவர்களாக இருந்து வந்தும் பத்தாம் வேதனை அளித்துக் கொண்டு வந்தபடி என்பதை அந்தந்தன் மூலம் இறந்து விட்டதாகவே தந்தை அமைத்துக் காண்பித்துக்கொள்ளும்படி மறு குரங்குதான். அவன் மனம் மூலம் உதவியை விட்டு விட்டு தானும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். தமது சோழ நாட்டிலுள்ளதான் பற்றி உட மனம் கொண்டு வந்தவன். உருவம் இருக்கட்டும். நீயும் தானும் மூலம் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை ஒன்று இருக்கிறது. நீ எப்படி வந்து இவங்கையிலிருந்து அம் மாதாசனாத தந்தைக்கு அழைத்து வர வேண்டும் தந்தையிடம் அவன் இருந்து விடவில்லை உயிரைத் திருக்கொள்ள தன்பதை நேரில் திருவித்துக் காட்ட வேண்டிய தந்தையிடம் தம் தந்தைக்கு இருந்த தந்தையிடம் மனசொத்து இவனை மறு தந்தையிடம் அவருக்கு மனதில் தக்க படிவாது.

அக்கா! வீட்டுக்கு தான் இவன் உருவம் உடைய மனதின் வந்தவன் வந்த பிழ் சென்று திருமயிரேன். அப்போ தெல்லாம் என் மனத்தில் நோன்றிய எண்ணம் என்ன தெரியுமா? பெரியம் மானைத் தந்தையிடம் அழைத்துப் போய் விட்டாமல் சென்று போகிறோமே என்ற ரக்கத்தான். அக்கா! அந்த மாதரையை நனைத்தானா என் உண்ணம் குழறுகிறது வாயிருந்தால் மனதநிலுள்ள குறை களையும் வேதனைகளையும் வெளி விட்டுச் சொல்லி அருள் அடைவலாம் என்று இருந்தால் மனம் வந்து அருள் பெறுகின்றேன். இவ்வுக்கம் தான் வாயும் செவியும் இல்லாத குருதி பிறுண்ட திணைவை எண்ணிப் பார் உணர்தலில் குழறும் அன்பையும் ஆர வதனையும் துன்பதனையும் வேதனை

யையும் கோபதனையும் தாபதனையும் எல்லாவற்றையும் மனததற்குள் இன் அக்கா வயதில் தக்க வேண்டும் அதிலும் தம் பெரியனனையைப் போல ஆராயவகம் அடைந்தவனின் மனோ வேதனையுடைய தான் வேண்டாம். அவன் துன்பதனையுடைய போல துன்பதைக் கிழன் காக்கைய வந்த திரீத்து கொண்டிருப்பதில் வியப் பெணன்? அதையெல்லாம் திணைக்க நனைக்க என் தந்தை மனததற்குள் போலிருக்கிறது அவனை எப்படியாவது அழைத்து வந்து தந்தையிடம் போய்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாகிறது அக்கா! தம் தந்தை அதை வந்தபடி என்று திணைக்கிறாயா, அக்கா?

"தந்தை விரும்பினாலும் சரி, விரும்பு விட்டாலும் சரி, தம்முடைய கடமை அது தான். இருந்து போனவனின் ஆய் வந்து அவரைத் துன்புறுத்துவதாக எண்ணி இருந்து போனவன் உட தந்தை அவருகிறார் இதனாலேயே அவர் உடம்பும் குணமடைவதில்லை."

"இது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது, அக்கா! இதுவும் தந்தை சொன்னார்."

"தந்தையும் சொன்னார், என் நோழி வானதிலும் சொன்னான்."

"வானதி சொன்னாள்? அவளுக்குமே இருந்தால் என்ன சம்பந்தம்? அக்கா! நீ அன்னிடம் சொன்னாயா, என்ன?"

இவளை இவ்வாறு தந்தை அடைய மனவலம் ஒத்தான் தந்தையின் அவன் வாய்க்காழியாகவே சொல்லச் சொல்லி நேன். இருந்தாலும் நீ ரொம்பப் போனவனின் தான் சோழ தந்தைய பண்பாட்டையே மறந்து விட்டாய்! கொடுமபாணர் இவ்வரவியிடம் ஒரு வாரத்தை பேசவும் இல்லை; சொக்கியமாக இருக்கிறாயா என்று கேட்க உட இவ்வாறு மனம் விட்டால் சரிய வேளாரின் புதல்விக்கு நீ செய்யும் மரியாதை இதுதானா? அழகாலிக்கு வந்து"

"அக்கா! வானதியைக் கவனித்துக் கொள்ள நீ இருக்கும்போது கவலை என்ன? சொக்கியமா என்று தான் விசாரிப்பதுதான் என்ன?"

கொம்பு சி சற்று வாழ்வு எழுக
 அம்பு ந' வாழத்' இயக்க வா'
 னை இயவாசன நுமநாடி பாரக
 அநிதாடி' எவாந குதனை
 மானி அநித வந்தான இன
 சைய பாரதநாடி பாரதநாடி

விவருகொண்டி. "அககா' எதற்காகக்
 கற்பனை செய்து கறுவிரிகள்' தங்கள்
 தாய் எவ்வளவு பாரக வி நுமபலிலை
 அவா பாரனைவெல்லாம் அக்தா
 னை சில இக்கரும ஓடதனை மேலேயே
 இக்கருது அவசரமாகத் திருமயிப
 பாரக இவ்வளவு பாரதநாடி" என்று
 ப. பெ. போன்ற மிருது
 வாள் குரலில் கூறி
 னாள் ஓடதனை
 இக்கருது புகழ்
 னினை தனைத

கொண்டு ஓட தைக் குறிப்பிட்டான்
மலும்'

இளவரசன் தைத்துக்கொண்டே,
அக்கா! உன் தொழுகுப பேசுத
புகிறதே' தம் குடும்பத்தைச் சேர்த
மைகளுடன் இவனும் ஒது ஊமையோ
ன்று பயத்து போயினன்" என்றான்

"அக்கா! இவரைப் பார்த்தால்

எனக்குப் பேச வந்திருந்தால் எனக்கே
நான் ஊமையாய்ப் போய விட்டேனா
என்று பயம் உண்டாகிறது" என்றான்
வானதி

"அது ரொம்ப நல்லது கோடிக்
கனரகம் ஒதுவது இருக்கிறான் பூய
குழலியின் தமையன் அவன் மறவா
கனிடம் ஒதுவாது தெகத்த தெத்திப் பிக
கிறான் ஆனால் அவன் மனைவிஸயக
கண்டால் ஊமையாகி விடுகிறான்

அதனால் அவளை அவன் வி

ட்டா ஊமை என்றே வைத்து

விட்டார்கள்" என்றான்

இளவரசன்

"இதற்கு கொஞ்சம்
பாஞ்சாப் பெண் கொஞ்
சம் அந்த மாநிலத்தை
முன்னேயெல்லாம் இவ
னைச் சற்று தேரம்
போமல் கமமா இருக்
கச் சொன்னால் இவ
னால் முடியவே முடி
யாது. பேச ஆரம்
பிததால் நிறுத்தவே
மாட்டான் நீ மூகன்
முதலில் இவனாகக்குப்
போனாயே அது முதல்
இவனாகுடைய பேச்சு
குறைந்து விட்டது. தனி
யாகத் தனியாகப் போய
உட்கார்ந்துகொண்டு
தைக்கிறான் என்க
கொண்டிருக்கிறான்
அது போனால்
போகட்டும்

வானதி! அன்று இரவு தஞ்சை அரண்மனையில் நடந்ததையெல்லாம் இவ்வாசனனுக்கு விவரமாகச் சொல்லு!" என்றான் குத்தலை.

"கொடுமபாளூர் இளவரசி ஓட்ட கார்ந்துகொண்டு சொல்லும். அக்கா! இவள் இதனைத் திரும்ப திரும்பப் பார்த்தால் இவளுடைய பெரிய தந்தை உருவிய பாய விடுவார தென்கிணைச் சேநாதிபதி என்னைப் பார்த்தும் போதெல்லாம் இவளைப் பற்றி விசாரிய பார்த்தியா இவளைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லி அனுப்புவதில்லை. ஆகையால், நான் அவருக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திட்டாடுவேன்" என்றான் இளவரசன்.

"வானா குத்தலு வீரரிடம் இவளைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்லி அனுப்பிவிடுவோம். அவர் ஒன்றும் உணர்ச்சியில்லைவல்லவா?"

"அவர் சொல்லித்தான் இருப்பார், அக்கா! இவா காதில் ஒன்றும் விழாதாது இவருக்கு எத்தனையோ நாடகம்!" என்றான் வானதி.

"அதுவும் உண்மைதான் உன்னுடைய ஓய்வையைப் பார்த்த பிறகு வேறு ஒன்றிலும் என மனது செல்லவில்லை. இந்த காதற்குப் பிறகு என காதலம் உண்டாக மாட்டமாயிருக்கிறது உன் தோழியை உதகம் பிச்ச சொல்லு!" என்றான் அருள்வரமன்.

பிறகு, வானதி தஞ்சை அரண்மனையில் குத்தலை தூக்கைக்கொண்டிருப்ப போது பிறகு தான் தனியே மேனாடத்திலுள்ள உருவியச் சென்றதையும், சக்காவாதினியின் அபயக் குரல் கேட்டதையும், அந்த இடத்துக்குத் தான் சென்று விட்ட எட்டிய பாரததையும் அவர்களைக் கண்ட காட்சியையும் கூறினான் இடைவிடையே வானதி இளவரசனின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்துத் தோத போதெல்லாம் மெய் மறந்து நின்று விட்டான் இளவரசியிடமிருந்து அவளை ஒவ்வொரு நடனையும் துண்டிப்பதற்குப் போய் அவசியமாகித்தான்.

எல்லாவற்றையும் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளவரசன், கடைசியாகத் தமக்கையை நோக்கி,

"அக்கா! உன் தோழி முகமியமான் ஒரு சம்பவத்தை விட்டு விட்டான் போலிருக்கிறது! இவ்வண்ணவாய் பார்த்துக் கேட்ட பிறகு இவன் முரணை அடைந்து விட்டிருக்க வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

குத்தலை விரித்தான்; வானதி நான்குபடி தலை குனிந்து நின்றான்.

குத்தலை அவனை அன்பு ததுமயி கண்களினால் பார்த்து, "வானதி! தஞ்சை ஒட்டக கணியாடு உலாவ விட்டு வா! இவ்வாவிட்டால், தம் பரிவாரங்கள் இருக்கமிடத்துக்குப் போய்த் அருள்வாமன் இன்னும் சில நாள் இங்கேய்தான் இருப்பான் மறுபடியும் சத்திக்கலாம்" என்றான்.

"ஆகட்டும், அக்கா! உலாவ விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு வானதி துள்ளிக் குதித்துச் சென்றான் திரென்று அவ்வளவு குதுகலம் அவருக்கு எப்படி ஏற்பட்டதோ தெரியாது.

மலர்ந்த முகத்தோடும் விரித்த கண்களோடும் அவன் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அருள்வரமன், அவன் மறைந்ததும், தமக்கையை நோக்கினான்.

"அக்கா! தந்தையின் புலம்பலின் காரணம் எனக்குத் தெரிகிறது ஆனால் அவர் கண்ட காட்சியைப் பற்றி உன் குத்தலு என்ன? அவர் முன்னால் காண்ப பட்ட தோற்றம் என்னவாயிருக்கக் கூடும்? தந்தையின் மனம் பிரமைவா? அப்படியானால் உன் தோழிக்கும் அதைப் பிரமை எப்படி ஏற்பட்டிருக்கும்?"

"தந்தையைக் கண்டதும் பிரமை அல்ல, வானதி கண்டதும் மாயத் தோற்றம் அல்ல தந்தை முன் நடந்தது தன் வீரவு நாடகம் அதில் முகமிய பாதகிரமாக நடந்தவன் பழுவூர் இளையராணி நகதினி இதை அப்போதே நான் கண்டிருக்கிறேன் கொண்டு வந்தவன் வந்தவன் தலைமேல் தோள் விவரங்களுக்குப் பிறகு அது உறுதியாயிற்று."

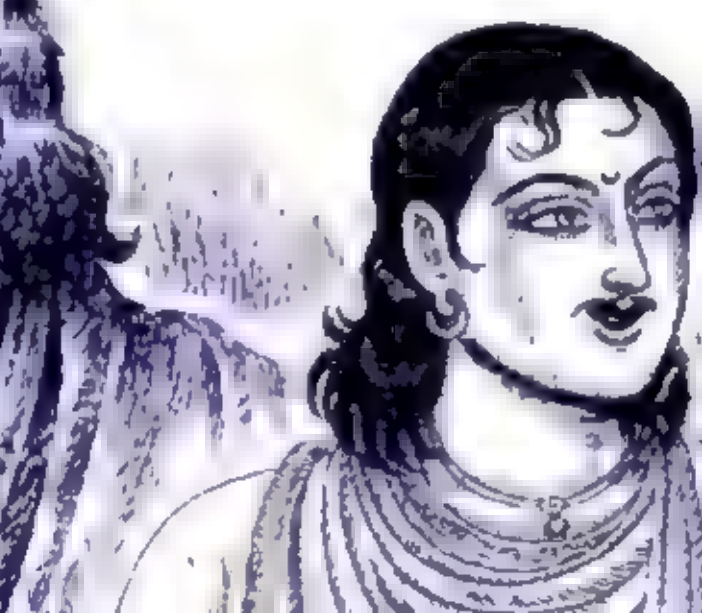
"அந்த நாடகத்திற்குக் காரணம் என்ன? பழுவூர் ராணி எதற்காக அப்படிச் செய்ய வேண்டும், அக்கா?"

"குதிக்கிற தன் பிறப்பைக் குறித்துச் சத்திம உண்டு சக்காவாதி தன்னைப் பார்த்து முன்னொரு நடனம்

எப்பொழுதோ சேயத் தவறுகளின்
காரணமாக, எனக்கு முன் பிறந்த
நபர்களை இந்தக் கிழவா பாடிவா
டலாய்மா மனக்க நோந்துவி
டது.

'அக்கா' இதெல்லாம் எப்படி
நோந்திருக்கும் என்று உனக்கு ஏதாவது
தொகிரதா' தம் பெரிசாய்மா இறந்து
விட்டதாகத் தகவல் என்னுள்வதற்குக்
காரணம் என்ன' கந்தனி அதா
ளையைப் போல எங்கேயோ, யார
விட்டாலோ வளர்ந்து, இந்த நிலை
மைக்கு வருவதற்குக் காரணம்
என்ன?

அதைப் பற்றியெல்லாம் தான்
இவ்வா பகலும் போகிறது வருகிறோம்
ஆனால் இன்னமும் திசையமாய்க்
கணநிழிக்க முடியவில்லை. அத
இருக்கியவர்களை அந்நகரர்கள் இப்
போது இரண்டு பேர் தமக்குத்
தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்
தம்முடைய பாட்டி செம்பியன்
மாக்கெனக்கு ஏதோ விஷயம்
தெரிந்திருக்கிறது முதன் மந்திரி
அந்நகரத்தை எல்லா விஷயமும்
தெரிந்திருக்கும் எனத் தோன்று
கிறது. ஆனால் அவர்கள் இரண்டு
பேரின் மந்திரம் தாம் எதுவும்
தெரிந்து கொள்ள முடியாது.
அந்நகரத்தையே சீடன் அழ
வாக்கடிப்பாணுக்கு ஓரளவேனும்
தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவன்
குதலை மிஞ்சியவன்; வாயைத்
தூக்க மாட்டான் தமயி'

அதைப்பெல்லாம் கண்டிமிடிப்பதற்கு
இப்போது அவசரமும் இல்லை நந்தின்
வளரவும் குடித்துக் குடிப்பதற்கும்
அப்பாவுமே அப்பாவுக்கும் ஏற்படாமல்
தடுப்பதுதான் இப்போது முக்கியம்
வந்தியத்தையர் சொன்னார், பழுவூர்
ராணி, மீன சின்னம் பொறித்த
மின்னலைப் போல ஒளிரும் வான
ஒன்றை வைத்துப் புதை செயது
கொண்டிருக்கிறாள் என்று அதைக்
கேட்ட தந்தையர் என் கொஞ்ச
பதைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
தான் பிறந்த குலம் சோழ குலம் என
பதை அநியாயம் பழுவூர் ராணி
ஏதாவது செயது விடப் போகிறாள்
என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறது”

“பழுவூர் ராணியிடம் எல்லாவற்றையும் கொண்டு விட்டால், என்ன?”

“சொன்னாலும் என்ன பயன்
ஏற்படுமோ, தெரியாது நம்மிடமேல்லாம்
அவனுடைய கோபம் அதிகமானாலும்

ஆதம் ஆனா கெது கடவாணை நாம
செயது விட வேண்டியதுதான்”

“அதற்காக வந்தியத்தேவனை நீ
அனுப்பியதுபபது சரிதான் ஆனாலு
தந்தையிட முடி தெரிவிக்க வேண்டாமா?
அவர் அதற்காக உடல் வேதனை
பொதாதென்று மன வேதனையும் பாடுக
கொண்டிருக்க வேண்டும்? நாம
உட்கே தந்தைக்குப் புறப்பட வாய் அள
வா”

“கடலே கடாது. தம்பி! இரண்டு
நாளில் தந்தைக்கு நான் புறப்படுகிறேன்
ஆனாலு நீதான் கூடாமன் விவரமாகக்
தான் நீ இன்னும் சில காலம் நீதான்
வேண்டும்”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?
தந்தையின் கடமை மன்னையிற் என்னை
நினைக்க வேண்டியது ஒன்று மன்றத்து
வாழ்ச்சி சொல்கிறாயா?”

“ஆம்: நீ இப்போது தஞ்சைக்கு
வந்தால் உட்கே வந்த ஒரே நேரப்பொழு
திடம் மக்கள் மதுபானம் மீது படி
மேயுடையவர்கள் மீது ஒரே நேர
மாதிரிகொள்கின்ற. உன்னைச் சிறைப்
படுத்திக் கொண்டு வந்த கொள
வந்தகாகச் சக்கரவர்த்தி மீது கட
ஜனங்கள் கொடியமாதிரிகொள்கின்ற
உன்னை இப்போது கண்டால் மக்கள்
உன்னை வேண்டி பொலிபெருகும்
அதன் விளைவுகள் என்ன ஆகுமோ
தெரியாது உட்கே உனக்குப் பட்டம்
கட்ட வேண்டும் என்று ஜனங்கள்
கச்சல் போட்டாலும் போடுவார்கள்
தஞ்சைக் கோட்டையையும் அரசன்
மன்னையையும் மற்றவை பொதுவாக
ஏற்கெனவே மனம் புண்பட்டிருக்கும்
தந்தையின் சான்றம் போது புண்ணாது
தம்பி! இராஜவததுக்கு ஆபத்து
வந்திருக்கிறது என்று உன்னை நான் வந்த
சொல்லி ஒன்றை எழுதினேன் அந்த
காரணத்திற்காக இப்போது நீ திரை
புடவனாகத்துப் போய்விட்டால் தந்தை
என்று நினைக்கிறேன்”

“அக்கா! அது ஒரு நாளும் இயலாத
காரியம். நம் தந்தையைப் பார்க்காமல்
நான் திரும்பிப் போக மாட்டேன்
தந்தைக்கு நான் திரும்பமாக வந்தது
ஒன்று என்று நினைத்தால் அப்படி நீ

செய்கிறேன் ஆனால் சக்கரவர்த்தியை
நான் பார்க்கிறேன் வேண்டி அவரிடம்
என்னைக் காப்பாற்றிய காவல் அமை
யார் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும்.”

“அதையெல்லாம் நானே சமயம்
பாத்துச் சொல்லி விடுகிறேன் நீ வந்து
தான் நீ வேண்டுமா?”

“நேரில் பார்த்த நாளே சொன்னால்,
தந்தைக்குப் புது நம்பிக்கை ஏற்படும்
என மனமும் ஆறுதல் அடையும்
பெரியமாதாவை அழைத்துக்கொண்டு
வந்தவரை அவருடைய அழைப்பையும்
பெற்றுக் கொள்வேன்.”

“அருள்வாமா! உன் இடைத்துக்கு
நான் துருக்கி திரைவிடலை ஆனால்
இன்னும் ஒரு வார காலம் கூடாமன்
விவரமாகக் நீதான் புண்ணாகாத
தந்தைக்குப் போகிறேன் நீ வந்தபு
பாதை தந்தையிடம் அருங்குது விடச்
செய்தி அனுப்புகிறேன். தம்பி! நான்
நினைக்க உன்னைத் திரு வந்தது உன்
னைப் பாப்பத்திற்காக மட்டுமல்ல,
உன்னிடம் ஒரு வரம் கோரிப் பெறு
வதற்காக வந்தேன் அதை நன்றியுற
வைத்து விட்டால், பின்னர் உன்னைத்
தொத்தரவு செய்ய மாட்டேன்
அப்பாவததுக்குப் பயந்து ஒன்றிரை
குமபடியும் சொல்ல மாட்டேன். ஆன
பின்னைகள் அப்பாவததுக்கு உட்பட
வேண்டியவர்கள்தான். வீர சௌரிய
பார்க்காமல் உன்னைவிடாதவன்
என நீ புகழ் பெற வேண்டும் என்பது
தான் என ஆகை ஆனால் மற்றபடி நீ
உன்னை அப்பாவததுக்கு உட்படுத்திக்
கொள்வதற்கு முன்னால் என்முன் உ
நீதர்களைத் தந்தையிற்கு கொடுக்க
வேண்டும்.”

“இவ்வளவு பெரிய பீடனை எதற்கு
அக்கா! நீ சொல்லுவதை என்னைக்காவது
நான் மறுத்ததுண்டா?”

“மறுத்ததில்லை; அதை நம்பிக்கை
போடுதான் இப்போது உட்கே நான்
ஆதகக் கிரகாலன் கவியாணம் செயது
கொன்னவிலலை; கவியாணம் செயது
கொன்னவன் என்றும் தோன்றவில்லை
கந்தா சாழ்ச்சி குலம் உன்னையேதான்
வின்பக் வேண்டி என விடுப்பதைத்
நீத ஒரே விஷயத்தில் நீ தந்தையிற்கு

எனக்கே
வேண்டாம்

“கன
விருப்பத்தை
நன்றி செய்ந்
தான் சமீபத்த
தான் எனக்கு
பிச்சி மரம்
பெண்ணை மணந்து
கொள்ள சமீபம்
கொடுப்பதில் அம்
மவா”

“இது என்ன இப்
படிக்கேட்குறா” இது
பது ஆண்டுகளாக நம்
விருப்பங்கள் மாறுபட்ட
தில்லை இப்போது மாற்றம்
தவிர்த்து வந்ததில் சமீபம்
கேட்குறா”

“அக்கா” அதற்கு காரணம்
இருக்கிறது நான் மணந்து
கொள்ளும் பெண் நான் காணும்
பகற் கணவுகளை நன்றி செய்ந்
வதற்கு ஒத்தாணமாகியிருக்க
வேண்டாம் அம்மவா”

“தமிழ்” கன பகற் கணவுகளை
ஒரு பெண்ணின் ஒத்தாணம்
கொண்டு நன்றி செய்ந்
தவிர ஆண்பெண்களிடம்
தான் தந்தை”

அம்மவர்களுள் “ஐயோ” ஐயோ”
அக்கா” அக்கா” என்ற அடியை தான்
கேட்டது தான் வாய்க்கிய தான்
தான்

(தெரு நடு)

பொன்னியின் செல்வனா

நாற்புகதி அநாம அதிபாபம

வானதி சிரித்தாள்!

15

ததி மண்டபத்தி
அமர்த்து இள
வசந்தா குதவை
தெய்யும் போக
கொண்டிருந்த
போது,
வானதி தான்
ஒரமாக நன்று
கேட்குக் கொண்

டித்த போது, காலவாசில் பா கி
காத்துக் கொண்டிருந்த பூவகுழலிக்ரு
சேந்தன் அழகுறுக்கும் மகிவாயான
சம்பாஷணை து து கொண்டு தந்தது

'அழதா! ஒன்று உன்னை நான்
கேட்கப் போகிறேன் உன்மையாகப்
பதில் சொல்வாயா' என்றான் பூவகுழலி

"உன்மையைத் தவிர என் வாயில்
நன்று ஒன்றும் வராது. பூவகுழலி'
அதனாலேதான் நான் நானாக நான்
யாழ்ப்பாணம் பார்க்காமலும் பேசாமலும்
இருக்கிறேன்' என்றான் அழதன்

'சில பேருக்கு உன்மை
என்பதே வாயில் வரு
வதில்லை. இளவரசருக்கு
ஒலை எடுத்துக்கொண்டு
இலங்கைக்குப் போனானே,
அந்த வந்தியத்தேவன் அப்
படிப்பட்டவன்"

"ஆனாலும் அவன் ரொம்ப நல்ல
வன் அவன் யாரையும் கெடுப்பதற்
காகப் பொய் சொன்னதில்லை."

'உன்னைப் பற்றி அவன் ஒன்று
சொன்னான் அது உன்மையா
பொய்யா என்று தெரிந்து கொள்ள
விசும்புகிறேன்"

"என்னைப் பற்றி அவன் உன்மை
யின் வாதத்தைச் சொல்வதற்குக் காரணம்
எதுவும் இல்லை இருந்தாலும், அவன்
சொன்னது என்னவென்று சொல்"

'உன்னைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து
பேசிவதாகச் சொன்னான்."

"அது முற்றும் உன்மை."

"நீ என்னிடம் ஆசை வைத்திருப்பதாகச் சொன்னான். என்னை நீ மனத்து கொள்ள விரும்புவதாகச் சொன்னான்..."

"அவ்விதம் உண்மையில் அவன் சொன்னானா?"

"ஆம், அமுதா!"

"அவனுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்."

"எதற்காக?"

"நானே உன்னிடம் என் மனத்தைத் திறந்து தெரிவித்திருக்க மாட்டேன். அவ்வளவு நன்றியம் எனக்கு வந்திராது எனக்காக உன்னிடம் தூது சொன்னான் அல்லவா? அதற்காக அவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்."

"அப்படியானால் அவன் சொன்னது உண்மைதானா?"

"உண்மைதான். பூங்குழலி! அதில் சந்தேகமில்லை."

"உனக்கு ஏன் என்னிடம் ஆசை உண்டாயிற்று, அமுதா?"

"அன்பு உண்டாவதற்குக் காரணம் சொல்ல முடியுமா?"

"யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்லேன். ஏதாவது ஒரு காரணம் இல்லாமலா இருக்கும்?"

"அன்பு ஏன் ஏற்படுகிறது, எவ்வாறு ஏற்படுகிறது என்று இதுவரை உலகிலுள்ள யாரும் கண்டுபிடித்துச் சொன்னதில்லை, பூங்குழலி!"

"ஒருவருக்கொருவர் அழகைப் பார்த்து ஆசை கொள்வதில்லையா?"

"அழகைப் பார்த்து ஆசை கொள்வதுண்டு; மோகம் கொள்வதும் உண்டு. ஆனால் அதை உண்மையான அன்பு என்று சொல்ல முடியாது. அது நிலைத்திருப்பதும் இல்லை. சற்று முன் வந்தியத்தேவன் என்று சொன்னாயே, அவன் என்னைப் பார்த்தவுடன் என்னிடம் சிநேகம் கொண்டு விட்டான். அவனுக்காக நான் என் உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தேன். என அழகைப் பார்த்தா என்னிடம் அவன் சிநேகமானான்?"

"ஆனால் உன் சிநேகிதன் என் அழகைப் பற்றி ரொம்ப, ரொம்ப வர்ணித்தான் இல்லையா?"

"உன் அழகைப் பற்றி வர்ணித்தான். ஆனால் உன்னிடம் ஆசை கொள்ள வில்லை பழுவூர் ராணியின் அழகைப் பற்றி தூறு பங்கு அதிகம் வர்ணித்தான். அவனிடமும் அவன் அன்பு கொள்ள வில்லை."

"அதன் காரணம் எனக்குத் தெரியுமா?"

"அது என்ன?"

"அதோ இனவரசருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இளைய பிராட்டியிடம் அந்த வீரனின் மனம் சென்று விட்டது தான் காரணம்."

"இதிலிருந்தே அழகுக்கும் அன்புக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று ஏற்பட வில்லையா?"

"அது எப்படி ஏற்படுகிறது? இளைய பிராட்டியை விட நான் அழகி என்றா சொல்லுகிறாய்?"

"அதில் என்ன சந்தேகம், பூங்குழலி, பழையாறை இளைய

அமரர் கல்கி

பிராட்டிகையைக் காட்டிலும். அதோ
தான் மனதில் திறதம் கொடுப்பாரா
இனவாசியைக் காட்டிலும் நீ எத
தனையோ மடங்கு அழகி மோகினி
யின் அவதாரம் என்று பலரும் புகழும்
பழங்கு இனைய ராணியின் அழகம்
உன் அழகுக்கு இணையாகாது இப்
படிப்பட்ட தெய்விகமான அழகுதான்
எனக்குச் சத்துருவாயிருக்கிறது
அதனாலேயே என் மனதில் பொங்கிக்
குழறும் அன்பை என்னால் உன்னிடம்
வெளியிடவும் முடியவில்லை வந்து
லகத் தீவரங்களும் மன்னுலகத்தின்
மன்னாதி மன்னாக்களும் விரும்பக்கடிய
அழகியாகிய நீ எனக்கு எப்போது கிட்டப்
போகிறாய் என்ற பித்தி என் மனதில்
குடி கொண்டிருக்கிறது"

பூங்குழலி சற்று யோசனையில்
ஆழ்ந்திருந்து விட்டு. "அமுதா! உன்
பேரில் எனக்கு ஆசை இல்லை என்று
நான் சொல்லி விட்டால், நீ என்ன
செய்வாய்" என்று கேட்டாள்

"சில நாட்கள் பொறுமைபுடன்
இருப்பேன் உன் மனம் மாறுகிறதா
என்று பார்ப்பேன்"

"அது எப்படி மாறும்?"

"மனிதர்களின் மனது விசித்திரமா
ன்று சில சமயம் நம் மனத்தின் அத
தாவகம் நமக்கே தெரியாது புறம்பான
காரணங்களினால் மனம் பிரமைவில்
ஆழ்ந்திருக்கும் பிரமை நீங்கியதும்
உண்மை மனம் தெரிய வரும்..."

"சரி; பொறுத்திருந்து பார்ப்பாய்
அப்படியும் என் மனதில் மாறுதல்
ஒன்றும் ஏற்படாவிட்டால்..."

"உன்னிடம் வைத்த ஆசையை நான்
போக்கிக் கொள்ள முயல்வேன்..."

"அது முடியுமா?"

"முயன்றால் முடியும். கடவுளிடம்
மனதைச் செலுத்தினால் முடியும் நம்
பெரியோர்கள் பகவானிடம் புகறி
செலுத்தித்தான் மனதைக் கட்டுப்
படுத்திக்கொண்டார்கள் "

"அமுதா! நீ என்னிடம் வைத்திருக்
கும் அன்பு உண்மையான அன்பு என்று
எனக்குத் தோன்றவில்லை."

"ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்!
உண்மை அன்பின் அடையாளம் என்ன?"

"என்னிடம் உனக்கு உண்மை அன்பு
இருந்தால், நான் உன்னை மறுதலித்
ததும் என்னைக் கொண்டு விட வேண்
டும் என்று உனக்குத் தோன்றும் உனக்
குப் பதிலாக நான் வேறு யாரிடமாவது
அன்பு வைப்பதாகத் தெரிந்தால்
அவரையும் கொண்டு விட வேண்டும்
என்று நீ கொடுத்தது எழுவாய்..."

"பூங்குழலி! நான் கூறியது தெய்விக
மான வைதவ குணத்தைச் சோதனை அன்பு
தீ சொல்வது அகர குணத்துக்குரிய
ஆசை எப்போது கணத்துக்குரியது
என்றும் சொல்லலாம்..."

"தெய்விகத்தையும் நான் அறிவேன்.
எப்போது இயல்பையும் நான் அறிவேன்
மனித இயற்கைதான் தெரியும் அன்பு
காரணமாக இன்பம் உண்டாக வேண்
டும் அதற்குப் பதிலாகத் துன்பம் உண்
டானால் எதற்காக அதைச் சலித்திருப்
பது? நாம் ஒருவரிடம் அன்பு செய்வ
அவர பதிலுக்கு நம்மிடம் அன்பு செய்
யாமல் துரோகம் செய்தாக, எதற்காக
நாம் பொறுத்திருக்க வேண்டும்? பழி
வாங்குவதுதான் மனித இயல்பு?"

"இல்லை பூங்குழலி! பழி வாங்குவது
மனித இயல்பு அல்ல. அது ராட்சசை
இயல்பு ஒருவரிடம் நாம் அன்பு வைத்
திடப்பது உண்மையானால் அவருடைய
செய்தாலும் நமக்கும் சந்தேகமும் தர
வேண்டும் அவர் நம்மை திராக்கிரிப்பது
முதலில் கொஞ்சம் வேதனைவாயிருந்
தாலும் பொறுத்ததுகொண்டு பதிலுக்கு
தன்மையே செய்தோமானால்,
நினைவால் நமக்கு ஏற்படும் இன்பம்
ஒன்றுக்குக்குப் பதது மடங்காகப்
பெருகியிருக்கும் "

"நீ சொல்வது மனித இயல்பேயல்ல,
மனிதர்களால் ஆக்கக்கூடிய காரியமும்
அல்ல வந்தியத்திலுண்டான வைத்தியர்
மகன் ஒருவன் வந்தான். அவன் என்
னைப் பார்த்ததும் ஆசை கொண்டான்
அது திணைவேறாது என்று அறிந்ததும்,
அவனுடைய ஆசைக்குக் குறுக்கே தீர்ப்
தாக அவன் எண்ணிய வந்தியத்திலை
னைப் பழிவேட்டாராய் ஆட்களிடம்
காட்டிக் கொடுக்க முயன்றான். என்
னையும் அவன் கொண்டு விட
முயன்றிருப்பான்..."

அப்படியானால் அவன் மனித குலத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்ல; கொடிய அகர குலத்தைச் சேர்ந்தவன் "

"அதோ கொடுமபாளைய இளவரசி திறகிறாள் அவன் பொன்னியின் செல்வருக்குத் தன் உன்னததைப் பறி கொடுத்திருக்கிறாள் பொன்னியின் செல்வர் அவளை ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டால், அவன் என்ன செய்வான்? நிச்சயமாகப் பொன்னியின் செல்வருக்கு விஷம் வைத்துக் கொல்ல முயல்வான் அவருடைய மனத்தை வேறு எந்தப் பெண்ணாலது கவர்த்து விட்டதாக அறிந்தால், அவனையும் கொல்ல முயல்வான்."

"ஒரு நாளும் தான் அப்படி நினைக்க வில்லை, பூங்குழலி! சாதவீகமே உருக் கொண்ட வானதி அப்படி ஒரு நாளும் செய்ய முயல் மாட்டாள்."

"இருக்கலாம், நானாயிருந்தால் அப்படித்தான் செய்ய முயலுவேன் "

"உன்னைக் கடவுள் மன்னித்துக் காப்பாற்ற தான் பிரார்த்தித்து வருவேன் "

"கடவுள் என்ன என்னை மன்னிப்பது? நான்தான் கடவுளை மன்னிக்க வேண்டும்"

"நீ தெய்வ அபசாரம் செய்வதையும் கடவுள் மன்னிப்பாரா?"

"அமுதா! நீ உத்தமன் என பெரிய அத்தையின் குணத்தைக்கொண்டு நீ பிறந்திருக்கிறாய் "

"அது என்ன விஷயம்? நிமரென்று புதிதாக ஏதோ சொல்கிறாயே?"

"என் பெரிய அத்தை இறந்து போய விட்டதாக நம் குடும்பத்தார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அல்லவா?"

"யாரைச் சொல்கிறாய்? என் தாய்க்கும் உன் தந்தைக்கும் உடன் பிறந்த மூத்த சகோதரியைத்தானே?"

"ஆமாம்; அவன் உன்னைமயில் இறந்து விட்டவில்கலை."

"நானும் அப்படித்தான் பராபரி யாகக் கேள்விப்பட்டேன்..."

"அவன் இலங்கைத் தீவில் இன்றைக்கும பைத்தியக்காரியைப் போல் அலைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்..."

"குடும்ப சாபக் கேட்டுக்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்?"

அவன்

இன்று பைத்

தியக்காரி போல்

அலைவதற்குக் குடும்ப சாபம் மட்டும் காரணம் அல்ல சோழ குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரின் நம்பிக்கைத் துரோகம்தான் அதற்குக் காரணம் "

"என்ன? என்ன?"

"இளம் பிராயத்தில், என அதைத் துல்லங்கைக்கு அருகில் ஒரு தீவில் வசித்து வந்தான் அவனைச் சோழ ராஜகுமாரன் ஒருவன் காதலிப்பதாகப் பரகாயகு செய்தான் அவன் நம்பி விட்டான் பிறகு அந்த இராஜ குமாரன் இளவரசுப் பட்டம் சூடிக்கொண்டதும் அவனை திராவித்து விட்டான்..."

"இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது, பூங்குழலி!"

"என ஊமை அத்தையின் சமிக்ஞை பாஷை மூலமாகவே தெரிந்துகொண்டேன் இன்னொன்று சொல்கிறேன், கேள்! சில காலத்துக்கு முன்பு பாண்டிய நாட்டார் சிலர் இங்கே வந்திருந்தார்கள் என அதைதெய்வ வஞ்சித இராஜ குலத்தினரைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதற்கு என் உதவியைக் கோரினார்கள் அப்போதுதான் என் அதையின் கதையை அறிந்திருந்த எனக்கு

இரத்தம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது
அவர்களுடன சேருவதென்பதே முடிவு
செய்து விட்டேன அச்சமயம் என
பெரிய அதைவின மனப்போகளை
அறிந்துகொண்டேன அவன் தனக்குத்
துரோகம் செய்தவனை மன்னித்தது
மல்லாமல், அவனுக்கு இன்னொரு
மனைவி மூலம் பிறந்த பிள்ளையைப்

பல தடவை காப்பாற்றினான் என்று
அறிந்தன பிறகு பாண்டிய நாட்டா
ருடன் சேரும் எண்ணத்தை விட்டு விட்
டேன நீ சொல்கிறபடி. என அதை
வின அளபு தெய்வீகமான அளபுதான்
ஆனால் என அதைப்போல போல நான்
இருக்க மாட்டேன் "

"பின்னே என்ன செய்வாய்"

"எனனை எந்த இராகுமாரனாவது வகுத்தது மோசம் செயதால் பழிகுப பழி வாங்கியவன் அவனையும் கொல் வேன், அவனுடைய மனத்தை என்னிட மிருந்து அபகரித்தவனையும் கொல்ல வேன் பிறகு, நானும் கத்தியால் குத்திக்கொண்டு செத்துப் போவேன்"

"கடவுளே! என்ன பயங்கரமான பேச்சுப் பேசுகிறாய்?"

"அழகு! இரண்டு வகுஷமாக என் மனத்திலுள்ள கொதிப்பை நீ அறிய மாட்டாய் அதனாக இப்படிச் சாதவீச உபதேசம் செய்கிறாய்."

"உன் அகத்தைக்கு இல்லாத கொதிப்பு உனக்கு என்ன வந்தது?"

"அது என் அகத்தின் சமாசாரம், இது என் சமாசாரம்!"

"உன்னுடைய சமாசாரமா? உன்மை நானா, பூங்குழலி, திதானிதது சொல்!"

"ஆம் அழகு! என் உடம்பிலிருந்து கொஞ்சம் இரகத்தையும், அந்த வானத் தின் உடம்பிலிருந்து கொஞ்சம் இரகத்தையும் எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், ஏதாவது வித்தியாசம் இருக்குமா?"

"ஒரு வித்தியாசமும் இராது"

"அவன் எந்த வித்தியாகாவது என்னை விட உயர்த்தவனா? அறி விலோ, அழகிலோ, ஆற்றலிலோ?"

"ஒன்றிலும் உன்னைவிட உயரத் தவன் அல்ல நீ அல்ல கடலில் வளரத் தவன் அவன் அரண்மனையில் வளரத் தவன் நீ காட்டு மிருகங்களைக் கைவி னால் அடித்துக் கொல்லுவாய், கடும் புயற் காற்றில் கடலில் ஓடும் செலுத்து வாய், கடலில் நை சளைத்துத் தத்தனிக் கிறவர்களைக் காப்பாற்றுவாய்! வான் தியோ கடல் அலைகளைக் கண்டு பயப் படுவான், விட்டு பூனைகளைக் கண்டு பிதி கொண்டு அலறுவான், ஏதாவது கெட்ட செயதி கேட்டால் மூர்ச்சையடைந்து விழுவான்"

"அப்படியிருக்கூடாது இனைய பிராட்டி என்னைத் துச்சமாகக் கருதக் காரணம் என்ன? வானநிலைச் சீராத் தது தாலாடுவதின் காரணம் என்ன?"

"பூங்குழலி! இனையபிராட்டியின் மீது நீ விண் பழி சொல்கிறாய் அவ குக்கு வானநி தெடுநாணைய தோழி

எனனை இப்போதுதான் இனைய பிராட்டிக் கரு தெரியும் இனவரசனாக கடலிலிருந்து காப்பாற்றி இப்பே கொண்டு வந்து சோதத்தற்காக உனக்கு எவ்வளவோ அவா தளறி செலுத்த வில்லையா?"

"ஆ! அந்த அரண்மனைச் சீமாட் டியின் களி இப்பே யாருக்கு வேறும? அவன் வைத்துக் கொண்டடும். அழகு! இனவரசனாய் பாலில் ஏற்றிக் கொண்டு நிகழப்ப புத்த விஹாரத்துக் குப் போக வேண்டுமா? கருத்தால், நீ மட்டும் பாக்கை செலுத்திக் கொண்டு போ! நான் வந்தால், ஒருவேளை வேண்டுமென்று பாக்கை கவிழ்த்தா லும் கவிழ்த்து விடுவேன்..."

"ஒருநாளும் நீ அப்படிச் செயல் மாட்டாய், பூங்குழலி! இனவரசா என்ன குறறம் செயதார், அவர் ஏறியுள்ள படகை நீ கவிழ்ப்பதற்கு?"

"அழகு! எவ்வுய் பைத்தியம் பிடித் திருக்கிறது என் சித்தம் என் கவாநினை திக் இல்லா என் அகத்தைக்கு இவா தத்தை செயத் துடாகத்தை தினைத்துப் பாக்கை கவிழ்த்தாலும் கவிழ்த்து விடு வேன் தியே படகை விட்டுக் கொண்டு போ!"

"அப்படியே ஆகட்டும்; நானே இனவரசனாக கொண்டு போய் விட்டு வருகிறேன், நீ என்ன செய்வாய்?"

"நான் வானநிலைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, அவன் தலைவில் ஒரு கருவைத் தூக்கிப் போடுவேன்"

வனிதம் கூறிக் கொண்டே பூங்குழலி குனிந்து கால வாயின் கரைவில் கிடத்த ஒரு கழாங்கலலை எடுத்தான். அச் சமயம் கால வாயின் கரைவில் இருந்த அடரத்தி யான தென்னக் தோப்புகளுள் இருந்து கம்பியான ராஜா ரிஷபம் ஒன்று வெளி யிற் வந்தது. அதைப் பார்த்த பூங்குழலி தன் கோபத்தை அக்காணையின் பிமக் கட்ட எண்ணிக் கழாங்கலலை அதன் பேரில் விட்டெறித்தான்

அந்தக் கழாங்கல், ரிஷபராஜனின் மண்டை மீது விழுந்தது

காளை ஒருதடவை உடம்பைச்
சிலித்துக்கொண்டது கல வந்த
நிசையை உறுப பார்த்தது

"ஐயோ! பூங்குழல்! இது என்ன
காரியம்! மாட்டின் மீது கலலை விட
பெறியலாமா?" என்றான் அமுதன்
"எதிநதால் என்ன?"

"வாயில்காத ஜீவன் ஆயிற்றே!
அதற்குத் தன்னைப் பாதுகாத்துக்
கொள்ளவும் தெரியாதே?"

"என் குலத்தில் வாயில்காத
ஊமைப் பெண் ஒருத்தி இருந்
தாள்! அவளுடைய மனததைப்
புண்படுத்தியவர்களை என்ன
செய்வது? அவன் தன்னைத்
தானே பாதுகாத்துக் கொள்ள
முடியாமை யாகத்தானே,
அவனை அரசகுமாரன் ஒரு
வன் வஞ்சித்து அவளுடைய
வாழ்க்கையைப் பாழாக
கொண்டான்?"

"உன் அதைக்கு
யாரோ செய்த அநீதிக்கு
இந்த மாடு என்ன
செய்யும்?"

"இந்த மாடு
அப்படியொன்றும்
திராதரவான
பிராணி அல்ல
இதற்குக் கூரிய
கொம்புகள் இருக்
கின்றன. தன்னைத்
தாக்க வஞ்சிதவர்களை
இது முட்டித் தள்ளலாம். காது
கேளாத, பேச முடியாத, உலகமறியாத
ஏழைப் பெண்ணால் என்ன செய்ய முடி
யும்? என்னிடம் அப்படி ஒரு ராஜகுமாரன்
நடத்து கொண்டால் நான் அவனை இலேசில்
விட மாட்டேன்!"

"இலேசில் விட மாட்டாய்! காளை மாட்டின் மேல்
கலலை எடுத்தெறிவாய்! அதுவும் காலவாயில் படவில்
இருந்துகொண்டு! மாடு உள்கிட்டே வந்து உன்னை
முட்ட முடியாதல்லவா?"

"என்னை முட்ட முடியாவிட்டால் வேறு
யாரையாவது அதற்கு காளை முட்டித்
தள்ளட்டுமே?"

"உனக்கு யார் மேலோ உன்ன கோபத்தை
இந்தக் காளைவின பேரில் காட்டியது போல

அல்லவா?"

இவர்களுடைய
சம்பாஷணைய
என்னவோ அந்த
ரிஷபத்தினால்
அறிந்து
கொள்ள

முடியவில்லை. ஆனால், பூங்குழலி
கறியதுபோலவே கிட்டத்தட்ட அது
செய்து விட்டது.

கால்வாயில் இறங்கிப் படகிலிருத்த
பூங்குழலியின் மீது அது தன் கோபத்
தைக் காட்ட முடியவில்லை. திரும்பித்
துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு சென்றது.
அச்சமயம் வானநி தென்னந்தோப்பின்
மறுபுறத்தில் இருந்த பல்லக்கை நோக்கித்
தனியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.
அவளுடைய உள்ளம் குதூகலத்தினால்
துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டிருந்தது.
எதிரில் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு வந்த
ரிஷப ராஜனைப் பார்த்தும் முதலில்
அவள் குதூகலம் அநிமாவிற்று; ஆனால்
ரிஷப ராஜன் தலையைக் குனிந்து
கொண்டு கொம்பை நீட்டிக்கொண்டு
வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு தன்னை
நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் பயந்து
போனான். கால்வாய்க் கரையை நோக்
கித் திரும்பி ஓடி வருவதைத் தவிர வேறு
வழியில்லை. நந்தி மண்டபத்துக்கு வெகு
சமீபத்தில் கால்வாய்க் கரைக்கு அவள்
வந்து விட்டாள். அப்புறம் மேலே செல்ல
முடியவில்லை. ஏனெனில், கரையிலிருந்து
கால்வாய் ஒரே கிடுகிடு பள்ளமாயிருந்
தது. கரையோரமாக நந்தி மண்டபத்துக்கு
வரலாம் என்று திரும்பினான். அச் சம
யம் ரிஷபம் அவளுக்கு வெகு சமீபத்தில்
வந்திருந்தது. பின்புறமாக நகர்ந்து கால்
வாயில் விழுவதைத் தவிர வேறு மார்க்
கம் ஒன்றும் இல்லை. அப்போதுதான்
“ஐயோ! ஐயோ! அக்கா! அக்கா!” என்று
அவள் கத்தினாள்.

வானநியின் அந்த அபயக் குரல்தான்
பொன்னியின் செல்வன், குத்தவை
இவர்களின் காதில் வந்து விழுந்தது.

வானநியின் அபயக் குரல்
வந்த திசையைப் பொன்
னியின் செல்வனும் குத்
தவையும் திடுக்கிட்டு
நோக்கினார்கள். அவர்கள் இருந்த நந்தி
மண்டபத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்தில், கால்
வாயின் உயரமான கரையில் வானநி
தோன்றினான். கால்வாயின் பக்கம்
அவன் முதுகு இருந்தது. அவன் தனக்கு
எதிரே ஏதோ ஒரு பயங்கரமான பொரு

னைப் பார்ப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். அவனை அவ்விதம் பயங்கரப்
படுத்தியது என்னவென்பது மறுகணமே
தெரிந்துவிட்டது. “அம்ம்ம்மமா!” என்ற
கம்பீரமான குரல் கொடுத்துக் கொண்டு,
அவளுக்கு எதிரே ரிஷபராஜன்
தோன்றினான்.

இன்னும் ஓர் அடி வானநி பின்னால்
எடுத்து வைத்தால் அவன் கால்வாயில்
விழ வேண்டியதுதான். பின்னால் நகரு
வதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழியும்
இல்லை. இதைபெல்லாம் அருள்மொழி
வர்மன் பார்த்த தட்சணமே அறித்து
கொண்டான். உடனே நந்தி மண்டபத்
தின் படிக்கட்டிலிருந்து கால்வாயில்
குதித்து மின்னலைப் போல் பாய்ந்து ஓடி
னான். வானநி கால்வாயின் கரை
யிலிருந்து விழுவதற்கும் அருள்மொழி
வர்மன் கீழே ஓடிப் போய்ச் சேர்வதற்கும்
சரியாக இருந்தது. கால்வாயின் தண்
னீரில் வானநி தலைகுப்புற விழுந்து
விடாமல் இரு கரங்களாலும் அவனைத்
தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டான்.

வானநிக்கு தேர்வதற்கு இருந்த அபா
யத்தை அறிந்து ஒருகணம் குத்தவை உள்
ளம் பதைத்துத் துடிதுடித்தான். மறுகணம்
அருள்மொழிவர்மன் அவனைத் தாங்கிக்
கொண்டதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சிக்
கடலில் ஆழ்ந்தான்.

வேளும் வானும் வீசி வதூரா
யுதம் போல் வலுப்
பெற்றிருந்த கைகளில்
துவண்ட கொடியைப்
போல் கிடந்த வானநியைத் தூக்கிக்
கொண்டு அருள்மொழிவர்மன் குத்
தவையின் அருகில் வந்தான்.

“அக்கா! இதோ உன் தோழியை வாங்
கிக் கொள்! கொடும்பாளூர் வீர வேளிர்
குலத்தில் இத்தப் பெண் எப்படித்தான்
பிறந்தாளோ, தெரியவில்லை” என்றான்.

“தம்பி! இது என்ன காரியம் செய்
தாய்? கல்யாணம் ஆகாத கன்னிப்
பெண்ணை நீ எப்படிக்க கையினால்
தொடலாம்?” என்றான் குத்தவை.

“கடவுளே! அது ஒரு குற்றமா?
பின்னே, இவன் தண்ணீரில் தலைமீழாக
விழுந்து முழுகியிருக்க வேண்டும் என்

கிறாயா? நல்லவேளை! இவனை நான் தாங்கிப் பிடித்தது இவனுக்குத் தெரியாது. விழும்போதே மூர்ச்சையாகி விட்டான்! இந்தா, பிடித்துக்கொள்!" என்றான் அருண்மொழி வர்மன்.

வானதி கலகலவென்று சிரித்தாள். சிரித்துக்கொண்டே அவன் கரங் களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு தரையில் குதித்தான்.

"அடி கன்னி! நீ நல்ல நினைவோடு நான் இருந்தாயா?" என்றான் குத்தவை.

"கண்ணை மூடிக்கொண்டு மூர்ச்சை யடைந்தது போல் ஏன் பாசாங்கு செய்தான் என்று கேள், அக்கா!" என்றான் பொன்னியின் செல்வன்.

"நான் ஒன்றும் பாசாங்கு செய்ய வில்லை, அக்கா! இவர் என்னைத் தொட் டதும் எனக்குக் கூச்சமாய்ப் போய் விட்டது. வெட்கம் தாங்காமல் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்!"

"அது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? மூர்ச்சை போட்டு விழுவது உன் தோழிக்கு வழக்கமாயிற்றே என்று பார்த்தேன்!"

"இனிமேல் நான் மூர்ச்சை போட்டும் விழ மாட்டேன்; அப்படி விழுந்தாலும் இவர் இருக்குமிடத்தில் விழ மாட்டேன், அக்கா! இன்று இவருக்கு நான் செய்த உதவியை மட்டும் இவர் என்றைக்கும் மறவாமலிருக்கட்டும்!" என்றான் வானதி.

"என்ன? என்ன? இவன் எனக்கு உதவி செய்தானா? அழகாயிருக்கிறதே?" என்றான் அருண்மொழிவர்மன்.

குத்தவையும் சிறிது நிகைப்புடன் வானதியை நோக்கி, "என்னடி சொல் கிறாய்? என் தம்பி உனக்குச் செய்த உதவியை என்றும் மறக்க மாட்டேன் என்று சொல்கிறாயா?" என்றான்.

"இல்லை இல்லை, அக்கா! நான் நான் உங்கள் தம்பிக்குப் பெரிய உதவி செய்தேன். இவர் அதற்காக என்னிடம் என்றைக்கும் நன்றி செலுத்தியே நீரே வேண்டும்!"

"நான் இவனைக் கால்வாயில் விழாமல் காப்பாற்றியதற்காக இவனுக்கு நான் நன்றி செலுத்த வேண்டுமா? உன் தோழிக்கு ஏதாவது சித்தக் கோளாறு உண்டா, அக்கா!" என்றான் பொன்

னியின் செல்வன்.

"என் சித்தம் சரியாகத்தான் இருக் கிறது. இவருக்குத்தான் மனம் குழம்பி யிருக்கிறது. புரியும்படி சொல்லுகிறேன். இவர் சிறு வயதில் ஒரு சமயம் காவேரியில் விழுந்தார் என்றும் ஒரு பெண் இவரை எடுத்துக் காப்பாற்றினார் என்றும் சொன்னார்கள். மறுபடி இவர் கடலில் விழுந்து தத்தனித்தார். அங் கேயும் ஒரு ஓடக்காரப் பெண் வந்து இவரைக் காப்பாற்றினாள். இப்படிப் பெண்களால் காப்பாற்றப்படுவதே இவருக்கு வழக்கமாய்ப் போய்விட்டது. அந்த அபகிர்த்தி மறைவதற்கு நான் இவருக்கு உதவி செய்தேன். கால்வாயில் விழப் போன ஒரு பெண்ணை இவர் தடுத்துக் காப்பாற்றினார் என்ற புகழை அளித்தேன் அல்லவா? அதற்காக இவர் என்னிடம் நன்றி செலுத்த வேண் டாமா?"

இவ்விதம் கூறிவிட்டு வானதி சிரித்தாள். அதைக் கேட்ட குத்தவையும் சிரித்தான். பொன்னியின் செல்வனும் சிரிப்பை அடக்கப் பார்த்து மூடியாமல் குயர் என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

அவர்கள் மூன்று பேரும் சேர்ந்து சிரித்த சிரிப்பின் ஒலி நந்தி மண்டபத் தைக் கடந்து, வான முகடு வரையில் சென்று எதிரொலி செய்தது.

படகில் இருந்தவர்களின் காதிலும் அத்தச் சிரிப்பின் ஒலி கேட்டது. "அமுதா! அந்த மூன்று பைத்தியங்களும் சிரிப்பதைக் கேட்டாயா?" என்று சொல்லிவிட்டுப் பூங்குழலியும் சிரித்தாள். அமுதனும் அவளுடன்கூடச் சிரித்தான்.

தென்னத் தோப்பில் வாசம் செய்த பட்சிகள் 'கக்கிஞ், கக்கிஞ்' என்று ஒலி செய்து சிரித்தன.

இத்தனை தேரமும் கால்வாயின் கரை மீது கம்பீரமாய் நின்ற காணையும் ஒரு ஹயங்காரம் செய்து சிரித்து விட்டுச் சென்றது.

கடல் அலைகள் கம்பீரமாகச் சிரித்தன.

கடலிலிருந்து வந்த குளிர்ந்த காற்றும் மிகுதுவான குரலில் சிரித்து மகிழ்ந்தது.

[தொடரும்]

(பொன்னியின் செல்வன் மூன்றாம் பாகம் முற்றியது.)